

La Room
22193d

DICTIONARUL ETIMOLOGIC
AL
LIMBII ROMÎNE
ELEMENTELE LATINE

DE
I-A. CANDREA - OV. DENSUSIANU

PUBLICAT DE LIBRĂRIA SOCEC & COMP.
CU OCASIUNEA ÎMPLINIRII A 50 DE ANI DELA ÎNFIINȚAREA CASEI

261382
20/11/31.

●●●●●●●● BUCUREȘTI 1907 ●●●●●●●●

ATELIERELE GRAFICE **SOCEC & COMP.** SOCIETATE ANONIMĂ

A B R E V I A Ț I U N I

MAI DES ÎNTREBUIȚATE ¹⁾

abr. = abruzzes	bucov. = bucovinean	dalm. = dalmat
ac. = acusativ	bulg. = bulgăresc	dat. = dativ
adj. = adjectiv	cal. = calabres	dem. = demonstrativ
adv. = adverb	camp. = (sard) campida-	der. = derivate
alb. = albanes	nes	dial. = dialectal
alb. g. = albanes gheghic	canav. = canaves	dim. = diminutiv
alb. t. = albanes tosc	cat. = catalan	dr. = daco-romîn
An.Car. = Anonymus Ca-	CGL. = Corpus glossari-	elv. = elvețian (francesa
ransebesiensis, publ.	orum la inorum	din Elveția)
de Gr. Crețu în „Ti-	CIL. = Corpus inscripti-	emil. = emilian
nerimea romînă“, n. s.	onum latinarum	eng. = engadin
I, 320—380	clas. = clasic	etim. = etimologie
and = andalus	Cod. Dim. = Codex Di-	fem. = feminin
ap. = apud	monie (publ. în Wei-	fărș. = fărșeriot
apul. = apulic	gand, Jahresbericht	ferr. = ferrares
ar. = aromîn	des Instituts für ru-	fig. = figurat
arag. = aragones	mănische Sprache, I,	fr. = frances
Arch. gl. = Archivio glot-	IV, V, VI).	friul. = friulan
tologico italiano	Cod. Vor. = Codicele vo-	gal. = (sard) galures
Arch. lat. Lex. = Archiv	ronețian	galiț. = galițian
für lateinische Lexi-	col. = colectiv	gasc. = gascon
kographie	Col. Bujor. = Colecțiune	Gaz. Tr. = Gazeta Tran-
aret. = aretin	de legiuirile Romîniei,	silvaniei
art. = articol	publ. de I. M. Bujo-	gen. = genoves
astig. = astigian	reanu, București, 1885.	gen.-dat. = genitiv-dativ
astur. = asturic	com. = comasc	genit. = genitiv
augm. = augmentativ	conj. = conjuncție	gr(ec). = grecesc
băn. = bănățean	Conv. lit. = Convorbiri	graub. = dial. retoroman
bearn. = bearnes	literare	din Graubünden
berg. = bergamasc	Coresi, Ev. înv. = Coresi,	Gr. lat. = Grammatici la-
biz. = bizantin	Evanghelie cu învăță-	tini, publ. de H. Keil
bol. = bolones	tură, 1581	Gr. n. = Graiul nostru,
Boll. Svizz. = Bollettino	cors. = corsican	publ. de Candrea, Den-
storico della Svizzera	cr. = croat	susianu, Sperantia
italiana	crem. = cremasc	Hasdeu (Etymologicum
bot. = botanică	cremon. = cremones	magnum Romaniae)
bresc. = brescian	Dalametra (Dicționar ma-	id. = idem
BSF. = Buletinul Socie-	cedo-romîn, București,	impr. = împrumutat (din
tății filologice	1906).	rominește)

¹⁾ Lista completă se va publica la sfîrșitul lucrării.

Desind să sărbătorim împlinirea a cincizeci de ani dela înființarea Librăriei și Casei noastre de editură, prezentăm și dedicăm această lucrare publicului nostru și în special cititorilor și scriitorilor care ne-au dat prețiosul lor concurs în această jumătate de veac.

Am crezut că opera cea mai potrivită care să încununare activitatea noastră de atîția ani și să dea o mărturie de dragostea pe care am arătat-o pentru progresul științelor și literelor române este acest „Dicționar”. Autorii lui vin să arate, după cele mai nouă și mai trainice cercetări, bogăția de cuvinte pe care am moștenit-o din nobila și frumoasa limbă a aceloră care odată au fost cuceritorii lumii.

SOCSEC & Comp.
Societate anonimă

A

1. **A**, prep. „à, chez“ || ir. ar. *a* || Se întrebuințează: 1° dinaintea infinitivului; 2° pe lângă anumite verbe însoțite de substantive pentru a restringe înțelesul general al verbului după ideea, însușirile substantivului: *seamănă a—, caută a—, calcă a—, umblă a—, cobește a—, miroase a—, sună a—, urlă a—, trage a—*; 3° formează adverbe și locuțiuni adverbiale: *acasă, adeseori, afund, alături, a lene, alocuri, aminte, anevoie, anume, arareori* (în vechia românească și în dialecte formațiunile acestea sînt mai dese: *a timp, a prînz, a ori, a mîndă, a mijloc, a vale*; comp. și locuțiunea veche interogativă *a ce*); 4° la genitiv-dativ în ar., în parte în ir., în vr., azi însă restrîns numai dinaintea adjectivelor și pronomelor nedeterminate, precum și dinaintea numeralelor: *vorbe a nîscaiva oameni, cunoscător a tot ce s'a scris, tată a doi copii* (comp. și formele *a-tot-puter-nic, a-tot-știutor, a-tot-țîitor, a-tot-văzător*) || În vechia românească *a* apare și în alte cazuri, în care azi se întrebuințează *la*: *eșind a vinat; merse în pădure a lemne* (Dosoftei) || Tot prepozițiunea *a* trebuie căutată în *al, a, ai, ale*, întrebuințate: 1° dinaintea adjectivelor și pronomelor posesive și numeralelor ordinale unde avem de a face cu *a* + articolul (v. *El*); 2° dinaintea genitivului; forma primitivă invariabilă *a*, pentru amîndouă genurile și numerele, a fost înlocuită mai tîrziu cu forma analogică dela posesive și numerale, *al, a, ai, ale*; forma invariabilă s'a păstrat în Moldova (și alte citeva părți ale domeniului daco-romîn), în aromînă și

istro-romînă, unde această formă s'a propagat la posesive și ordinale (Densusianu, BSF. II, 16; altfel e explicat *al* de Hasdeu și Tiktin; v. Bacmeister, WgJb. IV, 54).

Lat. **AD**.

Vegl. rtr. *a*; it. sard *ad, a*; fr. *à*; prov. *az, a*; cat. sp. port. *á*.

ABATE, v. *bate*.

2. **ABIA**, adv. „à peine“ — † *abiă*; forma trisilabică, cu accentul pe *i*, dar cu înțeles într-o cîtva deosebit „presque“, se mai aude în Bănat (Hasdeu, 86); *abi* Mehedinți, Gorj, Dolj; † *debîa* (Varlam, Caz. 344^a), † *debîa* (Iorga, Studii XII, 206) nu presupune un simplu *bîa*, ci este pentru *deabîa*.

Lat. **AD-VIX**, cu trecerea lui *v* la *b* prin fonetică sintactică; *a* dela sfîrșit, care nu trebuie confundat cu finala lui *acesta* (Meyer-Lübke, Rom. Gr. II, 625) și nu poate fi nici *h a c* (Subak, Rassegna st. etn. 13), se explică prin legături sintactice ca: *abi a venit, abi adormi* > *abia a venit, abia adormi*.

Teram. *abbî* (Savini, 201) și abr. *bî* „soltanto“; vsp. *aves* (al cărui *e* se explică din *î* aton în frasă) || sprs. *vess* < *vix*.

Der.: dim. *abielușa; abieluța; (d')abeușca* Mehedinți; băn. *abiuța* și *debelăș* (Hasdeu, 86).

3. **AC**, sb. n. „aiguille, aiguillon“ || ir. *ăc*; megl. ar. *ac*.

Lat. **ACUS, -UM**.

Vegl. *juak*; it. *ago*; sard *agu*; prov. *ac*.

Der.: dim. *acuf; aculeț; ac(u)șor* || augm. *acoi* || col. *acărie* „fabrique d'aiguilles, aiguilles en général“ (Po-

lizu) || băn. *aconiță* și *acheș* (Hasdeu, 203), *acarniță* (ar. ~), *acăriță*, † *acarniște* (Hasdeu, 121, 131), *acariță* (Polizu) „étui à aiguilles” || † *acos* (Dosoftei) „pointu”.

4. **Acar**, sb. m. „fabricant d'aiguilles (Lex. Bud.), étui à aiguilles” < A(Ū)ARIUS, -UM „fabricant d'aiguilles ou qui travaille à l'aiguille”.

5. **Ață**, sb. f. „fil” || ir. *âtē*; megl. *ață* „ficelle”; ar. *ață*, pl. „fils d'un écheveau” || < ACIA, -AM (Thes.; cf. Arch. lat. Lex. XII, 278) || rtr. *atscha*; it. *accia* || dim. *ațică*; *ațișoară*; *ațucă* (Bota, Pov. 124) || *ațos* „filandreux, fibreux”.

Impr.: bulg. *ацѣ* „bobine” (Sbornik XIV, 206).

6. **ACĂȚA, AGĂȚA**, vb. „accrocher, suspendre” || ir. (*a*) *cațā* „attraper”; megl. *cățari* „attraper, commencer”; ar. *acățare* „attraper, commencer, accrocher, aller bien (en parl. d'un habit)”.

Lat. *ACCAPTARE; Schuchardt, Z. rom. Ph. XXVIII, 41, crede că înțelesul formeii dr. e datorit influenței ung. *akasztani*, ceea-ce nu e necesar, pentru că dela ideea de „prende” s'a putut ajunge de-a-dreptul la aceea de „accrocher” (comp. *a prinde de un cui*); de altfel Dsa susține că se poate să avem de a face cu un derivat din *cață*, care nu pare a fi latin; totuși o influență ungurească se poate admite în forma *agățā* (comp. ung. *aggatni*).

Nprov. *acassā* „attraper, chasser”; înțelesul ar. de „aller bien (un habit)” se întâlnește și în forma nprov.: *a-quelto raubo t'acasso*; cat. *acaçar* „saisir, attraper”; vfr. *achasser* „chasser, pousser, attirer” || rtr. *chatscher*; it. *cacciare*; fr. *chasser*; prov. cat. *casar*; sp. *cazar*; port. *caçar*, toate cu înțelesul cuvintului fr. < *CAPTIARE.

Der.: *acățător*, adj. „qui s'accroche”; *acățătoare* „attache (d'un habit)” || *acățos* și *acățacios* (Bobb), adj. „qui s'accroche” || *acățătură*, accroc, accrochement, suspension, ar. ~ „action de prendre, prétexte” || *acățele* (Bobb) „vrilles de la vigne” || ir. *racață* „saisir” || megl. *pricățari* „rattraper” || megl. *zacățari* „saisir, commencer”, *zacățat* „commencement” (cf. bulg. *закачамъ* „prendre, suspendre”) || *a se (a) cățāra*,

a se cățāri „grimper” (după Schuchardt, Z. rom. Ph. XXVIII, 41, din *acățā* + ngr. *κατίζαρόνω* ori bulg. *катерѣх-це*) || zool. (*a*) *cățărătoare* „sitta caesia, picus martius” (Marian, Ornith. II, 74, 153).

ACEL, v. *el*.

7. **ACERĂ**, sb. f. „aigle”.

Lat. *AQUILA*, -AM.

Rtr. *aivla*; berg. *agola*, abr. *akule*, nap. *aquele*, sic. *akula*, San Fratello *jekula*; sard log. *abile*; fr. *aigle*; nprov. *aiglo*; cat. *aliga*, Alghero *akkira*; sp. *águila*; port. *aguia* (unele din formele romanice prezintă perturbări în fonetism).

ACEST, v. *ăst*.

8. **ACI** (*acia*; pentru -a, cf. *abia*), adv. „ici” — † *acie*, *aciū*, *ciū*, *ciā* || ir. *tși(a)*; ar. *ația* (in Epir „lă”).

Lat. *ECCE*-, *ECCUM*-HIC.

It. *ci*; fr. *ici*, *ci*; prov. *aissi*; cat. *assi* < *ECCE*-HIC || rtr. *acqui*; it. *qui*; sard log. *kue* (Arch. gl. XIII, 109); vfr. *equi*; prov. *aquí*; cat. sp. port. *aquí* < *ECCUM*-HIC; comp. vegl. *čajko*.

Der.: *acilea* (refăcut după *acolea*) || † *aciiaș* „à l'instant” || *deci* < *de aci* „donc”; din înțelesul primitiv de raport de loc, cum îl găsim în vechile texte, s'a dezvoltat acela de consecuență în timp, din care în urmă înțelesul conclusiv general de astăzi.

9. † **Acice** (*acicea*, *cice*, *cicea*), adv. „ici” < *ECCE*-, *ECCUM*-HICCE; forma afereșată se explică din construcțiunea *de-acice*, devenit **decice* (comp. mai sus *deci*), care a fost despărțit în *de* și *cice* || vit. *quici*, reat. *ekkuči*, cors. *kuiči*.

10. **ACIUA**, vb. „abriter, mettre en lieu de sûreté”; mai des *a se aciua* „s'abriter, se retirer en lieu de sûreté”.

Lat. *ACCUBILIARE < *CUBILE* „nid, tanière, gîte des animaux”. *Aciaua* se explică prin generalizarea formeii dela indicativ **ACCUBILIO* > **accuilio* > **acuilio* > **acil'u* devenit *aciū* (Molnar, Gram. 1788, 266), de unde prin trecerea accentului pe *u* s'a ajuns la **aciū* (comp. la Coresi, Ev. inv., *să-ș*

acuo); dela pers. 1 s'au născut formele *te acul*, *se acua*, etc. și mai târziu forma prea izolată *acū* s'a schimbat, prin analogie, în *aciuez*. Înțelesul primitiv „se réfugier dans son gîte” s'a conservat aproape intact, verbul acesta întrebuintându-se mai adesea când e vorba de adăpostul animalelor [Candrea].

It. *covigliarsi*; sp. *cobijar* < *CUBILIARE || sard log. *akkuilare* < *ACCUBILARE.

Der.: *aciuaș* (Sbiera, Pov. 217), *aciuală* „abri”; *a se aciola* „se réfugier”.

11. **ACÓ** (ar.), adv. „lă”.

Lat. *eccum-hoc* [Candrea].

Rtr. *accó* „ici, lă”; reat. march. *ekko*, abr. teram. *ekke*, Lecce *ekku* „qui, qua” (cf. Merlo, Z. rom. Ph. XXX, 445); vport. *acó* „ici”.

12. **ACOLO** (*ucolea*), adv. „lă” — vr. (Dosoței, v. WgJb. V, 96) și băn. *aclo* || ir. *colé*, *coló*; megl. *cola*, *colaia*; ar. *aculó*, *aclo*, *acloia*.

Lat. *eccum-illoc*, devenit *aculó* și prin asimilațiune *acoló*; forma *acólo* se explică prin influența lui *acó* (care probabil a existat și în daco-romină) și a adverbelor înrudite ca înțeles *acice*, *acoace*; în *acolea* avem de a face cu o schimbare de terminațiune sub influență slavă (Densusianu, Hist. l. roum. I, 245). Formele aferesate *colo*, *colea*, care apar și în compusele *incolo*, *dincolo*, megl. (*a*)*ncola*, ar. *neló*, *ncolea*, *dincló*, se explică în acelaș fel ca și *cice*, *-coace* (v. *Acice*, *Încoa*). Cît privește aferesa din formele ir. și megl., ea poate să fie datorită căderei obicinuite în aceste dialecte a lui *a* inițial.

Comp. rtr. *alló* < AD-ILLOC || prov. *lo*; sard log. *illoe* < ILLOC.

Der.: † *acoloși*, *acoleași* (Cantemir), ar. *acloși* (Dalametra) „lă mème” || ar. *aclofe* (*aculofe*, Cod. Dim.) este format după analogia lui *aiafe*; *eccum-illocce* ar fi dat *acloafe*.

ACOPERI, v. *coperi*.

13. **ACRU**, adj. „aigre, âpre” || megl. ar. *acru*.

Lat. *ACRUS*, -UM = clas. *ACER*).

Alb. *egrë* „âpre, sauvage”; it. *agro*; sard *agru*; fr. *aigre*; prov. cat. *agre*; sp. port. *agro*.

Der.: dim. *acruț* (vit. *agruccio*; *acrisor* (ar. ~); *acriu* (it. *agrigno*); *acricios*; *acroi* Sălagiu (Tribuna 1890, 46); *acrine* (ar. ~), *acreată* (it. *agrezza*, vfr. *aigresse*), † *acriciune* (vfr. *aigrison*) „aigreur” || băn. trans. *acriș* „petit lait aigri employé comme vinaigre” (Hasdeu, 212) || *acri*, *inăcri*, ar. *acrire* „aigrir” (it. *inagrire*, fr. *aigrir*, vfr. prov. *enaigrir*); *acritură* (ar. ~) „chose aigre, plat aigre”; *acritoare* „volée, râclée” (Hasdeu, 214); *acreală*, „aigreur”; *năcreală* „vinaigre” (Viciu, Glos. 62) || ar. *anacrić* (Dalametra) „aigreur”.

14. **ACUM** (*acuma*, *acú*), adv. „maintenant” — † *acmú*; băn. *acúa*, *acnú*, *acru*, *acnuma*, *acruma* (WgJb. III, 312) || ir. *acmú*, (*a*)*cmó*; megl. (*a*)*cmó*.

Lat. *eccum-modo*, devenit *ac(u)mó* și în pozițiune atonă *acmú*; de altă parte sub influența lui *quomodo*, în legături sintactice, accentul a trecut pe -cu-, și astfel a rezultat *acum* (comp. mai jos forma sardă). *Acú* se explică prin fonetică sintactică (*acum mî-a spus*) și poate încă prin influența lui *amú*. Formele din Bănat nu pot fi *eccum-nunc*, *eccere-nunc* (Hasdeu, 194, 233), ci o contopire sintactică din *acú* + *numa*, devenit *acnuma* (comp. vic. *nomadeso* „or ora” < *noma* + *adeso*), prin disimilațiune *acruma*. și prin scurtare (după modelul lui *acú*) *acnú*, *acru*.

Friul. (*a*)*kumó*; sard log. *komo*.

Der.: † *acmuși*; *acusi*; *acusa* || dim. *acusiica* || ir. (*a*)*cmoțe*; megl. *cmoți* (cf. *aclofe*, s. *Acolo*).

ADĂPA, v. *apă*.

15. **ADĂPOST**, sb. n. „abri” — *azăpost* (Frincu-Candrea, Munții apus. 107), probabil prin influența lui *zăpodie*.

Lat. AD-APPOS(ĭ)TUM [Candrea, Rom. XXXI, 296; Tiktin propune AD-DEPOSITUM].

Der.: *adăposti*, vr. și Mehedinți *adăposta* „abriter”; *adăposteală*, † *adăpostitură* (Coresi; *adăpostură*, Gaster) „abri”.

ADĂSTA, v. *sta*.

16. **ADAUGE, ADĂUGI, ADĂUGA**, vb. „ajouter, accroître” — vr. băn. pf. *adauș* || megl. *daŭk* (pf. *daŭș*); ar. *adăvdzeare, adăvdzire, adăvgare* (pf. *adapșu*, part. *adaptu*).

Lat.: *ADAUGĒRE, -AUXI, -AUCTUM (= clas. ADAUGĒRE).

Vfr. *aoire*; prov. (numai part.) *azaut*.

Der.: *adaus*, † *adăușag* (Hasdeu, 259; Iorga, Doc. Callimachi I, 573, 575; II, 103), *adăugătură*, ar. *adivgitură* (Dalamatra), *adăosătură*, † *adăosură* „addition, surcroît”; *adăugător*, adj. „qui s'ajoute”; † *adăosător*, sb. „qui ajoute, qui s'approprie une chose” (Prav. Gov. 24^a; Lex. Mard.; Cantemir, Hron.).

ADEVĂR, v. *văr*.

ADIA, v. *iie*.

17. **ADÎNC**, adj. „profond”; adv. „profondément”; sb. „profondeur, abîme” || ar. (a) *dincă*, adv.

Lat. ADUNCUS, -A, -UM „recourbé”; înțelesul romînesc se explică din cel latin: un lucru încovoiat înăuntru dă impresia de adîncime (comp. *curvus* care pe lingă semnificațiunea de „courbé” are și pe aceea de „profond”: *curva vallis*, Virgil). În privința trecerei lui *u* la *î*, v. Candrea, BSF. I, 28; trecerea aceasta s'a întâmplat întîi la formele în care *u* nu era accentuat (**aduncă* > *adîncă*).

Der.: dim. *adîncuț* || ar. (a) *dincos* „profond” || *adîncime* „profondeur” || *adînci* „approfondir”; *adîncitor*, adj. sb. „qui approfondit”; *adîncitură* „creux, enfoncement”.

18. **Adîncă**, vb. „approfondir, enfoncer, creuser” < ADUNCARE „courber en dedans” || † *adîncat*, adj. „profond” (întrebuințat mai des în locul formei obicinuite de azi *adînc*), adv. „profondément”, sb. „profondeur”; *adîncătură* „creux, enfoncement”.

ADORMI, v. *dormi*.

ADUCE, v. *duce*.

ADUNA, v. *un*.

AFARĂ, v. *fără*.

19. **AFLA**, vb. „trouver, apprendre (une nouvelle)”; *a se afla* „se trouver, être, se porter, se comporter” || ir. (a) *flă*; megl. *flari*; ar. *aflare*.

Lat. AFFLARE „souffler sur”, la pas. „être inspiré”; înțelesul romînesc și romanic e explicat de Schuchardt, Z. rom. Ph. XX, 535 (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 186) prin fazele intermediare: *mi hi afflatu r* „l'inspiration, l'idée m'est communiquée”, din care: *a me afflatu r, afflatu m habeo*.

Sprs. *aflar*; Cerignola *ak'k'á*, nap. *așare*, cal. *ah'h'are*, sic. *așari*; (sp. *hallar*); port. *achar*, peste tot „trou-ver”.

Der.: *aflat* „trouvaille, découverte” (port. *achado*), comp. *din aflate* „par ouï-dire”; *aflător* (ar. ~), adj. sb. „qui trouve, qui se trouve quelque part” (port. *achadouro*); *aflătură* „inventio” (An. Car.; Dosoftei V. Sf. 125^b; comp. dalm. *aflatura*; cal. *ah'h'atura*) || Hasdeu, 444, dă din Bănat un sb. n. *a-flat* cu înțelesul de „épilepsie”, este însă participiul verbului din expresiunea: *aflat de nevoie, de boală* || băn. *izăflă, zăflă*, cu prefixul sirbesc *iz-*; forma *esafla* citată de Hasdeu, 456, e o redare falsă a formei precedente || megl. *priflari* „retrouver”.

AFUMA, v. *fum*.

AFUNDA, v. *fund*.

20. **AGER**, adj. „vif, alerte, sagace”; adv. „vivement, avec agilité”.

Lat. AGĪLIS, -EM.

Rtr. Münst. *aisel* (Pallioppi).

Der.: *agerime*, † *agerie* (Cantemir, Ist. ier. 295) „vivacité, sagacité” || *ageri* „rendre vif, sagace”.

21. **AGEST** (*agestru*), sb.n. „terre mêlée de pierres et de troncs d'arbres, charriée par l'eau et entravée dans sa marche; terrassement, grosse bûche” (Hasdeu, 501; Mindrescu, Lit. pop. 239; Șez. II, 22).

Lat. AGGESTUS, -UM „action d'entasser, tas”, AGGESTUM „fortification”.

Der.: *agești, agestri* (Marian, Ins. 432) „entasser”.

22. **AGRU** (vr. băn.), sb.n. „champ cul-

tivé“ — *agru, agur, agor* „produs de la țară, recoltat“ Mehedinți, Gorj || megl. ar. *agru*.

Lat. *AGER, AGRUM*.

Rtr. *er*; berg. *ager*; Lago Maggiore *egro*.

Der.: ar. *agriște* „pătură“.

23. **AGURA** (trans.), vb. „prădare“.

Lat. * *AGURARE* (= clas. *AUGURARE*) [Densusianu, Rom. XXVIII, 60].

Vit. *agurare*; Rovigno, Pirano *agurá*; prov. *agurar*; sp. *agorar*; port. *agourar* (comp. ven. *ingurar*, mil. berg. crem. *ingürá*; vfr. *bien-eüré*).

24. **AGUST**, sb. m. „aout“ — băn. *agost* (An. Car.); în alte părți și *gust, gustea, gustar* (Marian, Sărb. I, 96), prin etimologie populară și (cel din urmă) prin adăugarea suf. *-ar* din alte nume de luni, *făurar, cireșar*.

Lat. *AGUSTUS, -UM* (= clas. *AUGUSTUS*).

Alb. *gušt*; rtr. *avuost*; it. *agosto*; sard log. *austu*; fr. *août*; prov. cat. *agost*; sp. port. *agosto*.

Der.: *agustos* „sorte de raisin“ (Hasdeu, 540; comp. vfr. *cousteus* „moissonneur“).

25. **AI**, sb. m. „ail“ || ir. *ail*; megl. ar. *al'ü*.

Lat. *ALIVM*.

Alb. *aj*; vegl. *al'*; rtr. *agl*; it. *aglio*; sard log. *azu*; fr. *ail*; prov. *alh*; cat. *all*; sp. *ajo*; port. *alho*.

Der.: dim. *aior* „euphorbia esula“, *ai(u)șor, ai(u)șoară*, „alliarie officinalis“ (piac. *ajö* „aglio di serpe“; mil. *ajö* „cipolla di serpe“; parm. *ajöl* „aglio florido“) || *aiá, ai* „apărer la ail“ (Lex. Bud.: An. Car.); *aite* (Lex. Bud.), (*h*)*aituri* (Hasdeu, 563; Sez. II, 24) „gėlée la ail“ (comp. it. *agliata*, vfr. *aillée*; prov. *alhada*; cat. *allada*; sp. *ajada* „sauce la ail“).

26. **AICI** (*aice, aicea*), adv. „ici“.

Lat. *AD-HICCE*; forma aferesată *ici* se explică în acelaș mod ca și *-coace, cice, colo* (v. *Acice, Acolo, Încoa*).

27. **AIEPTA**¹, vb. „lancer, jeter; diriger, conduce, deviner“ (Lex. Bud.); *a se aiepta* „se vanter“ (Lex. Bud.).

Lat. *ADJECTARE*, devenit **aiectare* > *aieptare*.

Vfr. *se ajeter* „se jeter, se précipiter“.

Der.: *aiept* „arrogance“ (*mă iai cu aieptul*, Bibl. Tribunei, n-rul 7, p. 6); *aieptător* „vantard“. — Cf. *Îniepta*.

28. **AIEPTA**², vb. „allécher“.

Lat. *ALLĒCTARE* „engager, inviter“.

It. *allettare*.

29. **AIUREA** (*aiure, aiuri*), adv. „ail-leurs“ — *aire(a), aiurile(a), airile(a); aiurlea* (Sez. II, 209), *aiurlea* (Viciu, Glos. 15) || ir. (*a*)*l'ure*; megl. *l'urea*; ar. *al'urea*.

Lat. *ALIUBI* + *re* care se întâlnește și în alte formațiuni adverbiale române (Meyer-Lübke, Rom. Gr. II, 627).

Comp. vsp. *alubre*; port. *alhures*.

Der.: băn. *năiur'a* „en vain“; ar. *nal'urea* „nulle part“ || *aiuri, aiura* „divaguer, délirer“ (înțelesul s'a desvoltat din expresiunile: *a vorbi într'a-iurea, a fi cu gîndul aiurea*); *aiureală, aiurit* „délire, divagation“.

30. **Nicăiri** (*nicăirea, nicăiuri, nicăirilea*), adv. „nulle part“ — băn. *nicăur', nicăor', nicheor', nichior'*; trans. maram. *nicări* || megl. *nicăl'urea* || < NEC *ALIUBI* + *re* (reducerea lui *iu* la *i*, ca și în formele dialectale ale lui *aiurea*, s'a întâmplat în pozițiunea atonă a cuvîntului, comp. *înghiți* < **înghiți*) || cf. port. *nenhures*.

31. **AJUNA**, vb. „jeûner“ || ar. *ajunare* „avoir faim“.

Lat. **AJUNARE*, rezultat din *EJUNARE* + *JAJUNARE*; paralelismul *j a j u n a r e* — *j e j u n a r e* a înlesnit probabil nașterea formei **ajunare* alături de izolatul *ejunare*; păstrarea lui *u* se explică din formele accentuate pe temă (v. *Baier*).

Alb. *agënoj*; vfr. *adjeuner*; sp. *ayunar* || rtr. (*ge*)*güner*; it. *giunare*; fr. *jeûner* < *JEJUNARE* || Fassa *žazunar*, Greden *žazuné*; vgen. *žazunar*; Campobasso *jajonar*; sard camp. *gaunai* < *JAJUNARE*.

Der.: † *ajun* (sp. *ayuno*), *ajunat* „jeûne“; *ajun* „veille“, primit. „jour de jeûne qui précédait une fête“; † *ajunător*, adj. sb. „qui jeûne“.

32. **Ağun** (ar.), adj. „affamé“ < **AJUNUS, -A, -UM* (sp. *ayuno*; comp. rtr.

gün „sobre, vide“; fr. *à jeun* este probabil tot o formă adjectivală, **ajeun*, care a fost greșit despărțită || ar. *a-ğuname*, *ağunatic*, *ağuneață* (Dalame-tra) „faim, jeûne“.

33. **AJUNGE**, vb. „rejoindre, arriver, atteindre, parvenir, devenir, suffire“ — † *a se ajunge* „s'entendre, contracter une chose avec quelqu'un“; vr. băn. pf. *ajunș* || megl. *jundziri* (pf. *junș*); ar. *ağundzire*, *ağundzeare* (pf. *ağumșu*, part. *ağumtu*, *ağumsu*).

Lat. **ADJUNGERE**, **JUNXI**, **JUNCTUM** „join-dre, ajouter“.

Tir. *aržonğer* „rejoindre, suffire“, friul. *ažonži*; it. *aggiungere*; sard log. *ağğungere*; vfr. *ajoin-dre*; prov. *ajoiner*.

Der.: *ajuns*, ar. *ağumtă* „arrivée“; *ajungător*, adj. sb. „qui arrive“ (Ci-hac); *ajunsătură* (Ci-hac) „attention, accord“ || *deajuns* „suffisant, suffisam-ment“ || *neaajuns* „ennui, mécontente-ment“, † *neaajungere* „indigence“ (Iorga, Doc. Callimachi I, 597).

34. **AJUTA**, vb. „aider“ || ir. (a) *žută*; megl. *jutari*; ar. *ağutare*.

Lat. **ADJUTARE**; păstrarea lui *u* se datorește formelor accentuate pe temă (v. *Baier*); comp. formele romanice care presintă desvoltarea normală.

Rtr. *agüder*; vit. *aitare*; fr. *aider*; prov. *ajudar*, *aidar*; cat. *ajudar*, *ay-dar*; sp. *ayudar*; port. *ajudar*.

Der.: *ajutător*, adj. „qui aide“, † sb. „auxiliare“, † *ajutătorie* (Coresi) „aide“ || în compunere cu *zău* întâlnim expresiunea *aștează* „que Dieu vous aide, salut qu'on adresse aux femmes qui tissent“ (Hasdeu, 608; Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 7).

35. **Ajutor**, sb. n. „aide, secours“; adj. „qui aide“ || megl. *jutor*; ar. *ağutor* || < **ADJUTORIUM** || vsp. *ayudoiro*, *aydoro* || † *ajutoare* (Dosoftei, Parim. II, 23), † *ajutorie* (și trans. băn., Cătană, Bal. 136) „aide“ || † *ajutorință* „aide; impôt“ (Hasdeu, 652; Iorga, Studii VI, 133; VII, 86; comp. *banii ajutorului*, Iorga, Doc. Callim. I, 428) || băn. *ajutornic* „auxiliator“ (An. Car.) || *ajutori*, *ajuto-ora* „venir en aide“.

ĂL, v. *el*.

ALĂTURI, v. *lat*.

36. **ALB**, adj. „blanc“ || ir. *âb* „blanc“; megl. *alb*; ar. *albu* „blanc, heureux“.

Lat. **ALBUS**, **-A**, **-UM**; pentru înțelesul „heureux“, comp. *dies alba* „jour fortuné“ (dr. *zi albă*).

Vegl. *jualb*; rtr. *alb*; gen. *arbu*; sard *albu* (Stat. sass.); port. *alvo*.

Der.: *albul* (*zilei*), *alba* „aube“ (rtr. *alva*; it. sard *alba*; fr. *aube*; prov. cat. sp. *alba*; port. *alva*); *albul* (*ochilor*) „blanc de l'œil“ (comp. la Celsius *al-bum oculi* și rtr. *alb del ögl*, port. *alvo de olho*); ar. *albu* „monnaie“; *albe* (ar. ~, Dalame-tra), pl. „habits blancs, linge“ (comp. la Ovid *alba* „vêtements blancs“; vfr. *aubes*); ar. *albile*, pl. „fées, Parques“; zool. *alb* „espèce de vermisseau“ (Hasdeu, 763) || *dalb* „blanc, resplendissant, gracieux“ || dim. *albior*, *dălbior*; *albișor*; zool. *albișor*, *albișoară*, *albiță* „cy-prinus alburnus“, bot. *albiță* „alyssum calycinum“; *albeț*, *albuleț* (Ci-hac) și ca sb. „aubier“ (Hasdeu, 736); (d) *albuț*; *albui* (Jipescu, Opinc. 53); *albiu*; † *al-biū* (Dosoftei); *albicios* (ar. ~); *alburiiu* (*alburit* „blanchi“); bucov. *albiniiu*, *albineț* „blanchâtre, blond“, format după *gălbiniu*, *gălbineț* (*alb* și *gal-ben* s'au influențat reciproc, v. acesta din urmă) || *alboi* (Tribuna 1890, 46), băn. *alboñ*; *alboaiē* „chose blanche“ (Gorovei, Cimil. 265); băn. zool. *alboñ* „cyprinus alburnus“ (Hasdeu, 759) || *albei* „blanc (en parl. des chiens), aux cheveux blancs, blond“ (Șez. II, 126), bot. *albei* „panicum dactylon“ || *albine*, † *albicione* „blancheur“ || *albuș* (ar. ~) „blanc d'œuf, blanc de l'œil“ (comp. la Celsius *album ovi*, rtr. *alb d'öv*, sard log. *arbu* „chiara d'ovo“, fr. *au-bin*); zool. *albușău* „sorte de poisson“ (Șez. V, 25); *albușos* (Polizu) „glaireux“ || zool. *albitiță* „pontia brassicae“ (Ma-rian, Ins. 258) || *albină* Vilcea: *se al-binează de ziuă* „le jour commence à poindre“ (Marian, Ins. 180); cf. Muscel *albină* „mettre au jour, croître, se dé-velopper, être en convalescence“, *al-bineală* „croissance, convalescence“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 6).

37. **Albastru**, adj. „bleu“ — băn. *alba-stru* și *nălbăstru* „sombre (en parlant du ciel couvert)“ || ar. *albastru* „bleu,

blanchâtre“ (Obedenaru) || < *ALBA-STER, -TRA, -TRUM (comp. it. *biancastro*, fr. *blanchâtre*) || *albastre*, sb. pl. „habit bleu, spécialement habit bourgeois“ || dim. *albăstriu*; *albăstrui*; *albăstrior*; *albăstrel*; bot. *albăstrea*, *albăstriță* „centaurea cyanus“ || *albăstrime* „aspect bleu, azur (du ciel)“, fig. „gens habillés en bleu, bourgeois, nobles“ || *albăstri*, ar. *albîstruiri* (Dalametra) „rendre bleu“; *albăstreală* „bleu, substance pour teindre en bleu“.

38. **Albeață**, sb. f. „blancheur, taie sur l'œil“ || megl. *albeț*, *albeță* „blancheur, taie sur l'œil, blanc de l'œil“; ar. *albeață* „blancheur, fard, blanc d'œuf, taie sur l'œil“ || < *ALBĪTIA, -AM (= clas. ALBĪTIES); pentru semnificațiunea „taie sur l'œil“ comp. album in oculo la Celsius și Vegețiu || prov. *albeza*.

39. **Alboare**, sb. f. „blancheur, lumière“ (Sbiera, Pov. 91) < ALBOR, -OREM.

40. **Albumeală**, sb. f. bot. „gnaphalium leontopodium, leontopodium alpinum“ < ALBUM + -eală || (comp. it. *albume*; vfr. *aubun*).

41. **Albi**, vb. „blanchir, devenir blanc“ || megl. *albiri*; ar. *algire*, *algare* „blanchir, devenir blanc, être heureux, poindre (en parlant du jour)“ || < *ALBĪRE (= clas. ALBĪRE) || *albitor*, adj. „qui a la propriété de rendre blanc“; *albitoare*, *albitorie* (Cihac) „blanchisserie“; *albitură* „blanchissage, blanchissure“, *albituri*, pl. „linge“, ar. *algitură* „blanchissure, canutie“ || *albeală* „fard“ || *înălbi*, megl. *nalbiri* „blanchir, devenir blanc“; (*i*)*nălbeală* (Tocilescu, Mat. 67, 503) „fard“; (*i*)*nălbitor*, adj. „qui blanchit“; *nălbitor* (Coresi, Praxiu, 376) „blanchisseur“; *nălbitoare* (Zanne, Prov. IX, 127) „lavoir“.

42. **Sarbăd**, adj. „pâle“ — † *salbed* (Neagoe, Invăț. 118) || ar. *salbit*, *sarbit* || < EXALBĪDUS, -A, -UM „blanchâtre“; *albed*, dat de Budai-Deleanu (Hasdeu, 731), pare necunoscut || vit. *scialbedo*, sic. *șarvidu* || dim. *sărbezior* (Cihac) || *sărbezi*, *selbezi* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 301) „devenir pâle“; *sărbezeală*, *sărbezie*, *sărbezime* (Cihac) „pâleur, fadeur“ || Nu trebuie confundat cu aceste

forme *sarbăd* „aigre, aigret (en parlant du lait), fade“, *a se sărbezi* „s'aigrir, devenir fade“, care derivă din alb. gheghic *šarpət* „acido, acerb“, *šarb* „inacidirsi“, *šarptue* „render acido“ (Jungg, Fialuur 163; cf. Christophorides, Lex. alb. 125-126); asemănarea de formă între un cuvânt și celălalt a dus o confundare a lor: *salbăd* a fost schimbat în *sarbăd* sub influența formei de origine alb.

43. **ALBIE**, sb. f. „lit d'une rivière, auge, berceau“ — trans. bucov. *alvie* (Hasdeu, 739; Marian, Leg. 298).

Lat. ALBIA, -AM (= clas. ALVEUS, -UM).

Tir. *albi*, friul. *laip*; vic. *abio*; ver. *albio*, mant. cremon. mil. pav. mir. parm. *albi*, bresc. berg. *albi*, piem. *piac. arbi*, gen. *arĝu*, bol. *elb*, ferr. *aib*, mod. *älbi*, regg. *elbi*, romagn. *ebi*; fr. *auge* < ALBIUS, -UM și ALBIA, -AM.

Der.: dim. *albiuță* || *albios* „creux“ Dolj || *a se albiu* (Tiktin) „prendre la forme d'une auge“; *albiure* (Bobb) „action de creuser“.

Impr.: rut. АЛБИЊКА „Trog, Mulde“.

44. **Albioară**, sb. f. „petite auge“ < ALBIOLA, -AM (= clas. ALVEOLA), atestat în CGL.V, 340 || rtr. *arbuol*; ven. pad. *albol*, vic. *abiolo*, mant. parm. *albiöl*, berg. *abiöl*, com. mil. pav. *albiö*, romagn. *ibiol*; vfr. *aujoel* „berceau“ < *ALBIOLUM.

45. **Albier**, sb. m. „fabricant d'objets en bois“ (Hasdeu, 744) < *ALBIARIUS, -UM (= ALVEARIUS, CGL. II, 432; III, 309).

46. **ALBINĂ**, sb. f. „abeille“; bot. „ophrys cornuta“ || ir. *albirę*; megl. *albină*; ar. *algină* „abeille, ruche“.

Lat. *ALBĪNA, -AM (comp. alvaria non alvin a e la Caper, Gr. lat. VII, 107); înțelesul românesc se explică din acela al lui alvus, alvarium „ruche“.

Der.: dim. *albinea*; *albinuță*, *albinuță*, *albinușe*, *albinică*, *albinioară* (Marian, Ins. 190) || col. *albinărie*; *albinet*; *albinis* (dat de Budai-Deleanu, v. Hasdeu, 752); ar. *alginame* || *albinar*, ar. *alginar* (Dalametra) „apiculteur“; *albinărie* „apiculture“; *albinărit* „apiculture, † împôt sur les abeilles“; zool. *albinărel* „merops apiaster“ (Marian

Ornit. I, 60) || *albină* (Marian, Ins. 179) „courir fébrilement“.

47. **ALEGE**, vb. „choisir, élire, discerner“; *a se alege* „résulter“ — vr. băn. pf. *aleș* || megl. *leşiri* (pf. *leş*); ar. *aleadzire*, *alidzeare* „choisir, discerner, lire“ (pf. *alepșu*, part. *aleptu*).

Lat. ALLĒGĒRE, *-LEXI, -LECTUM.

Vit. *alleggere*.

Der.: *alegere* „trriage, choix, élection“; *ales*, ar. *aleptu* „distingué, d'élite“; *ales* „broché (t. tiss.)“; † *ales* „précisément“ (comp. expresiunea *mai ales*); *ales* „élu; choix; triage des brebis, fête qui accompagne cette opération“ (Hasdeu, 851); ar. *aleptu* „héros des contes qui correspond au *Făt-frumos* des contes dr.“; † *alegînd* „sur-tout; sauf“; *alegător*, adj. sb. „qui choisit, qui élit, électeur“; † *alesător* „personne préposée à la délimitation des terres“; *alesătură* „dessein d'une étoffe“; *alesătură*, *alegătură*, *alesură* (Costinescu) „séparation des cheveux en tresses“; † *alesătură*, *alegătură*; (Cihac) „élection, choix“ || ar. *prialeadziri* (Dalametra) „choisir longtemps“.

ALERGA, v. *larg*.

ALINA, **ALINTA**, v. *lin*.

ALMINTRELEA, v. *minte*.

ALOCURI, v. *loc*.

48. **ALT**, adj. pron. „autre, autrui“ || ir. *ât*; megl. *alt*; ar. *altu*.

Lat. ALTER, -TRA, -TRUM (= clas. ALTE-RA, -TERUM); căderea lui *r* se explică prin disimilațiune (comp. formele romanice de mai jos).

Vegl. *jualtro*; rtr. *oter*; it. *altro*, Lago Maggiore *alt*; sard log. *ateru*, sard gal. *altu*; fr. *autre*; prov. cat. *altre*, cat. Alghero *altu*; sp. *otro*; port. *outro*.

Der.: † *alalt*, megl. *lalt*, *lant*, ar. *a-lantu* (cu *n* prin disimilațiune, comp. mir. *antar*) și (*a*)*nantu* (prin asimilarea lui *l* cu *n*) = *ălalt* (prin asimilațiunea *ă-a > a-a*); *ălalalt*, *ăl(ă)lalt* (*ălălalt*), megl. *lalant*, e rezultat dintr-o nouă recompunere cu *ăl* || *ăstalalt*, *ăst(ă)lalt* (*ăstălant*) = *ăst-alalt* || *cela-*

lalt, *celălalt* (*cel(ă)lant*), megl. *țelalant*, ar. *ațelălant* = *cel-ălalt* || *cestalalt*, *cest(ă)lalt* (*cestălant*) = *cest-ălalt* || *laolaltă* „ensemble“ e rezultat din expresiunea: *a pune una la alaltă*, din care s'a isolat *la alaltă*, de unde (prin intercalarea lui *u* între cei doi *a* în hiat) **laualaltă*, **laualăaltă*, *laolaltă*.

49. **ALTAR**, sb. n. „autel“ — bucov. *altare*, f. (Marian, Leg. 273) || ir. *altâr*; megl. *altar*.

Lat. ALTARIUM.

Alb. *lter* || rtr. *utër*; it. sard *altare*; fr. *autel*; prov. *autar*; (cat. sp. port. *altar*) < ALTARE.

Der.: dim. *altărel* (Pisone).

50. **ALȚARE** (ar.), vb. „élever“.

Lat. ALTIARE.

Rtr. *ozër*; it. *alzare*; fr. *hausser*; prov. cat. *alsar*; sp. *alzar*; port. *alçar*. Cf. *Inalt*.

ALUAT, v. *lua*.

51. **ALUNĂ**, sb. f. „noisette“ — trans. *alune*, pl. „pommes de terre“ (Viciu, Glos. 16). — **ALUN**, sb. m. „coudrier“ || ir. *alure*, *alur*; megl. *lună*, *lun*; ar. (*a*)*lună*, (*a*)*lun*.

Lat. *ABELLONA, -AM (= ABELLANA) prin introducerea sufixului -ONA care se găsește în alte nume de orașe; cf. și ABELLINA; forma apare de obicei însoțită de *nux*, dar este atestată și singură.

Sav. și elv. *aloñe* < *ABELLONEA || it. *avellana*, *avellano*; vfr. *avelaine*; prov. *aulana*, *aulan*; cat. sp. *avellana*, sp. *avellano*; port. *avellan* < ABELLANUS, -A, -UM || fr. *aveline* < ABELLINA (cf. Nigra, Z. rom. Ph. XXVIII, 64).

Der.: dim. *aluniță*; *alunică*; *alunuță* (Sez. III, 63); *alunel*; *alunaș*; *alunuc* (Sez. III, 156, 158); *alunele*, pl. „achillea millefolium, carum bulbocastanum“ || *alunar* „coudraie (Bobb), vendeur de noisettes“ (comp. fr. *avelinier*; prov. *avelanier*; cat. *avellaner*; sp. *avellanero*; port. *avelleira*); zool. *alunar* „nucifraga caryocatactes“, *alunară* (*găinușe*) „bonasia cetulina“ (Marian, Ornit. II, 214, 407; comp. sav. *aloñer*, nprov. *avelanié* „casse-noix“) || col. *aluniș* (ar. ~); *alunet*; *alunat* (Țiplea, P. pop. 62); ar. *alunami* (Dalametra) ||

aluniu „de la couleur des noisettes“ || *aluniță, alunică, alunea, alunel* (Viciu, Glos. 16), cu înțelesul de „lentille, grain de beauté“, nu derivă de sigur din *alună*, ci trebuie să fie forme alterate din *luniță, lunică*; comp. sp. port. *lunár*, bulg. *luna, lunička* „envie, tache de rousseur, grain de beauté“.

ALUNECA, v. *lunca*.

ALUNGA, v. *lung*.

52. AMĂGI, vb. „séduire, tromper“.

Lat. *AMMAGIRE, din gr. μαγέω; cuvântul grecesc a intrat de vreme în lat. balc., cum arată trecerea lui *g* la *ğ*.

Comp. sic. *ammagari*, sard log. *amajare* „ensorceler“.

Der.: *amăgire* „séduction, illusion“; *amăgitor*, adj. sb. „séducteur, trompeur“; zool. *amăgitoare* „lanius excubitor“ (Hasdeu, 1013); † *amăgitorese* (Cantemir), adj. „trompeur“; *amăgitorește* (Pisone) „d'une manière trompeuse“; *amăgitură, amăgeală* „tromperie, ruse“; † *amăgelnic* (Cantemir) „trompeur“ || † *amăgeu* „séducteur, charlatan“ || *desamăgi* „désillusionner“; *desamăgire* „désillusion“.

53. AMAR, adj. „amer“; adv. „amèment, péniblement“; sb. „amertume, peine“; interj. „hélas!“ || ir. *amâr*; ar. *amar*.

Lat. AMARUS, -A, -UM.

It. *amaro*; fr. *amer*; prov. cat. *amar*.

Der.: dim. *amărel* (comp. nprov. *amarello* „ibérider amère“); *amăriu*; *amărăcios*; *amăruș*; bot. *amăruță* (nprov. *marouso* „anthemis cotula“) și *amărăluță* „cicendia filiformis“; bot. *amăruș* „viburnum opulus“ (Hasdeu, 1036, dă aceeași formă ca adj. dim., dar nu pare cunoscută) || *amăroi* (Tribuna 1890, 46; vit. *amarogno*) megl. *măros* „amer“ (prov. *amaros*) || *amarnic*, adj. „vif, véhément, méchant“, adv. „impétueusement, vivement“; *amărnicie* (Cihac) „véhémence, impétuosité“ || *amărime* „amertume, † peine, souffrance“ (Cantemir, Hron.) || ar. *amīramī* (Dalamatra) „amertume, tristesse“.

Impr.: rut. ραμαφίῃ „sich härmend, kummervoll, trübselig“.

54. Amăreață, sb. f. „amertume“ || ar. *amăreață* „amertume, affliction“ || < AMARITIA, -AM, CGL. II, 407 (= clas. AMARITIES) || friul. *amareze*; it. *amarezza*; prov. *amareza*.

55. Amări, vb. „rendre amer, affliger“ || megl. *mărari*; ar. *amărire, amărare* || < *AMARIRE, AMARARE || vit. *amarire*; vfr. *amerir* || *amărit* (ar. ~) „rendu amer, affligé, malheureux, faible“; adv. „amèment, tristement“; *amăritor*, adj. sb. „qui rend amer, qui irrite“; † *amăritură* (Dosoftei) „peine“ || *amărăciune*, megl. *mărăcuni* „amertume, peine“ || *amăreală* „amertume“, bot. „polygala vulgaris“.

56. AMENINȚA, vb. „menacer“—*amenința, amelința*.

Lat. *AMMINACIARE < MINACIAE; prin epentesa timpurie a lui *n* s'a născut forma *amenințare, de unde, prin analogia verbelor în -ințare, *amenințare*; formele dialectale se explică prin disimilațiune.

Nap. *ammennačcare*, sic. *amminnazzari* (comp. sard camp. *amelezai*); prov. cat. *amenassar*; sp. *amenazar*; port. *ameçar* || rtr. *manatschar*; it. *minacciare*; sard log. *minattare*; fr. *menacer*; prov. cat. *menassar* < *MINACIARE.

Der.: *amenințare* „menace“; *amenințător*, adj. sb. „qui menace“: *amenințătură* „menace“.

AMESTECA, v. *mește*.

AMIAZI, v. *miez*.

AMÎNDOI, v. *doi*.

AMINTI, v. *mint*.

AMNAR, v. *mină*.

AMORȚI, v. *muri*.

57. AMU, adv. „maintenant—† donc, déjà“ — Oșani *amuia* || ir. *amú*; megl. *mó*; ar. *amó, amú* (Dalamatra).

Lat. AD-MODO; *u* final se explică sau prin influența lui *acmu* sau din pozițiunea atonă a cuvântului.

Vgl. *jamo*; rtr. *amó*; berg. lomb. *amó*, sic. *ammú*; sard camp. *immoi*, toate cu înțelesul de „encore“.

Der.: *amuși* „à l'instant“ || megl. *moți* (cu *-ți* analogic; cf. ar. *aclofe*, s. *Acolo*).

58. **AN**, sb. m. „an, année“; adv. „l'année passée“ — † *anni* (Ps. Sch. 30, 11; 77, 33; 154, 9) || ir. *ân*; megl. ar. *an*.

Lat. **ANNUS**, -UM; forma de abl. *anno* din care derivă adv. romînesc era întrebuintată deja în latină cu înțelesul de „l'année dernière“.

Vegl. *jan*; rtr. *an*; it. *anno* (tosc. *anno* „l'anno prossimamente passato“ Fanfani); sard. *annu*; fr. prov. *an*; cat. *any*; sp. *año*; port. *anno*.

Der.: dim. *anișor*; *anuț* (Țiplea, P. pop. 6) || *mulțumi* „remercier, contenter“ < *mulți ani*, întrebuintat ca salutare, urare (cf. bulg. *za mnogo godini*), și devenit pe urmă *mulțan*, *mulțam* (care se aude încă în Transilvania); din acesta s'a derivat forma verbală *mulțami*, prin asimilațiune *mulțumi* (comp. și formula de mulțumire port. *viva multos annos*); *mulțumire* „remerciment, satisfaction“; *mulțumită* „remerciment; grâce (à)“; *mulțumitor*, adj. sb. „reconnaissant, satisfaisant“; *nemulțumi* „mécontenter“; *nemulțumire* „mécontentement, ingratitude“; *nemulțumit*, adj. sb. „mécontent“; *nemulțumitor*, adj. sb. „ingrat“ || *estan* (ar. ~) „cette année“.

59. **Noatin** (*noaten*), adj. sb. „d'un an (agneau, poulain)“ || ir. *notir*; megl. ar. *noatin* || < **ANNOTINUS**, -A, -UM || dim. *notșinel* (Viciu, Glos. 19); *notior* (Tocilescu, Mat. 1267) || băn. *notșinar*, ar. *nutinar* „gardeur des agneaux d'un an“. — Impr.: ung. *nótin* (Szinnyei).

60. **APĂ**, sb. f. „eau, rivière“; *ape*, pl. „reflets d'une étoffe ou d'un métal“ || ir. *âpe*; megl. *apu*, *apă* (Ninta); ar. *apă*.

Lat. **AQUA**, -AM.

Rtr. *ova*; it. *acqua*; sard log. *abba*; fr. *eau*; prov. *aiga*; cat. *aigua*; sp. port. *agua*.

Der.: dim. *ap(u)șoară* (ar. ~, Dalametra) || *apar* „porteur d'eau, † marin“ (Cantemir; comp. *aquarius*) || col. *apărie*, mold. *apăraie*; † *apări*, pl. (Dosoftei) || *apos* „aqueux“ (comp. *aquosus*; vîr. *evos*); † *apoasa* (Dosoftei) „océan“.

61. **Apătat**, adj. „trempé d'eau“; forma aceasta trebue să derive din-

tr'un verb dispărut azi **apăta* < ***AQUATARE** (comp. *aquatus* „aqueux, délayé“); prezența lui *p* (*aquatare* ar fi dat **acătare*) se explică sau prin generalizarea formei cu accentul pe *a* (*aquato* > **apat*) sau prin influența lui *apă* || *apătos*, ar. *apîtos* (Dalametra) „aqueux“; *apătoșa* „remplir d'eau, devenir aqueux“.

62. **Adăpa**, vb. „abreuver, arroser“ || ir. (*a*)*dapă*; megl. *dăpari*; ar. *adăpare* || < **ADARE** || friul. *adagă*; it. *adacquare*; sard log. *abbare*; prov. *azaigar*; sp. *adaguar* || *adăpat* „abreuvement“ (comp. nprov. *aseigado* „irrigation“); *adăpător*, adj. sb. „qui abreuve“; *adăpătoare* „abreuvoir“ (comp. sard log. *abbadorzu*, nprov. *aseigadoui* „arrosoir“); *adăpătură* „abreuvement“ (Cantemir, Hron.; An. Car.; Polizu), ar. *adîpîtură* (Dalametra) „arrosage“ (it. *adacquatura*; sard log. *abbadura*, nprov. *aseigaduro* „arrosement“).

63. **APĂRA**, vb. „défendre, protéger“ — vr. trans. (Viciu, Glos. 16) „prohiber, retenir“ || ir. (*a*)*pară*; ar. *apărare*.

Lat. **APPARARE** „préparer, disposer“.

Friul. abruzz. *apară*; nap. *aparare*; nprov. *apară*; port. *aparar*. În celelalte limbi romanice, verbul are înțelesul de „préparer, orner, offrir, enseigner“: it. sard *apparare*; vîr. *aparar*; sp. *aparar*; înțelesul romînesc se regăsește în forma simplă sau în compusele cu *im-*: it. *parare*; fr. *parer*; prov. *emparar*; cat. sp. port. *amparar*.

Der.: *apărare*, *apărat* „défense“, † *apărat* „reproche“; trans. *apărat* „pacage réservé, bois en défens“ (comp. nprov. *aparant*, adj. „dont l'entrée est prohibée aux bestiaux, en parlant des pacages“); *apărător*, ar. *apîritor* (Dalametra), adj. sb. „qui défend, qui protège“; *apărătoare* „rempart, éventail, chasse-mouches“, bot. „clinopodium vulgare“; *apărătură*, ar. *apîritură* (Dalametra) „défense, protection, † empêchement, fortification“, mold. „bois en défens“ || *apărămint* (Lex. Bud.) „protection, abri“ || *neapărat* „inévitabile“, adv. „absolument, † sans empêchement, incessamment“ (Cod. Vor.).

APĂSA, v. *păsa*.

64. **APIRIRE**, vb. ar., megl. *apiriri* „poindre (en parl. du jour), se lever de bonne heure“.

Lat. **APERIRE**; comp. la Cicero: *stella se aperit* „l'étoile paraît“; la Celsius: *soli aperienti*.

Vegl. *apjar*; rtr. *avrir*; it. *aprire* (vit. „sorgere, detto del giorno“); sard log. *abberrere*; prov. sp. port. *abrir*.

Der.: ar. *apirită* „pointe du jour“.

APLECA, v. *pleca*.

APOI, v. *poi*.

APRINDE, v. *prinde*.

65. **APROAPE**, adv. „près, presque“ || ir. (a) *prope*; megl. *proapi*; ar. *aproape(a)*.

Lat. **AD-PROPE** (Arch. lat. Lex. V, 362).

Friul. *apruv*; vit. *apruovo*, bellun. *apruo* (Arch. gl. XVI, 287), cremon. com. *aprof*, bresc. mil. *apröf*, piem. piac. *apröv*; sard log. *approbe*; vfr. *apruef*; prov. *aprop*; cat. *aprob*.

Der.: *aproapele*, *deaproapele* „le proche, le prochain“.

66. **Apropia**, vb. „approcher“ || megl. *pruk'ari*; ar. *apruk'are* „approcher; rejoindre quelqu'un“ (Dalametra) || < **AP-PROPIARE** || sard log. *approbiare*; fr. *approcher*; prov. cat. *apropiar* || *apropiere* „proximité“, † *apropiat*, sb. m. „proche, prochain“, sb. n. „approche“; † *apropietor*, adj. sb. „qui s'approche“ || *apropime* „proximité“ || *apropias* (Cihac), sb. m. „prochain“ || *apropielnic* (Cihac), *apropietnic* (Polizu) „accessible, affable“.

APUNE, v. *pune*.

67. **ARA**, vb. „labourer“ || ir. *arâ*; megl. *rari*; ar. *arare*.

Lat. **ARARE**.

Rtr. *arer*; it. sard log. *arare*; vfr. și fr. dial. *arer*; prov. sp. port. *arar*.

Der.: *arărit* (Polizu) „impôt sur le blé“.

68. **Arat**¹, sb. n. „labour, labourage“ < **ABATUS**, -UM || vfr. și fr. dial. *aré*; nprov. sp. port. *arado*.

69. **Arat**² (ar.), sb. n. „charrue“ < **ARATRUM**, *r* căzut prin disimilațiune; trebuie să admitem deja în latina vulgară o formă disimilată cum arată gen. *aó* (Parodi, Arch. gl. XVI, 360); forma dr. *aratru*, dată de Bobb, e necunoscută || rtr. *areder*; it. *arato*; sard log. *aradu*; vfr. și fr. dial. *arere*; prov. *araire*; cat. *aradre*; sp. port. *arado* (cf. Förster, Z. rom. Ph. XXVIII, 1).

70. **Arător**, adj. „de labour, labourable“; sb. m. „laboureur“ < **ARATOR-RIUS**, -A, -UM || vit. *aratoio*; vport. *aradoira* „jour consacré au labourage“.

71. **Arătură**, sb. f. „labourage: champ labouré“ < **ARATURA**, -AM || rtr. *aradūra*; it. *aratura*; vfr. *areüre*; sp. port. *aradura*.

72. **Adărare**, vb. ar., megl. *dărari*. „faire travailler, apprêter, orner, bâtir“ < **ADARARE** [Pușcariu, Conv. lit. XXXVIII, 45]; pentru înțeles, comp. germ. *bauen* „bâtir, labourer la terre“; o urmă din semnificațiunea mai veche pare a se fi păstrat în expresiunea ar. *adară grădina* „il cultive le jardin“ megl. *pridărari*, ar. *preadrari* (Dalametra) „refaire, rebâtir“.

73. **ARAMĂ**, sb. f. „cuivre“ — vr. băn. *aramé* || ar. *aramă*.

Lat. ***ARAMEN**, rezultat prin asimilațiune din **ÆRAMEN**.

Rtr. *aram*; it. *rame*; sard log. *ramine*; fr. *airain*; prov. cat. *aram*; sp. *alambre*; port. *aramé*.

Der.: dim. † *arămioară* „monnaie de cuivre“ (Hasdeu, 1451); *arămuță* (Bobb) „raudusculum“ || *arămar* „chaudronnier“ (port. *arameiro*): *arămărie* „objets en cuivre, chaudronnerie“ (it. *rameria*) || *arămeasă* „mesure de vin d'environ un demi-litre“ (Damé) || *arămîu* „cuivré“; *arămie* „grand chaudron de cuivre“ (Hasdeu, 1468) || *arămos* (Bobb) „cuivré“ (nprov. *aramous*) || *arămi*, *arămă* „cuivrer“ (Hasdeu, 1468).

74. **ARBURE** (*arbor*, *arbur*), sb. m. „arbre“ || ir. *ărbur(e)*; megl. *arburî*; ar. *arbure* „chêne“.

Lat. **ARBOR**, -OREM.

Vegl. *juarbul*; rtr. *alber*; it. *albero*; sard log. *arbure*; fr. prov. cat. *arbre*; sp. *árbol*; port. *arvore*.

Der.: dim. *arburaș*; *arburel*; ar. *arburic* (Dalametra; sp. *arbolico*).

75. **Arburet**, sb. n. col. || ar. *arburet* „forêt de chênes” || < ARBORETUM || it. *albereto*; sard *arburedu*; vfr. *arbroi*; sp. *arboleda*; port. *arvoreda*.

76. **ARC**, sb. n. „arc” || megl. *arc*; ar. *arcu*.

Lat. ARCUS, -UM.

Alb. *ark*; rtr. *arch*; it. *arco*; sard *arcu*; fr. prov. *arc*; cat. *arch*; sp. port. *arco*.

Der.: dim. *arcuș* „archet”; *arcușor*; *arcuț*; *arcușel* (Cihac); *arculeț* || *arcaș*, „archer” || *arcos* „arqué” || *arcui* „arquer”; *arcuitură* (Cihac) „courbure”.

Impr.: rut. sirb. аркыш.

77. † **Arçar**, sb. m. (Muste; Iorga, Studii VII, 105) „fabricant d'arcs” < AR- C(U)ARIUS, -A, -UM || fr. *archer*; prov. *arquier*; cat. *arquer*; sp. *arquero*; port. *archeiro*.

78. **ARDE**, vb. „brûler” — vr. băn. pf. *arș* || ir. *ârde*; megl. *ardiri* (pf. *arș*); ar. *ardire* (pf. *arșu*).

Lat. *ARDĒRE, ARSĪ, ARSUM (= clas. ARDĒRE).

Vegl. *ardar*; rtr. *arder*; it. sard log. *ardere*; fr. prov. *ardre*; cat. sp. port. *arder* || vfr. *ardoir* < ARDĒRE.

Der.: *ars* „combustion, feu”, † *arse*, pl. „holocauste”; trans. băn. *ars* „promptement” („in momento, confestim” An. Car.; comp. it. *tosto*, fr. *tôt*); trans. *cu arsa* „en gros” (Hasdeu, 1735); *arzător* „brûlant”; *arsătură* (Polizu) „brûlure” (vfr. *arseüre*) || *arzos* „ardent” || *arzurii* (Lex. Mard.), *arzuliu* „chaleureux” || *arzoii* (Odobescu, Scrieri I, 65), *arsoi* (Polizu) „ardent”; Muscel, trans. *arzoii* „sorte de polenta au lait” (Hasdeu, 1536; Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 7) || *ardei* „piment”; dim. *ardeiaș*; *ardeia* „pimenter” || trans. *ardîște* „forêt brûlée” (Hasdeu, 1748) || băn. *arsoare* „chaleur excessive”.

Impr.: ung. *árdéj* (Szinnyei).

79. **Arsură**, sb. f. „brûlure” < ARSURA, -AM || rtr. *arsūra*; it. *arsura*; sard camp. *assura*; prov. cat. *arsura*.

80. **Arsiță**, sb. f. „chaleur excessive”, mold. băn. „lieu exposé au soleil, co-teau, clairière” (Hasdeu, 1747; Șez. II, 22); trans. zool. „cousin, moustique” (Marian, Ins. 308) < * ARSICIA, -AM || vit. *arsiccia* „bruciatura di sterpi per ingrasso”; it. *arsiccio*.

81. **ARETE**, sb. m. „bélîer” — trans. *aret* || ir. *arete*, *aret*; megl. *reți*; ar. *areati*, adj.: *birbec areati*, *cal areati* (Dalametra).

Lat. ARIES, *ARĒTEM (— clas. ARIETEM).

Monferr. *arei*, gen. *aeo*; fr. dial. *arei*; prov. *aret*.

Der.: băn. *aretar* „gardeur de béliers” (comp. *arietarius*).

Impr.: rut. apertii „Widder”.

82. **ARGINT**, sb. n. „argint”; *arginți*, pl. m. „monnaie” || ir. *aržint*; megl. *arziul*, *răzint*.

Lat. ARGENTUM.

Alb. *argənt*; rtr. *argient*; it. *argento*; sard log. *argentu*; fr. *argent*; prov. *argen*; cat. *argent*; sp. port. *argento*.

Der.: dim. *argințel*; *argintuț*; bot. *argințică* „dryas octopetala”; bot. *argintică* și *argintariță* (Hasdeu 1615) „potentilla anserina” || *argintiu* „argentin” || *arginta* (it. *argentare*; sard log. *argentare*; fr. *argenter*), *arginți*, *arginți*, *argintui* „argenter”; *argintuitor* (Polizu) „argenteur”.

83. **Argintar**, sb. m. „argenteur, orfèvre” || megl. *arzintar*, *răzintar* || < ARGENTARIUS, -UM || it. *argentaio*; fr. *argentier*; prov. *argentari*; cat. *argenter* || *argintărie* „argenterie” (rtr. *argienteria*; fr. *argenterie*; prov. cat. *argentaria*; sp. *argentería*).

84. **Argintos**, adj. „contenant de l'argent” < ARGENTOSUS, -A, -UM || nprov. *argentous*; fr. *argenteux*; cat. *argentós*; sp. *argentoso*.

85. **ARICI**, sb. m. „hérîsson; herpès, verrue; maladie des chevaux, javart; maladie des plantes, rouille; bot. „echinops sphaerocephalus” || megl. *arič* „hérîsson”, *rič* „bogue, hérîsson, enveloppe épineuse de la châtaigne”; ar. *arič* „hérîsson; verrue”.

Lat. ERICIUS, -UM, cu schimbare de terminațiune neexplicată încă.

Alb. *irik'*; rtr. *rizza*; it. *riccio*; sard log. *erittu*; prov. *aritz*; pentru înțelesul „javart“, comp. it. *ricciuoli*, *rizzuoli*, parm. *rizzōj*, piac. *rizzō* „mălaltia che attacca i piedi del cavallo“.

Der.: *aricioaică*, băn. *arișoane* „hérisson femelle“ || dim. *aricel* || *a se arici* „se hérisser; attraper le javart“; † *aricit* (Dosoftei, V. Sf. 267; 316^b) „treillissé“; *aricitură*, *ariceală* „javart“.

86. **ARIE**, sb. f. „aire, grange“ — vr. trans. *are*.

Lat. *AREA*, -AM.

Rtr. *era*; it. *aja*; fr. *aire*; prov. *eira*; cat. sp. *era*; port. *eira*.

87. **ARINĂ** (vr. trans.), sb. f. „sablă“ || ar. *arină*.

Lat. *ARENA*, -AM.

Alb. *r=r*; it. *rena*; sard *arena*; vfr. *areine*; fr. dial. *aré*; prov. cat. sp. *arena*; port. *areia*.

Der.: *arină* (Lex. Bud.) „sablonner“ (it. sard *arenare*); *a se arini* (Viciu, Glos. 16) „se remplir de sable“ || *ariniș* (C. Negruzzi) „désert“.

88. **Arinos**, adj. „sablonneux“ || ar. *arinos* || < *ARENOSUS*, -A, -UM || it. *renoso*: sard *arenosu*; prov. cat. *arenós*; sp. *arenoso*; port. *areoso*.

89. **ARM**, sb. n. „cuisse, gigot, flanc (d'un cheval)“ — *armi*, m. pl. „bras“ Mehedinți; formele *armur*, *armure*, cum se aud în unele părți, sint refăcute după pl. *armuri* || ar. *armu*.

Lat. *ARMUS*, -UM.

Cors. *erme*; sard log. *armu*; fr. *ars*.

Der.: *armurar*, *armurare*, *armurăriță* „maladie bovine, épaulure“; bot. *armurar*, *armurare* „silybum marianum“.

Impr.: ung. *armurár* (Szinnyei).

90. **ARMĂ**, sb. f. „armă“ || ir. *ârme*; ar. *armă*.

Lat. *ARMA*.

Alb. *arm*; vegl. *jarma*; rtr. it. sard *arma*; fr. *arme*; prov. *armas*; sp. port. *arma*.

Der.: dim. *armioară* (Rădulescu-Codin, Cînt. pop. 16) || *armaș* „prévôt, gendarme“, dial. *armaș* „jeu enfantin“; *armaș*, adj.: *vin armaș* „sorte de vin“; dim. † *armășel* || † *armășesc* „concernant la prévôté“ || † *armăște* „pré-

vôté; vexation“ || *armăși* „élever au rang de prévôt; vexer“ || col. † *armărie* (Cantemir, Div. lum. 223; port. *armaria*).

Impr.: ung. *ármás* (Szinnyei).

91. **Arma**, vb. „armer“ || ir. *armă* || < *ARMARE* || rtr. *armer*; it. sard *armare*; fr. *armer*; prov. cat. sp. port. *armar* || *înarma*, *întrarma* „armer“; † *întrarmătură* (Cantemir, 236) „armement“.

92. **Armătură**, sb. f. „armement, armure“ < *ARMATURA*, -AM || rtr. *armădura*; it. *armatura*; sard *armadura*; fr. *armure*; prov. cat. sp. port. *armadura*.

93. **ARMĂSAR**, sb. m. „étalon“ — Mehedinți *armăcsar*, probabil o contaminare din *armăsar* și *armig* (*armic*), cu acelaș înțeles, care se aude în Bănat și Munții apuseni, și a căruia origine e necunoscută; *harmăsar* „partie de la charrue“ (Viciu, Glos. 49); adj. în unele părți: *cal armăsar* (Hasdeu, 1691).

Lat. *ADMISSARIUS*, -UM; pentru trecerea lui *D* la *R*, neexplicată încă, cf. *ARMESSARIUS* în Lex Salica.

Sard log. *ammessarzu* || alb. *harmësuar* < **ARMISSORIUS*.

Der.: dim. *armăsăraș*; *armăsărel* (Hasdeu, 1691); *armăsăruș* (Odobescu, Scrieri I, 132).

Impr.: rut. *rapmacáp* „Hengst“.

ARUNCA, v. *runc*.

AȘA, v. *și*.

94. **AȘCHIE**, sb. f. „éclat de bois“ — Serbia, Mehedinți, băn. *iașchîe*, *ieșchîe* || megl. *ieșli*.

Lat. *ASCLA*, -AM, la M. Empiricus, 306, 21 (= clas. *ASSULA*, *ASTULA*).

Alb. *așk'e*; sard log. *așa*; prov. cat. *ascla*; port. *acha* (comp. vegl. *jaska*; nap. *aška*, cal. sic. *aska*).

Der.: dim. *așchiuță*; băn. trans. *așchiță*; *așchioară* (Voronca, Dat. cred. 541); *ieșculiță* (Corcea, Bal. 127) || *așchiă*, *așchiî* „fendre“ (Hasdeu, 1983); ar. (numai part.) *așcl'at* (sic. *ask'ari*; prov. cat. *asclar*).

95. **ASCULTA**, vb. „écouter, obéir“ || mgl. *scultari*; ir. (*a*) *scută*; ar. *ascu'tare*.

Lat. ASCULTARE (= clas. AUSCULTARE).

Rtr. *ascolter*; it. *ascoltare* (vit. *scoltare*); sard log. *askultare*, *iskultare*; fr. *écouter* (vfr. *ascolter*); prov. cat. *ascoltar* (*escoltar*); sp. *escuchar* (vsp. *ascuchar*); port. *escutar*.

Der.: *ascultare* „obéissance“; *ascultător* (ar. ~), adj. sb. „qui écoute, soumis, auditeur“; † *ascultătură* (Coresi; An. Car.) „obéissance“ || † *ascultămînt* (Cod. Vor.) „obéissance“ (it. *ascoltamento*; sard log. *iskultamentu*) || *ascultăciune* (la Budai-Deleanu, ap. Hasdeu, 1812; comp. *auscultatio*) „obéissance“ || *ascultareș* (la Budai-Deleanu, ap. Hasdeu, 1816), || † *ascultoi* „attentif, soumis“.

96. **ASCULTAT**, sb. n. „action d'écouter“ < ASCULTATUS, -UM (= clas. AUSCULTATUS, -UM).

97. **ASCUNDE**, vb. „cacher“—vr. băn. pf. *ascunș* || ir. (a) *scunde*; megl. *scundiri* (pf. *scunș*, part. *scunt*); ar. *ascundire* (pf. *ascunșu*, part. *ascumtu*).

Lat. ABSCONDĒRE, -ONSĪ (Caper., Gr. lat. VII, 94), -ONSUM; *n* dinaintea lui *s* la pf. și part. a fost reintrodus dela celelalte forme: *absconsi* ar fi dat **ascoși*.

Vegl. *askondro*; Greden *skuender* (în eng. numai în forma: *ad ascus* „en cachette“); it. *nascondere*; vfr. *ascondre* (*escondre*); prov. *ascondre* (*escondre*); sp. port. *esconder* (vsp. vport. *asconder*).

Der.: *ascuns*, *ascunsă* „cache, secret, mystère“ (comp. *absconsus*, -um); *pe ascuns*, *în ascuns*, „en cachette“, *de-a ascunsele* „colin-mailard“; ar. *ascumtă*, *ascumtalui*, *ascumtișalui* „en cachette“ || ar. *ascunsură*, *ascunzătură* (Cihac) „cache, action de cacher“ || *ascunzător*, adj. sb. „celui qui cache“; *ascunzătoare* „cachette“ || ar. *ascumtos* „caché“; megl. *scunços* „en cachette“ || *ascunziș*, ar. *ascumfiș* „cachette“.

98. **ASCUNSOARE**, sb. f. (Biblia 1688; Lex. Mard.) „cachette“ < *ABSCONSORIA, -AM (comp. *absconsorium* „latibulum“ CGL. 467, 507).

99. **ASCUȚI**, vb. „aiguiser“ || megl. (numai part.) *scuțot*.

Lat. *EXACUTIRE < EXACUTUS; între

forma latină și cea românească trebuie să admitem fasa **asăcuți* (prin trecerea lui *x* la *s* în silabă atonă și a lui *e* inițial la *a* dinaintea unei consoane simple; Candrea, Conson. xx).

Der.: *ascuțit* „action d'aiguiser“; *ascuțit* „tranchant“; *ascuțitor*, adj. sb. „qui aiguisse“; *ascuțitoare* „aiguisoir“; *ascuțitură* „aiguisement“ (Cantemir); „tranchant, fil“ (Zanne, Prov. II, 281), † *ascuțitură* (*de deal*) „somet d'une colline“ (Iorga, Doc. Callimachi I, 527) || *ascuțeală* (Lex. Bud.) „aiguisement“ || *ascuțime* „acuité, perspicacité“ || *ascuțiș* „tranchant“.

ASEMĂNA, ASEMENEA, v. *seamăn*.

AȘEZA, v. *ședea*.

100. **ASIN**, sb. m. „âne“—**ASINĂ**, sb. f. „ânesse“—† *asîn* || ir. *âsir*, *âsireș*.

Lat. ASĪNUS, -UM; ASĪNA, -AM.

Rtr. *esan*, *esna*; it. *asino*, *asina*; sard log. *ainu*; fr. *âne*; prov. *asne*; cat. *ase*; sp. port. *asno*, *asna*.

Der.: dim. † *asinaș*; *asinel* (Hasdeu, 1863; Bobb; it. *asinello*; sard log. *aineddu*).

ASMUȚA, v. *muța*.

101. **ASPRU**, adj. „âpre, dur, sévère“; adv. „âprement“—† sb. n. „âpreté“.

Lat. ASPER, ASPRA, ASPRUM, Thes. gl. (= clas. ASPERA, ASPERUM).

Alb. *âșpër*; rtr. *asper*; it. *aspro*; sard *aspru*; fr. *âpre*; prov. cat. *aspre*; sp. *âsp(ero)*.

Der.: dim. *asprîșor*; bot. *asprîșoară* „galium aparine“; *asprîu* (it. *asprigno*); *asproi* (Tribuna 1890, 46) || *aspri* „rendre âpre“, *a se aspri* (Cihac) „brusquer“ || *aspreală* „âpreté, rudesse, sévérité“ || *aspritor* (Cihac), adj. sb. „qui rend âpre“ || *înăspri* „rendre âpre“ (rtr. *inasprir*; it. sard log. *inasprire*; vfr. cat. *enasprir*).

102. **ĂST** (*ast*, *ăsta*), **ĂSTĂ** (*asta*), pron. adj. „ce, cette, celui-ci, celle-ci; gen.-dat. sg. *ăstui(a)*, *ăstei(a)*; nom.-ac. pl. *ăști(a)*, *aste(a)*; gen.-dat. pl. *ăstor(a)*—*hăst(a)*, *hastă* (*hasta*), pl. *hăști(a)*, *haste(a)* și *heste(a)*; *est(a)* și *ist(a)*, *eastă* (*eastă*), pl. *ești(a)* și *iști(a)*,

este(a); *aăst(a)* și *aest(a)* *aist(a)*, *aiastă* (*aiasta*), pl. *aăști(a)* și *aești(a)* *aiști(a)*, *aeste(a)*; *ahăst(a)*, *ahastă* (*ahasta*), pl. *ahăști(a)*, *aheste(a)* || ir. (*a*)*ist(a)*; ar. *ist*; *aestu* și *aistu*, *aestă* și *aistă*, gen.-dat. sg. *aistui(a)* și *aiștiui(a)*, *a-istei* și *aiștei*, pl. *aiești* și *aiști*, *aeste* și *aiste*, gen.-dat. *aistor* și *aiștor*.

Lat. **ISTUS*, -A, -UM (= clas. *ISTE*, -A, -UD), gen. **ISTUIUS*, dat. **ISTUI* (cf. Densușianu, Hist. l. roum. I, 253). Formele românești se explică astfel: *est* < *ISTUM*; *ăst* < *est* prin trecerea lui *e* la *ă* în condițiuni speciale sintactice: *omu est* ... > *omu ăst* ... (*ue aton* > *uă*); *ist* e refăcut după pl. *iști*; pl. *iști* < *ești*, prin asimilațiune ori prin trecerea lui *e* aton la *i* cum se întâmplă în unele regiuni; *ăști* e refăcut după sg. *ăst*; *iasă* < *ISTAM*; *asta* a rezultat din construcțiuni sintactice de felul acesta: *casa (e)sta* ... > *casa asta* ... (*a* final, în loc de *ă*, se explică prin influența formei *aceasta*); *este* < *ISTAE*; *aste* e refăcut după sg. *asta*. Cit despre *hăst*, *hasta*. ele se explică prin aspirarea caracteristică pe care o întâlnim în regiunile unde apar aceste forme (Bănat, sud-vestul Transilvaniei, Mehedinți, Gorj). Prepunerea lui *a* în *aăsta*, *aesta*, etc. e datorită analogiei cu formele *acest* — *cest*. Asupra lui *a* din *ăsta*, v. *acela*, s. *El*.

Vit. *esto*; vfr. *ist*; prov. cat. *est*; sp. port. *este*.

103. **ACEST** (*acesta*), **ACEASTĂ** (*aceasta*), pron. adj. „ce, cette, celui-ci, celle-ci”; formele *cest(a)*, *ceastă* (*ceasta*) se explică în același fel ca și *cel*, *cea* (v. *El*). || megl. *fișta*, *țesta*; ir. *tšăst(a)*, *tšăsta*.

Lat. *ECCE*-, *ECCUM*-**ISTUS*, -A, -UM.

Vgl. *kost*; rtr. *quaist*; it. *questo*; sard log. *kustu*; prov. cat. *aquest*; port. sp. *aqueste* < *ECCUM*-*ISTE* || fr. *ce*, prov. *cist* < *ECCE*-*ISTE*.

Der.: *acestaș*, *aceastaș* „celui-ci, celle-ci même”.

104. **AȘTEPTA**, vb. „attendre” — Mehedinți *așteta* || ir. (*a*)*șteptă*; megl. *știtari*; ar. *aștiptare*.

Lat. **ASTĒCTARE*, prin asimilațiunea lui *P* cu *T* din forma *ADSPECTARE* care luase în lat. vulg. înțelesul lui *EXSPECTARE*.

Vtosc. cal. *astettare*, sic. *astittari*, apul. *astittare* (comp. vmessin. *ste-*

tanza, Monaci, Crest. 213) || In alte regiuni romanice s'au păstrat *AD*-, *EXSPECTARE*: rtr. *spetter*; it. *aspettare*; prov. *apeitar*.

Der.: *așteptare*, *așteptat* (Dosoftei) „attente”; *așteptător*, adj. sb. „qui attend”; *așteptătură* „expectatio” (An. Car.) || *așteptăciune* (Cihac) „attente” || *neașteptat* „inattendu”, *pe neașteptate* „à l'improviste”; *neașteptător* „impatient” || megl. *priștitari* „venir à l'encontre, attendre”.

105. **AȘTERNE**, vb. „étendre, paver, faire le lit” || ir. (*a*)*șterne*; megl. *șterniri*; ar. *aștearnire*, *aștirneare*, *aștirnare*.

Lat. *ASTĒRNĒRE*.

În celelalte limbi romanice numai forma simplă *STERNERE*: rtr. *sterner*; it. *sternere*; sard log. *isterrere*; val. *sterni*; alb. *štron* e îndoios.

Der.: *așternut*, megl. *știrnut*, ar. *aștirnūt* „couche, literie” || megl. *știrnămint* „action d'étendre, couche”; ar. *aștirnumintu* (Dalamatra) „chabrique” || *așternător* (Cihac), adj. sb. „qui étend” || *așternătură* (Cihac) „action d'étendre” || ar. *diștirnari* (Dalamatra) „défaire le lit”. — Cf. *Strat*.

ASTÎMPĂRA, v. *stîmpăra*.

106. **ASTRUCĂ**, vb. „couvrir, enterer” —† *astroc* (Dosoftei, Syn., ap. Hasdeu, 1908).

Lat. **ASTRUICARE* < *ASTRUERE* „couvrir” [Candrea, Rom. XXXI, 302; cf. Meyer-Lübke, Z. rom. Ph. XXVII, 253].

Alb. *štruk* (Jungg, Fialuur 137) „imbacuccarsi”.

Der.: băn. *astrucătoare* (An. Car.) „tegumentum” || băn. și Serbia *astrucămint*, Mehedinți *astrucuș* „toit, toiture” || băn. și Serbia *džestruca* „découvrir, déterrer”.

ASTUPA, v. *stupă*.

107. **ASUDA**, vb. „suer, transpirer” || megl. *sudari*; ar. *asudare*.

Lat. *ASSUDARE*.

În celelalte limbi romanice numai forma simplă *SUDARE*: rtr. *süer*; it. *sudare*; sard camp. *sudai*; fr. *suer*; prov. cat. *suar*; sp. *sudar*; port. *suar*.

Der.: *asud*, *asudat*, *asudătură*, *asu-*

deală (Polizu) „sueur, transpiration“; bot. *asudul calului* „ononis hircina“; *asudător* (Polizu), adj. „sudorifique“. —Cf. *Sudoare*.

ASUPRA, v. *spre*.

ASURZI, v. *surd*.

AJĂ, v. *ac*.

ATARE, v. *tare*.

108. **ATINGE**, vb. „toucher, atteindre“ — *ting* (An. Car.) e o formă afere-sată; vr. băn. pf. *atinș*.

Lat. **ATTINGERE**, *-**TINXI** (= clas. **ATTIGI**).

It. *attingere*; fr. *atteindre*; prov. *atenher*; cat. *atenyer*.

Der.: *atingere*, *atins* „contact“; *atingător* „touchant“; *atingătură*, *atinsătură*, † *atinsură* (Varlam, Caz. I, 320^a), *atingime* (Conachi) „contact“.

109. **AJIPI**, vb. „s'assoupir“.

Lat. ***ATTĒPIRE** (= **AD** + clas. **TĒPĒRE** „languir, être languissant“); † se explică din formele accentuate pe temă: **ațep*; trecerea lui *e* la *i* e datorită asimilațiunii (**ațepire* > *ațipire*); de relevat forma *ațip* în An. Car. [Candrea].

Der.: *ațipit*, *ațipeală* (Jipescu, Opinc. 103) „assouppissement“.

110. **ATÎT** (*atîta*; asupra lui *a*, de aceeaș natură ca în *acesta*, *acela*, v. *el*), adj. adv. „tant, autant“ — Țirnareca (Serbia) *atînt* || ar. *ah(t)întu*, *atît*.

Lat. **ECCUM-TANTUS**, -A, -UM, devenit **acutînt*, din care prin sincopa lui *u* și trecerea tîrzie a lui *et* la *ht* (cf. *ahtare*, s. *Tare*) *ahtîntu*, formă păstrată în ar.; în dr. *h* a căzut dinaintea lui *t*; disparițiunea lui *n* se explică prin influența lui *tot* în construcțiunea *tot atînt* > *tot atît*.

În celelalte limbi romanice numai forma simplă: rtr. *taunt*; it. *tanto*; sard *tantu*; fr. *tant*; prov. cat. *tant*; sp. port. *tanto* < **TANTUS**.

Der.: dim. *atîtuț*; *atîtica* || † *atătînd*, atestat o singură dată în Palie (cf. Hasdeu, 2045), este obscur.

111. **AJÎȚA**, vb. „attiser, exciter“.

Lat. ***ATTĪTIARE** < **TITIO**, -ONEM „tison“;

forma românească și corespunzătoarele romanice se explică din formele latine cu accentul pe -**TĪ**-, cum arată păstrarea lui *ī*.

It. *attizzare*; fr. *attiser*; prov. *atizar*; sp. *atizar*; port. *atiçar*.

Der.: *ațîțat* „attisement“; *ațîțător*, adj. sb. „qui attise, qui excite“; *ațîțătură* „excitatio“ (An. Car.).

112. **ATUNCI** (*atuncea*, *atuncea*; asupra lui *a*, v. *abia*), adv. „alors“ || ir. (a) *tuntșe*; megl. *tunțea*; ar. *atumțea*, *atumțea* lui.

Lat. ***AD-TUNCCE** (cf. *ad tunc*, Pe-regr. Silviae, 16).

Der.: † *atunceși* „alors même“.

113. **Atuncine** (Sălagiu, v. Gutinul, 7), adv. „alors“ || ar. *atumținea*.

Lat. ***AD-TUNCCE** (comp. *quando*).

114. **AU**, conj. „ou, est-ce que ...?“ — băn. *o*.

Lat. **AUT**; forma băn. se explică din pozițiunea atonă.

Alb. *a* (disjunctiv și interogativ); rtr. *o*; it. *od*, *o*; sard *a* (interog.); fr. *ou*; prov. *o*; sp. *ó*; port. *ou*.

115. **AŬĂ** (*aŬaia*), adv. ar., megl. *ăa* „ici“.

Lat. **AD-HAC** devenit **aa*, de unde, prin epentesa lui *u* între vocalele în hiat, *aŬă* [Densusianu].

116. **AŬace** (*aŬacea*, *ăașa*), adv. trans. (Hasdeu, 1251; Viciu, Glos. 55) „ici, là“ || ir. *âtș*, megl. *ăați*, ar. *ăațe* „ici“.

Lat. ***AD-HACCE**.

117. **AUĂ** (vr. Dolj, Teleorman), sb. f. „raisin“ || megl. *uă*; ar. (a) *uă*.

Lat. **U(V)A**, -**AM** (cf. *ουα* în inscr. grec.; Wessely, Wien. Stud. XXV, 52); în ar. s'a prepus *a*; forma dr. (cu protesa lui *a*) aparține stratului de cuvinte introduse din sudul Dunărei.

Vegl. *joiva*; rtr. *űj*; it. *uva*; sard *ua*; vald. *űo*; sp. port. *uva*.

118. **AUR**, sb. n. „or“.

Lat. **AURUM**.

Alb. *ar*; vegl. *jaur*; rtr. *or*; it. *oro*; fr. *or*; prov. *ouro*; cat. *aur*; sp. *oro*; port. *ouro*.

Der.: dim. *aurel*; *daurel*, *aurel*, adj.

„d'or, doré“; *auric* (Marian, Crom. 50); bot. *aurică* „lantana camara“ || col. *aurărie* || *auriu* „doré, blond“ || *auri* „dorer“ || *aureală*, *auritură* (Reteganul, Pov. pop. 139) „dorure“; || *inaurel* (Mindrescu, Lit. pop. 220), *intraurel* (Bir-seanu, Col. 7) „d'or, doré“ || † *inaurit* (Gaster), *intraurit* (Iorga, Studii XII, 293; Gorovei, Cimil. 273) „d'or, doré“ || *desauri* și *destrauri* (Tiktin) „dédorer“.

119. **Aurar**, sb. m. „orfèvre, orpailleur; voile pailleté de fiancée“ (Hasdeu, 2130; cf. Iorga, Doc. Bistriței I, 88, 90) < **AURARIUS**, -UM; păstrarea lui **AU** aton (regulat ar fi trebuit să treacă la *u*) se datorește influenței formei simple *aur*.

120. **Aurat**, adj. „doré“ (Dosoftei, Ps. vers. 244; V. Sf. v. WgJb. V, 82) < **AURATUS**, -A, -UM || bot *aurată* „chrysanthemum leucanthemum“

121. **AURĂ**, sb. f. megl. „fraîcheur“; ar. *avră*.

Lat. **AURA**, -AM „brise“.

Rtr. it. *ora*; vfr. *ore*; prov. cat. *aura*.

Der.: ar. *avriță* (Dalametra) „éventail“ || ar. *avros* (Dalametra) „frais“ || ar. *avrare* „rafraîchir“.

122. **AUȘ** (olt. ar.), sb. m. „aîeul, vieillard“.

Lat. **A(v)US**, -UM + suf. dim. -uș.

Der.: dim. zool. *aușel* „roitelet“ || ar. *aușatic* „vieillesse: ancêtres“ || col. ar. *aușame* || ar. *aușescu*, adj. „vieux“ || ar. *aușire*, *aușare* „vieillir“; ar. *aușită* (Dalametra) „vieillesse“ || ar. *str(ă)auș* „bis-aîeul“.

123. **AUSTRU**, sb. n. „vent du midi

ou du sud-ouest“ — † *aostru* (Hasdeu, 2137; Lex. Mard.).

Lat. **AUSTER**, -TRUM.

124. **AUZI**, vb. „entendre, ouïr“ || ir. *avzi*; megl. *uziri*; ar. *avdzîre*.

Lat. **AUDIRE**.

Rtr. *udir*; it. *udire*; fr. *ouïr*; prov. *avzir*; cat. *ohir*; sp. *oir*; port. *ouvir*.

Der.: *auz* „ouïe“; † *auzire* „ouïe, † chose qu'on entend, nouvelle“ (Iorga, Studii VI, 603) || *auzitor*, adj. sb. „qui entend“ (comp. *auditorius*) || † *auzitură* „auditio“ (An. Car.).

125. **Auzit**, sb. n. † „ouïe“, păstrat azi în expresiunea: *din auzite* „par ouïdire“ < **AUDITUS**, -UM || it. *udito*; sp. *oido*; port. *ouvido* (comp. rtr. *udida*; fr. *ouïe*; prov. *udita*).

126. **AVEA**, vb. „avoir“ || ir. (*a*)*vę*; megl. *vęri*; ar. *aveare*.

Lat. **HABERE**; *v* nu este continuatorul lui *B*, ci e rezultat din *u* desvoltat între vocalele în hiat din formele *h a b u i*, **h a b u t u m* > **aui*, **aut* > **auui*, **auut* > *avui*, *avut*; forma de pers. 1 ind. pr. *am* e refăcută după pl. *am*.

Vegl. *avar*; rtr. *avair*; it. *avere*; sard log. *haere*; fr. *avoir*; prov. *aver*; cat. *haver*; sp. *haber*.

Der.: *avere*, ar. *aveare* „fortune“ (rtr. *avair*; it. *avere*; fr. *avoir*); *avut*, „riche; fortune“, megl. *vut*, ar. *avut* „riche“ (comp. alb. *kam:s* „reich“ < *kam* „ich habe“) || *avutîe*, ar. *avutîle* „richesse“ || col. ar. *avutame* || (*in*) *avutî* „enrichir“ || *neavere*, ar. *neaveare* „pauvreté, indigence“; *neavut* (ar. ~) „pauvre“.

AZI, v. *zi*.

B

127. **BAIER**, sb. n., **BAIERĂ**, sb. f. „cordon, lacet, lien; anse; amulette”— în munții Sucevii *bair* (Șez. II, 5); Sălagiu *baior* (Tribuna 1890, 337) || ir. *baiere* „ruban”; megl. *baier* „chaîne, collier”; ar. *bair*, *baieră* „collier”.

Lat. **BAJULUS**, -UM și **BAJULA**, -AM (**BAJOLA** CGL. IV, 600; Glos. Reich. 416) „porteur, porteuse”, devenit **baiur*, -ă (cf. *baior* și forma rut. de mai jos). Schimbarea lui -*iū*- în -*ie*- se datorește influenței verbului *a îmbăiera* (v. mai jos). Pentru -*j*- din silaba atonă > *i*, cf. *mai* < **MAJUS** și *ploaie* < ***PLOJA**. Schimbarea de înțeles pe care a suferit-o *bajulus* „porteur d'un fardeau” nu e decât aparentă, căci *baierul pungii, găleții*, este de fapt „le lacet, l'anse qui supporte le poids de la bourse, du seau” [Candrea].

Sprs. *baila* „kurzes, dickes Seil, Strick” (Carisch); it. *baggiolo* „sostegno che si mette sotto pietre o marmi per reggerle” > *baggiolare* „sostener con baggioli”, Valtellina *bağol* „palo o legno su cui vanno a cavallo le streghe”, Bormio *bajul*, mant. pav. parm. *bašol*, cremon. mil. piac. *bazzol*, regg. bol. mod. *bašel*, ferr. *bašul*, piem. *bašo*, mil. *bažer*, pretutindeni cu însemnarea de „palanche”; nprov. *bajaulo* „panier servant au transport du poisson”, gasc. *bajou* „langes, maillot” (Durrieux, Dict. gasc.).

Der.: dim. *băieruță* (Lex. Bud.); *băierel* (Viciu, Glos. 17).

Impr.: bulg. баеръ „collier de monnaies antiques” (Geroff); rut. баюр „Schnurband aus Wolle geflochten”.

128. **Îmbăiera**, vb. „attacher avec des cordons” || ar. *mbăirare* „enfiler, met-

tre à la file, aligner” || < **IM-BAJULARE**, devenit **imbailare* prin trecerea regulată a lui -*jū*- protonic la -*i*-; dela înțelesul de „porter à bras, porter sur le dos”, pe care-l avea **BAJULARE**, s'a desvoltat acela de „porter en tenant par l'anse”, de unde apoi „attacher les cordons pour en faire une anse” || vit. *bailare* „allevare” > *bailo*, -a; sard log. *bajulare* „supportare, tollerare, soffrire”; fr. *bailler* > *bail*; prov. *bailar*, gasc. *bajoulá* „entourer de langes” (Durrieux, Dict. gasc.) || *îmbăierătură* (Polizu) „action d'attacher”, ar. *mbiiritură* (Dălametra) „enfilement, enfilure” (comp. sard log. *bajuladura*) || *desbăiera* „détacher, délier les cordons”, ar. *dizbăirare* „effiler, désenfiler”; ar. *dizbăirătură* „défilage”.

129. **BALE**, sb. f. pl. „bave” || megl. *bali*; ar. *bale*.

Lat. ***BABA**, -AM > **ba*, de unde pl. *bale* (după *stea-stele*, *zi-zile* și *za-zale*).

It. *bava*; sard *baa*; vfr. *beve* (fr. *bave*); cat. sp. port. *baba*.

Der.: *bălos* (ar. ~) „baveux, glaireux” (comp. it. *bavoso*; sard *baosu*; fr. *baveux*; cat. *babos*; port. *baboso*) || *băli* (Polizu), *băloșă* (Costinescu), *bălăi* (Mag. ist. V, 106) „baver”; *bălitură* (Petri) „action de baver, bave” || *îmbăla* „mouiller avec de la salive; insulter”, ar. *ambălare* „mouiller avec de la salive” (comp. it. *imbavare*); *îmbălare* „action de mouiller avec de la salive; insulte”; *îmbălătură* (Lex. Bud.; Costinescu; Zanne, Prov. VIII, 116; Țiplea, P. pop. 111) „bave; trivialité; calomnie” || *îmbălora* (Creangă, Scrieri II, 17) „remplir de salive”.

Impr.: sirb. *bala*, *bale* „Rotz” (cu

derivatele: *balav*, *balavac*, *balavica*, *balavka*, *baleša*, *balo*, *balonja*).

130. **BALT**, sb. n. „lacet, lacs; voile de mariée“ || ar. *balfu* „sorte de fichu, mouchoir dont se coiffent les femmes“.

Lat. **BALTEUS**, -UM „baudrier, ceinture“.

Friul. *balz* „covone“; (it. *balzo* „rocher“); mant. *bals*, Urbino *balz*. abr. *valze* „ritortola“; (nprov. *baus* „escarpement, bûcher, gerbier“; cf. Thomas, Rom. XXXIII, 210; Meyer-Lübke, Z. rom. Ph. XXIX, 244); sp. *balzo* || it. *balza* < ***BALTEA**, -AM.

Der.: *bâlțoi* (Hasdeu) „nom donné aux chiens“, *bâlțuie* (Hasdeu) „nom donné aux chèvres“, *bâlțuică* (Hasdeu) „nom donné aux vaches“ (propr. „de couleur bigarrée“) || *bâlți* „relâcher, détendre“; *bâlțit* „lâche, mou, détendu“ || *îmbâlți* (Marian, Nunta 248, 546) „attacher le voile de mariée“.

Impr.: rut. балець, балця „Kopftuch der Frauen“.

131. **Îmbâlț**, „mettre le voile de mariée“ (Marian, Nunta 247, 251) || ar. *mbâlțare* „couvrir la tête avec un foulard“ || < **IM-BALTEARE** „ceindre, entourer“ || it. *imbalzare*.

132. **Bâlțat**, adj. „bigarré; rayé“ < **BALTEATUS**, -A, -UM „ceint, entouré“ [Densusianu, Rom. XXIV, 586] || comp. it. *balzano*, vfr. *baucant* și prov. *baussen* „tacheté, pie“ < ***BALTEANUS** || dim. *bâlțâțel* (Hasdeu; Tocilescu, Mat. 1473) || *bâlțătură* „bariolage, bigarrure“, bot. „marrubium vulgare“.

133. **BARBĂ**, sb. f. „barbe“ — băn. „barbe, menton“ || ir. *bárbe* și megl. *barbă* „barbe, menton“; ar. *barbă* „barbe“.

Lat. **BARBA**, -AM, atestat și cu înțelesul de „menton“ CGL. II, 262; III, 247.

Vegl. *buarba*; rtr. it. sard *barba*; fr. *barbe*; prov. cat. sp. port. *barba*. Cu înțelesul de „menton“ e cunoscut și în friul. nap. sard camp. sudul Franței și peninsula iberică (cf. Zauner, Rom. F. XIV, 408).

Der.: dim. *bărbiță*; *bărbuliță*; *bărbuță* (it. *barbuzza*); *bărbușoară*; *bărbișoară*, bot. *bărbușoară* „alyssum minimum“ || augm. *bărboi*; zool. *bărboaic* „barbue“ || *bărbărie* „grison, barbon“ || *bărbie* „menton“; dim. *bărbioară* || *bărbos* (megl. ar. ~) „barbu“

(rtr. *barbus*; cat. sp. *barbos*); bot. *bărboasă* „andropogon ischaemum“ || *barbă-cot* „nain à longue barbe des contes populaires“.

134. **Bărbat**, sb. m. „homme, mari“; adj. „mâle, viril, courageux, travailleur“ || ir. *bărbât* și megl. ar. *bărbat* „homme, mari“ || < **BARBATUS**, -A, -UM „barbu; vieux, âgé“ (atestat însă și cu înțelesul exact al cuvîntului romînesc: *barbatis id est viris*, Pseudo-Rufin, Thes. 1845, 46; de asemenea și cu înțelesul de „operarius, intimidus“ CGL. V, 592, pe care-l are adj. dr.) || vit. *barbato* „barbuto, savio, excellent, valoroso“; sard camp. *barbau*; vfr. *barbé* „barbu, fort, viril“; nprov. *barbá* „qui a de la barbe, des racines“: ome *barbá* „homme expérimenté“: cat. *barbat*; sp. *barbado* „barbu; homme“ (comp. *barbadamente* „courageusement“); port. *barbado* „barbu“ || dim. *bărbățel*; *bărbățuș* (Șez. I, 212); ar. *bărbătic*; *bărbăciur* „mâle (chez les animaux)“; *bărbăciur* „masculus“ (An. Car.) || col. *bărbățime*; megl. *bărbățimi*; ar. *bărbățime* || *bărbăție*, ar. *bărbățile*, ar. *bărbățeață* „virilité, bravoure“ || *bărbățesc*, ar. *bărbățescu* „mâle, viril“ || *bărbățos* „viril, énergique“ || *bărbățeste* „virilement, bravement“ || *îmbărbăta*, ar. *mbărbățare* „encourager“.

Impr.: ung. *borbát*.

135. **Bărbuță** (ar.), sb. f. „filament chevelu du poireau“ < **BARBUTA**, -AM (cf. **BARBUTUS**, -A, -UM „barbu“ CGL. V, 207) || sard camp. *barbuda* „sogolo, barbazzale“; vfr. elv. *barbue* „provin avec sa racine“; nprov. *barbudo* „barbeau, nielle des champs“ (comp. it. *barbuto*; sard log. *barbudo*; fr. *barbu*; cat. *barbut*; sp. port. *barbudo*).

136. **Barbur**, **barbure** (băn. trans.), sb. m. „partie inférieure de la lame d'un couteau, d'un rasoir, d'une hache, etc., talon, mentonnet: sorte de broderie de forme triangulaire“ < ***BARBULUS**, -UM (comp. **BARBULA**, -AM „petite barbe; pointe des fleurs“) || friul. *barbulę* „bargiglioni“; mant. *barbola* „bendone, coda di cuffia: bargiglioni, grinze“; mir. sic. *varvula* „bargiglioni“; prov. *barbola* (de la *sageta*) „Widerha-

ken“ (Levy), nprov. *barboulo* „barbe des épis, fraise des coqs, vertevelle d'un verrou“ < BARBULA || *bărburătură* (Damé, Term.; Prahova) „entaille de forme triangulaire à l'oreille d'une brebis“ (comp. vfr. *barbeleüre* „chose barbillonnée“) || *îmbărburat* (Tocilescu, Mat. 1073) „ayant un mentonnet (en parl. d'une hache)“.

137. **BĂȘARE** (ar.), vb. „baiser“.

Lat. BASIARE.

It. *baciare*; sard *basare*; fr. *baiser*; prov. *baizar*; cat. span. *besar*; port. *beizar*.

Der.: *dizbășare* „se disputer“.

138. **BĂȘI** (*beși*), vb. „péter, vesser“ || megl. *bișori*; ar. *bișire*.

Lat. BISSIRE (= VISIRE; Densusianu, Hist. I. roum. I, 76).

Vfr. *vessir*; nprov. *vissi* < VISSIRE.

139. **Beș**, sb. numai bot. *beșu-calului* „lycoperdon bovista“ < *BISSIUM (cf. VISSIUM, Du Cange) || comp. it. *vescia*; fr. *vesse*; nprov. *verso* < *VISSIA.

140. **Bășină** (*beșină*), sb. f. „pet“ || megl. *bișonă*; ar. *bișină* || < *BISSINA, -AM || nprov. *vessino* < *VISSINA || comp. vven. pad. *vesinar*; vfr. *vesner*; prov. *vezinar* < *VISSINARE, de unde și sb. verb. (sard log. *pēsina* „loffă“) ; vfr. *vesne* || *bășinos*, megl. *bișănos*, ar. *bișnos*, „péteur“ || *bășinărie* (Costinescu) „pétarade“ || *bășinări* (Costinescu) „péter“.

141. **BĂȘICĂ** (*beșică*), sb. f. „vessie, ampoule“ || megl. *bișocă*; ar. *bișică* „ampoule; piment“.

Lat. *BESSICA, -AM, atestat sub forme *BESICA* Gr. lat. VII, 169; *BISSICAE*, Z. öst. Gymn. 1862, 329 (= clas. *vesica*).

Alb. *pşikë*; Erto *beșiga*, Muggia *bisia*; Rovigno, triest. *bisega*; vbellun. *bissiga*, mod. parm. piac. mir. *psiga*, monferr. *psia*, aret. *busika*, Gombitelli *beșiga*, Versilia *beșika*, Urbino *bșika*, Canistro *boșik'a*, sic. *busika*, San Fratello *bužjeha*, cors. *bișika*; sard log. gal. *bușika*, sass. *bușikka*, camp. *bučukka*; Metz, Belfort *psej*; cat. port. *bexiga* (in unele din aceste forme terminațiunea s'a confundat cu suf. dim. -icca) || it. *vescica*; rtr. *vschia*; fr. *vessie*; prov. *vesiga*; cat. *veixiga*; span. *vejiga* < VESSICA, Thes. gl. II, 408.

Der.: dim. *bășicuță*, bot. „gentiana asclepiadea“, ar. *bișicuță* || *bășicos* „vésiculeux, pustuleux“ (it. *vescicoso*; sard log. *bușikosu*; vfr. *vescieux*; port. *be-xigoso*); bot. *bășicoasă* „colutea arborescens; silene inflata“.

Impr.: sirb. *bešika* „Blase“ (> *be-šičnik* „Zugpflaster“); rut. бешика „Rotlauf“ < бешимник „chenopodium hybridum“ = dr. *buruiană-de-bubărea*; bulg. (N. Selo) бѣшѣка „glande“.

142. **Bășica** (*beșica*), vb. „produire des ampoules“ || ar. *bișicare* || < *BESSICARE (= VESSICARE, Theod. Priscian, 1, 28) || alb. *pşik* || friul. *višia*; it. *vescicare*; vfr. *vescier*; nprov. *vessigá* < *VESSICARE; comp. sp. *avejigar* || *bășicată* „variété de raisin“; *bășicător* (Bobb) „qui produit des ampoules“; *bășicătură* (Lex. Bud.; Polizu; Costinescu) „petite vérole; éruption d'ampoules“ (comp. it. *svescicatura*).

143. **BATĂ**, sb. f. „lisière (du drap, de la toile); ceinture; poignet; épaulette“ || megl. *beță* „jarretière“.

Lat. *BITTA, -AM (= clas. *vitta*).

Cat. span. port. *beta* || friul. *vetē*; it. *vetta*; vfr. *vete*; prov. (span.) *veta* < VITTA.

Der.: dim. *betiță* (Sevastos, Nunta, 145; Jipescu, Opinc. 80); *betișoară* (Marian, Sărb. I, 129) || *betelie* (Lex. Bud. dă *bertelie*, schimbat după *beartă*, *bartă* < ung. *párta*) „ceinture; lisière (d'une étoffe); poignet“ || *îmbetă* Mehedinți „plier (un mouchoir“, etc.; comp. nprov. *envetă*).

144. **BATE**, vb. „1° battre, frapper; 2° punir; 3° vaincre; 4° bombarder; 5° enfoncer; 6° fouler, battre pour rendre plus ferme (~ *pământul*, *drumul*); 7° blesser (en parl. des chaussures); 8° assaillir, ébranler, battre (*grindina*, *ploaia*, *vîntul*); 9° abattre, secouer; 10° couvrir (~ *o iapă*); 11° châtre; 12° tisser (~ *cu suveica*, *pinza*); 13° porter (*pușca*, *tunul*); 14° souffler (*vîntul*); 15° aboyer; 16° tirer (en parl. des couleurs: ~ *în verde*)“ || ir. *bâte*; megl. *batiri*; ar. *batire*, *bâteare* „battre; jouer d'un instrument; chanter (en parl. des oiseaux)“; comp. alb. *bie* „klopf, schlage, spicle (ein Instrument)“.

Lat. **BATTĒRE** (Thes.=clas. **BATTUĒRE**).

Vegl. *batar*; rtr. *batter*; it. *battere* (pentru sensul de sub 12°, comp. mant. *batar* și parm. *batter* „colpeggiare, băttere le fila nell'atto del tessere“); sard *batt-re*; fr. *battre*; prov. cat. *batre*; sp. *batir*; port. *bater*.

Der.: *bătut* „battu“: *lapte-bătut* „ba-beurre“ (friul. *latte batud* „latte da cui si è tratto il burro“); *bătut* „battage; égrenage“; *bătută* „sorte de danse paysanne“ (rtr. *battida*; it. *battuta*; fr. *battue*; cat. sp. port. *battuda*) || bot. *bătă-tarnică*, *bătătarniță* „senecio cruci-folius“ || *băteală* „trame“ (cf. mai sus 12°); „souricière“ (Tiktin; Stamati, Wb. 279, 540; Lupașcu, Medic. bab. 118; comp. trans. *a fi în bată* „a fi în-lăuntru“, Viciu, Glos. 18; ar. *bată* și *batcă* „souricière“, băn. *batifă* „sorte de filet pour prendre les oiseaux“; alb. scut. *bat* „specie di trappola per gli uccelli“); „claquet, cliquet d'un moulin, battant“ (Damé, Term.) || *bă-teliște*, *batîște* (Viciu, Glos. 17) „endroit battu; lieu où l'on danse à la campagne; parcage“ (cf. mai sus 6°) || *bă-tălău* (Lex. Bud.), sb. m. „efféminé“; sb. n. (mai des pl. *bătălăuri*, *bătălăe*) „battoir, gros marteau“ (Tiktin; Viciu, Glos. 18); „marteau et enclumette employés pour écacher la faux“ (Costinescu; Șez. II, 149); *bătălan* (Șez. II, 126), *bătăleș* (Lex. Bud.) „batailleur“ || *bătaci* „batailleur; claquet, cliquet d'un moulin, battant“ (Damé, Term.) || *bătăuș* „batailleur“; *bătăușie* „métier ou état de batailleur“ || ar. *bătañe*, megl. *bătañă* „moulin à foulon“ (comp. nprov. cat. sp. *batan* „moulin à foulon“); ar. *bîtiñusiri* (Dalamatra) „fouler“ || *bătuci* „battre, piétiner, fouler“ || *bate-poduri* „désœuvré, batteur de pavé“ || *desbate* „ameubler le sol (Tik-tin); † débarrasser, ôter, défaire, élibérer“ (vit. *disbattere*; fr. *débattre*): † *des-bătătură* „revendication, émancipation“ (Dosoftei, Molitv. 52^a; An. Car.) || *răzbate* „traverser, pénétrer“, megl. *răzbătiri* „battre“ || *străbate* „pénétrer, traverser, franchir“, ar. *străbatire*, *străbateare* și ca sb. „diarrhée“ (vit. *strabattere* „travagliare“); † *străbătătură* (ar. ~) „penetratio“ (An. Car.).

Impr.: bulg. батыть „ba-beurre“; rut. бате.теб „Stempel, Schlägel im But-

terfass“; ngrec. μπατάιν „Walkmühle“ (Murnu, Rum. Lehnw. 34).

145. **Bătător**, adj. „qui frappe“: *bătător la ochi* „éclatant, qui crève les yeux“; sb. n. „batte à beurre; battoir“ < ***BATTĪTORIUS**, -A, -UM (comp. *battuatorium* „instrument pour battre, pilon, batte“) || it. *battitoio*; fr. *battoir*; port. *batedouro* (comp. sp. *batidero*).

146. **Bătătură**, sb. f. „coup, heurt, meurtrissure“ (An. Car.; Reteganul, Pov. ard. V, 71); „endroit battu (cour à la campagne); place où l'on danse; trame“ (cf. *bate* 12°); „cor, durillon“ (cf. *bate* 7°) || ar. *bătătură* „cor“ || < **BATTĪTU-RA**, -AM „coup de marteau“ || rtr. *battadūra*; it. *battitura*, bol. *batdura* „ri-pieno, trama“; sard *battidura*; fr. *batture*; nprov. *bateduro*; vsp. *batidura*; port. *batedura* || *bătători*, *bătături* „fouler, corroyer, piétiner, frayer“ || *des-bătături* (Tiktin) „ameubler le sol“.

147. **Bătaie**, sb. f. „bataille; volée, ros-sade; tir, portée; choc; frai (des pois-sons)“ || (ar. *băta'le* „moulin à foulon“) || < **BATTALIA**, -AM (= clas. **BATTUALIA**) || alb. *batajē*; rtr. it. *battaglia*; sard log. *bat-taža*; fr. *bataille*; prov. *batalha*; cat. *batalla*; port. *batalha* || dim. *bătăiță* (Bobb) || *bătăiaș* (Costinescu; Odobescu, Scrieri III, 87) „batteur, rabatteur“ || *bătăiuș* „claquet, cliquet d'un moulin“ (Damé, Term.) || *bătăios* „batailleur“ (vit. *bataglioso*; vfr. *bataillos*; nprov. *bataious*) || zool. *bătăietoare* „bergeron-nette“.

148. **Abate**, vb. „détourner, écarter, rabattre“; *a-i abate* „venir à l'esprit“ || ir. *abâte*; ar. *abăteare* || < **ABBATTĒRE** (Thes.=clas. **ABBATTUĒRE**) || it. *abbattere*; fr. *abattre*; prov. cat. *abatre*; sp. *abatir*; port. *abater* || *abătător* „qui détourne“; *abătătoare* „gîte“.

149. **Sbate**, vb. „secouer, passer au crible en secouant“; *a se sbate*, se dé-battre, se démener“ || ar. *zbăteare* || < **EX-BATTĒRE** || rtr. *sbatte*; it. *sbattere*; sard log. *isbattere*; fr. *ébattre*; prov. *es-batre*; port. *esbater* || † *sbătătură* „ex-cussio“ (An. Car.; it. *sbattitura*).

150. **Codobatură**, sb. f. „bergeronnette, hochequeue“ — Oșani, bucov. *cotoba-tură*, mold. *cotrobatură*, bucov. *coto-*

robatură, băn. *codobatsiță*, în munții Sucevii *cofobatină* (Marian, Ornit. I, 327; Sez. II, 224; Tiktin) || ar. *cudubatură* (Papahagi, Mat. 796), *coadabatură* (Dalamatra) || < *CODA-BATTULA, -AM (cf. cauda tremula, CGL. III, 258); battula e cerut și de it. *bat-tola* „claquet, tarabat”. *Codobatură* se explică dintr’un mai vechi *coadăbatură* (comp. forma ar.) rezultat normal din cuvîntul latin; *coadăbatură*, după slăbirea accentului de pe prima silabă, a devenit **codăbatură*, prin asimilațiune *codobatură*. Forma tip a suferit în urmă diferite modificări prin schimbări de sufix, asimilare (*cotobatură*) și etimologii populare || comp. it. *codatremola*, *coditremola*, vic. *batikoa*, parm. *battkova*, flor. *battikova*, Urbino *battkoda*; fr. dial. *batequeue*; nprov. *hateco* || *codobator*, *codobăturoi* (Marian, Ornit. I, 333) „măle de la bergeronnette”.

151. **BĂTRÎN**, adj. sb. „vieux (en parl. surtout des personnes) — † patrimoine, domaine patrimonial” || ir. *betăr*; megl. *bitörn*; ar. *bitârnu*.

Lat. BETRANUS, -A, -UM (= clas. VETERANUS (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 195).

Vegl. *vetrun*; friul. *vedran*, terg. *vedrano*; vven. *vetrano*; sen. *vetrano* (Z. rom. Ph. IX, 303) < VET(E)RANUS.

Der.: dim. *bătrinel*, *bătrînea*; *bătrînică*; *bătrî(n)ior*; *bătrînuț*; *bătrînic*; *bătrînicos* || col. *bătrînine*, *bătrînet* (Marian, Leg. 179) || *bătrînesc*, Mehedinți, *bătrîneț* „suranné, de la manière des vieux”; *bătrînește* „en vieillard, comme les vieillards” || *bătrînețe*, *bătrîneăță* „vieillesse” (vven. *vetraneça*) || bot. *bătrîniș* „erigeron canadense” || *bătrîni*, *îmbătrîni*, megl. (am) *bitârîni*, ar. *mbitârînire* „vieillir”; *îmbătrînitor* (Polizu) „qui rend vieux”.

152. **BEA**, vb. „boire” || ir. *bē*; megl. *bēri*; ar. *beare*.

Lat. BĪBĒRE.

Vegl. *bar*; rtr. *baiver*; it. *bevere*; sard log. *biere*; fr. *boire*; prov. cat. *beure*; sp. port. *beber*.

Der.: *bere* „boisson”, ar. *beare* „boisson; festin”; *băut*, ar. *būt* „ivre”; *băut* „action de boire; † boisson” (Dosoței; comp. it. *be(v)uta*); *băutor* „buveur,

ivrogne” (comp. rtr. *bavaduoir*; port. *bebedouro*; sp. *bebedero*); *băutură*, ir. *beuture*, megl. *būtutură*, ar. *biutură* „boisson” (comp. it. *bevitura*; sard log. *biidura*; vfr. *boiture*); dim. *băuturică* (Creangă, Scrieri I, 258).

153. **Beat**, adj. „ivre” || megl. *bēt* || < BĪBĪTUS, -A, -UM, devenit **beuetu* > **beetu*, de unde *beat* sub influența inf. *bea*, după analogia lui *da-dat*, *sta-stat* || sard log. *biidu* (comp. vfr. *boite* „boisson”: *estre en boite* „être ivre”); nprov. *beuet*; vsp. *beedo*, sp. *beodo*; port. *bebedo* || dim. băn. *bețic* || *beție* „ivresse”.

154. **Bețiv**, adj. sb. „buveur, ivrogne” — băn. olt. *bețiu* < *BĪBĪTIVUS, -A, -UM, de unde regulat *bețiu* (*bețiu*); în forma *bețiv* s’a înlocuit sufixul -iu prin slav. -iv [Candrea] || augm. *bețivan*; *bețivlan* și *bețivoi* (Tiktin).

155. **Bețit** (vr. și băn.), adj. sb. „buveur ivrogne” (Coresi, Tetr. Mat. XXIV, 49; id. Apost. Corint. I, 5, 11; Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 464; An. Car.) < *BĪBĪTICIUS, -A, -UM [Candrea] || nprov. *bevedis*; cat. *bebedis*; sp. *bebedizo*; port. *bebediço*.

156. **Sbea**, vb. „boire en tirant, sucer” < EXBĪBĒRE || it. *sbevere*; vfr. *esboire*.

157. **Îmbăta**, vb. „enivrer” || megl. *am-bitari*; ar. *mbitare* || < *IMBĪBĪTARE || (vfr. numai part. *emboité* „ivre”); nprov. *embeudă*; vsp. *embebdar*; port. *embebedar* || prov. *beudar* < *BIBITARE || *îmbătător*, ar. *mbitător* „enivrant”; † *îmbătătură* (Dosoței, V. sf. v. WgJb. V, 83), ar. *mbitătură* „ivresse” || *desbăta*, ar. *dizbitare* „désenivrer”; *desbătător* (Polizu) „qui désenivre”; ar. *dizbitătură* „dégrisement”.

158. **BERBEC** (*berbec*), sb. m. „bélîer” || ir. *birbec*; megl. *birbeți*; ar. *birbec*, (fârș.) *birbeațe*.

Lat. BERBEX, -ĒCEM (= clas. VERVEX).

Sprs. *barbetsch*; sard log. *berbeghe* || it. *berbice*; fr. *brebis*; prov. cat. *berbitz* < *BERBĪCEM.

Der.: dim. *berbecel* (Odobescu, Scrieri I, 174; comp. sard. camp. *brebei-žedda*); *berbecuț*; zool. *berbecel* (fem. *berbecică*) „lanîus”; zool. *berbecuț* (fem. *berbecuță*) „lanîus”; gallinago gallinaria”; ar. *birbicus* || *berbeca*, *îmberbeca*

„casser, heurter, cogner du front comme un bélier“.

Impr.: ung. *berbécs*.

159. **Berbecar**, sb. m. „berger, gardeur de béliers“ || ar. *birbicar* || < *BERBECA-RIUS, -UM (comp. *berbicularius* „opilio, custos ovium“, Glos. Reich.) || sard log. *bervegaržu*; fr. *berger*; prov. *bergier* || *berbecărie* (Tiktin; Lupașcu, Medic. bab. 100) „bercail“ (fr. *bergerie*).

160. **BINE**, adv. „bien“; sb. „bien, bien-fait“ || ir. *bire*; megl. *bini*; ar. *gine*, adv. „bien, très“; sb. m. f. „bien, bonheur“.

Lat. *BĒNE*.

Vegl. *bin*; rtr. *bain*; it. sard *bene*; fr. *bien*; prov. *ben*; cat. *be*; sp. *bien*; port. *bem*.

Der.: *binișor* „assez bien; doucement, gentiment“; *de-a-binelea*, ar. *de-a-ginealuț*, loc. adv. „pour tout de bon“; || † *binești* (formulă de salutare, eliptic pentru *bine ați fi!*) „salut!“ || *binețe*, pl. „salutations, compliments“ || ar. *gineatță* „bonheur“ || ar. *giniteatță* (Dălămetra) „salutation“ || ar. *giniuire* „saluer“ || *binecuvînta* „bénir“; *binecuvîntare* „bénédiction“ || *binefacere*, † *binefaptă* „bien-fait“; *binefăcător* „bienfaisant, bien-faiteur“ || *binevoi* „agréer, daigner“; *binevoitor* „bienveillant“.

161. **BISERICĂ**, sb. f. „église“ || ir. *bașerike*; megl. *bășerică*, *biserică*; ar. *bāsear(i)că*, *bisear(i)că*.

Lat. *BAŠILICA*, -AM.

Vegl. *basalka*; rtr. *baselgia*; ticin. Valmaggia *baserga* „casipola“, Valtellina *baselga* „chiesa di riformati“, Bellinzona *baserga*; (fr. *basoche*).

Der.: dim. *bisericuță* || *bisericaș* „homme d'église“ || *bisericos* „dévot“ || *bisericesc* „ecclésiastique“; *bisericește* „ecclésiastiquement“ || † *a se beserica* (Dosoftei, Molitv. 44^b, 46^a) „aller à l'église, assister à la messe“, *îmbiserici* (Marian, Nașt. 285) „porter, conduire à l'église“ (format după vsl. *vŭcŕŭkŭviti* „ducere in ecclesiam“).

162. **BLESTEMA**, vb. „maudire“ || megl. *blăstimari*; ar. *blăstimare*.

Lat. *BLASTEMARE (refăcut poate după AESTIMARE din clas. BLASPHEMARE; cf. Parodi, Misc. Rossi-Teiss, 340; Densușianu, Hist. l. rom. I, 505).

Vegl. *blasmuar*; rtr. *blastemmer*; Rovigno *bask'amá*; vit. *biastemar*, ven. *bjastemar*, abr. *jaštemá*, *vraštemá*, teram. *blaštemá*, sic. *biastimari*; sard log. *frastimare*; fr. *blâmer*; prov. cat. *blastemar*; sp. port. *lastimar*.

Der.: *blestem*, megl. ar. *blăstem* „malediction“ (comp. rtr. *blastemma*; vit. *biastema*; fr. *blâme*; prov. *blastim*; sp. port. *lastima*) || *blestemat* „coquin, libertin“ || *blestemăție* „infamie, libertinage“ || † *blestemătesc* „infâme, coquin“; † *blestemățește* (Cantemir, Hron.) „indignement“ || † *a se blestemăți* „devenir infâme“.

163. † **Blestemăciune**, sb. f. „infamie, libertinage“ < *BLASTEMATĪO, -IONEM (= BLASPHEMATĪO, Thes.).

164. **BLÎND**, adj. „doux, bénin, affable“.

Lat. *BLANDUS*, -A, -UM.

Der.: *blîndă* (ar. ~) „fièvre urticaire, éruption de boutons“ (propr. „éruption bénigne“: comp. bulg. *добра* „érysipèle“ < *добра* „bonne“) || dim. *blîndaș* (S. Nădejde, Nuv. 72); *blîndișor* (Jipescu, Opinc. 34; Sez. III, 163); *blîndoc* (Reteganul, Pov. pop. 194) || † *blînzie* „douceur, bénignité“.

Impr.: rut. *бленда*, *блинда* „starker Hautausschlag“; sîrb. *blanda* „Blase an der Haut“.

165. **Blîndețe**, sb. f. „douceur, bénignité“ < *BLANDĪTES*, -EM.

166. † **Blînzi** (Mărgăr. 7^a), *îmblînzi*, vb. „radoucir; dompter“ < *IM-BLANDIRE* (Thes. gl. I, 145 = clas. *BLANDĪRI*); *îmblînzitor* „apaisant; dompteur“ (comp. *blanditorius*, Thes.) || † *îmblînzeală* (Prav. Mat. Bas. 573) „apaisement“.

167. **BOACE** (Muscel și băn.), sb. f. „voix; mot“ (WgJb. VIII, 314; Hodoș, Cînt. 49) || ar. *boațe*.

Lat. *BOX, *BOCEM (= clas. *vox*).

Vegl. *baud*; Muggia *bous*; Rovigno *buș*; vit. flor. *boce*, vlomb. *vven. bose*, Urbino *boč*; sard log. *boge*, camp. *boži*, sass. *boši* || ret. *vu(o)sch*; it. *voce*; fr. *voix*; prov. *votz*; sp. port. *voz* < *VOCEM*.

Der.: *boci* „pleurer qqn“, *a se boci* „se lamenter“; *bocet*, *boacet*, *bocît*, *bocceală* „lamentation“ (comp. cors. *vo-cero*); *bocitoare* „pleureuse“.

BOLBOROSI, v. holba.

168. **BOTEZA**, vb. „baptiser“ || ir. *boteză*; megl. *bătizari*; ar. *pătidzare*.

Lat. BAPTIZARE, devenit *bătezare*, *botezare*, prin trecerea lui -PT- la *t* în silaba atonă și a lui *ă* la *o* după labială; înlocuirea lui *b* prin *p* în forma ar. se explică prin asimilarea cu *t* din silaba următoare (comp. fenomenul de asimilare inversă *p-d > b-d* în ar. *biducl'u < piducl'u*).

(Alb. *pakəzon*); vegl. *batezuar*; rtr. *battager*; vit. *batteggiare* (it. *battezzare*), sic. *vattiari*; sard camp. *battiai*; vfr. *batoier*, val. *batehi*; prov. cat. *batejar*; vsp. *batear*.

Der.: *botez* „baptême“ (sic. *vattiu*; vsp. *bateo*); *botezător* „baptisant, qui baptise; baptiste“ (comp. baptizatorium, Thes.) || *desboteza* (Tocilescu, Mat. 70) „débaptiser“ (vfr. part. *desbâteié*; cat. *desbatejar*; comp. it. *sbattezzare*) || *bobotează* „Epiphanie“, format din *apă-botează* (păstrat în Bănat, regiunea Hațegului și Maramureș), de unde **păbotează > *pobotează > bobotează*, prin aferesă și asimilarea labialelor.

169. **Botejune**, sb. f. „baptême“ || megl. *bătijuni*; ar. *pătiğune* || < *BAPTIZIO, -IONEM; în ce privește derivațiunea cu suf. -IONEM, cf. *occidio*, -ionem < *occidere*; comp. și *putrejune*.

170. **BOU**, sb. m. „boeuf“ || ir. *bowu*; megl. ar. *boŭ*.

Lat. *BŌVUS, -UM, atestat sub forma BOBUS în Mulomed. Chiron. 290,25 (= clas. BOS, BOVEM).

Vegl. *bu*; rtr. *bow*; sard log. *boe*; fr. *boeuf*; prov. cat. *bou*; sp. *buey*; port. *boi* < BOVEM.

Der.: dim. *boulean*; *bouleș*; *bouț* (Sbiera, Pov. 189; Pompiliu, Bal. 18); *boușor*, pl. *boișori* (Gaster; Rădulescu-Codin, Cînt. pop. 234); ar. *buiț*; *Bourean* (Costinescu; Reteganul, Pov. ard. I, 20; IV, 26; V, 32) „nom donné aux boeufs“ || col. băn. *boiamă* || *bouriște* (Viciu, Glos. 59) „pacage pour les boeufs“ || *boiastră* (Damé, Term.) „vache qui ne se laisse pas traire“ || *boieș*, Sălagiu (Tribuna 1890, 341) „jeune bouvier“ || *de-a'n bou(lea)*, loc. adv. „lentement“.

171. **Boar** (*bouar*), sb. m. „bouvier“ < BO(V)ARIUS, -UM, devenit întii **buariu* și apoi refăcut, după *bou*, în *boariu*, *boar* || friul. *boar*; it. *bo(v)aio*; vfr. *boier*; prov. *bovier*; cat. *bover*; sp. *boyero*; port. *boieiro* || *boăriță* (Lex. Bud.; Țiplea, P. pop. 30), *boăreasă* (Damé, Term.) „gardeuse de vaches“.

Impr.: rut. *бoбpаp* „Rind-, Ochsenhirt“ > *бoбpакa*, „Stallung für Ochsen“.

172. **BOUR**, sb. m. „aurochs; tête de boeuf comme blason de la Moldavie; partie antérieure des patins d'un traîneau; nez, proué d'un canot — † flétrissure (le blason de la Moldavie qu'on imprimait aux criminels avec un fer chaud), marque (imprimée avec le fer rouge) sur les tonneaux, les bestiaux, etc.; impôt sur le vin; borne“ — Dobrogea *bohor* (Burada, Căl. Dobr. 102, 103); † *buăr*, *buor*, *boor*.

Lat. BŪBALUS, -UM, devenit *buăr > boor* (asimilațiunea s'a produs întii în formele cu silaba inițială neaccentuată, în derivate ca *buorel*, *buoresc*, etc. > *boorel*, *booresc*), de unde mai târziu *bour* (comp. *nuăr > nuor > nour*). *Bour* ar fi trebuit să se contragă mai departe în *bor* (comp. *nor*, *cot* < **cuăt*), dar evoluțiunea fonetică a acestui cuvînt s'a oprit odată cu disparițiunea animalului din țările noastre (iar nu cum crede Weigand, Jb. XII, 106, că *bour* s'a menținut fără să se contragă în *bor*, sub influența lui *bou*). Constrațiunea s'a făcut totuși într-o regiune din Transilvania (Mediaș) unde găsim forma *bor* care a continuat să trăească cu înțelesul de „escargot“ (v. Candrea în glos. Hron. Cantemir; cf. mai jos *bourel*).

It. *bufalo*; vfr. *bugle*; sp. *bubalo* || alb. *buat* presupune un *BŪBALUS.

Der.: † *bour* (Letop. II, 288; Dosoftei, Ps. vers. 249), adj. „haut encorné, qui a des cornes hautes“ || dim. *bourel* „escargot, limaçon“, bucov. „roi-telet“ (numit și *ochiu-boului*), adj. „dressé, saillant“ (Tiktin; Stamati. Poes. 214; Marian, Sărb. I, 49) || *bouresc*, „d'aurochs“, întrebuintat numai în expres. *coarne bourești* (prin etim. pop. c. *boierești*) „des cornes hautes“ † *buorar* (Iorga, Studii VI, 227, 280 „celui qui prélève l'impôt sur le vin

le „bour“ || *bourá, bourí* (Teodorescu, P. pop. 376; Marian, Desc. 133, 139), † *buăra* (Cantemir, Hron.; Ist. ier. 76) „dresser (en parl. surtout des cornes)“ || *bourat* (Cantemir, Ist. ier. 101; Damé, Term.; Lupașcu, Medic. bab. 46) „haut encorné, ayant de grandes cornes“; † *buărat* (Cantemir, Ist. ier. 197) „dressé, tendu“ || † *îmboura* „flétrir, marquer d'une empreinte, marquer ignominieusement d'un fer rouge“, ar. (a)mbuirare „encorner, frapper avec les cornes“.

Impr.: bulg. бѹхеръ „limaçon, escargot“, care prin formă dovedește că a fost luat pe timpul când se pronunța încă *buăr*. Sensul de „escargot, limaçon“, pe care-l are și dialectalul *bor* (v. mai sus) și dim. *bourel*, s'a desvoltat de sigur într'o epocă relativ veche, când bourul nu dispăruse încă din părțile noastre și se stabilise o apropiere între coarnele acestuia și antenele cele lungi în formă de coarne ale melcului (comp. aceeași asociație de idei și în formele rom.: Fasana *buvulu*; ven. triest. vic. pad. *bovolu* „lumaca“ < *BÖVŪLUS; comp. și sard comp. *boveri* „lumaca“ < *boi* „bue“, sic. *vakkaređdu, krastuni, krastu-neđdu* „lumaca“ < *krastu* „montone“; cf. Salvioni, Z. rom. Ph. XXII, 466; Schuchardt, ibid. XXVIII, 319) || ngrec. ἀμφορῶν „mit den Hörnern stossen“ (Murnu, Rum. Lehnw. 21).

173. **BRACĂ** (bucov.), sb. f., mai des **BRACI**, pl. (Voronca, Dat. cred. 750; Sbiera, Pov. 240) „caleçons“.

Lat. *BRACA*, -AM, mai des pl. *BRACAE*.

Alb. *breks*; rtr. *braja*; it. *braca, brache*; sard log. *raga(s)*; fr. *braie(s)*; prov. *braga*; cat. sp. port. *braga(s)*.

174. **Brăcire**, sb. f., mai des **Brăciri**, pl. „ceinture“ — Vrancea, trans. *brăcile* (Frîncu-Candrea. Munții apus. 12, 13, 151; Laurian-Massim), formă rezultată din *brăcire* prin disimilarea celui de al doilea *r* < *BRACĪLE*, Thes. (cf. *brachilis* „sorte de tablier“ care e desigur același cuvînt) || vsard *brakile*.

175. **Brăcină**, sb. f. „ceinture“ (Laurian-Massim; Barcianu; Mediaș) < **BRACĪNA*, -AM, dintr'un adj. **BRACĪNUS*, -A, -UM || *brăcinar, bărcinar* (Voronca, Dat. cred. 457, 471), *bricină* (Șez. II, 150; Sevas-

tos, Nunta 145; Tocilescu, Mat. 1498) „ceinture qui maintient la culotte; entretoise, pièce de bois qui unit les deux bras de l'armon; tige de fer qui relie les mancherons de la charrue“; *brăcinăriță* (Lex. Bud.; Viciu, Glos. 21), *bricinăriță* (Șez. II, 150) „passe-lacet, bâtonnet servant à passer un lacet dans la coulisse d'une culotte“ || *a se îmbrăcina* (Lex. Bud.; Oșani) „attacher sa culotte“ || *a se desbrăcina* (Lex. Bud.) „ôter sa ceinture, lâcher la ceinture qui retient les vêtements“.

176. **Brăcie**, sb. f. „ceinture, lacet, aiguillette“ (Lex. Bud.; Tocilescu, Mat. 990; Viciu, Glos. 21) < **BRACĪNIA*, -AM.

177. **Îmbrăca**, vb. „habiller“ < **IMBRACARE* || it. *imbracare*; nprov. *embraia*; cat. *embragar* || *îmbrăcat, îmbrăcătură* (Polizu) „habillement“ (it. *imbracatura*); † *îmbrăcător* (Cipariu, Princ. 130;) „qui habille“ || *îmbrăcămintă*, sb. n. al cărui pl. *îmbrăcămintă* e luat acum drept sg. f. „habillement, vêtement“.

178. **Desbrăca**, vb. „deshabiller“ < **DISBRACARE* || vfr. *desbraier* „déchirer“: prov. *desbraiar*; cat. (numai part.) *desbragat*; sp. (numai part.) *desbragado* (comp. it. *sbracare*; sard log. *isbragare*) || *desbrăcat, desbrăcăciune* (Coresi, Praxiu) „deshabillement“; *desbrăcător* „deshabillant“.

179. **BRAȚ**, sb. n. „bras“ || ir. *brăť*; megl. ar. *brať*.

Lat. *BRACHIUM*.

Vegl. *braz*; rtr. *bratsch*; it. *braccio*; fr. *bras*; prov. *bratz*; cat. *bras*; sp. *brazo*; port. *braço*.

Der.: dim. *brățișor*, mai des pl. *brățișoare*; *brățic* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 11); *brățuț* (Cihac) augm. *brățoi* (Cihac; Laurian-Massim) *brățiș*, adv. „corps à corps“ || *brățos* (Cihac; Barcianu) „avec des bras forts“ || *îmbrățișa*, mold. trans. *îmbrătoșa* „embrasser“; *îmbrățișare* „embrassade“ || ar. *mbrăță*, bucov. *înbrățucă* (Marian, Sat. 31), loc. adv. „dans les bras“.

180. **Brățară** (*brățare*), sb. f. „bracelet; virole“ — † *brățar* (Tiktin; An. Car.) mold. *brățea* < *BRACHIALE* sau *BRACHIALIS*, -EM; forma mold. e un sg. analogic relăcut din **brățale*, pl. lui

**brătală* disimilat din *brătară* || friul. *brazzal*; it. *bracciale*; vfr. *bracel*; cat. *brassal*; sp. *brazal*; port. *braçal* || dim. *brătăruie* și *brătăruță* (Laurian-Massim); † *brătărușe* (Iorga, Doc. Cantacuzino, 178, 179).

Impr.: rut. брѣцарѣ „Hemdmanchetten“.

181. **Brățat** (*bărțat*), sb. n. ar., **Brățată**, sb. f. ar. „brassée“ < *BRACHIATUM și *BRACHIATA, -AM < BRACHIATUS, -A, -UM (comp. forma din latinitatea târzie *braciatum* „Armvoll“, Arch. lat. Lex. II, 268) || it. *bracciata*; fr. *brassée*; nprov. *brassat*, *brassado*; cat. *brassat*; sp. *brazado*, *brazada*; port. *braçado*, *braçada*.

182. **BRÎNCĂ**, sb. f. „patte, main; poussée; aiguille d'une montre“ (Viciu, Glos. 21); bot. „salicornia herbacea, scrophularia nodosa“ — *brînci*, sb. n. (sg. refăcut din pl. *brînci*) „poussée“.

Lat. **BRANCA**, -AM.

Rtr. *brauncha* (comp. *ir en braunchas* = *a umbla pe brînci* „marcher à quatre pattes“); it. *branca* (comp. com. *ir in branka*); sard log. *franka*; fr. *branche*, vfr. „bras, main“ (Z. rom. Ph. X, 405); prov. cat. sp. port. *branca*.

Der.: dim. *brînculiță* (Tocilescu, Mat. 1496; Pamfile, Jocuri 113); *brîncuță* (Lex. Bud.; Marian, Sărb. II, 233; it. *brancuccia*) || *brînciș*, adv. „à quatre pattes; en faisant la culbute“ || *brînci* (Molnar, Gram. 258) „marcher à quatre pattes“; (*im*) *brînci* „pousser“; *im-brîncitură* „poussée“.

183. **BROASCĂ**, sb. f. „grenouille; tumeur sous la langue, grenouillette; tumeur à la paupière, orgelet (Șez. I, 83); serrure; rabot“; fig. „petit enfant, marmot“; *broaște*, pl. „écrouelles“ || megl. *broască* „grenouille“; ar. *broască* „tortue, grenouille; écrouelles“.

Lat. *BROSCA, -AM (cf. *bruscus* „rubeta, ranae genus“, Papias).

Alb *breškə* „tortue“ (comp. *breškəzə* „écrouelles“) || Nigra (Arch. gl. XV, 505) derivă din *BROSCUS: rtr. *ruosch*, trient. *rosch*, it. *rospo*, sard *brušu*, vfr. *bruesche*, sp. *bruju*, etc., fără a lămuri însă de ajuns anomaliile fonetice ale acestor forme.

Der.: dim. *broscuță*; *brosculiță* (Vo-

ronca, Dat. cred. 973); *broștic* (Vrancea, Covurlui); *broștean* (Laurian-Massim); *broschiță*, băn. bot. „*ranunculus sceleratus*“ (comp. fr. *grenouillette*) || augm. *broscoi*, fig. „enfant, marmot“, ar. *bruscoiu*; *broscoaică*; *bros-can* (Jipescu, Suf. 54; Doine, 71; Vrancea) || col. *broștet* (Polizu); *broștime*, fig. „marmaille“; ar. *bruscame*; *broscărie*; *broscărime* (Polizu); † *broscar* (Iorga, Studii V, 536) || *broștesc*, *broscănesc* „de grenouille“; *broscos* (Lex. Bud.; Polizu) „plein de grenouilles“; *broștește* (Teodorescu, P. pop. 419; Pamfile, Jocuri 114), *broșește* (Tocilescu, Mat. 82), adv. „à la manière des grenouilles“ || bot. *broscarită* „potamogeton“ || † *broșcaș* (Iorga, Studii VI, 45) „raboteur“ || *bloșticăi* (Cantemir, Hron.) „barboter dans l'eau, grenouiller“, din *broștic* > **broșticăi*, alterat în *blo*- sub influența lui *blotăcări* (v. *broatec*).

Impr.: ngrec. μπρότζα „Kröte“; sirb. *broška* „Meisterwurz“.

184. **BROATEC**, sb. m. „rainette“ — băn. *broatăc*; pe lângă acesta numeroase forme alterate: *brotac*, băn. *botrac*; *brotoc* (Polizu); *brotan* (Tiktin; Viciu, Glos. 22); *brostac* (Vilcea, Prahova, Vrancea); *buratec*, *buratic* || megl. *broatăc*; ar. *broatic*.

Lat. *BROTACHUS, -UM < βρόταχος (= βράταχος). Forma regulată *broatăc* s'a menținut în băn. și megl.; de aci, sub influența pl. *broateci*, s'a refăcut sg. *broatec* (ar. *broatic*), care la rîndu-i, prin etimologie populară dela *bură* „bruine, pluie fine“, a devenit *buratec*, -tic (cf. Candrea, Rev. ist. arch. VII, 73). Prin înlocuirea finalei cu suf. -ac, -oc, -an, au rezultat formele *brotac*, *brotoc*, *brotan* (sau poate din dim. *broțăcel* < *broatăc* + -el s'a refăcut un *brotac* după analogia lui *gîndăcel* < *gîndac* + -el, *gînsăcel* < *gînsac* + -el; din acest *brotac* se vor fi format apoi, prin substituirea sufixului, *brotoc* și *brotan*); *botrace* rezultat prin metatesă din *brotac*; forma *brostac* a suferit influența cuvîntului *broască*.

Alb. *bretək* „grenouille“ || cal. (Bova) *vrúthaco*, (Castrovillari) *vrótiku* (Pellegrini, 122), regg. (cal.) *vrotaku*, *vrosaku* < βρόθακος (cf. Morosi, Arch. gl. XII, 83).

• Der.: dim. *broțăcel* „rainette; ver-

dier“ (Barcianu); *brutăcel* (Polizu); *bröstăcel* (Prahova); *burătăcel* (Tik-tin; Leon, Ist. nat. 81) || col. *brotăcime*; ar. *bruticame* || *brotăcar* (Costinescu; Laurian-Massim), *brotăcăr* și *protăcăr* (Lex. Bud.), *protocîr* (Frîncu-Candrea, Munții apus. 104) „rainette“, a suferit (fig.) influența lui *procător*, *procătăr* (Lex. Bud.; Frîncu-Candrea, ibid.; Reteganul, Pov. ard. III, 82, 84; † *procatîr*, Test. 1648, Fapt. Ap. XXIV, 1) „avocat“ < ung. *prokátor* || *brotăcesc* „de rainette“ || † *brotăci* (An. Car., netradus) probabil ca și ar. *bruticare* „coasser“ || *biotăcări* (Lex. Bud.; Barcianu), *bleotocări* (S. Nădejde, Nuv. 13) „barboter dans l'eau. grenouiller, agiter l'eau“, e de sigur derivat din *brotăcar* cu disimilarea celui dintii *r*, și nu trebuie deci confundat cu sinonimul *băltăcăi* < *baltă*.

Impr.: bulg. *богрякъ* „alisma plantago“ (= rom. *limba broaștei*), de unde dim. *богрячецъ* „caucalis arvensis“.

185. **BRUMĂ**, sb. f. „gelée blanche, frimas“ || megl. ar. *brumă*.

Lat. **BRUMA**, -AM „hiver“ (atestat în latinitatea tirzie și cu înțelesul de „pruina“ la Du Cange).

Alb. *brüm* „frimas“; friul. *brume* „inverno, freddo nebbioso, schiuma, crema, fior di latte“; (it. *bruma* „le fort de l'hiver“); Muggia, ver. *bruma* „gelée blanche“, Lago Maggiore *brime* „autunno“; (prov. sp. port. *bruma* „brouillard“).

Der.: *brumăriu* „gris“; bot. *brumărele* „phlox paniculata“ || *brumatic* (Barcianu; S. Nădejde, Nuv. 81) „froid, glacial“ || *bruma*, ar. *mbrumare* „faire de la gelée blanche; se couvrir de frimas“ (cf. ver. *șbrumar* „suinter, transsuder“); *brumat*, *imbrumat* (Barcianu) „couvert de frimas; gris“.

186. **Brumar**, sb. m. „novembre — † octobré“ (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 146; An. Car.; cf. Marian, Sărb. I, 97) || ar. *brumar* || < ***BRUMARIUS**, -UM (atestat numai **BRUMARIA**) || friul. *brumajo* „décembre“ (cf. și *mes di brume*, bellun. *mes de bruma*, pesar. *meso de brumma* „décembre“, Merlo, Nomi stag. 175) comp. alb. *brinu(e)r* „novembre“ (Christophorides, Lex. Alb. 52) < ***BRUMORIUS**, și *mui i brüm* s

t'par:s „erster Reifmonat, September“, *mui i brüm:s i düt:* „zweiter Reifmonat, Oktober“ || dim. *brumărel* (ar. ~) „octobre“.

187. **Brumos**, adj. „refroidi par la gelée blanche; froid, glacé, couvert de givre“ || ar. *brumos* || < **BRUMOSUS**, -A, -UM „d'hiver“ || (prov. sp. port. *brumoso* „brumeux“).

188. **BUCĂ**, sb. f. „joue; fesse“ || megl. *bucă* „abée, canal d'un moulin“; ar. *bucă* „cuise, fesse“.

Lat. **BUCCA**, -AM.

Alb. *buk* „pain“; vegl. *buka*; rtr. *buocha*; it. *bocca*; sard *bukka*; fr. *bouche*; prov. cat. sp. *boca*; port. *bocca*.

Der.: *bucar* „avaloire“ (Damé, Term.) || *a se bucăla* (Costinescu) „se boursoufler“; *bucălat*, *bucălav* (Baronzi, L. rom. 34) „joufflu, bouffi, fessu“; *bucălătură* (Costinescu) „bouffissure“ || *bucălai*, adj. „se dit d'une brebis blanche qui a le museau noir“ (comp. nprov. *bouchard* „qui a le museau noir ou d'une couleur autre que celle du corps, en parlant des moutons“; cat. *bocane-gre* și sp. *boquinegro* „au museau noir“): dim. *bucăliță* (Jipescu, Opinc. 48).

189. **Bucos**, adj. „joufflu, bouffi“ < **BUCCOSUS**, -A, -UM „qui a une grande bouche“.

190. **Bucea**, sb. f. „boîte (du moyeu de la roue); virole, frette“ < **BUCCĒLLA**, -AM „petite bouche“ || rtr. *bütschella* „Osterbackwerk in runder aufgeblähter Brotform“; sard camp. *bukkedđa* „morsa“ || comp. it. *boccola* „boîte du moyeu“ < **BUCCULAM**; port. *bocel* „Reif“ < ***BUCCĒLLUM**.

191. **Bucătă**, sb. f. „morceau“; pl. *bucate* „mets; céréales“ || ar. *bucătă* || < ***BUCCATA**, -AM || rtr. *bucheda*; it. *bocata*; sard log. *bukkada*; fr. *bouchée*; prov. cat. sp. *bocada* (comp. port. *bocado*) || dim. *bucătea*; *bucățică*; *bucățelușe* (Stamati, Wb. 474); *bucăcioare*, pl. (Reteganul, Bibl. pop. 14, Pov. ard. I, 42); bot. *bucățel* „agrostis canina“ (cat. sp. *bocadillo*); ar. *bucățice* augm. *bucătoi* *bucătar* „cuisinier“; *bucătăreasă*, *bucătăriță* „cuisinière“; *bucătărie* „cuisine“; *bucătări* „faire la cuisine, cuisiner“ (*im*) *bucăți*, *bucățeli*

(Reteganul, Pov. pop. 110; Marian, Ins. 324) „morcelor, réduire en morceaux“; *îmbucăteală* (Costinescu) „morcellement“.

Impr.: rut. бѣката, боката „Stück, Schnitt des Brodes“; rus. (dial.) бѣкатка; ung. *bukáta*, *bukáté* (Szinnyei).

192. **Îmbuca**, vb. „emboucher, manger; joindre“ || ar. *mbucare* || <*IMBUCCARE || rtr. *imbucher*; it. *imboccare*; sard *imbukkare*; fr. *emboucher*; prov. cat. sp. *embocar*; port. *emboccar* || *îmbucat* (Cătană, Pov. I, 93) „action d'emboucher, de manger“; *îmbucătură*, *bucătură* (ca și formele fără prefix de mai jos a fost refăcut după *bucată*) „bouchée, morceau“ (rtr. *imbuchadiura*; it. *imbocatura*, vit. *bocatura*; sard *imbukkadura*; fr. *embouchure*, vfr. *boucheüre*; nprov. *emboucadero*; cat. sp. *embocadura*; port. *embocadura*); dim. *bucăturică*, *îmbucăturică* (Stamati, Wb. 396), *bucăturică*, *îmbucăturică* (Lex. Bud.); *îmbucături* (Lex. Bud.; Reteganul, Pov. pop. 132; Tocilescu, Mat. 565), *îmbucători* (Polizu) „donner à manger par bouchées, par petits morceaux, manger très peu“.

193. **BUCIUM**, sb. n. „chalumeau, trompe des bergers, † trompette; cheminée“ (Barcianu; Viciu, Glos. 22)—vr. și dial. *bucin*, † *buciun* (Tiktin; Cantemir, Ist. ier. 72, 186; Letop. I, 148, 160); † *bucim* (Gaster; cf. Tiktin).

Lat. *BUCCINUM* (atestat și cu înțelesul de „trompette“, Thes.), devenit *bucinu* > *buciun* (prin trecerea destul de deasă a lui *ci-* la *ču-*), de unde apoi *bucium*, probabil sub influența lui *bucium* „bûche“, de origine necunoscută.

Rtr. *büschen* „hölzerne Röhre einer Wasserleitung“; vit. pl. *bucini* „i canellini che sono tra le stecche della rocca“, abr. teram. *vučene* „il canello che s'infila nel fuscillo della spola“; port. *búzio* „Trompetenschnecke“ || alb. scut. *bučin* „sorta di erba“ (Jungg); vfr. *buisine*, fr. dial. *bousine* „trompette“; cat. sp. *bocina* „Jagdhorn“ < *BUCCINA*.

Der.: dim. *bucinaș* (Marian, Leg. 295) || *buciumaș* (Delavrancea, Sult. 100) „trompette, celui qui joue du chalumeau“ || bot. *buciniș* „conium macu-

latum; cicuta virosa; archangelica officinalis“.

Impr.: sîrb. *bučina* „Trompetenkürbiss“; bulg. бучинишъ „conium maculatum“.

194. **Buciuma**, vb. „jouer du chalumeau, trompeter“; trans. „hurler“ (Frincu-Candrea, Rotac. 49)—† și dial. *bucina*, † *buciuna* (Coresi, Ev. inv.) < *BUCCINARE* || rtr. *büschner* „flüstern“, friul. *businâ* „ronzare, romoreggiare, rombare“; it. *bucinare*; nprov. *bousinâ*; cat. vsp. *bocinar* || *buciumător*, adj. sb. „qui joue du chalumeau, trompette“; *buciumătură* „fanfare“ || *sbuciuma*, † *zbucima* (Dosoitei, V. Sf.) „remuer, agiter“; *a se sbuciuma* „se débattre, se démener“ (Rovigno *šbušinâ* „correre così da produrre un suono“; vven. *sbusenar* „sausen“, vic. *šbušinare* „frullare, trillare“, bol. mod. *šbušiner* „bisbigliare, bucinare“; mir. *šbušinar*, Lucca *šbucinare*; cf. Musafia, Beitr. 198; Parodi, Rom. XXVII, 229); *sbucium*, *sbuciumătură* „agitation“.

BULBUCA, v. holba.

195. **BUN**, adj. „bon“ || ir. *bur*; megl. ar. *bun*.

Lat. *BONUS*, -A, -UM.

Vegl. rtr. *bun*; it. *buono*; sard *bonu*; fr. prov. *bon*; cat. *bo*; sp. *bueno*; port. *bom*.

Der.: *bun*, *bunic*, dim. *bunel* (sard camp *boneddu*) „grand-père“; *bună*, *bunică*, dim. *bunicuță* „grand'mère“ (resultate din *tată bun*, *mamă bună*; comp. *bun* „grand-père“ în unele regiuni din nord-estul Piemontului, v. Densusianu, Hist. l. roum. I, 223; *bona* „grand'mère“ în Basse-Auvergne, și termenii citați de Tappolet, Rom. Verwschn. 76: *bō-papa*, *bō-mammā*, *pay-bu[n]*, *may-bune*, etc.; pentru *bunic*, -ă, comp. dial. fr. *bonique* „vieillard“, Z. rom. Ph. XIX, 187, și vald. *bunik*, prov. *bonic*, cat. *bonich*, sp. *bonico* „passablement bon“) || *străbun*, *străbunic* „aieul, arrière-grand-père“; *străbună*, *străbunică* „aieule, arrière-grand'mère“ || ar. *bunile*, pl. „les bonnes fées“ || dim. *bunișor*, ar. *bunșor*; *bunuș* (Lex. Bud.; Sbiera, Pov. 9);

bunicel, bunicea, bunicică (sic. *buniceşdu*; sp. *buenecillo*) || *buneşe* (Gaster; An. Car.; Lex. Bud.; Reteganul, Pov. ard. II, 47, 53; IV, 44; Marian, Ins. 515), *buneafă* (Gaster; Gutinul, 14) „bonté, bienfait“, ar. ~ „bienfait“ (sic. *bonizza*; prov. *bonessa*; cat. *bonesa*) || megl. *buni'lă* „bonté; bonheur“ || *nebun*, adj. „fou“, megl. ar. *nibun* „sot“; *nebunie, nebuneală* (Marian, Desc. 148; Teodorescu, P. pop. 375) „folie“; *nebunatic* „folâtre“; *nebunesc* „fou, insensé“; *nebuneşte* „follement“; bot. *nebunariţă* „hyosciamus niger“; (în) *nebuni* „devenir fou; rendre fou“ || *îmbuna* „apaiser, adoucir, flatter“, băn. Mehedinţi „promettre“, ar. (a) *mbunare* „reconcilier“, Mehedinţi *imbuni* (vit. *imbonire* „placare, accarezzare“; vfr. *embonnir* „rendre bon“); † *îmbunător* (Letop. I, 380), adj. sb. „flatteur“; † *îmbunătură* (Dosoftei, Parim.; Letop. I, 441; II, 201; Cantemir, Hron.) „promesse“; † *îmbunăciune* (Dosoftei, Parim.) „flatterie“.

Impr.: rut. *буня, буника* „grand, mère“.

196. **Bunăţate**, sb. f. „bonté — † fortune, biens, qualité, vertu“ || megl. *bunitati*; ar. *bunăţate* || < *BONITAS, TATEM* || rtr. *bandet*; it. *bontà*; sard log. *bonidade*; fr. *bonté*; prov. *bontat*; cat. sp. *bondad*; port. *bondade* || ar. *bunăţeaţă* „bien; bonté“ (resultat din fuziunea lui *buneafă* cu *bunăţate*) || † *bunăţacios* (Varlam, Caz. II, 5^a) „bien-faisant“ (comp. cat. *bondados*, sp. *bondadoso*) || *îmbunăţăţi* „améliorer“; † *îmbunăţăţat* (Ivireanul, Didah. 86) „rendu bon; pieux“; *îmbunăţăţitor* „améliorant“; † *bunăţăţitor* (Dosoftei, Molitv. 117^a) „bienfaiteur“; † *îmbunăţăţima* (Dosoftei, V.Sf.v. WgJb. V, 85) „améliorer“.

197. **Ăzbunari** (ar.), vb. „consoler“ (Dalamatra) < **EXBONARE*.

198. **Răzbuna**, vb. „venger“; *a se răzbuna* „se venger“; mold. trans. băn. „se rasséréner; † se reposer“ (Paliia, Exod. XXXIV, 21) || ar. *arizbînari* „réjouir“ || < **REEXBONARE* || vfr. *resboner* „améliorer“ || *răzbun*, Maramureş „sérénité, beau temps“ (Țiplea, P. pop. 115), † „repos“ (Hasdeu, Cuv.d. bătr. II, 405); *răzbunător*, adj. sb. „vengeur“.

199. **BURETE**, sb. m. „champignon; éponge“ || megl. *buręti*; ar. *bureate*.

Lat. *BOLĒTUS-UM* > **buretu*, din al cărui pl. *burefi* s'a refăcut sg. *burete*. Se poate însă să fi existat în lat. vulg. și o formă **BOLĒTIS, -EM* (cf. gr. βολιτης).

Rtr. *bulieu*; it. *boletto*; vfr. *bolo*; prov. cat. *bolet*.

Der.: dim. *burecior* (Marian, Im-morm. 588); *burefel* (Tiktin) || *burețiu* (Barcianu) „spongieux“.

200. **BURIC**, sb. n. „nombril; centre, milieu; bout du doigt; œillard“ || ir. megl. ar. *buric*.

Lat. *UMBILICUS, -UM*, devenit **UMBULICUS* sub influența lui **UMBULIC(U)LUS* refăcut după **UMBUNC(U)LUS*, dim. din *UMBO, -ONEM* „bosse; tout ce qui fait saillie, proéminence“ (cf. Candrea, Rev. ist. arh. VII, 30; Meyer-Lübke, la Pușcariu, Etym. Wb. 240; comp. și formele romanice de mai jos). Căderea lui *um-* s'a întâmplat ca și în alte părți prin confuziune cu art. *un*; de altminteri chiar în lat. vulg. si-laba inițială a fost confundată cu prefixul *in-* (cf. *inbillicum, invilicum, imbilicus*, Thes. gl. II, 381; comp. și formele din sardă, vfr. prov. și port.).

Sprs. *umblig*: Rovigno (an) *buligo*; it. *bellico*, ven. *bonigo* (refăcut din *bonigolo*, v. mai jos), piem. *ambüri*, Urbino *blik*, Cerignola *veđdoike*, Bari *veđdike*, nap. *vellike*, sic. *vuđdiku, vidđiku*, cors. *billiku*; sard log. *imbiligu*, camp. *bidđiu*, gal. *bidđiku*, sass. *imbiliggu*; nprov. *mourigo*; cat. *omelich*; sp. *omblig*; port. *umbigo, embigo* || comp. friul. *buñigul*; triest. *buñigolo*, ven. *bonigolo*, vvic. *ombrigolo*, ver. (m) *ombrigolo, bombrigolo*, mant. cremon. *bigol*, bol. *bligel*, mir. *umbrigul*, mod. *umbregel*, regg. *ombrigel*, parm. *ombrigol*, Lucca *bellicoro*, abr. *mijikulę*; vfr. *ambonil*, fr. *nombril*; prov. *umbrilh, emborilh, embonilh*, nprov. *bouril* < **UMBILIC(U)LUS* și **UMBULIC(U)LUS, *UMBUNIC(U)LUS* < **UMBUNC(U)LUS*.

Der.: dim. *buricel*, „cheville ouvrière“ (Damé, Term.); *buricaș* (Tiktin; Cătană, Pov. I, 98) || *buricos* (ar. ~) „ombiliqué“.

201. **Buricat**, adj. „ombiliqué; enflé“ (An. Car.; Jip. Opinc. 129) || ar. *bu-ricat* „ventru“ || < *UMBILICATUS, -A, -UM (= clas. UMBILICATUS).

202. **BUTE** (*butie*), sb. f. „barrique, tonneau; moyeu (de la roue); tuyau d'une plume“ || megl. *buti*; ar. *bute*.

Lat. BUTTIS, -EM (CGL. IV, 218; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 200).

Alb. *but(e)*; rtr. *buot*; it. *botte* (piem. *bot* „mozzo della ruota“); sard camp. *buttu* „mozzo della ruota“; vfr. *bout* „outre, vase pour les liquides“: (prov. *bota*); cat. *bot*; sp. *bote* (port. *bota*).

Der.: dim. *butoi*; trans. *butoaie* și *butoaică* (Frincu-Candrea, Munții apus. 211, 212, 221); *butoiaș*; *butiță* (Lex. Bud.); *buticică* (Șez. I, 36; Tocilescu, Mat. 112; sp. *botecica*); *butișoară* (Bobb; cf. Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 246, 253); trans. *but'ic* (Viciu, Glos. 24); ar. *butică*; megl. *buțeuă* (sp. *botilla*), *buțeli* și *buțilușcă* || *butar* (megl. ar. ~) „tonnelier“ (it. *bottaio*; cat. *boter*; sp. *botero*); *butărie* (Jipescu, Opinc. 68) „tonnellerie“ (cat. *boteria*); *butări* (Laurian-Massim) „fabriquer ou vendre des tonneaux“.

Impr.: ung. *butójk*, *butójká* (Szinnyei).

C

203. **CA**¹, conj. „comme, environ, que (comparatif) — † après, aussitôt que, parce que“ || ir. *ca*; megl. *ca* „après que, lorsque“; ar. *ca*.

Lat. **QUAM**.

Vlomb. *ca*; abr. nap. Otranto, sard log. *ka* (pentru înțelesul de „environ“, comp. abr. *če šta ka mmezze miže* „è distante mezzo miglio così“; *ka mo* „or ora“, Finamore); prov. *quan*; sp. *cuan*; port. *quão*.

În legătură cu *și* s'a format *ca și* (ir. megl. ar. ~) „comme, de même que, aussi bien que“ || din *ca* + *ma* (forma paralelă lui *mai*, v. acest cuv.) a rezultat *cama* „plus“ păstrat numai în aromână; în condițiuni speciale sintactice (dinaintea vocalelor) *cama* s'a redus la *cam* „à peu près, un peu“, vr. băn. *can* (Dosoftei, V. Sf. v. WgJb. V, 66), cu care nu trebuie confundat ar. *can* „au moins“ < ngrec. *καὶ*. Funcțiunea și înțelesul lui *cam* se explică din construcțiuni de felul următor: *ca mai mulți au murit de ger* (N. Costin, Letop. II, 59), unde însă *ma* a fost înlocuit cu *mai*, forma obicinuită în dacoromină care s'a impus mai târziu; prin slăbirea ideii de comparațiune s'a ajuns la semnificațiunea actuală de aproximație (comp. *nu prea sint*, care corespunde lui *nu cam sint*).

Impr.: ngrec. *μέγα* „mehr“ (Murnu, Rum. Lehnw. 27).

204. **CA**², conj. „afin que“ (numai în legătură cu *să*: *ca să*) || megl. ar. *ca* (*si*).

Lat. **QUIA**, devenit ***QUA** în pozițiune atonă (cf. Rydberg, Zur Gesch. des fr. a, 352).

Rtr. *cha*; vit. *ca*; abr. nap. Otranto, sic. cors. sard log. *ka*; vsp. vport. *ca*.

205. **CĂ**, conj. „que, parce que“ || ir. *ke*; megl. *că* „si“; ar. *că*.

Lat. **QUOD**, prin trecerea lui *o* la *ă* ca în alte monosilabe atone.

Otranto *ku*.

În legătură cu *pentru*, fiind a format loc. conj.: *pentru că, fiind că* „parce que“ || din *că* + *ce* și-a luat naștere vr. trans. *că ce* (Frincu-Candrea, Rotac. 50; WgJb. IV, 328), megl. *cə fi*, ar. *că țe* „pourquoi?“ din acesta s'a desvoltat conj. *căci*, † *căce*, trans. *căce, căceși* (Frincu-Candrea. ibid.; WgJb. VIII, 82) „car, parce que, † que“; trecerea lui *e* la *i* s'a întâmplat în frasă dinaintea cuvintelor începătoare cu vocală (*căce-atunci, căce-odată* > *căci atunci, căci odată*, etc.) || în ar. se alătură des pe lângă alte cuvinte: *decă* „parce que“; *ică* „ou“; *nacă* „par hasard, est-ce que?“ *per-că, pri-că* „que“ (comparatif); *țecă* „quoique“.

206. **CĂCA**, vb. „chier“ || ir. *cacă*; megl. *căcari*; ar. *căcare*.

Lat. **CACARE**.

Vegl. *kakur*; rtr. *chier*; it. *cacare*; sard log. *kagare*; fr. *chier*; prov. cat. sp. port. *cagar*.

Der.: *căcat* (ir. *cacăt*; ar. *căcat*) „excrément“ (nap. *kakatę*; cat. *cagat*; sp. port. *cagado*; comp. rtr. *chieda*; it. *cacata*; sard log. *kagada*) || dim. *căcățel* (sp. *cagadillo*; comp. sic. *kakatedđa*); *căcătuț* (Lex. Bud.) || augm. *căcătoi* (Lex. Bud.) || *căcător* (Lex. Bud.), adj. sb. „qui fait chier, qui chie“, ar. *căcitor* (Dălametra) „latrine“ (rtr. *chi-*

duoir; it. *cacatoio*; sard log. *kagador-žu*; comp. sp. *cagadero*; nprov. *cagadouro*; cat. *cagadora*; *căcătură* „chiure“ (it. *cacatura*; sard log. *kagadura*; fr. *chiure*; nprov. *cagaduro*) || *căcăcios*, adj. sb. „foireux; poltron“, ar. *cicitos* (Dalamatra) „foireux“ || *căcice*, † *căcace* (Moxa) „foireux; pusillanime“ || *căcăreș* (Lex. Bud.) „chieur“ || *căcăloi* (Lex. Bud.), *căcălău* „tas d'excréments“, fig. „grande quantité“ || *căcărel*, *căcărea* (Lex. Bud.) „crotte, chose insignifiante“ (it. *cacherello*; Arbedo *kagarela* „sterco di pecora o di capra“, Boll. stor. Svizz. XVII, 103; sard log. *kagaredda*; nprov. *cagarello*) || *căcărează*, *căcărez*, *căcăreață* (Lex. Bud.), ar. *gigirață* (Dalamatra) „crotte de brebis, de chèvre“ (cf. Densusianu, Bausteine z. rom. Phil. 477) || col. *căcărie* (fig.) „affaire sale, malhonnête; frivolité“ (it. *cache-ria*) || *căcări* (Lex. Bud.) „avoir envie d'aller à la selle; s'amuser à des fadaises“; *căcăli* (Laurian - Massim) „souiller d'excréments, salir (en général)“; *căcăliu*, *căcăliv* (ibid.) „qui se souille d'excréments, sale (en général); obscène“ || *căcănar* „vidangeur“ (comp. cat. *caganer*; port. *caganeira*); *căcănărie* (Polizu) „vidange“ (comp. cat. *caganeria*) || zool. *căcănău* (Costinescu), *căcău* „coracias garrula“ || *căcăstoare* „latrine“, ar. *cicistori*, pl. (Papahagi, Mat. 266) „crotte de souris“; *căcăstorar* (Lex. Bud.) „vidangeur“ || *căcăfrică* „poltron“.

Impr.: ngrec. *κακαράντζα* „crotte de brebis“.

CĂCI, v. că.

207. **CĂDEA**, vb. „tomber“; *a se cădea* (unipers.) „convenir, être permis“ || ir. *cadę*; megl. *cădeari*; ar. *cădeare*, *cadire*.

Lat. **CADĒRE** (= clas. **CADĒRE**), atestate forme de subj. *ca deat* și viit. *ca de bit* (Thes.), care dovedesc trecerea la conjugarea a doua.

Vegl. *kadar*; friul. *kader*; it. *cadere*; fr. *choir*; prov. *cazer*; cat. *caure*; sp. *caer*; port. *cahir*; înțelesul de „convenir“ apare des în dialectele italiene.

Der.: † *căzut*, adj. „convenable, dû“, *căzut*, sb. (Lex. Bud.) „chute“ (comp. it. *caduta*; fr. *chute*; prov. *cazuta*;

cat. *cagguda*); *căzător* „qui tombe“ (comp. vit. *caditoio*); *căzătură* „chute; homme déchu, décrépît; quantité d'arbres abattus“ (Marian, Ins. 96): † „ruine“ (Coresi, Evang. Luca II, 34; comp. sp. *caedura*) || *căzămînt* (Gaster; Lex. Bud.) „chute, décadence; convenance“ (comp. it. *cadimento*; vfr. *chaement*; prov. *cazemen*; vsp. *caimient*; port. *cahimento*) || † *cădînță* „convenance, droit, privilège“ (fr. *chance*) || *cădenie* (Delavrancea) „convenance“ || † *necădere* (Gaster; Iorga, Studii XII, 281) „chose indue, illégalité“ || ar. *pricădeare* „se prosterner, implorer“.

208. **Scădea**, vb. „baisser, décroître, déduire, réduire“ || ar. *scădeare*, *scadire* „baisser, décroître, devenir pauvre“ || < EX-CADĒRE || it. *scadere*; fr. *échoir*; prov. *escazer*; cat. *escaure* || *scădere* „action de baisser, etc.; déduction, soustraction“; megl. *iscăzut*, ar. *scădzut* „pauvre“; *scăzător* „qui diminue, qui déduit“; *scăzătură* (An. Car.; Cihac) „déduction“ || *scăzămînt* „diminution, rabais, † décadence“ (Gaster; it. *scadimento*) || † *scădenie* (Iorga, Doc. Cantacuzino, 66) „préjudice“.

209. **CAL**, sb. m. „cheval“ || ir. *că*; megl. ar. *cal*.

Lat. **CABALLUS**, -UM.

Alb. *kal'(e)*; rtr. *chavagl*; it. *cavallo*; sard log. *kađdu*; fr. *cheval*; prov. *caval*; cat. *cavall*; sp. *caballo*; port. *cavallo*.

Der.: dim. *căluș*, zool. „grillon, sauterelle, libellule“ (Marian, Ins. 516, 518, 519, 525, 527, 559; it. *cavalluccio*); *căluleș* (Cihac; Rădulescu-Codin, Cînt. pop. 76); *căluș* „bâillon; chevalet d'un violon, chevalet de blanchisseuse; sorte de danse populaire“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 13); *scăluș* „bâillon, chevalet d'un violon, traverse du joug“ (Damé, Term.); băn. „sauterelle, libellule“ (Marian, Ins. 519, 560); *călușor* (Stamati, Wb. 559; Cihac); *călișor* (Wg.Jb. VIII, 307), *căișori*, pi. „carrousel“; *călușel*, zool. „grillon, sauterelle“ (Marian, Ins. 525, 527), *călușea* (Polizu; Costinescu) „pouliche“; ar. *cîlic* (Dalamatra) || augm. *căloi*, trans. băn. *căloi*, *călon* (Lex. Bud.; Laurian - Massim; An. Car.; Viciu, Glos. 25) „espèce de cheminée évasée qui ramasse

la fumée et la conduit au grenier“; *scaloi* (Costinescu) „bâillon“ || *călușer* (*călușan, călucean, călușăi*, Tiktin; Novacovici, Folclor. 162; Marian, Sărb. III, 239) „sorte de danseur populaire“; *călușer, călușel* „sorte de danse populaire“; *călușerie* (Frîncu-Candrea, Munții apus. 131) „condition, corporation de ceux qui dansent le „călușer“; *călușeresc* (Lex. Bud.; Frîncu-Candrea, Munții apus. 132) „concernant le „călușer“; *călușerește, călucenește* (Marian, Sărb. III, 239) „à la manière du „călușer“ || *căiesc* „de cheval“: *măcriș căiesc* (Lex. Bud.), *bubă căiască* (Tocilescu, Mat. 600), *brîncă căiască* (Gr. n. 281), *tîrpie căiască* (Novacovici, Folclor. 139), *cîrțiță căiască* (Rev. arh. ist. III, 384), *muscă căiască* (Mehedintzi, Sirbia) || *încăluși* (Jipescu, Opinc. 59) și *scălușă* (Costinescu) „bâillonner“.

Impr.: rut. калыш „Holzstück in die Speichen eingelegt zum Hemmen (Bremsen) des Wagenrades“.

210. † *Călăriu*, adj. sb. „cavalier“ || ir. *călâr* și megl. ar. *călar*, adv. „à cheval“ || < CABALLARIUS, -A, -UM „palefrenier, écuyer“ || rtr. *chavaller*; it. *cavallaio*; sard log. *kađđarzu* „trepiede grande“; fr. *chevalier*; prov. *cavallier*; cat. *cavaller*; sp. *caballero* (comp. pentru înțelesul romînesc: *andar caballero* „aller à cheval“); port. *cavalleiro, cavalheiro* || comp. alb. *kal'uar*(=) < CABALLORIUS || col. *călărime*; ar. *cîlîriû* (Dalamatra) || *călărăș* „soldat de la cavalerie“; *călărășită* (Iorga, Doc. Callimachi II, 94) „femme d'un soldat de la cavalerie“; col. † *călărășime* (Neculce), † *călărășie* (Iorga, Studii VI, 343) „cavalerie“; † *călărășesc* (Iorga, Studii IV, 271) „concernant la cavalerie“ || *călărie* „équitation“ (it. *cavalleria*; fr. *chevalerie*; prov. *cavalaria*; sp. *caballería*; port. *cavallaria*; comp. alb. *kal'eri*) || *călări* „aller à cheval“; *călărit* „équitation“; *călăritor* „qui monte à cheval“; *călăritură* (Stamati, Wb. 594; Cihac) „cavalcade“ || *călărește* „en cavalier, à cheval“ || † *încalar* (Cipariu, Princ. 123), megl. *ancălar*, ar. (a) *ncălar* „à cheval“ || *încălări*, † (a se) *încălăra* (Letop. I, 140, 337; Mag. ist. III, 341) „monter à cheval“.

211. *Călăre*, adj. adv. „à cheval, cavalier“ < CABALLARIS, -EM, Thes.

212. *Călăreț*, sb. m., † adj. „cavalier“ || ar. *călăreț* || < *CABALLARĪCIUS, -A, -UM || vit. *cavallereccio* „atto a portarsi dai cavalli“; vfr. *chevalerez* „fait pour un cheval, qui se porte à dos de cheval“ (Thomas, Rom. XXXII, 185) || cat. *caballeris*; sp. *caballerizo*; port. *cavallariço* < *CABALLARĪCIUS.

213. *Încăleca*, vb. „monter à cheval“ — trans. *căleca* (Reteganul, Pov. ard. II, 40), probabil o formă aferesată || megl. *ancălicari*; ar. (a) *ncălicare* || IN-CABALLĪCARE || alb. *ngal'koñ*; it. *incavallare*; sard log. *inkadđigare*; fr. *enchevaucher*; prov. *encavalcar*; cat. *encabalar*; sp. *encabargar*; port. *encavalgar* (mai obicinuită forma simplă: rtr. *chavalger*; it. *cavalcare*; sard log. *kađđigare*; fr. *chevaucher*; prov. cat. *cavalcar*; sp. *cabalgar*; port. *cavalgar*) || *încălecat* „action de monter à cheval“; † *încălecător* (Ps. Sch. CLII, 1, 4) „cavalier“ (comp. vfr. *chevauchoire*, adj. „qui sert pour chevaucher“, sb. „chevauchée“); *încălecătură* „action de monter à cheval“ (it. *incavalcatura*; fr. *enchevauchure*; nprov. *encavaucaduro*; sp. *encabalgadura*; port. *encavalgadura*; comp. it. *cavalcatura*; sard log. *kađđigadura*; fr. *chevauchure*; prov. cat. *cavaucadura*; sp. *cabalgadura*; port. *cavalgadura*).

214. *Descăleca*, vb. „descendre de cheval; † occuper un pays, coloniser“ || ar. *discălicare* „descendre de cheval“ || < DIS-CABALLĪCARE || alb. *tška'l'koñ*; it. *discavalcare*; vfr. *deschevalchier*; prov. *descavalcar*; cat. *descabalar*; sp. *descabalar*; port. *descavalgar* (comp. it. *scavalcare*; sard log. *iskadđigare*) || *descălecare, descălecat* „action de descendre de cheval; † occupation d'un pays, colonisation“; † *descălecată* (Iorga, Doc. Cantacuzino, 44) „occupation d'un pays“, ar. *discălicată* „action de descendre de cheval“; † *descălecător* „fondateur d'un pays“; † *descălecătoare, † descălecătură* (Tiktin; Cantemir, Hron.) „fondation d'un pays“, ar. *discălicătură* „action de descendre de cheval“ (sp. *descabalgadura*) || megl. *priscălicari* „sauter sur quelqu'un“.

CĂLCA, v. urm.

215. **CALCE**, sb. f. „caltha palustris, chelidonium majus, ficaria ranunculoides”—trans. *scalcie* (Lex. Bud.).

Lat. *CALX*, *CALCEM* „talon, pied de l'homme et des animaux”; înțelesul romînesc se explică din forma de copită de cal pe care o au frunzele acestei plante; de aceea de obicei se zice *calcea calului* (comp. numirile corespunzătoare fr. dial. *pied de polain*, sîrb. *kopitac* „petit sabot”) [Candrea, Rom. XXXI, 304].

It. *calce*; sard log. *kalke*; prov. *caus*; sp. *coz*.

216. **Călcîi**, sb. n. „talon; chateau (de pain)”—băn. *călcîi(e)* || megl. *călcîi*; ar. *călcîi*—ar. *călcîi* (Dalamatra), sb. f. „chaussette” || < *CALCANEUM* || rtr. *chalchagn*; it. *calcagno*; sard log. *kalkan-žu*; vfr. *calcain*, *chauchain*; prov. *calcanh*; vsp. *calcaño* || dim. *călcîiaș* || băn. *călcîioasa*, în expresiunea: *a o lua la călcîioasa* (WgJb. III, 318) „se sauver, décamper” || *călcîiă* (Tiktin; Reteganul, Pov. pop. 19, 122, 138, 208) „marcher à grands pas, s'empreser, † fouler aux pieds” (rtr. *chalchognar*; vit. *calcagnare* „scappare, spronare”, sic. *karkañari* „calzare”).

217. **Călca**, vb. „fouler aux pieds, marcher, enfreindre; côcher; repasser” || megl. *călcari*; ar. *călcare* || < *CALCARE* || rtr. *chalcher*; it. *calcare*; sard log. *kalkare*; (fr. *côcher*), vfr. *chauchier* „fouler aux pieds, presser, couvrir la femelle (en parl. des oiseaux”; acelaș înțeles în vit. *calcare* „coprire, parl. d'uccelli”; nprov. *caucá'no galino* „côcher une poule”); prov. cat. sp. port. *calcar* || † *călcată* (Ps. Sch. CXXXVIII, 3) „pas, marche” (rtr. *chalcheda*; it. *calcata*) || *încălca* „empiéter, opprimer”; *încălcare* „empiètement, oppression”.

218. **Călcăt**, sb. n. „action de fouler, de marcher; repassage” < *CALCATUS*, -UM.

219. **Călcător**, adj. sb. m. „qui foule aux pieds; franchissable” (*punte călcătoare*, Gorovei, Cimil. 308); pédale, reinette (de charpentier); fouloir de vendange—**Călcătoare**, sb. f. „fouloir de vendange, planche sur laquelle le potier pétrit la marche avec les pieds”;

pl. *călcători*, Mehedinți „courroies des étriers”, Muscel „chevron” (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 13) < *CALCATORIUS*, -A, -UM; *CALCATORIUM* „lieu où l'on foule la vendange, pressoir” || rtr. *chalchaduoira*; it. *calcatoio*, *calcatoia*; vfr. *chauchoir*; prov. *caucadoira*; port. *calcadouro* (comp. vsp. *calcadera*); înțelesul de „fouloir de vendange” apare și în aceste forme romanice || *călcătoare* (Costinescu), *călcătoreasă*, *călcătoriță* „repasseuse” || † *călcători* (Dosoței, Ps. vers. 107) „frayer une route”.

220. **Călcătură**, sb. f. „pas, marche; transgression; repassage; épilepsie”—în munții Sucevii „callosité sur le pis de la vache” (Șez. II, 185); † „invasion” (Cantemir, Hron.); † „peine, affliction” (Paliia, Exod. III, 7; IV, 31) || ar. *călcătură* „pas; aire en argile mélangée avec de la bouse de vache ou du crottin de cheval” || < *CALCATURA*, -AM || it. *calcatura*; sard *kalkadura*; port. *calcadura*.

221. **Căltămînt**, sb. n. „chaussure” (Cipariu, Princ. 122; Dosoței, Ps. vers. 55; Bobb; Polizu); *căltăminte* (Marian Sărb. I, 197); † *încăltămînt* (Cipariu, Princ. 122) și *încăltăminte* (pl. devenit sg.) au fost refăcute după *încălța* < *CALCIAMENTUM*, *CALCIAMENTA*, devenit sg. fem. || rtr. *chüzzamainta*; it. *calzamento*, *incalzamento* „poursuite”; sard *kalzamentu*; vfr. *chaucement(e)*, *enchaucement* „poursuite”; prov. *causament(a)* „chaussure; poursuite”, *encausament* „poursuite”; cat. *encalcement* „poursuite”; port. *calçamento*.

222. **Încălțare** (Dosoței, V. Sf. v. WgJb. V, 112; Creangă, Scrieri II, 35), sb. f. „chaussure” < *CALCEARE* + *în-* [Pușcariu, Etym. Wb. 807] || rtr. *chalzer*; it. *calzare*; vfr. *chaucier*; prov. *causier*.

223. **Încălțătură**, sb. f. „chaussure” (Jipescu, Opinc. 35) < *CALCIATURA*, -AM „pansement appliqué aux pieds du cheval” (Mulom. Chironis, 332) + *în-* sub influența lui *încălța* || it. *calzatura*; fr. *chaussure*; nprov. *caussaduro*; sp. *calzadura*; port. *calçadura*.

224. **Încălța**, vb. „chausser; mettre des jantes à une roue” (Costinescu;

Barcianu) — † *inculța* (An. Car.) a fost refăcut după *desculța* || ir. *incațá*; ar. (a)*ncălțare* „chausser; ferrer (un cheval)” || < INCALCIARE (Densusianu, Hist. l. roum. I, 169) || it. *incalzare*, sard log. *inkalzare*, vfr. *enchausser*, prov. *encaussar*, cat. *encalsar* și vsp. *encalzar* „poursuivre”; mai întrebuintată forma simplă: rtr. *chüzzer*; it. *calzare*; sard log. *kalzare*; fr. *chausser*; prov. *caussar*; cat. *calsar*; sp. *calzar*; port. *calçar* || *incălțat* „action de chausser” || *incălței* (Sbiera, Col. 92) și *incălții* (Reteganul, Pov. pop. 145), pl. „souliers” || *incălțelar* (Damé) „cordonnier” || *incălțăminte*, v. *Călțămint*.

225. *Descălța*, vb. „déchausser” || ar. *discălțare* || < DISCALCIARE || it. *discalzare*; fr. *déchausser*; prov. *descaussar*; cat. *descalsar*; sp. *descalzar*; port. *descalçar* (comp. it. *scalzare*) || *descălțat* „action de déchausser”.

226. *Desculț*, adj. „nu-pieds” || ir. *rescuț* (prin înlocuirea lui *des-* cu *res-*, cum se întâmplă des în acest dialect); ar. *disculțu* || < *DISCULCIUS, -A, -UM (cf. Candrea, Rev. ist. arh. VII, 78) || friul. *diškolz*, Muggia *deskols*, tir. *deškous*; Rovigno *daskulso*; vven. *descolzo*, pad. *deskolze*, trent. com. mil. *deskolz* (comp. rtr. *scuz*; sard log. *iskulzu*) || forma corespunzătoare *DISCULCIUS e reprezentată de it. *discolzo*; fr. *déchauv*; prov. cat. *descals*; sp. *descalzo*; port. *descalço*.

227. *Desculța*, vb. „déchausser” || ir. *reskuță* (cf. *desculț*); ar. *disculțare* || < DISCULCIARE || friul. *diškolzá*; vven. *descolzar*, vic. *deskolzar*, vlomb. *descoçzar*, com. mil. *deskolzá* (comp. sard log. *iskulzare*).

228. **CALD**, adj. „chaud” || ir. *câd*; megl. *cald*; ar. *caldu*.

Lat.: CALDUS, -A, -UM (= clas. CALIDUS).

Rtr. *chod*; it. *caldo*; sard log. *kaldu*; fr. *chaud*; prov. *caud*; sp. port. *caldo*.

Der.: dim. *călduț* (it. *calduccio*); *căldicel*, *căldicea* (sic. *kaudiceddu*), *căldicică*; *căldișor* (ar. ~); *căldușor* (Marian, Sărb. II, 113) || *căldos* (Daul, Col. 20) „chaud” (nprov. *caudous*; sp. *caldoso*) || *incălzi*, megl. *ancălziri*, ar. (a)*ncăldzire* „chauffer, échauffer” comp. vfr. *enchauder*); *incălzit* „chauf-

fage, échauffement”; *incălzit* „échauffant, réchauffant”; *incălzitură* (Cantemir, Ist. ier. 262; Cihac), *incălzeală* (Polizu; Costinescu) „échauffement, chauffage”.

229. **Căldare**, sb. f. „chaudron” || megl. *căldari*, *căldar*; ar. *căldare*.

Lat. CALDARIA, -AM; forma a doua megl. poate veni din CALDARIUM, dar se poate de altfel ca schimbarea de gen să se fi produs în acest dialect.

Rtr. *chüdera*; it. *caldaia*, *caldaio*; fr. *chaudière*; prov. *caudeira*; cat. sp. *caldera*, vsp. *caldero*; port. *caldeira*.

Der.: dim. *căldăruță* (Gorovei, Cimil. 127; it. *caldaiuccia*; comp. friul. *k'aldiruzz*); *căldărușe*, bot. „aquilegia nigricans”, ar. *căldărușă* (Dalamatra); băn. *căldărușcă* (An. Car.; megl. ~) || augm. *căldăroi* || trans. *căldărău* (Viciu, Glos. 23) „bois qui sert à soutenir la chaîne du chaudron” || *căldărar* „chaudronnier”; Gorj „bois qui soutient la chaîne du chaudron” (rtr. *chüdirel*; it. *calderaio*; vfr. *chauderier*; nprov. *caudeirié*; cat. *calderer*; sp. *calderero*; port. *caldeireiro*); *căldărăreasă* (Costinescu) „chaudronnière” || *căldărărie* „chaudronnerie” (cat. sp. *caldereria*; port. *caldeiraria*) || † *căldărăresc* (Cantemir; Iorga, Studii V, 357) „de chaudronnier” || trans. *căldări* (Lex. Bud.) „salir, noircir”.

Impr.: ngrec. *μελκνᾶρι* „Melknapf, Melkgefäß”.

230. **Căldură**, sb. f. „chaleur” < *CALDURA, -AM || Muggia *k'aladura*; it. *caldura*; sard camp. *kardura*; nprov. *cauduro* || dim. *căldurică* (Tiktin; Creangă, Scrieri I, 251) || *călduros*, ar. *cilduros* (Dalamatra) „chaud” (nprov. *caudorous*) || ar. *căldureață* „chaleur” || ar. *ngildurari* (Dalamatra) „chauffer”.

231. **Scălda**, vb. „baigner” || ir. *scadă*; megl. *scăldari*; ar. (a)*scăldare* || < EXCALDARE „mettre dans l'eau chaude” (pentru înțelesul romînesc, comp. ex. *caldatio* „bain chaud”) || rtr. *schalder*; it. *scaldare*; fr. *échauder*; prov. *escaudar*; cat. sp. port. *escaldar* (comp. sard log. *iskaldire*) || *scăldă*, *scăldușe*, *scăldușcă* „bain, baignoire”; băn. trans. *scăldare* „balneum” (An. Car.; Viciu, Glos. 75); *scăldat* „action de

baigner“ (nprov. *escaudat* „mets limousin, espèce de polenta, farine de sarrasin qu'on fait cuire, délayée dans l'eau“; comp. it. *scaldato*); *scăldător*, adj. sb. „qui baigne“ (it. *scaldatoio*; fr. *échaudoir*); *scăldătoare* (ar. ~) „bain, baignoire“; *scăldătură* (ar. ~) „action de baigner“ (fr. *échaudure*; prov. *escaudadura*; cat. port. *escaladura*; comp. sard log. *iskalididura*).

232. **Scăldăciune**, sb. f. „action de baigner“ (Marian, Nașt. 255) < EX-CALDATIO, -IONEM.

233. **CĂLDĂRAȘ**, sb. m. „bouvreuril“.

Lat. *CARDILLUS, -UM „chardonneret“ + suf. dim. -aș (= clas. CARDUELIS, devenit CARDĒLIS, atestat la Petroniu, și CARDELUS, Thes. gl. I, 182, din care apoi prin substituție de sufix *CARDILLUS, CARDELLUS, Thes. gl. I, 11, 181). Forma dispărută *cărdel a dat în combinație cu suf. dim. -aș: *cărde-laș, care apoi prin etimologie populară a devenit căldăraș (comp. formele romanice, și în special cele dialectale fr. de mai jos).

It. *cardello* (cu *e* deschis sub influența derivatelor cu *ello*), abr. *kardille*, sic. *kardiġdu*; nprov. *cardil*; alături de acestea numeroase derivate: it. *cardelletto*, *cardellino*, *calderino*, *carderino*, *calderello*, pist. *karderuġio*, vit. pist. *calderugio*; vfr. *chardereul*, fr. dial. *chardounari*, *chaudronnier* (prin etim. populară sub influența lui *chaudron*), *chetronurier*; nprov. *cardelino*, *cardarino*, *cardelineto*, *cardino*, *cardineto*, *cardenillo*, *cardinolet*, *cardonel*, *cardonnet*, *cardouniera* (cf. Rolland, Faune II, 187).

234. **CALE**, sb. f. „chemin, route, voyage, moyen“—Oșani „fois“, în expresiunea *d'o cale* (*d'o căliță*) „une fois“ || ir. *căle*; ar. *cale* „chemin, route, voyage; fois“ (*ună cale* „une fois“).

Lat. CALLIS, -EM.

Vegl. *kal*, și cu înțelesul de „fois“ ca în românește (paralelismul acesta semantic „chemin—fois“ se mai întâlnește și în alte limbi, cf. Bartoli, Dalm. I, 292); it. sp. *calle*.

Der.: dim. *călicea* (Lex. Bud.; Marian, Leg. 276, Ins. 174; ven. vic. *ka-lešela*, regg. mod. mir. bol. *kašela*);

călicioară (Lex. Bud.); *călișoară* (ar. ~) || *călător* (ar. ~), adj. sb. „voyageur“, formațiune identică cu lat. *viator*, *viatorius* (comp. alb. *uđstar* și *uđtor*, *řugtar* „Reisender“ < uđs „Weg“, *řug* „Gasse“) || *călători* „voyager“; act. „transporter“ (Șez. I, 112; Voronca, Dat. cred. 782; Sevastos, Cînt. 150); *a se călători* „s'en aller, partir“; *călătorit*, *călătorie* „voyage“.

CAM, v. *ca*¹.

235. **CĂMAȘE**, sb. f. „chemise; placenta“ || ir. *cămeșe*; megl. *cămeșă*; ar. *cămeașe*.

Lat. CAMĪSIA, -AM.

Friul. *kamežę*; bellun. *kamesa* || în restul domeniului întâlnim forme care au la basă pe CAMĪSIA, -AM: alb. *kemišę*; rtr. *chamışcha*; it. *camiscia*; fr. *chemise*; prov. cat. *camisa* (sard log. *kamija*; sp. port. *camisa*); vegl. *kamajsa* poate fi CAMĪSIA ori CAMĪSIA (cf. Meyer-Lübke, Beton. im Gall. 17; Salvioni, Arch. gl. XVI, 253, 293).

Der.: dim. *cămășuță*, megl. *cămișuță*; *cămeșuie* (Tiktin; Cihac; Paliia, Exod. XXVIII, 42; XXXIX, 25; Viciu, Glos. 25); mold. trans. bucov. *cămeșuică* (Lex. Bud.; Creangă, Scrieri II, 75; Marian, Nunta 345, 351, Nașt. 331); *cămășcioară* (Ștefulescu, Gorjul LXIV); megl. *cămișoacă*; ar. *cămișită*, *cămișică*, *cămișotă* (Dalamestra) || augm. *cămeșoi*.

236. **CAP**, sb. n. „tête; chevet, bout; commencement; chef“; pl. *capete* „têtes, etc.“; capital“, *capuri*, dial. „têtes, etc.“, † *taxe par tête*“ || ir. *căp*, pl. *căpuri*; megl. *cap*, pl. *capiti*; ar. *cap*, pl. *capite*.

Lat. CAPUT; din punct de vedere fonetic forma românească s'ar putea explica și din lat. vulg. CAPUS, atestat în CIL. XIII, 3683 și reprezentat într-o parte a domeniului romanic occidental; cum arată însă pl. *capete* < CAPĪTA trebuie mai curînd să admitem derivarea din CAPUT; pl. *capuri* este o formațiune tîrzie.

Vegl. *kup*; rtr. *cho*; it. *capo*; sard log. *kabu*; cat. prov. *cap*; sp. port. *cabo* < CAPUT ori CAPUS || fr. *chef* < CAPUS.

Der.: dim. *căp(u)șor*; *căpuț* (it. *capuccio*); ar. *cîpic* (Dalamestra) || *capăt*

„bout, extrémité, commencement, comble“, refăcut din pl. *capete* (mil. *kaved* „tralcio novello della vite“; sard log. *kabidu*, *kabida*) || ar. *căpie* „commandement“ || *căpetenie* „chef, commandant“ || *capeș* „avisé, énergique“ || *căpătui* „caser“; *căpătuială* „action de caser, établissement“ || zool. *capovenie* (Rădulescu - Codin, Cuv. Musc. 14), *virtecap* și *capintortură* (v. *Toarce*) „torcol“.

237. **Căpeșel**¹, sb. n. „bout, † commencement; † chapiteau; petite aumône“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 14) — trans. *chepeșăl* (Viciu, Glos. 28) „fichu, voile de tête“ < *CAPITĒLLUM* „tête (d'aiguille), chapiteau de colonne, bout de surgeon“ || rtr. *chavde*; it. *capitello*; prov. *capdel*; cat. *capdell*; sp. *caudillo*; port. *cabedello*.

238. **Căpeșel**² (*căpeșea*, *căpeșală*, sb. f.), sb. n. „bride“ — bucov. *căpeșala morii* „bois qui supporte l'arbre de couche du moulin“ (Sbiera, Col. 23; comp. vfr. *chevecel* „pièce de bois sur laquelle tourne le tourillon de l'arbre d'un moulin“) < *CAPITĪUM* + *-el*; forma dispărută **căpăș* avea tot înțelesul de „bride“, ca parte din formele romanice corespunzătoare: com. *kavez*, mil. *kavezz*, abr. *kapezze*, nap. *kapizze*, sic *kapizzu*; vfr. *chevez*; prov. cat. *cabes*; sp. *cabezo*; port. *cabeço* (comp. rtr. *chavezza*; it. *cavezza*; vfr. *chevece*; prov. *cabeissa*; sp. *cabeza*; port. *cabeça*); din *căpeșel* - pl. *căpeșele* s'a refăcut, prin analogie, singularul *căpeșea*, *căpeșă*, din al cărui pl. *căpeșale* și-a luat apoi: naștere un nou singular *căpeșală* || trans. *căpășan*, *căpușan* (Viciu, Glos. 26) „bride“ e rezultat din *căpeșel* prin schimbare de suffix.

239. **Căpășină**, sb. f. „crâne, tête, pomme (de chou), gousse (d'ail), pain (de sucre), moyeu (d'une roue)“ || ar. *căpășină* || **CAPITĪNA*, -AM || alb. *kaptinē* (comp. vit. *capitino* „capocchia del manfanile“, triest. *kavidin*, ferrar. mant. *kavdin*, parm. mod. *kavden* „capezzolo, papilla“, mil. *kavedin* „stoppa di filaticcio“) || trans. *căpășinar* (Viciu, Glos. 26) „licou“ || *căpășinos* „qui a une grosse tête, têtue“ || *a se încăpășina* „s'obstiner“; *încăpășinare* „obstina-

tion“ || *descăpășina* (Tiktin) „décapiter“.

240. **Căpătii**, sb. n. „chevet, bout; oreiller; chantier, morceau de bois qui sert de support; bois qui supporte l'arbre de couche d'un moulin“; băn. „charge de bois qu'on peut porter sur la tête“ || megl. *căpițnū*, *cupițnū* și ar. *căpitinū*, *căpitunū* „oreiller“ || < *CAPITANEUM*, din adj. *CAPITANEUS*, -A, -UM „capital“; pentru înțelesul de „oreiller“, comp. *capitale* „cervical“ (CGL. II, 460; V, 353), sard log. *kabidale* „cuscino“ || comp. Muggia *kavedaňa*; Rovigno *kavadaňa*; it. *capitagna* < *CAPITANEA*.

241. **Căpăta**, vb. „obtenir, recevoir“ — trans. „cueillir“ (Daul, Col. 57; Conv. lit. XX, 1006; comp. forma sardă) || ar. *căpitare* „tondre les brebis autour de la tête“ || < **CAPITARE* (atestat în *capitare*, CGL. III, 451, 483); înțelesul dr. și al formelor romanice corespunzătoare se explică din acela pe care-l avea caput: 1° „capital“ (> „faire fortune, gagner“) și 2° „bout“ (> „arriver au bout“); cf. Ascoli, Arch. gl. XI, 428 || alb. *kap(ε)toň* „dépasser“; Muggia *kapitá* (pentru înțelesul dr. comp. *kapitá una malatia*, Arch. gl. XII, 272 = *a căpăta o boală*); it. *capitare*; sard log. *kabidare* „raccogliere“ (comp. sard log. *akkabidare*; vfr. *acheder* „obtenir“; prov. *acaptar*; vsp. *acabdar*, Thomas, Mélanges, 4) || *căpătat* „action d'obtenir“ || ar. *capit* „laine de la tête“ || *căpătătură* (Lex. Bud.) „enfant trouvé“ || † *încăpăta* (Cantemir, Hron.) „trouver“ (comp. în *capitare* citat mai sus).

242. **Scăpăta**, vb. „1° devenir pauvre; 2° décliner, se coucher (en parl. du soleil); 3° baisser (en parl. des eaux); être sur le point de tomber, broncher“ (Marian, Desc. 162; Lex. Bud.; Laurian-Massim; Damé, Term.; Dosoftei, V. Sf. oct. 3; Șez. I, 262) || megl. *scăpătari* „décliner, se coucher (en parl. du soleil)“; ar. (*a*) *scăpitare* „disparaître, engloutir; décliner, se coucher (en parl. du soleil)“ || **EXCAPITARE*; înțelesul de sub 1° se explică din caput „capital“, cel de sub 2° din „sommet (d'une montagne“; comp. alb. cal. *kaptimi* „Sonnenuntergang“, *kaptz* „Rück-

seite eines Berges“; cf. Densusianu BSF. II, 11) || alb. *škup=ton* „devancer“; rtr. *schavder* „Schaden leiden an einer Handlung, ausweichen“; it. *scapitare* (comp. prov. *descaptar*; vsp. *descabdar*) || *scapăt* (Dosoftei, Ps. vers. 58, 393; Tocilescu, Mat. 152, 1574), megl. *scapit*, ar. (a) *scapit* și (a) *scapita* „coucher du soleil“ (rtr. *schevd* „Verlust“; it. *scapito*); *scăpătare* „appauvrissement, revers de fortune; coucher du soleil“, megl. *scăpitari* „coucher du soleil“, ar. (a) *scăpitare* „disparition, engloutissement; coucher du soleil“; *scăpătat*, megl. *scăpitat*, ar. (a) *scăpitată* „coucher du soleil“ || *scăpătăciune* (Costinescu; Laurian-Massim; Ureche, Leg. I. 22), *scăpăciune* (Laurian-Massim; Gaster; Iorga, Studii VI, 19, 115, 418; VII, 20; VIII, 113; WgJb. IX, 229) „indigence“ (comp. *capitatio*).

Impr.: ngr. *καπετώ* „fliehe“ (Murnu, Rum. Lehnw. 42).

243. **CĂPĂSTRU**, sb. n. „licou; bois qui supporte l'arbre de couche d'un moulin“ (Damé, Term. 153) || ir. megl. *căpestru*; ar. *căpestru*, *căprestu*.

Lat. **CAPISTRUM**.

Vegl. *kapjastro*; rtr. *chavaister*; it. *chevêtre*; sard log. *krabistu*; fr. *chevêtre*; prov. cat. *cabestre*; sp. *cabestro*; port. *cabresto*.

Der.: *căpestrel* (it. *capestrello*; port. *cabrestilho*; comp. *capistellum*); *căpăstraș* (Tiktin) || ar. *căpistrusiri* (Dalamatra) „mettre un licou“.

Impr.: rut. *капестра*, *капаретва* „Halfter, Zaum“.

244. **Căpăstra**, vb. „clore“ (Tiktin) < **CAPISTRARE** || nprov. *cabestrá*; sp. *cabestrar* || *căpăstrare* (Săghinescu, 47) „sorte de couture faite autour d'une pièce de raccommodage“.

245. **Încăpăstra** „mettre un licou“; fig. „lier la langue à qq.“ (Lex. Bud.; Polizu) < **INCAPISTRARE** || it. *incapestrare*; sard log. *inkrabistare*; fr. *enchevêtrer*; nprov. *encabestrá*; cat. sp. port. *encabestrar*.

CĂPĂTA, v. *cap*.

CĂPĂTÎI, v. *cap*.

CĂPĂȚÎNĂ, v. *cap*.

246. **CĂPISTERE**, sb. f. „maie, huche à farine“ — † **CĂPESTER** (An. Car.) || megl. *căpisteari*, *căpister*; ar. *căpistear*.

Lat. **CAPISTERIUM**, ***CAPISTERIA**, -AM.

Sen. aret. *kapisteo*, perug. *kapestio*, roman *kapiskhere*, abr. *kapištjera*, *kapištjere*.

247. **CAPRĂ**, sb. f. „chèvre, chevalet, chèvre (à soulever des fardeaux), ferme (de charpentier), chevalet du dévidoir, compas de tonnelier; siège d'une voiture; cheminée des maisons de paysans“ (Viciu, Glos. 26) || ir. *căpreș* || megl. ar. *capră* „chèvre“.

Lat. **CAPRA**, -AM.

Alb. *k'epre*; rtr. *chevra*; it. *capra*; sard log. *kraba*; fr. *chèvre*; prov. cat. sp. port. *cabra*.

Der.: dim. *căpruță* (sic. *krapuzza*); *căprită* și *căprișoară*, bot. „atriplex litoralis, salicornia herbacea“; *căpricică* (Tocilescu, Mat. 637); ar. *căprulă* (Dalamatra) „chevron“ || augm. Țara Hațegului *căproi* (Rev. cr.-lit. IV, 141), băn. *căproń* „support du dévidoir“ || col. băn. *căpramă* || *căpresc* (Tiktin; Tocilescu, Mat. 564) „de chèvre“ || *căpriu* (Oșani *căprîu*), *căprui* (*crăpui* Polizu; Teodorescu, P. pop. 394) „brun (en parl. des yeux“; vit. *caprigno*, abr. *kapreńg*, sic. *krapînu*) || ar. *caprindzu* (Dalamatra) „osselet de chèvre“.

248. **Căprar**, sb. m. „chevrier“ || megl. ar. *căprar* || < **CAPRARIUS**, -UM || rtr. *chavrer*; it. *capraio*; sard log. *krabarzu*; fr. *chevrier*; prov. *cabrier*; cat. *cabrer*; sp. *cabrero*; port. *cabreiro* || *căprărie* (Șez. III, 9) „endroit où paissent ou se reposent les chèvres“ (sic. *kraparia*; prov. *cabreria*; sp. *cabrería*) || col. ar. *căpririū* (Dalamatra).

249. **Căprăreață** (băn.), sb. f. „endroit où paissent ou se reposent les chèvres“ || ar. *căpărleață*, *căpărleadză* (< *căprăreață* prin disimilarea celui al doilea *r*, metatesa *ră* > *ăr*, și schimbare de suffix, în forma din urmă) || < ***CAPRARĪCIA**, -AM || vit. *caprareccia* (comp. fr. *chevrez* „qui nourrit des chèvres“, Thomas, Rom. XXXII, 192; sp. *cabreriza*).

250. **Căprină** (megl. ar.), sb. f. „laine

de chèvre“ < CAPRÎNA-AM || vegl. *kaprajna*; vvic. *kavrina* „pergamena“; sp. *cabrina* (comp. it. *caprino*; vfr. *chevrin* „de peau de chèvre“; prov. *cabren*).

251. **Căprior**, sb. m. „chevreuil, chevron“ — **Căprioară**, sb. f. „chevrette“ || ar. *căprioară* || < CAPRIOLUS, -UM; CAPRIOLA, -AM || alb. *kapruaŭ, kaproŭe*; rtr. *chavriöl, chavrioula*; it. *capriuolo*; sard log. *krabolu, krabola*; fr. *chevreuil*; prov. *cabirol, cabirola*; cat. *cabirol* || dim. *căprioare* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 14), *căprioraș* (Marian, Sărb. III, 138) „petit chevron“ || *căpriori* (Tiktin) „poser des chevrons“; *căprioareală* (Tiktin) „ensemble des chevrons“.

252. **Caprifoi**, sb. m. „chèvrefeuille“, *caprafoi* (Polizu; Șez. II, 23) < *CAPRIFOLIUM || it. *caprifoglio*; vfr. *chevrefeuil* (fr. *chèvrefeuille*); prov. *capri-fuelh*.

253. **CAR**¹, sb. n. „char; ourse (constellation)“ || megl. ar. *car*.

Lat. **CARRUM** (pentru înțelesul de „ourse“, cf. Densusianu, Arch. lat. Lex. XII, 425).

Alb. *kaře*; rtr. *char*; it. *carro*; sard *karru*; fr. *char*; prov. *car*; cat. sp. port. *carro*.

Der.: dim. *căruț, căruță* (ar. ~; friul. *k'aruzz*; it. *carruccio*; sass. *karruzzu*); *cărucior, cărucioară; cărucean; căruie* (Marian, Ins. 115), megl. *căruŭu, căruș* și *cărlăuș*, ar. *cîruŭŭ* și *cîruș* (Dalametra) „poulie, rouette à gorge“ (comp. it. *carrucola*); Maramureș *căruŭel, căruŭan* (Țiplea, P. pop. 106) || augm. *căroi* și *căran* (Polizu), *căroaie* (Tocilescu, Mat. 620; Viciu, Glos. 27) || *căruțar* (ar. ~), *căruțaș, căruțar* (Tiktin) „charretier“; col. *căruțarie* (Tiktin) || trans. *căruța* (Lex. Bud.: Barcianu) „charrier“.

Impr.: ung. *karuca* (Szinnyei); bulg. *каруца* „charrette“ > *каруцарь*; rut. *кароуца*, sîrb. *karuce* > *karučice* „Carrosse, zweirädiger Düngerkarren“; grec. *καρόλι*: „Winde, Rolle“.

254. **Cărare**, sb. f. „sentier; raie (des cheveux)“ — băn. *călarie* (WgJb. III, 318) || ar. *cărare* || < CARRARIA, -AM (Densusianu, Hist. I. r. I, 159) || alb. *kařar*;

Münsterth. *karrera* (Carisch); vit. *carraia*, vvic. *carrara*, mant. piac. regg. *karrera*, parm. *karrara*; vfr. *charriere* „grand chemin, route, voie, trace“, Dompierre *tseraero*; prov. *carriera*; cat. sp. *carrera*; port. *carreira* || dim. *cărărea* (Reteganul, Pov. ard. IV, 67; sp. *carrerilla*); *cărărușe* > *călerușe* (Mindrescu, Lit. pop. 96); *cărăruță* (Cihac; Gutinul, 11); *cărăruie*; *cărăruică* || trans. *cărărat* „bariolé“ (cf. Jipescu, Opinc. 79).

255. **Căra**, vb. „charrier, transporter“; *a se căra* „s'en aller“ < *CARRARE || sard log. *karrare* || *cărat* „transport“; *cărător*, adj. sb. „qui transporte“ (rtr. *charraduor*); *cărătură* „transport“ (rtr. *charradūras*, pl. „Abfall von Aehren beim Laden“) || *cărăuș* „charretier“; *cărăușie* „charriage; taxe de charriage, métier de charretier“; † *cărăuși* „aurigam agere“ (An. Car.); *cărăușit* (Reteganul, Bibl. pop. 40) „charriage, métier de charretier“.

Impr.: rut. *караоыма* „grosser Lastwagen“.

256. **Carcă**, vb. ir., ar. *cărcare* (Weigand, Arom. II, 310) „charger“ < CARR(I)CARE (Densusianu, Hist. I. roum. I. 166) || rtr. *charger*: it. *car(i)care*; fr. *charger*; prov. *cargar*; cat. *carregar*; sp. *cargar*; port. *carregar*.

257. **Încărca**, vb. „charger“ || ir. *ăncărcă*; megl. *(a)ncărcari*; ar. *(a)ncărcare* „charger, rendre enceinte (comp. bucov. *încărcată* „enceinte“, Marian, Nașt. 10) || < IN-CARR(I)CARE || alb. *ngarkoň*; rtr. *incharger*; it. *incar(i)care*; sard log. *ingarrigare*; vfr. *enchargier*; prov. *encargar*; cat. *encarregar*; sp. *encargar*; port. *encarregar* || *încărcat* „action de charger“; *încărcător*, sb. „chargeur“ (comp. nprov. *cargadouiro*), *încărcătură*, ar. *(a)ncărcătură* „charge, chargement“ (comp. prov. vsp. *cargadura*).

258. **Descărca**, vb. „décharger“ || megl. *discărcari*; ar. *discărcare* || < DIS-CARR(I)CARE || alb. *tškarkoň* (Christophorides); friul. *diškargá*; it. *discar(i)care*; sard log. *disgarrigare*; fr. *décharger*; prov. *descargar*; cat. *descarregar*; sp. *descargar*; port. *descarregar* (comp. alb. *škarkoň*; rtr. *schar-*

ger; it. *scaricare*; prov. *escargar*) || *descărcat*, ar. *discărcat* „action de décharger“; *descărcător* „déchargeur“ (comp. nprov. *descargadouro*); *descărcătură*, ar. *discărcătură* (Dălame-tra) „décharge, déchargement“ (sp. *descargadura*).

259. **CAR²** (mai întrebuințat pl. *cari*), sb. m. „artison“.

Lat. *CARIUS*, -UM (CGL. V, 444 = clas. *CARIES*) || Rovigno *kjero*; nap. *kairo* || alb. *k'ere*; rtr. *chaera*; nap. *kaira*; nprov. *queiro*; cat. arag. *quera* < **CARIA*, -AM.

Der.: *cărete* (Marian, Ins. 295, 391; Rev. cr.-lit. III, 92) „achronia alveolaria, piophila casei“ || *cări* „ronger (comme les artisans)“.

CĂRA, v. *car*¹.

CĂRARE, v. *car*¹.

260. **CĂRBUNE**, sb. m. „charbon“ || ir. *cărbur(e)*; ar. *cărbune* || < *CARBO*, -ONEM || rtr. *cravun*; it. *carbone*; sard log. *karbone*; fr. *charbon*; prov. cat. *carbó*; sp. *carbon*; port. *carvão* || dim. *cărbunel* (nprov. *carbouneu*; sic. *karvuneddu*; comp. it. *carbonella*; sp. *carbonilla*); *cărbunaș* (Tiktin; Gaster; Marian, Nașt. 371; Sevastos, Cînt. 175) || col. *cîrbunami* (Dălame-tra) || *cărbuni* (Polizu) „carboniser“ (comp. fr. *charbonner*; nprov. *carboună*).

261. **Cărbunar**, sb. m. „charbonnier“; zool. „cormarin“ (Tiktin) || ir. *cărburâr*; ar. *cărbunar*, fem. *cărbunără* || < *CARBONARIUS*, -UM || rtr. *cravuner*; it. *carbonaio*; sard log. *karbonaržu*; fr. *charbonnier*; nprov. *carbounié*; cat. *carboner*; sp. *carbonero*; port. *carvoeiro* || *cărbunăreasă* „charbonnière“ || *cărbunărie* „métier de charbonnier, charbonnerie“ (sp. *carboneria*; port. *carvoaria*) || ar. *cîrbunirlichia* (Dălame-tra) „métier de charbonnier“ || *cărbuniu* (Marian, Crom. 51), adj. „couleur de charbon“.

262. **CARE**, adj. pron. rel. și interog., m. f. „lequel, qui, quel“; gen.-dat. sg. *cărui(a)*, *cărei(a)*; nom.-ac. pl. *care* și *cari*, m. f.; gen.-dat. *căror(a)* — † *carele*, *care*; *carii*, *carele* și *carile* || ir. *cârle*, *cârș*, pl. *cârli*, *cârle*; megl. *cari*,

genit. *lu cruî*, dat. *la cari*; ar. *ca(r)e* și *cari*, pl. *ca(r)i*.

Lat. *QUALIS*, -EM.

Rtr. *quel*; it. *quale*; sard log. *kale*; fr. *quel*; prov. cat. *qual*; sp. *cual*; port. *qual*.

Der.: *careș* „chacun, †quel“, † *careleș* „chacun“ || *careva* „quelqu'un“ || *oare-care*, *oare-și-care*, † *varecare* „quelque, certain“; *ori-care*, *ori-și-care*, *veri-care* „n'importe lequel“ || *fiecare*, *fieșcare*, *fieștecare*, *fiteșcare*, † *fieșteșicare* (Ștefulescu, Gorjul, 112) „chaque, chacun“ (pentru aceste compuse, v. *Fi*, *Oară*, *Vrea*) || megl. *crăști*, *caști* (pe lingă alte pron. ori adv.) „n'importe...“; ar. *cariște*, *căști* (pe lingă pron. și adv.) „qui sait, n'importe...“; megl. *fiștucari*, ar. *feștucare* „n'importe lequel“ || ar. *ca(r)iși(do)* „n'importe lequel“ || *niscare*, *niscăi(va)* „quelque(s), certain(s)“; ar. *țenuscari* „n'importe lequel, chacun“; v. *Ști*.

263. **CĂRINDAR**, sb. „janvier“ (cf. Marian, Sărb. I, 95)

Lat. *CALENDARIUS*, -A, -UM „qui a lieu aux calendes“; înțelesul romînesc se explică probabil prin faptul că sărbătoarea păgînă a calendelor lui ianuarie a fost de o parte confundată cu crăciunul (v. forma nprov.) și de altă parte cu începutul anului.

Aret. *kalēdeo* || comp. alb. *kałēnduar* „janvier“ < **CALENDORIUS*; nprov. *calendreu* „nom qu'on donne aux douze jours qui précèdent la Noël“; Rovigno *kalenbre* „i 12 giorni precedenti la vigilia di Natale“.

264. **CĂRMĂNA**, vb. „carder“ (Lex. Bud.; Șez. V, 54).

Lat. *CARMINARE*.

It. *carminare*; sard log. (*b*)*arminare*; prov. cat. sp. *carmenar*; port. *carmear*.

265. **Scărmăna**, vb. „carder“; fig. „houspiller“ — *scălmăna* (Marian, Ins. 475) || ar. *scărminare* || < *EX-CARMINARE*, tir. *skarmenar*; parm. *sgarminar*, sic. *skarminari*; sard camp. *skraminai*; nprov. *escarmenă*; sp. *escarmenar* || *scărmănat* „cardage“, fig. „houspillerment“; *scărmănător* (Barcianu; comp. sard gal. *graminatori*), *scărmănătoare* „carde“; *scărmănătură*,

ar. *scîrminătură* (Dalametra) „cardage“; fig. „houspillement, rossade“ (comp. sard gal. *graminatura*) || megl. *rascărminari* „carder“.

266. **CARNE**, sb. f. „chair, viande“ || ir. *cărne*; megl. *cărni*; ar. *carne*.

Lat. CARO, CARNEM.

Vegl. *kuorno*; rtr. *charn*; it. *carne*; fr. *chair*; prov. cat. *carn*; sp. port. *carne*.

Der.: dim. *cărnicea* (An. Car.; Cante-mir, Div. lum. 98; sic. *karničedda*; sp. *carneçilla*); *cărnicică* (sp. *carneçica*); *cărnișoară*; *cărniță* (Marian, Sat. 22); *cărnicioară* (Lex. Bud.) || *cărniu*, adj. „couleur de chair“ (Tiktin; Marian Crom. 51; sic. *karniñu*) || *cărnicios* (Tiktin) „charnu“ || ar. *cărneciu* (Mi-hăileanu), *cîrnicîu* (Dalametra) „gibeci-ère“ (comp. nprov. *carnié* „sac de chasseur“).

267. **Cîrnat** (*cîrnat*, *cîrnate*), sb. m. „saucisse“ || megl. *cîrnat* || <CARNACIUS, -UM; formele *cîrnat*, *cîrnate* au fost refăcute după analogia sb. în *-at, -ate* || sic. *karnazzu* „carniccio“; vsard (Stat. Sass.; Arch. gl. XIII, 117) *carnatu* „salsiccia“; nprov. *carnas*; port. *carnaz* (comp. it. *carnaccia*; prov. cat. *carnassa*; sp. *carnaza*; port. *carnaça*) || dim. *cîrnățel*; *cîrnă-cior* || *cîrnățar* „charcutier“ (prov. *carnacier*; cf. cat. *carnicer*; sp. *carnicero*; port. *carniceiro*); *cîrnățăreasă* „charcutière“; *cîrnățărie* „charcuterie“ (sic. *karnazzaria*; cf. prov. cat. sp. port. *carniceria*).

268. **Cărnar** (ar.), sb. m. „boucher“ (Mi-hăileanu) <CARNARIUS, -UM || it. *carnaio*; fr. *charnier*; prov. *carnier*; sp. *carnero* || ar. *cărnărău* (Mi-hăileanu) „boucher“.

269. **Cărnos**, adj. „charnu“ || ar. *cărnos* || <CARNOSUS, -A, -UM || rtr. *charnus*; it. *carnoso*; prov. cat. *carnos*; sp. port. *carnoso* || *cărnoșie* (Costinescu; Tik-tin) „charnure“ || *cărnoși* (Barcianu; Creangă, Scrieri I, 211) „écharner“; *cărnoșitor* (Cihac), adj. sb. „qui écharne“.

270. **Cărneleagă** (*cîrne-*, *cărni-*, *cîrni-leagă*), pl. *cărnilégi* „carême“ (cf. Marian, Sărb. I, 114) || ar. *cîrleagă* (Dalametra) || CARNEM-LIGAT „c'est-à-dire l'époque pendant laquelle on s'as-

treint, on se lie à ne pas manger de la viande“.

271. **CĂROARE** (*căloare*), sb. f. ar., megl. *căloari* „chaleur excessive“.

Lat. CALOR, -OREM; formele cu *l* sînt rezultate prin disimilațiune.

Rtr. *chalur*; it. *calore*; sard log. *kakor*; fr. *chaleur*; prov. sp. port. *calor*.

Der.: ar. *ngîlurari* (Dalametra) „se chauffer au soleil“ (comp. it. *incalorire*; nprov. *encalourî*).

272. **CARPIN** (*carpine*, *carpen*), sb. m. „charme“ || megl. ar. *carpin*.

Lat. CARPINUS, -UM.

Friul. *k'arpin*; it. *carpino*, *carpine*; fr. *charme*; nprov. *caupre*; cat. sp. port. *carpe*.

Der.: dim. *cărpinuț* (Doine, 274); *cărpinel* (comp. it. *carpinella*) și *cărpinaș* (Costinescu); *cărpeniță* „carpinus duinensis“ || *carpină* „fruit du charme; melampyrum“ || col. *cărpinet* (vit. *carpineto*; vfr. *charmoi*; comp. fr. *charmoie*; nprov. *cauprenedo*); *cărpiniș*.

273. **CARTE**, sb. f. „livre, lettre, acte, document; instruction, culture“ || megl. *carti* „livre, lettre“; ar. *carte* „papier, livre, lettre“.

Lat. CHARTA, -AM; forma romînească este sau pl. CHARTAE sau a fost refăcută din pl. *cărți* după modelul lui *parte-părți* (comp. Lucca *karte*, Arch. gl. XVI, 435); înțelesul formei ar. de „papier“ poate fi moștenit din latinește sau împrumutat din ngrec. χαρτης ori alb. *kart* < it. *carta*.

Rtr. *charta*; it. *carta*; sard *karta*; fr. *charte*; prov. cat. sp. port. *carta*.

Der.: dim. *cărticea*; *cărticică*; *cărțule*; *cărțișoară* (Costinescu); † *cărțule* (Varlam, ap. Bianu-Hodoș, Bibliogr. I, 151).

274. **CĂRUNT**, adj. „gris (en parl. des cheveux)“ || ar. *cănut*.

Lat. CANUTUS, -A, -UM, din care *cănut* > **cănunt* > *cărunt*.

Münsterth. *chanüd*; it. *canuto*; sard log. *kanudu*; fr. *chenu*; prov. cat. *canut*; vsp. *canudo*.

Der.: dim. *căruncior* (Tiktin); *cărunțiu* (Cihac); *cărunțică* (Damé), ar. *cînutic* (Dalametra) || *cărunteață* (Lex. Bud.; Alexandri, P. pop. 252; it. *ca-*

nutezza; vfr. *chanuece*), *căruntețe*, sg. pl. „canitie, vieillesse” || *cărunție* „canitie, vieillesse” || *cărunți*, ar. *cînușiri* (Dalametra) „grisonner” (vfr. *chanuir*; prov. *canuzir*); *cărunțea* (Damé) „action de grisonner” || *încărunți*, ar. *ngînușiri* (Dalametra), Mehedinți *încărunța*, trans. *încărunta* (Reteganul, Trand. 20) „grisonner” (it. *incanutire*; prov. *encanuzir*; comp. vfr. *chanuer*). Impr.: ngr. *καυούτου* „grau, von einer Ziege” (Murnu, Rum. Lehnw. 27).

275. **CAȘ**, sb. m. și n. „fromage à la pie” || ir. *căș*; megl. ar. *caș*.

Lat. CASEUS, -UM și CASEUM.

Vegl. *kis*; it. *cacio*; sard log. *kašu*; Dauphiné *ka*; sp. *queso*; port. *queijo*. Der.: dim. *cășulean* și *cășuleț* (Tiktin); *cășuț* (Teodorescu, P. pop. 511, 593).

276. **Cășar**, sb. m. „fromager” (Polizu; Barcianu) || ar. *cășar* || < CASEARIUS, -UM, din adj. CASEARIUS, -A, -UM || sard camp. *kasaju*; sp. *quesero*; port. *queijeiro* || *cășeriță* (Cihac; Barcianu) „fromagère” || *cășărie* (ar. ~) „fromagerie” (rtr. *chascharia*; sp. *quesería*; port. *queijeiria*) || ar. *cișirlichia* (Dalametra) „fromagerie”.

277. **Cășare** (ar.), sb. f. „fromagerie, parc de brebis” < CASEARIA, -AM, din adj. CASEARIUS, -A, -UM (comp. taberna casearia „boutique où l'on prépare le fromage”) || friul. *k'asere* „cascina”; vit. *casciaia* „specie di paticcio per metterci le forme del cacio”; Arbedo, mil. pav. *kasera* „stanza ovi fabbricasi il burro” (Salvioni, Boll. Svizz. XVII, 105; cf. XIX, 149); vfr. *chasiere* și nprov. *casieiro* „panier pour égoutter les fromages”; sp. *quesera* || ar. *cișiriști* (Dalametra) „endroit où il y avait autrefois une fromagerie”.

278. **Cișlegi**, sb. f. pl. „jours gras; carnaval”, *cișlegiu*, sg. (Tiktin) || ar. *cășleadze*, *cășleagă* (v. Pușcariu, Et. Wb. 376) < CASEUM-LIGAT; comp. *cîrneleagă*, s. *Carne*.

279. **CASĂ**, sb. f. „maison, chambre; ménage” || ir. *cășe*; megl. ar. *casă*.

Lat. CASA, -AM.

Rtr. *chesa*: it. *casa*; sard log. *kasa*; fr. *chez*; prov. cat. sp. port. *casa*.

Der.: dim. *cășuță* „petite maison,

alvéole des ruches”, † *cășuță* (Tiktin; vit. *casuzza*); *cășiță* (Marian, Ins. 222; Mehedinți) „alvéole des ruches”, Valea-Hățegului (Rev. cr.-lit. III, 92) „petite caisse, casier”; ar. *cășică* (sp. *casica*); *cășuie* (Cihac); *cășuică* „domuncula” (An. Car.) „alvéole des ruches” (Marian, Ins. 142); *cășăluie* (Lex. Bud.); *cășulie*; băn. *cășuliță* (Tiktin) „alvéole des ruches”; *cășăsoară* (Șez. I, 14); *cășușoară* (Tiktin; I. Sîrbu, Alcăt. 39); † *cășioară* (Ureche); *cășcioară*, *cășcioară*, *căștoară* (WgJb. VII, 84); *cășciorea* (Tocilescu, Mat. 1265), *căștoraiă* (WgJb. VII, 84); *cășciorită* (Rădulescu-Codin, Cînt. pop. 16) || augm. Muscel *cășoaie* „lucarne des maisons de paysans” (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 14), băn. *cășoaie* (WgJb. III, 319) „cabane de berger”; *cășoi* (Jipescu, Opinc. 60), băn. *cășoi* || *cășean* (Lex. Bud.; Tiktin; Sbiera, Col. 7). adj. sb. „de la maison, familier” || *cășas*, adj. sb. „qui possède une maison, homme établi, marié; familier, maître de la maison” || *casnic*, adj. sb. „de la maison, casanier, marié”, sb. „maître de la maison”, † *casnici*, pl. „époux”; *cășnicesc* (Tiktin) „concernant le ménage”; *cășnicie* „mariage, ménage”; *a se căsnici* „se marier” || *acasă*, † *acasăși*, ir. (a) *cășe* „à la maison” (rtr. *achesa*; it. *a casa*; nprov. *acaso*; sp. *acasa*).

280. † **Căsar**, adj. sb. „qui possède une maison, homme établi, homme marié” (Cihac; Iorga, Studii VI, 310, 386, 399; Doc. Callimachi I, 424, 442, 453; II, 212) < CASARIUS, -A, -UM (comp. casarius „campagnard, paysan”) || cat. *caser*; sp. *casero*; port. *caseiro*.

281. **Căsător**, adj. sb. „qui possède une maison, établi, homme marié, époux” (Tiktin; Lex. Bud.; Iorga, Studii V, 359) || ar. *cișitor* (Dalametra) „casanier” || < *CASATORIUS, -A, -UM || port. *casadouro* „nubile” (comp. cat. *casador* și sp. *casadero* „nubile”) || *căsătoresc* (Tiktin; Cihac; Alexandri, Teatru I, 262) „matrimonial” || *căsătorie* „mariage” || *căsători* „marier”; pentru înțelesul de „marier”, comp. rtr. *achaser*; it. (ac) *casare*; nprov. (a) *casă*; cat. sp. *casar*; port. *casar* || *căsătoreală* (Tocilescu, Mat. 49, 50) „mariage”.

282. **CĂSCA**, vb. „bâiller, entr'ouvrir“ || ar. *căscare*.

Lat. **CASCARE* < *χάσκω* [Candrea, Rom. XXXI, 304].

Sard log. *kaskare*.

Der.: *casc* (Novacovici, Folclor. 174), *căscat* „bâillement, entre-bâillement (sard log. *kasku*); *căscătură* „bâillement, entre-bâillement, fente“ || *căscări* (Reteganul, Pov. ard. V, 60) „bâiller souvent“ || megl. *prucăscari* „bâiller“ || *cască-gură*, *gură-cască* „badaud“.

283. **Căscăun(d)**, sb. „nigaud“ — † *căscăunt* (Dosoftei, V. Sf. v. WgJb. V, 101) < **CASCABUNDUS*, -UM [Tiktin; cf. Candrea, Rom. XXXI, 305].

284. **CĂSTÎNŪ**, sb. m. ar., megl. *căstōnū* „châtaignier“ — *Căstîne* (*găstîne*), sb. f. ar., megl. *căstōnă* „châtaigne“.

Lat. *CASTANEUS*, -UM, din adj. *CASTANEUS*, -A, -UM; *CASTANEA*, -AM; forma ar. cu *g* a fost influențată de forma albanesă.

Alb. *kəštein*, *gəštein*; rtr. *chastagna*; it. *castagno*, *castagna*; sard log. *kastanzu*, *kastanza*; fr. *châtaigne*; prov. *castanho*, *castanha*; cat. *castany*, *castanya*; sp. *castaño*, *castaña*; port. *castanho*, *castanha*.

Der.: ar. *căstănat* „châtaignier“.

285. **CĂȘUNA**, vb. „survenir, occasionner, causer (un malheur, du dommage à qqn.), concevoir de la haine, en vouloir à qqn.; accuser“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 14); unipers. (*a-i cășuna*) „venir à l'esprit, être obsédé“ < **CACIONARE*, dintr'un **CASIO*, -IONEM, derivat din *CASUS*; forma **occasionare* din care se derivă de obicei (cf. mai în urmă Ascoli, Arch. gl. XVI, 185) nu poate explica bine nici cuvântul romînesc nici pe celelalte române, pentru că ar trebui să admitem o aferesă timpurie, întâmplată deja în latina vulgară și greu de explicat; cit despre înțelesurile românești și celelalte române, ele se explică ușor din acelea ale lui *casus* „circonstance imprévue, malheur“; de altfel se pare că forma latină vulgară a fost influențată de *causa* (comp. forma vfr. de mai jos și vven. *caosone*, alături de *ocasionare*, Arch. gl. X, 253) || it. *cagionare*; vfr. *choisoner* „accuser, faire des reproches“; port.

cajoar (comp. it. *accagionare*; vfr. *achaisonner*, *achoisner* „accuser, inquiéter, vexer“) || *cășunător* (Laurian-Massim; Cihac) „qui cause un malheur, un dommage à qqn.“; *cășunătură* (Lex. Bud.; Laurian-Massim; Cihac; Marian, Desc. 342) „mal imprévu, douleur spontanée; fantaisie, lubie“.

286. **CĂȚA**, vb. 1° chercher; 2° regarder; 3° soigner; 4° devoir, falloir || megl. *cătari*.

Lat. *CAPTARE* „tâcher de prendre, rechercher, chercher à: convoiter, ambitionner; épier“; înțelesurile 1°, 2°, 3° care se întîlnesc și în alte părți ale domeniului romanice sint explicate de Schuchardt (Z. rom. Ph. XXVIII, 38) prin fazele semantice: *a*) „zu fangen wünschen, auf etwas fahnden, nach etwas trachten, suchen“; *b*) „mit den Augen fassen, untersuchen“.

Vegl. *kapta* < **kaptur* (celelalte forme atestate, *caiptare*, *cauptote*, sint îndoiioase) „regarder“ (nu însă *cavitate*, cum crede Bartoli, Dalm. II, 370); rtr. *chätter* „trouver“; Rovigno *katá* „chercher, trouver“; ven. *katar* „trouver“, mant. *katar*, cremon. com. *katá*, mil. *kattá*, pav. *katá*, mir. *kattar*, mod. *kater*, regg. *katter*, parm. *katar*, piac. *kattá* „trouver, cueillir“; cat. *catar* „regarder“; sp. *catar* „goûter, chercher“, vsp. „regarder, trouver“; port. *catar* „chercher“.

Der.: *cătare* „action de chercher, de regarder; recherche, importance; visée“ (*a lua la ~*); *cătat* „recherche, regard“ (comp. mant. parm. *catada*); *cătător*, sb. „chercheur“, trans. (Mindrescu, Lit. pop. 150, 230) „tireur de cartes“, trans. *cătătoare* (Conv. lit. XX, 108) „miroir“; *cătătură* „recherche, regard“ (Rovigno *katadora* „prezzo che riceve chi ha trovato qc.“; vven. *catadura*; sp. *catadura* „visage“; port. *catadura* „aspect“ (comp. vsp. port. *acatadura* „regard, aspect“ și *captadura* în latinitatea tirzie din Gallia, Schuchardt, Z. rom. Ph. XXVIII, 47) || megl. *pricătari* „regarder attentivement“ || *pucătari* „rechercher“ || megl. *răscătari* „regarder autour“.

287. **CĂȚEL**, sb. m. 1° „petit chien; 2° petit (d'un animal qqc.); 3° larve d'abeille“ (Hasdeu, 743); 4° „gousse (d'ail);

5° poignée de la faux“; 6° pl. *căței* „tumeurs sous la langue“ — *Cătea*, sb. f. „chienne“ || megl. *cățol* „petit chien“; ar. *cățâl* „petit chien, gousse d'ail“; megl. ar. *cățaiță*.

Lat. CATĒLLUS, -UM; CATĒLLA, -AM.

It. *catello*, *catella*; vfr. *chael*; nprov. *cadeu*, *cadello*; cat. *cadell*; sp. *cadillo*, *cadilla*; port. *cadella* (comp. pentru înțelesurile de sub 3°, 4°, abr. *kak'k'e* „ciascuno dei quattro spicchi nei quali si divide il gheriglio della noce“, nap. *kak'k'e* „larva di ape“ < CATULUS).

Der.: dim. *cățeluș*, megl. *cățiluș* și *cățilușcă*, ar. *cățăluș*; *cățelaș* (Lex. Bud.); ar. *cățălic* || augm. *cățelandru*, Mehedintzi „jeune gars“ și *cățălăndrică* „jeune fille“ (comp. nprov. *cadeu* „jeune gars“, *cadelas* „garçon imberbe“, *cadelasso* „jeune et grosse fille“; catulaster, -astra „jeune homme, jeune fille“); *cățelan* (Marian, Ins. 221) || *cățeli*, *cățelă* (Lex. Bud.; Laurian-Massim) „chiennier“, *a se cățeli* (Tiktin; Mar. Desc. 45), *a se cățelă* (Lex. Bud.; Laurian-Massim) „s'accoupler (en parl. des chiens, des loups), se multiplier (en parl. des pustules“; nprov. *cadelă*; cat. *cadellar*); *cățelitură* (Cihac) „accouplement“ || *a se încățeli*, *a se încățelă* „s'accoupler (en parl. des chiens, des loups), se multiplier (en parl. des pustules“); *încățelătură* (Polizu; Barcianu) „action de se multiplier (en parl. des pustules“).

Impr.: ung. *kecel* (Szinnyei).

288. † **CĂȚÎN**, sb. n. „plat, écuelle“ (Paliia, Exod. XXIV, 6) || megl. *cățon*; ar. *cățin* — **CĂȚÎNĂ** (trans.) „maie“ (Viciu, Glos. 27) || ar. *cățină* „plat, écuelle“ (Papahagi, Mat. 15).

Lat. CATĪNUM; *CATĪNA, -AM.

Rtr. *chadin*; mant. com. *kadin*, bol. *kadein*, parm. *kaden*; sard log. *kadinu*; port. *cadinho*.

289. **CĂȚÎNĂ**, sb. f. „hippophae rhamnoides, myricaria germanica, lycium vulgare, xanthium spinosum, tamarix gallica“ || ar. *cățină* „colonne vertébrale“.

Lat. CATENA, -AM.

Rtr. *chadaina*; it. *catena*; sard log. *kadena*; fr. *chaîne*; prov. cat. sp. *cadena*, pentru înțelesurile românești comp. nprov. *cadeno* „colonne verté-

brale, racine traçante et noueuse“; port. *cadea* || *căținat* (Damé; Barcianu) „épineux“.

290. **Căținar(e)**, sb. n. f. ar. „serrure, cadenas“ < *CATENALIS, -EM || sard log. *kadenale*.

291. **CĂTRE** (*cătră*), prep. „vers, envers, contre“ — Oșani, trans. băn. *cătă*; † *cătru* (Ps. Sch. XVII, 42) || ir. *către*, *cătra*; megl. *cotru*, *cutru*; ar. *cătră*, (fârș.) *cătă*.

Lat. CONTRA; schimbările întimplite în *cătră* se explică prin pozițiunea lui atonă în frasă; n a căzut ca în compusele cu con-, cu care a fost confundat (comp. *cutremura*, *cutreiera*); **cotra* > **cotră* a devenit *cătră* prin trecerea lui o la ă ca în alte cuvinte atone (cf. *că*, *după*, *fără*, etc.); din *cătră* s'a ajuns la *către* prin influența altor prepozițiuni, ca *între*, *spre*.

Alb. *kundrë*; rtr. *cunter*; it. *contra*; fr. *contre*; prov. cat. sp. port. *contra*.

292. **Încotro** (*încătro*), adv. „de quel côté“ — băn. *încoto*; † *încătru*, *încătru* (Cod. Vor.) || ir. (ă)ncotro, *cotro* (forma din urmă este probabil rezultată prin aferesă); comp. ar. *cătră* *iu* „de quel côté“.

Lat. IN CONTRA UBI > **încătruă* > *încătro* > *încotro*.

Der.: *încotrova* „quelque part“ || *ori încotro* „de quelque côté, n'importe où“ || *dincotro* „d'où, de quel côté“, format după modelul altor adverb, ca *dincoace* — *înceace*.

293. **CĂTUȘE**, sb. f. vr. trans. „chat“ (Tiktin); mold. trans. „partie de la flèche du charriot“ (Damé, Term. 12; Tiktin; Rev. cr.-lit. IV, 141; Gaz. Tr. 1887, 263; Mar. Desc. 59); „tirant, traverse des chevrons“ (Damé, Term. 99; Tiktin); bot. „ballota nigra“; pl. *cățuși* „menottes“, † ancre || megl. *cățușă* „chat“; ar. *cățușe* „chat“ < *cățuș*, m.

Lat. CATTA, -AM + suf. dim. -ușe; înțelesul de „menottes“ e datorit probabil influenței slave (comp. bulg. *котба* „ancră“, *коте*, *котка* „chat, petit chat“, etc.; cf. Miklosich, Etym. Wb. 135).

Der.: *cățușnic*, *cățușnică*, *cățușniță* (Tiktin) „nepeta cataria, marrubium peregrinum“ || *cățuși*, *cățușă* (Costi-

nescu) „emmenotter, enchaîner“ || *în-cătușa* „emmenotter, enchaîner“.

294. **CAUC**, sb. n. „grande cuiller en bois pour puiser“.

Lat. CAUCUS, -UM (Densusianu, Hist. l. roum. I, 200) < καυκος.

Comp. alb. *kafkə* „Hirnschädel, Trinkgefäß“; Valais *ko* (Schuchardt, Z. rom. Ph. XXXI, 30).

295. **CĂUTA**, vb. „1° chercher; 2° regarder; 3° soigner; 4° devoir, falloir“ — trans. *cota*, băn. *căpta* < **căwta* < *căūta*, tot în Bănat *călta* || ir. *cawtā*, *captā* (comp. forma băn.) „chercher, demander, regarder“; ar. *căftare* „chercher, demander, goûter“.

Lat. *CAUTARE < CAUTUM, part. lui CAVĒRE; din înțelesurile de „prende garde, s'occuper de“ pe care le avea acesta din urmă se explică însemnările românești, prin fasele „faire attention, regarder attentivement, chercher des yeux, chercher“ [Candrea, Rom. XXXI, 305].

Comp. sic. *gavitari* „astenersi dalle spese soverchie, custodire l'erba di pastura“, cal. *gavitare* „protéger, assurer“; port. *cavidar* „éviter“ < *CAVITARE, propus și pentru forma românească (cf. mai în urmă Pușcariu, Z. rom. Ph. XXVIII, 676), dar care ar fi trebuit să dea *căta*.

Der.: *căutare* „action de chercher, etc.“; *căutat* „recherche, regard“; trans. *căutătoare*, *cotătoare*; (Tiktin; Barcianu; WgJb. IV, 328) „miroir“; *căutătură* „recherche, regard“.

296. **CE**, pron. rel. interog. „que, quoi, qui, quel; pourquoi?“ || ir. *tše*; megl. ar. *țe*, *ți*.

Lat. quĭd.

Alb. *kē*; rtr. it. *che*; sard log. *ki*; fr. *que*, *quoi*; prov. cat. sp. port. *que*.

Der.: *ci*, *†ce*, conj. „mais“ (cf. Meyer-Lübke, Rom. Gr. III, § 699), schimbarea lui *e* în *i* se explică din asocierea în frază a lui *ce* cu alte cuvinte: *ce și*, *ce-i* > *ci și*, *ci-i* || alăturat pe lângă prep. *a*, *de*, *pentru*, *drept*, ar. *tră*, conj. *că*, megl. *cə*, ar. *că*, au rezultat: *†a c*, *de ce*, *pentru ce*, ar. *trățe*, *că ce*, megl. *cəți*, ar. *căte* (v. *Că*), *drept ce* (v. *Drept*) „pourquoi?“; *căci* „car“ (v. *Că*) || *ce-*

va(ș), *cevașile(a)* „quelque chose, un peu“, ir. *tševa* „quelque chose“, megl. *țiva* „quelque chose. rien“, ar. *țiva* „quelque chose, rien; est-ce que?“ (cf. *Vrea*) || *orice*, *veri-ce* „n'importe quoi, tout, chaque“; *oarece* „quelque chose, †quelque temps“, din acesta, luat cu înțeles de substantiv, s'a format dim. *oricel* în Mehedinți și Țara Hațegului (Rev. cr.-lit. III, 163; cf. WgJb. VII, 85) „quelque chose, une toute petite chose“; *oare-și-ce* „quelque chose“ || *fie-ce* „chaque, tout“ || ar. *îți(do)* „n'importe quoi, n'importe quel“ || *niște* „quelques, certains“; ar. *ciște* „quelque chose“ (v. *Ști*).

Impr.: alb. *tš*; (G. Meyer, Alb. Wb. 218).

297. **CEAPĂ**, sb. f. „oignon“ || megl. *țepă*; ar. *țeapă*.

Lat. CAEPA, -AM.

Alb. *k'epə*; friul. *čevę*; prov. cat. *ceba*.

Der.: dim. *cep(u)șoară*; *cepișoară* (Tiktin); *cepuță* (Lex. Bud.; Cihac); ar. *țipică* (Dalametra) || augm. *cepoi* (Săghinescu), băn. *șepoň*.

298. **Cepar**, sb. m. „marchand d'oignons“; adj. „tourte aux oignons“ (Țara Hațegului, Rev. cr.-lit. III, 92). < CAEPARIUS, -UM, și adj. *CAEPARIUS, -A, -UM || *cepăreasă* (Costinescu) „marchande d'oignons“ || *cepărie* (Polizu; Cihac) „champ d'oignons“.

299. **CEARĂ**, sb. „cire“ || ir. *tšerę* și ar. *țeară* „cire, chandelle, ciergă“ (înțelesul din urmă se întâlnește și în it. sp. port.).

Lat. CĒRA, -AM.

Vegl. *kajra*; rtr. *tschaira*; it. *cera*; sard log. *kera*; fr. *cire*; prov. cat. sp. port. *cera*.

Der.: dim. *ceruță* (Lex. Bud.; Polizu; Laurian-Massim); *ceriță* (Marian, Ins. 174); *cerișoară* (Polizu; Laurian-Massim) || *ceriu* (Marian, Crom. 51), adj. „couleur de cire“ || *cerui* „cîr“; *ceruit* „cirage“; *ceruitor* (Laurian-Massim; Barcianu) „cîreur“; *ceruitură*, *ceruială* „cirage“.

300. **CEAȚĂ**, sb. f. „brume, brouillard; voile sur les yeux“

Lat. CAECIA, -AM „caligo oculorum“.

CGL. II, 434, 571 < CAECUS, -A, -UM [Densusianu, Hist. l. r. I, 158; Rom. XXXIII, 74; Pușcariu, Conv. lit. XXXVII, 598]; înțelesul de „brouillard“ se explică ușor din acela de „ce qui nous empêche de voir clair, ce qui trouble la vue“.

Comp. berg. *šek*, piem. *čea*, Valtellina *šiga* „Nebel“; nprov. *ceio*, *seio*, *ceio basso* „tourmente de neige, neige que le vent maintient au-dessus du sol en forme de brouillard“ < CAECA || rtr. *tschiera* „Nebel“; berg. *šigera*, cremon. *zigera*, com. mil. *šigera*, „dichter Nebel, Hof um den Mond“; nprov. *sejairo* „tourmente de neige“; vsp. *ceguera* < *CAECARIA.

Der.: *cefos* „brumeux“ || *a se cefoșa* (Tocilescu, Mat. 1593) „se couvrir de brouillard, s'obscurcir“.

CEL, v. el.

301. **CELAR**, sb. n. „cellier — † chambre“ || ar. *řilar* „cave“.

Lat. CELLARIUM.

Rtr. *schler*; vit. *cellaio*; Valtellina *šilé*, Sillano *čigđer*, nap. *čellare*; fr. *cellier*; prov. *celier*; cat. *celler*; sp. *cillero*; port. *celleiro*.

Der.: dim. *celărel* (Tiktin); *celăraș* (Tocilescu, Mat. 68).

302. **CENUȘE**, sb. f. „cendre“ — Oșani *cenușă*, *cerușă* || ir. *tșeruše*; megl. *čănușă*; ar. *řinuše* (v. Pușcariu, Etym. Wb. 332), *cinuše* (resultat din forma întâi prin asimilarea lui *ř* cu *s*).

Lat. *CĪNUSIA, -AM < CĪNUS (Densusianu, Hist. l. roum. I, 137 = clas. CĪNIS).

Cors. *čanuša* || vegl. *kanajsa*; it. *cinigiu*; sard camp. *činižu* < *CINISIA, *CINISIUM (comp. vfr. *cenis*) || prov. sp. *ceniza* < CINICIA.

Der.: dim. *cenușuță* (Lex. Bud.) || *cenușar* „cendrier“, mold. *cenușer* (Candrea, Porecle 104) „plumitif, écrivainleur“, bot. „ailanthus glandulosa“, bucov. „charrier, grosse toile dans laquelle on met la cendre pour la lessive“ (Marian, Crom. 41), ar. *cinușar* (Dalamatra) „marchand de cendre“; *cenușereasă* „cendrillon“; *cenușeriță* (Cihac) și *cenușerniță* (Barcianu) „cendrier; cendrillon“ (Tiktin) || col. *cenușerie* (Laurian-Massim) || *cenușeri* (Tiktin) „réduire en cendres“ || *cenu-*

șoi (Laurian-Massim), sb. „homme qui reste le nez dans les cendres, près du feu, homme paresseux, sale“, adj. Sălagiu (Tribuna 1890, 46, 342) „cendré, gris“; *cenușoaică* (Cihac) „cendrillon“ || *cenușotcă* „cendrillon, homme qui reste toujours près du feu, homme paresseux“ || *cenușiu* „cendré, gris“, bot. *cenușie*, „filago germanica“ || *cenușos* „cendreux“, bot. *cenușoasă* „tussilago, cineraria“ (comp. nprov. *cenisous*; sp. *cenizoso*) || *cenușa* (Dosoței, Molitv. 105^b; Lex. Bud.; An. Car.; Laurian-Massim; Costinescu; Barcianu) „réduire en cendres“; *cenușetură* (Tocilescu, Mat. 1556) „action de couvrir avec de la cendre“ || *incenușa* (Lex. Bud.; Polizu; Laurian-Massim), ar. *nginușari* (Dalamatra) „couvrir avec de la cendre, réduire en cendres“ (comp. sp. *encenizar*).

303. **CEP**, sb. n. „cep de vigne“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 16).

Lat. CĪPPUS, -UM „palissade, borne d'un champ, entrave“; înțelesul de „bondon“ pe care-l mai are *cep* poate să fie latin (comp. abr. *čeppe* „turacciolo di legno per chiudere la cannella della botte“), dar se poate să fie sl. *čepŭ*; cît despre al treilea înțeles, „noeud du sapin“, acesta este sigur de origine slavă.

Rtr. *tschep*; it. *ceppo*; fr. *cep*; prov. cat. *cep*; sp. port. *cepo*.

304. **CER¹**, sb. n. „ciel“; *cerul gurii* „palais (de la bouche)“ || ir. *tșer*; megl. *řer*; ar. *řer*.

Lat. CAELUM.

Alb. *k'et*; vegl. *čil*; rtr. *tschel*; it. *cielo*; sard log. *kelu*; fr. *ciel*; prov. cat. *cel*; sp. *cielo*; port. *ceo*; pentru înțelesul de „palais“, comp. alb. *k'et-zz*; rtr. *tschel della buocha*; lomb. *čel dela gola*; sard log. *kelu de sa bukka*; nprov. *ceu de la bouco*; sp. *cielo della boca*; port. *ceo da bocca* (cf. Zauner, Rom. F. XIV, 393).

Der.: trans. *șeriñ* (Viciu, Glos. 28), băn. *șeriñe* „voûte, plafond“ || *cerese* „céleste, divin“.

305. **CER²**, sb. m. „cerre, sorte de chêne“ || ir. *tșer*; ar. *řer*.

Lat. CĒRRUS, -UM.

Alb. *k'ar*; it. *cerro*.

Der.: dim. trans. băn. *ceruleț* (An. Car.; Frincu-Candrea, Munții apus. 244) || *ceroi* Mehedinți, băn. *șeroi*, *ceroaică* (Damé, Term.) „yeuse” || col. băn. *șeret*, Oșani *ceșet* (it. *cerreto*); *cerețel*, *cirețel*, *ciritel*, pl. *ceretei*, *ciretei*, *ciritei* (Tiktin; Stamati, Wb. 187, 336; Voronca, Dat. cred. 538; Șez. I, 10; formele cu *i* sînt rezultate prin disimilarea primului *e*, *e-e > i-e*, și mai tîrziu prin asimilarea lui *e* din silaba a doua, *i-e > i-i*), *ciritiș* (Cihac; Tiktin; Stamati, Wb. 389) „basse futaie, buisson” (comp. bresc. *seradel* „cerro”, Biondelli, Dial. gallo-it. 78).

306. **CERB**, sb. m. „cerf” || megl. *țerb*; ar. *țerbu* — **CEARBĂ**, sb. f. (Lex. Bud.) „femelle du cerf” || ar. *țearbă* (Dalamatra).

Lat. **CĒRBUS**, -UM (Densusianu, Hist. l. roum. I, 103); ***CĒRBA**, -AM (= clas. **CĒRVUS**, **CĒRVA**).

Rtr. *tschierv*, *tschierva*; it. *cervo*, *cerva*; sard log. *kervu*, *kerva*; fr. *cerf*; prov. *cerv*; cat. *cervo*; sp. *ciervo*, *cierva*; port. *cervo*, *cerva*.

Der.: dim. *cerbuș* (Barcianu; Daul, Col. 24; Alexici, Lit. pop. 155); *cerbișor* (Laurian-Massim; Cihac; Tiktin); *cerbușor* (Laurian-Massim; Tiktin; Marian, Sărb. I, 14, 192); *cerbuleț* (Cihac; Tiktin); ar. *țirboplu* (Dalamatra) || ar. *țirboi* (Papahagi, Mat. 247) „faon”; *cerboaie* (Lex. Bud.; Laurian-Massim; Cihac; Tiktin), ar. *țirboană*, *cerboaică* „biche” || *cerbește* (Corcea, Bal. 12) „à la manière du cerf”.

307. **Cerbar**, sb. m. „lucanus cervus” (Marian, Ins. 34) < **CERVARIUS**, -UM, din adj. **CERVARIUS**, -A, -UM || (rtr. *tscherver*; fr. *cervier*; prov. *servier*).

308. **CERBICE**, sb. f. „nuque, † cou; partie supérieure du joug” — băn. *șerbise* „durillon (à la main)” || ir. *tșerbitșe*.

Lat. **CERVIX**, -ICEM; în celelalte limbi romanice formele corespunzătoare sînt savante și cuvîntul apare ca popular numai în derivate (cf. Salvioni, Rom. XXVIII, 105; Pieri, Z. rom. Ph. XXVIII, 175).

Der.: (*cerbicie* „opiniătreté; *cerbicos* „opiniătrec”, formațiuni recente).

309. **CERC**, sb. n. „cercle, cerceau, rond” || megl. *țerc*.

Lat. **CIRCUS**, -UM.

Alb. *kark*; vit. *cerco*, sic. *čirku*; sard log. *kirku*; cat. sp. port. *cerco*.

Der.: dim. *cerculeț*; *cercușor*; *cercuț* (Țiplea, P. pop. 106) || *cercuriu* (Tiktin), „arrondi, formant presque un cercle (en parl. des cornes)” || *cercurar* (Bobb) „cerclier”; *cercurărit* (Cihac) „prix du cerclage” || *cercui* „cercler; accoler; entourer, environner; former un rond” (comp. alb. *karkon* „entourer, cerner”, Christophorides, Lex. alb. 182); *cercuit*, *cercuitură* (Laurian-Massim) „cerclage; accolage”; *cercuiitor* „cerclier”; *cercuială* „cerclage”.

310. **Țerc'lu** (ar.), sb. n. „cercle” < **CIRC(u)lus**, -UM [Densusianu, Rom. XXXIII, 83] || rtr. *tschierchel*; it. *cerchio*; sard log. *kišu*; fr. *cercle*; prov. *celcle*; cat. *cercle*.

311. **Cercel**, sb. m. „boucle d'oreille; barrette en fer qui est au milieu de la ridelle” (Damé, Term.) — băn. *șorșel* < **CIRCĒLLUS**, -UM „sorte de boudin”, atestat și cu înțelesul de „petit anneau, petit cercle” (CGL. III, 23, 441) || dalm. *chercelli* „orecchini”; abr. *čarčelle* și sic. *čirčeddu* „orecchino”; fr. *cerceau*; sp. *zarcillo* „Ohrring”; port. *cercilho* (comp. vit. *cercei*, pl. „orecchini”, it. *cerchiello* „orecchino”) || dim. *cerceluș*, bot. *cerceluși* „convallaria majalis; polygonatum officinale; fuchsia coccinea”; *cerceluț* (Lex. Bud.; Voronca, Dat. cred. 601); *cercelaș* (Lex. Bud.) || *cerceloi* (Baronzi, L. Rom. 95, 97) „se dit des pigeons à collier blanc, pigeon à cravate” || *cercelar* „marchand de pendants d'oreilles; colporteur”, f. *cercelăreasă* (Laurian-Massim; vfr. *cercelier* „cerclier”); *cercelărie* „fabrique de boucles d'oreilles” || *cercelat* (Laurian-Massim; Tiktin; Cătană, Bal. 174), *incercelat* (Zanne, Prov. III, 555) „ayant des boucles d'oreilles; bouclé” (sic. *nčirčidđatu* „attorcigliato”; vfr. *cerceler*, *encerceler* „cercler, boucler, entortiller”; sp. *cerpillar* „cercler”; port. *cercilhar* „tonsurer”; comp. abr. *nğarčelli* „il fiorire della quercia e del noce”).

Impr.: ung. *csercse*, *csercselye* (Szinnyi); bulg. *чарчалушки* „fuchsia coccinea”.

312. **Cearcăn**, sb. n. „cerne; halo; disque (du soleil, de la lune); compas (de tonnelier)“ < CIRCINUS, -UM, devenit **cearcenu*, din al cărui pl. **cearcene* s'a refăcut printr'o falsă analogie sg. *cearcăn* (cf. *mesteacăn*) || friul. *čerčîn*; it. *cercine*; fr. *cerne*; port. *cerce*, *cerceo* (comp. sard log. *kirkinare* „attondare; sp. *cercenar*).

313. **Cerca**, vb. „tenter, essayer, expérimenter, éprouver; † chercher“ < CIRCARE „faire le tour, parcourir“ || alb. *kërkoñ* „chercher; voyager“ (în loc de **kërkoñ* probabil prin asimilare; comp. mai sus *k'arkoñ*, s. *cerc*); rtr. *tschercher*; it. *cercare*; sard log. *kirkare*; fr. *chercher*; prov. cat. sp. port. *cerca* || *cercare* „essai, épreuve, expérience; douleur d'enfantement“ (Marian, Nașt. 45; vit. *cercare* „ricerca“); *cercat* „essai“ (An. Car.; Marian, Nunta, 838); *cercător*, adj. sb. „qui tente, qui éprouve; éclaieur“; *cercătoare* „éprouvette, sonde“; *cercătură* „essai, recherche, enquête“ (Letop. I, 480; Lex. Bud.; Iorga, Studii VI, 60; Lupașcu, Medic. bab. 124; vit. *cercatura*; sard camp. *čirkadura*; sp. port. *cercadura*) || † *cercăreș* (Dosoftei, Molitv. 111^a) „qui éprouve, qui cherche“ || *cercală* (Marian, Desc. 165, Vräji 166; Viciu, Glos. 124) „écheveau qu'on plonge dans la teinture rouge pour éprouver la qualité du teint; filet, sorte de sac pour pêcher“.

314. **Cerceta**, vb. „visiter, examiner, vérifier, s'informer, interroger“ — † *cercăta* (Dosoftei, V. Sf. ap. Tiktin; id. Molitv. 65^b; Varlam, Caz. I, 320^a) < CIRCITARE „tourner autour, agiter, rôder, errer“; forma *cercăta* e refăcută după o falsă analogie: din pers. a 2^a † *cearcetfi* s'a format pers. 1^a *cearcăt*, întocmai după cum sg. *cearcăn* a fost refăcut din pl. **cearceni* (cf. mai sus *cearcăn*) || *cercetare* „visite, recherche, enquête, interrogation“; *cercetător* „investigateur, interrogateur“; *cercetătură* (Cihac) „recherche, interrogation“ || *cercetaș* „éclaieur“.

315. **Încerca**, vb. „essayer, expérimenter, éprouver“ < IN-CIRCARE || vit. *incercare* „ricercare, investigare“, sic. *nčirkari* „cerchiare“; sard camp. *inčirkai* „accercchiare“; vfr. *encerchier*

„parcourir en cherchant, fouiller, rechercher, interroger“; prov. cat. sp. port. *encercar* || *incercare* „essai, tentative“; *incercat* „expérimenté“; *incercător*, adj. sb. „qui essaie, qui éprouve“; *incercătoare* (Tocilescu, Mat. 132) „essai“.

316. **Nțirc/are** (ar.), vb. „cercler, entourer, cerner“ < IN-CIRC(U)LARE „arrondir, former un rond“ || rtr. (*in*)-*tschiercler*; it. (*in*)*cerchiare*; sard log. *inkišare*; vfr. *encercler*; prov. *celclar*, nprov. *encieuclă*; cat. (*en*)*cerclar* || *disțireclare* „dégarnir de ses cercles (en parl. d'un tonneau“; fr. *décercler*; nprov. *descieuclă*).

317. **CERE**, vb. „demander (en parl. des choses), exiger, requérir; demander instamment, mendier; aspirer à, rechercher“ || ir. *tșere* „chercher, demander“; megl. *țeriri*, „demander, vouloir, désirer, chercher“; ar. *țireare* „mendier“.

Lat. QUAERO, QUAESIVI, QUAESITUM, QUAERERE, din care regulat *cer*, **ceșii*, **ceșitu*, *cere*; de aci, sub influența radicalului *cer-* (*cere*, *cerind* < QUAERENDUM, etc.), s'au refăcut pf. † *cerșii* (Cod. Vor.; Ps. Sch.), part. **cerșit* (păstrat în ir. *tșerșit*), † *cerșind*; mai departe, după analogia altor verbe de conj. a III^a, s'a format pf. *cerui*, part. *cerut* (megl. ar. *țiruî*, *țirută*); din încrucișarea lui *cerșii*, **cerșit* cu *cerui*, *cerut* au rezultat pf. † *cerșui*, part. † *cerșut*; de altă parte, din formele *cerșii*, **cerșit*, *cerșind* s'a refăcut un nou verb *cerși*, indic. *cerșesc* cu înțelesul special de „mendier“, ir. *tșerși* „demander“; ar. *cirșiri* „demander instamment, chercher“ (cu č- în loc de ț- prin asimilarea cu ș din silaba următoare).

Rtr. *quîrer*; it. *chiedere*; sard log. *kerrere*; vfr. *querre* (fr. *quérir*); prov. *querre*; sp. port. *querer*.

Der.: *cerere*, *cerut* (Reteganul, Pov. ard. I, 68) „demande, requête“; ar. *țiritor*, *țiritoare* „mendiant, mendiant“; † *cerătură* (Dosoftei, Molitv. 14^a) „requête“ || ar. *țiritoñi* (Cod. Dim. 34), *țiritoaie* „mendiant, mendiant“ || † *cerșut* „demande“; *cerșit* „mendicité“: *cerșetor* (*cerșitor*), *cerșetoare* (*cerșitoare*) „mendiant, mendiant“, *cerșito-*

Ind. F. = Indogermanische Forschungen	Mém. Soc. ling. = Mémoires de la Société de linguistique	port. = portughes
indic. = indicativul	messin. = messines	prep. = prepoziție
inf. = infinitivul	Mihăileanu (Dicționar macedo-român, București, 1901)	pres. = prezentul
interj. = interjecție	mil. = milanes	pron. = pronume
interog. = interogativ	mir. = mirandoles	propr. = propriu
ir. = istro-român	mirand. = mirandes	prov. = provensal
istr. = istriian (dial. din Rovigno, Pirano, etc.)	mod. = modenesc	Ps. Sch. = Psaltirea scheiană
it. = italian	mold. = moldovenesc	Rassegna St. etn. = Rassegna degli studi etnografici, dialettali e toponomastici (extr. din „Archeografo Triestino“, Triest 1906)
Jb., vezi WgJb.	monf. = monferrines	reat. = reatin
lat. = latin	mor. = morav	regg. = reggian (din Emilia)
Letop. = Letopiseștele Moldaviei și Valahiei, ed. a 2a, București, 1872-4	munt. = muntean	regg. (cal.) = reggian (din Calabria)
Levy (Provenzalisches Supplement-Wörterbuch)	n. = neutru	rev. = relativ
Lex. Bud. = Lexicon Valahico-latino-hungarogermanicum, Budae, 1825	nap. = napolitan	Rev. cr.-lit. = Revista critică-literară, Iași
Lex. Mard. = Lexicon slavo-rominesc, publ. de Gr. Crețu	ngr(ec). = neo-grecesc	Rev. ist. arh. = Revista pentru istorie, arheologie și filologie
lim. = limusin	nom. = nominativ	Rev. l. rom. = Revue des langues romanes
lion. = lionesc	norm. = normand	rom. = romanic
Lit. Cbl. = Literarisches Centralblatt	nprov. = nou provensal (după Mistral, Lou tresor dóu felibrige)	Rom. = Romania
loc. adv. = locuțiune adverbială	num. = numeral	Rom. F. = Romanische Forschungen
loc conj. = locuțiune conjunctivă	olt. = oltenesc	romagn. = romagnol
log. = (sard) logudores	pad. = padovan	rtr. = retoroman
lomb. = lombard	parm. = parmigian	rus. = rusc
lor. = loren	part. = participiul	rut. = ruten
m. = masculin	pav. = paves	s. = sub
Mag. ist. = Magazin istoric pentru Dacia	per. = perugin	Săghinescu (Vocabular rominesc)
mant. = mantovan	pers. = persoana ; personal	sass. = (sard) sassares
march. = marchigian	Petri (Vocabular rominesc - nemțesc, Sibiu, 1861).	sav. = savoiard
Mărg. = Mărgăritare, București, 1691	pf. = perfectul	sb. = substantiv
mevl. = meglinit	piac. = piacentin	sbslv. = subsilvan (reto-roman)
	pic. = picard	sen. = senes
	piem. = piemontes	Șez. = Șezătoarea, publ. de A. Gorovei
	pist. = pistoies	
	pl. = plural	
	pol. = polones	
	Polizu (Vocabular romîno-german, Brașov, 1857)	
	pop. = popular	

sic. = sicilian	Thes. gl. = Thesaurus	Varlam, Caz. = Varlam,
sirb. = sîrbesc	glossarum emendata-	Carte romînească de
slav. = slavice	rum.	învățătură, 1643
slov. = slovean	tic. = ticines	vb = verb.
sp. = spaniol	Tiktin (Rumänisch-deu-	vegl. = vegliot
Stamati, Wb. = Deutsch-	tsches Wörterbuch)	ven. = venețian
rumänisches Wörter-	tir. = tiroles	vic. = vicentin
buch de Th. Stamati,	tosc. = toscan	viit. = viitorul
Iași, 1852	trans. = transilvănean	vr. = vechi romînesc
subj. = subjonctivul	trev. = trevisan	vsl. = vechi slav.
suf. = sufix	trient. = trientin	WgJb. = Weigand, Jah-
sprs. = suprasilvan (re-	triest. = triestin	resbericht des Instituts
toroman)	ung. = unguresc	für rumänische Spra-
Szinnyei (Magyar Tájszó-	unipers. = unipersonal	che.
tár, Budapesta, 1893-	urm. = următor	Z. öst. Gymn. = Zeit-
1901)	v. = vezi; v (neurmat de	schrift für österrei-
tarent. = tarentin	punct) = vechi : vfr.,	chische Gymnasien
teram. = teraman	vit. = vechi frances,	Z. rom. Ph. = Zeitschrift
terg. = tergestin	vechi italian	für romanische Philo-
Thes. = Thesaurus lin-	val. = valon	logie
guæ latinæ.	vald. = valdens	zool. = zoologie

~ pus după ar., ir. sau megl. arată idențitatea cu forma daco-romînă precedentă.

† însemnează vechi romînesc.

* indică o formă neatestată.

< arată derivarea din forma următoare.

> " " " " precedentă.

|| desparte de daco-romînă formele ir. megl. și ar.

[Candrea] [Densusianu] indică o etimologie a unuia din autori nepublicată încă.

A APĂRUT:

GRAIUL NOSTRU

Texte din toate părțile locuite de Romîni

publicate de

I.-A. CANDREA OV. DENSUSIANU TH. SPERANTIA

Fasc. I, II (pag. 1—320)

Județele: Mehedinți, Gorj, Vâlcea, Dolj, Romanți, Argeș, Muscel,
Dîmbovița, Olt, Teleorman, Vâlșca, Prahova, Ilfov, Ialomița, Buzău, Brăila,
Rîmniceu-Sărat, Putna, Covurlui.

Prețul volumului întreg 4 lei.

21530

DICȚIONARUL ETIMOLOGIC

AL

LIMBII ROMÎNE

ELEMENTELE LATINE

DE

I.-A. CANDREA-Hecht OV. DENSUSIANU

PUBLICAT DE LIBRĂRIA SOCEC & COMP.

CU OCASIUNEA ÎNPLINIRII A 50 DE ANI DELA ÎNFIINȚAREA CASEI

261382 a.
20/11/31.

❖❖❖❖❖❖❖❖ BUCUREȘTI 1907 ❖❖❖❖❖❖❖❖

ATELIERELE GRAFICE SOCEC & COMP., SOCIETATE ANONIMĂ

FASC. II

CERE — FÎN

A B R E V I A Ț I U N I

MAI DES ÎNTREBUIȚATE ¹⁾

abr. = abruzzes	storico della Svizzera italiana	Costinescu (Dicționar romano-francesu, 1870).
ac. = acusativ	bot. = botanică	cr. = croat
adj. = adjectiv	bresc. = brescian	crem. = cremasc
adv. = adverb	BSF. = Buletinul Societății filologice	cremon. = cremones
alb. = albanes	bucov. = bucovinean	Dalametra (Dicționar macedo-romîn, București, 1906).
alb. g. = albanes gheghic	bulg. = bulgăresc	dalm. = dalmat
alb. t. = albanes tosc	cal. = calabres	dat. = dativ
An. Car. = Anonymus Caransebesiensis, publ. de Gr. Crețu în „Tinerimea romînă”, n. s. I, 320—380	camp. = (sard) campidanes	dem. = demonstrativ
and. = andalus	canav. = canaves	der. = derivate
ap. = apud	cat. = catalan	dial. = dialectal
apul. = apulic	CGL. = Corpus glossariorum latinorum	dim. = diminutiv
ar. = aromîn	CIL. = Corpus inscriptionum latinarum	dr. = daco-romîn
arag. = aragonès	clas. = clasic	elv. = elvețian (francesa din Elveția)
Arch. gl. = Archivio glottologico italiano	cod. Dim. = Codex Dîmonie (publ. în Weigand, Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache, I, IV, V, VI).	emil. = emilian
Arch. lat. Lex. = Archiv für lateinische Lexikographie	Cod. Vor. = Codicele voronețian	Encicl. = Enciclopedia romînă.
aret. = aretin	col. = colectiv	eng. = engadin
art. = articol	Col. Bujor. = Colecțiune de legiurile Romîniei, publ. de I. M. Bujoreanu, București, 1885.	etim. = etimologie
astig. = astigian	com. = comasc	fem. = feminin
astur. = asturic	conj. = conjuncție	fărș. = fărșeriot
augm. = augmentativ	Conv. lit. = Convorbiri literare	ferr. = ferrares
băn. = bănățean	Coresi, Ev. inv. = Coresi, Evanghelie cu învățătură, 1581	fig. = figurat
Barcianu (Dicționar român-germân, 1900).	cors. = corsican	fr. = frances
bearn. = bearnes		friul. = friulan
berg. = bergamasc		gal. = (sard) galures
biz. = bizantin		galiț. = galițian
Bobb (Dicționar rumânesc, lateinesc și unguresc, 1822).		gasc. = gascon
bol. = bolones		Gaster (Chrestomatie romînă, 1891).
Boll. Svizz. = Bollettino		Gaz. Tr. = Gazeta Transilvaniei
		gen. = genoves
		gen.-dat. = genitiv-dativ
		genit. = genitiv
		gr(ec). = grecesc

¹⁾ Lista completă se va publica la sfîrșitul lucrării.

resc (Barcianu) „de mendiant“; *cerșitoarește* (Barcianu) „à la manière des mendiants“; *cerșetorie* (*cerșitorie*) „mendicité“; *cerșetorime* (*cerșitorime*) „goueussaille, mendicité“; *cerșetori* (*cerșitori*) „mendier“; *cerșitorit* (Creangă, Scrieri II, 138) „mendicité“; † *cerșitură* (Dosoftei, Molitv. 33^b, 36^a, 118^a) „requête“.

318. **CUCERI**, vb. (în vr. numai refl.) „se soumettre, s'incliner humblement, s'humilier“.

Lat. *CONQUERIRE, prin schimbare de conjugățiune în loc de *CONQUERERE (= clas. CONQUĪRERE); din înțelesul de „chercher, rechercher“ s'au desvoltat treptat acelea de „se procurer, obtenir, conquérir“; semnificațiunea din urmă, cea obicinuită în limbile romanice, a trebuit să existe altă dată și la noi în limba poporului (*a cuceri* cu înțelesul acesta în limba de astăzi a fost refăcut după fr. *conquérir*); accepțiunea de „s'humilier“ se întâlnește și în ital. (comp. vsl. покорити „subjicere“, ~ *ca* „subditum esse, humilis“; sîrb. *pokoriti* „unterwerfen“, ~ *se* „sich demütigen“).

Comp. vegl. (numai part.) *končaran*; it. *conquidere* „molester, tourmenter, abattre l'orgueil de qqn, humilier“; vfr. *conquerre* „chercher, rechercher“ (comp. *conquis* „affligé, fatigué“), fr. *conquérir*; prov. *conquerre*, *conquerer*, *conquerir*; (vsp. *conquerir*).

Der.: † *cucerire* (Coresi, Caz. 1580-1, 20), † *cuceritură* (Tiktin) „humilité, révérence“ || *cucerie* „humilité, dévotion“ || *cucernic* „humble, respectueux, dévot“ (comp. vsl. покорникъ „homo obediens“; sîrb *pokornik* „Büsser, Reuer“); *cucernicie* „humilité, dévotion“; *a se cucernici* (Barcianu) „devenir humble, dévot“ || *cuceritor*, adj. sb. „conquérant“, formațiune nouă.

319. **CERNE**, vb. „tamiser, bluter“ || ir. *tșerne*.

Lat. CERNĒRE.

Rtr. *tscherner*; it. *cernere*; sard log. *kerrere*; fr. dial. *sărdre*; prov. *cerner*; cat. *cernir*; sp. *cerner*; port. *cernir*.

Der.: *cernut* „tamisage“ (sp. *cernudo*); *cernător*, adj. sb. „qui tamise“ (it. *cernitoio*); *cernătură* „criblure“ (it. *cernitura*; sp. *cernidura*).

320. **Nîrneare** (*nîrnare*), vb. ar. „tamiser, bluter“ < INCERNĒRE.

Candrea-Densusianu, *Dicționar etimologic*.

321. **CERTA**, vb. „gronder; † punir“; *a se certa* „se disputer“ || ir. *tșertă*; megl. *țirtari*.

Lat. CĒRTARE „combattre, rivaliser, jouter“.

Alb. *k'erton*; sard log. *kertare*; prov. *certar*.

Der.: *ceartă* „dispute; † punition, châtiment“, megl. *țertă* „dispute“ (alb. *k'artë*; comp. sard log. *kertu*); *certare* „gronderie; † punition, châtiment“; *certător*, adj. sb. „grondeur; querelleur; † punisseur“ (Letop. I, 208); *certătură* (An. Car.; Polizu) „réprimande, gronderie“ || *certaș* „querelleur“ || *certăreț*, *certareț* (Polizu) „querelleur“.

322. **CETATE**, sb. f. „forteresse; † vile“ || ir. *tșetâte*; megl. *țitati*; ar. *țitate*.

Lat. CĪVITAS, -TATEM, devenit **ceetate* prin trecerea lui *i* aton la *e*, apoi prin contracțiune *cetate*.

Alb. *kutet*; vegl. *čituat*; friul. *čitad*; it. *città*; fr. *cité*; prov. cat. *ciutat*; sp. *ciudad*; port. *cidade*.

Der.: dim. *cețătuie*; *cețătuică*; *ce-tătea* (Lex. Bud.; it. *cittadella*) || *cețățean*, *cețățeancă* „citoyen, citoyenne“; † *citadin*, *citadine*, din care formele recente: col. *cețățenime* (Barcianu), *ce-tățenie* „égalité des droits civils, droit de cité, naturalisation“, *cețățenesc* „de cité, civique, de citoyen“, *cețățenește* „en citoyen“, *incetățeni* „naturaliser, donner le droit de cité“.

323. **CETERĂ**, sb. f. „violon“ — † *ciătete* (Dosoftei, Ps. vers. 108).

Lat. CĪTHERA, -AM, App. Probi, 23; comp. *citerum*, Thes. gl. I, 217 (= clas. CĪTHARA).

Rtr. *tschaidra*; it. *cet(e)ra*: vsp. *cedra*.

Der.: dim. *ceteruică* (Lex. Bud.; Onișor, Doine 94); *ceteruță* (Polizu); *ceterea* (Reteganul, Trand. 90) || trans. *ceteraș* „violoniste“ || trans. *ceteră* (Molnar, Gram. 302; Lex. Bud.) „jouer du violon“ (vit. *ceterare*), mold. *ceteră*, *ce-tără* (Creangă, Scrieri I, 258; Stamati, Wb. 677; Zanne, Prov. III, 658) „réprimander, gronder, quereller“.

324. **CHEIE**, sb. f. „clef“: băn. „sorte de broderie“ (WgJb. III, 319) — † *cleie* (An. Car.) || megl. *cl'eili*, pl.; ar. *cl'ae* „clef, articulation du bras“.

Lat. CLAVIS, -EM.

Vegl. *kluf*; rtr. *clev*; it. *chiave*; sard log. *gae*; fr. *clef*; prov. cat. *clau*; sp. *llave*; port. *chave*.

Dim.: *cheiță*, † *cleiță* (An. Car.), ar. *cli(i)ță*; *cheișoară* (Bobb; Laurian-Massim); *cheiuță* (Laurian-Massim; sic. *kavuzza*); ar. *clișuță* „agrafe“.

325. **Cheiar** (*cheier*), sb. m. „serrurier, celui qui fait des clefs“ (Teodorescu, P. pop. 521) < CLAVARIUS, -UM (atestat numai cu înțelesul de „celui qui fait des chevilles de bois“), devenit **claar*, **cl'ear*, **cheuar*, de unde *cheiar* sub influența lui *cheie* || rtr. *claver*; it. *chia-vaio*; vfr. *clavier*; cat. *claver*, *clauher*; sp. *llavero*; port. *chaveiro* || *cheierită* (Voronca, Dat. cred. 717) „celle qui tient les clefs, sommelière“.

326. **Cl'itor** (*nc'itor*), sb. n. ar. „sorte d'écuille munie d'un couvercle qui la ferme hermétiquement“ (Mihăileanu) — **Chitoare** (*cheotoare*), sb. f. „cordon, lacet qui attache le col de la chemise des paysans; about, point de jonction de deux ou plusieurs poutres; jointure; l'un des quatre coins d'une maison de paysan“ — Mehedinți, bucov. *chietoare*, *chetoare* (Marian, Nașt. 62; Immorm. 573); trans. *tsetoare*, *tsotoare* (Doine, 197; Viciu, Glos. 24; WgJb. IV, 332); *cheiotoare* (Stamati, Wb. 642; Cihac; Barcianu); *cheitoare* (Baronzi, L. rom. 231); băn. *cheiutoare*, *chiutoare* (An. Car.); băn. Mehedinți *cheptoare*; Serbia *chiptoare* < *CLAVATORIUM, *CLAVATORIA, -AM, devenite: *cl'ătoriu*, de unde regulat *cl'itor*; **cl'ătoare* > *chietoare*, iar prin asimilațiune *chiotoare*; forma aceasta a fost modificată mai departe sub influența lui *încheia*, probabil și a lui *piept* în formele *cheptoare*, *chiptoare* || *închiotora*, *închetora* (Lex. Bud.), *încheotora* (Paliia, Exod. XXVI, 4; XXVIII, 7, etc.; Costinescu; Laurian-Massim), băn. *încheițură*, *încheptură* (Novacovici, Folclor. 123) „enlacer, agrafer; joindre, abouter“ || *deschiotora* (Lex. Bud.), în Munții Sucevii *diș'otoră* (Șez. II, 226), băn. *dzeșcheițură*, *deșcheițură* (An. Car.), *deșcheptură* (Novacovici, Folclor. 104) „déliier, détacher, dégraffer“.

327. **Încheia** (*închia*), vb. „clore, clăturer, fermer; joindre; terminer, con-

clure“ — băn. *cheiă* (WgJb. III, 319), refăcut după *cheie* || ar. *nc'liare* || < INCLAVARE (atestat numai cu înțelesul de „clouer, fixer avec des clous“ < CLAVUS „clou“; comp. însă *conclavatus* „enfermé sous une même clef“), devenit **incl'eua*, care a fost modificat după *cheie* în *încheia* || friul. *inklavá*; vit. (*in*)*chiavare*, vic. *inčavare*, ver. mant. bol. *inčavar*, cremon. *inčavá*, mil. *čavá*, piem. *čavé*, mir. parm. *čavar*, mod. *čaver*, Urbino *inklavé*; fr. *enclaver*; prov. (*en*)*clavar*; cat. *enclavar* || *încheiere* „conclusion“; † *închietor* (Biblia 1688, Regi IV, 24, 14) „serrurier“; *încheiotoare* „fermeture, loquet“, bot. „sideritis montana, betonica offic.“, *încheiotoare* (Costinescu) „cordon, lacet“, refăcut după *chiotoare*; *încheiatură*, *închietură* „articulation, jointure; conclusion“, † *cheetură* (Dosoței, V. Sf. 145^b) „articulation“ (vit. *chiavatura*, pav. *inčavadura*, abr. *nčavature* „articulazione“; vfr. *clavēire* „fermeture au moyen d'une clef, serrure“, *enclaveire* „enclave“; nprov. (*en*)*clavaduro*; cat. (*en*)*clavadura*); dim. *încheieturea* (Marian, Nașt. 383, 385, 386, 401; Tocilescu, Mat. 1541); *închieturiță* (Țiplea, P. pop. 98).

328. **Descheia** (*deschia*, *deșcheia*, *deșchia*), vb. „ouvrir (avec une clef); débiter; détacher, déboutonner, dégraffer“ || ar. *dis'liare* || DIS-CLAVARE (v. *încheia*) || friul. *disklavá*; vit. *dischia-vare*, vic. ver. *deščavar*, mant. *dasčavar*, piem. *deščavé*, gen. *deščavá*; vfr. *desclaver* „détacher“; prov. cat. *desclavar*.

329. **CHEMA**, vb. „appeler; inviter“ || ir. *cl'emă*; megl. *cl'imari*; ar. (*a*)*cl'imare*, *nc'limari* (Weigand, Arom.); formele cu prefix nu reprezintă de sigur pe acclamare, înclamar, ci sînt formațiuni proprii ar.

Lat. CLAMARE.

Vegl. *klamuar*; rtr. *clamer*; it. *chiamare*; sard log. *gamare*; vfr. *clamer*; prov. cat. *clamar*; sp. *llamar*; port. *chamar*.

Der.: *chemare* „appel, cri, invocation; invitation; vocation“; † *chemă-tură* „vocatio“ (An. Car.; port. *chamadura*).

330. **Chemat**, sb. n. „appel; invita-

tion“ < CLAMATUS, -UM || vsp. *llamado*; port. *chamado* (comp. rtr. *clameda*; it. *chiamata*; sard log. *ġamada*; sp. *llamada*; port. *chamada*).

331. **Chemător**, adj. sb. „qui appelle, qui invite; garçon d'honneur près de la mariée“ (fem. *chemătoare* „demoiselle d'honneur près de la mariée“) < CLAMATORIUS, -A, -UM.

332. **CHIAG**, sb. n. „coagulum, pré-sure, caillot, caillette“ || megl. ar. *cl'ag*.

Lat. COAG(U)LUM > *CAGLUM (sub influența lui *caglare, v. *închega*), de unde, prin metatesa lui L, *CLAGUM.

Sard log. *ġagu* (comp. pentru metatesa lui L și alb. *k'luar* < *CLAGORIUM) || rtr. *quegl*; it. *caglio*; fr. dial. (Pléchâtel) *kay*; prov. *calh*; cat. *cuall*; sp. *cuajo*; port. *coalho* (comp. fr. *caillot*, *caillette*) < *C(O)AGLUM.

Der.: băn. *chegar*, *chegăreț* și *chegăriță* „échinon, vase dans lequel on met la présure ou le caillé dont on veut faire du fromage“ (vfr. *caillier*; sp. *cuajar*); *chegărie* (Tiktin), fig. „vieux décrépit“ || *chegorniță* (Tiktin; Damé, Term.; Șez. II, 23) „échinon“ (formațiune analogică după *păcorniță* < *păcură*, *paporniță* < *papură*).

Impr.: rut. *кляг*, *глег*, *гляг* „Kälberlab als Gärstoff der Schafsmilch“; rus. *gljakū* > *glaganyj syrū*; pol. *kłag* > *skłagać się*; mor. *glaga*; slov. *k'lag*.

333. **Închega**, vb. „coaguler, cailler, figer“ || megl. *încl'igari*, *angl'igari*; ar. *ncl'igare*, *angl'igare* || < IN-COAG(U)-LARE > *IN-CUAG(U)LARE > *IN-CUAGLARE > *IN-CAGLARE > *INCLAGARE (cf. Den-susianu, Hist. I. roum. I, 90); în forme megl. și ar. cu -*gl'*-, s'a produs asimilațiunea cu *g* următor || sard log. *ġagare* < *CLAGARE || rtr. *inquagler*; it. *quagliare*, *cagliare*, ver. *inkajar*; vfr. *encaillier*, sav. *ankal'i*, fr. *cailler*; nprov. *caia*; cat. *cuallar*; sp. *cuajar*; port. *coalhar* < (IN-)C(O)AG(U)LARE || *închegătoare* (Barcianu; Teodorescu, P. pop. 511; Jipescu, Opinc. 49; Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 259), *chegătoare* (Teodorescu, P. pop. 593) „échinon, vase dans lequel on met la présure“, bot. „geranium robertianum“; *închegătură* (Biblia 1688, Regi III, 7, 30; Tocilescu, Mat. 117, 155; Costinescu; Stamati, Wb. 355), ar. *ncl'igătură* „caillement,

coagulation“ (comp. sard camp. *kal-ladura*; vfr. *cailleüre*; vsp. *cuaja-dura*; port. *coalhadura*) || *deschega* „résoudre, liquéfier (en parl. de ce qui a été caillé“; vfr. *descaillier*; sp. *descuajar*; port. *descoallar*; comp. it. *squagliare*).

Impr.: rut. *клягати*, *глягати*, *зглягати* „mit rder einmachen“; pol. *zakłagać*; mor. *glagati*.

334. **CHIAR**, adv. „même“ — † adj. „clair, pur“; adv. „clairement, purement, réellement“; † *chiiar* (Lex. Mard.) sb. „sérénité, clarté“; vechiul înțeles al cuvîntului s'a păstrat încă în expresiunile: *din chiar senin* și *apă chioară* „eau pure“, prin etimol. popul. în loc de *apă chiară* (cf. Litzica, Conv. lit. XLI, 96) || ir. *cl'âr* „clair“.

Lat. CLARUS, -A, -UM.

Alb. *k'ar*; vegl. *kjur*; rtr. *cler*; it. *chiaro*; sard log. *ġaru*; fr. *clair*; prov. cat. *clar*; (sp. port. *claro*).

Impr.: rut. *тяр* „in der That, wahrlich, wohl, auch“.

CHINGĂ, v. *cinge*.

CHIOTOARE, v. *cheie*.

CI, v. *ce*.

335. **CICOARE**, sb. f. „chicorée sauvage“ — *ciuco(a)re* (Dosoței, V. Sf. WgJb. V, 102); *ciucoare* (Sevastos, Cîntece 271, 319).

Lat. *CICHORIA, -AM (= clas. CICHORIUM).

Abr. *čekore*; nap. *čekojëra* „radichio“ (comp. alb. *kořé*).

336. **CÎINE** (*cîne*), sb. m. „chien“ || ir. *căre*; megl. *cqîni*; ar. *cîne*.

Lat. CANIS, -EM.

Alb. *k'en*, *k'en*; vegl. *kuon*; rtr. *chaun*; it. *cane*; sard log. *kane*; fr. *chien*; prov. *can*; cat. *ca*; astur. galiț. *kan*; port. *cão*.

Der.: col. *cînime*; băn. *cînamă* || trans. *cînie*, ar. *cînil'ă*, *cîniu* (Dala-metra) „méchanceté, rancune“ || *cîinos* „méchant, rancunier“; *cîinoșie* „méchanceté, rancune“ || *cîinesc* (*cînesc*), ar. *cînescu* „de chien, canin“ (sic. *kanisku*; comp. ven. *kaňesko*); *cîinește*

(*cînește*), ar. *cîneaște* „à la manière des chiens; méchamment“ || mold. bucov. trans. *cîner*, *cîneț* „méchant, canaille“ (comp. *canarius*); mold. trans. *cînărie* (Tiktin; Barcianu) „chenil“ || *a se cîini*, *a se înci(i)ni*, *a se încîina* „s'entêter, s'obstiner; devenir méchant comme un chien“ (comp. vfr. *encheni* „qui a le caractère d'un mauvais chien“); ar. (*a*)*ncînire*, (*a*)*ncîneare* „gémir, haleter“.

337. **Cănină** (ar.), sb. f. „chagrin, affliction, peine“ < *CANINA*, -AM, din adj. *CANINUS*, -A, -UM „de chien“; înțelesul cuvîntului se explică prin „vie de chien“ || sp. *canina*.

338. **Cîmp**, sb. m. și n. „champ; pays plat, plaine“ || megl. *comp*; ar. *cîmpu*.

Lat. *CAMPUS*, -UM.

Vegl. *kuomp*; rtr. *champ*; it. *campo*; sard log. *kampu*; fr. *champ*; prov. cat. *camp*; sp. port. *campo*.

Der.: dim. *cîmpurel* (Iarnik - Birseanu, Doine 27; Pompiliu, Bal. 77); *cîmpușor* (Sevastos, Nunta 203; Marian, Sărb. I, 20); ar. *cîmpic* și *cîmpîș* (Dalamatra) || *cîmpean* „habitant de la plaine“; *cîmpenesc* „champêtre, relatif aux champs, de plaine“; *cîmpenește* „à la manière des habitants de la plaine“ || ar. *cîmpîș* (Dalamatra) „champêtre, de plaine“.

339. † **Cîmpiu**, adj. „uni, plan; de plaine“ (Dosoftei, V. Sf., v. WgJb. V, 83) — **Cîmpie**, sb. f. „plaine, pays plat“ < **CAMPIVUS*, -A, -UM [Candrea, BSF. III, 15] || vit. *campio* „di campo“, com. *kampiv* „coltivato, colto (dicesi di campo)“, sic. *kampia* „campagna solitaria, luogo non accasato, campo“; sp. *campio* || trans. *cîmpîian* (Tiktin) „habitant de la plaine“.

340. † **Cîmpoș**, adj. „plan, uni; qui se trouve dans la plaine“ (Biblia 1688, Ierem. XXI, 13) < *CAMPOSUS*, -A, -UM, Thes.

341. **CINĂ**, sb. f. „souper; cène“ || ir. *tširę*; megl. ar. *țină*.

Lat. *CĒNA*, -AM.

Vegl. *kajna*; rtr. *tschaina*; it. *cena*; sard log. *kena*; prov. sp. *cena*; port. *cea*.

Der.: dim. *cinișoară* (Tiktin; Marian, Immorm. 189); *cinioară* (Tiktin;

Marian, Desc. 296; Voronca, Dat. cred. 329).

342. **Cina**, vb. „souper“ || ir. *tširă*; megl. *ținari*; ar. *ținare* || < *CĒNARE* || vegl. *kenur*; rtr. *tschner*; it. *cenare*; sard log. *kenare*; vfr. *cener*; prov. cat. sp. *cenar*; port. *cear*.

343. **CINCI**, num. „cinq“ || ir. *tšintš*; megl. ar. *ținț(î)*.

Lat. *CINQUE*, Densusianu, Hist. I. roum. I, 125 (= clas. *QUINQUE*).

Vegl. *čenk*; rtr. *tschinch*; it. *cinque*; sard log. *kimbe*; fr. *cing*; prov. *cinc*; cat. *cinch*; sp. port. *cinco*.

Der.: *cincile(a)*, *cincea*, ir. *tšintšile*, megl. *țințli*, ar. *țințile*, *țințirlu* „cinquième“ || *cincime* „un cinquième“ || *cin(ci)sprezece*, megl. *țispreți*, ar. *țisprădzate* „quinze“; *cin(ci)sprezecilea*, *cin(ci)sprezecea* „quinzième“ || *cin(ci)zeci*, megl. *ținzoți*, ar. *țindzăți* „cinquante“; *cin(ci)zecile(a)*, *cin(ci)zecea* „cinquantième“; *cinzeacă*, *cinzec*, ar. *țindzacă* (Dalamatra) „mesure pour liquides d'un décilitre environ“; † *cinzăcear* (Paliia, Exod. XVIII, 21, 25; Gaster) „cinquantenier“ || *încinci* „quintupler“; *încincit* „quintuple“; trans. *cîncitură* (Viciu, Glos. 30) „tas de cinq gerbes“ || *cinçar*, adj. „âgé de cinq ans“, sb. m. „cheval de cinq ans“, dim. *cîncărel* (Tiktin; Alexandri, P. pop. 79).

344. **CÎND**, adv. conj. „quand, lorsque“; *cînd... cînd* „tantôt... tantôt“; *din cînd în cînd* „de temps en temps“ || ir. *căn(d)*; megl. *con*, la Huma *cîn(du)*; ar. *cîndu*.

Lat. *QUANDO*.

Vegl. *kand*; it. *quando* (comp. *di quando in quando* „de temps en temps“); sard log. *kando*; fr. *quand*; prov. *quan*, *can(t)*; cat. *quan(d)*; sp. *cuando* (comp. *cuando... cuando* „tantôt... tantôt...“); *de cuando en cuando* „de temps en temps“; port. *quando*.

Der.: † *cîndai* și † *cîndailea* (Cantemir, Hron.) „peut-être, par hasard“ (terminațiunea *ai* a fost introdusă sub influența lui *camai* alături de *cam*, *încai*, *încailea*, *săvai*, etc.) || *cîndva* „un jour, quelque jour, quelquefois, parfois“ || *oare-cînd*, *oare-și-cînd* „quelquefois, parfois, jadis“; *ori-cînd*, *ori-și-*

cînd, veri-cînd „n'importe quand” || *fiecînd, fieşcînd* „n'importe quand” (pentru aceste compuse, v. *Fi, Oară, Vrea*) || ar. *canfido* „n'importe quand” || băn. *alt-cînd* „autrefois” || *nici-cînd* „jamais” (comp. alb. *as kuře* „non mai”, propr. „ne quando”; v. *Nici*).

345. **CINE**, pron. interrog. şi rel. „qui”; gen.-dat. sg. *cui* || ir. *tšire*; ar. *fine*.

Lat. **QUĒM**, devenit ca monosilabă tonică ***QUĒN** şi mai tîrziu ***QUĒNE** (cf. Meyer-Lübke, Rom. Gr. I, § 551; Candrea, Conson. 50); dat. *cui*.

Sard camp. *kini*; prov. cat. *quin*; fr. dial. *kē*; sp. *quien*; port. *quem* || friul. *kui*; it. vfr. *cui*; fr. *qui*; prov. *cui*; cat. vsp. vport. *qui* < *cui*.

Der.: † *cineş*, † *cinrescu* (Cod. Vor.) „chacun” || *cineva*, ir. *tšireva*, ar. *finiva*; † *cinevaş*, *cinevaşile(a)* „quelqu'un” || *ori-cine, veri-cine* „n'importe qui, quiconque”; *oarecine, oare-şi-cine* „quelqu'un” || *fiecine, fieşcine, fieştecine* „chacun, quiconque” (pentru aceste compuse, v. *Fi, Oară, Vrea*) || *neştine* „quelqu'un, certain” (v. *Şti*).

346. **CÎNEPĂ** (*cînipă*), sb. f. „chanvre” || megl. *conipă*; ar. *cînipă*.

Lat. ***CANĒPA**, -AM, cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 97; Candrea, Rev. ist. arh. VII, 73 (= clas. **CANNABIS**).

Erto *k'aneipa*; it. *canapa*, Gombitelli *kanneva*, Urbino *kannipa*; lion. *kinevo* || în alte regiuni ale domeniului romanic găsim derivate din ***CANAPIS**, -EM sau ***CANEPIS**, -EM, şi chiar ***CANAPUS**, -UM: alb. *kērp*; vegl. *kanuvo* (comp. şi *kanapial*); rtr. *chanv*; ven. *kanevo*, mant. *kanaf* şi *kanof*, mil. *kanev*, romagn. *kanuv*, abr. *kaneve*, nap. *kanneve*, cors. *kanapu*; fr. *chanvre*; prov. *canebe*; cat. *canem* || cît priveşte formele sp. *cañamo*; port. *canamo, cânave* şi *câneve*; sard log. *kánnau*, sard camp. *kánniu*, ele par să reproducă pe ***CANNABUM**, ***CANNĪBUM**, fără ca totuşi fonetismul lor să fie absolut regulat.

Der.: dim. *cînepioară*, zool. „linot” (Marian, Ornit. I, 396), bot. „eupatorium cannabinum” || bot. *cînepoală*, „eupatorium cannabinum, agrimonia eupatoria” || *cînepişte*, Sălagiu *cîneptiştină* (Tribuna 1890, 45, 342) „chênevière”; Sălagiu *cîniptiştiriţă* (Tribu-

na, 1890, 342) „courtilière” (formă rezultată din contaminarea lui *cînepă* cu bulg. *конопищца, конопшница* „courtilière”) || *cînepar* „linot(te)” (comp. fr. *chanvrier*; prov. *canabier*).

347. **Cînepiu**, adj. „de chanvre; couleur de chanvre, gris” < ***CANAPINEUS**, -A, -UM [cf. Candrea, BSF. III, 14] || vfr. *chainvinge* „de chanvre” || comp. sard log. *kannainžu*; vsp. *cañameño* < ***CANABINEUS**.

348. **CINGE** (vr. şi dial.), vb. „ceindre; entourer” (Dosoftei, Ps. vers. 208; Barcianu) || ar. *şindzeare* (pf. *şimşu*; part. *şimtu*).

Lat. **CINGĒRE**, **CĪNXĪ**, **CĪNCTUM**.

It. *cignere*; sard log. *kingere*; fr. *ceindre*; prov. *cegner*; cat. *cenjir*; sp. *ceñir*; port. *cingir*.

Der.: *cingătoare*, ar. *şingătoare* „ceinture” (comp. vit. *cignitoio*; vsp. *ceñidero*; port. *cingidouro*).

349. **Cingă**, sb. f. „ceinture, sangle” (Marian, P. pop. I, 34; Crom. 48; Stamat, Wb. 560, 589) < ***CĪNGA**, -AM [Candrea, Rev. arh. fil. VII, 74] || sic. *cinga* || *încinga* (Teodorescu, P. pop. 149; Marian, Sărb. I, 38; P. pop. I, 34; Vräji 13) „sangler, ceindre” || *descinga* „des-sangler”.

350. **Chingă**, sb. f. „sangle, ceinture de cuir, courroie; traverse, traversin; râble, liure; tringle” || megl. *cl'ingă* „sangle” || < ***CLĪNGA**, -AM, rezultat prin metatesă din **CĪNG(U)LA** || alb. *k'ingēlē*; friul. *čengle*; it. *cinghia, cigna*; sard log. *kingā*; fr. *sangle*; prov. *sengla*; cat. *singla* < **CĪNG(U)LA**; comp. port. *cinho* < **CĪNG(U)LUM** || dim. *chinguţă* (Iar-nik-Birseanu, Doine 264); *chinguliţă* (Teodorescu, P. pop. 57; Tocilescu, Mat. 1232) || *chingă* (Polizu; Costinescu; Tocilescu, Mat. 63), *încinga* „sangler” (comp. vit. *cinghiare*; sard log. *kingāre, inkingāre*; fr. *sangler*; prov. *senglar*; cat. *cinglar*); *încingătură* (Polizu) „action de sangler” || *descinga* „dessangler” (comp. fr. *dessangler*; nprov. *descenglā*; cat. *descinglar*; sard log. *iskingāre*) || *încingiu* (Teodorescu, P. pop. 57) „sangler”.

351. **Încinge**, vb. „ceindre, entourer, ceinturer” || ir. *ăntşinže*; megl. (a)n-

finziri (pf. *nținș*) || < INCÎNGERE, -CÎNXÎ, CÎNCTUM || it. *incignere*; fr. *enceindre*; prov. *encenher* || † *incingere* (Biblia 1688, Gen. III, 7) „ceinture“ || *incingătoare*, † *incinsătoare* (An. Car.) „ceinture“; † *incinsoare* (Iorga, Studii VIII, 74) „bandage“; *incinsătură* (Polizu; Cihac) „action de ceindre; ceinture“.

352. **Descinge**, vb. „déceindre, ôter la ceinture“ — vr. și dial. *deștinge*, *deșcinge* || ar. *dișindzire*, *dișindzeare* (pf. *dișimșu*; part. *dișimtu*) || < DISCÎNGERE, -CÎNXÎ, -CÎNCTUM || it. *discignere*; fr. *déceindre*; cat. *descenyir*; sp. *desceñir*; port. *descingir*.

353. **CÎNTA**, vb. „chanter; jouer (d'un instrument)“ — bucov. trans. Maramureș, Oșani *a se cînta* „se lamenter, pleurer (un mort)“ || ir. *cântă*; megl. *cântari*; ar. *cîntare*.

Lat. CANTARE.

Alb. *kəndoñ*; vegl. *kantur*; rtr. *chanter*; it. *cantare*; sard log. *kantare*; fr. *chanter*; prov. cat. sp. port. *cantar*.

Der.: *cîntare* „action de chanter, etc.; chant“ (prov. *cantar*); ar. *cîntat* „ensorcelé, instruit, savant“; *cîntător*, adj. sb. „chanteur“, † *cîntătoare* (Biblia 1688, Esdra II, 66) „chanteuse“, *cîntători*, m. pl. „chant des coqs, point du jour“ (alb. *kantatur*; comp. vsp. *cantadera*); bucov. trans. *cîntătură* „chant de mort, lamentation“ || *cîntăreș*, *cîntăreață* „chanteur, chantre, chanteuse“ (vfr. *chanteresse* „femme qui chante“; comp. prov. *cantairitz*).

354. **Cîntat**, sb. n. „chant“ || comp. ar. *cîntată* || < CANTATUS, -UM || sp. *cantado*.

355. **Încînta**, vb. „enchanter, charmer, ravir“ < INCANTARE || rtr. *inchanter*; it. *incantare*; sard log. *inkantare*; fr. *enchanter*; prov. cat. sp. port. *encantar* || *încîntător* „charmant, ravissant“ (comp. fr. *enchanteur*; sp. *encantadero*); *încîntătură* „enchantement, charme; lamentation“ (Tocilescu, Mat. 1552).

356. **Descînta**, vb. „conjurere, exorciser, détourner par des enchantements, faire guérir par des enchantements“ || megl. *discântari*; ar. *discîntare* || < DIS-CANTARE (comp. ex-cantare „faire venir ou évoquer par des enchantements“) || friul. *diskantâ* „sдорmentire, smaliziare“; com. *deskantâ*

„disincantare, levare l'incanto“, mant. mir. *daskantar*, cremon. *deskantâ*, mod. *deskanter* „svegliare, sdormentare, scuotere“; vfr. *deschanter* „dés-enchanter, rompre un enchantement, détourner par une sorte d'enchantement“; prov. *descantar* (comp. sp. *desencantar*) || *descîntat* „conjuraton, incantation“; *descîntător* „conjurateur, exorciseur“; *descîntătoare*, *descîntătoreasă* „femme qui exorcise, qui fait guérir par des enchantements“; *descîntătură*, ar. *discîntitură* (Dalametra) „incantation, formule d'exorcisme“.

357. **CÎNTEC** (*cîntic*), sb. n. „chanson“ || megl. *contic*; ar. *cîntic* || — trans. **CÎNTECĂ**, sb. f. „chanson“.

Lat. CANTĪCUM; CANTĪCA, -AM.

Alb. *kəngə*.

Der.: dim. *cîntecel* (alb. *kəngel*); vit. *canticello*); *cîntecaș* (Marian, Sat. 341); trans. *cîntecută* (Lex. Bud.) || ar. *cînticare* „chanter des chansons de berceau“ || *descîntec*, ar. *discîntic*, trans. *descîntecă* (Lex. Bud.) „incantation; formule d'exorcisme“.

358. **CIREAȘE**, sb. f. „cerise“ — trans. *cerășă*; băn. Mehedinți *șurășă* — **CIREȘ**, sb. m. „cerisier“ — trans. *cerăș*; băn. Mehedinți *șurăș* || megl. *cireșă*, *cireș*; ar. *cireașă*, *cireș*.

Lat. CERĒSIA, -AM (Schuchardt, Vok. I, 192; Densusianu, Hist. l. roum. I, 71), *CERĒSIUS, -UM < *CERĒSUS (= clas. CERASUS); în formele megl. și ar. *c* se explică prin asimilațiunea cu *ș* următor.

Vegl. *kris*; rtr. *tschirescha*; it. *ciliegia*, *ciliegio*; fr. *cerise*; prov. *ce-rei-sa*; cat. *cirera*, *cirer*; sp. *cereza*, *cerezo*; port. *cereja*.

Der.: dim. *cireșel* (Șez. II, 8); *cireșică* (Cihac) „petite cerise; fève sucrée“ || megl. *cireșcă* „cerise“ || *cireșar*, *cirișar* „vendeur de cerises; juin“, zool. „gros-bec“ (Marian, Ornit. I, 416; comp. bulg. *чепешарка* „coccothraustes vulgaris“), mold. *cireșer* și, prin disimilația celui de al doilea *r*, *cireșel* (Marian, Sărb. I, 96) „juin“, megl. *cirișar* „vendeur de cerises; juin“, zool. „gros-bec“, ar. *cirișar* „vendeur de cerises; juin“ (rtr. *tschirischer*; it. *ciliegiaio*; fr. *cerisier*; prov.

cerier, surgier; cat. *cirerer*; comp. port. *cerejeira*; pentru înțelesul de „juin“, propr. „mois des cerises“, comp. alb. *k=rsor* „juin, juillet“, vnap. *Ion cerasiario* „juin“) || *cîreșiu* „couleur de cerise“.

CÎRNAȚ, v. *carne*.

CÎȘLEGI, v. *caș*.

359. **CÎȘTIGA**, vb. „gagner“ — vr. trans. „obtenir, acquérir, prendre soin, soigner“ (Tiktin; An. Car.; WgJb. IV, 328); vr. trans. *a se cîștiga* „se soucier, s'inquiéter“, Sălagiu „se lamenter“ (Tribuna 1890, 342); vr. mold. *cîșliga*. || ar. *câștigare* „prendre soin, faire attention, se soucier“.

Lat. *CASTIGARE* „réprimander, punir; corriger; contenir, resserrer“; diferitele accepțiuni ale cuvîntului romînesc cît și ale corespunzătoarelor romanice se explică din încrucișarea înțelesului activ al verbului: „punir — réprimander, blâmer — corriger — instruire — maitriser, contenir, se rendre maître de — obtenir, acquérir, gagner“, cu înțelesurile desvoltate de verbul reflexiv: „se punir — se tourmenter, s'inquiéter — se soucier, prendre soin, s'occuper de — insister, solliciter — tenter, vouloir séduire, chercher à gagner“.

Rtr. *chastier*; it. *castigare, gastigare*; sard camp. *kastiai*; fr. *châtier*; prov. *castiar*; cat. sp. port. *castigar*.

Der.: *cîștig* „gain, profit, bénéfice“ (rtr. *chastih*; it. *gastigo*; sard camp. *kâstiu*; vfr. *chastî* „avertissement, instruction, réprimande, châtiment“; prov. *castic*; cat. *castich*; sp. port. *castigo*) || vr. *câștigă* (Paliia, Gen. XLV. 11; L, 21; Exod. II, 25; Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 123; An. Car.), ar. ~ „souci, soin“ || *câștigos* (ar. ~) „lucratic“ (Polizu; Barcianu), † „industrius, sollers“ (An. Car.) || † *a se încîștiga* (Tiktin) „se soucier, s'inquiéter“.

360. **Cîștigător**, adj. sb. „gagnant, † procurator“ (An. Car.) || < *CASTIGATOR*US, -A, -UM.

361. **CÎT, CÎTĂ**, adj. pron. interog. și rel. „combien (de)“; nom.-ac. pl. *cîți, cite*; gen.-dat. pl. *cîtor*; adv. „tant

que, comme; aussitôt que; de sorte que“ || ir. *căt, căte, căț, căte* „combien (de)“, *căt* „que (après un compar.)“; megl. *cot, cota, coți, coți* „combien (de); autant de“; ar. *cît* „combien; tant que; aussitôt que“.

Lat. *QUANTUS*, -A, -UM și *QUANTUM*, adv., de unde *cîntu* (păstrat în ar. *niscîntu*, v. mai jos); disparițiunea lui *n*, ca și în *atît*, se explică prin influența lui *tot* în construcțiunea *tot *cînt > tot cît* (v. *atît*).

Vegl. *kont*; it. *quanto*; sard log. *kantu*; fr. *quant*; prov. *quant, cant*; cat. *quant*; sp. *cuanto, cuan*.

Der.: băn. Mehedinți, Serbia *cîta, cîto* „un peu“ (WgJb. III, 319; VII, 84; Viciu, Glos. 27), ir. *căta* „autant; rien“, megl. *cota* „autant“ || *cîtuș (de)* „aussi... que possible“, † *cîtuș cîtăș cîfiș citeș* „autant que, tous ceux que“ || (al) *citelea, (a) cît(e)a* „le (la) quantième“ || † *cîtință* (Gaster) „quantité“ || † *cîtuială* (Tiktin) „quote-part, quotité“ || *cîtime, cîtățime* „quantité“, formațiuni nouă || *decît* „que (après un compar.)“; mais, seulement“, ar. *dicît* „que (après un compar.)“; cependant“ || *încît* „de sorte que“ || *nici-cît* „point du tout“ || *cîtva, cîtăva, cîțiva, cîteva* „quelque(s), quelques un(e)s“, megl. *cotiva* „quelques unes“; † *cîtvaș, cîtăvaș*, etc. „quelque(s)“ || *ori-cît, ori-și-cît, † oare-cît, † vare-cît* „n'importe combien, quelque (... que)“ (pentru aceste compuse, v. *Ōară, Vrea*) || † *neșchit, † nișchit, † nișchițel* „un peu“, ar. *niscîntu, niscîntu* „un peu, quelques“ (v. *Ști*) || *de-a'n citelea*, loc. adv. „de toutes ses forces, autant que possible“.

362. **CÎTE**, prep. „à (distributif), par“; (*cîte*) *doi cîte doi* „deux à deux“ || ar. *cîte*.

Lat. *CATA* (= gr. *κατά*; cf. Densușianu, Hist. l. roum. I, 163); prin poziția lui *ca* aton în frază *CATA* a devenit **cătă*, de unde *căte* (păstrat în adv. *cătelin*, v. mai jos) sub influența prep. terminate în *-e* (cf. *către*), și apoi *cîte* prin confusiune cu *cît(e)*.

It. *cada-uno, cad-uno* (comp. pis. *cate-uno*); sard log. *kada*; vfr. *che(iin)*; prov. *cada (cada dos, cada tres)*; cat. sp. port. *cada*.

Der.: *cîteodată* „parfois“ || *cătinel*, trans. *chitinel* (Reteganul, Pov. pop.

111; Iorga, Studii XII, 236), † *cătelin*, † *cătelinru* (Cod. Vor.), † *cătiliru* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 190), trans. Oșani *chitilin* (Reteganul, ibid. 74; Iorga, ibid. 52; BSF. II, 81), megl. *cătelin* „petit à petit“ < *căte* + *lin* „doucement“, rezultat din construcțiunea *căte lin căte lin* (Paliia, Exod. XXIII, 30) „peu à peu“, cu care comp. (*cîte*) *puțin cîte puțin* „peu à peu; metatesa în *cătinel*, etc. s'a produs sub influența lui *încetinel*, *puținel*, etc.; tot sub înriurirea acestora, *cătinel* a căpătat funcțiunea adjectivală, formîndu-și un fem. *cătinică* (Tiktin); dim. *cătineluș* (Tiktin), † *cătinelușel* (Dosoitei, V. Sf. Dec. 25) „tout doucement“ || megl. *căterqū* „rapidement, vite“ < *căte* + *rqū*.

363. **CÎUMĂ**, sb. f. ar. „sommet de la tête“ (Vlaho-Clisura); „flocon de laine, touffe de cheveux, toupet“ (Laurian-Massim, Glos. 169); „bouton, enflure“ (Weigand, Arom. II, 234); megl. *ciumă* „flocon de laine“.

Lat. CŪMA, -AM „tendron, cœur de certaines plantes“ (= gr. *κῦμα*), rostit *k'üma, de unde *kīuma > *ciumă*; comp. *jur*, *giur* < *gīurum < GYRUM [Pușcariu, Conv. lit. XXXVII, 600].

Alb. *k'imə*, *k'üm* „Haar; haarartiger Wasserwurm; Art Geschwür“; dalm. *kima*; it. *cima* (comp. Val Soana *hümă*, canaves *anhüma* „in cima“); sard log. *kima*; fr. *cime*; prov. *sima*; sp. *cima* (comp. cat. *cim*), toate cu înțelesul de „sommet“, în parte și „rejeton“.

Der.: megl. *ciumuligă* „tumeur sur la tête; touffe de laine“.

364. **CIUR**, sb. n. „crible, tamis; tambour (à broderie); bonnet, deuxième estomac des ruminants“ || ir. *tšur*, megl. *cîur* și ar. *țir* „crible“.

Lat. CĪBRUM (atestat în CGL. V, 59), disimilat din CRĪBRUM; disimilarea s'a întîmplat de sigur întîi în derivatele CRIBRARE, CRIBRARIUS, etc., unde -R- putea mai ușor să dispară, fiind în silabă atonă; parte din formele corespunzătoare romanice postulează *CRIBUM (cf. CRIBUS, CGL. V, 495), prin disimilarea normală a celui de al doilea -R- aflat în silabă atonă, și CRIBLUM (cf. Rom. XXXII, 454).

Sic. cal. *kriuv*, nap. *krive*; sp. *cribo*;

port. *crivo* < *CRIBUM; lomb. *kribi*; fr. *crible* < CRIBLUM || sard log. *kiliru*, camp. *čiliru*, sass. *kuliru* < CRIBRUM (atestat în CGL. V, 10, 59, și Dioscoride Longob., cf. Rom. F. XIV, 610).

Der.: dim. *ciurișor* (Marian, Sărb. II, 123); *ciurel* (Marian, Sărb. III, 317; Novacovici, Folclor. 171; Tocilescu, Mat. 1511; Mindrescu, Lit. pop. 240; WgJb. IV, 332; Gr. n. 88) „petit crible; sorte de broderie à jour; sorte de voilette“ (comp. *cribellum* > it. *crivello*; prov. *cruvel*; sp. *cribillo*, *garbillo*; cf. și vfr. *criblel*); băn. *șuraș* „sorte de couloire, passoire“ || *ciurui* „passer au crible, cribler, trouer; couler (comme d'un crible)“, Maramureș *cîurăi* (Țiplea, P. pop. 107) „couler (comme d'un crible)“; *ciuruit* „criblé, troué; criblage“; *ciuruitor* „cribleur“; *ciuruitură* „criblure“; *ciuruială* „criblage, criblure“.

365. **CIURAR**, sb. m. „criblrier, fabricant de cribles“ < *CĪBRARIUS, -UM, disimilat din CRĪBRARIUS || comp. fr. *criblrier*, sp. *cribero* || *ciurăriță* (Lex. Bud.) „femme du criblier“.

366. **CIURA**, vb. „cribler, passer au crible; trouer“ < *CĪBRARE, disimilat din CRĪBRARE || comp. lomb. *kribjā*; fr. *cribler*; sp. *cribar*; port. *crivar* < *CRIBLARE, *CRĪBARE || Bihor *ciurat* (Conv. lit. XX, 1007) „ourlé à jour“; băn. *șurătură* „sorte de broderie à jour“ || *în-ciurat* (Tocilescu, Mat. 797) „troué, percé“.

367. **CL'IDE**, vb. ir., ar, *cl'idire*, *cl'idere* (pf. *cl'iș*) „(en)fermer, (en)clore“.

Lat. CLUDĚRE, CLUSĪ, CLUSUM (= CLAUDĚRE), refăcut după compusul *includere*; pentru trecerea lui -iu- la *i*, cf. *închide*.

Rtr. *cludir*; it. *chiudere* || fr. *clore*; prov. *claire*; cat. *cloure* < CLAUDERE,

Der.: ar. *cl'idușă* (Dalamatra) „articulation“ || ir. *zac'l'ide* „(en)fermer, (en)clore“.

368. **ÎNCHIDE**, vb. „(en)fermer, (en)clore“; *a se închide* „s'(en)fermer, devenir foncé“ — vr. băn. pf. *închiș* || ir. *ănc'l'ide*; megl. *ănc'l'idiri*; ar. *ncl'idire*, *ncl'idere* (pf. *ncl'iș*) || < INCLUDĚRE, -USĪ, -USUM; reducerea lui *iu* la *i* s'a întîmplat întîi în formele în care silaba -*chiu- era atonă, în special la

derivate || it. *inchiudere*; sard log. *inkluire* || prov. *enclaire*; cat. *encloure* <IN-CLAUDERE || *inchidere* „action de fermer, etc.; fermeture, clôture, détention“; *inchis*, adj. „(en)fermé, (en)clos, foncé“, sb. „fermeture“; *inchi-zătură* „fermeture, barrage“, † *inchi-sătură* „clausio“ (An. Car.; comp. vfr. *encloseüre* „enclos, enceinte, clôture“); *inchizător* (Cihac), adj. sb. „qui ferme, etc.“; *inchizătoare* (An. Car.; Cihac; Barcianu) „fermeture“ || *inchisoare*, ar. *nclisoare* „prison“.

369. **Deschide** (*deșchide*), vb. „ouvrir“; *a se deschide* „s'ouvrir, s'éclaircir“ — vr. pf. *deșchiș*, băn. *džeșchiș* || ir. *res-cl'ide* (cu înlocuirea prefixului); megl. *dișcl'idire*; ar. *dișcl'idire*, *dișcl'idieare*, (pf. *dișcl'iș*) || DISCLUDERE, -USI, -USUM || it. *dischiudere*; vfr. *desclore*, val. *disklur*; prov. *desclaure*; cat. *descloure* || *deschidere* „ouverture“; *deschis*, adj. „ouvert, sincère, clair“; adv. „ouvertement, clairement“; sb. „ouverture“; † éclaircissement (Letop. I, 387); băn. *deșchidzătoare* „apertorium, clavis“ (An. Car.), ar. *dișcl'idzitoari* (Dalamatra) „clef“; *deșchizătură*, ar. *dișcl'idzitură* (Dalamatra) „ouverture, fente“.

370. **COACE**, vb. „cuire, mûrir“ — vr. băn. pf. *copș* || ir. *cotșe*; megl. *coașiri* (pf. *copș*); ar. *coașire*, *cușeare* (pf. *copșu*).

Lat. COCERE, COXI, COCTUM (= clas. COQUERE, cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 149).

Vegl. *kukro*; rtr. *couscher*; it. *cuocere*; sard log. *kogere*; fr. *cuire*; prov. *cozer*; cat. *coure*; sp. *cocer*; port. *cozer*.

Der.: *cocă* „pâte, colle de farine“, trans. *coacă*, *coc* (Viciu, Glos. 33; Reteganul, Pov. ard. III, 33, 35) „pâte, petit pain, tourte“ (cat. *coca*); dim. *co-çuță* (Tocilescu, Mat. 814) „petit pain“ || *copt* „cuit, mûr; action de cuire, etc.“ || *cocător* (Paliia, Gen. XL, 1, 2, 5, 16, 22; XLI, 10; Exod. VIII, 3; Reteganul, Pov. ard. III, 66; Daul, Col. 54), adj. sb. „qui fait cuire, boulanger“ || *cocărit* (Gr. n. 220) „dîme prélevée par le propriétaire sur le maïs cuit par les paysans avant la récolte“ || *râscoace* „faire cuire entièrement“ || megl. ar. (Dalamatra) *pricoașiri* „faire cuire entièrement“ (probabil nu perco-

quere, ci format cu prefixul de origine bulg. *pri-*, comp. bulg. *приварямъ* „faire cuire entièrement“).

371. **Cuptor**, sb. n. „four, fournaise; juillet“ || ir. *coptor*; ar. *cuptor* „four“ || < COCTORIUM (Dioscoride Longob., Rom. F. XIV, 609) || abr. *kutturē* „paiolo“ (comp. Campobasso *ketthora* „caldaia“, Misc. Ascoli, 404) || dim. *cuptoraș*; *cuptorel* (Polizu); abr. *kuttrelle* „secchia di rame“; băn. *cuptoriță* (Cătană, Pov. III, 69, 70; Viciu, Glos. 38) || trans. *cuptoriș* (Viciu, Glos. 38) „voûte où l'on place le cercueil“ || *cuptoriște*, † *fournil* (Iorga, Doc. Callim. I, 431), trans. „maison dont les murs n'ont pas encore été crépis“ (Viciu, Glos. 38) || *coptori* (Tik-tin; Polizu), *coptoră* (Costinescu) „creuser en dessous, caver“; *coptoreală* (Costinescu) „creusement en dessous“ || *coptoroșit* (Barcianu) „caverneux“.

372. **Cuptură**, sb. f. „cuisson, gâteau“ (Tik-tin; Iorga, Studii VIII, 30; Marian, Nunta 510); „abcès, pus“ || ar. *cup-tură* „pus“ || < COCTURA, -AM || sard log. *kottura*; vfr. *cuiture* „cuisson, brûlure d'une plaie, bouton de feu“; prov. *coitura*; sp. *cochura* || *coptori* (Jipescu, Opinc. 161) „former du pus, ronger“.

373. **Scoace**, vb. „faire cuire entièrement“ < *EXCOCERE (= clas. EXCOQUERE) || abr. *scoče*; vfr. (numai part.) *escuit* „tout à fait cuit“; prov. *escoisser*; sp. *escocer*.

374. **COADĂ**, sb. f. „queue, natte, manche (d'une hache), poignée“; pl. *coade* „criblure“ || ir. *cođe*; megl. ar. *coadă*.

Lat. CODA, -AM (= clas. CAUDA).

Vegl. *kauda*; rtr. *cua*; it. *coda*; sard log. *koa*; fr. *queue*; prov. cat. *coa*; vsp. *coa*.

Der.: dim. *codiță*, megl. *cudiță*, ar. *cudiță* (Dalamatra) „croupion“; *codișoară* (Lex. Bud.; Polizu; Barcianu); bot. *codișucă* „myosurus minimus“ || augm. *codoi* și *codoe* (Polizu) || *codină* „laine de la queue des brebis, couaille“ (Tik-tin), „criblure“ (comp. sard log. *koale* „rimasuglio, il residuo del grano nell'aia“), bot. „*alopocurus pratensis*“ || trans. *codie* (Viciu, Glos. 34) „partie postérieure du four“ || *codiriște*, *coderiște*, *codăriște*, *codăriște* (Molnar, Gram. 84), *codoriște* (Re-

teganul, Bibl. pop. 30), *codărișcă* și *codărișcă* (Tiklin; Novocavoci, Folclor. 163), băn. *codorie* „manche (d'un fouet, d'une hache)“ || *codirlă* (Tiklin; Jipescu, Opinc. 151), *codirlă* „rancher de derrière d'une charrette; le dernier d'un groupe“ (Tiklin); *codirlaș* „le dernier“ || *codăș* „qui est à la queue, le dernier, miséreux“ || *codaci* „qui a une longue queue, qui est à la queue; qui hésite, couard“ || *codac* (Barcianu) „couard“ || *codan* „qui a une longue queue; qui est à la queue, le dernier“, *codană*, *codeancă* (Tiklin), *codășcă* (Mehedinți) „jeune fille“, dim. *codănel*, *codănaș*, *codănică* și *codănacă* (Tiklin), *codonacă* (Jipescu, Opinc. 123) || *codarniț* (Cihac; Barcianu) „qui a une queue“ || ar. *codus* (Dalamatra) „qui est à la queue, le dernier“ || *coadeș* „caudatus“ (An. Car.), *mere coadeșe* (Panțu) „variété de pommes“ || *Codea* „un des noms populaires du diable“ || Vrancea, Săcele *codi* „tondre la laine de la queue“; *a se codi* „hésiter, tergiverser, rechigner“; *codire*, *codeală*, *coditură* „hésitation, tergiversation“; *coditor*, *codelnic* (Tiklin) „hésitant, qui cherche des prétextes“ || *codolat* (Polizu) „avec une queue épaisse“ || zool. *cod(o)roș* (Marian, Orn. I, 258) „rouge-queue“ (format, ca și precedentul, după *codalb*) || *codobatură*, v. *Bate*.

Impr.: rut. *кода* „Huthänder“, *кодам* „Brautführer“; ung. *kóda* (Szinyei).

375. **Codat**, adj. „qui a une queue allongé“ < *CODATUS, -A, -UM (= clas. CAUDATUS) || fr. *coué* || *codăț*, trans. *codaci* (cu schimbare de suffix), sb. m. „ver du fromage, du lard“ (Marian, Insect. 7, 91; Viciu, Glos. 34).

376. **Codalb** (*udalb*), adj. „qui a la queue blanche à l'extrémité, qui a des tresses blondes“ || ar. *udalbă* (Mihăileanu) „petit oiseau à la queue blanche“ < CODA-ALBUS, -A, -UM || sard log. *koarbu*; comp. Pirano *kodalbola* „piccolo cros-taceo che vive nella melma“ și formațiunea analogă sard camp. *pearbu*, sp. *pialbo* || dim. *udălbel* (Marian, Desc. 31; Tocilescu, Mat. 1489; Gaster); *udălbior*, *udălbean*, *udălbiță* și *udălbiță* (Marian, Desc. 31; Orn. I, 258; Jipescu, Opinc. 49), *udălbiu* (Damé) || *udălbi* „blémir, rester confus“.

377. **COAMĂ**, sb. f. „crinière, chevelure; faîte“ || ir. *comę*; ar. *coamă*.

Lat. COMA, -AM.

Alb. *komę* (Christophorides, 161); it. sard camp. prov. vsp. port. *coma*.

Der.: dim. *comiță* (Tocilescu, Mat. 1467); *comușoară* (Cihac) || † *comos* (Tiklin) „muni d'une longue crinière“.

378. **COAPSĂ**, sb. f. „hanche“ — † *coafsă* (Ps. Sch. XLIV, 4) || ar. *coapsă*.

Lat. COXA, -AM.

Alb. *kofșę*; dalm. *kopsa*; rtr. *cossa*; abr. *kosse*; sard log. *koša*; fr. *cuisse*; prov. *cueissa*; (cat. *cuxa*; port. *cova*).

379. **Copsar**, sb. n. „partie du harnais“ (Damé, Term.; Barcianu) < COXALE „ceinture“; prezența lui *ps* (x înainte de accent trebuia să dea s) se explică prin influența lui *coapsă*.

380. **COARDĂ**, sb. f. „corde, tendon; sarment de vigne; ressort; traverse du toit des maisons de campagne; traverse qui relie les bras de l'armon; planchette de la hotte des cheminées“ (Romanați).

Lat. CHORDA, -AM.

Vegl. *kuard*; rtr. it. *corda*; sard log. *korda*; fr. *corde*; prov. cat. *corda*; sp. *cuerda*; port. *corda*; pentru înțelesul de „tendon“ care apare și în rtr. lomb. cat. sp. port., cf. Zauner, Körpert. 352.

Der.: dim. *cordiță* (Burada, Dobr. 87) || *corzar* „scie à main“ (Damé, Term.); *cordar* „morceau de bois qui sert à raidir la corde de la scie, garrot“ (Damé, Term.; it. *cordaio*; fr. *cordier*), dim. *cordăraș* (Tiklin) || *cordenci* (Damé, Term.; Tiklin) „pièce d'arrêt au métier de tisserand“ || *cordiș* „obliquement, de travers (regarder qqn —)“ || *cordat* (Barcianu) „en forme de faucille, recourbé“ || *a se cordi* (Cihac) „se contracter“ || *incorda* „tendre, bander“, *a se incorda* „faire un effort, se raidir“ (alb. *ngorđ*; it. *incordare*; sard log. *inkordare*; vfr. *encorder*, sav. numai part. *ankordá* „fatigué“; prov. cat. sp. *encordar*); *incordător*, adj. sb. „qui tend, etc.“ (Cihac), „garrot“ (Damé, Term.); *incordătură* „action de tendre, etc.“ (Cihac), „spasme“ (Odobescu, Scrieri I, 174; it. *incordatura*; sard *inkordadura*) || *descorda* (Tocilescu, Mat.

573) „détendre“ (fr. *décorde*; nprov. *descourdă*; cat. *descordar*).

381. **COASE**, vb. „coudre“ || ir. *cose*; megl. *coasiri*; ar. *coasire*, *cuseare*.

Lat. *COSĒRE*, CGL. V, 514 (= clas. *CON-SUERE*), prin căderea lui *n* și reducerea hiatului **cosuo* > *coso*.

Vegl. *koser*; ven. *kușer*, vic. *kū-sare*, cremon. *koser*, Val Soana *keudre*, bol. *kuser*, nap. *kosere*, sic. *kusiri*; fr. *coudre*; prov. sp. port. *coser* || rtr. *cusir*; it. *cucire*; sard log. *kosire*; cat. *cusir* < **COSĪRE*.

Der.: *cusut* „couture“; *cusător* (Lex. *Mard.*; *Damé*), † *cosătoriu* (Cantemir, Ist. ier. 252) „couturier“, *cusătoare* (Barcianu), *cusătoreasă*, trans. *cusătoria* „couturiere“; *cusătorie* „métier de couturiere, atelier de couture“; *cusătură*, ar. ~ și *cusutură* „couture“ (it. *costura*, cremon. *kusadūra*, berg. *kusdūra*, Lecce *kușetura*; fr. *couture*; prov. cat. sp. port. *costura*; vsp. port. *cosedura*; toate aceste forme române sînt de o parte formațiuni nouă, de altă parte reproduc un derivat **CO(N)SUTURA*; comp. rtr. *cusdūra*; it. *cucitura*; sard log. *kosidura*; cat. *cusidura* || băn. *procoase* „recoudre“ || *descoase*, ar. *discoasire* și *discuseare* „découdre“, fig. „interroger, tirer les vers du nez à qqn“ (ver. *deskóșar*, mant. *daskóșar*, cremon. *deskoser*, mod. *deskuser*, piac. *daskus*; fr. *découdre*; prov. sp. port. *descoser*; comp. friul. *diskusi*; it. *discucire*; cat. *descusir*); *descusut* „action de découdre“; *descusătură*, ar. *discusutură* „découture“ (ver. *deskoșidura*; fr. *découture*; sp. port. *descosedura*; comp. cat. *descosidura*).

382. **COAȘIN** (băn.), adj. „ayant le museau de couleur rougeâtre (en parl. d'une brebis“; Liuba-Iana, 111, îl dau numai ca nume de oaie) || megl. ar. *coașin* „ayant des taches rougeâtres sur la tête (en parl. des brebis)“.

Lat. *COCCĪNUS*, -A, -UM „d'écarter“ [Candrea, Conson. 65].

Rtr. *cotschen*.

383. **COASTĂ**, sb. f. „côte“ || ir. *coste*; megl. ar. *coastă*.

Lat. *COSTA*, -AM.

Vegl. *kuast*; rtr. it. *costa*; sard *kosta*;

fr. *côte*; prov. cat. *costa*; sp. *cuesta*; port. *costa*.

Der.: dim. *costiță*; *costișoară*; ar. *custică* (Dalamatra) || *costiș*, *costișe* „coțeau, pente“; *costiș* (Damé, Term.) „tirant de volée“; *costișat* (Tiktin; Sez. II, 224; Tocilescu, Mat. 1351; Voronca, Dat. cred. 408) „en pente, en biais“ || *costiș* „en pente, obliquement, de côté“.

384. **CODRU**, sb. m. „¹⁰ morceau, quartier (de pain); ²⁰ forêt — ³⁰ † portion de terre“ (Tiktin; Iorga, Studii VII, 33); ⁴⁰ † „montagne“ || ir. *codru* „montagne“; megl. *codru* „morceau carré de gâteau; place située au milieu d'un village où les paysans se rassemblent“, pl. *coduri* „tourte avec des légumes“; ar. *codru*, *codur* „quartier de pain, morceau carré de gâteau; place d'un village; forêt, montagne“.

Lat. **QUODRUM* (= clas. *QUADRUM*) „carré“ [Densusianu, Rom. XXVIII, 62; cf. H. Pedersen, Zs. vergl. Sprachforsch. XL, 213], cu schimbarea lui *a* în *o* neexplicată încă, dar care apare și în forme înrudite cu acest cuvînt (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 71); cit despre înțelesul de sub ²⁰, el se explică admițînd că s'a zis întîi „codru de pădure, codrul pădurii“ (comp. *codru de loc*, Iorga, Studii VI, 496; VII, 274; XIV, 75; Doc. Cantacuzino, 32; Ștefulescu, Gorjul, 208) și pe urmă cuvîntul s'a izolat cu accepțiunea specială de „loc acoperit de pădure“, lucru ușor de înțeles cînd ne gîndim la viața în munți a Romînilor; înțelesul de „montagne“ poate să fie influențat de acela al formei albaneze (v. mai jos), dar se poate să se fi desvoltat în romînește, prin trecerea semantică firească: „loc acoperit de pădure > munte“ (și aici de sigur nu trebuie pierdut din vedere traiul în munți al Romînilor și Albanesilor); comp. într'un document (Iorga, Studii, VII, 21): *acest codru poală de munte* (de altfel aceeași asociere de înțelesuri se întîlnește în bulg. sirb. *gora*, ceh *hora* „montagne, forêt“).

Comp. rtr. *queder*; it. *quadro*; nprov. *caire* (pentru înțelesurile romînești, comp. *un caire de pan* „un chateau de pain“, *un caire de bèn* „un coin de terre“, și mai interesantă încă semnificațiunea pe care o mai are *caire* de

„motte de terre“ și acelea pe care le dă Chabrand, Patois du Queyras, 6, de „lieu resserré entre des ravins, des montagnes, des forêts“; sp. *cuadro*; port. *quadro* || fr. *querre* < QUADRA.

Der.: dim. băn. *codruț* (WgJb. III, 318); *codruleț*; *codricel* și *codrișor* (Tiktin) || bot. *codroi*, băn. *condron* „melampyrum arvense“ || *codrean* (Tiktin) „de forêt, forestier“, băn. (WgJb. III, 318) „garde-bois, †habitant des forêts“ || *codresc* (Tiktin) „de forêt“ || *codriș* „glouton“.

Impr.: alb. *kodrë* „Hügel“ (cf. Pedersen. Zs. vergl. Sprachforsch. XL, 212).

385. **COI**, sb. n. „testicule“ || ir. *col'*; ar. *col'u*.

Lat. COLEUS, -UM.

Vfr. prov. *coil* || it. *coglia*; sard log. *koža*; fr. *couille* < *COLEA.

Der.: *coios* (Bobb; Lex. Bud.; Polizu) „hernieux“ || † *coian* „testiculosus“ (An. Car.).

386. **COMÎNDA**, vb. „donner un repas en l'honneur d'un mort, soigner un mort, rendre les derniers devoirs“ — † *cumînda* „sacrifier“.

Lat. COMMANDARE, Arch. lat. Lex. XII, 40 (= clas. COMMENDARE) „confier, recommander“; înțelesurile românești se explică prin fazele semantice: „recommander qqn aux dieux“ (comp. la Tacit *commendare aliquem diis*), „recommander qqn aux dieux par un sacrifice > sacrifier“, și mai în special: „recommander qqn aux dieux après la mort“; cuvîntul este o urmă din cultul păgin.

Der.: *comîndare*, *comînd* (*cumînd*, Tiktin; Hasdeu 2171; An. Car.), *comîndă* (Tiktin; Sbiera, Pov. 1,11), *comîndat*, *comîndar* (Tiktin) „repas funèbre, derniers devoirs, obsèques“ (în An. Car. tradus prin „exequiæ“), † *cumîndare* „sacrifice“.

CONTENI, v. ținea.

387. **COPERI**, vb. „couvrir, abriter, cacher“ || ir. *coperi*; megl. *cupiriri*; ar. *cupirire*.

Lat. CO(O)PERIRE.

Vegl. *koprer*; rtr. *covrir*; it. *coprire*; sard log. *koberrere*; fr. *couvrir*; prov.

cobrir; cat. sp. *cubrir*; port. *cobrir*.

Der.: *coperit* „action de couvrir; †toit, abri, protection“ (Ps. Sch. XXVI, 5, 6; XXX, 21; CIV, 39); megl. *cupirit* „toit, couvercle“; *coperitor* „couvreur“ (Barcianu), † „protecteur“ (Ps. Sch. LXX, 6; CLII, 10; Coresi, Ps. XXVII, 23; comp. *coopertorium*; dalm. *copertur*; it. *copertoio*; sard camp. *koberidori*; nprov. *cubertouiro*; cat. *cubertora*); *coperitură* „action de couvrir“ (it. *copritura*; vfr. *couvreüre*) || *coperiș* „toit, couvercle, enveloppe“, Dolj *coporîș* (Gr. n. 55) „couverture“ || *incoperi* (Romanați), ar. *ancuperi* (Weigand, Olympo-Wal. 123) „couvrir“ (vfr. *encouvrir*; sp. *encubrir*; port. *encobrir*); *incoperiș* (Romanați) „toit; couverture, couvercle“.

388. **Coperemînt**, sb. n. „toit, couverture, †protection, abri“ (Ps. Sch. CXX, 5; Coresi, Ps. XXX, 48; CXX, 7) || megl. *cupirimint* || < CO(O)PERIMĒNTUM || it. *coprimento*; sard log. *koberimentu*; port. *cobrimento*.

389. **Acoperi**, vb. „couvrir, abriter, cacher“ || ar. *acupirire*.

Lat. AC-CO(O)PERIRE.

Der.: *acoperit*, adj. † „hypocrite“ (Gaster), sb. „action de couvrir, etc., †toit, abri“ (Ps. Sch. XVII, 12); ar. *acoperită* (Weigand, Arom. u. Bulg. 84) „toit“; *acoperitor*, adj. sb. „qui couvre, etc., couvreur“, *acoperitoare* „couverture, couvercle“; *acoperitură*, ar. *acupiritură* „action de couvrir, couverture“ || *acoperemînt*, ar. *acupirimindu* (Dalamatra) „toit, couverture, couvercle“ || *acoperiș* „toit, couvercle, enveloppe“.

390. **Descoperi**, vb. „découvrir, dévoiler, divulguer“ || ir. *rescoperi* (prin înlocuirea lui *des-* cu *res-*); ar. *dis-cupirire*.

Lat. DISCO(O)PERIRE.

It. *discoprire*; fr. *découvrir*; prov. *descobrir*; cat. sp. *descubrir*; port. *descobrir* (comp. rtr. *scoprir*; it. *scoprire*; sard log. *iskoberrere*).

Der.: *descoperire* „action de découvrir, etc., découverte“; *descoperit* „action de découvrir“, etc., † *descuperit* (Cod. Vor.) „révélation“; *descoperitor*, adj. sb. „qui découvre, découvreur“; *descoperitură* „action de découvrir,

† révélation“ (Coresi, Tetr. Luca II, 32; vfr. *discoverture* „découverte“; prov. *descobertura*) || † *descoperemint* (Biblia, 1688, Iez. XL, 15, 16, 20; XLVII, 1) „devant d'une maison, endroit découvert“ (port. *descobrimento*).

391. **COPLEȘI**, vb. „couver entièrement, inonder, étouffer, accabler“.

Lat. *COMPLEXIRE (cf. COMPLEXARE) < COMPLEXUS [Tiktin, Wb.]; înțelesul romînesc se explică bine din acela de „entourer, presser, serrer“ pe care-l avea *complexor*; forma regulată ar trebui să fie *cupleși*, dar *u* a fost înlocuit cu *o* ca în alte cazuri (comp. *coprinde*).

Der.: *copleșeală* și *copleșitură* (Cosținescu) „affaîssement“.

392. **CORASTĂ** (*corastră*, *curastă*, *curastră*, *colastră*, *coraslă*), sb. f. „colostrum, premier lait après la délivrance“ || megl. *gulastră*; ar. *curastră*, *culastră* (Papahagi, Mat. 467).

Lat. *COLASTRA, -AM (= clas. COLOSTRA), prin schimbare de sufix sub influența cuvintelor în -ASTER (Candrea, Rev. ist. arh. VIII, 76; schimbare de sufix presupune și astur. *kuliestru* < *COLESTRUM; Meyer-Lübke, Wien. St. XXV, 104); forma regulată este *curastră*, din care în urma căderii lui *r* prin disimilațiune *curastă*; tot prin disimilațiune (*r-r* > *l-r*, *r-r* > *r-l*) se explică *colastră* și *coraslă* (< **corastlă*, cu căderea lui *t* între *s* și *l*); trecerea lui *c* la *g* în meglenită e neexplicată.

Comp. alb. *kuloštrë*; friul. *kajošte*; it. *colostra*, *colostro*; sard *kolost(r)u*, *kolostra*; sp. *calostro*; port. *costro*, *crosto* < COLOSTRUM, COLOSTRA.

Der.: *a se corăslî*, *a se corăslui* „tourner (en parl. du lait)“.

Impr.: rut. *коластра*, *куластра*, *кupastra*, *кувастра*, *кулейстра* „Biestmilch“; bulg. *коластра*, *куластра*; slov. *kurastva*; pol. *kulastra*; mor. *kurastra*; ung. *gulászt(r)a*, *gujésztra*, *gulesztra*, *gurászta*, *gurázda*, *kurászló*, *kurásztra* (Szinnyei); ngrec. *κουλάστρα* (Murnu, Rum. Lehnw. 29).

393. **CORB**, sb. m. „corbeau“ || ir. megl. ar. *corb*.

Lat. CORBUS, -UM, Rom. XXVII, 184;

Densusianu, Hist. l. roum. I, 103 (= clas. CORVUS).

Alb. *korp*; vegl. *kuarb*; vit. *corbo*, ven. *korbo*; vsard (St. Sass.) *corbu*; vfr. *corp*; prov. cat. *corb* || rtr. *corv*; it. *corvo*; sard log. *korvu*; sp. *cuervo*; port. *corvo* < CORVUS.

Der.: ar. *corb*, *coarbă* „noir, malheureux“; *coarbă* (Marian, Ornit. II, 17; Țiplea, P. pop. 107) „femelle du corbeau“ (alb. *korbe*; vfr. *corbe*; port. *corva*) || dim. *corbișor*; *corbușor*; *corbuleț* și *corbulean* (Marian, Ornit. II, 16); *corbuț*; *corbiță* (Dosoftei, Ps. vers. 83; Marian, Ornit. II, 17) || Oșani *Corbõe* (BSF. II, 81) „nom donné à une chèvre noire“; *corboaică* „femelle du corbeau“ || *corbiu* și *corbos* (Tiktin) „noir comme le corbeau“ || *corbească* (Damé, Term.) „variété de raisin“ (comp. it. *corbina* „dunkle Traube“) || ar. *curbišan* „malheureux“ || ar. *curbisiri* (Dalametra) „rendre malheureux“.

Impr.: ngrec. *κόρμπου* „Bezeichnung einer schwarzen Ziege“ (Murnu, Rum. Lehnw. 29).

394. **CORN¹**, sb. m. „cornouiller“ || ir. megl. *corn*; ar. *cornu*.

Lat. CORNUS, -UM.

Der.: *coarnă* (ar. ~, Dalametra) „sorte de raisin“; megl. ~ „cornouille“; dim. *corniță* (Tiktin) „variété de raisin“ || *cornet* „endroit planté de cornouillers“.

395. **CORN²**, sb. n. „corne, cor, trompette, mancheron (de la charrue); angle, coin; croissant“ — trans. Bihor (Viciu, Glos. 36; Rev. cr.-lit. IV, 142) „poteau cornier d'une maison“ || ir. *corn*; megl. ar. *cornu*.

Lat. CORNU „corne, cor, bout, pointe“.

Vegl. *kuarn*; rtr. *chüern*; it. *cornu*; sard log. *korru*; fr. *cor*; prov. cat. *corn*; sp. *cuerno*; înțelesul de „coin, angle“ se întâlnește în vfr. nprov. și cat.; comp. și sp. *cuernezuelo*.

Der.: dim. *cornuleț*; *cornurel* (Damé; Tocilescu, Mat. 365); *cornișor*, bot. „ceratocephalus orthoceras, lycopodium“, pl. *cornișoare* (Sevastos, Nunta, 137) „caroubes“; *corniță*, mai întrebuintat pl. *cornițe* || *Cornea* „nom populaire du diable“ || *corneci* „poire à poudre, nom populaire du diable“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 21) || trans. *cornenci*

(Viciu, Glos. 36) „lucane“ || *cornici* „cornet à boudin; celui qui conduit la charrue“ (Tiktin) || *cornac* (Marian, Insect. 35) „lucane“ || *cornaci* „qui a de longues cornes“ (Damé, Term.), „celui qui conduit la charrue“ (Tiktin) „sonneur du cor“ (Costinescu), bot. „trapa natans“ || *cornar* „celui qui conduit la charrue“ (Tiktin), † „celui qui prélevait l'impôt sur les bêtes à cornes“ (comp. *cornuarius* „fabricant de cors“); *cornări* „diriger la charrue par les mancherons; poser les poteaux corniers d'une maison“ (Lex. Bud.); trans. *a se cornări* (Lex. Bud.; Rev. cr.-lit. III, 119) „se casser les cornes, † prélever l'impôt sur les bêtes à cornes“; † *cornărit* (Tiktin; Iorga, Studii VI, 271, 410) „impôt sur les bêtes à cornes“ || † *coarneș* (Tiktin) „cornu“ || *cornos* (Tiktin) „corneux“ || *cornurar* (Tiktin; Molnar, Gram. 62; Săliște) „étagère placée au coin d'une chambre, équerre“ || *cornoră* (Costinescu) „mettre des cornes“, fig. „exagérer“, *cornorat*, adj. „cornu, anguleux“, fig. „exagéré“, sb. „le diable“ || *cornuratec* (Cihac) „en forme de corne“ || *cornuros* (Bobb) „en forme de corne, anguleux“ || *incornă* (Cătană, Pov. II, 61; Viciu, Glos. 36) „poser les poteaux corniers d'une maison“ (it. *incornare*; sard log. *inkorrare*; fr. *encorner*; nprov. *encournă*) || *incornat* (Tiktin) „encorné“; dim. *incornățel* (Tiktin) || *incornora* „mettre des cornes, exagérer“; *incornorat*, adj. „cornu“, sb. „le diable“.

396. **Cornat**, adj. „cornu“ (Tiktin) < *CORNUATUS*, -A, -UM „courbé“.

397. **Cornut**, adj. „qui a des cornes“; *cornuți*, sb. m. pl. bot. „xanthium, cerastium arvense“ — **Cornută** (băn.) sb. f. bot. „datura stramonium“ || ar. *curnut* || < *CORNUTUS*, -A, -UM || vegl. *karnojt*; rtr. *cornü*; it. *cornuto*; sard log. *korrudu*; fr. *cornu*; prov. cat. *cornut*; sp. *cornudo* || fr. *cornue*; prov. *cornuda* „vase à deux anses, gâteau à trois cornes“.

Der.: dim. *cornuțel* (Rev. cr.-lit. III, 120) „chardon russe, cornuței (Damé), pl. „fruit du chardon russe“, ar. *curnuțel* „caroubier“, ar. *curnuțeaia* „caroube“; bot. *cornățel* „galium aparine“ (prin schimbare de suffix sub influența altor nume de plante terminate în -ățel).

Impr.: alb. *kərūtə* „gehörntes Schaf“; rut. *коphyта* „mit Hörnern“; pol. *kurnuty*, *kurnasisty*; mor. *kornuta*, *kurnota* (Miklosich, Wander. 23); ngrec. *κοροῦτα* „gehörntes Schaf“ (Murnu, Rum. Lehnw. 29).

398. **COROMBĂ**, sb. f. „prunelle“ (Mehedinți: satul Malovăț) — **Scoroambă** || ir. *corumbə*.

Lat. *COLUMBA*, -AM, sau poate **COLUMB(U)LA*, -AM (comp. *COLUMBULUS*, -UM și formele alb. și it. dial. de mai jos); în cazul din urmă forma rezultată normal **curumblă* va fi pierdut pe *l* prin disimilațiune (comp. *plimb* < **plim-blu*); înțelesul românesc se explică prin faptul că coloarea acestui fruct este porumbie (comp. *porumbă*; alb. *kumbulə* „Pflaume“ < *columbula*, *kulumbri* „Weissdorn, Schlehe“, „Cernigola *kəlumbrə* „fichi fiori“, nap. *kə-lommra* „varietă di fico, fiorone, fior di fico che matura in giugno“); din punct de vedere fonetic, trebuia să avem *curumbă*; prezența lui *o* în silaba întâi se explică probabil prin influența lui *porumb* (cît despre *o* al doilea din forma din Mehedinți, el reprezintă pronunțarea particulară a persoanei dela care a fost auzită). Forma *scoroambă*, cea mai răspândită, nu e pe deplin lămurită; se poate totuși admite că e rezultată din confundarea lui *columba* cu un cuvînt asemănător ca înțeles și ca formă, *SCOLUMBUS*, -UM, atestat în CGL. III, 575 și glosat cu „cardus agrestis“, corespunzător gr. *σαόλυρος* „sorte de chardon comestible“; de altă parte aceeaș plantă e glosată aiurea (CGL. III, 558, 588, 609) cu *columbi*, *columbis*.

Rtr. *culomba*; it. *colomba*; sard log. *kolumba*; fr. *colombe*; prov. *colomba*.

Der.: nu trebuie de sigur despărțite de această formă trans. *corobefe* „prunelles“ (Conv. lit. XX, 1008; la Tiktin cu înțelesul de „pommès, poires sauvages“) și ar. *curubiță* „prunelle“ (Pușcariu, Etym. Wb. 404), *curubit* „prunellier“ (Pușcariu, ibid.; la Mihaileanu *curubiț* „églantier“).

399. **COT**, sb. m. n. „coude; tournant d'un chemin, d'une rivière; aune, jauge“ || ir. megl. ar. *cot*.

Lat. CUBITUS, -UM sau CUBITUM.

Alb. *kut*; (it. *gomito*); sard log. *kuidu*; fr. *coude*; nprov. *couide* (în lim. și cu înțelesul de „aune”); sp. *codo*; port. *cóvado*.

Der.: dim. *cotuș* (Onișor, Doine 78); *cotuleș* și *cotic* (Costinescu) „petit tournant d'une rivière” || *cotiș* (Barcianu; Teodorescu, P. pop. 502) „détour, lieu sinueux”; adv. „en zig-zag” || *cotar* „jaugeur”; *cotări* „jauger”; † *cotărit* „jaugeage, droit de jaugage”; † *cotărie* (Iorga, Studii V, 347, 349) „taxe sur les étoffes” || *coti* „faire des détours; auner, jauger”; *a se coti* „se donner des coups de coude”; *cotit* „action de faire des détours”; *coți* „auner”; *cotitor* (Costinescu; Cihac), adj. „qui fait des détours; jauger”; *cotitură*, *cotei* (Polizu) „détour, tournant, sinuosité”; *coteală* „aunage, jaugage”; trans. *cotoasă* (Frincu-Candrea, Munții apus. 99) „perce-oreille” || *cotigi* „faire des détours, s'esquiver”; *cotigitor* (Cihac), adj. sb. „qui fait des détours”; *cotigitură* (Stamati, Wb. 613) „détour, sinuosité” || trans. Bihor *a se încota* (Pompiliu, Bal. 71; Conv. lit. XX, 1012) „s'accouder” || *coate-goale* „gueux”.

400. **COTOR**, sb. n. „tige, pédoncule, manche (d'une cognée, d'un balai, etc.), garde d'une épée”.

Lat. CAPTORIUM, atestat în CGL. III, 437 cu înțelesul de „filet de chasseur, de pêcheur” < CAPTORIUS, -A, -UM „qui sert à prendre”; pentru desvoltarea înțelesului romînesc, cf. *capulus* „manche (de charrue), poignée, garde d'une épée” < *capio*; din punct de vedere fonetic forma romînească se explică prin căderea lui *p* dinaintea lui *t* în silabă atonă și prin asimilarea lui *ă* cu *o* (**cător* > *cotor*) [Candrea].

Comp. val. *četuer* „Bienenstock” < *capto* *ria*.

Der.: dim. *cotoraș*; *cotorel* || *cotori* „couper les sarments de la vigne” (Tiktin); „relever la vigne, la nouer” (Damé; Barcianu).

401. **CRĂPA**, vb. „crever, fendre” || ir. *crepă*; megl. *cripari*; ar. *cripare* „crever, fendre; se faire jour; être affligé”.

Lat. CRĒPARE „rendre un son”; înțelesul special de „crever, éclater” apare în latinitatea tirzie (Densusianu, Hist. l. roum. I, 189).

Vegl. *krepur*; tr. *craper*; it. *crepare*; sard log. *krebare*; fr. *crever*; prov. *crebar*; sp. port. *quebrar*; înțelesul ar. de „se faire jour” (comp. dr. *a se crăpa de ziuă*) reappare în vfr.: *l'aube crieve*.

Der.: ar. *cripare* „action de crever, etc.; affliction, ennui”; *crăpat* „action de crever, etc.” (*crăpatul zilei, zorilor* „pointe du jour”), ar. *cripat* „mort” (Mihăileanu), „maladie qui produit une mort subite” (Dălmățu), ar. *cripată* „pointe du jour” (it. *crepato*; sp. *quebrado*; port. *quebrado, quebrada*) || *crăpăți* (Tiktin): *zorile crăpătesc* „il se fait jour” || *crăpăcios* (Poenar, II, 80; Costinescu; Tiktin; Rev. ist. arh. III, 384) „qui se fend facilement, plein de crevasses” || *crăpuros* (Wg.Jb. V, 189) „creux”.

402. **Crăpătură**, sb. f. „fente, crevasse” || ar. *cripătură, cărpătură, călpătură* || < CREPATURA, -AM || rtr. *crapadūra*; it. *crepatura*; sard log. *krebadura*; vfr. *creveüre*; prov. cat. *crebadura*; sp. port. *quebradura* || dim. *crăpăturică*.

Impr.: ngrec. *κρίπτωρα* „grosse in den Boden befestigte Steine zwischen denen Lücken klaffen die das Gehen darauf sehr beschwehrlich machen” (Murnu, Rum. Lehnw. 30).

403. **CREASTĂ**, sb. f. „crête, sommet, faite” || ir. *crêștë*; megl. *crêștă*; ar. *creastă* (Dălmățu).

Lat. CRĪSTA, -AM.

Alb. *kreštë*; rtr. *crasta*; it. *cresta*; sard log. *krista*; fr. *crête*; prov. cat. sp. *cresta*.

Der.: *crestar* (Polizu) „mortaise; encoche” || *crestos* „crêté” || *cresta* „entailler, balafrer, créneler” || *crestat* „action d'entailler, etc.”; *crestător* (Lex. Bud.; Cihac), adj. sb. „qui fait des entailles”; *crestătură* „entaille, balafre, crénelure” || *crestuș* (Damé, Term.) „mortaise, entaille” || bot. † *crestetel* (Gaster) „betonica”, *crestătea* „lactuca muralis” || *încresta* „entailler, balafrer, créneler” (nprov. *encrestă*; sp. *encrestar*); *încrestat* „action d'entailler”.

404. **CREDE**, vb. „croire” || ir. *crêde*; ar. *crideare*.

Lat. CRĒDERE.

Vegl. *kredar*; rtr. *crair*; it. *credere*; sard log. *kreere*; fr. *croire*; prov. *creire*; cat. *creure*; sp. *creer*; port. *crer*.

Der.: † *crezut* (Cipariu, Princ. 209; Iorga, Studii XII, 237) „fidèle, confident“, sb. n. „croyance“ (Letop. I, 106); *crezător*, adj. sb. „croyant“ || *crezare*, *crezământ* „foi, confiance, crédit“ || † *crezuție* (Paliia, Gen. XXXII, 9) „vérité“ || *încrede* (ar. *ncrideare*) „confier“, *a se încrede* „avoir confiance, se fier“ (vfr. *encroire*, sav. *ankrere*; prov. *encreire*); *încredere* „confiance, présomption“; *încrezut* „présomptueux“; *încrezător*, adj. „qui se fie“; † *încrezătură* (Gaster) „foi“ || *necrezător* „incrédule“ || *necrezare* „incrédulité“ || † *necredzuție* (Paliia, pref.) „impiété“ || *neîncredere* „méfiance“ || *neîncrezător* „méfiant“.

405. **Credință**, sb. f. „croyance, foi, confiance“—trans. băn. bucov. „fiançailles“ < *CREDENTIA, -AM || rtr. *credentscha*; it. *credenza*; fr. *croyance*; prov. *crezensa*, cat. *creansa*; port. *crença* || *credincer*, trans. „homme de confiance, garant, † confident, conseiller du prince, maître-queux“ || *credințar* (Polizu; Barcianu) „homme de confiance, garant“ || *credincios* „croyant, fidèle, homme de confiance“, *credințos* (Gr. n. 49) „homme de confiance“; *credincioșie* (Tiktin; Barcianu) „fidélité (spéc. conjugale)“ || *credință* (Barcianu) „emprunter sur crédit“ (prov. *crezensar*), trans. bucov. *a se credință* „fiancer“; *credințare* † „assurance“ (Iorga, Studii, XIV, 234), trans. bucov. „fiançailles“ (Marian, Nunta 165) || † *credinți* (Iorga, Doc. Bistriței II, 52) „confirmer“, trans. bucov. Maramureș *a se credinți* (Marian, Nunta 167; Onișor, Doine 59; Țiplea, P. pop. 108) „se fiancer“ || *încredința* „confier, assurer, certifier“, *a se încredința* „se fier, s'assurer, se convaincre“, trans. bucov. „se fiancer“; *încredințare* „action de confier, etc., certitude, conviction“, trans. bucov. „fiançailles“; *încredințător*, adj. sb. „qui se confie à qqn, qui certifie“; † *încredinți* (Biblia 1688, Paralip. II, 1, 9; 6, 17) „confirmer, ratifier“, trans. bucov. *a se încredinți* (Marian, Nunta, 167) „se fiancer“; † *încredințală* (Cantemir,

Hron.) „action de confier, d'assurer“ || *necredință* „incrédulité, méfiance, infidélité“ || *necredincios* „infidèle, incroyant, mécréant“.

406. **CREIER** (*creiere*, *crier*), sb. m. „cervelle, cerveau; sommet“; trans. Bihor (Frîncu-Candrea, Munții apus. 99; Conv. lit. XX, 1008) „moyeu de la roue“—băn. *cfel*, *cfiel*, pl. *cfeli*, *cfet*; Munții Sucevii pl. *criili* (Sez. V, 60); Oșani *cleeri* (Candrea, BSF. III, 48); trans. *crel*, Bihor *creri*, pl. (Conv. lit. XX, 1008; Frîncu-Candrea, Munții apus. 99) || megl. *criel* „cerveau, cervelle, raison, mémoire“; ar. *crier*, *criel*.

Lat. C(E)REBĒLLUM, cu sincopa lui E înainte de alterarea lui c; forma normală **creiél* (păstrată, cu trecerea lui e aton la i, în megl. și ar) a devenit prin contracțiune *criel*, care se mai aude și azi în mai multe părți ale domeniului dr.; în băn. *cfiel* semivocala i după r a devenit plenisonă; din pl. **crieli* a rezultat, înainte de reducerea lui *li* la i, forma *crieri*, prin asimilațiunea *ri-li* > *ri-ri* (comp. *mi-rioară* < *mi-rioară*, s. *miel*); din pl. *crieri* s'a refăcut un sg. *crier*; în unele părți i a fost absorbit de r, de unde *creri* (scris astăzi *creeri*), în alte părți a devenit plenison, de unde *cieri*.

Vegl. *karvjale*; rtr. *tschervè*; it. *cervello*; sard log. *karveddu*; fr. *cerveau*; prov. *cervel*; cat. *cervell*.

Der.: dim. *creeraș* (Barcianu) || megl. *crielat* „intelligent, sage“, megl. *ancrielat* „intelligemment, sagement“ || *descreierat* „écervelé, fou“ e formațiune nouă.

407. **CREȘTE**, vb. „croître, grossir, élever (des enfants)“ || ir. *crește*; megl. *creștiri*; ar. *creaștere*, *crișteare*.

Lat. CRESCĒRE.

Vegl. *kraskro*; rtr. *crescher*; it. *crescere*; sard log. *kreskere*; fr. *croître*; prov. *creisser*; cat. *crexer*; sp. *crecer*; port. *crescer*.

Der.: *creștere* „croissance, crued'eau; élevage, éducation“; *crescut* „croissance, † taille“ (Cipariu, Princ. 209), † *crescută* (Ps. Sch. LXXIX, 12) „rejeton“ (comp. rtr. *creschida*; it. *crescita*; port. *crescida*); *crescător* „cultivateur, éleveur, qui élève un enfant“;

crescătorie (Tiktin) „élevage, lieu où l'on élève (en parl. des animaux)”; *crescătura* „croissance, enflure” (comp. rtr. *creschadūra*; sic. *kriscătura*; vfr. *cresceüre* „crû”, vfr. *cresture* „accroissement, croissance, crue d'eau”) || ar. *discrîșteari* (Dalametra) „décroître” (it. *discreocere*; fr. *décroître*; prov. *descreisser*; sp. *descrecer*); dr. *descrește* e neologism.

408. **Ncreșteare**, vb. ar. (Weigand, Olympo-Wal. 232), megl. „croître, se lever (en parl. du soleil)” < INCRESCERE || megl. *ncrêștiri* „lever du soleil”.

409. **CREȘTIN**, adj. sb. „chrétien; homme en général” || megl. ar. *criștin*.

Lat. CHRISTIANUS, -A, -UM; forma regulată ar fi trebuit să fie * *creșin* (STI > ș; comp. u stia > ușe), dar cuvântul fiind introdus în peninsula balcanică relativ târziu, evoluțiunea lui fonetică n'a putut merge paralel cu a altor cuvinte analoge din fondul primitiv al latinei balcanice.

Alb. *kəštəre*; rtr. *crastianu*; it. *cristiano*; sard *kristianu*; fr. *chrétien*; prov. *crestian*; cat. *cristià*; sp. *cristiano*; port. *christão*; nici în aceste limbi fonetismul nu este peste tot normal, fie pentru același motiv ca în limba română fie pentru că cuvântul a fost influențat de forma latină din biserică; înțelesul de „homme” apare și în alb. rtr., în dialecte italiene și în francesă.

Der.: dim. *creștinaș* (Tocilescu, Mat. 1071; Rădulescu-Codin, Cînt. pop. 58) || *creștinie* (Tiktin) „action de rendre chrétien, baptême” || col. ar. *criștinami* (Dalametra) || *creștinesc*, ar. *criștinescu* „chrétien”; *creștinește*, ar. *criștineaști* (Papahagi, Mat. 683) „chrétiennement” || *creștina*, *creștini*, ar. *criștinare* „rendre chrétien, baptiser” (it. *cristianare*; vfr. *chrestienner* „baptiser”; prov. *crestianar*; sp. *cristianar*) || *încreștina* (Teodorescu, P. pop. 367; Tocilescu, Mat. 526) „rendre chrétien, baptiser” || ar. *criștinipsiri* (Dalametra) „rendre chrétien”.

410. **Creștinătate**, sb. f. „chrétienté — † vertus chrétiennes” (Ivireanul, Did. 89) || ar. *criștinătate* || < CHRISTIANITAS, -ATEM || rtr. *crîstanted*; it. *cristianità*; sard log. *kristianidade*; fr. *chrétienté*; prov. *crestiantat*; sp. *cristiandad*;

port. *christandade* || ar. *criștinitatică* (Cod. Dim., v. WgJb. VI, 155) „chrétienté”.

411. **CRUCE**, sb. f. „croix; croupe; volée (d'un chariot); encroix (tiss.)”; *cruci*, pl. „croisée du dévidoir” (Damé, Term. 140) || megl. *cruți* „croix; croupe”; ar. *crufe*.

Lat. CRUX, CRUCEM.

Alb. *krük'*; vegl. *krauk*; rtr. *crusch* (și cu înțelesul apropiat de cel megl. de „Schwanzstück, Stück Fleisch mit dem Rückgrate über dem Schwanz”); it. *croce*; sard log. *ruge*; fr. *croix*; prov. *crotz*; cat. *creu*.

Der.: dim. *cruciță*; *crucișoară*; *cruci(u)liță*, bot. „senecio vulgaris”, *cruciulițe*, pl. „lychnis chalcidonica”; ar. *cruciță* || augm. *crucioi* (Tiktin) || *cruciș* „transversal; louche (en parl. des yeux)”, sb. „croisée du dévidoir” (Damé, Term. 140), „cime (du sapin”, Voronca, Dat. cred. 58); adv. „en croix, en biais; de travers; en louchant”; ar. (n) *cruciș* și *ncrucișalui* „en croix, de travers, en biais”; (in) *crucișa* „croiser”, *a se (in)crucișa* „se croiser, s'entrecroiser; s'étonner”, ar. (n) *crucișare* „croiser”; *încrucișat* „croisé, louche (en parl. des yeux)”; *încrucișătoare* (Pamfile, Jocuri) „baguette transversale du cerf-volant”; *încrucișeală* (Damé) „croisement”; *descrucișa* (Tocilescu, Mat. 7) „décroiser” || *cruci* „croiser” (Tiktin), Munții Sucevii (Șez. II, 225) „injurier”, *a se (in)cruci* „faire le signe de la croix; s'étonner”; *cruceală* (Tiktin) „action de se signer; étonnement” || ar. *ncurțil'at* „croisé” || *răscruc* (mai obicinuît pl. *răscruci*), Mehedinți *răscruci*, sg. „carrefour, palonnier”, *răscruci*, pl. „croisée du dévidoir” (Damé, Term. 140); *în răscruci* „en croix” || *descruci* (Tocilescu, Mat. 7) „décroiser” || *cruce-amiazi* „midi juste”.

Impr.: ung. *krucsa*.

412. **CRUD**, adj. „cruel; cru, non cuit”; fig. „jeune” || megl. ar. *crud*.

Lat. CRUDUS, -A, -UM.

Vegl. *krojť*; rtr. *crŭj*; it. *crudo*; sard log. *kru*; fr. prov. cat. *cru*; vsp. *cruo*; port. *cru*.

Der.: dim. *crudicel* (Tocilescu, Mat. 50; Rădulescu-Codin, Cînt. pop. 127) || *crudac* (Tiktin; Rădulescu-Codin,

Cuv. Musc. 23) „pas encore formé, jeune, naïf simple“ || *cruzime* „cruauté, crudité“ || *cruzie* (Biblia 16⁸, Macab. III, p. 739; Tiktin; Mag. ist. I, 168) „cruauté“.

413. † **Crudătate**, sb. f. „cruauté“ (Tiktin; Mag. ist. II, 335) < CRUDITAS, -ATEM „crudité, chose indigeste“.

414. **CRUNT**, adj. „sanglant, cruel“ (mai obicinuît astăzi înțelesul din urmă; cel dintii des în vr. apare și astăzi dialectal: Marian, Vräji 34, 43; Gorovei, Cimil. 382).

Lat. CRUENTUS, -A, -UM (pentru fone-tism, cf. Ascoli, Arch. gl. XIV, 342).

Rtr. *criaint*.

415. **Crunta**, vb. „faire jaillir du sang, faire une entaille“ (Mărg. 112^a; Stamatii, Poesii 247; Tocilescu, Mat. 9; Mehedinți), † „ensanglanter“, < CRUENTARE || *cruntat* (Alexandri, P. pop. 201) „a-vec les sourcils froncés, assombri“.

416. **Încrunța**, vb. „ensanglanter“ (Damé; Letop. I, 419; Varlam, Caz. I, 104^b; Iorga, Studii VI, 403; Teodorescu, P. pop. 675; Marian, Vräji 43); *a se încrunța* „prendre un air terrifiant, fron-cer les sourcils, s'assombri“ < *INCRU-ENTARE (atestat numai în *cruenta-tus*) || † *încruntător* (Psalt. 1651, XXV, 9) „sanguinaire“; *încruntătură* (Damé) „reste sanglant; froncement des sour-cils“ || *descrunța* (Teodorescu, P. pop. 384; Marian, Desc. 80) „défroncer les sourcils“.

417. **CU**, prep. „avec“ || ir. megl. ar. *cu*.

Lat. *cum*, devenit în cazul cînd era accentuat *cux*, formă atestată în in-scripțiuni și păstrată în romînește în legătura sintactică *cu nusul* (v. *Îns*); în cazul cînd era aton, *m* a căzut și forma aceasta s'a generalizat cu timpul (cf. Candrea, Conson. 50).

Rtr. *con*, *cun*; it. sp. *con*; sard. log. *kum*, *kun*; prov. *com*. *co*; port. *com*.

418. **CUC**, sb. m. „coucou“ || ir. megl. ar. *cuc*.

Lat. *cuculus*, -UM ori *cuccus* (Isidor, XVII, 7; cf. *cucculus* CGL. II, 352).

Alb *kük*; rtr. *cuc*; it. *cucco*; (fr. *coucou*); sard. *kuku*; port. *cuco*; cuvîntul fiind onomatopeic, fonetismul lui nu s'a desvoltat normal în toate părțile.

Der.: *cucă*, *cuculeasă*, *cuculiță* (Ma-rian, Ornit. I, 43; Vräji, 231) „femelle du coucou“, bot. *cuculeasă* „lychnis flos cuculi“ || dim. *cuculeț*, *cucușel*, *cucușor* (Marian, Ornit. I, 43; Sevastos, Cînt. 82), *cucușor* (Marian, Ins. 106) „bête à bon Dieu“; *cuculean* (Voronca. Dat. cred. 449); *cucuș* (Tiktin) || *cucui* (Tiktin) „coucouer, crier comme le coucou“ || bucov. trans. *răscucui* (Ma-rian, Ornit. I, 48; Sărb. III, 237), bân. *răscuci* (Mangiuca, Căhind. 23 Apr.) „rompre un gâteau sur la tête des bre-bis en prononçant des formules où est mentionné le coucou (usage po-pulaire)“; *răscucuit* (Marian, Sărb. III, 237) „pratique de cet usage“.

CUCERI, v. *cere*.

419. **CUCUI**, sb. n. „bosse, enflure; huppe“ || ar. *cuculă*.

Lat. *CUCULLIUS, -UM < CUCULLUS, -UM „cape, capuchon“; dela înțelesul a-cesta s'a putut ajunge foarte ușor la cel romînesc (comp. sirb. *kapica* „Käppchen“ și „Kopfigeschwulst der Neugeborenen“).

Der.: *a se cucuia* „s'enfler, se bossuer; se jucher“; *cucuiat*, ar. *cucu-lat* „enflé, huppé; juché“ (sard log. *kugužadu* „grano che ha la loppa, gu-scio“).

420. **CUCÚRBETĂ** (*cucúrăbătă*, *carcu-betă*, *curcubătă*) „courge, gourde“ || ar. *curcubetă* „courge“; fig. „caboche“.

Lat. CUCURBITA, -AM; forma normală *cucúrăbătă*, păstrată la Oșani (Candrea, BSF. III, 81; cf. Tiktin) a devenit prin metatesă (comp. formele sardă și sp.) *curcúbătă*, cum se aude în Bănat; sub influența pluralului *cucúrbe* s'a născut forma de sg. *cucúrăbetă*; schim-barea de accent se datorește poate influenței formelor în *-ete*.

Sard. *kurkuta*; vfr. *courde*; nprov. *coucourdo*; vsp. *corcôita*.

Der.: Bihor *cucurbeșesc* (*pere cucur-beșești*, Conv. lit. XX, 1009), † *curcubetos* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 296; scris greșit *curcubenos* sub influența glosei slave *тыбеница*) „en forme de courge“.

421. **Cucuberte** (*curcubete*), sb. f. „petite courge, bryonia alba, aristo-lochia clematitis“ < CUCURBITELLA „co-

loquinte“ || *cucurbetică*, *curcubetică* „aristolochia clematidis“.

422. **Curcubitar** (ar.), sb. m. „vantard“ < CUCURBITARIUS, -UM „celui qui cultive des courges“; înțelesul ar. e luat figurat || băn. *cucurbetariț* (An. Car., ne-tradus de glosator).

423. **CUCUTĂ**, sb. f. „ciguë commune“ || ar. *cucută*.

Lat. *CUCUTA (= clas. CĪCUTA), rezultat prin asimilațiune (cf. Densusianu, Romania XXIX, 332).

Vfr. *cocue*; nprov. *koukudo* (cf. Rolland, Flore, VI, 200-201) || parm. *șguda*; vfr. *ceüe*; vsp. *ciguda* < CĪCUTA.

Der.: dim. *cucutiță* „oenanthe phelandrium“.

Impr.: alb. *kukutë* (împrumutul din românește trebue admis prin faptul că -cū- trebuia să dea -k'ü-); ung. *ku-kuta*; sîrb. *kukuta*.

CUFUNDA, v. *fund*.

424. **CUFURI** (*a se*), vb. „foirer“ || megl. *cufăriri*; ar. *cufurire*.

Lat. CON-FORIRE.

Der.: megl. ar. *cufoari* „diarrehă“; *cufurit* și *cufuritură* (Laurian-Massim) „action de foirer“ || *cufureală* „diarrehă“ || *cufuricios* (Bobb; Lex. Bud.; Costinescu), ar. *cufuros* „foireux“ || megl. *pricufuriri* „foirer“.

425. **CUGETA**, vb. „penser, réfléchir“.

Lat. COGITARE.

Alb. *kuiton*; sprsl. *kuitar*; vfr. *cuidier*; prov. *cuidar*; cat. *cuydar*; sp. port. *cuidar*; pentru parte din aceste forme romanice se admite *CŪGITARE, neexplicat încă.

Der.: *cuget* „pensée, dessein“ (vit. *coto*, Lecce *kușetu*; prov. *cuit*; port. *cuido*; comp. Cerignola *kuçetă*; prov. *cuida*); *cugetare* „action de penser, pensée“ (vfr. *cuidier* „pensée, croyance“); *cugetător* „penseur“ (comp. *cogitatorium*; vfr. *cuidoire* „choses qu'on fait accroire“); *cugetătură* (Dosoftei, Ps. vers. 179; Cihac; Barcianu) „action de penser, réflexion“ || † *cugetațare* (Dosoftei, V. Sf. Ian. 17; Molitv. 53^a) „réfléchissant“.

426. **CUI**, sb. n. „clou; cheville“, Ser-

bia „cheville de bois, coin à fendre“ || ir. *cuñ*.

Lat. CUNEUS, -UM „coin à fendre le bois“.

Alb. *kuñ*; rtr. *cuogn*; abr. *koñe*, Cerignola *kuñe*, sic. *kuñu*; fr. *coin*; prov. *cunh*; cat. *cony*; sp. *cuño*; port. *cunho*.

Der.: dim. *cuiuț* (Gorovei, Cimil. 183); băn. *cunișele*, pl. „clous de girofle“; *cuișor*, *cuișoare*, pl. „clous de girofle“, bot. „dianthus, holosteum umbellatum“; bot. *cuișoriță* „geum urbanum, holosteum umbellatum“ || *cuier* „porte-manteau, étagère; cloutière“ (Tiktin); *cuierie* (Barcianu) „clouterie“.

427. **Încuia**, vb. „fermer à clef“; *a se încuia* „s'enfermer à clef“, fig. „être constipé“ < IN-CUNEARE; înțelesul se explică ușor din întrebuintărea, ca mijloc primitiv de încuiere, a unui „cuneus“ ce se introducea într-o verigă || rtr. *incugner*; ven. *inkuñar*, abr. *nguñá*, nap. *nkoñare*, cal. *nkuñare*; sard camp. *inkunğai* „chiudere“; vfr. *encoignier* „placer dans un coin“; prov. *enconhar*; cat. *encunyar*; vsp. *encuñar* || sard log. *kunzare* „chiudere, assiepare“; fr. *cogner*; prov. *conhar*; port. *cunhar* < CUNEARE || *încuiere* „action de fermer à clef, fermeture, constipation“; *încuiat* „fermé à clef, constipé“, sb. „action de fermer à clef“; *încuietoare* „loquet, serrure“; *încuietură* (Costinescu; Cihac; Gaster) „constipation“ (fr. *encognure*).

428. **Descuia**, vb. „ouvrir (avec la clef)“ < *DISCUNEARE (atestat numai part. *discuneatus* „ouvert comme avec un coin“) || tir. *deskoñar*; vfr. *descoignier* „arracher (des coins), faire sortir d'un endroit“; comp. abr. *skuñá* „uscir dall'ovo, sgusciare, cavar dal guscio la mandorla, la noce“, nap. *skoñare* „torre i cunei dalle biche coniche de grani e sgranarne le spighe, battere il grano, trebbiare“; sard log. *iskunzare* „aprire“ || *descuiere*, *descuiat* „action d'ouvrir avec la clef“; *descuietoare* (An. Car.; Lex. Bud.; Polizu) „clef“; *descuietură* (An. Car.; Polizu) „action d'ouvrir, ouverture“.

429. **CUIB**, sb. n. „nid, nichée: mortaise“ (Damé, Term.) — † *cuñub* || ir. *cul'b*; megl. *cuñb*, *cul'b*; ar. *cuñb*.

Lat. * CUBIUM < CUBĒRE; prezența lui *u* în ir. și megl. e încă neexplicată.

Mant. *kubi* „covo, covacciolo della lepre“, cremon. *kubbi* „covo, covile“, mil. *kobbi* „cuccia“, parm. *kobbi* „covacciolo (degli uccelli), covile, tana“, piac. *kobi* „cove, covile“; port. *coio*.

Der.: dim. *cuib(u)șor*, bot. „neottia nidus avis“; *cuibuleț*; *cuiburel*; *cuibuț* (Lex. Bud.; Țiplea, P. pop. 108) || *cuibar* „nichet, nichée“, mold. *cuibare* (Wg. Jb. IX, 227) „nid“, ar. *cuiba(i)r* „nid“; dim. *cuibariță* (Damé); *cuibări* „faire son nid, nicher, construire en forme de nid, amonceler la terre autour des épis de maïs; fouiller, fureter“ (Lex. Bud.) || *cuiba* (Tiktin; Barcianu) „nichet“ (com. *kobiá*, mil. *kobbiá* „dormire“) || *cuibui* (Lex. Bud.) „nichet“ || † *a se cuibubura* (Ps. Sch. CIII, 17) „se nicher“ || *incuiba* (Marian, Immorm. 108) „faire son nid“, *a se incuiba*, *a se incuibî* (Marian, Desc 33) „se nicher, s'introduire, s'enraciner“ || † *a se incuibui* (Coresi, Ps. 284, 34), † *a se incuibubura* (Ps. Vor. CIII, 17) „se nicher“ || *des-cuiba* (Lex. Bud.; Barcianu) „dénicher, chasser du nid“.

CULCA, v. loc.

430. **CULEGE**, vb. „cueillir, recueillir, récolter“ — vr. bân. pf. *culeș* || ir. *culeže*; ar. *culeadzire* (pf. *culepșu*).

Lat. COLLIGĒRE, *-LEXĪ, -ECTUM.

Rtr. *cler*; it. *cogliere*; sard log. *boḡ-dire*; (fr. *cueillir*; prov. *coillir*; cat. *cullir*); sp. *coger*; port. *colher*.

Der.: *culegere* „action de cueillir, etc.; recueil, collection“; *cules* „cueille, cueillette“; *culegător* „qui cueille, etc.; collectionneur“; *culegătoreasă* (Polizu) „vendangeuse“.

431. **CULME**, sb. f. „cime, faîte, faîtage; traverse au plafond des maisons de paysans sur laquelle on pose des étoffes, des tissus“ — † „crinière“ (Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 274) || ar. *culmu* „cime, faîte“ (Pușcariu, Etym. Wb. 437).

Lat. CULMEN; nu este necesar să admitem pentru forma ar. un *CULMUM; schimbarea de gen s'a putut întâmpla în acest dialect (comp. formele alb. it. sardă).

Alb. *kułm*; rtr. *cuolm*; it. *colmo*

sard gal. *kulmu*; vfr. *colme*; nprov. *coumo*; sp. *cumbre*; port. *cume*.

Der.: dim. *culmiță* (Tiktin; Gr. n. 17); *culmulită* (Tiktin) || *culmiș* (Tiktin) „cime“.

432. **Culminăriță** (trans.), sb. f. „tissu de différentes couleurs dont on décore à la campagne les murs à la hauteur du plafond“ (Frincu-Candrea, Munții apus. 99) < *CULMINARIA, -AM + suf. -iță; forma corectă ar trebui să fie *culminariță*, dar *i* se explică prin influența unui derivat înrudit ca *mărginareț*; din **culminăriță* s'a ajuns prin schimbare de accent la *culminăriță*.

433. **CUM**, adv. conj. „comment, comme, dès que; que“ || ir. megl. ar. *cum*.

Lat. QUOMODO, scurtat prin fonetică sintactică și cu *o* > *u* în pozițiune a-tonă (cf. Vising, în Abhandl. Tobler, 113).

It. *come*; fr. *comme*; prov. cat. *com*; sp. port. *como*.

Der.: † *cumuș* (Gaster) || *oarecum* „en quelque sorte, quelque peu“ || *oricum* „de quelque manière que...“ || *precum* „comme, ainsi que“; † *precumuș* (Cantemir, Hron.) || *necum* „moins encore“ || *cumva* „par hasard, est-ce que“?

434. **CUMETA** (*a se*), vb. „oser, s'enghardir, risquer“ (Lex. Bud.; Polizu; Barcianu); *a se cumeți* (Petri).

Lat. COMMITTĒRE, cu schimbare de conjugățiune (comp. însă forma compusă); înțelesul romînesc se explică foarte bine din expresiuni de felul acesta: *committere se in terram hostilem* „s'aventurer dans un pays ennemi“, *committere se in aciem* „risquer le combat“ [Candrea].

Der.: *a se incumeta* (*incumăta*, Reteganul, Bibl. pop. 30), *incumete*, *incumeți* (Jipescu, Opinc. 37) „oser, s'enghardir, risquer“.

435. **CUMINECA**, vb. „donner la communion“ || megl. *cuminicari*; ar. *cuminicare*.

Lat. *COMMŪNICARE (= clas. COMMŪNICARE „faire part, communiquer“), prin asimilarea cu verbele în -icare (cf. Candrea, Rev. ist. arh. VII, 76); pentru înțelesul pe care l-a primit în epoca

creștină, cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 188).

Alb. *kungon*; Erto *komeligé*; gen. *kuminiğá*; prov. *komenegar*; navar. *komingar*; comp. formele compuse vfr. *acommengier*; lomb. *skuminiar*, vgen. *scomeneca*; sard log. *iskominiğare*; vfr. *escomengier*.

Der.: *cuminecătură*, megl. *cumini-cătură*, ar. *cumnicătură* „communion“.

436. **Cuminecat**, sb. n. „action de donner la communion“ < *COMMŪNICATUS, -UM (= COMMUNICATUS „communication“); comp. alb. *kungat*.

437. † **Cumenecăciune**, sb. f. „communion“ (Cipariu, Princ. 219) < *COMMŪNICATIO, -ONEM (= clas. COMMUNICATIO „action de communiquer“, în lat. ecl. *communicatio fractionis panis* „communion, (partage) de la fraction du pain“).

438. **CUMNAT**, sb. m. „beau-frère“ — **CUMNATĂ**, sb. f. „belle-soeur“ || ir. *cumnât*; megl. ar. *cumnat*, *cumnată*.

Lat. COGNATUS, -A, -UM; alături de înțelesul general de „parent“ întilnim și pe acela de „beau-frère, belle-soeur“ (Densusianu, Hist. l. roum. I, 188).

Alb. *kunat*, *kunatz*; vegl. *komnut*, *komnuta*; rtr. *quino*, *quineda*; it. *cognato*, *cognata*; sard log. *konnadu*, *konnada*; prov. *cognat*; port. *cunhado*, *cunhada* || bearn. *kūñat*; sp. *cuñado* < *CŪGNATUS, cu trecerea lui o la ū neexplicată.

Der.: dim. *cumnățel*, *cumnățea* (Marian, Nunta, 66; comp. sp. *cuñadillo*, *cuñadilla*), *cumnățică* || *cumnăție* „parenté entre beaux-frères“ (comp. vsp. *cuñadía*; port. *cunhadia*) || *cumnățesc* „de beau-frère“ (Marian, Nunta, 66) || *a se (în)cumnăfi* (Marian, Nunta, 66) „devenir le beau-frère de qqn“.

Impr.: rut. *куннат* „Schwager“.

439. **CUMPĂRA**, vb. „acheter“ || ir. *cumparâ*; megl. *cumpărari*; ar. (a)-*cump(ă)rare*.

Lat. COMPARARE, atestat și cu înțelesul de „acheter“ (Densusianu, Hist. l. roum. I, 188; Denk, Arch. lat. Lex. XVI, 281); păstrarea lui *m* (cf. Candrea, Conson. 99) se datorește formelor accentuate pe silaba inițială.

Rtr. *cumprer*; it. *comp(e)rare*; sard

log. *kompore*; vfr. *comperer*; prov. cat. sp. port. *comprar*.

Der.: *cumpărare* „action d'acheter, achat“; *cumpărător* (megl. ~) „acheteur“ (comp. vsp. *compradero*), *cumpărătoare* „achat“; *cumpărătură* (megl. ar. ~) „achat“ (vit. *comperatura*) || ar. *ancumpîrari* (Dalametra) „acheter“.

440. **Cumpărat**, sb. n. „achat“ < COMPARATUS, -UM.

441. † **Scumpăra** (Cod. Vor.; Doc. Acad. 88; An. Acad. XX, 478; Ștefulescu, Gorjul XLVII; Gaster) „acheter, racheter“ < EX-COMPARARE || *scumpărare* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 301) „vengeance“ (pentru înțeles cf. mai jos *răscumpăra*); † *scumpărat* (Gaster) „rédemption“; † *scumpărător*, adj. sb. (Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 301) „vengeur, vindicatif“, *scumpărătoare* (Doc. Acad. 60) „rachat“.

442. **Răscumpăra**, vb. „racheter, † venger“ (Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 299, xci) < RE-EX-COMPARARE; pentru înțelesul de „venger“, comp. it. *riscattare* „racheter“, *riscattarsi* „se venger“ || *răscumpărare* „rachat, † vengeance, † satisfaction“ (Prav. Vas. Lupu 125^b) || *răscumpărător* „racheteur“ (Lex Bud.; Polizu), † „vengeur“ (Varlam, Caz. I, 265^b), † *răscumpărătoare* (Iorga, Studii VII, 25; XIV, 242; Ștefulescu, Gorjul 14), *răscumpărătură* (Polizu; Barcianu) „rachat“ || *descumpăra* (Paliia, Exod. VI, 6; XIII, 13, 15; Cat. calv. 34; Iorga, Doc. Bistriței II, 5; Doc. Acad. 6; Marian, Immorm. 297; Alexici, Lit. pop. 162) „racheter“, prin înlocuirea lui *răs-* cu *des-*, cum s'a întâmplat și în alte forme, ar. *discumpărare* „racheter, récompenser, rendre“; † *descumpărător* (Gaster) „qui rachète“; † *descumpărăciune* (Paliia, Exod. XXX, 12, 14, 16; Cipariu, Princ. 220; An. Acad. XX, 487), *descumpărătură* (Paliia, Exod. XXX, 15) „rachat“.

443. **CUMPĂTA**, vb. „réfléchir, délibérer, ménager, tempérer, modérer, ralentir“; *a se cumpăta* „se retenir, se tempérer, être sobre“.

Lat. *COMPĪTARE (= clas. COMPUTARE), prin confundarea lui -UTARE cu -ĪTARE (comp. *reputare* > **repitare* > rtr. *ravidar*; sic. *arripitari*); pentru păs-

trarea lui *m*, comp. *cumpăra*; cit privește înțelesurile românești, ele se explică ușor din acelea de „calculer, supputer“ pe care le avea forma latină.

Alb. *kup=toñ*; it. *compitare* (*contare*); sard log. *kumpidare*; fr. *conter*, *compter*; prov. cat. *comptar*; (sp. port. *contar*).

Der.: *cumpătare* „mesure, retenue, économie, sobriété; *cumpătat* „modéré, sobre“; *cumpătate* (Polizu) „modération“.

444. **Cumpăt**, sb. n. „mesure. équilibre, retenue, tacte, modération“ > *COMPITUS*, -UM (= clas. *COMPUTUS*) „calcul, compte“ || it. *compito* (*conto*); sard log. *kumpidu*; fr. *conte* (*compte*); prov. cat. *compte*; (sp. *cuento*; port. *conto*).

445. † **CUMPLI**, vb. „achever, détruire, exterminer“.

Lat. **COMPLIRE* (= clas. *COMPLĒRE*); pentru păstrarea lui *m*, cf. *cumpăra*.

Rtr. *complir*; it. *compire*; sard log. *lompere*; vfr. prov. *complir*; cat. sp. *cumplir*; port. *cumprir*.

Der.: *cumplire* „cruauté, horreur, dureté, † fin“; înțelesul de „dureté“ se explică din expresiuni cum sînt: *cumplirea durerii mele* (Tiklin), adică din ideea de „ce qui pousse à l'extrême une souffrance, toute cruauté“ || *cumplit* „dur, cruel, atroce, avare“, adv. *durement, cruellement, extrêmement, beaucoup, très*. cu desvoltarea semantică paralelă aceleia a lui *cumplire*: *durere cumplită* „douleur poussée à l'extrême, douleur exagérée, atroce“, și tot astfel *minie cumplită*, *foame cumplită*, de unde s'a isolat adjectivul cu accepțiunile speciale de mai sus (prov. *complit*; sp. *cumplido*; port. *cumprido*); † *cumplit* „fin“, † *în cumplit* „enfin, toujours, éternellement“ || *cumplitate* (Tiklin) „avarice“; † *cumpliciune* (Tiklin) „dureté, cruauté“ (comp. *completio*) || *încumplit* (Conachi) „dur, cruel“.

446. **CUNOAȘTE**, vb. „connaître, reconnaître“ || ir. *cunoște*; megl. *cunoaștiri*; ar. *cunoaștere*, *cunușteare*.

Lat. **CONOSCERE* (= clas. *COGNOSCERE*), rezultat printr'o falsă recompunere (CON, CUM+*NOSCERE*).

Sard log. *konnoskere*; fr. *connaître*; port. *conhecer* || sprsl. *kanușer*; it. *conoscere*; prov. *conoisser*; cat. *conexer*; sp. *conocer* < **CONOSCERE*.

Der.: *cunoaștere*, ar. *cunoaștere* „connaissance“; *cunoscut*, sb. m. „connaissance (en parl. de personnes)“, † sb. n. (Dosoitei V. Sf., v. WgJb. V, 84) „connaissance“; *cunoscător*, ar. *cunoscător*, adj. sb. „connaisseur“; † *cunoscătură* (Cat. calv. 40) „connaissance“ || *cunoștință*, ar. *cunuștință* „connaissance“ (fr. *connaissance*; port. *conhecença*; comp. it. *conoscenza*; prov. *coneixensa*; cat. *coneixensa*) || *încunoștință* „faire savoir, communiquer, avertir“; *încunoștințare* „communication, avis, avertissement“ || ar. *pricunoaștiri* „connaître d'avance“.

447. **CUNUNĂ**, sb. f. „couronne“ — *curună* (Voronca, Dat. cred. 730); † *curură* (Cod. Vor.; Ps. Sch. XX, 4; LXIV, 12) pot fi rezultate prin rotacism din *curună* sau din *cunună* || ar. *curună*; megl. *curună* „couronne, mariage“.

Lat. *CORONA*, -AM; forma dr. e rezultată prin asimilarea lui *r* cu *n*.

Rtr. *coruna*; it. *corona*; sard *korona*; fr. *couronne*; prov. cat. sp. *corona*; port. *corôa*; (comp. alb. *kurorë*).

Der.: dim. *cununiță*, bot. „coronilla varia, spiraea ulmifolia, vinca herbacea“, bot. *cununițe*, pl. „xeranthemum annuum“.

448. **Cununa**, vb. „marier; assister qqn en qualité de prêtre ou de parrain à la cérémonie nuptiale; † couronner“ (Ps. Sch., Coresi, Ps. V, 14; Biblia 1688, Psalm. V, 15; VIII, 6, etc.) || megl. *curunari*; ar. *c(u)runare* || < *CORONARE* || rtr. *coruner*; it. *coronare*; sard *koronare*; prov. cat. sp. *coronar*; port. *coróar*; comp. pentru înțelesul de „marier“ alb. *kunurzoj*, *kun:roñ* (Christophorides, 171) „segne ein“; ngrec. στεφανόω „krönen, trauen“; bulg. венчавамъ „couronner“ ~ ce „se marier“; sirb. *venčavati* „krönen, trauen“; rus. венчать „couronner, marier“ || *cununător* (Lex. Bud.; Costinescu; Barcianu) „qui assiste qqn en qualité de prêtre ou de parrain à la cérémonie nuptiale“ || *curunie* (obicinuit pl. *cununii*) „couronne(s) que l'on pose sur la tête des époux

pendant la cérémonie nuptiale; bénédiction nuptiale, mariage“ || megl. *curunatiți*, pl. „argent qu'on donne au prêtre pour la bénédiction nuptiale“ || *încununa* „couronner“, megl. *ancurunari*, ar. *nc(u)runare* „marier, donner la bénédiction nuptiale“ (rtr. *incoruner*; it. *incoronare*; sard *inkoronare*; vfr. numai part. *encouronné*; prov. *en-coronar*) || megl. *ancurunatic* „argent qu'on donne au prêtre pour la bénédiction nuptiale“.

449. **CUPĂ**, sb. f. „coupe, gobelet, écuelle; jantille“ (Hasdeu, 1669; Damé), trans. „mesure de capacité d'environ un litre et demi“; bot. *cupe*, pl. „gentiana“ || ir *cupe*; ar. *cupă* „coupe, gobelet“.

Lat. CUPPA, -AM „grand vase en bois, tonneau“.

Alb. *kup*; rtr. it. *coppa*; fr. *coupe*; prov. cat. sp. port. *copa*; alături de acestea întâlnim forme romanice cu înțeles deosebit care derivă din CUPA (cf. Meyer-Lübke, Wien. St. XXV, 97).

Der.: dim. *cupșoară* (An. Car.; Reteaganul, Pov. pop. 81); † *cupiță* (An. Car.); *cupoc* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 215) || † *cupar* „échanson“ (comp. *cuparius*); † *cupărie* „échansonnerie“; † *cupăresc* „concernant l'échansonnerie“.

Impr.: bulg. *купа* „écuelle creuse“ > *купица*, *купичка*.

CUPRINDE, v. *prinde*.

CUPTOR, v. *coace*.

450. **CUR**, sb. m. n. „cul“ || ir. megl. ar. *cur*.

Lat. CULUS, -UM.

Vegl. *čol*; rtr. *chül*; it. *culo*; sard log. *kulu*; fr. prov. cat. *cul*; sp. *culo*; port. *cú*.

Der.: dim. *curișor* || *curar* (Damé, Term.; Tiktin; Barcianu) „avaloire du harnais“ (rtr. *chüler* „zum Arsch gehörig“) || *curiș*, Țara Hațegului *curi-man* (Rev. cr.-lit. III, 121) „fessu“.

451. **CURA**, vb. „nettoyer, peler, éplicher, écosser, égrener“ (Ps. Sch. V, 3; XI, 7; XVII, 41; XXIV, 11, etc.; An. Car.; Tiktin; WgJb. VII, 84; Candrea, BSF. II, 81) — † *a se cura*, fig. „s'excuser“

(Tiktin) || megl. *curari*; ar. *curare*.

Lat. CURARE „soigner, traiter, etc.“, dar și cu înțelesul special din românește: *curare apes*, ~ *dolia*, ~ *cadaver* „nettoyer la ruche, nettoyer des tonneaux, laver un cadavre“.

Alb. *küron* „betrachte, sehe, sehe zu“; rtr. *chürer* „Sorge tragen, achten, beachten“; it. *curare*; sard log. *kurare*; fr. *curer*; nprov. *curá* (comp. expresiunea *curá lou blad* „nettoyer, cribler le blé“, corespunzătoare celei românești: *a cura porumbul*); sp. port. *curar*.

Der.: *curat*, ir. *curât*, megl. ar. *curat* „propre, pur“, † sb. (Cod. Vor.) „être pur, auguste“, adv. „proprement, nettement, franchement, exactement“; dim. *curățel*, *curățea* (Marian, Vräji 103), *curățică* || *curăți*, *curăța* „nettoyer, purifier, enlever“, *a se curăți* „se nettoyer, se laver“, fig. „se débarrasser de qqn“: *curățit* (*curățat*), *curățire* (*curățare*) „nettoyage“; *curățitor* (*curățător*), adj. sb. „qui nettoie, qui purifie“, *curățitoare* (Damé) „crible“; *curățitură* (*curățătură*) „nettoyage, débris, partie coupée d'une forêt, ordure“; *curăție* „propreté, pureté, chasteté“; *curățenie* „propreté, pureté; purge“; † *curățăciune* (Dosoitei, Ps. vers. 505; Lit. rug. 45^b) „purification“ || *necurat* „malpropre, impur, impie“, *Necuratul* „le diable“; † *necurăția* (Cod. Vor.) „impur, impie“; † *necurăți* (Ps. Sch., Coresi, Ps. XVII, 22; Cod. Vor.) „vivre d'une manière impie, commettre des actions impies“; *necurățitor* (Cod. Vor.) „impie“; *necurăție* „malpropreté, impureté“; *necurățenie* „malpropreté“ || megl. *pricurari* „nettoyer de nouveau“.

452. **Curătură**, sb. f. „défrichage, terrain défriché, partie coupée d'une forêt; criblure“ (Viciu, Glos. 39; Rev. cr.-lit. III, 121; Tocilescu, Mat. 444) < CURATURA, -AM, atestat numai cu înțelesul de „soin, attention minutieuse“, dar care trebuie să fi avut deja în latină înțelesul de „nettoyage“, cum arată și celelalte forme romanice: it. *curatura*, trent. *kuradura* „rimondatura“, vic. *kura(d)ura* „nettatura, purgatura“, com. *kuratura* „spazzatura“; vfr. *cu-reüre* „ordure, saleté“.

453. † **Curăciune**, sb. f. „propreté, pureté, chasteté“ (An. Car.) < CURATIO, -ONEM „soin, cure“ || *necurăciune* „impuritas“ (An. Car.)

454. † **Scura**, vb. „nettoyer, purifier“ (Ps. Sch. I, 4) < EXCURARE „examiner avec soin“ || *Giudicaria* *șgurare*; vit. *scurare*, vlomb. *sgurar*, mant. *șgură*, berg. *șgurer*, mil. *șgurar*, piem. *șgüré* (Arch. gl. XVI, 526), piac. *șgüră*, mod. bol. ferr. *șgurăr* „forbire, nettare“, Piazza Armerina *skuré*; fr. *écurer*; prov. cat. sp. *escurar*.

CURAT, v. *cura*.

455. **CUREA**, sb. f. „courroie; mesure d'environ seize pieds“ || megl. ar. *cu-raiă*.

Lat. CORRIGIA, -AM, pentru reducerea lui -GI- la -J-, cf. *plai*; din *CORRIJA a rezultat **curréa*, din care prin trecerea accentului pe a doua vocală în hiat s'a ajuns la **curréa*; etimologia aceasta e confirmată prin păstrarea pînă azi a lui *rr* în graiul oșănesc (*cuřă*; cf. Candrea BSF. II, 46) și prin alterarea în alte regiuni a lui *e(a)* sub influența lui *r* dublu (*cură*, *cură*).

Rtr. *curagia*; it. *corregia*; sard *kor-ria*; fr. *courroie*; prov. *correja*; cat. *corretja*; sp. port. *correa*.

Der.: dim. *curelușe*, bot. *curelice* „nymphaea“ || *curelar*, ar. *curilar* „bourrellier, harnacheur“ (comp. vit. *correggiaio*; prov. *corrigier*; sp. *correero*); *curelărie* „bourrellerie“ (comp. prov. *correfaria*; sp. *correeria*; port. *correaria*) || *curelos* (Bobb.; Lex. Bud.; Polizu; Barcianu) „malléable“ || Mehedinți *curălit* (moșie *curălită*) „délimité“ || *încurela* „garnir de courroies, harnacher“.

Impr.: ung. *kurélye* (Szinnyei).

456. **CURECHI**, sb. m. „chou“; băn. „tête de chou“.

Lat. COLIC(U)LUS, -UM (= clas. CAULICULUS).

It. *colecchio* || nprov. *cauliho* < CAULICULUS.

Der.: *curechier* (Cihac; Barcianu) „vendeur de choux“; *curecherie* (Cihac; Barcianu), *curechiște* „lieu planté de choux“ || *curechiță* (Mar. Ins. 258) „pontia brassicae“ || *curechios* (Cihac; Barcianu), *curechesc* (*napi curechești*)

„qui ressemble aux choux“ || *curechiiu* (Marian, Crom. 51) „couleur de chou, vert“.

457. **CURGE**, vb. „couler“ — vr. băn. pf. *curș* — **CURE** (olt. băn. trans. Marămureș) „couler“; vr. olt. băn. trans. „courir“ (Frincu-Candrea, Munții apus. 99; Rev. cr.-lit. IV, 143; Marian, Desc. 5; Ins. 338; Corcea, Bal. 75; Viciu, Glos. 38) — † *cură*; *cura* (Tiktin; Polizu; WgJb. VII, 84; Gr. n. 118) || megl. *curari* și ar. *curare* „couler“.

Lat. CURRERE, *CURSĪ, CURSUM, atestat deja în latină și cu înțelesul de „couler“ (cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 189); forma *curge* se explică prin influența verbelor ca *merge*, *șterge*; asemănarea de forme la pf. și part., † *curș*, *curs* — † *merș*, *mers*, † *șterș*, *șters*, a adus uniformisarea acestor verbe și la infinitiv; cît despre *cura*, el a fost refăcut sub influența pers. a 3-a sg. ind. pres. *cură* și a formelor de imperfect (*curam*, etc.), care fiind socotite de conj. I-ii au adus trecerea verbului la această conjugățiune (nu e deci nevoie să admitem păstrarea lui *colare*).

Vegl. *kuar*; rtr. *cuorrer*; it. *correre*; sard log. *kurrere*; vfr. *courre* (fr. *courir*); prov. cat. sp. port. *correr*.

Der.: *curgere* „cours, flux“; *curgător* „coulant“, *curător* „coulant, coureur“ (Bobb), *curătoare* (Damé, Term.; Iorga, Studii VII, 61) „baquet“ || *curînd*, vr. băn. *curund*, megl. *curon*, ar. *curundu* „vite, bientôt, † bref (en parl. du temps“; ven. (*a*) *korando* „subito“. sic. *kurrennu* „tosto, subito, in un tratto“, înțelesul se explică ușor din acela al ger. CURRENDO „en courant, vite“; *curundzel* „cito“ (An. Car.); † *a se curînda* (Coresi, Ps. XV, 4), ar. *curundari* (Dalamestra), † *a se încurunda* (Ps. Sch. XV, 4) „se hâter“; *curîndare* (Bobb) „hâte“ || *curșătură* (Cihac; Barcianu) „écoulement“ || megl. *pricurari*, *prucurari* „couler“.

458. **Curs**, sb. n. „cours, marche“ < CURSUS, -UM „course“ || rtr. *cuors*; it. *corso*; sard log. *kussu*; fr. *cours*; prov. *cors*; vsp. *cosso*; port. *corso*.

459. **Cursoare**, sb. f. „cours, écoulement“ < CURSORIA, -AM (atestat cu înțelesul de „barque“) < CURSORIUS, -A, -UM

„de course“ || sard log. *kussorža*; comp. vfr. *corsoir* „coulant“.

460. † **Cursură**, sb. f. „cours, écoulement, flux“ (Tiktin; Iorga, Studii IV, 21; XII, 223) < CURSURA, -AM „course“.

461. **Surge**, vb. „écouler, vider, épuiser“ — † *scure* (Biblia 1688, Levit. V, 9; Prav. Gov. 98; Cant. Hron.; An. Car.; Bobb) < EXCURRERE „courir hors“ (pentru înțelesul romînesc, comp. *humor excurrit* „l'humidité sort du bois“) || rtr. *scuorrer*; it. *scorrere*; sard log. *iskurrere*; vfr. *escourre*; cat. *escor-rer*; sp. *escurrir*; port. *escorrrer* || *scurgere* „écoulement, flux, épuisement“; *scurgătoare* „déversoir, daraise“; *scursoare* „écoulement, égout“ (comp. vfr. *escoursoir* „canal“); *scursură* „écoulement, résidu d'écoulement, fange“, fig. „homme, chose de rien“; trans. „jour d'échéance“ (Viciu, Glos. 77; sard camp. *skussura* „sciame di api“); *scursătură* (Tocilescu, Mat. 1153) „écoulement“.

462. **Scurs**, sb. n. „écoulement“ < EXCURSUS, -UM „course, irruption“ || vfr. *escours* „afflux“.

463. **Încura**, vb. „faire courir, exercer“; *a se încura* „rivaliser à la course, s'amuser“ < INCURRERE „courir vers, assaillir“; forma romînească a fost trecută la conjugățiunea I-î prin confundarea pers. a 3-a sg. ind. pres. *încură* și a formelor de imperf. *încuram*, etc. cu verbele de conjugățiunea I-î (cf. *curge*) || vfr. *encourre*; prov. cat. *encorre* || *încurat*, *încurătură* (Barcianu) „course“.

464. **CURTE**, sb. f. „cour; inaison, palais“ || ar. *curte* (Pușcariu, Etym. Wb. 462).

Lat. * CŪRTIS, -EM (= clas. CO(H)ORS, CO(H)ORTEM), cu trecerea încă neexplicată a lui o la u.

Alb. *kurt*; vsard *curte* || rtr. *cuort*; it. *corte*; fr. *cour*; prov. *cort*; sp. port. *corte* pot reprezenta tot așa de bine pe * CŪRTEM ori pe CŌRTEM.

Der.: dim. *curticică*; *curțișoară* || *curtean* „courtisan“; *curteancă* „femme de la cour“; *curtenesc* (Lex. Bud.; Polizu; Iorga, Studii V, 226) „de la cour“; *curtenește* (Lex. Bud.; Polizu) „à la manière de la cour“; *curtenie* „cour-

toisie; † service à la cour“ (Desoftei, V.SF. 10 Nov.); *curteni* „flatter, † introduire à la cour“, † *a se curteni* „se plier devant qqn, se rendre agréable à qqn“ (Iorga, Studii XIV, 19) „entrer au service de qqn“ (Tiktin; Mag. ist. IV, 346, 350); *curtenitor* „obligeant, courtisan“ || † *curțișare* (Lex. Mard.) „habitation“ || † *încurți* (Ps. Sch., Ps. Vor., Coresi Ps. XC, 1) „pernoctare“.

CUSCRU, v. *socru*.

CUSTA, v. *sta*.

465. **CUSURIN** (ar.), sb. m. „cousin“ — *cușuri* (Papahagi, Mat. 62) — **CUSURINĂ**, sb. f. „cousine“.

Lat. CO(N)SOBRĪNUS, -UM; CONSOBRĪNA, -AM; forma cu ș e datorită influenței albanese.

Alb. *kușëri*, *kușërirë*; vegl. *kosabrajn*, *kosabrajna*; rtr. *cusdrin*, *cusdrina*; Lecce *kussuprinu* || it. *cugino*, fr. *cousin*; prov. cat. *così*, cu o reducere a formei neexplicată încă.

Der.: *cusurie* (Weigand, Arom. u. Bulg.) „cousinage“.

Impr.: alb. *kusri*, *kusrirë* (Christophorides, 174).

CUTARE, v. *tare*.

466. **CUTE**, sb. f. „queux, pierre à aiguiser“.

Lat. *cos*, *COTEM*, cu schimbarea lui o în u nelămurită încă, dacă nu cumva sub influența lui *ascuți*.

Rtr. *cut*; it. *cote*; sard log. *kode*; fr. *queux*; prov. *cot*.

467. **CUTEZA**, vb. „oser“ — † *a se cuteza* „oser“ || ar. *c(u)tidzare*.

Lat. COTTĪZARE (CGL. V, 264) < *κοττίζω*; din înțelesul de „jouer aux dés“, cum e atestat, s'a desvoltat ușor acela de „oser“ [Densusianu, Rom. XXVIII, 66; cf. Mussafia, Rassegna bibl. di lett. ital. VII, 95].

Alb. *kudzoñ*; Rovigno *kutišá*, nap. *kottejare* „frequenter le bische, biscazzare, rubacchiare“ || vven. *scotezar*, vabr. *scutiá*, vapul. *scoteare* < EX-COTTIZARE.

Der.: *cutezare* „audace, témérité“; *cutezător* „audacieux, téméraire“ || *cutezanță* „audace“, formațiune nouă.

468. **CUȚIT**, sb. n. „couteau“ || ir. *cuțit*; megl. *cuțot*; ar. *cățut*, *cuțut*.

Lat. *ACUTĪTUS, -UM < *ACUTĪRE < ACUTUS (atestat *acutatus* „aiguisé“), cu aferesa lui *a*.

Der.: dim. *cuțitaș* (megl. ~), megl. ar. *cuțutaș*; ar. *cuțutič* || augm. *cuțitoi*, *cuțitoaie* „plane, boutoir“ || *cuțitar* (ar. ~) „coutelier“; *cuțitărie* „coutellerie“ || (în) *cuțită* (Tocilescu, Mat. 556, 1527) „piquer“.

Cf. *ascuți*.

CUTREIERA, v. *treiera*.

CUTREMURA, v. *tremura*.

469. **CUTROPI** (*cotropi*), vb. „entourer complètement, cerner, envahir“; băn. „couver“ — mold. trans. *cutrupi* (Tik-
tin; Iorga, Studii XIII, 243; Barcianu).

Lat. *CONTORPĪRE (= CONTORPĒRE) „être tout engourdi“, cu căderea normală a lui *n* și metatesa *-tur- > -tru-*;

forma *cotropi* a rezultat prin asimila-
țiune din *cutropi* corespunzător formei
normale de ind. pres. *cutróp* păstrat
în Bănat; înțelesurile românești se ex-
plică din acela propriu lui *torpere*
„être engourdi, être immobile (en parl.
des personnes et des choses)“, de unde
sensul activ „rendre immobile—serrer
de près — entourer complètement —
couvrir“; înțelesul primitiv al cuvîn-
tului apare încă în expresiunea *cutro-
pit de somn* „accablé de sommeil“
(comp. *torpet acies luminum* „mes
yeux s'obscurcissent“) [Candrea; cf.
Tiktin, Wb.].

Der.: *cutropitor*, adj. sb. „envahis-
sant, envahisseur“ || băn. *acutropi* „cou-
vrir“ || † *încutropi* (Tiktin) „envahir“.

CUVENI

CUVÎNT

CUVIOS

v. *veni*.

D

470. **DA**, vb. „donner“—vr. pf. *ded*(*iu*), băn. pf. *džedz* || ir. *dă*; megl. *dari* (pf. *ded*); ar. *dare* (pf. *ded*).

Lat. **DARE**, **DATUM**; forma de ind. pr. pers. 1-ii sg. fusese înlocuită în latina vulgară cu ***DAO**, de unde *dau* (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 155).

Vegl. *dur*; rtr. *der*; it. sard log. *dare*; prov. cat. sp. port. *dar*.

Der.: *dare* „don; împôt; sortilège“; *dată* „fois; coutume“, ar. *dată* „lever (du soleil); coutume“ (it. *data*; sard log. *dada* „dazio, tributo“; friul. *dade* „un breve tratto di ora o di tempo; singolo atto o serie di atti“; rtr. *deda*: vsp. *dada*); *dătător* (ar. ~), adj. sb. „qui donne“; *dătătură* „coup; sortilège“ (Tiktin; Tocilescu, Mat. 693) || *odată* „une fois, jadis“, dim. *odățică*; *nicio-dată* „jamais“, dim. *niciodățică* (Tiktin); *deodată* „soudain, tout-à-coup, à la fois“; *tot-(de)-odată* „en même temps“; *vreodată* „quelquefois, jamais“; *deocamdată*. † *deocadată* (Tiktin) „pour le moment, en attendant“ || *îndată*, dim. Prahova *îndățică*, † *îndatăș*, mold. bucov. *îndatamare* „bientôt, aussitôt, tout de suite“.

Impr.: rut. *data* „Portion Futter für Melkkühe“.

471. **Dat**, sb. n. „sortilège; coutume; † don, împôt“ || ar. *dat* „dette; împôt“ || < **DATUM** sau **DATUS**, -UM „don, présent“ || it. *dato*; fr. *dé*; sp. port. *dado*.

472. **Deda** (*a se*), vb. „s’habituer“ (cuvîntul nu e un neologism cum afirmă Tiktin, Wb., de oare ce îl găsim atestat la Dosoftei, Ps. vers. 442; Molnar, Gram. 262) < **DĒDERE**, cu schimbare de conjugățiune după *da*; înțelesul ro-

minesc se explică din *dedere* se „se livrer, se consacrer à qch.“

DĂRĂMA, v. *ramură*.

DĂRĂPĂNA, v. *ripă*.

473. **DATOR**, adj. „redevable, obligé, † dû“ (Dosoftei, Lit. 9^b); † sb. „débiteur“ (Tiktin) — vr. † *d(e)toriu*; băn. *džitoř*: băn. trans. *dătoř*; vr. trans. *adetoriu* (Iorga, Studii XII, 108; Lex. Bud.; Tiktin).

Lat. ***DĒBITORIUS**, -A, -UM, devenit **detoriu* > *detoriu*, schimbat mai târziu în *dator*, prin amestecul lui *dat*; forma *adetoriu* a suferit influența cuvîntului de origine turcească † *adet*(*iu*) „coutume, redevance“.

Alb. *detuar* „débiteur“ (Christophorides, 98) || comp. vfr. *detre*; prov. *deveire*, *deudor*; sp. *deudor*; port. *devedor* < **DEBITOR**, -OREM.

Der.: *datorie*, † *detorie* (An. Car.), † *adetorie* (Iorga, Studii XII, 53, 155, 294) „dette, devoir; † faute“ || *datornic*, † *detornic* (An. Car.) „débiteur; † créancier“; *datornicește* (Iorga, Studii XII, 202) „obligeamment“ || trans. *detoraș* (Lex. Bud.), *datoraș* (Bota, Pov. 15) „débiteur“ || *datori*, *datora*, trans. *detori* (Molnar, Gram. 266) „devoir (qch. à qqn“; comp. alb. *detuerem* „s’obliger“); *datorință*, trans. *detorință* (Lex. Bud.) „devoir, obligation“ || *îndatori*, *îndatora* „obliger, forcer, rendre service“; *îndatorire* „obligation, service“; *îndatoritor* „obligeant“.

474. **DĂZVOCA** (*a să ~*, Săcele), vb. „aller à la selle“ || ar. *dizvucare* „é-

cosser, écaler; mettre en pièces, déchirer; dégueniller, délabrer“.

Lat. *DĪSVOCARE < DIS- + *VOCARE (= clas. VACARE); pentru înțeles, comp. abr. *devaká*, s. *dehoca* [Candrea, BSF. I, 40].

Comp. sard log. *bogare* „cavare, estrarre“ < *VOCARE.

Der.: ar. *dizvucat* „délabré, déguenillé“.

Cf. *Dehoca*.

475. **DE**, prep. „de, par, depuis, dès“; † conj. „que (comparatif)“ || ir. *de*; megl. ar. *dī*.

Lat. *dē*.

Rtr. *da*; it. *dī*; sard, fr. prov. cat. sp. port. *de*.

Der.: *deci* (v. *Aci*); *decit* (v. *Cit*); *dela* (v. *La*); *despre* (v. *Spre*); *din* (v. *In*); *dinainte* (v. *Intre*²); *dincoace* (v. *Incoa*); *dincolo* (v. *Acolo*); *dinsul* (v. *Ins*); *dintre* (v. *Intre*¹); *dintru* (v. *Intru*); ar. *dinde* (v. *Inde*).

476. **DEFAIMĂ**, sb. f. „blâme, diffamation“ (Iorga, Studii XII, 106).

Lat. *DĪFFAMIA*.

477. **Defăima**, vb. „diffamer, décrier, blâmer; † mépriser“—† *desfăima* (Tik-tin; Ps. Sch. LXXIII, 10; Dosoftei, Ps. vers. 264) < *DĪFFAMIARE; forma a doua a rezultat prin schimbarea prefixului || comp. it. *disfamare*; port. *esfaimar* || *defăimare*, † *defăimătură* (Biblia 1688, Reg. III, 8, 50; Paralip. II, 36, 14) „diffamation, calomnie, insulte“; *defăimător*, adj. sb. „calomniateur“.

DEGERA, v. *ger*.

478. **DEGET**, sb. n. „doigt, orteil; doigt, ancienne mesure d'environ deux centimètres et demi, la dixième partie de la palme“—băn. *džędžet*, *žęžet*, Mehedinți *džedžet*, Maramureș *gęd'et* || ir. *ždžet*; megl. *zęizit*, *zęst*; ar. *deazit*, *dzead(z)it*.

Lat. *DĪGĪTUS*, -UM; în unele forme dialectale s'a produs metatesa *d-ğ > ğ-d* (comp. mai jos formele nap. cal. sic.), în altele asimilarea acestor consoanante.

Rtr. *daint*; it. *dito*, nap. *jidețe*, cal. *jiritu*, sic. *jiditu*; sard log. *didu*; fr. *doigt*; prov. *det*; cat. *dīt*; sp. port. *dedo*.

Der.: dim. *degetuț* (Marian, Desc. 21; Mera, Basm. 201); *degetaș* (Lex. Bud.).

479. **Degetar**, sb. n. „dé“; bot. „digitalis“ || ar. *dżidzitar* || < *DĪGĪTALIS*, prin schimbarea sufixului sub influența cuvintelor în -ar || friul. *dedal*; it. *ditale*; sard log. *tidale*; fr. *dé*; prov. *dedal*; cat. *didal*; sp. port. *dedal* || dim. *degetăruț*, bot. „soldanella“ || bot. *degetariță* „digitalis“.

480. **Degetel**, sb. n. „petit doigt“; bot. „digitalis“ < *DĪGĪTĒLLUS*, -UM „digitale“ || sp. *dedillo*.

481. **DEHOCA** (*dihoca*), vb. „égrener, éreinter, exténuer“ — trans. *devoca* (Lex. Bud.).

Lat. *DĒVOCARE, format din *DE* + *VOCARE (= clas. VACARE), de unde normal **deocare*, și apoi *dehoca*, *devoca*, prin desvoltarea lui *h > v* între vocale în hiat [Candrea, BSF. I, 40].

Sard vcamp. (numai part.) *debo-gada* „scavata“ (St. rom. IV, 238); prov. *devogar* „dévider“ (cf. Thomas, Rom. XXXIV, 191, 196) || comp. abr. *devaká* „andar di corpo“; nap. *devakare* „rovesciare sotto sopra alcuna cosa, scolare, votare, purgare“.

Cf. *Dăzvoca*.

482. **DEJGHINA**, vb. „détacher, séparer, désunir, diviser“ — *rășghină* (Jipescu, Opinc. 135; Teodorescu, P. pop. 57), acelaș cuvînt prin schimbarea prefixului; *desbina* e literar, refăcut sub influența lui *îmbina* || ar. *dizglinare*.

Lat. *DĪSGLUT(I)NARE*, devenit **disglunnare* > **desgliunare*, de unde prin reducerea lui *iu* la *i* (cf. *înghiți*) **desglinare*, **deșghinare*, și prin asimilațiunea *ș-ghi* > *j-ghi*, *dejghinare* [Candrea].

Der.: *dejghinare* (*desbinare*) „division, séparation, discorde“.

DEJUGA, v. *jug*.

DEOCHIA, v. *ochi*.

483. **DEPĂNA** (*dăpăna*), vb. „dévider“ || megl. *dipinari*; ar. *dipinare*.

Lat. *DĒPANARE < PANUS „fil du tisserand“.

It. *dipanare*; vfr. *devener*; prov. *debanar*; cat. sp. *devanar*; port. *dobar*.

Der.: *depănat* „devidage“; *depănător* „celui qui dévide, dévidoir“, ar. *dipinător* „dévidoir“, *depănătoare* „dévidoir“ (cat. *devanadoras*; port. *dobadoira*; comp. sp. *devanadera*); *depănătură*, ar. *dipinătură* (Dalamatra) „devidage“ (it. *dipanatura*; nprov. *debanaduro*).

DEPĂRTA, v. *parte*.

DEPLIN, v. *plin*.

DEPRINDE, v. *prinde*.

DEPUNE, v. *pune*.

484. **DERETICA** (*dereteca, direteca, -etica, -itica*), vb. „mettre en ordre, ranger, arranger; † enlever, faire disparaître, affranchir“ — † *dărătica* (Tiktin); mold. trans. vr. *derădica* (Stamati, Wb. 76; Lex. Bud.; Melhisedec, Huși, apend. 51; Dosoftei, Ps. vers. 117, 204); † *deredica* (Tiktin); mold. *deridica* (Stamati, Wb. 581), *derdica* (Creangă, Scrieri II, 69).

Lat. *DĒ-RADĪCARE* „déraciner“, devenit *derădecare*; de unde, de o parte prin asimilarea vocalelor, de altă parte prin disimilarea consonantelor *d-d > d-t*, au rezultat numeroasele forme alterate citate; înțelesul se explică ușor prin fazele următoare: „déraciner — arracher (les mauvaises herbes) — enlever, faire disparaître (les impuretés) — nettoyer — mettre en ordre“ [Candrea].

It. *diradicare*; vsp. *deraigar* || comp. vfr. *desrachier*; cat. *desraygar*.

Der.: *dereticat, deredicătură* (Cihac) „action de mettre en ordre“ || *diriticanie* (Tiktin) „objet servant au nettoyage“.

Cf. *Ridica*.

485. **DES**, adj. „épais, serré, dru; fréquent“; adv. „fréquemment, souvent“ || megl. *des*; ar. *ndes*.

Lat. *DĒ(N)SUS, -A, -UM*; pentru înțelesul adverbial comp. *densius*.

Vegl. *dajs*.

Der.: dim. *desuș* (Stamati, Wb. 208; Barcianu) || *desime* „épaisseur; épaisseur d'une forêt, fourré“ || *desiș* „fourré“ || *adese(a)* „souvent“, eliptic pentru *adeseori* (comp. *souventefois*),

de unde apoi *ades* refăcut după adv. *des* (comp. *arar < arareori + rar*); † *adeusele(a)* „souvent“ (Iorga, Studii IV, 64; Rev. ist. arh. I, 91); † *adesul* „frequenter“ (An. Car.) || *îndesi* „condenser, rapprocher, multiplier“: *îndeseală* (Lex. Bud.) „agglomération“.

486. **Îndesa**, vb. „(en)tasser, presser, comprimer, bourrer“ || ar. *ndisare* || *<IN-DĒ(N)SARE* || *îndesătură* „agglomération“ (An. Car.; Barcianu), „stimulation“ (Cantemir, Hron.).

DESAMĂGI, v. *amăgi*.

DESBĂTA, v. *bea*.

DESBATE, v. *bate*.

DESBINA, v. *dejghina*.

DESBRĂCA, v. *bracă*.

DESCĂLECA, v. *cal*.

DESCĂLȚA, v. *calce*.

DESCÂRCA, v. *car*.

DESCHEIA, v. *cheie*.

DESCIDE, v. *cîide*.

DESCINGE, v. *cingă*.

DESCÎNTA, v. *cînta*.

DESCOASE, v. *coase*.

DESCOPERI, v. *coperi*.

DESCUIA, v. *cui*.

DESCULȚ, v. *calce*.

DESDOI, v. *doi*.

DEȘELA, v. *șea*.

487. **DEȘERT**, adj. „vide; vain, inutile“; adv. „vainement“; sb. n. „flanc; vanité; désert“ || ir. *deșârt*, refăcut după fem. *deșârtă*; megl. *dișq̄rt*.

Lat. *DĒSĒRTUS, -A, -UM*.

Parm. *dșert* „sciatto, sciamannato“; (fr. *désert*; prov. cat. *desert*; sp. *desierto*; port. *deserto*).

Der.: † *deșertie* „vanité“ (Tiktin), „dommage, perte“ (Cod. Vor.) || † *deșertate* (Tiktin) „vanité“ contras din **deșertătate* (comp. *desertitas*).

488. **Deșerta**, vb. „vider; † détruire“ || ar. *dișirtare* || < **DĚȘERTARE* || (it. *di-sertare*; fr. *désertes*; port. *desertar*) || *deșertare* „action de vider; † vanité“ (Gaster; Tiktin; Cantemir, Hron.); *deșertat* „action de vider“; † *dișărtătură* (Gaster) „vanité“; *deșertăciune* „vanité“ || † *a se îndeșărta* (Biblia 1688, Reg. IV, 17, 15) „vane agere“.

DESFĂCA, v. *faună*.

DESFACE, v. *face*.

DESFĂȘA }
DESFĂȘURA } v. *fașe*.

DESFIRA, v. *fir*.

DESFRIȚA, v. *frițu*.

DESFUNDA, v. *fund*.

DESGHEȚA, v. *ghiață*.

489. **DESGHIOCA** (*dejghioca*), vb. „écosser, écaler, égrener“; trans. „décharner“ (Reteganul, Pov. ard. III, 57) — † *dejgheuca* (Cantemir, Ist. ier. 88).

Lat. **DİSGLUBICARE* < *GLUBĚRE* „écorcer, ôter l'écorce, se peler“; din *DİSGLUBICO* a rezultat **desghiuecu*, de unde prin trecerea lui *ue* la *uă* și apoi la *o* (comp. *cot, nor*), *desghioc* [Densușianu, BSF. I, 42].

Comp. ver. *desgoar* „stasare, purgare, vuotare“ < **DİSGLUBARE*; nprov. *esglouă* < **EXGLUBARE*.

490. † **DEȘIDERA** (Ps. Sch. XVIII, 11; LXXXIII, 3; CV, 24; CXVIII, 40), † **DEȘIRA** (Ps. Sch. XLI, 2), vb. „désirer, souhaiter vivement“.

Lat. *DĚȘIDĚRARE*; forma *deșira* se explică din **desidrare*, prin trecerea regulată a grupului *dr* protonic la *r*, iar forma *deșidera* e refăcută după *deșider* desvoltat normal din *DĚȘIDĚRO* (cf. Candrea, Conson. 95).

Alb. *dëshëron* „sehne mich, trauere um etwas“; vven. vgen. *desirar*, vlomb.

desedrar, desi(d)rar; fr. *désirer*; prov. cat. *desirar*.

Der.: † *deșiderat* (Ps. Sch. IX, 38; XX, 3; XXXVII, 10, etc.) „désir“.

DESLEGA, v. *lega*.

491. **DESMIERDĂ**, vb. „cajoler, dorloter, caresser“—trans. *desmirda* (Molnar, Gram. 264) || ar. *diznirdare*.

Lat. **DİSMĚRDARE* < *MĚRDA* „excréments“; înțelesul primitiv trebue să fi fost „ébrener (un enfant au maillot)“ de unde „cajoler (l'enfant) pour le faire taire pendant qu'on l'ébrene“.

Mant. *dașmerdar* „mondar dalla merda“; nprov. *desmerdá* „ébrener, tirer de l'ordure“ (comp. it. *smerdare*; sard log. *ismerdare*).

Der.: *desmierdare* „volupté, plaisir; *desmierdător*, ar. *diznirdător* (Dala-metra) „caressant, cajoleur“ || † *dez-mierdăciune*, ar. *diznirdăciune* „volupté, plaisir“ || † *dezmierzie* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 228) „volupté“.

DESMORȚI, v. *muri*.

DESNODA, v. *nod*.

DESPĂRȚI, v. *parte*.

DESPERECHIA, v. *pereche*.

DESPICA, v. *spic*.

DESPRE, v. *spre*.

DESPRINDE, v. *prinde*.

492. **DESPUIA**, vb. „dépouiller, spolier“ || ir. *respol'ă*, cu schimbarea obicinuită a prefixului; megl. *dispu'ari*; ar. *dispu'are*.

Lat. *DESPOLIARE*.

Friul. *dispojá*; it. *dispogliare*; fr. *dépouiller*; prov. *despolhar*; cat. *despullar*; sp. port. *despojar* (comp. rtr. *spogliet*; it. *spogliare*; sard *ispozare*).

Der.: *despuietor*, adj. sb. „qui dépouille“; † *despoietură* (Paliia, Gen. I, 9) „nudité“.

DESRĂDĂCINA, v. *rădăcină*.

493. **DEȘTEPT**, adj. „éveillé; intelligent“ || megl. *diștet*; ar. *dișteptu*.

Lat. DE-EXCĪTUS „agité, éveillé“, devenit regulat **deștetu*, de unde *deștét*, megl. *dištét*, sub influența verbului *deștepta*, megl. *dišteta*, și probabil a lui *înțelept*.

It. *desto* (refăcut după *destare*).

494. **Deștepta**, vb. „éveiller, réveiller“ || megl. *dištitari*; ar. *dištiptare* || < DE-EXCĪTARE, devenit **deștetare* (comp. megl.), și apoi *deștepta* sub influența lui *aștepta* [Crețu, Lex. Mard. 318; cf. Pușcariu, Lat. T I u. K I, 11] || it. *destare*; prov. *deissidar* (cf. Thomas, *Mélanges* 123) || comp. alb. *tšoň*; nap. *šetá*, cal. *šitare*; sard log. *iski-dare* < EXCITARE || *deșteptare* „réveil“; megl. *dištitat*, ar. *dištiptat* „éveil-lé, intelligent“; *deșteptător* „réveille-matin“, formațiune recentă; *deștep-tăciune* „intelligence“ (comp. *excitatio*).

DESTINDE, v. *tinde*.

495. † **DEȘTINDE** (*deștinge*), vb. „descendre“ — pf. *deștinș*.

Lat. DESCENDO, *-ĒNSĪ (= clas.-ĒNDĪ), -ĒNSUM; forma *deștinge* a fost refăcută după analogia altor verbe în *-inge* cu pf. în *-inș* și part. *-ins* (comp. *incinge*, *intinde*, *impinge*, etc.); pentru păstrarea lui *n* la pf. și part., cf. *ascunde*.

It. *discendre*; fr. *descendre*; prov. *dessendre*; cat. *descendir*; sp. port. *descender*.

Der.: *deștingător* (Cod. Vor.), adj. „qui descend“.

DESTRĂMA, v. *tramă*.

DESTUL, v. *sătul*.

DESTUPA, v. *stupă*.

DESVĂȚA, v. *învăȚa*.

DESVOLT, v. *holba*.

DETUNA, v. *tuna*.

DEUNĂZI, v. *zi*.

496. **DIMÎNDARE** (ar.), vb. „demander; appeler; ordonner; aviser“.

Lat. DEMANDARE „confier“; înțelesul

de „demander“, comun întregului domeniu romanic, trebuie să fi existat și în latina vulgară.

Rtr. *dumander*; it. *dimandare*, *domandare*; fr. *demander*; prov. *demandar*; cat. *demanar*; sp. port. *demandar*.

Der.: *dimîndată* „ordre“.

497. **Dimîndăciune** (ar.), sb. f. „ordre; avis“ < DEMANDATIO, -ONEM „recommandation“.

DIMINEAȚĂ, v. *mîine*.

DIN, v. *în*.

DÎNSUL, v. *îns*.

498. **DINTE**, sb. m. „dent“ || ir. *dinte*; megl. *dinti*; ar. *dinte*.

Lat. DENS, DĒNTEM.

Vegl. *djant*; rtr. *daint*; it. sard log. *dente*; fr. prov. cat. *dent*; sp. *diente*; port. *dente*.

Der.: dim. *dințișor*; *dințuț* (Lex. Bud.) || *dințar* (Damé, Term.) „fer à contourner (les dents d'une scie)“; barrage dentelé pour protéger la roue d'un moulin || ar. *dințalos* „qui a de grandes dents“ || *dințat* (formațiune recentă) „denté“.

DINTRE, v. *între*¹.

499. **DISFINDZIRE** (ar.), vb. „couper la pâte en menus morceaux, lui donner la forme des pains“ — pf. *disfinșu*; part. *disfintu*.

Lat. DĪS-FĪNGĒRE, -ĪNXĪ, *-ĪNCTUM (= clas. DIFFĪNGĒRE) „façonner, donner la forme“ [Papahagi. WgJb. XII, 102].

Vit. *disfingere* || it. *finger*; fr. *feindre*; prov. *fenher*; sp. *heñir* „pêtrir“ < FINGERE.

500. **DISICARE** (ar.), vb. „fendre, couper; déchirer“.

Lat. DĒSĒCARE sau DĪSĒCARE.

Comp. it. sard log. *segare*; fr. *scier*; prov. cat. sp. port. *segar* < SECARE.

Der.: *dis(i)citură* (Dalamatra) „coupure; fente“.

501. **DOAGĂ**, sb. f. „douve“ — olt. *dă-oagă* || megl. ar. *doagă* „douve; grande couverture de lit en laine“.

Lat. DOGA, -AM; forma *dăogă* e neexplicată.

Vegl. *duag*; rtr. *du(v)a*; it. *doga*; sard log. *doa*; fr. *douve*; prov. cat. sp. *doga*.

Der.: *dogi* „fêler“; *dogeală* „fêlure“.

502. **Dogar**, sb. m. „tonnelier“, sb. n. „fendoir (de tonnelier)“ — olt. *dăogar* (Lex. Mard.) || ar. *dugar* || < DOGARIUS, -UM (CGL. II, 54) || *dogărie* „tonnellerie“.

DOARĂ, v. *oară*.

503. **DOI**, **DOUĂ**, num. „deux“ — băn. fem. *daăă* (WgJb. III, 224) || ir. *doi*, *do*; megl. *doi*, *dăăă*; ar. *doi*, *d(o)ao*, *doăăă*.

Lat. *DOI, rezultat din *DUÎ sub influența lui DUOS devenit *DOS în pozițiune atonă; *DOAE, refăcut din DUAE sub influența lui *DOI; în formele *daăă*, *dao*, diftongul s'a redus la *a* prin pierderea accentului în frasă.

Vegl. *doj*, *doje*; rtr. *d(u)oi*, *dui*; it. *due*; vfr. prov. *doi*, *dui* || comp. vegl. *duas*; rtr. *dus*; sard log. *duos*; fr. *deux*; cat. sp. *dos*; port. *dous* < DUOS.

Der.: *doile(a) doua*, ir. *doile dowe*, megl. *doili*, ar. *doilu d(o)aăă* „deuxième“ || *doisprezece douăsprezece*, megl. *doispreți daospreți*, ar. *daăsprădzate dosprădzăți* „douze“; *doisprezecile(a) douăsprezecea* „douzième“ || *douăzeci*, megl. *daoziq* „vingt“; *douăzecile(a)*, *douăzecea* „vingtième“ || *îndoi* „doubler; plier, ployer“; *a se îndoii* „se plier; douter“; *îndoii* „double; plié, penché; † douteux, hésitant“; *îndoi-tură* „pli, courbure“; *îndoiială* „courbure, pli; doute“; *îndoielnic* „douteux; † îndoiață (Cantemir, Hron.) „hésitation, doute“; *îndoiios* „douteux, incertain“; *îndoiicios* (Barcianu) „flexible“; *îndoiș* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 41) „ventre-à-terre“ || *desdoi* „dédoubler, défaire une chose qui est pliée en deux“.

504. **Amîndoi**, **amîndouă**, num. „tous deux, toutes deux“; gen.-dat. *amînduror* || ir. *amîndoi*, *amîndo*; ar. *amîndo(i)li*, *amîndaole* || < *AMÎNDOI, formă neexplicată pentru *AMBI + DOI (cf. mai în urmă Clark, Rom. XXXIII, 248) || vit. *amendui* || comp. rtr. *amenduos* < *AMINDUOS || comp. și vfr. *andui*, *andeus*; prov. *am(be)dui am(be)dos*;

vc. *abdos* < *AMBIDOI, -DUOS || băn. *alemîndouă* „toutes deux“, contras din *ale* + *amîndouă* || ar. *șamîndoi*, *șimîndoi* „tous les deux“, format din *și* + *amîndoi* || ar. *șamișdol'i* (*șamișdol'i*) *șamișdaole* „tous les deux, toutes les deux“, rezultate prin contracțiune din *și* + **amin-și-doi* || † *amîndoisprăzece* (Tiktin), formațiune analogică ca și ar. *șamintreîli*, *-treile*, *șamiștreîli*, *-treile* „tous les trois“, *șaminpaturlă*, *șamișținîl*, *șamișșasil*, etc.

505. **DOMN**, sb. m. „prince; seigneur; monsieur“ — **DOAMNĂ**, sb. f. „princesse, dame“ || ir. *domnu* „Dieu; seigneur“; megl. *domnu*, *dom* „Dieu“; ar. *domnu*, *donu* „Dieu; seigneur, maître; monsieur“, *doamnă* „maîtresse, dame“.

Lat. DOMNUS, -UM, DOMNA, -AM (= clas. DOMINUS, DOMINA).

Dalm. (numai fem.) *domna*; rtr. *dom*, *duonna*; it. *donno*, *donna*; sard log. *donnu*; fr. *dom*, *dame*; prov. *don*, *donna*; cat. *dona*; sp. *don*, *dueño*, *doña*, *dueña*; port. *dom*, *dona*.

Der.: dim. trans. *domnuț* (Reteganul, Pov. ard. II, 18; comp. it. *donnuccia*); *domniță* „princesse“, zool. „chardonneret“ (Viciu, Glos. 40), *domnițe*, pl. „fées“; *domnișor* „jeune monsieur; † petit prince, prétendant“, zool. „chardonneret“ (Marian, Ornit. I, 392), *domnișoară* „demoiselle“, zool. „chardonneret“ (Viciu, Glos. 40) || col. *domnime* (Lex. Bud.); ar. *dumname* || *domnie* „domination, règne; † principauté, palais du prince, prince, seigneurie“; *domnia-ta*, *dumneata*, prescurtat pop. *mneata*, băn. trans. Maramureș *dumata*, prescurtat pop. *mată*, *matale*, dim. *mătăluță* „vous“, propr. „Ta Seigneurie“; *dumnealui*, *dumneasa*, *dumneaei* „lui, elle“, propr. „Sa Seigneurie“; *dumneavoastră* „vous“ (en s'adressant à une ou à plusieurs personnes), propr. „Votre Seigneurie“; *dumnealor* „eux, elles“, propr. „Leurs Seigneuries“ || *domnesc*, ar. *domnescu*, *domneș* (Tocilescu, Mat. 1474) „seigneurial, princier“ (it. *donnesco*; sp. *dueñesco*); *domnește* „à la manière des princes, des seigneurs“ || *domni*, ar. *dumnire* „régner, dominer“; *domnitor* „prince régnant, souverain“ || *Dumnezeu* „Dieu“ (v. *Zeu*) || megl. *dumtirtari* (v. *Ierta*).

Impr.: ngrec. ὁμῶν „Geliebte, Herrin“ (Murnu, Lehnw. 25).

506. **Duminică** (*duminecă*), sb. f. „dimanche“ || ir. *dumireke*; megl. ar. *duminică* || <(d i e s) DOMINICA, -AM, propr. „(le jour) du Seigneur“, dar atestat și cu înțelesul de „dimanche“ || rtr. *dumengia*; it. *domenica*; prov. cat. *dimenge*, forme alterate sub influența lui *di* din celelalte numiri ale zilelor săptămînii (prov. *dilune*, etc.) || comp. fr. *dimanche* < * DIA-DOMINICA || *Duman*, *Dumană* „nom donné à un boeuf, à une vache né(e) le dimanche“, dim. *Dumănel* (Rădulescu - Codin, Cuv. Musc. 29).

DOR }
DORI } v. *durea*.

507. **DORMI**, vb. „dormir“ — vr. și dial. *durmi* || ir. *durmi*; megl. *durmiri*; ar. *durnîre*, *durnîare*.

Lat. DORMIRE.

Vegl. *dormer*; rtr. *dormir*; it. *dormire*; sard log. *drommire*; fr. prov. cat. sp. port. *dormir*.

508. **Dormita**, vb. „sommeiller“ — vr. trans. *durmita*; Mehedinți *durminta* || megl. *durmitizari* „dormir profondément“ || < DORMITARE; forma din Mehedinți a rezultat prin schimbare de sufix (comp. vit. *dormentare*, it. *ad-dormentare*) || vit. *dormitare*; vfr. *dormier* || *adormita* (Tocilescu, Mat. 209; Molnar, Gram. 254; Cantemir, Ist. ier. 129), † *adurmita* (Ps. Sch., Coresi Ps. LXXV, 7) „sommeiller“, rezultat din *adormi* + *dormita* (vsp. *adormidar*).

509. **Adormi**, vb. „endormir; s'endormir“ || ar. *adurnîri* (Dalamatra) || < ADDORMIRE || it. *addormire*; vfr. prov. cat. vsp. vport. *adormir* || *adormit* „action de s'endormir“, *adormit*, adj. sb., ar. *adurnît* (Dalamatra) „dormeur, fainéant, paresseux“; dim. bot. *adormițea* „liseron“ (Hasdeu), *adormițele*, pl. „anemone pulsatilla“ || † *adormitură* (Biblia 1688. Iov XXXIII, 15) „action de s'endormir“.

510. **DOS**, sb. n. „dos, derrière, envers“ || ir. *dos*.

Lat. DOSSUM (=clas. DORSUM).

Vegl. *duass*; rtr. *döss*; it. *dosso*; sard log. *dossu*; fr. prov. cat. *dos*.

Der.: *dosnic* „qui est derrière, retiré, écarté, caché“, bot. *dosnică* „carpesium cernuum; clematis integrifolia“ || olt. *dosaș* „isolé, retiré“ || *dosi* „cacher, † s'échapper, se réfugier“ (comp. vfr. *dosser*) || *doselnic* (Tiktin) „caché, détourné“ || mold. *îndosi* „cacher“ (comp. it. *indossare*; fr. *endosser*) || *de-a'ndoasele* „à l'envers, de travers, à rebours“.

511. **DRAC**, sb. m. „diable“ || ir. *drâc*; megl. *drac*; ar. *dracû*, *darac*.

Lat. DRACO „dragon“; înțelesul de „diable“ s'a dezvoltat sub influența creștinismului și apare și în vgerm. *traccho*.

Alb. *dreku* „diable“; it. *drago*; sard log. *dragu*; prov. *drac*, nprov. ~ „diable, lutin, esprit follet, mauvais génie“; cat. *drach*; sp. *drago* || rtr. *dragun*; it. *dragone*; prov. *dragó*; sp. *dragon*; port. *dragão* < DRACONEM; comp. fr. *dragon*.

Der.: dim. *drăculeț*; *drăcuț*; *drăcușor*; ar. *drăcuș* || augm. *drăcoi* || *drăcoaică*, trans. *drăcoaie*, ar. *drăcoaie*, bucov. *drăciță* (Tiktin) „diabliesse“ || col. *drăcime* || *drăcie*, *drăcărie*, ar. *drăcurie*, ar. *drăcuriță* (Dalamatra) „diablerie“ || *drăcovenie* (Tiktin; Ispirescu, Pov. unch. 16; Gr. n. 247) „diablerie, sorcellerie“ || *drăcesc*, ar. *drăcescu* (Dalamatra) „diabolique“; *drăcește* „diaboliquement“ || *drăcos*, ar. *drăcuros* „espiègle, malicieux“ || † *a se drăci* (Cod. Vor.) „perdre la raison“ || *drăcui*, *drăcălui* (Șez. II, 226), ar. *drăcui* și *drăci(u)siri* (Dalamatra) „envoyer au diable“ || *îndrăci* „endiabler, mettre en colère“ (comp. sic. *indragari*); *îndrăcit* „endiablé, furieux, possédé du démon“.

512. **DREGE**, vb. „raccommoder, réparer, rétablir; arranger, régler; accommoder (un aliment); farder“; maram. „émonder les graines“ (Țiplea, P. pop. 108); † „diriger; offrir (à boire)“ — vr. mold. trans. maram. *derege*, *direge*, băn. *dziřeže*, pf. † *dereș*, (*direș*) băn. *dziřeș*.

Lat. DIRIGERE, -RĒXĪ, -RĒCTUM; nu e nevoie de a pleca de la DĒRIGERE pentru explicarea lui *e* din prima silabă: tre-

cerea lui i la e s'a făcut la formele în care i era aton și apoi e s'a generalizat; în *direge* s'a produs obicinuia disimilațiune e-é > i-é (comp. *biserică*, *cireașe*, *pricepe*); elisiunea lui e (*drege*) e țirzie.

Alb. *ḍergon* „envoyer“; rtr. *derscher* „juger“.

Der.: *dire*s „raccommodage; condiment, épices; fard; † diplôme, document“; *deregător* „dignitaire, magistrat, haut fonctionnaire, administrateur“; *deregătorie* „dignité, charge, fonction, administration“; col. *dregătorime* (Jipescu, Opinc. 103) || trans. *deresătură* (Bobb; Tiktin) „amendement (d'une terre)“ || trans. *îndirege* (Marian, Sărb. II, 287) „engager, pousser (qqn à faire qch.), commander“, megl. (a)*ndireziri* (pf. (a)*ndires*) „raccommoder“, ar. *ndreadzire*, *ndridzeare* (pf. *ndrepșu*, part. *ndreptu*) „raccommoder, arranger, préparer“, refl. „s'engager, tomber d'accord, s'entendre“ (rtr. *endriescher* „risapere, esere informato“).

513. **Drept**, adj. „droit, juste, équitable; fidèle; vrai; direct“; adv. „justement, en vérité, directement“; prep. „pour, comme, à cause de, parce que“, mold. bucov. Țara Hațegului (Tiktin; Rev. crit.-lit. III, 123) „en face de“; sb. „droit; justice; raison“ — vr. mold. trans. maram. *derept*, *dirept*, băn. *dzi-rept*; ca prep. *d(e)rept*, prin pozițiunea atonă s'a alterat de timpuriu: † *derep(-ce)*, † *deptu* (Cod. Vor.), maram. *d'ept* (Țiplea, P. pop. 108), Oșani *dipt*, *dip* (Candrea, BSF. II, 55). trans. *dip* (Alexici, Lit. pop. 18), Țara Hațegului *dărt*, *dir* (Rev. cr.-lit. IV, 143) || megl. *dirept*, adj. adv. „droit, juste(ment), direct(ement)“, *direp*, prep. „comme, d'après, au moment de, à la veille de“: ar. *direptu*, *dreptu*, adj. „droit“ || < DİRĖCTUS, -A, -UM ȘI DİRĖCTO, adv.: pentru fonetism, v. *drege* || alb. *d(ε)reitε* „grade, recht, gerecht“ (comp. *drel'* „directement“); rtr. *dre(i)t*; it. *d(i)ritto*, sard log. *derettu*; fr. *droit*; prov. *drech*; cat. *dref*; sp. *derecho*; port. *direito* || *dreapta* „la main droite“ (rtr. *dretta*; it. *diritta*, *dritta*; fr. *droite*; cat. *dretta*; sp. *de-recha*; port. *direita*) || *dreptate*, ar. *driptate* „justice, raison, bon droit“, contras din **dreptătate* (rtr. *drechiadad*;

vfr. *droiteté* „qualité de ce qui est droit“; sp. *derechedad*); *dreptăți* (Jipescu, Opinc. 63) „rendre justice“ || ar. *driptatică* „droit, justice“ || † *dereptie* (Coresi, Ps. XCVII, 9) „équité“ || *dreptaci* (Barcianu) „droitier“ || megl. *direptos* „droit, juste“ || † *îndrept* (Paliia, Gen. XXXVII, 7) „droit, debout“; ar. *ndreapta* „la main droite“; ar. *ndriptate* „justice, raison“; *îndreptăți* „justifier, autoriser“; ar. *ndriptățire* „rectifier, arranger“; ar. *ndriptaciū* (Dălămetra) „droitier“ || *nedrept* „injuste, faux, infidèle“; sb. „injustice“ (Gaster; Voronca, Dat. cred. 1158); *nedreptate* „injustice, iniquité“; *nedreptăți* „faire une injustice, faire tort, léser“ || *de-adreptul*, ar. *deadreptu* „directement, tout droit“.

514. **Dreptar**, sb. n. „fil à plomb, équerre de maçon, de charpentier; règle (de conduite)“ — † *dereptariū* (Tiktin; Dosoftei, Ps. vers. 30) < *DİRĖCTARIUM (comp. *directarius* „voleur qui s'introduit dans les maisons“) || comp. vfr. *droitier*; cat. *dreter*; sp. *derechero* || vr. mold. *îndreptariū* (Tiktin; Prav. Mat. Bas. Col. Buj. 139), refăcut după *îndrepta*.

515. † **Derepta**, vb. „diriger, guider“ < *DİRĖCTARE || alb. *ḍërtoñ* „bereite, verfertige, bessere aus, besorge, baue“ (comp. *dreitoñ* „rendre droit, redresser“); rtr. *dracher*; sard log. *derettare*; vfr. *droitier* || † *dereptătoriu* (Cod. Vor.) „pilote“ || *îndrepta* „redresser, rendre droit; réparer, corriger; indiquer le chemin, diriger, guider; † justifier, excuser“, ar. *ndriptare* (Papahagi, Mat. 621) „corriger“ (alb. *nḍërtoj*; sard log. *inderettare*; port. *endireitar* „gerade richten, wieder gut machen, leiten, zu-rechtweisen“); *îndreptător*, adj. sb. „qui dirige, qui redresse; † éclaieur, guide, conducteur“; † *înd(e)reptătură* (Gaster; Letop. I, 22, 323, 336; Cat. calv. 8; An. Car.) „correction; direction, indication“, ar. *ndriptătură* „redressement, réparation“ (comp. *directura*; rtr. *drachūra*; fr. *droiture*, vfr. *endroiture*) || *înd(e)reptăciune* (Dosoftei, Ps. vers. 311; Florini, Pov. 90, 131) „correction; indication, direction“ (comp. *directionem*).

516. **DREPNEA** (bucov.), sb. f. zool. „grand martinet“.

Lat. *DRĚPANĚLLA, -AM < DRĚPANIS „hironde des murailles“, devenit *dre-pănea, de unde, prin căderea lui *ă* aton, *drepnea* [Candrea, Rom. XXXI, 308].

DREPT, v. *drege*.

517. **DUCE**, vb. „(em)porter, (em)-mener, conduire“; *a se duce* „(s'en) aller“ — vr. băn. pf. *duș* || ir. *duțse* (pf. *duș*); megl. *duțiri* (pf. *duș*); ar. *duțire*, (*du*)*țear*e (pf. *duș*).

Lat. DUCĒRE, DUXĪ, DUCTUM; înțelesul de „s'en aller“ e des atestat în construcțiunea ducere se (cf. Densușianu, Hist. l. roum. I, 181-182; Rösensch, Sem. Beitr. III, 32).

Vit. (și it. numai în compuneri) *durre*; sard log. *dugere* (comp. *gugere*); vfr. (și fr. numai în compuneri) *duire*; prov. *duzir*, *dozer*; cat. *dur*; vsp. *ducir*; port. (numai în compuneri) *-duzir*.

Der.: *ducere*, *ducă*, *duș*, ar. *ducă* „aller, départ“; † *ducător* (Paliia, Exod. XIII, 21) „conducteur, guide“, † *ducătoare* (Iorga, Studii IV, 61) „aller“; ar. *ducitură* (Dalamatra) „aller“ || *du-soare* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 30) „transport; sorte de broderie sur les chemises des paysannes“.

518. **Aduce**, vb. „apporter, amener, ramener; courber“ — vr. băn. pf. *aduș* || ir. (*a*)*duțse* (pf. *aduș*); megl. *duțiri* (pf. *duș*), ar. *aduțire*, *aduțear*e (pf. *aduș*) || < ADDUCĒRE, -DUXĪ, -DUCTUM || rtr. *addür*; it. *addurre*; vfr. *aduire*, lion. *addure*, elv. *adduire*; prov. *aduire*; cat. *aduhir*; sp. *aducir*; port. *adduzir* (comp. sard log. *battire*) || *aducere*, *adus* „apport, etc.“; *adus* „recourbé“; *aducător*, adj. sb. „qui apporte“; ar. *aducitură* (Dalamatra) „bonne conduite“; *adusătură* „maladie contractée par des maléfices“ (Hasdeu); † „aductio, allatio“ (An. Car.).

519. † **Răduce**, vb. „être semblable, ressembler; comparer; représenter“ (Dosoftei, Ps. vers. 59; Prav. Mat. Bas. 45; Cantemir, Hron.) < RĚDUCĒRE, -DUXĪ, -DUCTUM „ramener; rapprocher; reproduire“; înțelesul românesc se explică ușor din cel latin || it. *ridurre*; fr. *réduire*; cat. *reduhir*; sp. *reducir*; port. *reduzir* || † *răducere* (Hasdeu, Cuv.

d. bătr. I, 298) „ressemblance“; *răducător* (ibid.) „semblable, pareil“ || *arăduce* (Prav. Mat. Bas. 43, 50) „représenter, figurer“.

DUIOS, v. *durea*.

520. **DULCE**, adj. „doux; agréable; bénin (en parl. de certaines pustules peu dangereuses); germain (prop. chéri, en parl. d'un frère, d'une soeur, d'un cousin)“; sb. m. (sans pl.) „jours gras“ || ir. *duțse*, megl. *duțși* și ar. *duțse* „doux“.

Lat. DULCIS, -EM; pentru înțelesul de „bénin“, cf. *dulcidines* „uligines“ (Mulomed. Chir. 20, 7-8), și forma abr.

Vegl. *dolk*; rtr. *dutsch*; it. *dolce* (comp. abr. *duveçore* „eruizione impetiginosa che suol venire al mento e intorno alla bocca dei bambini“); sard log. *dulke*; fr. *doux*; prov. *dolz*; cat. *dols*; sp. *dulce*; port. *doce*.

Der.: dim. *dulceag*; *dulcișor*, bot. „hedysarum obscurum“; trans. mold. *dulcuț* (Lex Bud.; Pompiliu, Bal. 31; Cătană, Bal. 33; Șez. III, 63); *dulciu* (comp. *dulcin*, An. Car.; it. *dolcigno*) || băn. *dulcoi* „douceureux, douceâtre“ || Mehedinți *dulcos* „douceâtre“ || Muscel *dulcent* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 29) „(homme) dont la parole est douce“ || *dulcime* „douceur“ || ar. *duțseame* „douceur“, pl. *duțseii* „gâteaux, friandises“ (comp. *dulceamen*) || *dulceață* „douceur; confiture“, ar. *duțșiăț* (Dalamatra) „douceur“ (rtr. *dutschezza*; it. *dolcezza*; sp. *dulceza*) || *a se dedulci* „prendre goût à une chose; s'habituer“.

Impr.: rut. ДОЛЬЧИЦЯ „in Zucker eingemachtes Obst“.

521. **Îndulci**, vb. „adoucir“ || ar. *nduțire* || < *INDULCIRE (= INDULCĒRE, CGL. II. 283) rtr. *indutschir*; it. *indolcire*; sard log. *indulkire*; vfr. *endoucir*; cat. *endolsir*; vsp. *endulcir* || *îndulcitor* „doux“; *îndulcitură* (Polizu) „adoucisement“, † *îndulcitură*, pl. „aromates“ (Biblia 1688, Reg. III, 10, 10, 25).

522. **DUMESNIC** (*domesnic*), adj. „apprivoisé, dompté“ — Mehedinți *dumes-tic*, † *dumeastec* și *dumeastic* (Dosoftei, V. Sf. v. WgJb. 106; Prav. Gov. 54; Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 277; Lex.

Mard.), † *domeastec* (Lex. Mard.), *dumestnic* (Tiktin; Lex. Bud.; Costinescu).

Lat. DOMESTICUS, -A, -UM „de la maison“; schimbarea de înțeles se explică ușor; formele *dumesnic*, *dumestnic*, au fost influențate de vsl. домашня, домашня „domesticus“.

Rtr. *dumiști*; it. *domestico*; vfr. *domesche*; prov. *domesque*.

Der.: *dumesnicie* „apprivoisement“ || *dumesnici*, † *dumest(n)ici* (Tiktin; Iorga, Studii VII, 17) „apprivoiser“ (comp. rtr. *dumestier*; it. *domesticare*; vfr. *domescher*, *adomesgir*; prov. *domesgar*).

MICA, v. mică.

DUMINICĂ, v. domn.

DUMNEZEU, v. zeu.

DUPĂ, v. poi.

523. **DUPLECA** (vr. trans.), vb. „courber, plier, ployer“ (Ps. Sch., Coresi, Ps. LXVIII, 24; Gaster; Lex. Bud.).

Lat. DUPLICARE.

Rtr. *dubalger*; prov. cat. sp. *doble-gar*.

Der.: *duplecăre* (Biblia 1688, Neemia III, 24) „courbure, coin“ || *îndupleca* „décider qqn à faire qch.“; † plier, courber“ (Paliia, Gen. XXIII, 9; Biblia 1688, Regi IV, 4, 34; Isaia LVIII, 5), ar. (a) *nduplicare* „plier, courber; décider qqn à faire qch.“ (friul. *indoplea*); *înduplecăre* „action de décider qqn à faire qch., persuasion; † coin, courbure“ (Biblia 1688, Neemia III, 31); *înduplecător* „persuasif“; † *înduplecătură* „action de plier (Biblia 1688, Pilde Solom. VI, 13); „plicatura, plica“ (An. Car.), ar. (a) *nduplicătură* (Dalamatra) „pli, courbure; persuasion“ (comp. cat. sp. *doblegadura*) || *neînduplecăre* „inflexibilité“; *neînduplecat* „inflexible“.

524. **DURA**, vb. „construire, bâtir, fabriquer, préparer; † façonner une pièce de bois“ (Tiktin).

Lat. DOLARE.

Friul. *dolá* „asciare, piallare“; Lecce *dulare* „risquadrare le pietre“; sard log. *dolare*; prov. cat. sp. *dolar*.

525. **DUREA**, vb. unipers. „faire mal, avoir mal“; † vb. intrans: și refl. „éprouver de la douleur, souffrir, être affligé“ || ir. *durę* „avoir mal, faire mal“; megl. *duręri* și ar. *dureare* „avoir mal; désirer“.

Lat. DOLĒRE.

Vegl. (atestat numai) *dul*, *dolua* „duole“; rtr. *dolair*; it. *dolere*; sard log. *dolere*; vfr. *doloir*; prov. *doler*; cat. *doldrer*; sp. *doler*; port. *doer*.

Der.: *durere* „douleur, souffrance“, ar. *dureare* „douleur; désir; fortune“, ar. *durut* „désiré, aimé, aimant“ || *dureros* „douloureux“ (vfr. *doleros*) || băn. olt. Teleorman *durime* „douleur“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc.30; To-cilescu, Mat. 588, 624, 656).

526. **Dor**, sb. n. „désir ardent; regret; mal, douleur“ || megl. ar. *dor* „désir ardent, passion, douleur“ || < DOLUS, -UM, deseori atestat în inscripții (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 138) || it. *duolo*; sard log. *dolu*; prov. *dol*, gasc. *do* „regret“ (R. l. rom. XLV, 424); cat. *dol*; sp. *duelo*; port. || *dó* || dim. *doruț* || *dori* „désirer, souhaiter vivement“; *dorire* (Tiktin) „désir“; *dorit*, *doritor*, adj. sb. „désireux“ || *dorință* „désir“ (formațiune recentă) || *dornic* „désireux; aimant“, bot. „falcaria vulgaris“.

527. **Duios**, adj. „tendre, doux, sensible, mélancolique; † triste, affligé, lamentable, douloureux“ < *DOLIOSUS, -A, -UM, derivat din DOLIUM „douleur, chagrin“ || it. *doglioso* || *duioșie*, *duioșime* (Tiktin) „tendresse; tristesse, mélancolie“ || *înduioșă*, *înduioși* (Polizu; Sirbu, Alcăt. 11) „attendrir“.

528. † **Duroare**, sb. f. „douleur“ — atăzi numai dial. *durori*, pl. „goutte, rhumatisme“ < DOLOR, -OREM || rtr. *dolur*; it. sard log. *dolore*; fr. *douleur*; prov. cat. sp. *dolor*; port. *dôr* || Bihor *dolori* (Conv. lit. XX, 1009) „être alité et ressentir de grandes douleurs“.

529. † **Dururos**, adj. „douloureux“ (Do-softei, V. Sf. Dec. 9; Acat. 23) < DOLOROSUS, -A, -UM || rtr. *dolorus*; it. *doloroso*; fr. *douloureux*; prov. cat. *doloros*; sp. *doloroso*.

E

530. † **E**, conj. „et, mais“ || (ir. *e*).

Lat. *et*.

Alb. *e*; rtr. it. *e(d)*; sard *e*; fr. *et*;
prov. *e*; cat. *i*; sp. *y*; port. *e*.

531. **EL, EA**, pron. pers. „il; elle“;
gen.-dat. sg. *lui*, *ei*, dat. aton (*i*)*i*, ac.
aton (*i*)*l*, *o*; nom.-ac. pl. *ei*, *ele*, gen.-
dat. *lor*, dat. aton *le* (*li*), † *lă*, ac. aton
(*i*)*i*, *le* || ir. *ie*, *iă*, gen.-dat. *lui*, *lei*, dat.
aton *li*, ac. aton. *lo*, *wo*, nom.-ac. pl. *iel'*,
iăle, gen.-dat. *lor*, dat. aton *li*, ac. aton
li, *le*; megl. *iel*, *ia*, dat. aton (*a*)*l'* (*ă*)*l'*,
ac. aton *la*, *ao* *aŭ* *u*, nom.-ac. pl.
iel', *iali*, dat. aton *la*, ac. aton *la*, *li*;
ar. *el*, *ea*; gen.-dat. *lui*, *lei*, dat. aton
(*i*)*l'*, ac. aton *lu* și *il* *ul*, *u* și *o*, nom.-ac.
pl. *el'*, *eale*, gen.-dat. *lor*, dat. aton *lă*
și *le*, ac. aton *il'*, *le* (*li*). — **ĂL** (*al*), **A**,
pron. dem. „celui, celle“, art. „le, la“;
gen.-dat. *ălui* (*alui*), *ălei* (*alei*) (*elei* *ăi* *ei*);
nom.-ac. pl. *ăi*, *ele* (*ale* *ăle*); gen.-dat.
ălor (*alor*) — *hăl* (*hal*), *ha*, pl. *hăi* (*hai*),
hele (*hale*, *hăle*); *ahăl*, *aha*, etc. — **ĂLA**
(*ala*), **AIA**, pron. adj. dem. „celui, celle,
celui-ci, celle-ci“; gen.-dat. *ăluia* (*alu-
ia*), *ăleia* (*aleia* *eleia* *ăia* *eia*); nom.-ac.
pl. *ăia* (*aia*), *elea* *alea* *ălea*; gen.-dat.
ălora (*alora*) — *hăla* (*hala*), *haia*, etc.;
ahăla (*ahala*), *ahaia*, etc. — **L**, **-LE**, **-A**,
art. (postpus); gen.-dat. *-lui* (și prepus
lui, *lu*), *-ei* (prepus † *ei*); pl. nom.-ac.
-i, *-le*; gen.-dat. *-lor* (prepus *lor*) || ir.
-le, *-a*, pl. *-i*, *-le*, gen.-dat. sg. pl. *lu*;
megl. *-li*, *-a*, gen. *-lui* (prepus *lu*), *-lă*,
pl. *-li*, *-li*, gen. *-lor*; ar. *-l* *-lu* *-le*, *-a*,
gen.-dat. *-lui* (prepus *lui*), *-lei* (prepus
li), pl. *-li*, *-le*, gen.-dat. *-lor*.

Lat. ***ILLUS**, **-A**, **-UM** (= clas. **ILLE**, **-A**, **-UD**),
gen. **ILLUIUS**, **ILLAEIUS**, dat. **ILLUI**, **ILLAEI**
(cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 143).
Formele românești se explică astfel:

ea < **ILLA**, prin căderea regulată a lui
ll între *e* și *a*; *ei* (gen.-dat. fem.) < ***IL-
LAEI**, din care mai târziu *(*e*)*lei* și
apoi prin aferesa, ca în alte forme, a
lui *e*: *lei* > *iei* > *ei*; (*i*)*i* < **ILLI** (păstrat
ca aton alături de **ILLUI**, ***ILLAEI**), din
care *(*e*)*li* > *li*, *i* (de unde forma târzie
ii cu prepunerea lui *i* când nu era
precedată de un cuvânt terminat cu
vocală ori nu urma unul începător
cu vocală, de ex. *cînd ii spui*); (*i*)*l* <
ILLUM care a devenit mai târziu *-lu*, *-l*,
de unde *il* în aceleași condițiuni ca *ii*;
o < **ILLAM**, prin fonetică sintactică, din
casuri cînd **ILLAM** urma după un *-u*
(după participii trecute, negațiunea
nu, etc.) și căzînd *-ll-* s'a desvoltat un
u între terminațiunea cuvîntului pre-
cedent și *ă*, rezultat din reducerea
formei atone a pronumelui; acest *u*
s'a contopit cu *ă* și a dat mai târziu
o: *roga tu (m) illa (m) habemus* >
**rugatu ă am* > *rugatu -u-ă am* > *ru-
gatu-o-am* (comp. în graiul oșenesc:
audu-ă-ă, *vădu-ă-ă*, Candrea, BSF. II,
74); mai târziu acest *o* s'a generalizat
zicîndu-se și: *o am rugat*; † *lă* este re-
făcut după † *nă* (v. *Noi*); *le*, dat. este
forma normală rezultată din **ILLIS** aton;
li < *le*, prin trecerea sintactică a lui *e*
la *i* dinaintea unei vocale (*le-am dat* >
li-am dat); *ii* < **ILLI** (trecut și la acu-
sativ), cu aceleași schimbări fonetice
ca *ii* dat. sg.; *le*, ac. fem. < **ILLAE**. — *Al* se
explică prin fonetică sintactică: *omu
el* > *omu ăl* (cf. *Ăst*); *a* din **ea* < **ILLAM**
în casuri ca *lege* **ea bună* < *legem
illam bonam*, devenit *lege a bună*
(mai târziu *legea a bună*), de aici *a* s'a
transmis și la casuri de felul lui: *casa
a bună*; *ăi* e refăcut după sg. *ăl*; *ăle*
după gen.-dat. sg. *ălei*; *-a* din *ăla* se

explică în acelaș mod ca și în *acela* (v. mai jos *Acel*); -ia din *aia* se explică în acelaș fel ca în *aceia* (v. *Acel*). Despre formele cu *h*-, v. *Ast*. — Formele de articol se explică toate prin contracțiune cu vocala finală a subst. și adj. cărora erau postpuse (cf. Candrea, Conson. 68-69); cât despre întrebuintarea lui *ille* ca articol, textele latine nu ne înlesnesc fixarea epocii când a început această funcțiune a pronumelui demonstrativ; ea trebuie să fie însă relativ veche, prin faptul că se întâlnește în aproape toate limbile romanice.

Vegl. *jal, jala*; rtr. *el, ella*; it. *egli, ella*; sard log. *lu, la*; fr. *il, elle*; prov. cat. *el, ella*; sp. *el, ella*; port. *elle, ella* < ILLE, ILLA; ca art.: vegl. *lo, la*; rtr. it. *il, la*; fr. *le, la*; prov. cat. *lo, la*; sp. *el, la*; port. *o, a*.

Der.: † *eluși* „il, lui-même“.

532. *Acel, acea*, pron. adj. dem. „celui, celle“; gen.-dat. sg. *acelui, acelei*, vr. și dial. *acei*; nom.-ac. pl. *acei, acele*; gen.-dat. *acelor, cel, cea*, pron. dem. „celui, celle“; art. „le, la“; gen.-dat. sg. *celui, celei*, vr. și dial. *cei*; nom.-ac. pl. *cei, cele*; gen.-dat. *celor—acela (aceala), aceia*, pron. dem. „celui-lă, celle-lă“; gen.-dat. sg. *aceluia, aceleia*, vr. și dial. *aceia*; nom.-ac. pl. *aceia, acelea*; gen.-dat. *acelora; cela, cea*, pron. dem. „celui-lă, celle-lă“, † art. „le, la“; gen.-dat. sg. *celuia, celeia*, etc. || ir. *tšela, tšę*; megl. *řela, řea*; ar. *ařel(a)* și *ařeu, ařea, ařeala, ařeaea*.

Lat. ECCE-, ECCUM- *ILLUS-, A-, UM. Forma fem. de gen.-dat. *acei* este cea rezultată normal din ECCE-, ECCUM- ILLAEI; *acelei* a fost refăcut după m. *acelui* sau și prin influența pl. *acele*. Formele aferesate *cel, cea* se explică prin fonetică sintactică; aferesarea s'a produs întâi în formele feminine și a nume în legături sintactice de felul acesta: *casa acea, casele acele* > *casa cea, casele cele* (pentru acest din urmă,

cf. *aci*). *Acela* a fost refăcut după pl. *aceia*, f. sg. *ace(a)ia*, pl. *acelea*, rezultate din ECCE-, ECCUM- ILLI+ ILLAC, ECCE-, ECCUM- ILLAM+ ILLAC, ECCE-, ECCUM- ILLAE+ ILLAC > **acel'iea, aceaea, *aceleea*, devenite apoi *ceia, aceia* († *aceiaia*), *acelea* (din ECCE-, ECCUM- ILLUM+ ILLAC n'am fi putut avea decât *aceluia*); comp. friul. *kella*; fr. *celui-lă*, formate de asemenea cu ILLAC. Paralelismul *acel-acela, acea-aceiaia* a dat naștere formelor (*cel*)-*cela*, etc., (*ăl*)-*ăla*, (*a*)-*aia*, etc.; în acelaș chip și-au luat naștere *acesta* alături de *acest*, etc.

Vegl. *kol, kola*; rtr. *quel, quella*; it. *quello, quella*; prov. *aquel, aquela*; cat. *aquell, aquella*; sp. *aquel, aquella*; port. *aquelle, aquella* < ECCUM-ILLE-, ILLA || rtr. *tšel, tšella*; vfr. *cil, celle*; prov. *cel, cela* < ECCE-ILLE-, ILLA.

Der.: *acelaș, aceiaș* „le même, la même“.

533. EU, pron. pers. „je, moi“; dat. *mie*, aton *imi*; ac. *mine*, aton *mă* || ir. *io*, dat. *mie, mii*, ac. *mire, me*; megl. *io*, dat. (*a*)*nî*, ac. *mini, mi*; ar. *io*, dat. *nia, (i)nî*, ac. *mine, me (mi)*.

Lat. *EO (= clas. EGO), prin căderea încă neexplicată a lui G (exemple tîrzii de EO, v. la Schuchardt, Vok. I. 129; Rydberg, Zur Gesch. des fr. ə, 242); din MÎHI nu se poate explica *mie* (ar fi trebuit să avem **mee*); trebuie să admitem că i din prima silabă a fost înlocuit cu i din forma scurtată mî care a dat (*i*)*mi* (în ar. *nia* schimbarea lui e în a e datorită influenței asimilatoare a prep. a care precede de obicei acest cas: a *nie* > a *nia*); din ME a rezultat normal *mă*, pe cînd forma accentuată *mine* presupune un *ME-NE, care și-a luat probabil naștere sub influența lui *QUENE > *cine* (paralelismul *ce-cine* a atras după sine pe *me-mine*).

Alb. *u*; vegl. (*ju, jo*); rtr. *eau*; it. *io*; sard log. *eo*; fr. *je*; prov. *eu*; cat. *jo*; sp. *yo*; port. *eu*.

F

534. **FACE**, vb. „1° faire, agir; 2° créer, produire, construire, fonder; 3° accoucher, mettre bas; 4° jouer un mauvais tour, se venger; 5° faire des sortilèges; 6° aller, se diriger; 7° venir; 8° dire; 9° valoir; 10° convenir“ — vr. trans. pf. *fecî(u)* (Frîncu - Candrea, Munții apus. 79); part. \ddagger *fapt* (păstrat în poesia populară, de obicei în rimă) || ir. *fâtše* „faire“; megl. *fațiri* (pf. *feș*, part. *fat*) „faire; accoucher; s'adresser, dire“; ar. *fațire*, *fățear* (pf. *fecîu*, part. *faptu*) „faire; accoucher; transformer, changer; aller, se diriger; s'adresser, dire“.

Lat. *FACĒRE*, *FĒCĪ*, *FACTUM*; pentru înțelesul de sub 5°, comp. derivatele romanice de mai jos și sîrb. *tvoriti* „schaffen, thun; zaubern“.

Vegl. *fur*; rtr. *fer*; it. *fare*; sard log. *fagere*; fr. prov. *faire*; cat. *fer*; sp. *hacer*; port. *fazer*.

Der.: *facere* „action de faire, etc.; création, accouchement“, megl. *fațiri* și ar. *fațire*, *fățear* „action de faire, etc.; accouchement“; bucov. *făcare* (Tiktin) „sort, sortilège“ (cf. mai jos *făcătură*); ar. *facă* „action, fait“; *făcut* „action de faire; sort, sortilège“ (cf. mai jos *făcătură*); ar. *faptu* „fait; sali, souillé“; *făcut* „action de faire, etc.“, Mehedinți *făcut de zi* (Gr. n. 3) „point du jour“; *făcător*, adj. sb. „qui fait, faiseur“ (comp. it. *facitoio*; sp. *hacedero*); \ddagger *făcătorie* (Cantemir, Ist. ier. 7, 11) „activité, énergie“; *făcătură* (Tiktin; Lex. Bud.; Marian, Nunta 21; Reteganul, Pov. ard. I, 11; V, 45; Tocilescu, Mat. 662; Șez. II, 133) „sort, sortilège“ (comp. it. *facitura*; prov. *fazedura*; vsp. *hacedura*; pentru înțeles comp. sensul de sub 5° și it.

fattura, vfr. *faiture* „sortilège“), ar. *făcătură* „fait“ || *preface* „refaire, transformer, réduire“; *a se preface* „se changer, se transformer; contrefaire, feindre“, ar. *prifațire* „refaire; feindre“ (nu trebuie derivat din **PERFACERE* = clas. *PERFICERE*, al cărui înțeles nu corespunde cu al lui *preface*, ci e o formațiune românească cu pref. *pre-* < vsl. прѣ; pentru formă și înțeles comp. vsl. творити „facere“ > прѣтворити „mutare“; bulg. притворенъ „feint, faux, simulé, hypocrite“, правим „faire“ > прѣправямъ „refaire“, ~ се „contrefaire“; sîrb. *tvoriti* „thun“ > *pretvoriti* „verwandeln“, ~ se „sich verstellen, heucheln“); *prefacere* „action de refaire, etc., feinte“; *prefăcut* „refait; falsifié; hypocrite“; *prefăcătură*, *prefăcătorie* „feinte, hypocrisie“ || băn. *proface* „refaire“ || ar. *apufațiri* „se fatiguer, s'éreinter“; ar. *apufaptu* „las, éreinté“.

535. **Fapt**, sb. n. „1° fait, acte, oeuvre; 2° création; 3° point du jour, aube (în expr. *faptul zilei*); 4° charme, sort, sortilège; 5° taches rouges qui viennent sur le corps et se transforment en boutons pustuleux“; sb. m. 1° zool. „ver de l'acherontia atropos“; 2° bucov. bot. „trifolium procumbens, astrantia major“ — **FAPTĂ**, sb. f. „fait, action, oeuvre“ || megl. *fat* și ar. *faptă* „fait, action“ || < *FACTUM* și pl. *FACTA*, devenit sg. fem.; pentru înțelesul de „charme“, comp. *face* 5° || vegl. *fajt*; rtr. *fat*; it. *fatto*, *fatta*; sard log. *fatlu*, *fatta* (comp. pentru înțelesul de sub 3° *ad sa fatta de sa die* „al mattino, allo spuntar dell'alba“); fr. *fait*, vfr.

faite „façon, sorte“; prov. *fach*, nprov. *facho* (comp. prov. *fachilha* „sortilège“); cat. *fet, feta*; sp. *hecho, hecha*; port. *feito, feita* || *făptaș* „celui qui fait, qui accomplit, auteur“ || bot. *faptnic* (Marian, Ins. 273), *fapnic* (Marian, Sărb. II, 55, 57), *faptnică* (ibid. 58) „sorte de plante qu'on emploie pour guérir le „fapt“ (v. mai sus 5°) || *făptui* „faire, commettre“; *făptuire* „action de faire, de commettre, acte, action“; *făptuitor* „celui qui commet“.

536. † **Făptoriu** (Cipariu, Princ. 206, 227), sb. m. „créateur“ < *FACTORIUS, -UM (comp. FACTORIUM „pressoir à huile“) || comp. it. *fattoio* < FACTORIUM; piem. *facoira* < *FACTORIA.

537. **Făptură**, sb. f. „création; création, être; manière d'être, forme; nature“ || ar. *făptură* „créature“ || < FACTURA, -AM || alb. *fētūrē, fūtūrē*; rtr. *fat-tūra*; it. sard log. *fattura*; vfr. *faiure* „créature, personne, façon, forme, sortilège“; prov. *faitura*; cat. *feitura*; sp. *hechura*; port. *feitura*.

538. **Desface**, vb. „défaire, entr'ouvrir“ — † pf. pers. 3^a *desfeace*, prin grație inversă *desveace* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 43; comp. și *desvăcu*, Varl. Caz. I, 58^b), *desfeapse* (Coresi, Tetr. Luca III, 21) || megl. *disfațiri* (pf. *disfeș*, part. *disfat*) „descendre“; ar. *disfațire* (pf. *disfecii*, part. *disfaptu*) „défaire, ouvrir“ || < DIS-FACĖRE, -FECĖ, -FACTUM; † *desfeapsea* a fost refăcut după analogia altor verbe, ca *înfipse, friipse, coapse*, cu part. terminat în -pt (*înfipt*, etc.) întocmai ca și *fapt* || rtr. *disfar*; it. *disfare*; sard log. *disfagere*; fr. *défaire*; cat. *desfer*; sp. *deshacer*; port. *desfazer* || *desfacere* „action de défaire; vente totale“; ar. *disfaptu* „défait, ouvert; intelligent“; *desfăcut* „action de défaire; désensorcellement“.

539. **FACHIE** (*fache*), sb. f. „torche, brandon, faisceau de paille ou de roseaux secs tortillés qu'on allume la nuit pour pêcher“ (Șez. IV, 117; Marian, Ins. 57; Damé, Term.; Putna, bucov. Oșani BSF. II, 81) — mold. bucov. *fachî*, sb. n. (Dosoftei, V. Sf. Ian. 30; Febr. 8; Șez. II, 297; Marian, Ins. 57; Stamati, Wb. 735).

Lat. FAC(U)LA, -AM; din *fache*, consi-

derat greșit ca pl., a fost refăcut un sg. *fachî*, cu pl. *fachîuri*.

Friul. *fale*; vfr. *faille* „torche“; prov. *falha*, nprov. *faio* „torche de bois résineux pour faire la pêche au flambeau“; cat. *falha* (comp. abr. *farchia*; sp. *hacha*; port. *facha*).

540. **FAG**, sb. m. „hêtre“ || megl. ar. *fag*.

Lat. FAGUS, -UM.

Rtr. *fo*; ver. com. mil. pav. piem. gen. *piac. fo*, sic. *fau*; sard log. *fau*; vfr. *fou*, sav. *fa*; prov. *fau* (comp. it. *faggio*; vfr. *faie*; cat. *fatj*; sp. *haya*; port. *faia* < FAGEUS, FAGEA).

Der.: ar. *fagă* „faine“ (comp. cat. *faja* „faine“) || dim. *făguî* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 30; Cînt. pop. 55, 68, 99; Tocilescu, Mat. 388, 1112); *făgu-țeci* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 30); *făgulean* (Teodorescu, P. pop. 278; Tocilescu, Mat. 279) || col. *făget*, ar. *fădzet* (nprov. *faié*; comp. it. *faggeto*; prov. cat. *fageda*; sp. *hayedo*); dim. *făgețel*.

541. **FAGUR** (*fagure*), sb. m. „gâteau de miel, rayon“ — *fag* (Alexandri, P. pop. 88; Zanne II, 131; IX, 15; Tocilescu, Mat. 581; WgJb. IX, 225).

Lat. *FAVULUS, -UM < FAVUS; forma normală trebuia să fie *fa(u)ur, dar u dintre vocalele în hiat s'a prefăcut în h, devenit apoi g, întocmai ca în *negură* < *nehură < *ne(u)ură < nebulam, în băn. *mădugă* < *măduhă* < *mădu(u)ă* < medullam, etc. (cf. Candrea, BSF. I, 40); cît privește pe *fag*, acesta nu reprezintă pe favus, -um, care ar fi devenit *fau, ci e refăcut din pl. *faguri*.

It. *fiavo* || comp. it. *favo* < FAVUM.

Der.: dim. *făguraș* (Marian, Ornit. I, 59; Nunta, 286; Ins. 197); *făgurel* (Marian, Ornit. I, 59) || *făgueros* (Damé) „doux comme le miel“.

542. **FĂINĂ**, sb. f. „farine“ — Munții Sucevii, trans. Bihor, Oșani *fărină* (WgJb. VI, 12; Frîncu-Candrea, Rot. 51; Șez. II, 24; III, 139; Conv. lit. XX, 1010; BSF. II, 46); vr. trans. *fănină* (Coresi, Tetr. Luca XIII, 21; Dosoftei, Ps. vers. 165, 259; V. Sf., v. WgJb. V, 64; Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 215; An. Car.; Iorga, Studii IV, cccix; Frîncu Candrea, Munții apus. 100), băn.

Serbia, trans. *făinină* (WgJb. III, 240; IV, 256; VII, 26) || ir. *farire*; megl. ar. *fărină*.

Lat. FARĪNA, -AM; forma *făină*, cea mai răspîdită, alături de *făinină* din care a rezultat prin trecerea regulată a lui *ni* la *ii*, dovedește că asimilațiunea lui R cu N, *farīna* > **fanina* > *făniină*, întocmai ca în *senin*, *cunună*, etc., e foarte veche; forma neasimilată *fărină* s'a păstrat mai ales în acele regiuni unde nici în celelalte cuvinte nu s'a produs trecerea lui R la N, unde se rostește adică *serin*, *cunună*; în Bănat, unde *ni* nu se reduce la *i*, dacă găsim pe alocuri *fărină* alături de *făinină*, faptul se explică prin importarea celei dintîi forme din alte regiuni unde *ni* a devenit *i*; *făinină* din vechile texte citate e uneori o simplă grafie pentru *făinină*.

Vegl. *farajna*; rtr. it. sard log. *farina*; fr. *farine*; prov. cat. *farina*; sp. *harina*; port. *farinha*.

Der.: dim. *făioară* (Polizu; Cihac).

543. **Făinar**, sb. m. „farinier, marchand de farine“ || ar. *fărinar* || < *FARĪNARIUS, -UM, din adj. FARĪNARIUS, -A, -UM „de farine“; în fonetism influențat de *făină* || fr. prov. *farinier*; cat. *fariner*; sp. *harinero*; port. *farinheiro* (comp. dim. it. *farinaiuolo*, *farinaio* < *farinarium*) || *făinăreasă* (Costinescu) „farinière, marchande de farine“ || *făinărie* „commerce de farine“, col. (Polizu) „toutes sortes de farine“.

544. **Făinos**, adj. „farineux“ — trans. *fărinos* (Lex. Bud.) || ar. *fărinos* || < FARĪNOSUS, -A, -UM; în fonetism influențat de *făină* || it. *farinoso*; sard log. *farinosu*; fr. *farineux*; nprov. *farinous*; cat. *farinos*; sp. *harinoso*; port. *farinhoso* || *a se infă(r)inoșa* „se fariner; se réduire en farine, se pulvériser“.

545. **Făina**, vb. „enfariner, saupoudrer de farine, réduire en farine“; *a se ~* „devenir farine, se fariner, se poudrer, prendre un aspect farineux“; trans. *fărină* (Lex. Bud.) < *FARĪNARE (atestat numai *farinatus* „couvert ou mêlé de farine“) || fr. *fariner*; nprov. *farinã*; sp. *harinar*; port. *farinhar* || *făineală* (Tiktin) „action de s'enfariner, de se poudrer“ || *infăina*, trans.

infărină (Lex. Bud.), ar. *nfărinare* „enfariner“ (rtr. *infariner*; it. sard log. *infarinare*; fr. *enfariner*; nprov. *enfarinã*; cat. (en) *farinar*; sp. (en) *harinar*; port. (en) *farinhar*).

546. **FALCĂ**, sb. f. „mâchoire, joue; chaque branche de l'armon; mâchoire des tenailles“ (Damé, Term.). — **FALCE**, sb. f. „mesure agraire usitée en Moldavie (=14322 mètres carrés)“ || megl. ar. *falcă* „mâchoire, joue“.

Lat. FALX, FALCEM „faux, faucille, serpe“; *FALCA, -AM; din prima formă *falce*, din a doua *falcă* (de nu cumva aceasta din urmă va fi fost refăcută din pl. *fălci*, întocmai ca *salcă* din *salce*, *sălci*; comp. însă forma prov.); în ce privește înțelesul, trebuie să observăm că din accepțiunea primitivă de „faux“ s'a dezvoltat aceia de „mâchoire“, adică „la partie du crâne recourbée comme la faux, qui a la forme d'une faux“, după cum sirb. *vilice*, pl. „Gabel, Beisszange“ (comp. bulg. *vilica* „fourche“) a căpătat prin aceeași metaforă semnificațiunea de „Kinnbacken“ (sg. *vilica* „Kinnlade“), și tot așa alb. *fəll'kiñe* „Kinnbacken, Kinnlade“ < **falcinea*; comp. încă mai jos forma nprov. și glosa vberg. *faux* „ganasa“, precum și sard log. *kavanu* „guancia, ganascia“ alături de *kavana* „roncone“; cît privește *falce*, a cărei semnificațiune e identică cu vfr. și sp. (v. mai jos), ea se explică ca și lat. *jugum* „joug; mesure de terre“ (tot așa și în vfr. *joug*, germ. *Joch*), sau mlat. *dies* și *diurnalis* „tantum terrae quantum quis per diem uno aratro arare potest“ (comp. fr. un *journal de terre*, germ. ein *Morgen Landes*, etc.), prin aceea că *falcea* trebuia să reprezinte la origine „une fauchée, l'étendue de terre fauchée par le faucheur en un jour“.

Rtr. *fotsch*; it. *falce*; sard log. *falke*; fr. *faux*, vfr. *faus* „mesure de terre“; prov. *faus*, nprov. *falco* „fesse d'animal, croupe“; cat. *fals*; sp. *hoz* „Sichel; Streckte Landes oder Feldes“; port. *foice*.

Der.: dim. *fălcea* (*fălceică*) „patin d'un traîneau; flèche d'un affût; chaque branche de l'armon; bras du battant d'un métier à tisser; mâchoire de labroic (pour le teillage du chan-

vre“; Damé, Term.; Tiktin; Săghinescu, Voc. 53; Ionescu, Cal. gosp. 251; Conv. lit. XX, 1010; nprov. *faucello*; cat. *falsilla*) || *fălcar* (Tiktin) „jouillère du licou“ (comp. *falcarius* „ouvrier qui fabrique des faux“) || *fălcarită* „douleurs dans les mâchoires (surtout chez les petits enfants), tétanos“; Munții Sucevii *fălcau* (Șez. II, 227) „qui a de fortes mâchoires; vantard“ || bot. *fălcată* „dorycnium herbaceum“ (comp. *falcatus*, -a, -um) || mold. *fălcer* (Tiktin) „faucheur payé pour chaque „falce“ fauchée“ || *fălcos* „qui a de fortes mâchoires“ || *fălcesc* (Tiktin) „selon la mesure agraire „falce“; *fălcește* (Tiktin) „en comptant avec la „falce“.

Impr.: rut. фальча „Flächenmass des Ackers“, фальчарь „Bearbeiter einer фальча“; ung. *fálka* (Szinyei).

547. **Fălcare** (ar.), sb. f. „les familles qui se trouvent sous la dépendance d'un „celnic“ (propriétaire de troupeaux); une partie du troupeau de moutons“ < *FALCARIA, -AM (comp. *falcarius*) ; înțelesul primitiv trebue să fi fost „portion de terre fauchée“, de unde „portion en général, partie retranchée“; comp. *falcidia*, quarta pars“ (CGL. IV, 237 și Isid. V, 15; cf. și fr. *défalquer*; prov. *defalquar*; it. *diffalcare*; sp. *defalcar*; port. *desfalcar* „déduire dans une évaluation“).

548. **FAMEN** (*famăn*), sb. m. „eunuque, châtré“, băn. „impuissant“ (Coresi, Mat. XIX, 12; Hasdeu, Cuv. d. bătr. I, 279; Prav. Gov. 138; Prav. Mat. Baș. col. Buj. 316, 379; Letop. I, 44; Lex. Bud.; Tiktin) — *foamen* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 462) || megl. *femîn* și ar. *feamen*, *feamin* „de femme, féminin“.

Lat. *FĒMĪNUS, -A, -UM < FEMINA „femme“; la origine probabil s'a zis *homo femina*, și apoi cuvîntul din urmă avînd înțelesul de adjectiv a primit terminațiunea adjectivelor masculine în -us; înțelesul lui **feminus* trebue să fi fost identic cu al lui *femineus* „feminin, efféminé, tendre, mou, délicat, faible, lâche“; din aceste din urmă accepțiuni s'a putut desvolta ușor aceia de „impuissant — châtré“; cît privește fonetismul, trebue să ob-

servăm că *famăn* e forma normală rezultată din **feamăn* (comp. ar.), iar *famen* e refăcut din pl. *fameni*; în forma *foamen*, a a trecut la *oa* sub influența celor două labiale (cf. *farmec*, *foame*).

Alb. *femër* „weiblich“; prov. *feme*; port. *femeo* || rtr. *femna*; it. *fem(m)ina*; prov. *fem(e)na*; fr. *femme*; sp. *hembra*; port. *femea* < FEMINA.

FAPT

FĂPTURĂ

} v. face.

549. **FĂRĂ** (*făr*), prep. „sans, excepté“; conj. „mais, sinon, seulement“ — † *făre* (Ps. Sch. LXVIII, 5; LXXVI, 8; LXXVII, 40); trans. *fănă* (WgJb. IV, 327) || ir. *făr*, megl. *făr(ă)*, *for(ă)* și ar. *fără* „sans“.

Lat. FORAS „dehors“; trecerea lui *o* la *ă* e normală, cuvîntul fiind aton (comp. *către*); forma *făre* e datorită analogiei cu alte prepozițiuni terminate în -e, ca *între*, *spre*, etc. (cf. *către*); cit privește pe *fănă*, el pare a fi fost refăcut după *pănă*; schimbarea de înțeles, care s'a produs și într-o parte a domeniului romanic, se explică ușor: „dehors — hors de — en dehors de — hormis — excepté — sans“; înțelesul primitiv s'a mai păstrat în unele locuțiuni, comp. *fără sine* = it. *fuori di sé*; *fără vreme* = it. *fuor di tempo*, sp. *fuera de hora*, etc.

Vegl. *fure*; frl. *f(o)ur*; it. *fuora* (*fuori*); sard log. prov. *foras*; cat. *fora*; sp. *fuera*; port. *fora* || comp. fr. *fors*, *hors* < FORIS.

550. **Afară**, adv. „dehors“ || ir. (a) *făre*; ar. *afoară* || < *AFFORAS (=AD-FORAS); forma normală e *afoară*, care a devenit *afară*, prin deasa ei întrebuintare ca aton în frasă (în legătură cu *de*: *afoară de mine* > *afară de mine*; comp. *vare* < *voare*, s. *vrea*) || vit. *af-fuori*; cat. *afora*; sp. *afuera*; port. *afora* (comp. vfr. *afors* „dehors“) || megl. *nafară* și *năfară*, ar. *nafoară* „dehors“.

551. **FARMEC**, sb. n. „sortilège, maléfice, charme, enchantement, attrait“ — vr. mold. băn. *farmăc*; trans. maram. *foarmec* (Onișor, Doine 8; Țiplea, P.

pop. 109); † *farmăcă* (Tiktin), trans. *farmecă* (Lex. Bud.).

Lat. PHARMACUM „drogue“ < gr. φάρμακον; forma normală *farmăc* a fost înlocuită prin *farmec*, sub influența pl. *farmece*; din acesta din urmă s'a refăcut și fem. *farmecă*; forma *foarmec* a fost refăcută după *formeca* (*formăca*); cit privește sensul, trebuie să presupunem că în latina balcanică cuvîntul va fi avut și înțelesul de „charme“, de vreme ce-l avea și gr. φάρμακον „drogue salutaire ou malfaisante, poison, préparation magique, toute opération de magie (chant, formule, etc.)“.

552. **Fermeca**, vb. „charmer, ensorceler, jeter un sort, fasciner“ — vr. băn. *fărmăca*, *fărmeca*; trans. maram. *formăca* (Onișor, Doine 8; Țiplea, P. pop. 109) < *PHARMACARE „administrer un breuvage empoisonné, troubler l'esprit par un breuvage magique“ (comp. gr. φαρμακεύω); forma cu o a rezultat din labialisarea lui *ă* aton sub influența lui *f* ‖ *fermecător*, adj. sb. „enchanteur, sorcier“, *fermecătoare*, maram. *formecătoare* (Țiplea, P. pop. 109) „enchanteresse, sorcière“; *fermecătoresc* (Tiktin) „enchanteur, ravissant“; *fermecătorie* „charme, magie, sortilège“; *fermecătură* „charme, sort, sorcellerie, magie“ ‖ trans. *informăca* (Onișor, Doine 8) „charmer, ensorceler“.

553. **FAȘE**, sb. f. „lange, maillot, bande(lette)“ ‖ megl. *fașă*; ar. *fașe*.

Lat. FASCIA, -AM.

Alb. *faškë*; rtr. *fascha*; it. *fascia*; sard log. *faska*; fr. *faisse*; prov. *faissa*; cat. port. *faixa* (comp. sp. *faja*).

Der.: dim. *fășuță* (Tiktin) ‖ *fășie* „bande(lette)“; dim. *fășioară*, *fășiuță* (Cihac) ‖ trans. *sfășie* (Lex. Bud.; Barcianu) „tranche, morceau; couche, feuille“ (refăcut după *sfășia*); dim. *sfășiuță* (Lex. Bud.; Barcianu); trans. *sfășios* (Lex. Bud.) „feuilleté“.

554. **Fășa**, vb. „emmailloter, envelopper“ (Marian, Nașt. 434; Tiktin) < FASCIARE „bander, lier, attacher“ ‖ alb. *faškôn*; rtr. *fascher*; it. *fasciare*; sard log. *faskare*; fr. *faisser*; prov. *faissar*; cat. port. *faixar* (comp. sp. *fajar*).

555. **Înfășa**, vb. „emmailloter, envelopper“ ‖ megl. *anfășari*; ar. *nfășari* ‖ < IN-FASCIARE ‖ rtr. *infascher*; it. *infasciare*; vfr. *enfaissier* „lier avec des bandelettes“; prov. *enfaissar*; port. *enfaixar* ‖ *înfășat* „emmailloté“, dim. (*in*)-*fășătel* (Teodorescu, P. pop. 26, 50, 93, 94; Burada, Dobr. 50, 15; Tocilescu, Mat. 1459); *înfășătură* (Costișescu; Polizu; Ivireanul, Did. 154) „emmaillotement; † bande“ (ver. vic. *înfășadura*; nprov. *enfeisaduro*; comp. it. *fasciatura*; sard log. *faskadura*; cat. *faixadura*; sp. *fajadura*).

556. **Desfășa**, vb. „démailloter“ ‖ megl. *disfășari*, ar. *disfșari* (Dalamatra) ‖ < DIS-FASCIARE ‖ friul. *disfasă*; vit. *disfasciare*, ver. parm. *desfasar*, vic. *desfasare*, mant. mir. *dasfasar*, mil. *desfasă*, piem. *desfasé*, mod. *desfaser*, bol. *dsfasar*, sic. *disfașari*; vfr. *desfessier* „démailloter“; prov. *desfais-sar*; cat. *desfaixar* (comp. it. *sfasciare*; sp. *desfajar*) ‖ *desfășătură* (Polizu) „action de démailloter“.

557. **Sfășia**, vb. „déchirer, lacérer“; trans. „couper, diviser en feuillets, feuilletter“ (Lex. Bud.) < EX-FASCIARE, devenit **sfășa*, de unde, sub influența lui *fășie*, *sfășia* ‖ it. *sfasciare* ‖ *sfășietor* „déchirant“; *sfășietură* „déchirement, déchirure“ (comp. it. *sfasciatura*).

558. **Înfășura**, vb. „envelopper“ < IN-FASCIOLARE „envelopper de bandelettes“ ‖ *înfășurătură* (Lex. Burd.; Costișescu) „enroulement, enveloppement“.

559. **Desfășura**, vb. „déployer, dérouler“ < DIS-FASCIOLARE ‖ *desfășurător* (Cihac) „déployant“; *desfășurătură* (Polizu) „déploiement“.

560. **FĂT**, sb. m. „gars, † garçon, fils; † petit d'un animal“ (Iorga, Doc. Callim. II, 168); trans. „sacristain“ — **FATĂ**, sb. f. „fille, jeune fille, vierge“ ‖ ir. *fet* „gars, garçon“, *fete* „fille“; megl. *fetă* și ar. *feată* „fille“.

Lat. FĒTUS, -UM „portée des animaux, petits; enfant“; FĒTA, -AM „femme enceinte, femelle pleine, accouchée, ou femelle qui a mis bas“; termeni foarte interesanți păstorești păstrați și în alte domenii romanice unde păstoritul formează sau forma ocupațiunea de căpetenie a populațiunii; schim-

barea de înțeles dela „petit d'un animal“ la „garçon, fille“, produsă în limba noastră dovedește rolul important pe are l-a avut odinioară păstoritul la Români.

Friul. *fedē*, Erto, Ampezzo *fedā*, Fassa *feida*; com. Bormio, Valtellina *fedā*, Valsoana *fe*, piem. *fea*, pretutindenii cu însemnarea de „brebis“, abr. *fetē* „tempo, atto del far le ova“; sard log. *fedu* „prole“; val. *fuejē*, „brebis“; prov. *fedā* „brebis; nouvelle accouchée“ || comp. march. *fetō* „ragazzo“ (Z. rom. Ph. XXVIII, 485); fr. *faon*, vfr. *feon* „petit d'un animal“; nprov. *fedoun* „agneau; jeune poulain ou poulche; animal ou jeune homme novice“ < **fetōnem*; march. *fetačjo* „ragazzo“, abr. *fetazže* „spregiat. di fanciullo, e anche di animale; piccolo, stento, che vien su debole e malsano“, sic. *fitigju* „figlio adottivo, nipote“.

Der.: dim. *fetică*, bot. „valerianella olitoria“; *fetiță*, ar. *fitiță*; † *fetișor* (Dozoftei, V. Sf., v. WgJb. V, 85), *fetișoară*; megl. *fitișoarcă*; megl. *fetișcă*; *fetișcană*: *fātuț* (Laurian-Massim), *fātuță* (Tiktin); Lex. Bud.; Doine, 54; Marian, Nunta 146; Sărb. II, 82; Iorga, Studii XII, 248), ar. *fituță*: *fātuică* (Tiktin); băn. *fetșelușă*; mold. *fetnegea* (Stamati, Poesii 249; Săghinescu, Voc. 53), băn. *fetnișea*, mold. *fetnegică* (Tiktin; Săghinescu, Voc. 53), băn. *fetniguță* și *ficniguță* || augm. cu nuanță peiorativă *fătoi*; trans. *fătoc* (Tiktin); băn. *fătoșină* și *fătăloancă* || col. băn. *fetșet*, *fetșiș* și *fetșamă*; ar. *fitaryiō* (Dalametra) || *fătălău*, *feteleu*, *fitileu* (Viciu, Glos. 43), trans. *feteloi*, *fetelușcă* și *fătărău* (WgJb. VIII, 82), Sălagiu, Oșani *fiitincău* (Tribuna 1890, 350; BSF. II, 81), ar. *fităiu* (Dalametra) „efféminé, homme qui se plaît dans la société des jeunes filles; hermaphrodite“ || *fetie* „le temps passé comme jeune fille; l'époque entre l'adolescence et le mariage; hymen“ (Polizu); „virginité“ (Tiktin), † *făție* (Coresi, Tetr. Luca II, 36) „virginité“ || *fetesc* (Lex. Bud.; Polizu), megl. *fitesc*, ar. *fitescu* „de jeune fille“: *fetește* (Lex. Bud.; Novacovici, Folclor. 24; Corcea, Bal. 56) „en jeune fille, comme une jeune fille“ || *feti* „passer le temps comme jeune fille, vivre en jeune fille“; *fe-*

tit (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 31), *fetiș* (Tiktin) „le temps passé comme jeune fille. l'époque entre l'adolescence et le mariage“.

Impr.: ung. *fataró*, *pataró* (Szinnyei).

561. **Fecior** (*ficior*), sb. m. „fils, garçon, jeune homme; domestique; † enfant“ — **Fecioară** (*ficioară*), sb. f. „vierge, pucelle“; adj. „virginale“ || ir. *fetșor*, „fils, garçon“, *fetșore* „vierge“; megl. ar. *ficior* „fils, garçon“ || < **FĒTIOLUS*, -UM și **FĒTIOLA*, -AM || dim. *feciorel*, megl. *ficiurel*, *feciorea*; ar. *ficiuric*, *feciorică*, bot. „herniaria glabra“; *fecioraș*; *fecioruț* (Tiktin); *fecioriță*; ar. *ficiurac*; ar. *ficiurangu* (Dalametra) || *feciorandru* (Tiktin; Reteganul, Pov. ard. I, 15, 37) „garçon un peu plus âgé“ || col. *feciorime*; ar. *ficiurame*; megl. *ficiuremi* || *feciorie* „virginité, pucelage; chasteté; jeunesse, adolescence“ || ar. *ficiureață* „jeunesse, adolescence“ || *feciorariță* (Polizu) „fille de mauvaise vie“ || *fecioresc* „virginal, juvénile“, ar. *ficiurescu* „enfantin, juvénile“; *feciorește* „comme un garçon; comme une jeune fille, virginalement“ || *feciorelnic* „virginal“ || *feciori* „passer le temps de l'adolescence, vivre en garçon“ || *desfeciori* (Biblia 1688, Regi I, 15, 33; Tiktin) „déflorer; priver qqn de ses enfants“.

Impr.: bulg. *фичюръ* „domestique, aide du fromager“, *фичоръ* „sorte de danse populaire“; ung. *ficsór*, *ficsúr* > *ficsóros* (Szinnyei).

562. **Făta** „mettre bas, agneler, vèler“ || megl. *fitari*; ar. *fitare* || < **FĒTARE* „pondre“ || Arbedo *faă* „figliare (delle bestie“, Boll. Svizz. XVII, 108), friul. *fedā* „figliare (delle pecore)“; piem. *fe* „figliare“, bol. *fdar*, Urbino *fte* „far le uova“, march. *fetā* „figliare (della vacca“, Z. rom. Ph. XXVIII, 485), abr. *fetā* și sic. *fitari* „far l'uovo“; sard log. *fedare* „figliare“ || *fătat* „action de mettre bas, mise bas, part, moment où la femelle met bas“; *fătătoare*, adj. sb. „portière (brebis, vache), endroit où la femelle met bas“ (Tocilescu, Mat. 186), „partie génitale de la vache“ (Damé, Term.), ar. *fitătoare*, adj. „portière“; *fătătură* „portée“ (Tiktin), fig. „conception, invention“ (Cantemir, Hron.)

563. **Fătăciune**, sb. f. „partie génitale de la vache; endroit où les femelles mettent bas; † mise bas, agnelage; † production de la terre“ (Tiktin; Iorga, Studii V, 202; Damé, Term.; Bibl. Fam. I, 396; Bucovina) — † *fătăcenă* (grafie e-ronată pentru *fătăcină*) „endroit où les femelles mettent bas“ (Tiktin) < *FĒTATIO, -IONEM; asupra schimbării de sufix întimplat în forma *fătăcină*, v. *mortăciune*.

564. **Fital'ŭ** (ar.), sb. n. „époque, endroit où les femelles mettent bas“ < FĒTALIA „fêtes de la naissance“, devenit **fetal'e* de unde sg. refăcut **fetal'u*, *fital'ŭ* || comp. sard log. *fedale* „della stessa età“ < *FETALEM.

565. **FAȚĂ**, sb. f. „1° face, visage, figure; 2° † personne; 3° aspect, apparence; 4° teint(e), couleur; 5° endroit, côté, fațade, page; 6° surface; 7° nape; 8° taie, housse“ || ir. *fățe* și megl. *față* „face, visage“; ar. *față* „face, visage, image, portrait, surface“.

Lat. FACIA, -AM (= clas. FACIES).

Alb. *fak'e*; rtr. *fatscha*; it. *faccia*; fr. *face*; prov. *fassa*; cat. *fas*; sp. *haz*; port. *face*.

Der.: dim. *fețișoară* || trans. *fățoaie* (Viciu, Glos. 42) „nappe“ || *fățarie* „dissimulation, hypocrisie; † partialité“; † *fățări* „être partial, favoriser“, † *a se fățări* „dissimuler, feindre, être hypocrite“; † *fățare* (Tiktin; Gaster; Dosoftei, Ps. vers. 12, 236) „hypocrisie“; *fățarnic* „hypocrite“ (comp. pentru înțeles vsp. *hazañero* „Schmeichler“); *fățarnicie* „hypocrisie“; † *fățarnicește* (Gaster; Prav. Mat. Bas. 16) „en hypocrite“; † *fățarnici* (Biblia 1688, Epist. Pav. Galat. II, 13) „dissimuler“ || † *nefățara* (Cod. Vor.) „être impartial, ne pas simuler“ || *fățiș* „en face, ouvertement; † présent“ (Paliia, Exod. XXII, 15) || *feți* (Polizu) „teindre, farder, badigeonner“; *fețit* (Encicl.) „équarrissage (d'un tronc d'arbre), ravalement“ || *fățui* „rendre uni, aplanir, raboter, équarrir, polir, étendre un enduit, crépir; ravalier“; *fățuitură*, *fățuială* „rabotage, polissage, ravalement“; *fățuitoare* „taloche (du maçon)“ || † *fățișă* (Biblia 1688, Pilde Sol. XX, 9), *înfățișă*, mold. *înfățoșă*, ar. *nfățîșare* „présenter, représenter“; *înfățî-*

șare, mold. *înfățoșare* „action de présenter, représentation; apparence, aspect“; † *fățișat* (Mag. ist. I, 127; II, 200; Iorga, An. Acad. XXI, 208; Studii X, 147, 148) „manifeste, pris sur le fait“ || *înfăța* „changer les draps, les taies d'oreillers“ || *desfăța* „dégarnir un lit, enlever les taies d'oreillers; étaler les marchandises“ (Sevastos. Nunta 130, 131) || *răsfăța* „mignarder, mignoter, dorloter“; *răsfăț* „mignardise“ (comp. pentru înțeles it. *sfacciato* „frech, unverschämt, vermessen, arrogant“, vsp. *hazañar* „sich zieren, zimperlich thun“).

566. **Fățare**, sb. f. „aire où l'on bat le blé“ — *fătar* (Teodorescu, P. pop. 146), rezultat prin schimbare de sufix < *FACIARIA, -AM, dintr'un adj. *FACIARIUS, -A, -UM.

567. **FAŬĂ** (ar.), sb. f. „haricot“.

Lat. FABA, -AM.

Vegl. *fua*; rtr. *feva*; it. *fava*; sard log. *fa*; fr. *fève*; prov. *fava*; cat. *faba*; sp. *haba*; port. *fava*.

568. **Desfăca**, vb. „égrener (le maïs, le blé, etc.)“ < *DISFABICARE [Candrea, BSF. I, 41] || Lucca *sfavikare* „sventolare, detto del grano“ (St. rom. I, 53).

569. **FAUR**, sb. m. „forgeron“ || ir. *făwru*; ar. *favru*, *favur* „forgeron; orfèvre“.

Lat. FABER, -BRUM „ouvrier, artisan“, și cu înțelesul de „serrurier, forgeron“.

Rtr. *faver*; it. *fabbro*; sard log. *frau*; fr. *fèvre*; prov. *fabre*; vsp. *fabro*.

Der.: dim. *făurel* (Voronca, Dat. cred. 752) || trans. *făuriță* (Tiktin; Reteganul, Bibl. pop. 42) „femme de forgeron“ || *făurar*, ir. *faurâr* „forgeron“ (nprov. *fauriê*); *făurărie* „forge“ (vvic. *fravaria* „arte del fabbro“; prov. *fabraria*); *făurări* (Tiktin) „forger“; trans. *făurărit* (Reteganul, Bibl. pop. 53) „métier de forgeron“ || *făurie* (Lex. Bud.; Molnar, Gram. 66; Jipescu, Opinc. 80) „forge“ (prov. *fauria*) || *făuriște* (Tiktin; Bobb; Reteganul, Pov. pop. 31; Novacovici, Folclor. 176) „forge“.

570. **Făuri**, vb. „forger“ < FABRĪRE; influențat în fonetism de *faur*, altfel ar fi trebuit să avem *fări* || *făurit* „action de forger“.

571. **Fereca**, vb. „ferrer, garnir de fer, revêtir de fer; relier avec du fer; enchaîner, garrotter; attacher, lier; rhabiller (une meule)“ || megl. *făricari* „ferrer (un cheval)“ || <FABRICARE „façonner, travailler, forger, inventer“; forma normală **făureca* <*făreca* (cf. megl. și formele vr. de mai jos), prin reducerea regulată a lui *ău* (*ăo*) aton la *ă* (v. *lălătoare*), a devenit mai tirziu prin asimilațiune *fereca*; în megl. formele cu accentul pe temă, *făric*, etc., au fost refăcute după acelea cu accentul pe terminațiune, *făricat*, etc. [Crețu, Rev. ist. arch. VI, 88] || alb. *far-kon*; rtr. *favergiar*; it. *fabbricare*; sard log. *fraigare*; fr. *forger*; prov. *fabregar*; sp. *fraguar*; port. *fragoar* || † *fărecare* (Cod. Vor.) „ruse, artifice, piège“; † *fărecat*, *fărăcat* (Ps. Sch. LXVII, 7; LXVIII, 34; LXXVIII, 11; LXXXIX, 12; CI, 21; CIV, 13), adj. sb. „enchaîné, prisonnier“; *ferecătură* (Dosoftei, Ps. vers. 313, 401; An. Car.; Tocilescu, Mat. 599; Tiktin) „ferrure, garniture de fer“, trans. „grains moulus gros“ (Lex. Bud.; Rev. cr.-lit. IV, 143; comp. it. *fabbricatura*) || *înfereca* (Tiktin; Polizu; Marian, Sărb. II, 232) „ferrer, garnir de fer“ || *desfereca* „ôter les bandes de fer, déferer“.

572. **Ferecat**, sb. n. „action de ferrer, ferrement, etc.“ <FABRICATUS, -UM „travail; moyen“.

573. † **Ferecător**, sb. m. „ferreur, etc.“ (An. Car.) <*FABRICATORIUS, -UM, din adj. FABRICATORIUS, -A, -UM „qui produit, producteur, créateur“.

574. **FĂURAR**, sb. m. „février“ — *faur*. Lat. FĒBRARIUS, -UM (= clas. FEBRUARIUS); forma *faur* s'a născut prin confusiune cu *faur* „forgeron“, identificându-se *făurar* „février“ cu *făurar* „forgeron“.

Rtr. *favrer*; it. *febbraio*; sard log. *frearzu*; fr. *février*; prov. *feurier*; cat. *febrer*; sp. *hebrero*; port. *fevereiro* (comp. alb. *fl'ur*, *fruer*) || ar. *flivar* (Dalamatra) e împrumutat din ngrec. φεβράριος.

FECIOARĂ }
FECIOR } v. *făt*.

575. **FEMEIE**, sb. f. „femme, épouse,

† les gens d'une maison, famille“ — dial. răspîndit *fămeie*, *fomeie*, *fumeie* || megl. *fămeļ'ă*, *fumeļ'ă* și ar. *fumeal'e* „famille, enfants“.

Lat. FAMILIA, -AM; în formele *fomeie* *fumeie*, vocala atonă *ă* a fost alterată sub influența labialei precedente și a celei următoare; înțelesul actual de „femme“, care apare cu deosebire din a doua jumătate a veacului al XVII-lea, se explică ușor din acela de „famille“, adică „la femme et les enfants“, de unde, prin restrîngerea înțelesului, s'a aplicat termenul numai la „femme“ sau chiar numai la „enfants“, cum s'a întimplat în ar.

Alb. *famil'e* „Familie, Kind, Wickel-kind“; friul. *fameje*; ven. vic. *famega*, pad. ver. mant. cremon. mil. bol. Urbino *fameja*, abr. *famejje*.

Der.: dim. *femeiușcă*, și „femelle (chez les animaux)“; *femeiută* (Cihac.: Epure, P. pop. 72) || col. *femeiet* (Jipescu, Opinc. 65) || *femeiesc* „de femme, féminin“; *femeiește* „en femme, comme les femmes“ || *femeietic* „efféminé“ || † *femeiat* „habens familiam“ (An. Car.); ar. *fumil'it* „qui a une famille, des enfants“ || † *înfemeiat* (Dosoftei, Ps. vers. 395) „qui a une famille“, † *înfămeiat* (Coresi, Tetr. Mat. XXIV, 19) „qui allaite“, ar. *nfumil'are* „avoir des enfants“, ar. *nfumil'at* „qui a des enfants“.

576. **FEREASTRĂ** (*fereastă*), sb. f. „fenêtre“ || ar. *fireastă*.

Lat. *FĒRĒSTRA, -AM (cf. FRESTRA CGI. V, 23, 70, 105, care poate fi însă alterat din arhaicul FĒSTRA, deseori atestat; comp. Schuchardt, Voc. I, 28); clasicul FĒNĒSTRA ar fi devenit normal *feniestra* > *feiastră*.

Comp. alb. *fieștrë*; rtr. *fnestra*; it. *finestra*; fr. *fenêtre*; prov. *fenestra*; cat. *finestra*; vsp. *hiniestra*; port. *fresta* <FENESTRA.

Der.: dim. *ferestruie*; *ferest(r)uică*; *ferest(r)uță* (Lex. Bud.; Costinescu: Reteganul, Pov. pop. 69; Bota, Pov. 111; Țiplea, P. pop. 109; comp. vit. *finestruzza*).

FERECA, v. *faur*.

577. **FERICĂ**, sb. f. „fougère: filipendule“ — *ferece*, *ferice*, *feregă*, *ferigă*; Prahova, Vrancea *feligă* || ar. *fearică*.

Lat. FĪLIX, -LĪCEM, devenit normal *ferice* (*ferice*), din al cărui pl. *fereci* (*ferici*) s'a refăcut sg. *ferecă* (*ferică*); schimbarea lui *c* în *g* și a lui *r* în *l* din formele *feregă*, *feligă*, rămâne neexplicată; s'ar putea însă, cât privește schimbarea lui *r* în *l* în această din urmă formă, ca în derivatul *ferigar* să se fi disimilat primul *r*, de unde **feligar*, și din acesta să se fi refăcut apoi *feligă*.

Rtr. *felisch*; it. *felce*; sard log. *filige*; prov. *feuze*.

Der.: dim. *ferecuță*, *fereguță*, ar. *firi-cuță*; *ferigea*, *firigea* „filipendule”; băn. *fereguie*.

578. **Feregar** (*ferigar*), sb. n. băn. „fougeraie, lieu où croît de la fougère” < *FĪLICARIUM, cu aceiaș trecere neexplicată a lui *c* la *g* ca în *ferigă* || comp. fr. *fougère*; cat. *falguera*; sp. *heleguera*; port. *felegueira* < *FĪLICARIA.

579. **FERICE**, adj. „heureux”; sb. f. „bonheur”.

Lat. FĒLIX, -ICEM.

Der.: †*fericie* (Tiktin; Letop. I, 261, 418) „bonheur, béatitude” || *ferici* „rendre heureux; estimer heureux, féliciter”; *fericire* „bonheur, béatitude”; *fericit* „heureux, bienheureux” || †*fericină* (Dosoitei, V. Sf., v. WgJb. V, 83; Ps. vers. 11; Cantemir, Div. lum. 131) „bonheur” || *neferici* „rendre malheureux”; *nefericire* „malheur”; *nefericit* „malheureux”.

580. **Ferica** (vr. băn.), vb. „estimer heureux; féliciter, béatifier”—vr. trans. *fereca* (Tiktin; Viciu, Glos. 42) < *FĒLICARE „rendre heureux” (comp. INFELICARE „rendre malheureux”); *fereca* a rezultat normal din formele cu î neaccentuat || †*fericat*, †*ferecat* (Tiktin; Coresi, Ps. II, 13; Ps. Sch., Coresi, Ps. XXXII, 12; LXIV, 5; CXVIII, 2) „heureux, bienheureux” || †*ferecătură* (Coresi, Ev. inv. 237), †*fericăciune* (Tiktin; Cat. calv. 41; An. Car.), †*ferecăciune* (Coresi, Ev. inv. 201) „béatitude, bonheur” || *inferica* (Ps. Sch., Coresi, Ps. CXXIV, 4) „faire du bien, rendre heureux”.

581. **Fi**, vb. „être” || ir. *fi*; megl. *iri*; ar. *h'ire*, *h'iar* (Dalamatra).

Lat. FIERI, „être fait, se faire, avoir lieu”, cu trecerea timpurie la verbele active de conj. a IV-a; tot timpurie trebuie să fie funcțiunea lui ca auxiliar, alături de *esse*, cum arată formele romanice de mai jos și întrebuințarea deja în latină a lui *fiat* cu înțelesul de „soit” (Plaut).

Dalm. *fir*; vven. *fir*, vlomb. *fir*, vgen. *fi(r)*.

Der.: *fire* „nature, caractère, contenance; menstruation” (Tiktin), ar. *h'ire* „nature, caractère”; *de-(a)-firea*, †*de-a-firelea* (Dosoitei, V. Sf. 22, 26 Nov.) „éminent, distingué, fort” || *fință* „être”; †*fințesc* (Tiktin) „naturel”; †*fințește* (Tiktin) „réellement”; †*fințare* (Tiktin) „présence” || *înfința* „créer, fonder”, *înfințare* „création, fondation”, *desfința* „supprimer, abolir”, *desfințare* „suppression, abolition”, toate formațiuni nouă || *nefință* „non existence, néant” || *firesc* „naturel”; *firește* „naturellement”; *nefiresc* „contre nature, surnaturel” || *firatic* (WgJb. IV, 327) „dégourdi” || *hireș* (*fireș*, v. Tiktin) n'are nimic a face cu *fire*, ci e ung. *h'ires* „berühmt, bekannt” || *fiecare*, *fieșcare*, *fi(e)ștecare*, *fieșteșcare*, *fiteșcare*, †*fietecare* „chaque, chacun” (v. *care*); *fiecine*, *fieșcine*, *fieștecine*, †*fietecine* „chacun”; *fiece*, *fieștece*, *fieșce*, †*fietece* (Iorga, Studii IV, 54) „chaque, quoi que ce soit”; *fie-cînd*, †*fiește-cînd* (Iorga, Studii IV, 111) „n'importe quand”; *fie-cum*, *fieșcum*, †*fiete-cum* „n'importe comment”; *fie-unde*, †*fiește-unde* (Iorga, Studii IV, 111) „où que ce soit” || *fiind că* „parce que, car”.

582. **FIARĂ**, sb. f. „bête sauvage, fauve”.

Lat. FĒRA, -AM.

It. *fiera*; sard log. *fera*; prov. cat. *fera*; sp. *fiera*; port. *fera*.

Der.: †*fieratec*, †*heratic* (Tiktin) „sauagerie, férocité”.

583. **FIER**, sb. n. „fer”: *fiare*, pl. „fers, menottes, chaînes” || ir. *fl'er*, pl. *fl'ere*; megl. *ier*, pl. *iară*; ar. *h'er*, pl. *h'are*.

Lat. FĒRRUM.

Vegl. *fjar*; rtr. *fier*; it. *ferro*; sard log. *ferru*; fr. prov. *fer*; cat. *ferro*; sp. *hierro*; port. *ferro*.

Der.: Vilcea, Romanați *fierotenii*,

pl. „ferraille, vieux fers“ || *înfiara* „fer-
rer, garnir de fer; marquer au fer
rouge, stigmatiser, flétrir“ (vit. *in-*
ferrare; fr. *enferrer*; prov. *enferrar*;
comp. it. sard log. *ferrare*; fr. *ferrer*;
prov. cat. *ferrar*; sp. *herrar*; port.
ferrar); *înfierătură* (Lex. Bud.) „mar-
que imprimée avec un fer chaud, flé-
trissure“ (fr. *enferrure*; comp. sard log.
prov. cat. *ferradura*; sp. *herradura*;
port. *ferradura*) || † *inheri* (Iorga, Stu-
dii VII, 306) „marquer au fer chaud“.

584. **Fierar**, sb. m. „feronnier, for-
geron“ || megl. *ierar*; ar. *h'irar* || < FĒR-
RARIUS, -UM, în fonetism influențat de
fier || rtr. *farrer*; it. *ferraio*; vfr. prov.
ferrier; cat. *ferrer*; sp. *herrero*;
port. *ferreiro* || dim. *fierăraș* (Sevastos,
Nunta 300) || *fierăriță* (Sevastos, ibid.)
„ferronnière“ || *fierărie* „ferronnerie;
ferraille“ (vit. *ferreria*, abr. *ferrarije*;
cat. *ferreria*; sp. *herreria*; port. *fer-*
raria) || *fierărit* (Barcianu) „ferraille“.

585. **Fierătaie** (Romanăți, Muscel), sb.
f. pl. „ferraille, vieux fers“ (Rădulescu-
Codin, Cuv. Musc. 31) < *FĒRRATALIA din
adj. FERRATUS, -A-UM „de fer, ferré“ ||
prov. *ferratalha* (comp. fr. *ferraille*
care s'ar putea să fie contras din
**ferreaille*).

586. **FIERBE**, vb. „bouillir; cuire; fer-
menter“ — vr. băn. pf. *fierș*, † pf. *fier-*
bui (Coresi, Ps. CIV, 30) || megl. *iar-*
biri (pf. *ierș*, part. *iert*); ar. *h'arbire*
(pf. *h'erș*, part. *h'ertu*).

Lat. FĒRBĒRE, Densusianu, Hist. I. r.
I, 103 (= clas. FERVERE).

It. *fervere*; sp. *hervir*; port. *ferver*.

Der.: *fierbere* „bouillonnement, cuis-
son, fermentation; agitation, trou-
ble“; *fiert* „bouilli, cuit, échaudé“, sb.
„cuisson“, ar. *h'ertu* „bouilli, cuit; fai-
ble, maladif“; *fierbător*, adj. sb. „cui-
sant, cuiseur“, *herbătoare* † „chau-
dière“ (Dosoftei, Ps. vers. 210), „partie
du chalet de fromager où l'on fait
bouillir le lait“ (Jipescu, Opinc. 48,
Răurile, 258; Săcele); *fierbătură* (Cos-
tinescu; Polizu) „cuisson“ || Mehedinți
fertoă „mûr, âgé“ || băn. *fiertoare* „tour-
billon d'eau“ || *fiertură*, ar. *h'irtură* (Pa-
pahagi, Mat. 621) „cuisson; met cuit“
|| *fierburii* (Lex. Bud.; Polizu), ar.
herburii (Dalamestra) „qui bout fa-
cilement, qu'on peut faire cuire faci-

lement“ || † *fierbăza* (Tiktin), † *inher-*
băza (Dosoftei, V. Sf. 28 Apr.), † *invier-*
băza (ibid. 8 Mai) „bouillonner“ (for-
mațiune analogică după *undeza*); † *in-*
herbăzat (Tiktin) „échauffé“ || băn.
proșierbe „cuire de nouveau“ || ar. *pri-*
h'arbiri (Dalamestra) „faire cuire de
nouveau, cuire trop“.

587. **Fierbinte** (*ferbinte*), adj. „brûlant,
chaud, fervent“; adv. „chaudemment,
avec ardeur“ < FĒRVENS, -ĒNTEM, influ-
ențat în fonetism de *fierbe*, normal ar
fi trebuit să avem *ferbinte* || friul. *fer-*
bint; sp. *herviente* || dim. *fierbincior*
(Iarnik-Bîrseanu, Doine 202; Creangă,
Scrieri II, 16; Barcianu) || *fierbinteală*,
† *fierbinteală*, *înfierbinteală* „échauf-
fement, ferveur, ardeur“ || † *fierbînta*
(Biblia 1688, Iov XIII, 27), *înfierbînta*,
trans. *înfierbînți* (Doine 200) „échauf-
fer“ (sp. *herventar*); *înfierbîntare* „é-
chauffement, ardeur“; *înfierbîntător*
(Cihac; Barcianu) „échauffant“, † *her-*
bîntătoare (Biblia 1688, Regi III, 7,
39) „poêle, marmite“; *înfierbîntătură*
(Cihac; Barcianu) „échauffement“.

588. **FIERE**, sb. f. „fiel, bile“; bot. „li-
lium martagon“ || ar. *h'are*.

Lat. *FĒLE (= clas. FEL).

Rtr. *feil*; it. *fiele*; sard log. *fele*; fr.
fiel; prov. cat. *fel*; sp. *hiel*; port. *fel*.

FIERTURĂ, v. *fierbe*.

FIICĂ, v. *fiu*.

FIINDCĂ } v. *fi*.

FIINȚĂ }

FIN } v. *fiu*.

FINĂ }

589. **FÎN**, sb. n. „foin“ || ir. *fir*.

Lat. FĒNUM.

Vegl. *fin*; rtr. *fain*; it. *fieno*; sard
log. *fenu*; fr. *foin*; prov. *fen*; cat. *fe*;
sp. *heno*; port. *feno*.

Der.: *finos* (Polizu) „riche en foin“ ||
finărie „lieu où l'on serre le foin, fe-
nil“ (vfr. *fenerie* „grenier à foin“).

590. **Finăț**, sb. n. „pré, prairie, coteau
à foin“ — munt. *fineață*, sb. f.; † *fineț*, †
feneaț (Iorga, Studii VI, 27, 401) < *FĒ-

graub. = dial. retoromen
 din Graubünden
 Gr. lat. = Grammatici la-
 tini, publ. de H. Keil
 Gr. n. = Graiul nostru,
 publ. de Candrea, Den-
 susianu, Sperantia
 Hasdeu (Etymologicum
 magnum Romaniae)
 id. = idem
 impr. = împrumutat (din
 rominește)
 Ind. F. = Indogermanische
 Forschungen
 indic. = indicativul
 inf. = infinitivul
 interj. = interjecție
 interog. = interogativ
 ir. = istro-romin
 istr. = istrian (dial. din
 Rovigno, Pirano, etc.)
 it. = italian
 Jb., vezi Wg Jb.
 lat. = latin
 Laurian-Massim (Dictio-
 nariulu limbei romane,
 1871)
 Letop. = Letopisețele Mol-
 daviei și Valahiei, ed.
 a 2^a, București, 1872-4
 Levy (Provenzalisches
 Supplement-Wörter-
 buch)
 Lex. Bud. = Lexicon Va-
 lahico-latino-hungaro-
 germanicum, Budae,
 1825
 Lex. Mard. = Lexicon
 slavo-rominesc, publ.
 de Gr. Crețu
 lim. = limusin
 lion. = lionesc
 Lit. Cbl. = Literarisches
 Centralblatt
 Liuba-Iana (Topografia sa-

tului și hotarului Măi-
 dan, 1895)
 loc. adv. = locuțiune ad-
 verbială
 loc conj. = locuțiune con-
 junctivă
 log. = (sard) logudores
 lomb. = lombard
 lor. = loren
 m. = masculin
 Mag. ist. = Magazin isto-
 ric pentru Dacia
 mant. = mantovan
 maram. = maramureșan
 march. = marchigian
 Mărg. = Mărgăritare, Bu-
 curești, 1691
 megl. = meglenit
 Mém. Soc. ling. = Mémoi-
 res de la Société de
 linguistique
 messin. = messines
 Mihăileanu (Dicționar ma-
 cedo-romin, București,
 1901)
 mil. = milanes
 mir. = mirandoles
 mirand. = mirandes
 mod. = modenesc
 mold. = moldovenesc
 monf. = monferrines
 mor. = morav
 munt. = muntean
 n. = neutru
 nap. = napolitan
 ngr(ec). = neo-grecesc
 nom. = nominativ
 norm. = normand
 nprov. = nou provensal
 (după Mistral, Lou tre-
 sor d'ou felibrige)
 num. = numeral
 olt. = oltenesc
 pad. = padovan

Panțu (Plantele cunos-
 cute de poporul ro-
 min, 1906)
 parm. = parmigian
 part. = participiul
 pav. = paves
 per. = perugin
 pers. = persoana ; per-
 sonal
 Petri (Vocabular romî-
 nesc - nemțesc, Sibiu,
 1861).
 pf. = perfectul
 piac. = piacentin
 pic. = picard
 piem. = piemontes
 pist. = pistoies
 pl. = plural
 pol. = polones
 Polizu (Vocabular romî-
 no - german, Brașov,
 1857)
 pop. = popular
 port. = portughes
 prep. = prepoziție
 pres. = prezentul
 pron. = pronume
 propr. = propriu
 prov. = provensal
 Ps. Sch. = Psaltirea sche-
 iană
 Rassegna St. etn. = Ras-
 segna degli studii et-
 nografici, dialettali e to-
 ponomastici (extr. din
 „Archeografo Tries-
 tino“, Triest 1906)
 reat. = reatin
 regg. = reggian (din E-
 milia)
 regg. (cal.) = reggian (din
 Calabria)
 rel. = relativ
 Rev. cr.-lit. = Revista cri-
 tică-literară, Iași

Rev. ist. arh. = Revista
pentru istorie, arheo-
logie și filologie
Rev. l. rom. = Revue des
langues romanes
rom. = romanic
Rom. = Romania
romagn. = romagnol
Rom. F. = Romanische
Forschungen
rtr. = retoroman
rus. = rusesc
rut. = rutean
s. = sub
Săghinescu (Vocabular
romînesc)
sass. = (sard) sassares
sav. = savoiard
sb. = substantiv
sbslv. = subsilvan (reto-
roman)
sen. = senes
Șez. = Șezătoarea, publ.
de A. Gorovei
sic. = sicilian
sîrb. = sîrbesc
slav. = slavice
slov. = slovean
sp. = spaniol

Stamati, Wb. = Deutsch-
rumänisches Wörter-
buch de Th. Stamati,
Iași, 1832
St. rom. = Studii romanz;
subj. = subjonctivul
suf. = sufix
sprs. = suprasilvan (re-
toroman)
Szinnyi (Magyar Tájszó-
tár, Budapest, 1893-
1901)
tarent. = tarentin
teram. = teraman
terg. = tergestin
Thes. = Thesaurus lin-
guæ latinæ.
Thes. gl. = Thesaurus
glossarum emendata-
rum.
tic. = ticines
Tiktin (Rumänisch-deu-
tsches Wörterbuch)
tir. = tirolese
tosc. = toscan
trans. = transilvănean
trev. = trevisan
trient. = trientin
triest. = triestin
ung. = unguresc

unipers. = unipersonal
urm. = următor
v. = vezi; v (neurmat de
punct) = vechi : vfr.,
vit. = vechi frances,
vechi italian
val. = valon
vald. = valdens
Varlam, Caz. = Varlam,
Carte romînească de
învățătură, 1643
vb. = verb
vegl. = vegliot
ven. = venețian
vic. = vicentin
viit. = viitorul
vr. = vechi romînesc
vsl. = vechi slav
WgJb. = Weigand, Jah-
resbericht des Instituts
für rumänische Spra-
che
Z. öst. Gymn. = Zeit-
schrift für österrei-
chische Gymnasien
Z. rom. Ph. = Zeitschrift
für romanische Philo-
logie
zool. = zoologie

~ pus după ar., ir. sau megl. arată identitatea cu forma daco-romînă pre-
cedentă.

† însemnează vechi romînesc.

* indică o formă neatestată.

< arată derivarea din forma următoare.

> " " " " precedentă.

|| desparte de daco-romînă formele ir. megl. și ar.

[Candrea] [Densusianu] indică o etimologie a unuia din autori nepubli-
cată încă.

2193d

DICTIONARUL ETIMOLOGIC

AL

LIMBII ROMÎNE

ELEMENTELE LATINE

DE

I.-A. CANDREA-Hecht OV. DENSUSIANU

PUBLICAT DE LIBRĂRIA SOCEC & COMP.

CU OCASIUNEA ÎNPLINIRII A 50 DE ANI DELA ÎNFIINȚAREA CASEI

b
261382
20 / 11 / 31

• • • • • BUCUREȘTI 1910 • • • • •

ATELIERELE GRAFICE SOCEC & COMP., SOCIETATE ANONIMĂ

FASC. III

FÎN — LAT

A B R E V I A Ț I U N I

MAI DES ÎNTREBUINȚATE¹⁾

abr. = abruzzes	storico della Svizzera italiana	Costinescu (Dicționarul romano-francesu, 1870).
ac. = acusativ	bot. = botanică	cr. = croat
adj. = adjectiv	bresc. = brescian	crem. = cremasc
adv. = adverb	BSF. = Buletinul Societății filologice	cremon. = cremones
alb. = albanes	Bucov. = bucovinean	Dalamestra (Dicționar macedo-romin, București, 1906).
alb. g. = albanes gheghic	bulg. = bulgăresc	dalm. = dalmat
alb. t. = albanes tosc	cal. = calabres	dat. = dativ
An. Çar. = Anonymus Caransebesiensis, publ. de Gr. Crețu în „Tinerimea română“, n. s. I, 320—380	camp. = (sard) campidanes	dem. = demonstrativ
and. = andalus	canav. = canaves	der. = derivate
ap. = apud	cat. = catalan	dial. = dialectal
apul. = apulic	CGL. = Corpus glossariorum latinorum	dim. = diminutiv
ar. = aromin	CIL. = Corpus inscriptionum latinarum	dr. = daco-romin
arag. = aragones	clas. = clasic	elv. = elvețian (francesa din Elveția)
Arch. gl. = Archivio glotologico italiano	cod. Dim. = Codex Dimonie (publ. în Weigand, Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache, I, IV, V, VI).	emil. = emilian
Arch. lat. Lex. = Archiv für lateinische Lexikographie	Cod. Vor. = Codicele voronețian	Encicl. = Enciclopedia română.
aret. = aretin	col. = colectiv	eng. = engadin
art. = articol	Col. Bujor. = Colecțiune de legiurile României, publ. de I. M. Bujoreanu, București, 1885.	etim. = etimologie
astig. = astigian	com. = comas	fem. = feminin
ăstur. = ăsturic	conj. = conjuncție	fărș. = fărșeriot
augm. = augmentativ	Conv. lit. = Convorbiri literare	ferr. = ferrares
băn. = bănățean	Coresi, Ev. înv. = Coresi, Evanghelie cu învățătură, 1581	fig. = figurat
Barcianu (Dicționar român-germân, 1900).	cors. = corsican	fr. = frances
bearn. = bearnes		friul. = friulan
berg. = bergamasc		gal. = (sard) galures
biz. = bizantin		galiț. = galițian
Bobb (Dicționarul rumânesc, lateinesc și unguresc, 1822).		gasc. = gascon
bol. = bolonês		Gaster (Chrestomatie română, 1891).
Boll. Svizz. = Bollettino		Gaz. Tr. = Gazeta Transilvaniței
		gen. = genoves
		gen.-dat. = genitiv-dativ
		genit. = genitiv
		gr(ec). = grecesc

¹⁾ Lista completă se va publica la sfîrșitul lucrării.

NACIUM || cat. *fenás* || Anjou *fenasse* < *FENACIA, -AM (A. Verrier et R. Onillon, Gloss. des patois de l'Anjou) || dim. *fî-năcior* (Marian, Ornit. I, 58).

591. **Afina**, vb. „faner, raréfier, rendre moins épais, rendre meuble (en parl. de la terre), ameubler“.

Lat. *AFFENARE.

It. *affienare* „pascere di fieno, dare il fieno“; sard log. *affenare* „morir di fieno“; vfr. Anjou *affener* || comp. it. *affienire* „venir su stentato e sottile, come il fieno, dicesi delle biade e dell'erbe“; fr. *faner*; prov. *fenar*; nprov. *enfená*.

Der.: *afinat* „raréfié, rendu moins épais, meuble (en parl. de la terre)“.

592. **FÎNTÎNĂ**, sb. f. „fontaine, puits, source“ || ir. *fântăre*; megl. *fântonă*; ar. *fintină*.

Lat. FONTANA, -AM; trecerea lui -un-la -în- din prima silabă se explică prin pozițiunea atonă a silabei (cf. Candrea BSF. I, 28).

Rtr. *funtauna*; it. *fontana*; sard log. *fontana*; fr. *fontaine*; prov. cat. *fontana*; vsp. *kontana*.

Der.: dim. *fintîniță* (Iarnik-Birsean, Doine 324, 378; Sevastos, Cînt. 251; Șez. I, 270; Gorovei, Cimil. 183; Vasiliu, Cînt. 107); *fintînuță* și *fintînioară* (Lex. Bud.; Hodoș, P. pop. 77); *fintînea* (Lex. Bud.; Hodoș, P. pop. 206; Sevastos, Cînt. 79; Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 31; Vasiliu, Cînt. 126), ar. *fintîneață* (it. cat. *fontanella*; vfr. *fontenele*; prov. *fontanela*); ar. *findinică* (Dalamatra); ar. *fintinice* || *fintinar* „fontainier“ (it. *fontanaio*; fr. *fontainier*; prov. *fontanier*; cat. *fontaner*).

593. **FIOR**, sb. m. „frisson“ || ar. *h'avră* „fièvre“.

Lat. FĒBRIS, -EM, cu schimbare de declinațiune; normal ar fi trebuit să avem **fieur(e)*, dar schimbarea de accent și înlocuirea lui *u* cu *o* se explică prin influența derivatului *floros* (v. mai jos).

Rtr. *feivra*; it. *febbre*, bol. *fiura*, mod. *fevra*, parm. piac. *frevra*, Ver-silia *febbra*; sard *freba*; fr. *fièvre*; prov. *febre*; cat. *febra*; vsp. *hiebre*; port. *febre*.

Der.: *infiora* „donner le frisson“

(fr. *enfiévrer*; nprov. *enfebrá*; comp. nprov. *afebrá*) || *infiorare* „action d'épouvanter, épouvante, frisson“; *infiorător* „épouvantable“.

594. **Fioros** „qui donne le frisson, effrayant, terrifiant“ || ar. *h'ivros* „qui a la fièvre“ || < *FEBROSUS, devenit **feuros* și, prin asimilarea lui *u* cu *o*, **feo-ros* || vit. *febbroso* „fiebertkrank, fieberhaft“, bol. *fiurous*, mod. mant. *fevros* „febricoso“; sard log. *frebbosu* „febricitante“; fr. *fiévreux*; prov. cat. *febros*; port. *febroso*.

595. **H'ivrire** (*h'uvrire*, *h'ivreare*), ar. vb. „atteindre de fièvre“, refl. „avoir la fièvre“ < FEBRĪRE || comp. nprov. *afebrí*.

596. **FIR**, sb. n. „fil“ || megl. *ir*; ar. *h'ir*. Lat. FĪLUM.

Alb. *fil*; rtr. *fil*; it. *filo*; sard *filu*; fr. prov. cat. *fil*; sp. *hilo*; port. *fio*.

Der.: *firișor*; bot. *firușor* „poa annua“; *firicel* (rtr. *filischè*; sic. *filiceddu*; sard camp. *filižeddu*), bot. *firicea* „poa annua“; *firuț* (Reteganul, Pov. pop. 112; Hodoș, P. pop. 37; Șez. VII, 127; it. *filuzzo*), bot. *firuță* „poa annua“ (p. *trivialis*, p. *pratensis*); ar. *h'irie* (Dalamatra); bot. *firicică* „filago germanica“ || *firos* „filiforme, filamenteux“ (it. *filoso*; prov. *filos*; sp. *hiloso*) || *firui* (Daul, Col. 69; Frincu-Candrea, Munții apus. 192) „filer“ || *prefira* „faire passer entre ses doigts, examiner“, *a se prefira* „aller à la file, se succéder“.

597. **Înfira**, vb. „enfiler une aiguille“ < IN-FĪLARE || it. sard *infilare*; fr. *enfiler*; nprov. *enfilá*; cat. *enfilar*; sp. *en hilar*; port. *enfiar*.

598. **Desfira**, vb. „effiler“ < DIS-FĪLARE (comp. *exfilare*) (it. *sfilare*), vic. *desfilare*, mant. *dasfilar*, cremon. *desfilá*, piem. *desfilé*, bol. *dsfilar*, mod. *desfilar*, parm. *desfilar*, piac. *dasfilá*; sard log. *disfilare*; prov. cat. *desfilar*; sp. *deshilar* || *răsfira* (prin înlocuirea prefixului *des-* cu *răs-*, cum se întâmplă și în alte cazuri) „étaier, éparpiller“.

599. **FIU**, sb. m. „fils“ — **FIE**, sb. f. „fille“ || ir. *fil'*; megl. *il'ă*; ar. *h'il'ă* — ir. *fil'e*; megl. *il'ă*; ar. *h'il'ă*.

Lat. FĪLIUS, -UM; FĪLIA, -AM.

Vegl. *fei'*; rtr. *figl, figlia*; it. *figlio, figlia*; sard log. *fīzu, fīza*; fr. *fls, fille*; prov. *filh, filha*; cat. *fill, filla*; sp. *hijo, hija*; port. *filho, filha*.

Der.: *fică* „fille“; dim. *fiuș* (Rete-ganul, Pov. ard. III, 53; Marian, Sărb. I, 18; Alexici, Lit. pop. 92; Tocilescu, Mat. 1284, etc.); *fiuleș* (Teodorescu, P. pop. 18; WgJb. VII, 83, etc.); *fiușor* (Marian, Leg. 200; Voronca, Dat. cred. 979, etc.); trans. *h'icuș* (Iarnik-Birsean, Doine, 100, refăcut după următorul); *fićuță*; *ficuliță* (Marian, Nunta 246; Burada, Căl. Dobr. 131); *ficuleană* (Teodorescu, P. pop. 661; Pompiliu, Bal. 47) || *flesc* „tilial“ || *înfiă*, † *înfi* (Glos. ms. 312) „adopter“ (comp. vfr. *fil-lier*; sard log. *affizare*; prov. *afilhar*; cat. *afillar*; sp. *ahijar*).

600. **Fiastru**, sb. m. „beau-fils (fils d'un autre lit“) — **Fiastră**, sb. f. „belle fille (fille d'un autre lit“) || ar. *h'il'astru*.

Lat. *FILIASTER*, -TRUM „beau-fils, genre“; *FILIASTRA*, -AM „belle fille, bru“.

Rtr. *figliaster, figliastra*; it. *figliastro, figliastra*; sard log. *fīzastru, fīzastra*; vfr. *fillastre*; prov. *filhastre, filhastra*; cat. *fillastre*; sp. *hijastro, hijastra*; port. *filhastro*.

601. **Fin**, sb. m. „filleul“ — † *fin* (Cuv. d. bătr. I, 387, 388) — **Fină**, sb. f. „filleule“ || ar. *h'il'in, h'il'ină* || < **FILIANUS*, -UM, **FILIANA*, -AM || Alb. *fijan* „Täuf-ling“; dalm. (croat) *pil'un* (cf. Bartoli, Das. Dalm. I, 284); sen. cors. *figliano* „figlioccio“, vps. *figliana* (Arch. gl. X, 410) || dim. *finișor, finișoară* (Jipescu, Opinc. 29, 63, 112; Marian, Nașt. 167; Sez. VII, 6; Gr. n. I, 51, etc.); *finuș, finuță* (Marian, Nașt. 167; Leg. 119; Sărb. I, 13; Sevastos, Nunta 336; Voronca, Dat. cred. 596); *finuc, finucă* (Damé; Marian, Nașt. 167); *hinuleș* și *hinic* (Jipescu, Opinc. 22, 37, 147); *finicel* (Teodorescu, P. pop. 147), *finicea* (ibid. 154, 156; Burada, Căl. Dobr. 32, 35) || *finie* (Damé; Tocilescu, Mat. 60) „affinité qui existe entre les parrains et le filleul“.

Impr.: rut. *Фин* „Taufkind des Taufpathen“; *Филина, Фина* „Tauftochter, Taufkind“.

602. **FIULARE** (Gorj, băn. trans.), sb. f. „traverse de bois qui relie la partie supérieure à la partie inférieure du

joug“ (Frincu-Candrea, Munții apus. 100; Liuba-Iana, Maidan, 106; Rev. cr.-lit. III, 154; Viciu, Glos. 43); băn. „bras du battant d'un métier à tisser“ (Liuba-Iana, Maidan, 116); băn. „boulon qui relie le versoir de la charrue à la haie (ibid. 107).

Lat. **FIBULARIA*, -AM < *FIBULA* (comp. Mulomed. Chir. VI, 6).

603. **FLĂMÎND**, adj. „qui a faim, af-famé“ || ir. *flanund, hlamund*; megl. *flămund*.

Lat. **FLAMMABUNDUS*, -A, -UM < *FLAMMA* [Candrea, Rom. XXXI, 308]; întrebun-tarea acestei forme în latina vul-gară pentru a exprima ideea de „af-famé“ se explică prin asociațiunea ce s'a făcut între ideea de senzație de foame și aceia de ceva arzător (comp. *flamma gulae* „faim“ la Ovid); din punct de vedere fonetic ar fi trebuit să avem normal **flămă-und*, dar forma adjectivală a fost in-fluențată de derivatul verbal **flămă-unzi*, devenit **flămunzi* și mai târziu *flămînzi* (în ir. megl. s'a păstrat forma intermediară *flămund*).

Der.: Hațeg *flăminzare* (Rev. cr.-lit. III, 154) „creux de l'estomac“ || megl. *flămundeță* „faim“ || trans. (Lex. Bud.) *flăminzos*, megl. *flămundos* „af-famé“ || *flăminzi*, megl. *flămundziri*, † *inflăminzi* (Pallia, Gen. XLI, 53; Coresi, Tetr. Mat. XXI, 18; Caz. 1580, 36, 71) „avoir faim, être affamé“ || bot. *flă-mînzică* „draba nemorosa“ || † *flămin-zie* (Coresi, Caz. 1580, 26, 421; Biblia 1688, Iov XXX, 4; Testam. 1703, Fapt. Ap. XXVII, 21; Mărg. 76^b; C. Filipescu, Cron. 175), † *flămingiune* (Varlam, Caz. I, 252^b; Cantemir, Hron.; Letop. I, 171, 455), † *flăminzăciune* (Letop. II, 77) „faim, famine, disette“ || *Flăminzilă* „personnage des contes populaires qui a toujours faim“ || *flăminzenie* (Jipescu, Opinc. 61) „souffre-faim, famélique“.

604. **FLOARE**, sb. f. „fleur“ || megl. *floari*; ar. *floare*.

Lat. *FLOS*, -OREM.

Rtr. *flur*; it. *fiore*; fr. *fleur*; prov. cat. sp. port. *flor*.

Der.: dim. *floricea, floricele*, pl. „grains de maïs grillés et éclatés“ (vfr. *florcele*; sp. *florezilla*; comp. it. *floricello*; *floricică* (sp. *florelica*); *flo-*

riță (Reteganul, Trand. 142); *florioară* (Marian, Immorm. 562) || *florar* „fleuriste, marchand de fleurs”; *Avril* (Marian, Sărb. I, 96), Mehedinți *florer* (WgJb. VII, 83) „Mai” (it. *fioraio*; cat. *florayre*; sp. *florero*; port. *florero*), *florăreasă* „marchande de fleurs”; *florărie* „magasin où l’on vend des fleurs; serre” || *Floraia* (Frincu-Candrea, Munții apus. 50) „nom donné aux vaches” || *inflora* „orner de fleurs, enjoliver” (it. *infiorare*; vfr. *enflorer*).

605. **Florii**, sb. f. „Dimanche des rameaux” < **FLORILIA* (comp. *Floralia*).

606. **Înflori**, vb. „fleurir; enjoliver, orner de fleurs” < *IN-FLORIRE* (cf. *Densusianu*, Hist. l. roum. I, 147) || Rtr. *influrir*; it. *infiorire*; vfr. *enflorir*; prov. *enflouri* || it. *florire*; fr. *fleurir*; prov. cat. *florir* < *FLORIRE* || *inflorit* „fleuraison”; *infloritor* „florissant”; *infloritură* „floraison; enjolivement, ornement” (it. *fioritura*; prov. *floridura*).

607. **FLOC**, sb. m. — **FLOACĂ**, sb. f. „flocon (de laine, de neige)”; *floci*, pl. „poil du pubis” || ar. *floc*.

Lat. *FLOCCUS*, -UM, **FLOCCA*, pl. col. din **FLOCCUM*.

Alb. *fl'ok*; rtr. *flöch*; it. *fiocco*, *fiocca*; vfr. *floc*, *floche*; prov. *floc*; cat. *floch*; sp. *flueco*; port. *froco*.

Der.: dim. † *flocșor* (An. Car.); † *flocuț* (Lex. Bud.; it. *fioccuccio*) || *flocan* (Slavici, Nuvele I, 34; Pamfile, Cimil. 44) „à longs poils” || *flocăi* (Creangă, Scrieri I, 24; Zanne, Prov. II, 159) „mettre en flocons, épilucher, tirailler, houspiller” (comp. nprov. *flouquejă* „mettre en flocons, en pièces, en loques, déchirer”) || *flotac* (WgJb. VII, 83), Mehedinți *flotoc* „flocon de neige”; *flotocos* (Marian, Nașt. 35; Gorovei, Cimil. 276), băn. *flocotos* (Liuba-Iana, Maidan, 30), ar. *flucac* „à longs poils” || mold. *flogotoi* (Pamfile, Cimil. 44) „gros flocon de neige”.

608. **Flocos**, adj. „couvert de poils, laineux, à longs poils” || ar. *flucos* || < *FLOCCOSUS*, -A, -UM || it. comp. *fioccoso*; sp. *fluecoso* || bot. *flocoasă* „sorghum vulgare” || dim. *flocoșel* (Pamfile, Jocuri 120; Cimil. 18), bot. „hydnum repandum, lactarius torminosus”; bot. *flocoșică* „holcus lanatus, lychnis coro-

naria”; bot. *flocoșele*, pl. „filago arvensis, gnaphalium leontopodium”; *înflocoșică* (Gorovei, Cimil. 221) „couverte de poils”.

609. **Floacă**n (Săcele), sb. „laine que le mégissier fait tomber des peaux, pelure; déchet de laine qui tombent des draps qu'on foule” < **FLOCCINUS*, -UM; pentru desvoltarea fonetică, cf. *Mesteacă*n.

610. **FLUTUR(E)**, sb. m. „papillon” || ar. *flutur*, *fli(u)tur* (influențat de alb.).

Lat. **FLUTULUS*, -UM < *FLUTARE* „couler, flotter” [Candrea, Rom. XXXI, 311].

Comp. alb. *flutur* „papillon”; it. *fiutola* „specie di farfalletta” < **FLUTULA*, -AM.

Der.: dim. *fluturaș*; *flutur* || *fluturatec* „folâtre, inconstant, volage” || *flutura* „voltiger, flotter au vent, folâtrer” (alb. *fluturoň* „voler, voltiger”).

611. **FOAIE**, sb. f. „feuille” || ir. *fol'ē*.

Lat. *FOLIA*, -AM, forma de sg. care a înlocuit în lat. vulg. pe clas. *FOLIUM*.

Vegl. *fual'a*; rtr. *föglia*; it. *fogliā*; sard log. *foža*; fr. *feuille*; prov. *folha*; cat. *fulla*; sp. *hoja*; port. *folha*.

Der.: dim. *foiță*; *foișoară*; *foișică* (Tocilescu, Mat. 126, 171, 291); *foișită*; *foileană* || *desfoia* „effeuiller” (it. *disfogliare*; nprov. *desfuiă*; cat. *desfular*; sp. *deshojar*; port. *desfolhar*).

612. **Foios**, adj. „feuillu” < *FOLIOSUS*, -A, -UM || it. *foglioso*; sard log. *fožosu*; prov. *folhos*; cat. *fulhos*; sp. *hojoso*; port. *folhoso*.

613. **Trifoi**, sb. m. „trèfle” — Prah. *tirifoi*; băn. *tărfoi*, *strefoi* (An. Car.) || ar. *trifol*.

Lat. *TRIFOLIUM*; normal a rezultat *trăfoi*, păstrat în Bănat sub forma metatesată *tărfoi*; *trifoi* se explică prin influența terminologiei botanice savante sau a ngr. τριφύλλι; forma băn. *strefoi* se explică din *trăfoi* prin influența derivatelor în *stră*.

Alb. *tərfoj*; rtr. *trafögl*; it. *trifoglio*; sard log. *trovožu*; vfr. *trefueil*; prov. *trefolh*.

Der.: dim. *trifoiăș* (Voronca, Dat. cred. 905), și cu înțelesul de „trifolium procumbens” || *trifoiște* „champ de trèfle”; bot. „lotus corniculatus,

menyanthes trifoliata“ || *trifoios*: *măcriș* ~ (Lex. Bud.) „oxalis acetosella“.

614. **FOALE**, sb. m. „outre, soufflet de forge“; *foi*, pl. „soufflet de forge“ (după acesta refăcut și un sg. *foi*(ul) în vr. mold. băn. și Oșani, cu același înțeles) — trans. *foale*, băn. *foal'e*, pl. „panse, ventre“ || ir. *fole*, pl. *fol'*: megl. *foali*, pl. *fol'uri* „soufflet de forge“, *foali*, pl. „ventre“; ar. *foale*, pl. *fol'* „outre, soufflet de forge“.

Lat. FOLLIS, -EM „soufflet (pour le feu), outre“; pentru înțelesul de „ventre“, comp. *follis ventris*, la Macrobiu.

Rtr. *fol*; it. *fole*; sard *foḍde*; vfr. prov. *fol*; cat. *foll*; sp. *fuella*; port. *folle*.

Der.: trans. *foaleș* „ventru“; † *a se folășa* (Iorga, Studii, VIII, 6) „former des plis comme ceux d'un soufflet de forge“ || trans. băn. *folar* (Viciu, Glos. 43; WgJb. III, 315; Liubalana, Maidan, 14, 20) „gilet de cuir que portent les paysans“ (sp. *fueller*) || *foltea* (refăcut după *burtea*) „gros, ventru“; *folticos* (refăcut după *pîntecos*) „ventru, gros, lourd“ || *foi* (Tik-tin; Marian, Sărb. I, 34; Voronca, Dat. cred. 111; Gaster) „faire aller le soufflet d'une forge“; mold. (Pamfile, Jocuri, II, 144) „battre, tourmenter, tracasser“; *foială* (Florini, Pov. 35) „action de rosser“.

615. **Folcel** (trans.), sb. m. „prune séchée au four, pruneau“ (Viciu, Glos. 44); † „petite outre“ (Dosoŭtei, V. Sf. Noemvr. 22) < *FOLLICELLUS, -UM; comp. pentru înțelesul dintii sp. *hollego* „dünne Haut der Früchte“ || bol. *fulšel*, mod. *fulsel*, parm. *folsell*, vven. *folexel*; vfr. *foucel*, pic. *fauchel*; nprov. *fousel* || vegl. *funk'ela* < *FOLLICELLA, -AM.

616. **Fuioar**, sb. n. „tortis de filasse, quenouillée; chanvre, lin“ || megl. ar. *fu'lor* „tortis de filasse“ || < *FOLLIOLUS, -UM; înțelesul se explică din forma umflată (ca un *follis*) pe care o are grămada de lână ce se pune pe furcă (comp. prov. *foleth* „filoselle, bourre desoie“ < *folliculus*) || nprov. *fuiolo* „bulle d'eau, vésicule“ < *FOLLIOLA, -AM || dim. *fuioraș* (Reteganul, Pov. ard. I, 5; Sbiera, Pov. 295).

617. **Ful'ină** (ar.), sb. „peau d'outre

qui a servi à la conservation des fromages; épithète donnée à une personne atteinte d'obésité“ < *FOLLĪNA, -AM < FOLLĪNUS, -A, -UM „d'outre, de soufflet“ [Papahagi, Not. etim. 22] || *ful'in*os „enflé comme une outre, ventru“.

618. **Foi**, vb. „grouiller, fourmiller“ < *FOLLĪRE (= clas. FOLLĒRE) „imiter un soufflet“ (comp. *follescere* „s'enfler comme un soufflet“); înțelesul de mișcare încoace și încolo se explică ușor din acela al formeii latine, de umflare și desumflare a foalelor.

619. **Înfoia**, vb., „rendre ample, rendre bouffant“ — **Mful'are** (ar.), vb. „remplir une outre de lait, de fromage, etc.“ < *INFOLLIARE (comp. *folliati* „sorte de souliers larges, imitant un soufflet“) [Papahagi, Not. etim. 35] || *disful'are* „entamer une outre de fromage, etc“.

620. **Înfuleca**, vb. „manger avec avidité“ — bucov. „retrousser“ (Marian, Desc. 16); bucov. trans. „soulever un fardeau“ (Marian, Desc. 16; Viciu, Glos. 53) < IN-FOLLĪCARE (*follicare* apare la Vegetiu cu înțelesul de „respirer avec bruit“); pentru înțelesul romînesc, comp. tosc. *affollare* (Fanfani) „mangiare appetitosamente“ || lucch. *infolcarsi* „ingolfarsi“ || friul. *folk'ă*; lomb. *folkă*; cat. *folgar*; sp. *holgar*; port. *folgar* < FOLLĪCARE.

621. **Sufleca**, vb. „retrousser“ — trans. Sălagiu, băn. *sufulca* (An. Car.: Tribuna 1890, 381; Doine, 16; Marian, Nunta 47; Reteganul, Trand. 60; Corcea, Bal. 133; Novacovici, Folclor 133; WgJb. III, 326; Cătană, Pov. I, 9; II, 95; Alexici, Lit. pop. 61; Șez. IV, 8); Maram. *sufluca* (Țiplea, P. Pop. 117) < SUB-FOLLĪCARE [Pușcariu, Zs. rom. Ph. XXVII, 742]; înțelesul se explică prin forma umflată pe care o prezintă partea hainei care a fost suflecată; forma *sufleca* e rezultată din inf. *suff(o)licare (după aceasta s'a refăcut ind. pr. *suflec*); la ind. pr. *suffollico a dat **sufolc*, căruia i s'a refăcut un inf. **sufolca* > *sufulca* || *desufleca* (Creangă, Scrieri, II, 99; Slavici, Nuv. I, 210) „détrousser“.

622. **FOAME**, sb. f. „faim“ || ir. *fome*, *home*: ar. *foame*.

Lat. FAMES, -EM; înlocuirea lui -A- cu -o- se explică prin influența lui *foamete*.

Vegl. *fum*; rtr. *fam* (eng. inf. *fom*); it. *fame* (lomb. com. *fom*); fr. *faim*; prov. cat. *fam*; sp. *hambre*; port. *fome*.

Der.: *foma* (Gr. n. I, 20) „endurer la faim“; *infoma* (Sevastos, Cînt. 123) „avoir faim“.

623. **Foamete**, sb. f. „famine, disette“ || ar. *foamită* || < FOMES, -ITEM „bois sec, feu, flamme“ (cf. Mohl, Zs. rom. Phil. XXVI, 619; Candrea, Rom. XXXI, 310); cu vremea cuvîntul a primit accepțiunea de „foamete“, deoarece între acest înțeles și acela de uscăciune, secetă, s'a putut ușor face o apropiere; de altfel o desvoltare semantică identică se constată și la *flămînd* || *fometos*, ar. *fumitos*, *afumitos* (Cod. Dim. 12/17), „affamé“.

624. **FOARFECE**, sb. n., *foarfeci*, pl., *foarfecă*, sb. f. „ciseaux“ — bucov. *foarfec* (Marian, Sat. 62); Fălciu (WgJb. IX, 182) *farfici* || megl. *foarfîți*; ar. *foarfică*, *foartică*.

Lat. FORFEX, -ICEM; înlocuirea lui -f- cu -t- în ar. e neexplicată (comp. forma sardă).

Rtr. *forsch*, friul. *fuarfis*; it. *forbici*, ven. *forfes*, abr. *fuorfeçe*, Lecce *fuorfeçe*, Campobasso *froffeça*, nap. *fruofofeçe*, sic. *forfici*; sard log. *forfige*, (Biti) *fortige* (Spano 208); vfr. *forces*; prov. *forfes*.

Der.: dim. *forfecelle*, zool. *forfecea* (Marian, Ornit. I, 423) „loxia“, zool. *forfecel* „loxia, rhynchites betuleti“ (Marian, Ornit. I, 423; Insect. 87); *forfecuțe*, zool. *forfecuță* (Marian, Ornit. I, 423) „loxia“; ar. *furtichită* || *forfecar*, zool. „oryctes nasicornis, lethrus cephalotes“ (Marian, Insect. 9, 87); bot. „convolvulus arvensis“; zool. *forfecărel*, *forfecăraș* (Marian, Ornit. I, 423) „loxia“.

625. **Forfeca**, vb. „couper avec les ciseaux“; fig. „rosser, donner une raclée“ < FORFICARE (Mulom. Chir. VII, 8; CGL. II, 479; III, 165) || sard log. *forfigare* || *forfecătură* „coupure“; fig. „semonce, raclée“.

626. **FOARTE**, adv. „très, fort“.

Lat. FORTIS, devenit adverb.

Vegl. *fuart*; rtr. *fort*; it. sard *forte*; fr. prov. cat. *fort*; sp. *fuerte*; port. *forte*.

627. **FOC**, sb. n. „feu“ || ir. megl. ar. *foc*.

Lat. FOCUS, -UM „foyer, fourneau“, întrebuințat în latinitatea de mai târziu și cu înțelesul de „feu“ (cf. Densușianu, Hist. l. roum. I, 190).

Vegl. *fuk*; rtr. *fö*; it. *fuoco*; sard log. *fogu*; fr. *feu*; prov. *foc*; cat. *foch*; sp. *fuego*; port. *fogo*.

Der.: dim. *foc(u)șor*; pl. *focurile*; trans. Maram. *focuț* (Lex. Bud.; Țiplea, P. pop. 109); *focșorel* (Rădulescu-Codin, Cînt. pop. 296) || ar. *focă* „érysipèle“ || băn. *focărie* „grande chaleur“ (prov. *fogaria*) || *focos* „ardent“ (it. *focosso*; sard *fogosu*; prov. *fougous*; cat. *fogos*; sp. port. *fogoso*) || trans. *focuit* (Reteganul, Pov. ard. I, 52); „misérable, malheureux“.

628. † **Focar(e)**, sb. n. și f. „bûcher“ (Dosoitei, V.Sf. Apr. 19; Oct. 13, 24) < FOCARIUS, -A, -UM (atestat numai ca sb. m. și f.) || tir. *fogere*, friul. *fugere*; ver. *fo-gara*; fr. *foyer*, vfr. *fouiere* „réchaud“; prov. *foguier*; cat. *foguera*; sp. *hoguera* și port. *fogueira* „bûcher“.

629. **Înfoca**, vb. „enflammer (fig.), exciter“ — † „mettre en feu, embraser“ (Tiktin) < *INFOCARE || it. *infocare*; sard log. *infogare*; vfr. *enfouer*; vsp. port. *enfogar* || *infocare* „ardeur, passion“ || *infocat* „ardent, passionné; ardemment, passionnément“ || Maram. *infocăciune* (Țiplea, P. pop. 111) „inflammation“.

630. **FRAGĂ**, sb. f. „fraise“ — mold. *frag*, sb. m. || ir. *frăz*; ar. (a) *frangă*.

Lat. FRAGA, -AM, forma de sg. care a înlocuit în lat. vulg. pe clas. FRAGUM.

Rtr. *freja*; vit. ver. mant. bellun. *fraga*, canav. *fraja*, pist. *fraga*; fr. dial. *freje* (Rolland, Flore pop. V, 199); nprov. *frago*.

Der.: dim. *frăguliță*, bot. „adoxa moschatellina“; *frăgușoară*, mold. *frăgușor*; *frăguță* (Iarnik-Bircean, Doine 405; Doine 144; Viciu, Glos. 44); bot. *frăgurel* „potentilla micrantha“ || *frăgar* „fraisier“, băn. Hațeg „mûrier“ (mant. *frager*; nprov. *fraguié*).

631. **FRAGED**, adj. „tendre, frêle“

—băn. *frațet*; băn. trans. Oșani *fraget* (Lex. Bud.; Molnar, Sprachl. 122).

Lat. *FRAGĪDUS, -A, -UM (clas. FRAGILIS, -E) prin schimbare de sufix.

Der.: *frăgezi* „rendre tendre” || *frăgezime* „tendreté, délicatesse”.

632. **FRĂMÎNTA**, vb. „pétrir”; fig. „agiter, tourmenter” || megl. *frimintari*; ar. *frimintare, firmintare*.

Lat. *FRAGMENTARE < FRAGMENTUM [Pușcariu, Zs. rom. Phil. XXXIII, 233]; normal ar fi trebuit să avem în ar. *frămintare*; schimbarea lui *ă* în *i* se explică prin asimilațiune cu silaba următoare; pentru înțeles, comp. băn. *frinturi*, s. *Frîntură*.

Der.: *frămintare* „action de pétrir”; fig. „agitation, trouble”; *frămîntat* „action de pétrir”; *frămîntătură* „action de pétrir; pâte pétrie”; fig. „agitation, trouble”, ar. *frimîntătură* „pâte pétrie” || *frămînturi* (Tocilescu, Mat. 570) „écraser” (resultat din contaminarea lui *frămînta* cu *fărmături*).

633. **FRASIN**, sb. m. „frêne” — † *frasen*; băn. *frapsăn, frapsăne, fracsăn, fracsîn, frasnîc* || ir. *frăsir*; megl. *frasin*; ar. *frapsin*.

Lat. FRAXINUS, -UM; forma normală ar fi trebuit să fie *frapsăn, frapsin* (păstrată în băn. și ar.); pierderea lui -p- se explică sau prin influența vsl. *jasenă* sau prin aceia a derivatelor ca *frăsinet*, etc. în care -x- nu era precedat de vocala accentuată și nu mai putea trece la -ps-.

Alb. *fraș:n*; rtr. *fraisen*; it. *frassino*; fr. *frêne*; prov. *fraisne*; cat. *frexe*; sp. *fresno*; port. *freixo* || piem. *frasu*, monf. *fresu*; sard *frasu*; prov. *fraise*; cat. *frexe* < *FRAXUS, -UM.

Der.: dim. *frăsinel*, bot. „dictamnus albus” (vfr. *fresnel*; sp. *fresnillo*; comp. it. *frassinella*; nprov. *freissinello*) || *frasină* „fruit du frêne” || col. *frăsinîș*, băn. *frăseșniș*, ar. *frîpsinami* (Dalametra) || băn. *frăpsăniță* „frêne femelle”.

634. **Frăsinet**, sb. n. „frenaie, bois de frênes” || ar. *frăpsinet* || < FRAXINETUM; forma ar. a fost refăcută după *frapsin* || it. *frassineto*; vfr. *fresnoi* (comp. fr. *frenaie*; prov. *frayssineda*; cat. *freixeda*; sp. *fresneda*).

635. **FRATE**, sb. m. „frère”—dial. *fră-*

ține, frățin (Teodorescu, P. pop. 441) || ir. *frâte*; megl. *frati*; ar. *frate*.

Lat. FRATER, -TREM; forma românească reprezintă în același timp nom. și ac. latin (acesta din urmă devenit FRATEM, printr'un fenomen de disimilațiune, cf. BSF. I, 18); pentru forma *frăține* nu trebuie admis un ac. în -ANEM (cf. *Mamă, Tată*), ea este refăcută din pl. *frățini* și acesta a fost format din *frați* după modelul lui *tătini*.

Vegl. *frutro*; rtr. *frer*; it. *frate*; sard log. *frade*; fr. *frère*; prov. *fraire*; cat. *frare*; sp. *fraire*; port. *frade*.

Der.: dim. *frățior*; *frățuț* (friul. *fraduz*, Arch. gl. IV, 243; sic. *fratuzzu*); *frățică*; *frățisor* (Bibicescu, P. pop. 314); *frățuic* (Doine 199); Maram. *frățuc* (comp. sp. *frailuco*), *frățuț*, *frățuluc*, *frățuluț*, *frățucă* (Țiplea, P. pop. 109); ar. *frățic* || *frăție*, ar. *frățile* „fraternité” (comp. fr. *frairie*; prov. *frairia*; cat. *fraria*; sp. *frailia*) || *frățime* „fraternité”; † „confrérie” (Letop. I, 385) || *frățesc*, ar. *frățescu* „fraternel” (it. *fratesco*; cat. *fratesch*; sp. *fraileco*; port. *fradesco*; comp. vfr. *frairesche*; prov. *frairesca* „héritage”) || *frățeste*, ar. *frățeaște* „fraternellement” || *fărtat*, megl. ar. ~, „compagnon, camarade”, trans. *fărtată* (Reteganul, Pov. pop. 79) „compagnonne” (resultat din *frătat*, prin metatesă); dim. *fărtățel*; ar. *firtituș*; *fărtăție*, megl. *fărtățil'ă*, ar. *fărtățile*, *firtitlichia* „union fraternelle, camaraderie”; † *fărtăciune* (Cuv. d. bătr. II, 230) „association, compagnonnage”; trans. *fărtăți* (Alexici, Lit. pop. 152) „traiter quelqu'un de „fărtat”: *a se înfărtăți* (Cuv. d. bătr. I, 368; Tiktin; Marian. Sărb. II, 32) „devenir compagnons, amis inséparables”; bucov. *nefărtat* (Voronca, Dat. cred. 762) „épithète du diable” || *înfrăți*, ar. *anfrățire* „unir fraternellement” (comp. vfr. *afrerir*; prov. *confrairir*).

636. **FREAMĂT**, sb. n. „frémissement, bruissement”—vr. și trans. *hreamăt, hremet* (Dosoței, Ps. vers. 255; Letop. I, 217; Lex. Bud.; Viciu, Glos. 51); *ramăt* (Gaster, II, 137; Teodorescu, P. pop. 41, 518; Tocilescu, Mat. 584, 1580; Gr. n. I. 225).

Lat. FRĒMITUS, -UM.

637. **FRECA**, vb. „frotter“ || megl. *fri-cari*; ar. *frecare*.

Lat. FRICARE.

Alb. *færkon*; friul. *fregá*; it. *fregare*; sard log. *frigare*; vfr. *froier*; prov. cat. sp. port. *fregar*.

Der.: *frecător*, adj. sb. „qui frotte, frotteur“ (sard log. *frigadorzu*; sp. *fregadero*), *frecătoare* „frottoir“ || *frecuș* „semonce“.

638. **Frecat**, sb. „action de frotter, frottement“ < FRICATUS, -UM || sp. *fregado* (comp. sard log. *frigada*; nprov. *fregado*; cat. *fregata*) || *frecăței*, pl. „pâte râpée que l'on met dans le potage“.

639. **Frecătură**, sb. f. „action de frotter, frottement“ || ar. *fricătură* || < FRICATURA, -AM || it. *fregatura*; sard log. *frigadura*; vfr. *froiure*; cat. sp. *fregadura*.

640. **FRIG**, sb. „froid“ — **FRIGURI**, pl. „fièvre“ — vr. băn. *frigură*, sg. f. (Glos. ms. 312; WgJb. III, 316; Hodoș, P. pop. 36, 88, 114). refăcut după *friguri* || megl. ar. *frig*, megl. *friguri* „fièvre“.

Lat. FRIGUS; cuvîntul apare la Celsius cu înțelesul de „frisson (de la fièvre)“, corespunzător celui românesc; în latinitatea mai tîrzie, pl. frigora e atestat chiar cu înțelesul de „fièvre“ (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 190).

Sard camp. *frius*; sp. port. *frio*.

Der.: dim. *friguț* (Lex. Bud.; Grigorevitz, Chipuri, 159); bot. *frigurică* „erythraea centaurium“ || bot. *frigori* „erythraea centaurium“ || megl. *anfrigurari* „prendre la fièvre“, ar. *nfri-gurari* (Dalamatra) „avoir froid“ (cf. frigore „administrer des réfrigératifs“).

641. **Friguros**, adj. „froid; frileux“ < FRIGOROSUS, -A, -UM, în fonetism influențat de *frig* || sard camp. *friorosu*; fr. *frileux*.

642. **FRIGE**, vb. „rôtir, griller“ — vr. băn. pf. *fripș*; part. *fript* || megl. *fri-ziri* (pf. *friș*, part. *fris*); ar. *fridzire*, *fridzeare* (pf. *fripșu*, part. *friptu*).

Lat. FRIGERE, -XI, -CTUM.

Alb. *færgoj*; vegl. *fregur*; friul. *frizi*; it. *friggere*; sard log. *friere*; fr. prov. *frire*; cat. *fregir*; sp. *freir*; port. *frigir*.

Der.: *fript* „action de rôtir, de griller“; *frigător* „qui rôtit, qui grille“,

frigătoare „broche (à rôtir), rôtissoire“ || mold. *frigănele*, pl. „rôtie“ || băn. *pro-frige* „rôtir, griller de nouveau“ || *frigelinte* „homme parcimonieux, chiche“.

643. **Frigare**, sb. f. „broche (à rôtir)“ < FRIGARIA, -AM, în fonetism influențat de *frige* || dim. *frigărue* „broche, morceaux de viande rôtis sur une brochette“.

644. **Friptoar'e** (băn. Hațeg), sb. f. „chaleur excessive“ (Hasdeu 1746; Rev. cr.-lit. III, 154); Oșani *friptore* „rôti“ < *FRICTORIA, -AM (comp. frictorium || vfr. *fritoire* „qui sert à frire“).

645. **Friptură**, sb. f. „rôti“ || ar. *frip-tură* || < FRICTURA, -AM „poêle à frire, friture“ || friul. *friture*; it. sard log. *frittura*; fr. *friture*; sp. *fritura*; port. *frituras* || dim. *fripturică*.

646. **Friptal'ă** (ar.), sb. n. „rôti“ < *FRICTALIU || friul. *fertaje*, *fretaje* (Arch. glott. I, 534) < FRICTALIA.

647. **FRÎNGE**, vb. „rompre, briser“ — part. *frînt*, † *frînt* || megl. *frîndziri* (perf. *frîņș*, part. *frînt*); ar. *frîndzire*, *frîndzeare* (pt. *friegiu* și *frîmșu*, part. *frîmtu*).

Lat. FRANGERE, FREGĬ, *FRANCTUM (refăcut după formele cu -N-).

Friul. *franzi*; it. *frangere*; sard log. *frangere*; vfr. *fraindre*; prov. *franher*; vsp. *frañer*; port. *franger*.

Der.: *frîngător* „qui rompt, qui brise“, trans. *frîngătoare* (Lex. Bud.; Viciu, Glos. 44) „broie (pour le teil-lage du chanvre)“ || ar. *frîngătură* „débris, fragment“ (comp. it. *frangi-tura*; prov. *franhedura*) || *frîngăcios* (Bobb) „fragile“ || *răsfrînge* „retrou-ser; refléter“, megl. *răsfrîndziri* „briser“; *răsfrîngător* „qui reflète“; *răs-frîngătură* (Polizu; Barcianu) „revers, retroussis“; *răsfrîntură* (Barcianu) „revers, retroussis“ || megl. *si prîfrînd-ziri* „feindre“.

648. **Frîntură**, sb. f. „cassure, brisure, débris, fragment“ || ar. *frîmtură* || < FRACTURA, -AM, refăcut după *frînge* || it. *frantura*, *frattura*; vfr. *frainture*, *fraiture*; prov. *frachura*; cat. *fretura* || băn. *frînturi* „pétrir“.

649. **Înfrînge**, vb. „enfreindre, violer; vaincre“ < INFRANGERE, CGL. II, 341

(= clas. INFRÎNGERE) „briser contre, a-battre, fléchir“ || it. *infrangere*; fr. *enfreindre*; prov. *enfranher*.

650. **FRÎNGHIE**, sb. f. „corde“ — Sălaşiu *frumghie* (Tribuna 1890, 353); vr. Dolj, bucov. trans. Oşani *frîmbie* (Dosoftei, Ps. vers. 150; Stamati, Wb. 392, 639; Marian, Nunta 380; Naş. 38; Immorm. 69; Dan, Straja 42; Gr. n. I, 52), *frîmbie* (Bobb; Lex. Bud.); băn. *frîmbie*, *frîmb'e*, *frîmb'e*, cu înţelesul de „cordon, lacet, ceinture de laine“ (An. Car.; Novacovici, Folclor 95; Zanne, Prov. III, 152; Tiktin); în vr. mold. şi cu înţelesul de „franges“ (Tiktin).

Lat. FĪMBRIA, -AM, „bord d'un vêtement, frange“, cu metatesa lui -R- întimplată de timpuriu, cum arată şi celelalte forme romanice.

Vven. *franbe* (Mussafia, Beitr. 159); fr. *frange*; prov. *fremja*.

Der.: dim. *frînghiuţă*, † *frîmbiuţă* (Bobb); *frînghioară*.

Impr.: rut. фрежня „Schnur beim Vortuch“; mor. *frembia*.

651. **Frîmbiă** (băn.), sb. f. „brebis à laine frisée“ < FĪMBRIATA, -AM.

652. **FRÎU**, sb. n. „trein“ || megl. *fron*; ar. *frîn*, *firnu*.

Lat. FRĒNUM, cu pierderea neexpli-cată a lui -N- (cf. *grîu*).

Alb. *fr̥*; rtr. *frain*; it. *freno*; sard *frenu*; fr. *frein*; prov. *fren*; cat. *fre*; sp. *freno*; port. *freio*.

Der.: dim. *friuleţ*; *friuş* (Bugnariu, Musa 21); *friuşor*.

653. **Frînar**, sb. m. „fabricant de freins“ < FRENARIUS, -UM (CGL. III, 309) || it. *frenaio*; vfr. prov. *frenier*; cat. *frener*; sp. *frenero*.

654. **Înfrîna**, vb. „mettre le frein, brider“; fig. „maîtriser, tempérer“ < INFRĒNARE || rtr. *infrainar*; it. sard *infrenare*; vfr. *enfrenar*; prov. cat. sp. *enfrenar*; port. *enfrear* || *înfrînător* „qui maîtrise, qui tempère“ || † *înfrînătură* (An. Car.) „action de maîtriser, de tempérer“ || † *a se desfrîna* (Letop. I, 426; Tiktin) „perdre tout frein, toute mesure, mener une vie de débauche“ (it. *disfrenare*; vfr. *desfrener*; prov. cat. sp. *desfrenar*; comp. rtr. *sfrener*); *desfrîna* şi *desfrîu* „débauche, li-

bertinage“; *desfrînat* „débauché, libertin“ (comp. de *frenatus* „qui n'a plus de frein, que rien n'arrête“); † *desfrînăciune* (Letop. I, 356) „débauche“.

655. **FRUMOS**, adj. „beau“.

Lat. FORMOSUS, -A, -UM.

It. *formoso*; prov. *formos*; sp. *hermoso*; port. *formoso*, mir. *fromoso*.

Der.: *frumoasele*, pl. „génies mal-faisants des croyances populaires“ || dim. *frumuşel* (it. *formosello*; comp. sp. *hermosillo*), *frumuşea*, *frumuşică* (comp. sp. *hermosico*) || *frumuseţe*, † *frîmseafe* „beauté“ || † *frîmseţa* (Cuv. d. bătr. I, 345), *înfrumuseţa*, † *înfrîmseţa*, *înfrumuseşi* (Marian, Nunta 789; Gorovei, Cimil. 3) „embellir, orner“.

656. **Înfrumuşa** (*înfrumşa*, *înfrîmşa*), vr. dial. vb. „embellir, orner“ (Cod. Vor.; Ps. sch. LXIV, 9; CXLIII, 12; Varlam, Caz. I, 99^a, 157^a; Dosoftei Ps. vers. 149, 352; Iorga, Studii V 90; Inscr. 209; Conv. lit. XXIV, 731; Marian, Immorm. 86, etc.) < *INFORMOSIARE (comp. *formosare*); forma normală *înfrumuşa* a devenit prin elisiune *înfrumşa*, de unde *înfrîmşa* (cf. Candrea, BSF. I, 28); cît despre forma simplă *frumuşa* din Lex. Bud. ea e probabil refăcută după *frumos*.

657. **FRUNTE**, sb. „front“ || ir. *frunte*; megl. *frunti*; ar. *frînte*.

Lat. FRONS, -ONTEM; forma ar. a fost influenţată de *frînteaiă*.

Rtr. *frunt*; it. sard *fronte*; fr. prov. cat. *front*; sp. *frente*; port. *fronte*.

Der.: dim. *frunţişoară*; *frunticică* (sp. *frentecica*); *frunţiţă* (Reteganul, Trand. 176) || *fruntaş* „principal, de premier ordre, notable“.

Impr.: rut. фрунташ „Hauswirt“.

628. **Fruntar**, sb. n. „partie de la tête qui passe en avant de la tête du cheval, au-dessus des yeux, fronteau; plancher des meules du moulin“ (Damé, Term.) — băn. *fruntaş* „lucarne“; trans. „frontispice, façade, devant de l'autel“ (Iorga, Studii, XIII, 161; Lex. Bud.), „fronteau, sorte de bandeau que les femmes se mettent autour du front“ (Viciu, Glos. 44) — † **Fruntare**, sb. f. „philactère“ (N. Test. 1648, Mat. XXIII, 5) < *FRONTARIUM, *FRONTARIA, -AM (poate şi FRONTE, CGL. II, 348, 419, cum

arată it. *frontale*; vfr. *frontel*; prov. cat. *frontal*; sp. port. *frontal*) || teram. *frundire* „guancialetta che si lega alla fronte dei bambini per non farli far male quando cascano“; vfr. *frontier* „devant de l'autel, ornement de front, bandeau“, *frontiere* „frontispice, façade“; prov. *frontiera*; sp. *frentero*; port. *fronteiro*.

659. † **Fruncea** (Dosoftei, V. Sf. Ian. 1, 30) sb. f. „front“ || ar. *frîmțeață* „sourcil“, refăcut în ce privește înțelesul, după *sufîmțeață* || < *FRONTICĒLLA, -AM; pentru trecerea lui -ON- la -în-, cf. Candrea, BSF. I, 28; forma dacorom. a fost influențată de *frunte* || comp. sp. *frentecilla*.

660. † **Sufruncea** (Dosoftei, V. Sf. Oct. 23), sb. f. „sourcil“ || ar. *sufîmțeață* || * SUBFRONTICĒLLA, -AM.

661. **Înfrunta**, vb. „faire des reproches, offenser; affronter, braver“.

Lat. *INFRONTARE.

It. *infrontare*; vfr. *enfronter*; cat. sp. *enfrantar*.

Der.: *înfruntare* „action de faire des reproches, d'offenser, affront, insulte“; † *înfruntător* (Gaster) „offensant, brusque“ || † *înfruntăciune* (Molnar, Sprachl. 82) „réprimande“.

662. **FRUNZĂ**, sb. f. „feuille“ || ir. *frunze*; megl. *frundză*; ar. *frîndză*.

Lat. FRONDIA, -AM < FRONS, ONDEM (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I. 158).

Vit. *fronza*, gen. *frunsa*, Urbino *fronza*, Lecce *frunza*; sard log. *frunza*.

Der.: dim. *frunzulică*, ar. *frîndzulică*; *frunzișoară*, bot. „myristica fragrans“; *frunziță* (Marian, Nunta 288; Voronca, Dat. cred. 231, 235; Hodoș, P. pop. 59, 138; Dan, Straja 103; Tocilescu, Mat. 44, etc.); *frunzuță* (Tocilescu, Mat. 827), băn. *frundzuță*; *frunzucă* (Doine, 120; Țiplea, P. pop. 109); *frunzicea* (Tocilescu, Mat. 184); *frunzioară* (Madan, Susp. 28, 45); *frunzuleană*; *frunzulină* (Tocilescu, Mat. 390) || † *frunzărel* (Dosoftei V. Sf. 5 Mai) „petite feuille“ || *frunzar* „dais de feuillage, feuillée, feuillage“; Mai“ (Alecsandri, P. pop. 34; Marian, Sărb. I, 96) || col. *frunziș*, *frunzet* (Ispirescu, Leg. 78) „feuillage, feuillée“; ar. *frundzami* (Dalamatra) || *frunzos*, ar. *frundzos* (Dalamatra) „feuillu“ || † *frunzăros*

(Cantemir, Ist. ier. 171), *frunzuros* (Tocilescu, Mat. 1539) „feuillu“ || *frunzări* „feuilleter; goûter par friandise“.

663. **Înfrunzi**, vb. „se couvrir de feuilles, reverdir“ < *INFRONDIRE (= clas. FRONDĒRE) || it. *infrondire* || *înfrunzit* „action de se couvrir de feuilles, frondaison“ || *desfrunzi* „enlever les feuilles“, *a se desfrunzi* „perdre ses feuilles“ (comp. it. *disfrondare*).

664. **FRUPT**, sb. „viande, graisse, laitage et tout aliment réputé gras, par opposition à maigre“; în spec. *fruptul oilor, vacilor* „le lait de brebis, de vache et tout ce qu'on en tire (beurre, fromage“, etc.) — Munții apus. „carnaval“ (Frîncu-Candrea, Munții apus. 100).

Lat. FRUCTUS, -UM „produit, profit, fruit“; înțelesul pe care l-a primit în românește stă în legătură cu viața pastorală a Romînilor; pentru păstori producțiunea cea mai însemnată era aceea pe care o căpătau din creșterea oilor, așa că fructus s'a identificat la noi cu ori-ce produs de lăptărie; de altfel un înțeles apropiat de cel romînesc îl găsim în epoca latină, în expresiuni ca fructus ovis, lactis, la Cato, De re rust. LC; Columella, VII, 3. Aceiași schimbare semantică se întâlnește și în alte părți ale domeniului roman. În regiuni unde păstoritul a fost sau mai este ocupațiunea de predilecțiune a locuitorilor (comp. formele de mai jos).

Alb. rtr. *früt*; it. *frutto*; sard *fruttu*; fr. *fruit* (comp. *fruitier* „celui qui fait des fromages“, *fruitière* „association de cultivateurs pour la confection des fromages“, *fruiterie* „fromagerie“); prov. *fruch*, nprov. *fru* „toutes les qualités de laitage“, nprov. *frucho* „produit du laitage“; cat. *fruyt*; vsp. *frucho*; port. *fruto*.

Der.: *a se înfrupta* „cesser de faire maigre, manger de la viande, goûter de quelque chose“ (nprov. *enfruchă*; comp. alb. *frütoj*; it. *fruttare*; prov. *fruchar*) || Hațeg (Rev. cr.-lit. III, 122) *a se defrupti* „cesser de faire maigre“ (vfr. *desfruitier*).

665. **FUGI**, vb. „fuir, s'enfuir, courir“ || ir. *fuži*; megl. *fuziri*; ar. *fudzire*, *fudzeare*.

Lat. FUGIRE (= clas. FUGĖRE), cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 148.

Rtr. *fugir*; it. *fuggire*; sard log. *fuire*; fr. *fuir*; prov. cat. *fugir*; sp. *huir*; port. *fugir*.

Der.: †*fugire* „fuite“ (Coresi, Caz. 1580, 151); *fugător* „fugitif“ || zool. *fugău* „turnix“ (Marian, Ornit. II, 218; Tribuna, 1890, 353); „hydrometra paludum“ (Marian, Insect. 451).

666. **Fugare** (ar.), vb. „mettre en fuite; chasser“ < FUGARE || vit. *fugare*; vfr. *fuier*; prov. *fugar* || megl. *fugat* „qui s'enfuit“ (forma aceasta arată că și în megl. a existat acest verb) || dr. *păfuga* (Lex. Bud.) „mettre en fuite“ (probabil o contaminare din *pe fugă*, în expr. *a pune pe fugă*, și **fuga*).

667. **Fugă**, sb. „fuite“ || ir. *fuge*; megl. și ar. *fugă* || < FUGA, -AM || rtr. *fugia*; it. *foga*; sard log. *fua*; vfr. *fuie*; prov. *fuga*; cat. *fua*; port. *fuga* || dim. *fuguliță*; *fuguță*: *fuga fuguța* „vite, au galop“; *de-a-(n)-fuga* „en courant“ || *fugar*, adj. sb. „fugitif, fuyard“, Suceava (Vasilie, Cînt. 54) „rapide à la course“, zool. (Marian, Ornit. II, 406) „turnix“; *fugareș* (C. Negruzzi, Scrieri, I, 42) „rapide à la course“; *fugări* „mettre en fuite, chasser“; *fugărit* „fuyard“ || Buzău *fugaș* (Gr. n. I, 235) „rapide à la course“, † „fuyard“ (Cantemir, Ist. ier. 113).

668. **Fugaci**, adj. „rapide à la course“ < FUGAX, -ACEM.

669. **FULGER**, sb. n. „éclair, foudre“ — Vilcea, Dolj, Romanați *sfulger*; băn. *sfulzer*.

Lat. *FULGER (= clas. FULGUR; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 137); forma bănățeană a fost probabil influențată de *sfulgera* (comp. mai jos ar. *sfulgu*).

Vfr. *fuldre*; prov. *folzer*.

Der.: dim. *fulgerel* (Gorovei, Cimil. 357) || *fulgerește* (Jipescu, Opinc. 92; Alecsandri, P. pop. 113) „comme l'éclair“.

670. **Sfulgu** (ar.), sb. n. „foudre“ < FULGUR, influențat de *sfuldzirari* (v. mai jos) sau poate deja în latina vulgară forma substantivală fusese influențată de derivatul verbal *ex-fulgurare*, după cum par a arăta alte

forme romanice: piem. *sforgo*, vgen. *exforgo*; vfr. *esfoldre* || it. *folgore*.

671. **Fulgera**, vb. „lancer des éclairs, foudroyer“ < FULGERARE, Densusianu, Hist. l. roum. I, 137 (= clas. FULGURARE) || vfr. *foudrer* || it. *fulgorare* < FULGURARE || *fulgerător* „foudroyant“.

672. **Fulgerătură**, sb. f. „foudroiement“ < *FULGERATURA, -AM (= clas. FULGURATURA).

673. **Sfulgera** (băn. Vilcea, Dolj, Romanați, Ialomița), vb. „lancer des éclairs, foudroyer“ (Gr. n. I, 197) || ar. *sfuldzirare* „foudroyer“ || < EX-FULGERARE (comp. *effulgurare* „jeter une lueur“) || vfr. *esfoldrer* || ar. *sfuldzirătură* „foudroiement“.

674. **FUM**, sb. n. „fumée“; *fumuri*, pl. „prétentions“ || ar. megl. *fum*.

Lat. FUMUS, -UM.

Rtr. *füm*; it. *fumo*; sard *funu*; vfr. prov. cat. *fum*; sp. *humo*; port. *fumo*.

Der.: *funuros* „présomptueux“; † plein de fumée“ (Glos. ms. 312; Glos. Mih. log.; Varlam, Caz. I, 226^a) || col. *fumar* (Marian, Insect. 338; vfr. *fumier*; comp. prov. *fumiera*), *fumărie*, mold. *fumăraie*, Muscel *fumăreață* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 32) „grande quantité de fumée, maison noircie par la fumée“ || † *fumărit* „fouage; impôt reparti par feux“ || vr. Munții Suc. *fumedenie* (Prav. Mat. Bas. 4; Sez. II, 228) „multitude, foule“ || bot. *fumărică*, *fumăriță* „fumaria officinalis“ || *a se înfumura* „devenir présomptueux, s'enorgueillir“; *înfumurare* „présomption“; *înfumurat* „présomptueux“.

Impr.: rut. *фума* „Hofart, Hochmuth“.

675. **Fumar**, sb. n. „cheminée“ (Lex. Bud.; Iarnik-Birlean, Doine, 252; Frîncu-Candrea, Munții apus. 100; Tik-tin) < FUMARIUM || port. *fumeiro*.

676. **Fumur**, adj. trans. „gris“ (WgJb. V, 189); băn. „blanc tacheté de noir (en parl. des brebis)“ < *FUMULUS, -A, -UM (comp. *fumidus* „noirâtre“) || friul. *fumul* „color di fumo“ || Dimbovița, dim. *fumurică* (Tocilescu, Mat. 1143) || *fumuriu* „gris“.

677. **Fuma**, vb. „†fumer, dégager de la fumée“ (Letop. I, 280) || ir. *fumâ*; megl. *fumari*; ar. *fumare* || <FUMARE || rtr. *fümer*; it.sard *fumare*; fr. *fumer*; prov. cat. port. *fumar* || înțelesul de „fumer (du tabac)“ este, firește, mai nou.

678. **Fumega**, vb. „fumer, dégager de la fumée“ <FUMIGARE || sp. *humear*; port. *fumear* (rtr. *fümager*; ver. *fumegar*; vfr. *fungier*; prov. *fumejar*, gasc. *humiga*, care se poate să derive și din *fumicare) || *fumegos*, *fumegăios* (Lex. Bud.) „fumant“ || Fălcu *fumăgău* „fumée épaisse“.

679. **Afuma**, vb. „fumer, exposer à l'action de la fumée“ || ar. *afumare* || <AF-FUMARE || it. sard *affumare*; prov. cat. *afumar*; sp. *ahumar*; port. *afumar* || *afumat* „fumé; ivre, gris; action de fumer“; *afumător* „qui fume“; *afumătoare* „brûle-parfum“; ar. *afumătură* „dorure“ (sard log. *affumadura*; port. *afumadura*).

680. **FUND**, sb. n. „fond, profondeur; hachoir“ — Muscel „assiette de bois, plateau rond en bois“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 32); băn. „pelle pour enfourner; couvercle“ || ir. megl. *fund*; ar. *fundu*.

Lat. **FUNDUS**, UM.

Alb. *fund*; rtr. *fuonz*; it. *fondo*; sard *fundo*; fr. *fond(s)*; prov. *fons*; cat. *fondo*; sp. *hondo*, *fondo*; port. *fundo*.

Der.: dim. *funduț* (Reteganul, Trand. 39; Florini, Pov. 219); ir. *fundic*; trans. *fundac* (Viciu, Glos. 45) „couche de paille sur laquelle on empile une meule de foin“, băn. „gilet de cuir que portent les paysans“ (WgJb. III, 316), zool. „podiceps cristatus“ || zool. *fundar mare* „colymbus septentrionalis“ || Muscel *fundeî* „ce qui reste d'une pièce de toile enroulée après en avoir pris une partie; portion d'une meule de foin; partie supérieure du caecum“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 32), trans. „couche de paille sur laquelle on empile une meule de foin“ (Viciu, Glos. 44) || *fundoî* (Doine, 83; Marian, Immorm. 217), Gorj *fundoaie*, băn. *fundoane* (WgJb. III, 316) „fondements d'une maison“ || trans. *fundoare* (Viciu, Glos. 44) „placard“ (vfr. *fondoire* „fond, creux, vallée“) || trans. *fundurie* (Viciu, Glos. 44) „plancher du grenier

à foin“ (comp. sic. *funnuriġġu* „fondaccio, rimasuglio“) || trans. *fundureî* (Viciu, Glos. 44) „petit-lait cuit“ || trans. *fundereî* (Gaz. Tr. 1887, n-rul 265) „meule de foin ou de fromage dont on a enlevé une partie“ || *fundătură* „impasse“, Muscel „forêt épaisse“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 32; comp. vfr. *fonture* „éboulement, creux, trou“)

681. **Afunda**, vb. „enfoncer, creuser profond, plonger“ || ar. *afundare* || <AFFUNDARE || it. *affondare*; sard *afundare*; vfr. *afonder*; prov. cat. sp. *afondar*; port. *afundar* || ar. *afunducisire*, *ahîndusire* (refăcut după ngr. *χανδάκι*) „enfoncer, creuser profond, plonger“; *ahîndusimi* (Dalamatra) „profondeur“ || *afundat* „immersion“; *afundătură* „enfoncement, creux“ (it. *affondatura*; (sard log. *affundadura*) || *afund* „profond, profondément“ (vit. *affondo* „profond, profondément“, nap. *affonno* „fond, profondeur“; comp. nprov. *founs*; sp. *hondo*; port. (a) *fundo* „à fond, profondément“); *afunzime* „profondeur, abîme“; *afundiș* „fond, profondeur“ || Hațeg *năfundos* (Rev. cr.-lit. III, 162) „très profond“ || ar. *ahîndos* „profond“ || ar. *ahîndă* „profondément“.

682. **Cufunda**, vb. „plonger, enfoncer, faire sombrer“ <CON-FUNDARE, cu pierderea normală a lui -x- din prefixulaton || *cufundător* „plongeur“; *cufundătură* „immersion, enfoncement“ || *de-a-cufundul* (Creangă, Scrieri, II, 65) „en faisant le plongeon“ || *cufundiș* (Barcianu) „immersion“ || zool. *cufundaci* (Marian, Ornit. II, 401; Polizu), *cufundar* (Tiktin) „colymbus glacialis“ || trans. *cufundos* (Lex. Bud.) „creux“ || *scufunda* „plonger, enfoncer, faire sombrer“ (cat. *skuffundare*); *de-a-scufundișu* (Șez. III, 25), Mehedinți *de-a-scufundișelea* „en faisant le plongeon“ || *acufunda* (Creangă, Scrieri, II, 147; Șez. I, 156; IV, 120) „plonger, etc.“ (resultat din contaminarea lui *cufunda* cu *afunda*).

683. **Înfunda**, vb. „mettre un fond, enfoncer, boucher“ <IN-FUNDARE || vfr. *enfonder* || *înfundat*, *pe înfundate* „en cachette“; *înfundat* „action de mettre un fond, etc.“; *înfundătură* „recoin, impasse“ || *desfunda*, ar. *disfundare* „défoncer, déboucher“ (piem. *desfondé*

vastig. *desfondá*; cat. *desfonar*; sp., *desfondar*; port. *desfundar*).

684. **FUNIE**, sb. f. „corde; mesure de 25 ou 50 mètres carrés“ — † „terre, propriété“ (Cuv. d. bătr. I, 66) — vr. trans. *funē* || megl. *funi*, *fuñă*; ar. *funē*.

Lat. FUNIS, -EM; pentru înțelesul de „mesure“, comp. *funiculus hereditatis* în Vulgata (Quicherat; cf. Rönisch, Sem. Beitr. I, 35), cu înțelesul de „étendue d'un héritage“, și forma sardă de mai jos.

Tirol. *fum*; it. sard *funē*, vsard „măsura lineară“ (G. Bonazzi, Condaghe 152); vfr. nprov. *fun* (pentru înțelesul de „mesure“, comp. vfr. *funel* „étendue de terre mesurée au cordeau“).

Der.: dim. *funișoară* || † *funăș* (Cuv. d. bătr. I, 58) „propriétaire d'un terrain contigu“ || *funier*, *funar* (Damé, Term.; Cătană, Bal. 135; Marian, Nunta 550; Candrea, Țara Oașului 26), megl. *fuñar* „cordier“ (it. *funato*); † *funitură*, † *funire* (Biblia 1688, Regi II, 8, 2; Psalmi CIV, 11) „portion de terrain mesurée au cordeau“.

685. **Funicea**, sb. f. „petite corde“ (Iorga, Studii V 362; Țiplea, P. pop. 109) < *FUNICELLA, -AM (comp. *funicula*) || it. *funicella*; sard log. *funigeddā* || *funică* (Marian, Nașt. 298, 302; Șez. I. 38).

686. **FUNINGINE**, sb. f. „suie“ — mold. *funingină* și *funi(n)gână*; Mehedinți *funi(n)gină*; Ialomița *fulingine*; băn. *fuñi(n)zină*, *fuñizine*; Sălagiu *furin-gină* (Tribuna, 1890, 353) || ar. *furidzină*, *furidzine*.

Lat. FULIGO-INEM, devenit în dr. **furigine* > *funigine* > *funingine*; formele din Ialomița și Sălagiu sînt rezultate prin disimilațiune: *n-n* > *l-n*, *r-n*; pentru *funingână*, cf. *Mesteacăn*.

Rtr. *fulin*; it. *fuliggine*, *filiggine*; sp. *hollin*.

687. † **Funinginat** adj. „noirci de suie, fuligineux“ (Țichindeal, Fab. 118) < FULIGINATUS, -UM, influențat în fonetism de *funingine* || it. *filigginato*; comp. sp. *hollinar* || Mehedinți *înfuninginat*.

688. **Funinginos**, adj. „noirci de suie, fuligineux“ (Lex. Bud.; Novacovici, Folclor, 152) < FULIGINOSUS, -A, -UM || it. *filigginoso*.

689. **FUR**, sb. „voleur“ || megl. ar. *fur*. Lat. *FUR*, -EM.

Münsterthal *für*; vit. *furo*; vfr. prov. cat. *fur*; arag. *furo*.

Der.: ar. col. *furami* (Dalamatra) || megl. *furilă* și *furloc*, ar. *furlichia*, *furille* (Papahagi, Mat. 500) „brigandage“ || † *furesc* (Cantemir, Ist. ier. 73) „furtif, clandestin“, ar. ~ „de voleur“ || *furiș* † „furtif“ (Tiktin); *pe furiș*, vr. Mehedinți *furiș*, ar. *afurișalui* „furtivement, en secret“ || ar. *furire* (Papahagi, Mat. 599) „faire le métier de voleur“ || *a se furișa* „se glisser subrepticement“.

690. **Fura**, vb. „voler“ || ir. *furâ*; megl. *furari*; ar. (a) *furare* || < FURARE || Münsterthal *fürar*; it. sard *furare*; vfr. *furere*; prov. cat. *furar* || *furat* „action de voler“; *furător* (Coresi, Caz. 1580, 322; Sevastos, Nunta 116) „qui vole, voleur“; *furătură* „action de voler, vol“.

691. **Furt**, sb. n. „vol, larcin“; astăzi reintrodus ca neologism, odinioară cunoscut însă în graiul poporului cum dovedește derivatul *furtișag*, mold. *furtușag*, format după ung. *tolvajság* || ar. *furtu* || < FURTUS, -UM || it. *furto*; sard *furtu*; vfr. *furt*; prov. cat. *furt*; sp. *hurto*; port. *furto*.

692. † **Funințel**, sb. m. „ulcération, furoncle, clou“ (An. Car.; Molnar, Sprachl. 46); † *funicel* (Cuv. d. bătr. I, 8, 281); † *funeccei*, pl. (Biblia 1688, Levit. XXI, 20); Oșani *furințel*; Suceava *funigeli* (Șez. I, 256); Reteag *furnicel*; pl. *furniceii* (Polizu) || ar. *furunțel*, *f(u)rințel*, *sfurunțel*, *sfirnuțel*, *sufriunțel* < FURUNCULUS, -UM (= clas. FURUNCULUS) [Densusianu, Rom. XXXIII, 77]; formele rezultate normal au fost: **furințel* > *furințel*, și prin asimilațiune: *funințel*; alterările fonetice pe care le arată diferitele forme sînt datorite etimologiilor populare (comp. pentru *furniceii* sard camp. *formigeddās* „ulcere depascente o canceroso“) || friul. *faronkli*; tarent. Otranto *frunk'u* < FURUNCULUS.

693. **FURCĂ**, sb. f. „fourche, quenouille; armons du chariot“, pl. *furci* „fourches patibulaires“ || ir. *furke* „quenouille“; megl. ar. *furcă*.

Lat. *FURCA*, -AM „fourche“.

Alb. *furkə*; „Heugabel, Spinnrocken“; rtr. *fuorchə*; it. *forca*; sard *furka*; fr. *fourche*; prov. cat. *forca*; sp. *horca*; port. *forca* (comp. pentru al doilea înțeles fr. dial. (H.-Pyrénées) *hursero* „quenouille“, Gilliéron-Edmont, Atlas, 1119).

Der.: dim. *furcuță* „petite fourche“ (Molnar, Sprachl. 101; Tocilescu, Mat. 1365), trans. „fourchette; petite quenouille“ (Doine, 171; vit. *forцузza*; friul. *forkuzze* „fourchette“); *furchiță*, Dolj (Sez. VII, 61) „petite quenouille“, trans. băn. „petite fourche, fourchette“, *furculiță*, megl. ar. ~, „fourchette“ || augm. *furcoi* „grande fourche“ || Olt. băn. *furceț*, Dolj, Vilcea *furcel*, trans. *furcăr* (Viciu, Glos. 44) „fourche-fièră“; dim. Vilcea *furceluș* (Tocilescu, Mat. 170) || *furcărie* (WgJb. VII, 83; Damé) „réunion du soir, dans les villages, pour filer la laine, veillée“ || trans. Sălăgiu *furcitură* (Reteganul, Pov. ard. I, 3; Gutinul, n-rele 1, 10; Tribuna, 1890, 353), *fircitură* (Viciu, Glos. 42) „meule de foin“; † „bifurcation“ (Ștefulescu, Gorjul, xxvi) || ir. *furkei* „tordre, filer“.

Impr.: bulg. *фурка, хурка* „quenouille“ > *фуркаръ, фуркарка*, „qui fabrique des quenouilles“; *фурчица, фуркулица, фарколица* „fourchette“; ngr. *φοῦρκα, φορκαλίτσα* (G. Murnu, Lehnw. 46); alb. *furkulitsə* „Gabel“; ung. *furkoly* (Szinniey, I, 643).

694. *Înfurca*, vb. (Marian, Desc. 74) „enfourcher“ < **INFURCARE* || rtr. *înfurchar*; it. *inforcare*; sard log. *infurcare*; fr. *enfourcher*; prov. cat. vsp. *enforçar* || *a se înfurci* (Tiktin) „se bifurquer“; *înfurcitură* (Tiktin) „bifurcation (d'un chemin)“.

695. *Furcea*, sb. f. „petite fourche“ (Lex. Bud.) < **FURCELLA*, -AM sau *FURCILLA*, -AM || it. *forcella*; sard *furkidđa*; vfr. *forcele* „fourchette; clavicule, poitrine“; prov. *forcela*; cat. *forsela*; comp. sp. *horquilla*.

696. *Furcătură* (băn.), sb. f. „bifurcation d'une chaîne de montagnes“ < **FURCATURA*, -AM || it. *foratura*; sard log. *furkadura*; vfr. *forcheüre*; prov. cat. *forcadura*; sp. *horcadura*; port. *forcadura*.

697. *FURNICĂ*, sb. f. „fourmi“ — Mehedinți *furnigă* || ir. *frunige*; megl. ar. *furnigă*.

Lat. *FORMICA*, -AM, cu trecerea lui -m- la -n- prin disimilare sub influența labiale inițiale (cf. Candrea, Rev. ist. VII, 85); înlocuirea lui -c- cu -g- e neexplicată.

Vegl. *formaika*; rtr. *furmia*; it. *formica*; sard *formiga*; fr. *fourmi*; prov. cat. *formiga*; sp. *hormiga*; port. *formiga*.

Der.: dim. *furnicuță* (Lex. Bud.; Marian, Insect. 232; vit. *formicuzza*) || col. băn. *furnicamă*; ar. *furnigame*.

698. *Furnicar*¹, sb. m. zool. „merops apiaster, picus minor“ (Marian, Orn. 60, 77); „myrmecophaga“ (Tiktin), „formica rufa“ (Marian, Insect. 231) < **FORMICARIUS*, -UM, în fonetism influențat de *furnică*.

699. *Furnicar*², sb. n. „fourmilière“ || megl. ar. *furnigar* || < **FORMICARIUM* || rtr. *furmier*; it. *formicaio*; sard log. *formigaržu*; vfr. *formier*; prov. *formiguièr*; cat. *formiguer*; sp. *hormiguero*; port. *formigueiro*.

700. *Furnigos*, adj. „plein de fourmis“ (Tocilescu, Mat. 514) < *FORMICOSUS*, -A, -UM (cat. *formigos*; sp. *hormigoso*).

701. *Furnica*, vb. „fourmiller, grouiller; picoter“ < *FORMICARE* „démanger“ || friul. *furmiĵă*; it. *formicare*; vfr. *formier*; prov. *formicar*; sp. *hormigar*; port. *formigar* (comp. nprov. *enfournigă*) || *furnicătură* „fourmillement, picotement“ || † *a se înfurnica* (Țichindeal, Fab. 17) „sentir des fourmillements“.

702. *FURTUNĂ*, sb. f. „orage, tempête“ || megl. ar. *furtună*.

Lat. *FORTUNA*, -AM „fortune, sort“; schimbarea de înțeles, întâmplată de vreme, cum arată și celelalte forme romanice, se explică în legătură cu călătoriile pe mare: ideea de „soartă“ s'a restrîns la aceia de „soartă fatală, nenorocire“, și cum pe mare nenorocirile sînt pricinuite de furtună, semnificațiunea cuvîntului a evoluat spre acest din urmă înțeles.

It. prov. *fortuna*.

Der.: *furtunos* „orageux“ (it. *fortunoso*; vfr. *fortuneus*) || vr. (Cuv. d.

bătr. I, 400) *furtunat*, ar. ~ (Dalametra) „surpris par l'orage, par la tempête, naufragé”.

703. **FUS**, sb. n. „fuseau, essieu” || ir. megl. ar. *fus*.

Lat. FUSUS, -UM.

Vegl. *fois*; rtr. *füs*; it. *fuso*; sard *fusu*; prov. cat. *fus*; sp. *huso*; port. *fuso*.

Der.: dim. *fuscior* (Gorovei, Cimil. 296) || *fusar*, ar. ~ „fuselier”, zool. „perca aspro” (Marian, Ornit. II, 406), „telephorus fuscus” (Marian, Insect. 57; it. *fusaio*) || Muscel (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 32) *fusuiac* „épi-thète qu'on donne à une personne grande et mince”.

704. **FUȘTE**, sb. n. † „bâton, gourdin; javelot”; mold. bucov. Romanai „tige d'oignon” || megl. *fuști*, pl. „baguette des lisses, baguette de la chaîne d'un métier à tisser; aiguilles à tricoter”; ar. *fuști*, pl. „coups de bâton”.

Lat. FUSTIS, -EM „bois coupé, bûche, bâton”; prezența lui -ș- se explică prin faptul că forma de sg. a fost refăcută după pl. *fuști*; pentru înțelesul de „tige d'oignon”, comp. *fusticuli allii* „queues d'ail”, la Paladiu.

It. *fusto*; sard log. *fuste*; fr. *fût*; prov. cat. *fust*; vsp. *fuste*; port. *fuste*.

Der.: *fuștaș* „soldat de l'ancienne armée roumaine, armé de javelot”;

† *fuștășel* (Iorga, Doc. ist. fin. 57) „soldat de la garde du palais”.

705. **Fuștel**, sb. m. trans. bucov. „bâton, perche” (Lex. Bud.; Marian, Sărb. III, 227; Bibicescu, P. pop. 280); trans. „échelon” (Lex. Bud.); din pl. *fuștei* s'a refăcut un sg. n. *fuștei* (pl. *fușteie*), cu înțelesul de „baguette des lisses, baguette de la chaîne d'un métier à tisser” < *FUSTĚLLUS, -UM || it. *fustello*.

706. **Fuscel**, sb. m. „baguette des lisses, baguette de la chaîne d'un métier à tisser” — trans. „échelon” (Marian, Sat. 257) < *FUSTICĚLLUS, -UM || it. *fuscello*, *fusticello*; sard log. *fustigeddu*; vfr. *fuissel*.

707. **FUTE**, vb. „accomplir l'acte sexuel” || ir. *fute*; megl. *futiri*; ar. *futire*, *futeare*.

Lat. FUTUERE.

Alb. *fut*; rtr. *fuotter*; it. *fottere*; sard log. *futtire*; fr. *foutre*; prov. *fotre*; sp. *hoder*; port. *foder*.

Der.: *futai* „coît” || *futăcios* „passionné pour les plaisirs charnels” || ar. *futeaiu* (Dalametra) „homme passionné pour les plaisirs charnels” || *fute-vînt*, zool. „motacilla”; fig. „homme peu sérieux, tête à l'évent” (it. *fottivento* „caprimulgus europaeus”; sard log. *futti(b)entu* „acertello”).

708. **GAIE**, sb. f. „milan royal“ || ar. *gaie* „corneille“.

Lat. GAIA, -AM, atestat în glosele lui Papias și explicat prin „pica“.

Rtr. *dschadza*; ver. berg. *gaža*, piem. *gaja*; sp. *gaya* (cf. Nigra, Zs. rom. Ph. XXVII, 140) || fr. *geai*; prov. *gai*; sp. *gayo*; port. *gaio* < GAIUS, -UM, atestat tot la Papias și la Polemius Silvius, cf. Thomas, Rom. XXXV, 174.

Der.: *gaiță*, †*gaică* (Cuv. d. bătr. I, 281) „geai“.

709. **GĂINĂ**, sb. f. „poule“ || ir. *gal'ire*; megl. ar. *gălină*.

Lat. GALLINA, -AM.

Vegl. *galajna*; rtr. *giallina*; it. *galina*; fr. *geline*; prov. *galina*; cat. sp. *gallina*; port. *gallinha*.

Der.: dim. *găinușe* „petite poule; gelinette, poule de coudrier; gallinule“ (Marian, Ornit. II, 214, 353), „hanneton; coccinelle“ (Marian, Insect. 20, 106), bot. „isopyrum thalictroides, anemone nemorosa, ornithogalum umbellatum“; „pléiade (constellation)“; *găinuță* „petite poule“ (Lex. Bud.; Reteganul, Pilde 26; Voronca, Dat. cred. 420, 724); „gallinule; perdrix de neige“ (Marian, Ornit. II, 217, 353), bot. *găinuțe*, pl. „potentilla recta“; *găiniță* „petite poule“, bot. „ornithogallum umbellatum“; *găinușcă* „poule de coudrier“ (Marian, Ornit. II, 214) || col. băn. *găinamă*, *găinamă* || ar. *gălinuș* „de poule, qui concerne les poules“ || *găina*, *găini* (Tiktin) „languir comme une poule malade“; *a se găina*, ar. *gălinare* „fienter (en parl. des oiseaux)“; nprov. *galină* „faire venir ou avoir la chair de poule, frissonner“).

710. **Găinar**, sb. m. „éleveur de volaille, celui qui a soin du poulailier; voleur de poules, maraudeur“; zool. „autour“ (Marian, Ornit. I, 122) < GALLINARIUS, -UM, în fonetism influențat de *găină* || friul. *galinar* „ladro di galline“; it. *gallinaio*; prov. *galinier*; cat. *galliner*; sp. *gallinero*; port. *gallinheiro*) || *găinăreasă*, *găinăriță* (Creangă, Scrieri I, 70) „servante de basse-cour“ (comp. nprov. *galiniero*, cu același înțeles) || *găinărie*, *găinăriște* (Lex. Bud.) „poulailier“ (vfr. *gelinerie*; prov. *galinaria*; cat. *gallineria*).

711. **Găinaț**, sb. m. „fiente d'oiseau“ < GALLINACEUS, -UM (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 158) || port. *gallinhaço* || alb. *gɛlasɛ*; nprov. *gallinasso*; cat. *galinassa*; sp. *gallinaza*; port. *gallinhaça* < GALLINACIA, -AM, Mulom. Chir. 286, 9.

712. **Găinat** (ar.), sb. n. „fiente d'oiseau“ < *GALLINATUS, -UM || nprov. *galinat*.

713. **GALBEN**, adj. „jaune“; sb. „ducat“ || megl. ar. *galbin* „jaune“, ar. *galbină* „ducat, monnaie d'or“.

Lat. GALBINUS, -A, -UM; forma normală ar fi trebuit să fie *galbăn* (care se aude de altfel în Moldova), dar prezența lui -e- se explică prin influența formelor de plural (*galbeni*, *galbene*).

Alb. *gëlberɛ* „grün, fahl“; fr. prov. *jaune* (dacă cumva nu trebie mai curînd să admitem la baza acestei din urmă forme pe hialinus, ca și pentru cal. *jalinu*, sic. *galinu*, *garnu*, etc.).

Der.: dim. adj. *gălbior*, ar. *gălbior* (Dalamatra), sb. „petit ducat“

bot. *gălbiori*, pl. „*cantharellus cibarius*“, bot. *gălbeioare*, pl. „*hieracium pilosella*“; †bot. *gălbenioară* (An. Car.) „*caltha, calendula*“; *gălbui* (refăcut după *albui*, și nu din *galbus* > rtr. *gialv*; *galben* și *alb* s'au influențat reciproc, cf. *Alb*; influențarea aceasta a fost cu atât mai ușoară cu cât forme ca *gălbui* și *albiu* apropiu ambele adjective); *gălbiniu* (Tiktin; Stamati, Wb. 345); *gălbiniuț* (Gorovei, Cimil. 372; Pompiliu, Bal. 43, etc.), bot. *gălbiniuți*, pl. (Viciu, Glos. 45) „*sorte de champignons*“; *gălbiniuș* (Gorovei, Cimil. 8, 211; Tocilescu, Mat. 548), ar. *gîlbinuș* (Dalamatra), ca sb. *gălbînus*, megl. ~ „*jaune d'oeuf*“, bot. *gălbenuș* „*camelina sativa*“, bot. *gălbenuși*, pl. „*crepis setosa*“, bot. *gălbenușe* „*camelina sativa, potentilla recta*“; *gălbinel* (Marian, Crom. 51), sb. *gălbenel* (Alecsandri, P. pop. 97; Teodorescu, P. pop. 153) „*petit ducat*“, bot. *gălbenea* „*nasturtium amphibium*“, bot. *gălbenele*, pl. „*lysimachia punctata, ranunculus pedatus, calendula arvensis, cantharellus cibarius*“ (nprov. *jaunel* „*bruant jaune, oiseau*“, *jaunello* „*fauvette salicaire*“); *gălbineț* (Marian, Crom. 51; Frîncu-Candrea, Munții apus. 202; Doine 22); bot. *gălbiniță* „*galeobdolon luteum*“; *gălburiu* (Tiktin; refăcut după *alburii*); bot. *gălbăsoară* „*lysimachia vulgaris*“ (refăcut după *albișor*); *gălbiniatic* (Odobescu, Scrieri, I, 161), băn. *gălbinațsic*; *gălbincios* (Lex. Bud.; Gaster; Tiktin; Marian, Crom. 51; Jipescu, Suf. 16; Doine 260; Iorga, Studii, VIII, 44), megl. *gălbiničos*; ar. *gîlbinos* (Dalamatra; nprov. *jaunous*); *gălbenaș* (Lex. Bud.; Gaster; Teodorescu, P. pop. 52, 153; Sevastos, Cînt. 152; Voronca, Dat. cred. 61; Vasiliu, Cînt. 29, etc.) „*petit ducat*“ || Bihor *gălbănoî* (Conv. lit. XX, 1010; Șez. VII, 165) „*très jaune*“ || *gălbenare*, megl. *gălbînari* „*jaunisse, ictère*“, bot. „*serratula tinctoria*“, bot. *gălbenare de vierme* „*agrimonia eupatoria*“, ar. *gălbînare* (Weigand, Arom. u. Bulg. 86) „*jaunisse, ictère, jaune d'oeuf*“ || *gălbineată* (Lex. Bud.; Marian, Crom. 52) „*couleur jaune, jaune d'oeuf*“ (comp. fr. *jaunisse*, nprov. *jaunisso*) || *gălbînime* (Marian, Crom. 52) „*couleur jaune*“ || col. *gălbenet* (Tiktin; Bar-

cianu) „*quantité de ducats*“ || ar. *gîlboîă* (Dalamatra) „*melon*“ (< *galbin* + *pihoîă*) || *gălbeni*, ar. *gîlbiniri* (Dalamatra) „*jaunir*“ (nprov. *jauni*; comp. alb. *gêl'be'roj* „*teindre en vert*“ (Christophorides); ar. *gîlbinitură* (Dalamatra) „*vomissement*“; *gălbeneală* „*couleur jaune, pâleur*“, *gălbenele*, pl. „*teinture jaune*“ || *îngălbeni*, megl. *an-gălbîniri*, ar. *ngălbînire* „*jaunir*“ (vfr. *enjaunir*; nprov. *enjauni*); *îngălbinitor* „*qui jaunit*“; *îngălbinitură* (Marian, Crom. 52) „*objet teint en jaune*“ || *desgălbeni* (Tiktin; Marian, Crom. 52) „*enlever la couleur jaune*“.

Impr.: ngr. γαλβίνος (G. Meyer, Alb. Wb. 122).

714. **Gălbui**, adj. „jaunâtre“ — *gălbîu* (Tiktin) < *GALBÎNEUS, -A, -UM (cf. Candrea BSF. III, 14).

715. **GĂLEATĂ**, sb. f. „seau“ || megl. *găleță*; ar. *găleată*.

Lat. GALLĒTA, -AM, Densusianu, Hist. I. roum. I, 197 [Candrea Rev. p. ist. VII, 79; cf. Meyer-Lübke, Wien. Stud. XXV, 103].

Rtr. *gîlalida*; Rovigno *galido*; vberg. com. *galeda*; vfr. *jaloie* || abruzz. *gallette*, cal. sic. *gađđetta*; sp. *galleta*; port. *galheta* < GALLĒTTA.

Der.: dim. *găletușe* (An. Car.; Reteganul, Trand. 47, 52; Tocilescu, Mat. 380, 11, 32; Graiul n. I, 109) || *găletăreasă* și *găletăriță* (Marian, Sărb. III, 233, 282) „*femme qui trait les brebis, qui porte le lait dans le seau*“ || *găletărit* (Damé) „*impôt sur chaque mesure de blé*“.

Impr.: rut. гелета, гелетка „*Fass, gew. 1/4 Scheffel*“; релетя, „*hölzerne Milchgefäß*“; pol. *gielata, geletka, giletka*; slov. *geleta, galeta*; ung. *galeta, geleta, gelyata* (Szinnyei, I, 670).

716. **GĂRÎRE** (ar.), vb. „gazouiller“.

Lat. GARRIRE.

Sprsl. *garrir*.

717. **GĂSTÎNE** (ar.), sb. f. „châtaigne“.

Lat. CASTANEA, -AM, cu trecerea lui c la g neexplicată (comp. forma alb.).

Alb. *gêștên*; rtr. *chastagna*; it. sard log. *kastanza*; fr. *châtaigne*; prov. cat. *castanya*; sp. *castaña*; port. *castanha*.

718. **GĂUN**¹, sb. m. „guêpe, frelon“ — Oșani *găune*.

Lat. *CAVO, -ONEM < CAVARE, cu trecerea lui c la g care apare și în alte derivate din cavus (cf. *gaură*); derivarea din *gărgăun* < CRABRONEM propusă de Schuchardt (Zs. rom. Ph. XXIX, 224) este inadmisibilă; pentru înțeles, comp. prov. *foussoulou*, gasc. *foucarou* „frelon“ < *foussou* „houe“, *foucă* „fouir, piocher“, sav. *borneta* „abeille des bois qui fait son nid dans la terre“ < *bourna* „creux dans un arbre“.

Der.: dim. Oșani *găunaș* || augm. Bihor *găunoi* (Conv. lit. XX, 1010).

719. †**GĂUN**², sb. „creux, trou“, atestat la Dosoftei, V. Sf. Martie 27, 29, în frazele: *și lovind în piatră cu ciocanul audzi găun; o băgară într'un găun*.

Lat. *CAVO, -ONEM < CAVUS.

Abruzz. *kavone* „fossa per tenerci letame, calcina; burrone“, nap. *kavone* „burrone, fossetta cavata con la vanga bicurva“; vfr. *chaon*.

Der.: *găunos* „creux, troué“; *a se găunoși, a se găunoșa* (Costinescu) „se creuser“; *găunoșitură* (Tiktin), *găunoșeală* (Costinescu) „creux, cavité“ || †*găuni* (Molnar, Sprachl. 262; Barcianu) „creuser, trouer“.

720. **GAURĂ**, sb. f. „trou“ || megl. *gaŭră*; ar. *gavră*.

Lat. *CAVULA, -AM < CAVUS, -A, -UM, cu trecerea lui c la g ca în alte derivate ale acestui adj. și neexplicată încă (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 111).

Pis. *k'ava*.

Der.: dim. *găurice*; *găurică*; *găurea* (Marian, Nunta 832; Sevastos, Nunta 148; Tocilescu, Mat. 185); Oșani *găuruță* || *găurar* „poinçon; planchette trouée du métier à tisser“ (Damé; Viciu, Glos. 45) || trans. Oșani *găuros* (Molnar, Sprachl. 110; Barcianu), băn. *găurișos* „troué, creux“ || *găuri* „trou-er, percer“; băn. *găuritură* (An. Car.) „perforatio“ || *îngăuri*, *îngăura* (Marian, Sărb. I, 104; Nașt. 421) „trou-er“.

Impr.: (alb. *gavre*); rut. *rabopa* „Loch“; *rabpa* „winterliche Lagerstätte des Bären; Schlund“.

721. **Sgăura** (trans.), vb. „écarquiller les yeux, regarder fixement“ (Mol-

nar, Sprachl. 268; Rev. cr.-lit. III, 168; Viciu, Glos. 77) < *EXCAVULARE.

722. **GEAMÂN** (*gemen*), adj. sb. „jumeau; double“ (Tiktin; Marian, Nașt. 35) — băn. *žeamănă* „fourchette de l'arrière-train d'une charrette“ || ar. *dzeamin*.

Lat. GEMINUS, -A, -UM.

Bol. rom. *zemna* „specie di misura che vale quanto la capacità di due mani accostate, insieme“ || port. *gemeo*.

723. **Gemănar(e)**, sb. m. f., vr. trans. Sălăgiu „pièce de bois fourchue, branche fourchue“ (Glos. ms. 312; Gutinul, n-rul 29; Viciu, Glos. 45); † „branche d'un objet fourchu“ (Tiktin); olt. *gemănare*, Vlcea *giământare*, Muscel *giūmunare* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 35) „perche qui relie le seau à la bascule d'un puits“, mold. *gemănări*, pl. „fourchette de l'arrière-train d'une charrette“ (Damé, Term.; Dan, Straja, 63) < *GEMINARIUS, -A, -UM || bot. *gemănariță* „orchis fusca, o. papilionacea“ || vr. Mehedinți *îngemănărat* (Gaster) „qui a les branches fourchues“.

724. **Geamnă** (Reteag), vb. refl. „se joindre en croissant (en parl. des branches d'un arbre)“ < GEMINARE „doubler, rendre double“.

725. **Îngemăna**, vb. „unir ensemble, jumeler“ || ar. *ndzimînare* „unir ensemble, jumeler, enfanter des jumeaux“ || < ÎNGEMINARE „redoubler, répéter“.

726. **GEANĂ**, sb. f. „cil; éclaircie à l'horizon“ — † „paupière“ || ir. *zâne* „paupière, sourcil“; megl. *zenă* și ar. *dzeană* „sourcil; colline“.

Lat. GENA, -AM „joue, paupière“; forma românească presupune doi n, pentru că altfel ar fi trebuit să avem *gină* (comp. *plină* < *plena*); probabil că cuvântul a fost influențat de forma lat. vulg. CENNUS = CĬNNUS care s'a păstrat în alte regiuni romanice și prezintă un înțeles apropiat; e posibilă însă și influența lui *JENNA < *JENUA = JANUA „porte“, pleoapele putînd fi asemănate cu o ușe care se deschide. Pentru semnificațiunea ar. de „colline“, comp. it. *ciglio* „(sour) cil, lisière d'un bois, bord, crête“.

Prov. *gena*.

Der.: dim. ar. *dzinică* (Dalamatra)

„petite colline“ || ar. *dzinos* (Dalamatra)
„couvert de collines“.

727. **GEME**, vb. „gémir“; fig. „regorger. être bondé“ || ar. *dzeamire*, *dzi-meare*.

Lat. GĚMĚRE.

Alb. *gemoñ*; rtr. *dschemer*; it. *gemere*; fr. *geindre* (vfr. *gembre*), *gémir*; prov. *gemer*, *gemir*; cat. sp. *gemir*; port. *gemer* (parte din aceste forme cu schimbare de conj.).

Der.: *gemut*, *gemătură* (Paliia, Exod. II, 24; VI, 9; Zanne, Prov. IX, 190) „gémissement“.

728. **Gemăt** (*gemet*), sb. n. „gémissement“ < GĚMITUS, -UM || vver. *dzemeo*; port. *gemido*.

729. **GENUNCHE** (*genunchi*), sb. m. „genou“—dial. *genuche*, *genuchi*, *gerunche*, *ghenu(n)che*, *ghenu(n)chi* || ir. *žeruncl'u*; megl. *zinucl'u*; ar. *dzi-nucl'u*.

Lat. GENUCLUM, Densusianu, Hist. I. roum. I, 161 (= clas. GENICULUM); forma cu -r- e rezultată prin disimilațiune (n-n > r-n), iar cea cu gh- prin asimilarea inițialei cu -ch- din silaba finală.

Rtr. *schnuogl*; it. *ginocchio*; sard log. *benuju*; fr. *genou*; prov. *genolh*; cat. *genoll*; sp. *hinojo*; port. *joelho*.

Der.: dim. *genunchel* (Sevastos, Cînt. 158) || mold. *genunchier* „sorte de gilet porté autrefois par les paysans moldaves et qui descendait jusqu'aux genoux“; *genuncher* (Creangă, Scrieri, II, 48) „genouillère, jambière“ (comp. it. *ginocchiaia*; fr. *genouillère*; port. *joelheira*).

730. **Genunchia** (*genuchia*), vb. „agenouiller; abaisser, humilier“ (Teodorescu, P. pop. 516; Doine 275) < GENUCULARE (= clas. GENICULARE) || vit. *ginocchiare*; vfr. *genoillier*; prov. *genolhar*; vsp. *hinojar*.

731. **Îngenunchia** (*îngenuchia*), vb. „agenouiller; abaisser, humilier“ || megl. *anzinucl'ari*; ar. *ndzinucl'are* || < ÎNGENUCULARE (Densusianu, Hist. I. roum. I, 165) || rtr. *inschnuglier*; it. *inginocchiare*; sard log. *imbenujare*; vfr. *engenoiillier*; prov. *engenolhar* || bucov. *îngenunchitură* (Marian, Ornit. I, 63) „articulation de l'aile“ (it. *inginocchiatura*).

GENUNE, v. *jur*.

732. **GER**, sb. n. „froid glacial“ || ar. *dzer*.

Lat. GELU.

Friul. *zel*; it. *gelo*; vfr. *giel*; prov. cat. *gel*; sp. *yelo*.

Der.: dim. *geruleț* || *geros* (Tiktin; Marian, Nunta 810) „glacial“ (vfr. *geleux*; port. *geoso*) || *gerar* „janvier“ || *gerui* „geler“; *geruială* „grand froid“ || *îngerat* (Marian, Nunta 342) „glacial“.

733. **Degera**, vb. „geler“—Mehedinți băn. *dzedžera* || ar. *dzidzirare* || < DE-GĚLARE; formele cu *dž-*, *dz-* se explică prin asimilațiune cu silaba următoare || (vegl. *gelut*); rtr. *dschler*; it. *gelare*; fr. *geler*; prov. cat. *gelar*; sp. *helar* < GĚLARE || *deger* (Tiktin) „gelée“; *degerătură* „engelure“ (comp. nprov. *geladuro*) || *degeros* (Graiul n. I, 70) „rigoureux (en parl. de l'hiver)“.

734. **GHEM**, sb. n. „peloton, pelote“ || ir. megl. ar. *g'em*.

Lat. *GLEMUS, -UM (= clas. GLOMUS).

Alb. *l'emš*; ven. vic. ver. *ġemo*, ferr. mant. *ġemb*, Lecce *ñemmaru*, Brindisi *ñemmuru*, cors. *grembulu*, refăcute din pl. *g l e m o r a (comp. friul. *glemuzz*; vfr. *lemoissel*) || it. *ghiomo*; prov. *glom* < GLOMUS.

Der.: dim. *ghemuț* (Graiul n. I, 173); *ghemuleț*; *ghemușor* (Gorovei, Cimil. 248; Marian, Sărb. II, 108) || augm. *ghemotoc*, *ghiomotoc* (*glomotoc*, prin confusiune cu alte cuvinte; v. Tiktin) || (in) *ghemui* „pelotonner, blottir, chiffonner“; *a se (in)ghemui* „se pelotonner, se blottir, se ratatiner“.

735. **GHIAȚĂ**, sb. f. „glace“ — trans. bucov. „grêle“ (Marian, Nunta 787) || ir. *gl'âțe*; (megl. *gl'eț*); ar. *gl'ată* (*gl'eț*).

Lat. GLACIA, -AM (= clas. GLACIES, -EM; Densusianu, Hist. I. roum. I, 133); megl. ar. *gl'eț* a fost refăcut după *angl'ițari* *ngl'ițare*.

Vegl. *glas*; rtr. *glatsch(a)*; it. *ghiaccia*; fr. *glace*; prov. *glasa*, *glatz*; cat. *glas*.

Der.: augm. *ghețoi* (Cihac) „glaçon“ || *ghețuș* „verglas, glissoire“; dim. *ghețușcă* || *ghețar* „toute chose froide: glacier“; trans. *ghețari*, pl. „génies bienfaisants qui éloignent la grêle“ (Damé; it. *ghiacciaio*; fr. *glacier*;

comp. rtr. *glatschera*); bot. *ghețară* „mesembryanthemum crystallinum“; *ghețarie* „endroit où l'on vend, où l'on conserve de la glace, glacière“ | *ghețos* „glacé, froid“ (vfr. *glaceux*).

736. **Îngețea**, vb. „glacer, geler“ || ir. *āngl'atā*; megl. *angl'itari*; ar. *ngl'itare* || < ÎN-GLACIARE rtr. *inglatscher*; ver. *inșasar*, trevis. *inșazā*; vfr. *englacier* | it. *ghiacciare*; fr. *glacer*; prov. *glasar*; cat. *glassar*; galiț. *lazar* < GLACIARE | *îngeț*, *gheț* (Lex. Bud.; Poienar, I, 745) „froid, gelée“.

737. **Desghețea** (*dejghețea*) vb. „dégeler; déglacir“ || ar. *disgl'itare* || < DÎS-GLACIARE | friul. *disglazzā*; it. *disghiacciare*; vfr. *desglacier*; cat. *desglaçar* || *desgheț* „dégel“.

738. **GHÎEURA** (Mehedinți, băn.), vb. „écosser, égrener“.

Lat. GLABRARE „dépouiller de poil“, devient **gl'ăura* > **ghîăura* și prin trecerea lui *ă* aton după *i* la *e*: *gheura*; la formele accentuate pe temă se păstrează -*au-* (*ghîaur*), dar în unele locuri s'a generalizat și aici forma cu -*eu-* (*ghieur*) [Candrea, BSF. I, 39].

739. **Dejghîeura, Dejghîora** (Mehedinți, băn.), vb. „écosser, égrener“; trans. *deș-d'aura* (Viciu, Glos. 40) < DÎS-GLABRARE (comp. de glabrare „écortier“ > nprov. *deglarā*) [Candrea, BSF. I, 40].

740. **GHINDĂ**, sb. f. „gland du chêne“ —† *ghinde*, Oșani, Sălagiu *d'ind'e* (Tribuna. 1890, 354) || ir. *gl'inde*; megl. ar. *gl'indā*.

Lat. GLANS, GLANDEM, prin schimbare de declinațiune.

Alb. *l'ēnde*; rtr. *glanda*; it. *ghiande*; sard log. *lande*; fr. *gland*; prov. *glan*; cat. *aglá*; sp. *land(r)e*; port. *lande*.

Der.: *ghindos* (Bobb; Lex. Bud.) „plein de glands“ (it. *ghiandos*; vfr. *glan-deux*) | *ghindoc* „bout d'homme, myrmidon“.

741. **Ghindar**, sb. m. „chêne“; zool. „geai“ (Marian, Ornit. II, 68) || ir. *gl'indār* „chêne“ || < GLANDARIUS, -A-UM (cf. Thomas, Rom. XXXV, 178) || vic. *gandar*; prov. *glandier*; cat. *glander* (it. *ghiandaia*; nprov. *aglandiero*).

742. **Ghindură**, sb. f. „glande“ || megl.

ar. *gl'indură* || < GLANDULA, -AM || it. *ghiandola*; sard log. *randula* || dim. *ghindurea*; *ghindurică*; *ghinduriță* || impr.: sirb. *glindura* „Drüse, Mandel“.

743. **Ghinduros**, adj. „glanduleux“ (Bobb; Lex. Bud.) < GLANDULOSUS, -A, -UM || it. *ghiandoloso*.

744. **GÎMFA** (vr. Mehed. Gorj, Vilcea, mold.), vb. „gonfler, enfler“ (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 470; Lex. Bud.; Tocilescu, Mat. 557, 560, 576, 601, 604, 1574, etc.; Gorovei, Cimil. 139, 274; Șez. VII, 80).

Lat. CONFLARE „souffler“, cu trecerea timpurie, în latina vulgară, a lui *c* la *g*; schimbarea lui *-u-* în *-î-* se explică prin pozițiunea lui atonă înainte de *-n-* urmat de consoană (cf. Candrea, BSF. I, 28); căderea lui *l* este încă neexplicată (formele *gînfla*, *gumfla* se întilnesc într'o ghicitoare, Gorovei, Cimil. 74, și într'un descintec, Tocilescu, Mat. 559).

Sprsl. *kuflar*; it. *gonfiare*; fr. *gonfler*; nprov. *gounflā*.

Der.: † *gîmfare* „orgueil excessif, arrogance“ (Glos. ms. 312; Prav. Mat. Bas. col. Bujoreanu, 319, 351); *gîmfatură* (Tocilescu, Mat. 644) „inflammation“ || *a se îngimfa* „se gonfler d'orgueil, se donner de l'importance, être arrogant“ (comp. nprov. *se gounflā* „s'enorgueillir“); în vr. și dial. apare și cu înțelesul de „se gonfler“ (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 470; Tocilescu, Mat. 1511, 1524); *îngîmfare* „orgueil excessif, arrogance“; *îngîmfat*, adj. „gonflé d'orgueil, arrogant“.

745. **GINERE**, sb. m. „gendre, fiancé“ —vr. trans. băn. *giunere*, *ziunere* (Paliia, Gen. XIX, 12; Iorga, Studii, XII, 267; XIII, 90, 118; Iarnik-Birseanu, Doine, 435; Alexici, Lit. pop. 130) || ir. *ziner*; megl. *ziniri*; ar. *dzinire*.

Lat. GENER, -ERUM; forma *giunere* se explică prin contaminare cu *june* (*giune*).

Rtr. *dschender*; it. *genaro*; prov. *genre*; fr. cat. *gendre*; sp. *verno*; port. *genro*; pentru înțelesul de „gendre“ și „fiancé“, comp. alb. *zēnēzr* „Schwiegersohn, Bräutigam“ și ngrec. *γαμβρός* „fiancé, gendre“.

Der.: dim. *ginerică*; *gineraș* (Că-

tană, Pov. I, 21); ar. *dzinirac* (Dalame-tra) || augm. *gineroaică* (Teodorescu, P. pop. 362, 363; Marian, Nașt. 380) || † *ginerie* (An. Car.), lăsat netradus || *gineri* „faire de qqn son gendre“ (comp. sp. *yernar*).

746. **GINGIE**, sb. f. „gencive“ -- mold. trans. Sălagiu *gingină* (accentuat pe prima silabă; Lex. Bud.; Tribuna, 1890, 354); bucov. trans. *gingea* (Lex. Bud.; Marian, Sat. 159); bucov. trans. *gingei*, băn. *žinžei*, pl. (Marian, Sat. 159; Molnar, Sprachl. 363) || ir. *žin-žire*; ar. *dzindzie*.

Lat. GINGIVA, -AM; forma în -ină se explică prin schimbare de termina-țiune, care trebuie să se fi întâmplat de vreme, cum arată rotacisarea lui -n- în ir.; schimbarea de accent în *gingină* e neexplicată; tot obscure sînt formele *gingea* și *gingei*.

Rtr. *dschandschiva*; it. *gengiva*; sard log. *žinžia* (pentru schimbarea de accent în *gingină*, comp. sard camp. *sinzias*); fr. *gencive*; prov. *gengiva*; cat. *geniva*; sp. *encia*; port. *gengiva*.

Der.: *ginginos* (Ionescu, Cal. cult. 183) „avec de fortes gencives“.

Impr.: ngrec. *γογγύα* (Murnu, Rum. Lehnw. 45).

747. † **GINT**, sb. n. „peuple, famille, foule“ (Cod. Vor.; Ps. Sch. IX, 27; XIII, 6; XXI, 32; XXIV, 16; XXXII, 11; XLIV, 18, etc.; Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 216).

Lat. GENS, GENTEM, prin schimbare de declinațiune.

Alb. *gint*; friul. *int*; it. *gente*; sard log. *žente*; fr. prov. cat. *gent* (sp. port. *gente*).

748. **GRANGUR** (*grangor, grangure*), sb. m. „loriot“ -- mold. *gangur*; băn. *grangur, g(r)anguře, gangur*; trans. *glangur* (Daul, Colinde 10, 65) || ar. numai ca adj. *galgur* (Papahagi, Not. 23), *gangur* (Dalame-tra) „verdâtre“.

Lat. GALGULUS, -UM, devenit *galgur*, păstrat în ar.; din acesta, prin disimi-lațiune, a rezultat *gangur*, care sub in-fluența lui *graur* a devenit *grangur*.

Alb. *gargut* „étourneau“ || comp. it. *rigogolo*, probabil din *aurigal-gulus.

Der.: dim. *g(r)ănguraș; g(r)ăngu-rel* || ar. *ginguripsiri* (Dalame-tra) „tein-dre en vert“.

749. **GRAS**, adj. „gras“ || ir. *grăs*; megl. ar. *gras*.

Lat. GRASSUS, -A, -UM, Densusianu, Hist. l. roum. I, 111 (= clas. CRASSUS, -A, -UM); trecerea lui c la g se explică prin influența lui grossus.

Rtr. *grass*; it. *grasso*; sard log. *rassu*; prov. cat. fr. *gras*; sp. *graso*; port. *graxo* || vfr. și fr. dial. *cras* < CRASSUS.

Der.: ar. *gras* „graisse“; dim. *gră-suț; grăsuc* (Reteganul, Pilde 28); *grăscean; grăsuliu, grăsuriiu* (Bobb); *grăsulean* (Cihac); ar. *grîsic* (Da-lametra) || bot. *grăscioară* „pinguicula alpina“ || *grăsime*, ar. ~ „graisse“ (friul. *grasin*; it. *grassime*) || bot. *grășiță* „portulaca oleracea“.

750. **Grăsun**, adj. „grassouillet, replet“, ca sb. „cochon de lait“ -- † *gră-sune* (Tiktin; An. Car.) < *GRASSO, -ONEM || it. *grassone*; nprov. *grassoun*.

751. **Îngrășa**, vb. „engraisser; mettre de l'engrais“ || ar. *ngrășare* || < *ÎN-GRASSIARE (comp. clas. ÎNCRASSARE) || rtr. *ingrascher*; sic. *ingrašari*; fr. *engraisser*; prov. *engraisar*; cat. *engreixar*; port. *engraxar* (comp. Namur *ekroši* < *incrassiare, Zs. rom. Ph. XXIV, 10) || bot. *îngrășătoare* „pinguicula alpina“, *grășătoare* „sagina procumbens“; *îngrășetură* „engraisement“ (rtr. *ingraschadūra*; vfr. *engraissetüre*) || *îngrășemînt* „engraisement; engrais“ (rtr. *ingraschamaint*; sic. *ingrašamenta*; fr. *engraisement* port. *engraxamento*).

GRĂTAR, v. urm.

752. **GRATIE**, sb. f. „grille, grillage, treillis“.

Lat. *GRATIS, -EM (= clas. CRATIS, -EM; comp. g r a t i c u l a, Densusianu, Hist. l. roum. I, 111); trecerea lui c la g se explică probabil prin influența lui gradus.

Vit. *grate*, it. *grata*; sp. *grada*; port. *grade* (parte din aceste forme cu schimbare de declinațiune).

Der.: dim. † *grătioară* (Biblia 1688, Exod. XXX, 3).

Impr.: rut. *rpata* „Gitter“; rpaty-bati „vergittern“; rpatyactuu „ver-gittert, gitterförmig“.

753. **Grătar**, sb. n. „gril; treillis“ < *GRATARIUM || cors. *gratag'gu* || comp. abr. *ratarę* < *GRATARIA || dim. † *gră-tăraș* (Iorga, Studii, VII, 262).

GRĂUȚ, v. *grîu*.

754. **GRAUR** (*graor*), sb. m. „étourneau, sansonnet“ — băn. *grăure*.

Lat. **GRAULUS**, -UM (CGL. II, 35; III, 17; cf. Meyer-Lübke, Zs. rom. Phil. X, 172; Wien. Stud. XXV, 100).

Giudic. *grolo*; Lecce *raulul* || mant. ver. *grola*; fr. *grole*; nprov. *graulo* < *GRAULA, -AM.

Der.: dim. *grăuraș*; *grăurel* || *grăuriță* (Marian, Ornit. I, 426) „étourneau femelle“.

GREAȚĂ, v. *greu*.

755. **GREIER** (*greiere, grier*), sb. m. „grillon“ — † *greore* (Gaster); Ialomița *griore*; băn. *grêl*.

Lat. *GRYLLIOLUS, -UM < GRYLLUS, -UM; din forma aceasta a rezultat întâi **greior*, care a lăsat urme în derivatul *greuruș* și în formele *greore, griore*, refăcute după dim.; din dim. **greiorel*, **greiurel* s'a ajuns, prin asimilațiune, la *greierel*, după care s'a refăcut mai târziu forma simplă; băn. *grêl* se explică din *grêluș*, rezultat din *grêruș* sub influența dim. în -*eluș*.

Der.: dim. *greierel*; *greieraș*; trans. *greuruș* și mold. *griuruș* (Lex. Bud.; Marian, Insect. 527); trans. băn. *greuluș* (Lex. Bud.). bucov. trans. Bihor, Sălagiu, Oșani *greluș*, băn. *grêluș* (Lex. Bud.; Conv. lit. XX, 1041; Tribuna, 1890, 354; Rev. cr.-lit. III, 156; Marian, Insect. 527).

756. **GREU**, adj. „lourd, difficile“; la fem. și „enceinte“ || ir. *grew*; megl. ar. *greü*.

Lat. GRĒVIS, -EM, CGL. IV, 207; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 504 (= clas. GRAVIS); trecerea lui A la E se explică prin influența lui LEVIS.

Alb. *re*; rtr. *greiv*; it. *greve*; fr. *grief*; prov. cat. *greu*; vsp. *grieve* || sard log. *grae*, camp. *grai* < GRAVIS.

Der.: dim. *greușor*; *greuleț* || *greoi* „lourd, pesant“, băn. fem. *greoanie* „enceinte“ (Novacovici, Folclor. 91) || † *greuia*, † *greoia* (Gaster; Lex. Bud.)

„charger, rendre pesant“; Suceava *greuială* (Vasilu, Cînt. 57) „pesanteur“ || *îngreuia*, † *îngreioia* „charger, alourdir, rendre pesant, rendre difficile“; † *îngreioială* (Prav. Mat. col. Bujoreanu, 264) „affliction, chagrin“ || băn. *greime* „poids, pesanteur“, † *greuime* (Cantemir, Ist. ier. pass.; Hron.) „charge, poids; gros d'une armée“ || † *greuință* „charge“ (Cantemir, Hron.) || trans. *greunătare* (WgJb. VIII, 82) „poids, charge, difficulté“ (influențat de *îngreuna*) || † *îngreia* (Dosoftei, V. Sf. 30 Martie, 9 Sept.) „charger, mettre un fardeau trop lourd.“

757. **Greutate**, sb. f. „poids, pesanteur, fardeau, difficulté“ < *GRĒVITAS, -ATEM (= clas. GRAVITAS); forma a fost influențată de *greu*, căci altfel ar fi trebuit să avem **gretate* || vfr. *grieté*.

758. **Greață**, sb. f. „nausée, dégoût“ — † „poids; difficulté; force, violence“ || ar. *greață* „poids, pesanteur, difficulté; nausée, dégoût“ || < *GREVĪTIA, -AM || rtr. *greivezza*; vven. *greveça*; prov. *greveza* (comp. sp. *gravez*; port. *graveza*) || *greșos* „écœurant, dégoûtant“ || *îngreșoșă*, bucov. *îngreșoși* (Voronca, Dat. cred. 974) „dégoûter“.

759. † **Grecioasă**, adj. „enceinte“ (Tik-tin; Dosoftei, Ps. vers. 294; Prav. Mat. col. Bujoreanu, 326, 327, 424) < *GREVĪTIOSA.

760. **Îngreuna**, vb. „charger, alourdir, rendre pesant, rendre difficile; rendre enceinte“ < *ÎNGREVĪNARE; prezența lui -u- se explică prin influența lui *îngreuia* (**îngreună*) || *îngreunător* „qui charge, qui alourdit“ || *desgreuna* (Jipescu, Opinc. 133) „décharger“.

761. **Îngreca**, vb. „rendre enceinte“ || megl. *angricari* „faire sentir son poids, peser“; ar. (a) *ngricare* „charger, peser“ || < *ÎNGREVĪCARE || comp. vfr. *engregier*, care poate fi și *ingreviare* || ar. *ngricos* (Dalametra) „alourdi, paresseux“.

762. **GRINDINĂ**, sb. f. „grêle“ — † *grindine* || megl. *grindini*; ar. *grindină*, *grindine* (*grîndină*, Dalametra).

Lat. GRANDO, -INEM; înlocuirea lui -in- cu -in- în prima silabă se datorește influenței lui *grindina*.

It. *grandine*, *grandina*; sard *ran-*

dine; vsp. *grandine* (Zs. rom. Phil. XIX, 20).

763. **Grindina**, vb. „frapper de la grêle“ (Teodorescu, P. pop. 40) || ar. *grindinare* (Papahagi, Mat. 340), *grîndinari* (Dalamestra) || < GRANDINARE, devenit **grîndina* > *grindina* || sard log. *randinare*.

764. **GRÎU**, sb. n. „froment“; pl. *grî(n)e* „céréales“ || ir. *grăw*; megl. *grqn*; ar. *grîn*, *gîrnu*.

Lat. GRANUM, cu pierderea neexplicată a lui -n-; pentru înțelesul de „céréales“ comp. forma alb. de mai jos și bulg. жито „froment“, pl. жита „céréales“.

Vegl. *grun*; alb. *grur* „Weizen, Getreide“; rtr. *graun*; it. *grano*; sard log. *ranu*; fr. *grain*; prov. *gran*; cat. *gra*; sp. *grano*; port. *grão*.

Der.: dim. *grîuleț*; *grîușor*, bot. „ficaria ranunculoides“; ar. *gîrnișor* „maïs“ || *grînar* „grènetier, marchand de céréales, blatier“ || col. *grînărie* (Cihac; Tiktin).

765. **Grăunț** (*grăunte*), sb. n. „grain, graine“ — vr. dial. *grăunță* (Coresi, Tetrav. Luca XVII, 6; Caz. 1580, 316; Cuv. d. bătr. II, 286; Frincu-Candrea, Munții apus. 92) || megl. *gărnuț* „bouton, tumeur“; ar. *gîrnuț* „grain, graine; bouton, tumeur“ || < *GRANUCEUM, cu pierderea, neexplicată încă, a lui n, ca și în *grîu* || ver. *granuso* || dim. *grăunțel*; *grăuncior*; †*grîuncean* (Cantemir, Ist. ier. 191) || megl. *gărnișor* „maïs“; ar. *gîrnișor* „maïs“, *grînișor* (Papahagi, Mat. 276) „orgelet“ || *grăunțos* „grenu, granuleux“; ar. *gîrnuțos* „grenu, granuleux; pustuleux, ulcéreux“ || *grăunți* „réduire en grains, granuler“; ar. *gîrnuțari* (Dalamestra) „bourgeonner, se couvrir de bourgeons sur la peau“.

766. **Grînar**, sb. n. „grenier à blé, magasin pour les céréales“ || ar. *grînare*, *grînaruri*, pl. (Papahagi, Mat. 727) „blé, céréales“ || < GRANARIUM, GRANARIA || rtr. *graner*; it. *granaio*; fr. *grenier*; prov. *granier*; cat. *graner*; sp. *granero*.

767. **Gărnaț** (megl.), adj. „de froment“; ar. *gîrnaț* < *GRANACEUS, A, -UM || ar. *grînață* (Dalamestra) „galette de froment“ || dr. Hațeg *grînațe* (Rev. cr.-lit. III,

156), *grîneață* (Cihac; Tiktin) „blé, céréales“ (prin schimbare de sufix. ca *fineață* alături de *finăț*).

768. **GROS**, adj. „gros, épais“: la fem. și „enceinte“ || ir. megl. ar. *gros*.

Lat. GROSSUS, -A, -UM.

Rtr. *gross*; it. *grosso*; sard log. *russu*; fr. prov. cat. *gros*; sp. *grueso*; port. *grosso*.

Der.: Mehedinți, trans. Bihor *gros* (Conv. lit. XX, 1011; Frincu-Candrea, Munții apus. 51; Graiul n. II, 115) „gros arbre, gros tronc d'arbre“ (comp. it. *grosso*), de aci înțelesul de „cachot“, pentru că criminalilor li se strîngeau picioarele în butuci || dim. *grosuț*; *grosișor*; *grosior*, ca sb. *groștior* (WgJb. IV, 327; Șez. I, 56; II, 229) „crème“ (vsp. *grosezuelo*); trans. *grosiori* (Lex. Bud.; Gutinul, n-rul 38) „écrémer“ || *grosime* „grosseur, épaisseur; † gros d'une armée“ (Tiktin) || *grosar* (Tocilescu, Mat. 1256) „géolier“.

Impr.: rut. рроч „Herde der trächtigen Mutterschafe“.

769. **Îngroșa**, vb. „épaissir“ || ar. *ngrușare* „épaissir“, (Dalamestra) „devenir fier, arrogant“ || < *INGROSSIARE || vfr. *engroissier*; prov. *engroisar*; cat. *engruixar* || *îngroșetură* (vfr. *engroissure*) *îngroșeală* (Lex. Bud.) „épaississement“.

770. **GRUIE**, sb. f. „grue“; *grui*, m. Lat. GRUS, -UEM.

It. *gru(e)*; sard *gru*; fr. *grue*; prov. cat. *grua*; sp. *gru(a)*; port. *grou* (cu schimbare de declinațiune în parte din aceste forme).

Der.: dim. *gruișor* (Marian, Ornit. II, 346).

771. **GRUMUR** (ar.), sb. „tertre, tas, meule“.

Lat. GRUMULUS, -UM [Papahagi, Not. etim. 24].

It. *grumolo*.

Comp. fr. *grumeau*; prov. *grumel* < *GRUMELLUS, -UM.

Impr.: alb. *grumul*, care nu poate deriva din lat. pentru că ar fi trebuit să avem *ũ* corespunzător lui *ũ* din prima silabă a formei lat.

772. **GURĂ**, sb. f. „bouche, gueule“;

tr ou, ouverture" || ir. *gure*; megl. și ar. *gură* „bouche, gueule, etc.; croisement (dans le tissage) des fils de la chaîne pour les appliquer sur les chevilles de l'ourdissoir, envergeure" (WgJb. XII, 98).

Lat. GULA, -AM „oesophage, gosier, gorge"; pentru înțelesul din urmă megl. și ar. cf. *Rost*.

Vegl. *gaula*; rtr. *gula*; it. *gola*; sard log. *bula*; fr. *gueule*; prov. cat. sp. *gola*; înțelesul de „bouche" e propriu și alb. și citorva dialecte fr. și nprov. (Gillieron și Edmont, Atlas, 151; Zauner, Rom. Forsch. XIV, 380-381).

Der.: dim. *guriță*, ar. ~, ir. *guriṭe*; *gurișoară*; Maram. *guruță*, *gurucă*, *gurioară* și *guricioară* (Țiplea, Poesii pop. 110); *guricică* (WgJb. VII, 63) || *guraliv* (*guraliu*; format sub influența bulg. говорливъ), *gureș*, trans. *guratec* (Lex. Bud.; Bibl. Tribunei 19, 5) „loquace, bavard" || *gurar* (Jipescu, Opinc. 106) „maladie de la bouche", *gurare* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 37) „maladie des porcs" || † *guran*, (An. Car.) „os magnum habens"; Mehedinți, Gorj *gurăni* (WgJb. VII, 84) „parler beaucoup, bavarder" || Gorj, Vâlcea, Teleorman *guri* „croiser (dans le tissage) les fils de la chaîne, pour les appliquer sur les chevilles de l'ourdissoir" (Tocilescu, Mat. 668).

773. GURN'IRI (ar.), vb. „grogner" (Dalamatra) < GRUNNIRE || it. *grugnire*; vfr. *gro(g)nir*; prov. *gronhir*; cat. *grunyir*; sp. *gruñir*; port. *grunhir*.

774. Grun'are (ar.), vb. „grogner". < *GRUNNIARE || rtr. *grugner*; vit. *grugnare*; fr. *grogner*; nprov. *grougná*.

775. GUST, sb. n. „goût" || ir. *gust*; ar. *gustu*.

Lat. GUSTUS, -UM.

Sard log. *bustu*; fr. *goût*; prov. *gost*; port. *gosto*.

Der.: *gustos* „qui a un goût agréable, savoureux" (nprov. *goustous*; cat. *gustos*; port. *gostoso*).

Impr.: rut. рыцт „Geschmack"; ry-ctoBHHH „geschmackvoll".

776. Gusta, vb. „goûter" || ir. *gustă*; megl. *gustari*; ar. *gustare* || GUSTARE || sard log. *bustare*; fr. *goûter*; prov. cat. sp. port. *gostar* || *gustare* „déjeuner, repas léger, collation; † goût, saveur" (Tiktin); dim. *gustărică* (Ispirescu, Leg. 220) „petit déjeuner, collation"; † *gustăreț* (Cuv. d. bătr. I, 374) „gourmand, goulou"; *gustări* „goûter par friandise"; Mehedinți *gustăra* „collationner, faire collation" || ar. *ngustare* „goûter, faire collation".

H

777. **H'IC** (ar.), sb. m. „figuier“ — **H'ICĂ**, sb. f. „figue“ || megl. *ic* — *ică*.

Lat. *FĪCUS*, -UM; **FĪCA*, -AM (atestat numai dim. *ficula*).

Alb. *fik*; vegl. *fajka*; rtr. *fic*; it. *fico*, *fica*; sard. *figu*; vfr. *fie*; prov. *fic*, *figa*; cat. *fich*, *figa*; sp. *higo*, *higa*; port. *figo*, *figa*.

778. **Ficat**, sb. m. „foie“ || ir. *ficât*; ar. *h'icat*.

Lat. *FĪCATUM* „foie d'oie engraisée avec des figues, foie en général“; păstrarea lui -î- aton se explică prin influența lui *fīcus*, *fīca*.

Vegl. *fekuāt*; rtr. *fiō*; ven. ver. mant. *figá*, berg. *fegat*, pav. vlomb. *figao*, mir. ferr. *figá*; sard. camp. *figau* || it. *fégato*; fr. *foie*; prov. cat. *fetge* < *FĒCATUM* (CGL. III, 600), rezultat din *σικωτός* > *sēcotum* + *fīcus* || sard. sass. *figgatu*; vfr. *firie*; sp. *higado*; port. *figado*, cu accentul lui *sēcotum* și vocala -î- din *fīcus*; cf. G. Paris, „*Ficatum*“ en roman“, în *Miscell. ling. in onore di Ascoli*; cf. Schuchardt, *Zs. rom. Ph.* XXVIII, 435; Meyer-Lübke, *Einführung*, ed. a 2-a, 158.

Der.: dim. *ficățel* (comp. it. *fegatello*; sard. camp. *figadeddu*; prov. *figadel*) || băn. *ficătseș* „saucisson de foie hâché“.

779. **H'IDZEARE**, *h'idzire* (ar.) „planter, ficher, enfoncer“ — pf. *h'ipșu*; part. *h'iptu*.

Lat. *FĪGĒRE*, -XĪ, **CTUM* (=clas. XUM). It. *figgere*.

780. **Înfige**, vb. „planter, ficher, enfoncer“ — dial. *înfinge* — vr. băn. pf. *înfipș* — part. *înfipt* || ar. *nh'idzeare*,

nhidzire || < *INFĪGĒRE*, -XĪ, **CTUM* || it. *infiggere* || *infigător* „qui plante, etc.“.

781. **HOLBA**, vb. „écarquiller les yeux, regarder fixement“ — trans. *volba* „se précipiter furieux, en parl. d'une rivière“ (Viciu, *Glos.* 89) || megl. *vulbari* „tendre les fils sur l'ourdissoir“.

Lat. *VOLVĒRE* „rouler, faire tourner“, cu schimbare de conjugățiune: *v* a fost înlocuit cu *h* dinaintea labialei în regiunea unde fenomenul acesta se întâmplă și în alte cazuri (comp. *hulpe* < *vulpe*); înțelesul întâi românesc se explică din cel latin prin așa intermediară „rouler les yeux“.

Rtr. *volver*; it. *volgere*; vfr. *voldre*; prov. *volver*; sp. port. *volver*.

Der.: *holbățel* (Marian, *Leg.* 207), dim. lui *holbat* || megl. *volb*, ar. *volbu* „ourdissoir“ || *vulvoi*, *vilvoi* (pentru fonetism, v. *viltoare*, *vilvoare*) „ébou-riffé“; *vilvâi* „s'élever en tourbillons (en parl. des flammes), flamber“; *vilvaie* „tourbillon de flammes“.

782. **Vălvător** (ar.), sb. „ourdissoir“ < **VOLVĪTORIUS*, -UM; pentru fonetism, cf. *vilvoare* || it. *volgitoio* (comp. sp. *envolvedero*; port. *envolvedoiro*).

783. **Vultor** (ar.), sb. „ensouple“ (Mi-hăileanu). — **Viltoare** (*vultoare*, *voltoare*), sb. f. „chute d'eau d'un moulin, tourbillon, gouffre“: vr. Țara Oașului „moulin à foulon“ (Cuv. d. bătr. I, 216; Lex. Bud.) < **VOL(U)TORIA*, -AM (comp. *volutatio* „tourbillon“: *volutabrum* „bourbier, bauge (de sanglier)“; forma rezultată normal *vultoare* a trecut la *viltoare* prin schimbarea lui -u- în -î- dinaintea lui -lt-,

care se observă și în alte cazuri (comp. *vîltur*, alături de *vultur*) || it. *voltoio* (comp. sp. *envoltero*; vfr. *des-voultoire*).

784. **Văltura** (trans.), vb. „tourbillonner“ (Alexi. Dicț. rom.-germ. 474); Țara Oașului *vultura* „fouler les draps“ < ***VOLTULARE** || it. *voltolare*; vfr. *volttrer* || Sălagiu *svulturat* (Gutinel, n-rul 10) „espiègle, folâtre, volage“ (it. *svoltolato*).

785. **Volbură**, sb. f. „tourbillon; tempête“: bot. „*convolvulus arvensis*“ — † *vorbură* (Cantemir, Ist. ier. 144, 145); *volvură* (Alecsandri, Poesii, II, 302, 317, 354); vr. Fălciu, Munții Suc. trans. *holbură* (Dosoței. Ps. vers. 36, 87, 247, 302; V. Sf. 8 Martie. etc.; Cantemir, Ist. ier. 157, 169, 237; Șez. II. 24; Marian. Nunta 422), bot. *holbură*, *holboră* „*convolvulus arvensis*“, cel dintîi și „*calystegia sepium*“; *hîlbură* (Gaz. Trans. 1887. 262); băn. *bolbură*, bot. *bolboră* (Costinescu), Fălciu, Prah. băn. *bolbură* „*convolvulus arvensis*“ < **VOLVULA**-AM (atestat sub forma *volvola* cu înțelesul de „herba similis hederæ, quæ vitibus et frugibus circumdari solet“, CGL. V. 398) || nprov. *volvolo* „liseron“ || it. *volgolo*: port. *volvo* < ***VOLVULUS** || *volburos* și *holburos* (Bărcianu) „tourbillonnant“: printr’o evoluțiune semantică explicabilă și-au luat naștere: † *bolboros* (Bobb) „bègue, qui bégaié“; Mehedinți. băn. Hațeg (Rev. cr. lit. III, 89) *bolboroși*. pl. „bulles d’eau“; *bolborosi* „jaillir, bouillonner“ (Costinescu; Tiktin; Tocilescu, Mat. 1311, 1328) „murmurer, bredouiller“; *bolborositor* „bouillonnant; bredouilleur“; *bolborositură* (Tocilescu, Mat. 1559) „gloussissement“ || *volbura*, *vorbura*, *volvura* (Stamati, Wb. 736; Poienar, II, 746; Șez. VII. 122; Reteganul, Pov. pop. 201; Sevastos. Nunta 137, 147), *holbura* (Iorga, Studii, V. 100), *holburi* (Cantemir, Hron.), *hulburi* (Șez. IX. 151) „tourbillonner“; *bolbura* (Gorovei. Cimil. 314) „s’agiter, faire du bruit“ (comp. it. *avolgolare*); *involbura* (Marian. Nunta 345; Bărcianu) „soulever en tourbillonnant“.

786. **Vilvor** (Petri. 69; *bîlbor*, *bulbor*). sb. n. „*trollius europæus*“ < ***VOLVORIUS**-UM.

787. **Vilvoare** (*vulvoare*), sb. f. „tourbillon de flammes; tourbillon d’eau“ (Grigorovitz, Chipuri 147) < ***VOLVOR**, -OREM, devenit **vulboare*, de unde prin asimilarea lui *b* cu *v*: *vulvoare*, *vîlvoare* (comp. mai sus *volvură*) || *vîlvoră* (Grigorovitz, Chipuri 190) „en tourbillonnant“ || *vîlvăraie*, *vălvătaie*, Romanați, Dolj, Vilcea *bălbătaie* „tourbillon de flammes“, aceste două din urmă formate după *bobotaie* < bulg. *буботаль*.

788. **Bulbuca** (*bulboca*), vb. „bomber“ (~ *ochii* „faire de grands yeux“); *a se* ~ „s’enfler, se gonfler“ < ***VOLVICARE**. devenit, prin asimilațiunea lui *v*- cu *-b-*. **bulbăca* și mai târziu *bulboca*, *bulbuca* prin trecerea lui *-bă-* la *-bo-*, *-bu-* în urma asimilării lui *ă* aton cu labiala precedentă; ca înțeles, atît *bulbuca* cît și derivatele sale se poate să fi fost influențate de *bulbus* || *bulbucat* „enflé, bombé“: dim. *bulbucățel* (Marian, Leg. 129, 140; Voronca. Dat. cred. 334, 978) || *bulbucătură* „bosse, tubérosité“ || † *bulbucos* (Dosoței, V. Sf. 30 Ian.; Bobb) „enflé, bombé“ || *bulbuc* „bulle d’eau“: Țara Oașului *bulbuc*; *bulboacă*, *bîlboacă* (Tiktin; Șez. VIII, 31), Fălciu *hulboacă* „tourbillon d’eau, gouffre“ (formațiuni influențate probabil și de bulg. *дълбок*: alături de *bulboacă* apare *bulboană*. probabil același cuvînt, după cum arată înțelesul, dar cu terminațiunea schimbată); bot. *bulbuc* „*caltha palustris*“, *bulbuci*, pl. „*trollius europæus*“; dim. *bulbucel* (Bobb), bot. *bulbucei*, pl. „*caltha palustris*“, *b. de munte* „*trollius europæus*“ || *bulbuci* (Tiktin) „jeter des bulles, bouillonner“ || ar. *mbulbucare* „engraisser, être joufflu“.

789. **Învoalbe**, vb. † „rouler“ (Ps. Sch., Coresi, Ps. CI, 27; Biblia 1688, Ez. IV, 12). *a se* ~ Muscel (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 42) „s’épanouir“, trans. (Bibicescu, P. pop. 256), Muscel (*a se învoalve*; Rădulescu-Codin, l. c.; Cînt. 123) „s’agiter d’un côté et d’autre“; Romanați, Dolj *a se învolbi* „s’envelopper, se couvrir; s’épanouir“; *involba* (Frîncu-Candrea, Munții apus. 92; Reteganul, Trand. 133) „venir, s’élever en tourbillons“; *a se involba* (Gaster; Tiktin; Rete-

ganul, Pov. pop. 110) „tourbillonner“; *înholba* (*ochii*), *a se înholba* „écarquiller les yeux, regarder fixement“ || ar. *mvulbire*, *mvulbeare*, *mvulbare* „tendre les fils sur l'ourdissoir“ || < INVOLVĚRE || it. *involvere*; vfr. *envol-dre*; prov. sp. port. *envolver* || *înholbă-țel* (Marian, Leg. 200), dim. lui *înholbat*; Ialomița *învulbat*, *învolbat* (Giuglea, Cerc. lex. 8) „étourdi, ébloui“.

790. **Învolt**, adj. „épanoui, touffu, exubérant“ < INVOL(U)TUS, -A, -UM || it. *involto*; cat. *envolt*; sp. *envuelto*; port. *envolto* || *a se învolta* „se dérouler“ (Tiktin), Romanați „s'épanouir“; *învoltat* (Tocilescu, Mat. 863) „bien développé, épanoui“ (it. *involtare*; fr. *envoûter*; nprov. *envoutá*).

791. **Desvoalbe**, vb. „élucider, débrouiller, tirer au clair, expliquer“ (Cuv. d. bătr. I, 276; Radu Greceanu, Cron. 9; Lex. Mard.; Clemens, Wb.); *desvoal-ve* (Molnar, Sprachl. 263); *desvolbi* (Bobb), Romanați „dérouler, découvrir“; † *a se desvolba* (Lex. Bud.) „s'épanouir, devenir exubérant; reprendre connaissance, revenir à soi“, Ialomița *a se dăzvulba* (Giuglea, Cerc. lex. 8), † *a se desholba* (Dosoștei, V. Sf.

Dec. 6; Lex. Bud.) „reprendre connaissance, reprendre ses esprits, revenir à soi“ || < DIS-VOLVĚRE || (rtr. *svolver*), friul. *disvualzi*; it. *disvolgere*: prov. *desvolver*; sp. *desvolver*.

792. † **Desvolt**, adj. „épanoui, exubérant; avec l'esprit éveillé“ (Lex. Bud.) < DIS-VOL(U)TUS, -A, -UM || (rtr. *svout*; it. *svolto*; sard log. *isvultu*); sp. *desvuelto* || *dezvolta* „développer“ (formațiune recentă).

793. **Suvoalbe**, vb. „rouler, remuer, fouiller“ (Molnar, Sprachl. 292); „affaïsser, faire fléchir, vaincre“ (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 70; Poenar, Voc. I, 21); Dolj, Romanați, Muscel *suvolbi* < SUB-VOLVĚRE „rouler en haut, élever“; înțelesul de „affaïsser“ s'a desvoltat din acela de „renverser qqn avec qui on lutte“.

794. **Sovîlta** (trans.), vb. „escocher la pâte“ (Viciu, Glos. 78) < SUB-VOL(U)-TARE || comp. it. *voltare*; sard log. *bol-tare*; fr. *voûter*; prov. port. *voltar* || comp. într'o ghicitoare *sovîltoaică* (Gaster), cu înțelesul de „gonflée, bombée“.

IADĂ, v. *ied*.

795. IAPĂ, sb. f. „jument, cavale“: *iepe*, pl. „pédales du métier à tisser“ || ir. *îape*; megl. *îepă*; ar. *îapă*.

Lat. *ĒQUA*, -AM.

Sard *ebba*; vfr. *ive*; prov. *ega*; cat. *egua*; sp. *yegua*; port. *egua*.

Der.: dim. *iep(u)soară*; *iepșună* (Ispirescu, Leg. 161); ir. *îepițe* || ir. *îăpine* „jument“ || *iaporniță* (Pamfile, Jocuri, I, 124) „épithète qu'on donne à une femme grosse“ (format după *baborniță*) || *iepărie* „haras“ (prov. *egaria*) || † *iepar* (Iorga, Doc. Callimachi, II, 93) „maître de haras“ || *ie pesc* (Șez. VII, 91) „de jument“.

796. IARBĂ, sb. f. „herbe“ || ir. *îarbę*; megl. ar. *îarbă*.

Lat. *HĒRBA*, -AM.

Rtr. *erva*; it. sard *erba*; fr. *herbe*; prov. *erba*; cat. *herba*; sp. *yerba*; port. *herca*.

Der.: dim. *ierbuță* (Alecsandri, P. pop. 49; Voronca, Dat. cred. 729; Lex. Bud.; Stamati, Wb. 378; Polizu); *ierb(u)soară* (Cantemir, Ist. ier. 194; Stamati, Wb. 378; Polizu); *ierbuliță* (Tocilescu, Mat. 38); *ierhăluță* „phalaris arundinacea“ || col. *ierbărie*, † „magasin à poudre, poudrière“; † „poudre à canon, munitions“ (Ureche, Letop. I, 171) (vfr. *herberie* „marché aux herbes“; prov. *erbaria* „marché aux herbes, légumes“) || *ierbărit* „pâturage, impôt sur les pâturages“.

797. IERBOS, adj. „herbeux“ || ar. *îr-bos* || < *HĒRBOSUS*, -A, -UM || rtr. *ervuos*; it. *erboso*; sard *erbosu*; fr. *herbeux*; prov. *erbos*; cat. *herbos*; sp. *herboso*; port. *ervoso*.

798. IERBA (băn.), vb. „herber, traiter un animal malade par la racine d'ellébore“ < *HĒRBARE* (atestat part. *herbans*) || fr. *herber*.

799. Înierba, vb. „herber, traiter un animal malade par la racine d'ellébore“ < *ÎNHĒRBARE* (atestat în CGL. III, 73 cu înțelesul de „arracher les mauvaises herbes“) || friul. *injerbă*; it. *inerbare*; fr. *enherber*; sp. *enyerbar*.

800. IARNĂ, sb. f. „hiver“ || ir. *îârne*; megl. *îarnă*; ar. *îarnă*, *îară*.

Lat. *HĪBERNA*, -AM, care a înlocuit împreună cu *HĪBERNUM* în lat. vulg. pe *hiems* (cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 158).

Rtr. *înviern*; it. *inverno*; sard log. *ierru*; fr. *hiver*; prov. *ivern*; cat. *hivern*; sp. *invierno*; port. *inverno* < *HĪBERNUM*.

Der.: dim. *ierniță* (Reteganul, Pov. pop. 114) || băn. Hațeg *iernăreț* (An. Car.; Rev.-cr.-lit. III, 157) „d'hiver“, Hațeg *iernăreață* (Rev. cr.-lit. III, 157) „sorte de raisin“ || Hațeg *a se iernoșa* (Rev. cr.-lit. III, 157) „commencer à faire froid“.

801. IERNATEC, adj. „d'hiver“; sb. „quartier d'hiver“ || ar. *arnatic* „quartier d'hiver“ || < *HĪBERNATICUS*, -A, -UM || Muggia *îvernadik*; fr. *hivernage*.

802. ARNIU (ar.), sb. „quartier d'hiver“ < *HĪBERNIVUM*.

803. IERNA, vb. „hiverner“ || ar. *arnare* || < *HĪBERNARE* || it. *invernare*; sard log. *imbierrare*; fr. *hiverner*; prov. *ivernar*; cat. *hivernar*; sp. port. *invernar* || trans. *iernătură* (Lex. Bud.) „action d'hiverner“ (rtr. *îvernădura*)

aseinierna „commencer à faire froid“ || *a se desierna* (Lex. Bud.) „cesser de faire froid, passer (en parl. de l'hiver)“.

804. **IASCĂ**, sb. f. „amadou“ || megl. ar. *iască*.

Lat. *ESCA*, -AM „nourriture, pâture“, atestat tîrziu și cu înțelesul românesc (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 189).

Alb. *eşk*: „Feuerschwamm, Zunder“: rtr. *escha* și it. *esca* „amorce, amadou“; fr. *êche*, vfr. *esche* „amorce, amadou“; sard. *esca* „amorce, amadou“; prov. *esca* „amorce“; cat. *esca* și sp. *yescas* „amadou“.

Der.: trans. *iescos* (Lex. Bud.) „fon-gueux, spongieux“.

ICI, v. *aici*.

805. **IED**, sb. m. „chevreau“ — **IADĂ**, sb. f. „chevrette“ || ir. *ied*, *iâde*; megl. *ied*, *ieđă*; ar. *ed*, *eadă*.

Lat. *HAEDUS*, -UM, **HAEDA*, -AM (atestat numai dim. *haedula*).

Alb. *eð*.

Der.: dim. *ieduț* (Sbiera, Pov. 173; Sevastos, Pov. 30), *ieduleț* (Polizu); *ie-zișor* (Sbiera, Pov. 202; Tocilescu, Mat. 55+); *ieduță* (Donici, 96); *iedită*; *ieziță* (Iorga, Studii, VII, 235), ir. *iedite* || col. băn. *iedamă*.

806. **IEDERĂ**, sb. f. „lierre“ || megl. *iadiră*; ar. *eadiră*, *iadiri*.

Lat. *HEDERA*, -AM.

It. *edera*; sard camp. *era*; fr. *lierre* (vfr. *ierre*); prov. *edra*; cat. *heura*; sp. *hiedra*; port. *hera*.

807. **IEPURE**, sb. m. „lièvre“ — băn. *iepur* || ir. megl. *iepur*; ar. *iepure*.

Lat. *LĒPUS*, -OREM.

Alb. *iepur*; rtr. *leivra*; it. *lepre*; sard *lepere*; fr. *lièvre*; prov. *lebra*; sp. *liebre*; port. *lebre* (în parte cu schimbare de gen).

Der.: dim. *iepurăș*, ar. *iepurăș*; *iepuruț* (Lex. Bud.); *iepurel*, bot. „asparagus officinalis“ (Lex. Bud.); ar. *lipuruș*; *iepurică* (Pamfile, Jocuri, I, 124) „épithète qu'on donne aux jeunes filles espiègles“ || *iepuroaică* „femelle du lièvre, hase“ || băn. *iepuroaie*, ar. *lipuroaia* || ir. *iepurite* „femelle du

lièvre, hase“ || col. ar. *iepurame*, băn. *iepuramă* || *iepurese* „de lièvre“; bot. *mac iepuresc* „papaver rhoeas“, *măcriș iepuresc* „berberis vulgaris, oxalis acetosella“, *iepureasca* (Sevastos, Nunta 281) „danse populaire“ || *iepurește* „à la manière des lièvres“ || *ieपुरi* (Lex. Bud.) „faire la chasse au lièvre“.

808. **IEPURAR**, sb. m. „aquila fulva“; *iepurar gălbui* „aquila chrysaetos“ (Marian, Ornit. I, 153) || ar. *iepurar* „autour“ || < *LEPORARIUS*, -UM, influențat în fonetism de *iepure* || rtr. *leivrer*; it. *lepraio*; fr. *lévrier*; port. *lebreiro*.

809. **IERI**, adv. „hier“ || ir. megl. *ieri*. Lat. *HĒRĪ*.

Rtr. *her*, *ier*; it. *ieri*; sard log. *heri(s)*; fr. *hier*; prov. *er*.

Der.: *alaltăieri*, ar. *aoaltari* „avant-hier“, *altăeri* (Iorga, Studii, VIII, 107; comp. it. *altrieri*; vfr. prov. *l'autrier*).

810. **AĪERĪ** (ar.), adv. „hier“ < *AD-HĒRĪ* || friul. *ajir*. Sulzberg *ajeri*; vbellun. mir. *ajer*, bol. *ajir*, abruzz. *ajere*, sic. *ajeri*; val. *ayir* (Zs. rom. Phil. XXIV, 293); nprov. *aier*; cat. *ahir*; sp. *ayer*.

811. **IERTA**, vb. „pardonner, absoudre, permettre“ || megl. *iertari*; ar. *irtare*.

Lat. *LĪBERTARE* (Arch. lat. Lex. III, 258; VIII, 450).

Der.: *iertare* „action de pardonner, etc., pardon, permission“; *iertător*, adj. sb. „qui pardonne, qui absout“ || *iertăciune*, megl. *iertăciuni*, ar. *irtăciune* „pardon, excuse“ *neiertat* „non pardonné, impardonnable“ || megl. *dum'irtari*, ar. *dum'irtare* „prier Dieu de remettre les péchés“.

IEȘI, v. urm.

812. **ÎI** (ir.). vb. „aller“.

Lat. *IRE*.

Rtr. *ir*; it. *ire*; fr. păstrat numai la viit. și cond.: *irai*, *irais*; prov. sp. port. *ir*.

813. **SUI**, vb. „monter, élever, gravir“ < *SUBIRE* || sp. port. *subir* || *suitură* „action de monter“ (sp. *subidura* || *suiș* „montée“).

814. **Peri**, vb. „périr, mourir, disparaître“ || megl. *pîrîrî*; ar. *kîrîre*, *kîrîreare* „périr, mourir, disparaître, perdre“ (înțelesul din urmă e datorit confuziunii cu *k'ardire*).

Lat. *PĒRĪRE*.

Rtr. *perir*; it. *perire*; fr. *périr*; prov. cat. *perir*; comp. sp. port. *perecer*.

Der.: ar. *kîrî* „perdu; fou, niais“; *kîrî* „perte; perdition, ruine; coucher du soleil“; *perîtor* „périssable, passager“; ar. *k'îrturî*, pl. „niaiseries, sottises“ || *perîciune*, megl. *perîciuni* „perdition, ruine, mort“.

815. **Ieși**, vb. „sortir“ || ir. *îeși*; megl. *ișqri*; ar. *i(n)sîre*.

Lat. *EXĪRE*; pentru intercalarea lui -n- în forma ar., particularitate care se întâlnește și în dial. italiene și prov. cf. Ascoli Arch. glott. III, 442, urm.

Friul. *inși*; it. *escire*, *uscire*, vven. vbellun. *insir*, vgen. *insi*; sard log. *bessire*; vfr. *eissir*, *uissir*; prov. *eisîr*, *ensîr* (sp. păstrat numai part. *ejido*, ca sb. cu înțelesul de „Gemeinde-anger, Gemeindetrift, Spazierplatz“).

Der.: *ieșire* „action de sortir, sortie“ || *ieșitoare* „latrine“ (comp. vfr. *issoir* „sortie“) || *ieșitură* „saillie“ (it. *uscitura*; vfr. *issure*; prov. *eisidura*).

816. **ÎIE¹**, sb. f. „bas-ventre, abdomen, flanc, aîne, hanche“—băn. *iū* || ar. *il'e*.

Lat. *ILIA*, n. pl. devenit fem.; forma băn. *iū* este de sigur refăcută după pl. prin analogie cu alte neutre.

Alb. *ijë*; rtr. *iglia*; cors. *iglia*, Mol-fetta *diggje* (Salvioni, St. rom. VI, 15), Cerignola *iggje*; prov. *il'ha* || ar. *il'ari* (Dalamatra) „s'habiller de manière à rendre les hanches très saillantes“.

817. **Adia**, „souffler légèrement (en parl. du vent); frétiller“ || ar. *adil'are* „respirer“ || < **ADĪLIARE* format din loc. trahere sau ducere ad *ilia* (comp. trahere *ilia*, la Horațiu, ducere *ilia*, la Pliniu), de unde rezultă că înțelesul primitiv al verbului trebuie să fi fost acela de „a respira“ conservat în ar. (comp. „a trage în piept“ = „a inspira“); din aceasta s'a desvoltat mai târziu sensul de „a sufla (vorb. de vînt)“, întocmai ca în lat. *spirare* „respirer“ și „souffler (en parl. du vent)“: în ce privește fonetismul, nealterarea lui -dî- în -zî-

în forma **ADĪLIO* se datorește influenței formelor accentuate pe terminațiune [Candrea, Conv. lit. XXXIX, 119] || *adiere* „souffle léger“ || ar. *adil'atic* „respiration“

818. **Suil'are** (ar.), vb. „tondre les brebis autour de la queue“ < **SUBĪLIARE* || *suel'ă* (Dalamatra) „laine tondue près de la queue des brebis, couaille“.

ÎIE², v. *in*.

819. **IM** (vr. trans. băn.), sb. n. „limon, boue, crotte“ — † „poix, goudron“ (Paliia, Gen. XI, 3; XIV, 10).

Lat. *LĪMUS*, -UM.

It. *limo*; prov. *lim*; cat. *llim*; sp. port. *limo*.

820. **Imos** (trans. băn.), adj. „fangeux, sale“ < *LĪMOSUS*, -A, -UM, în fone-tism influențat de *im* || it. *limoso*; vfr. *limeux*; prov. *limos*; sp. port. *limoso* || Hațeg. *imoșă* (Rev. cr.-lit. III, 157) „salir, souiller“ || *imoșeală*, *imoseală* (Polizu) „saleté“.

821. †**Ima**, vb. „salir, souiller“ (Dosof-tei, V. Sf. 4 Dec.; Cantemir, Hron.; Div. 128, 213, 215; Ist. ier. 52; An. Car.) < *LĪMARE* || *imător* (Cantemir, Hron.) „qui salit, qui souille“ || băn. bucov. *imală* (An. Car.; Țichindeal, Fab. 25, 123; WgJb. III, 317; Sbiera, Pov. 155, 199, 200; Tiktin) „boue, fange“ || băn. *imălos* (An. Car.; Novacovici, Fol-clor, 82; WgJb. III, 317) „souillé, sale“ || †*imăciune* (Dosoftei, V. Sf. 24 Nov.; Cantemir, Hron.; Div. 173, 198; Ist. ier. 213, 217, 246, 309) „souillure“.

ÎMBĂTA, v. *bea*.

822. † **ÎMBI**, num. — † **ÎMBE** „tous les deux“.

Lat. **AMBĪ* (= clas. *AMBO*), *AMBAE*.

Rtr. *ambas*; it. *ambi*, *ambe*; sard log. *ambos*, *ambas*; vfr. *ans*, *ambes*; prov. *ams*, *ambas*; sp. port. *ambos*, *ambas* || *amîndoi* (v. *doi*).

823. **ÎMBINA**, vb. „joindre, unir“.

Lat. **ÎMBĪNARE* < *BĪNĪ*.

Friul. *imbînă* || comp. rtr. *abbiner*; ver. mant. *arbinar*, aret. *abinare*; nprov. *abină*; Marce *rabbina* (Zs. rom. Ph. XXVIII, 488); vit. *binare*, ver.

mant. vbellun. *binar*, berg. mil. *bină*, parm. *binar*; fr. *biner*.

Der.: *îmbinător* (Polizu) „qui joint, etc.”; Muscel *ghinătură* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 34) „deux pains collés ensemble” || *desbina* „désunir, diviser” (bergam. *desbină*); *desbinare*, *desbinătură* (Lex. Bud.) „action de désunir, de diviser; désaccord, division, mésintelligence”.

ÎMBRĂCA, v. *bracă*.

ÎMBRÎNCI, v. *brîncă*.

ÎMBUCA, v. *bucă*.

ÎMPĂCA, v. *pace*.

824. ÎMPĂRAT, sb. m. „empereur” || megl. *ampirat*.

Lat. ÎMPERATOR, -OREM; forma rom. derivă din nom.-voc. *imperator*, devenit **împăratru* și prin disimilațiune *împărat*.

Alb. *mbret*; (rtr. *imperadur*; it. *imperatore*; vfr. *emperere*, fr. *empereur*; prov. *empeaire*, *emperador*; cat. sp. port. *emperador*).

Der.: dim. *împărățel*, zool. „trogodytes parvulus” (Marian, Ornit. I, 305), cu acelaș înțeles *împărățuș* (ibid.) || *împărăteasă* „impératrice” (comp. alb. *mbretzreșe*), bot. „atropa belladonna, bryonia alba” || *împărățiță*, megl. *ampiratiță* și *ampiraticică* „impératrice” || *împărăție*, megl. *ampiratoŭe* „empire, royaume” || *împărătesc*, megl. *ampirătește* „impérial, souverain”; *împărătește* „à la manière d'un empereur” || *împărăți* „régner”.

ÎMPINGE, v. *pinge*.

ÎMPLÎNTA, v. *plîntă*.

825. ÎMPRESURA, vb. „presser, serer de près, assiéger, cerner; torturer, accabler”.

Lat. *ÎMPRESSORIARE < PRESSORIUM „presse, pressoir”.

Comp. vfr. *pressoirier* „pressurer”.

Der.: *împresurător* „assiégeant”; *împresurătură* „action d'assiéger, etc.”; † „contrainte, contrariété” || *despresura* „lever le siège, se retirer avec l'armée”.

ÎMPREUNĂ, v. *un*.

826. ÎMPRUMUT, adv.: *a da~* „prêter”, *a lua cu~* „emprunter” || ar. *mpărmut*.

Lat. ÎN PROMUTUO < PROMUTUUM „argent avancé, avance”.

827. Împrumuta, vb. „emprunter, prêter” || ar. *mprumutare* || < *ÎMPROMUTUARE (atestat numai *promutuari*) || it. *improntare*; fr. *emprunter*; prov. *emprumtar* (acestea două din urmă din forma cu -o- trecut la -u- prin asimilațiune **imprumutare*) || *împrumut*, ar. *mprumut* „emprunt, prêt”; *împrumutător* „emprunteur, prêteur”; *împrumutătură* (Polizu) „action d'emprunter, de prêter” || † *aprumuta* (Ps. Sch. XXXVI, 21) „emprunter” (vfr. *aprompter*).

ÎMPUNGE, v. *punge*.

828. ÎMPUTA, vb. „imputer, reprocher” — † *a se împuta* „se disputer” (Tiktin).

Lat. ÎMPUTARE.

Der.: *împutare* „action de reprocher, reproche”; † *împutătoriu* (Ps. Sch., Coresi, Ps. XLIII, 17) „qui fait des reproches”.

829. † Împutăciune, sb. f. „reproche, dispute” < ÎMPUTATIO, -ONEM.

830. ÎN, sb. m. „lin” || ir. megl. ar. *lin*.

Lat. LĪNUM.

Alb. *li*; rtr. *glin*; it. *lino*; sard *linu*; fr. prov. *lin*; cat. *lli*; sp. *lino*; port. *linho*.

Der.: dim. *inușor* și *ineață* „linum austriacum”; *inișor* (*de alior*) „linaria vulgaris” || *iniște*, megl. *linișt* „champ de lin” || băn. *iniță* „masse formée du résidu des graines de lin dont on a exprimé l'huile, tourteau”.

831. † Inar, sb. „ouvrier qui travaille le lin” (Iorga, Studii, VI, 366; Polizu) < LĪNARIUS, -UM, în fonetism influențat de *in* (fr. prov. *linier*; sp. *liniero*; port. *linheiro*) || *inărie* (Polizu) „champ de lin” || bot. *inărică* „linaria vulgaris” || bot. *inăriță* „najas minor” || zool. *inăriță* „linaria rubra”, *inăriță verde* „serinus hortulanus” (Marian, Ornit. I, 398, 418).

832. Île, sb. f. „chemise de paysanne” < LĪNEA, -AM (Densusianu, Hist. l. roum.

I, 153) || alb. *l'inë*; (fr. *linge*); sp. *liña* || dim. *iișoară* (Iorga. Doc. Cantac. 173).

833. **ÎN**, prep. „en, dans” || ir. *ăn*; megl. (a)*n*; ar. (i)*n*.

Lat. *in*: din acesta ar fi rezultat normal *in*; prezența lui *i* se explică în chipul următor: fie ca prepozițiune izolată, fie în compuse, *in* s'a redus la *n* (sau *m*) în cazul cînd era urmat de o consonantă (particularitate păstrată pînă astăzi în ar.; comp. *n casă*, *ncap*, *mpărfire*); fenomenul acesta se observă de altminteri, în afară de limba romină, în alb. și în dial. ital. meridionale. Mai tîrziu, aferesa lui *i* s'a generalizat și la casurile în care *n* era urmat de o vocală: *in-a-d-directam* > *ina dereapta*, **in-altiare* > *nălțare*. Pentru a înlesni pronunțarea grupurilor inițiale *n* sau *m*+cons. s'a recurs, în daco-romină, la vocala de sprijin *i*, ca și în forma pronominală *imi*; dela forme ca *incăpea*, *împărți* vocala de sprijin *i* s'a generalizat și la casurile în care *n* sau *m* erau urmați de o vocală (*înapoi*, *înălța*), rămînînd însă aici colo urme de pronunțarea anterioară (*nalt*, *nălbi*, *nainte*) [Candrea].

Rtr. it. sard. *in*; fr. prov. cat. sp. *en*; port. *em*.

834. **Din**, prep. „de” || ir. megl. ar. *din* || < DE *in*.

835. **Prin**, prep. „par” || ir. megl. *prin* || < PER *in*.

ÎNAINTE, v. *între*².

836. **ÎNALT**, adj. „haut” — mold. *nant*: *†analtu* (Ps. Sch. XCVIII, 2) || megl. *nalt*; ar. (a)*naltu*.

Lat. *ALTUS*.-A,-UM + *in* din loc. adv. *in alto* și din verbul **inaltiare* (comp. formele alb. it. și prov.).

Alb. *naltë*; rtr. *ot*; it. *alto*, Subiaco *nautu* (St. rom. V, 284) sard. *altu*; fr. *haut*; prov. *aut* (*naut*); cat. *alt*; sp. port. *alto*.

Der.: dim. *năltuț*; *năltișor*; *nălticel* || *†inalgios* (Tiktin) „préjudice, tort”.

837. **Înălța**, vb. „élever, hausser, ériger” || megl. *nălțari*; ar. *anălțare* || < **INALTIARE* || it. *inalzari*; vfr. *enhau-cier*; prov. *enausar*; cat. *enalzar*; comp. sp. *ensalzar* || *înălțare* „action

d'élever. etc., élévation, exhaussement”; *înălțător* „qui élève, etc.”; *înălțătură* „hauteur, terrain élevé” || *înălțime*, ar. *nălțime* „hauteur” || vr. *înălție* (Paliia, Gen. XLIX, 26; Gaster; Lex. Bud., etc.). „hauteur, colline” || Cf. *alțare*.

ÎNAPOI, v. *poi*.

ÎNĂUNTRU, v. *întu*.

838. **ÎNCĂ**, adv. „encore” || ir. *inke*; megl. *ancă*; ar. *nincă*, *ningă*.

Lat. *UNQUAM*, devenit *încă* prin trecerea lui *un* + cons. aton în frasă la *în-* (cf. *adînc*); forma ar. e datorită contopirii cu particula negativă *ni*. Semnificațiunea romînească se explică ușor din cea latină de „jamais”; de altfel în vr. *încă* mai apare cu un înțeles apropiat de cel latin, d. e.: *nu încă voiți mai da voao pae* (Biblia 1688, Exod. V, 10).

Vit. *unqua*; vfr. *onques*; prov. *onca*.

Der.: *†încăși*, *†încășile* (Cantemir, Ist. ier. 162) „encore; quand même” || *încai*, *încăilea*, *încăltea* „du moins”.

ÎNCĂLECA, v. *cal*.

ÎNCĂLȚA, v. *calce*.

839. **ÎNCĂPEA**, vb. „contenir, avoir place” — Mehedinți, băn. trans. *închepe(a)*; megl. *ancăpeari*; ar. *ncăpeare*.

Lat. *IN*.**CAPĒRE* (= clas. *CAPĒRE*); pentru înțelesul romînesc, cf. Thes.

Cat. *encabir* || rtr. *chaver*; it. *capere*, *capire*; prov. *caber*; cat. *cabre*; sp. port. *caber* || sard. log. *kábere*, *kabire*.

Der.: *încăpere* „action de contenir, etc.; espace, étendue; pièce, appartement” || *încăpător*, ar. *ngîpîtor* (Dalamatra) „spacieux, large, vaste”; ar. *ngîpîtură* (Dalamatra) „action de contenir, etc.”.

ÎNCĂRCA, v. *car*.

840. *†ÎNCĂRI*, vb. „chauffer” (Cod. Vor.; Ps. Sch. XXXVIII, 4; An. Car.)

Lat. *IN*.**CALĪRE* (= clas. *CALĒRE*, (*IN*)-*CALESCERE*).

Vfr. *chaloir*; prov. *caler*; sp. *calecer*.

841. ***ÎNCE**, păstrat în compusul ir.

d'ence „d'ici” și megl. *dinŭea* „de ce côté-ci” < DE *HINCCE (atestat numai hincine (CGL. IV, 244) || megl. *dî-dinŭea* „de ce côté-ci” || comp. friul. *kenči*; vsass. *cunque*; it. *quinci* < ECCUM *HINCCE [Densusianu].

842. **Ântsa** (ir.) „ici” < AD *HINCCE || *dântsa* „d'ici” || comp. vsass. *auinche* < AB *HINNCE.

843. **ÎNCEPE**, vb. „commencer”.

Lat. ÎNCIPĒRE.

Sprsl. *anšeiver*.

Der.: *incepător* „commençant, débutant”; \dagger „chef, le plus puissant” (Cod. Vor.; Biblia 1688, Exod. VI, 14; cu acest înțeles după gr. ἀρχός), „créateur” (Coresi, Caz. 1580, 529); *incepătură*, \dagger *incepătorie* (Gaster) „commencement, début, origine” || *inceput*, \dagger *incepenie* „commencement, début, origine” || Mehedinți *prencepe* „recommencer”.

844. **ÎNCET**, adj. „lent”.

Lat. QUĒTUS, -A, -UM (= clas. QUIETUS; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 89) + ÎN, din derivatul verbal *inquetare.

Alb. *k'et* (comp. pentru înțelesul romînesc *k'etaz* „sachte”); rtr. *quaid*; it. *cheto*; fr. *coi*; prov. *quet*; sp. port. *quedo*.

Der.: dim. *incetișor*; *incetinel* (format după *puținel*); *incetuț* (Lex. Bud.) || *incetini*, *incetina* „ralentir”; *incetinelă* „lenteur”.

845. **Înceta**, vb. „cesser” < *ÎNQUĒTARE < QUIETARE „donner le repos à”; înțelesul romînesc se explică prin fazele intermediare: „apaiser, modérer, faire cesser” (comp. o evoluțiune semantică asemănătoare în rtr. *chaler* „baisser, cesser”, prov. *calar* „baisser, descendre, se taire, cesser” < *chalar* „baisser”) || alb. *k'et*; it. *chetare*; sp. port. *quedar* < *QUĒTARE || *neîncetat* „continuel, incessant; continuellement, incessamment”.

ÎNCHEGA, v. *chiag*.

ÎNCHEIA, v. *cheie*.

ÎNCHIDE, v. *cl'ide*.

846. **ÎNCHINA**, vb. „consacrer, vouer, dédier; boire à la santé de quel-

qu'un” — \dagger ~ *genuchele* (Coresi, Tetrav. Luca, XXII, 41) „plier les genoux”; \dagger ~ *capul* (Coresi, Caz. 1580, 503; Cuv. d. bătr. II, 286) „reposer la tête” — *a se* ~ „s'incliner, saluer; faire sa prière, faire le signe de la croix; adorer; se soumettre” || megl. *si ncl'inari* „s'incliner; saluer, faire sa prière, faire le signe de la croix”; ar. *nclinare* „incliner, baisser”, *si* ~ „s'incliner, saluer; faire sa prière, faire le signe de la croix”.

Lat. ÎNCLĪNARE.

It. *inchinare*; sard log. *inčinare*; vfr. *encliner*; prov. cat. *enclinar*.

Der.: *închinător* „qui consacre, etc.; adorateur, admirateur”, zool. „falco tinunculus, f. cenchris” (Marian, Orn. I, 120).

847. **Închinăciune**, sb. f. „inclination, salutation” — \dagger „dévotion” (Tiktin); \dagger „toast” (Tiktin) || megl. (*a*) *nclinăciuni*; ar. *nclinăciune* || ÎNCLĪNATIO, -ONEM.

848. **ÎNCINGE**¹, vb. „enflammer, embraser”; *a se* ~ „s'enflammer, s'embraser, s'allumer; naître, s'élever, éclater” — vr. Gorj, Vilcea *incinde* (Tocilescu, Mat. 576, 624, 692, 693, 1561, 1570, 1594).

Lat. ÎNCENDERE; forma *incinge* a fost refăcută după *stinge*, *îvinge* ș. a. care aveau și ele part. trecut în *-ins*, corespuzînd lui *încins*.

Sprsl. *ančender*, friul. *inčindi*; vit. *incendere*; vfr. *encendir*; prov. cat. *encendre*; sp. port. *encender* (în parte din aceste forme cu schimbare de conjugățiune).

849. **Încinta** (*a se*; Mehed. Vilcea băn.), vb. „s'échauffer” (Tocilescu, Mat. 1561) < *ÎNCENTARE < *ÎNCENTUM (=clas. ÎNCENSUM; cf. Candrea, Conv. lit XXXIX, 128).

ÎNCINGE², v. *cinge*.

850. **ÎNCOA**, adv. „ici, de ce côté-ci” || megl. *ancoa*; ar. *ncoa*.

Lat. ECCUM-HAC, devenit **acua* și pe urmă **cua*, prin aferesa lui *a* în-împlată în aceleași condițiuni ca și la *cice* (v. *Acice*); mai tirziu forma **cua* a fost compusă cu *în*, de unde *încoa*, întocmai ca *încolo*.

Rtr. it. *qua* (comp. it. *in qua*); sp. *acá*; port. *ca* || vit. *cia*; fr. *çà*; prov. *sa* < ECCE-HAC.

Der.: *dincoa*, megl. ar. ~ „de ce côté-ci“.

851. **Încoace**, adv. „ici, de ce côté-ci“ || ir. *incáé* || < ECCUM-*HACCE, devenit *acoace*, păstrat în legătură cu prep. *întru* și *dintru*; mai târziu *acoace*, redus prin afereză la *coace*, a fost compus cu *în*, ca și *încoa* || vit. *quaci* || *dincoace* „de ce côté-ci“.

ÎNCOLO, v. *acolo*.

ÎNCOTRO, v. *i(u)o*.

ÎNCUIA, v. *cui*.

ÎNCUMETA, v. *cumeta*.

ÎNCUNJURA, v. *jur*.

ÎNCUVIINȚA, v. *veni*.

852. **ÎNDĂRĂT** (*îndărăpt*), adv. „derrière, en arrière“.

Lat. ÎN-DE-RĒTRO, cu căderea lui -R din ultima silabă prin disimilațiune; forma *îndărăpt* e neexplicată.

It. (*in*) *dietro*; sard sass. (*in*) *dareddu*; fr. *derrière*, vfr. *enderier*; prov. *de-reire*, *enderier*; cat. *derrera*.

Der.: *dindărăt* „de derrière“; *de-a-n-dăratele* „à reculons, de travers, à rebours“ || † *îndărăpta* „repousser, refouler, reculer“ (Tiktin); *a se îndărăpta* „retourner“ (Marian, Vräji 163); „reculer, se retirer“ (Tiktin); *îndărăptătură* (M. Costin, I, 611) „refoulement“ || *îndărătnic*, mold. *îndărăpnic*, † *îndărăptnic* (Tiktin) „obstiné, entêté, rétif“ (pentru înțeles, cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 299), bot. *îndărătnică* „clematis integrifolia“; *îndărătnicie*, † *îndărăp(t)nicie* (Cantemir, Ist. ier. 9,52) „obstination, entêtement“; † *îndărăpniciune* (Varlaam, Caz. I, 287^a), † *îndărăpniciune* (Cantemir, Ist. ier. 24²) „action faite par entêtement, méchanceté“; *îndărătnici* „rendre qqn obstiné“, *a se îndărătnici* „s'obstiner, s'entêter“.

ÎNDATĂ, v. *da*.

853. **ÎNDE**, prep. (de obicei în legătură cu pronumele pers.: *înde ei*, *înde sine*), exprimând ideea de reciprocitate „entre (eux, etc.)“ — † *ande*.

Lat. ÎNDE „de là, de ce lieu, en, d'eux, d'entre eux“; pentru fonetism, cf. *În*. Funcțiunea românească se explică din cea partitivă care apare deja în latină și s'a desvoltat cu deosebire în limbile romanice; s'a zis întâi d. e.: *noi înde ai noștri*, și pe urmă construcțiunea aceasta s'a transmis și la casuri ca: *noi înde noi*, *ei înde ei*, etc. (comp. construcțiunea analogă cu *de* partitiv = *ei de ei*; cf. Tiktin, s. *inde*).

Graub. (*i*)*n*, tir. *en*, friul. *in*; it. *indì*, *ne*; sard log. *nde*; fr. *en*; prov. cat. *en*, *ne*; vsp. port. *ende*.

854. **Didinde** (ar.), *didindea* (megl. Țărnareca; la Papahagi *diindea*, formă care, cum ni s'a comunicat, nu există), adv. „de l'autre côté, au delà“ < DE-DE-ÎNDE; înțelesul romînesc se explică din întrebuițarea lui *inde* în opozițiune cu *hinc*: *hinc et inde* „d'un côté et de l'autre“ || comp. vven. *dende*; vfr. *dent*; sp. vport. *dende* < DEÎNDE.

855. **Decinde** (vr. Ialomîța), adv. „de l'autre côté, au delà“ (Gr. n. I, 196) || megl. *diîndea* || < DE-ECCE sau ECCUM-ÎNDE || comp. alb. *kendej*; friul. *kenti*; it. *quindi* (comp. *di quindi*); fr.-prov. çen (Arch. gl. XII, 60); cat. *aquen*; sp. *aguende*; port. *aquem* < ECCUM-(ECCF)-ÎNDE; sard log. *inogende* < ÎN-*HOCCE-ÎNDE; sp. *allende*; port. *alem* < AD-ILLIC-ÎNDE (toate cu înțelesul „de ce côté-ci“, sau „de ce côté-lă“).

856. † **Tutinderea** (*tutindenea*, *tutinderele*, *tutindinile*), adv. „en qq lieu que ce soit, partout“ < TOT-ÎNDE + suf. adv. -re (cf. *aiurea*) || *pretutinderi(a)*, *pretutindenî(a)*, † *pretutinde* (Iorga, Studii, VIII, 111), *petutinderea*, *petutindenea*, *pretutindenilea*, † *pretutindilea* (Cat. calv. 37), trans. *petunderete* (Viciu, Glos. 66) „partout“.

ÎNDEMÎNĂ, **ÎNDEMÎNATEC**, v. *mînă*.

ÎNDEMNA, v. *mîna*.

ÎNDEPLINI, v. *plin*.

ÎNDOI, v. *doi*.

ÎNDUPLECA, v. *dupleca*.

857. ÎNDURA (a se), vb. „avoir pitié; se laisser vaincre, céder, consentir“ — † „être insensible, impitoyable, s'endurcir“ (Tiktin).

Lat. ÎNDURARE „durcir“; înțelesul vechi românesc se explică din cel latin al formei refl. se îndurare „s'endurcir“ (înțeles care apare de altfel în Vulgata și la forma intransitivă); pentru a explica înțelesul de astăzi trebuie să plecăm dela expresiuni în care verbul acesta era urmat de alt verb însoțit de negațiune (comp. frasa din Biblie: *adhuc ergo tu indurans ne dimittas illos?* Exod. IX, 17, ap. Röscher, Semas. Beitr. III, 49, care poate fi redată în românește prin: *cum te înduri încă să nu-î lași să plece?*); din înțelesul de „a-l lăsa inima să facă rău sau binecuiva“ s'a dezvoltat acela de „a consimți, a avea milă de cineva“ din expresiunile afirmative de azi: *mă îndur să-l ajut, mă îndur de el*.

Alb. *nduris*; rtr. *indürer*; it. *indurare*; fr. *endurer*; prov. cat. sp. port. *endurar*.

Der.: *îndurare* „action d'avoir pitié; compassion, miséricorde“; † *îndurat, îndurător* „compatissant, miséricordieux“; † *îndurătură* (Coresi, Caz. 1580, 401), † *îndurătate* (Cipariu, Princ. 216), † *îndurăminte* (Dosoftei, Ps. vers. 253) „compassion, miséricorde“.

858. INEL, sb. n. „anneau, bague“ — † *îrel* (Cod. Vor.) || ir. *arel*; megl. *ninel*; ar. *nel*.

Lat. ANELLUS, -UM, cu trecerea normală a lui *i* aton, rezultat din *a + n*, la *i* când în silaba următoare se găsea un *e*.

Rtr. *anè*; it. *anello*; sard *aneddu*; fr. *anneau*; prov. cat. *anell*; sp. *anillo*; port. *elo*.

Der.: dim. *ineluș*; *ineluș* (Lex. Bud.; it. *anelluzzo*) || *inelar* „doigt annulaire“ (vfr. (*doigt*) *anelier*; prov. *anelier*), zool. „gastropacha neustria“ (Marian, Insect. 284) || *inelat* „annelé“ (it. *anellato*; cat. *anellat*).

ÎNFĂȘA, ÎNFĂȘURA, v. *fașe*.

ÎNFIGE, v. *h'idzeare*.

ÎNFRUNTA, v. *frunte*.

ÎNFULECA, v. *foale*.

859. ÎNGER, sb. m. „ange“.

Lat. ANGĒLUS, -UM.

Alb. *enğël*; rtr. *aungel*; it. *angelo*; sard *angelu*; fr. *ange*; prov. cat. sp. *angel*; port. *anjo*.

Der.: dim. *îngerăș*; *îngerel*, bot. *îngerea* „selinum carvifolia“ || *îngereșc* „angélique“; *îngerește* „angéliquement“.

ÎNGHEȚA, v. *ghiață*.

860. ÎNGHIȚI, vb. „avaler, engloutir“ || megl. (*a*) *ngl'itari*; ar. *ngl'ițire, angl'itari* (Dălmățetă).

Lat. ÎNGLUTĪRE, Isidor IV, 9, 9; CGL. III, 605; în megl. ar. prin schimbare de conjugățiune.

Friul. *ingloti*; it. *inghiottire*; fr. *engloutir*; prov. *englotir*; cat. vsp. *englutir*.

Der.: *înghițitoare* „gosier, larynx“ (comp. vit. *înghițitoio* „gorgozzulo“); *înghițitură* „gorgée“.

861. ÎNGÎNA, vb. „balbutier, bégayer, murmurer; contrefaire la voix, les gestes de qq, singer, se moquer de qq“ || ar. *anginare* „appeler les chiens“.

Lat. ÎN-GANNARE; atestate numai *gannat, gannator, ingannatura*, CGL. II, 32, 576, 582, 591, și *gannīre* „grogner ou gémir comme un chien qui flatte, gazouiller, murmurer, geindre, se plaindre“ [Densusianu, Hist. l. roum. I, 191]. În ce privește fonetismul, de observat că forma normală *ingan* < *inganno* s'a păstrat în ar., pe când dr. *îngin* a fost refăcut după *îngina* < *îngăna*. Înțelesul primitiv al acestor forme a fost „murmurer, grogner, gémir“, din acesta s'a dezvoltat acela de „ricaner, imiter la voix de qq, singer, se moquer“, înțelesuri care sînt atestate toate în mai multe glose (cf. Densusianu, l. c.) și reapar, în afară de romină, și în alte limbi romanice (cf. mai jos).

Rtr. *ingianner*; it. *ingannare*; vfr. *enjanner*; prov. *enganar*; cat. *enganyar*; sp. *engañar*; port. *enganar*, toate cu înțelesul de „tromper, séduire“, desvoltat din acela de „imiter le cri d'un animal, pour l'attirer“; în acest sens cuvîntul a fost întrebuințat de vînători pentru a atrage animalele, cum arată și termenul de pescărie nprov. *s'engagná* „se prendre par les ouïes dans les mailles d'un filet, en parl. du poisson“; pentru semnificațiunile romînești, comp. prov. *engaunhar*, nprov. *desgaugná*, *regaugná* „contre-faire l'air du visage, singer, tourner en dérision, imiter qqn par moquerie“; vsp. astur. *regañar* „montrer les dents, ricaner“ < *IN-, *DIS-, *RE-GANNEARE || vegl. *ganer*; it. *gannire*; sp. *gañir*; port. *ganir* < GANNIRE.

Der.: *îngînător* (Marian, Vărăji 190) „qui balbutie, etc.“ (nprov. *engana-douiro*) || † *îngînăciune* (Dosoftei, V. Sf. Noemvr. 4) „action de contrefaire la voix de qqn; moquerie, grimace“ (comp. *gannitio*).

862. **ÎNGÎNĂTURĂ**, sb. f. „action de contrefaire la voix de qqn“ < ÎNGANNA-TURA, -AM, CGL. II, 576, 582, 591 (comp. nprov. *engagnaduro*).

ÎNGÎMFA, v. *gîmfa*.

863. **ÎNGUST**, adj. „étroit“ || ir. *gust*; ar. *ngustu*.

Lat. ANGUSTUS, -A, -UM.

Alb. *ngušt*; cat. *angost*; sp. port. *angosto*.

Der.: dim. *îngusticel* || *îngustime* „étroitesse“ (alb. *nguštīm*) || ar. *angusteafă* (Dalamatra) „étroitesse; défilé“.

864. **ÎNGUSTA**, vb. „rétrécir, resserrer“ || ar. *ngustare* || < ANGUSTARE || alb. *nguštoŋ*; cat. *angostar*; comp. sp. *ensangostar*.

865. **ÎNIEPTA**, vb. „lancer“.

Lat. INJECTARE.

Nprov. *enjitá*.

Cf. *Aiepta*.

866. **INIMĂ**, sb. f. „coeur; estomac, ventre“ — † *înemă*, *inemă* || ir. *îirime*; megl. ar. *inimă*.

Lat. ANIMA, -AM; forma normală mai veche *inemă* a devenit *inimă* sub

influența derivatului *inimos*; forma dialectală *irmă* se explică din **inmă* cu sincopa lui *i* și trecerea lui -*nm-* la -*rm-* (cf. *Mormînt*); pentru înțelesul al doilea, comp. fr. *coeur*, cum și bulg. срѣдце „coeur, ventre“.

Rtr. *orma*; it. *anima* (mil. nap. *arma*); fr. *âme*, vfr. *arme*; prov. cat. *alma*, *arma*; sp. port. *alma*.

Der.: dim. *inimioară*, ar. *ințoară*; *inimuță*; *inimucă*; băn. *inimușcă* „broche de fer qui traverse l'époulin de la navette, fuserole“ || ar. *inimarcu* (Dalamatra) „courageux, intrépide“.

867. **INIMOS**, adj. „qui a du coeur, qui prend tout à coeur, vif, courageux“ || ar. *inimos* „courageux, intrépide“ || < ANIMOȘUS, -A, -UM, devenit **inemos* și *inemos*, *inimos* prin trecerea lui *i* aton la *i* cînd în silaba următoare se găsea *e* (cf. *inel*) || it. *animoso* || *inimoșie* (Polizu; Ispirescu, Pov. unch. 161) „zèle“ || ar. *inimusiri* „encourager“.

ÎNJUNGHIA, v. *junghi*.

868. **ÎNJURA**, vb. „injurier, insulter, dire de gros mots“ || megl. *anjurari*; ar. *ngiurare*.

Lat. INJURIARE.

Der.: *înjurător* „injurieux, insultant“; *înjurătură*, ar. *ngiuritură* „injure, insulte, gros mot“.

ÎNNECA, v. *neca*.

ÎNNOTA, v. *nuta*.

869. **ÎNS**, **ÎNSĂ**, pron. pers. „il (lui), elle“, păstrat azi, articulat *însul*, *însa*, numai în legătură sintactică cu prep. *într'*, *dintr'*, *printr'*, pe cînd în vechia romînească era des întrebuințat și a-părea în legătură cu prep. *cu* sub forma *cunînsul*, *cununsul*, *cunusul* — † „lui-même, elle-même“ || ir. *ăns*, *ănsę*; megl. *qns*, *qnsă*; ar. *nīs*, *nās*, *năsă*.

Lat. ÎPSUS, -A, -UM (= clas. ÎPSE, -A, -UM; Densusianu, Hist. l. roum. I, 144); intercalarea lui -*n-* se explică prin propagarea lui -*n-* din legături sintactice în care ipse era precedat de cuvinte care cuprindeau un -*n-*: in ipso; **cun ipso* > **în ăsu*, **cun ăsu* > **în ănsu*, **cun ănsu* (comp.

formele de mai sus *cunînsul*, etc.); forma ar. *năsu* a rezultat din despărțirea construcției *cunăsu* în *cu năsu*. Cît despre alte forme romanice în care apare *n* (sard camp. *insoru*, vsass. *nensiun* < ne ipse unus), ele se explică probabil în același chip, fără ca să fie nevoie de a recurge în acest caz la explicațiunea lui Ascoli, Arch. glott. III, 445.

Rtr. *svess, svesa*; it. *esso, essa*; sard. *(i)su, (i)sa*; vfr. *es, esse*; prov. *eis, eisa*; sp. *ese, esa*; vport. *eiso, eisa*; parte din aceste forme sînt rezultate din *isse*, care apare alături de *ipse*.

Der.: *însuși, însăși; însuși, însăși; însuși, însăși; înșine, însene; înșivă, însevă; înșiși, înseși* „moi-même, toi-même, lui-même“, etc.; din *însuși* s'a derivat *a-și însuși* „s'approprier, s'arroger“, *însușire* „action de s'approprier, etc.; qualité“; *îns* „personne, individu“ (mai întrebuintat pl. *înși*) || *însă* „mais, cependant, toutefois“ (pentru trecerea dela funcțiunea de pronume la cea de conjuncție, comp. germ. *allein*: cf. Meyer-Lübke, Rom. Gramm. III, § 551) || *dînsul, dînsa* „il (lui), elle“, † *dîns*, forma rezultată normal din *de+îns>dens*, pe cînd *dînsul* a fost refăcut mai tirziu după *însul*; ir. *dîns*; ar. *dis* || it. *dessò* || † *dînsuși* (Gaster, I, 171) „lui-même“ || † *adîns* pe lingă pron. pers. „(moi)-même, (toi)-même“, desvoltat din construcțiunea veche de dativ cu prep. *a*: *a dîns lui*; din forma aceasta pronominală a rezultat *înadîns, dîn adîns, cu de-adînsul, † cu de-adîns, † în de-adîns* „exprès, à dessein, expressément“, *cu tot dinadînsul* „à tout prix, tout de bon“.

ÎNȘELA, v. *șea*.

ÎNSPĂIMÎNTA, v. *spăimînta*.

870. ÎNSURA¹, vb. „marier“ (un garçon) || ir. *ânsurâ* „marier (un garçon ou une fille)“; megl. *(a)nsurari*; ar. *nsurare* „marier (un garçon ou une fille)“.

Lat. *INUXORARE, atestat *uxoratus*. Abruzz. *nzurar*, Campobasso *nzurâ*, Cerignola *nzouré*, nap. Arpino *nzurâ*, Bari *nzerâ*, Brindisi *inzurâ*, tarent. *nzurare*, Otranto *nsurâ*.

Der.: *însurățel* „jeune marié“; *însu-*

rătoare, însurătură (Polizu; Marian. Nunta 6) și *însurăciune* (Tiktin; Gaster; Iorga, Studii, VI, 254; Doc. Callimachi II, 111) „mariage“ || *dessura* „démarier“ || megl. *prinsurari* „remarier“.

871. ÎNSURA², vb. „remonter des bottes“ (Tiktin).

Lat. *ÎNSOLARE < SOLA (pl. lui SOLUM care în lat. vulg. primise înțelesul de „semelle“, cum arată numeroase forme romanice).

Rtr. *insuler*; sard *insolare*.

872. ÎNTĂRÎTA (*întărta*), vb. „exciter; irriter, mettre en colère“ — † *întărta* (An. Car.), † *interita* (Ps. Sch. IX, 25: XXXIV, 16; XLIII, 14; LXVII, 40. 58, etc.).

Lat. *ÎNTERRĪTARE, a cărui existență în latina vulgară poate fi admisă alături de iritare, proritare, cu înțelesul de „provoquer, exciter, rendre furieux“ pe care-l găsim și în celelalte forme romanice; probabil această formă se ascunde în glosa *laccessunt* „interitant“, CGL. IV. 105; ca formațiune, comp. *interaestuar*, *interturbare*). Etimologia *înterritare* < *terrĭtare* „effrayer“ (Schuchardt, Zs. rom. Ph. XXIII, 419; XXIV, 418; Meyer-Lübke. Einf. 102) nu poate fi admisă din cauza înțelesului prea depărtat, precum și din cauza prezenței lui *-i-*, forma rom. etc. presupunînd *î*.

Dissentis endridá (Rom. Forsch. XI. 538); nap. *nderretâ*; vfr. *entarier, tarier*, lor. *terié*; nprov. *tarridá* (acestea trei din urmă cu suprimarea primei silabe, cuvîntul fiind considerat compus cu *en-*).

Der.: *întărîtător* „qui excite, etc.“; *întărîtătură* (Cantemir, Div. 215; An. Car.; Lex. Bud.) „action d'exciter, etc.“.

873. ÎNȚELEGE, vb. „comprendre“; *a se ~* „s'entendre“ — † „apprendre une nouvelle, etc., être averti“ — vr. băn. pf. *înțelesh* || ir. *ânțeleže*; megl. *anțileziri*; ar. *nțileadzire*.

Lat. ÎNTĒLLĪGĒRE.-LEXĪ.-LECTUM; pentru a explica fonetismul formei românești, în special trecerea lui *-t-* la *-ț-*, trebuie să plecăm dela forma

accentuată la ind. pres. pers. 1 sg. pe antepenultimă: întellîgo.

Alb. *digoñ* „høre, gehorche“; rtr. *incler*.

Der.: *înțelegere* „action de comprendre, de s'entendre, compréhension, entente, accord; †signification“ (Tiktin); *înțelegător* „qui comprend; raisonnable, judicieux“; †*înțelegătură* (Coresi, Caz. 1564, 377, 495; 1580, 72, 103, 380) „entendement, compréhension“, †*înțelesătură* „entendement“ (Gaster; An. Car.): „sens, signification“ (Paliia, Gen. XL, 12, 18); *înțeles* „sens, signification; †compréhension“ (Tiktin); *pe înțeles* „d'une manière intelligible, clairement“.

874. **ÎNȚEPT**, adj. „sage, prudent“ < ÎNȚELLECTUS, -A, -UM, influențat în fonetism de *înțeleg* || *înțelepțesc* (Cantemir, Ist. ier. 159) „sage“; *înțelepțește* „sagement, raisonnablement“ || †*înțelepție* (Tiktin) „sagesse, prudence“ || *înțelepți* „rendre sage, assagir“.

875. **ÎNȚEPCIANE**, sb. f. „sagesse, prudence“ < ÎNȚELLECTIO, -ONEM.

ÎNȚÎI, v. *între*².

876. **ÎNȚÎNA** (*înțina*), vb. „placer une chose de telle manière qu'elle tienne à peine, qu'elle chancelle, qu'elle tremble; spéc. couper un arbre et le laisser légèrement attaché au tronc“ || ar. *nîinare* „être légèrement atteint d'une maladie“.

Lat. IN-TENUARE [Densusianu].

Der.: *înținat* „provocant, agressif, revêche“ || *ațina* (Barcianu; Hasdeu. 2087; comp. vfr. *atenvir* < *tenve* < TEN-UIS) || impr.: rut. ииципати „äusserst scharf, bissig“.

ÎNȚINDE, v. *tinde*.

ÎNȚINGE, v. *tinge*.

ÎNȚOARCE, v. *toarce*.

ÎNȚORTOCHIA, v. *toarce*.

877. **INTRA** (*întra*), vb. „entrer, rentrer, pénétrer“ || ir. *întră*; megl. *antrari*; ar. *ntrare*.

Lat. INTRARE.

Rtr. *entrer*; it. sard *intrare*; fr. *entrer*; prov. cat. sp. port. *entrar*.

Der.: *intrare* „action d'entrer“, entrée; *intrat*, ar. *întrată* „entrée“; †*întrător* (Iorga, Studii, IV, 48) „qui entre, etc.“

878. **ÎNTRE**¹, prep. „entre, parmi“ — vr. dial. *întră* || ir. *ăntre*; megl. *antru*; ar. *ntră*.

Lat. ÎNTER; pentru fonetism, cf. *În*; forma megl. e rezultată din confuziunea cu *antru*.

Alb. *ndër*; sard *intre*; fr. prov. cat. sp. port. *entre*.

879. **Dintre**, prep. „de, d'entre“ < DE-ÎNTER (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 172).

880. **Printre**, prep. „parmi, à travers“ || ir. *printre*; ar. *printră* || < PER ÎNTER.

881. **ÎNTRE**² (vr. dial.), prep. „devant“ (Gr. n. I, 9) || ir. *ăntru*; megl. *antru*; ar. *ntră*.

Lat. ANTE, devenit *înte* și pe urmă *între*, prin confundarea amînduror prepozițiilor (confuziunea aceasta s'a produs și în vport. *antre*; cf. Rev. lusitana, VIII, 69, 97).

Vit. *anti*; sp. *antes*; port. *ante*.

882. † **Ainte**, adv. „avant, devant, aupaavant“ < ABANTE (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 172; Thes.); trecerea lui *i* la *i* (**aînte* > *aînte*) se explică prin pozițiunea atonă pe care o avea în frasă în unele cazuri (cf. *Inel*) || rtr. *avaunt*; it. *avanti*; fr. *avant*; prov. cat. *avant* || vr. Munții Suc. bucov. trans. *mainte* (Marian, Desc. 30; Nunta 346; WgJb. IV, 329; Viciu, Glos. 58; Voronca, Dat. Cred. 1025; Sez. I, 167), *amainte* (Frincu-Candrea, Munții apus. 97), ir. *mănce* < *mai ainte* „aupaavant, autrefois, plutôt“ || megl. *mōnca* „aupaavant, autrefois“.

883. **Înainte**, adv. „avant, devant, aupaavant“ || ir. *ănrentē*; megl. *nainti*; ar. *năinte* || < ÎN ABANTE (comp. înainte, Densusianu, Hist. l. roum. I, 172) || it. *inavanti*; vfr. *enavant*; comp. it. *innanii*; sard *innantis*; prov. cat. *enant*; sp. *enantes*) || *înaintaș* „celui qui va devant“ || *înainta* „avancer“ (comp. prov. *enavantir*, *enantar*) || *dinainte*, ir. *dirente*, ar. *dinăinte* „devant“; *din-*

ainți, pl. „devant d'un habit“ (comp. prov. cat. *denant*; sp. *denantes*).

884. **Adinte** (Oșani), *adintea* (Sălașiu; Gutinul n-rul 7), adv. „dernièrement, depuis peu“ <AD-DE-ANTE.

885. **Întii**, adj. „premier“ || ar *ntîiu* || < *ANTANEUS, -A, -UM; cf. Densusianu, Rom. XXX, 113 || *întîi*, adv. „d'abord“; † *întii*, sb. (Ureche, Letop. I, 129) „commencement“ || *întiași* (dată) „la première fois“ || *întiictate* „priorité“.

ÎNTREBA, v. *ruğa*.

886. **ÎNTREG**, adj. „entier, complet, intact“ || ir. *ântreg*; megl. *antreg*; ar. *ntreg*.

Lat. ÎTĒGER, -GRA, -GRUM, cu meta-tesa timpurie a lui R, cum arată și alte forme romanice și nealterarea lui T în ț dinaintea lui Ț.

Vegl. *intrik*; rtr. *inter* (Erto *intriak*); Rovigno *intrego*; it. *intero* (ven. *intrego*, lomb. *integ*, piem. *antreg*, emil. *intrego*, gen. *entrego*); sard log. *intreu*; fr. prov. *entier*; cat. *enter*; sp. *entero* (vsp. *entrego*); port. *enteiro*.

Der.: dim. *întreguț*; *întreguleț* || (pe) *de-a 'ntregul*, *pe de'ntreg*, † *pe 'ntreg* (Tiktin) „tout entier; entièrement“ || *întregime*, † *întregătate* (Cipariu, Princ. 217), † *întregăciune* (ibid. 221), † *întregiune* (Cantemir, Ist. ier. 225; Hron.) „plénitude“ || † *întregăciune*, † *întregie* (Tiktin) „partie entière, partie saine“ || *întregi* „compléter, finir, achever“.

ÎNTREMA, v. *tramă*.

887. **ÎNTRU**, prep. „en, dans“ — † „pour, afin que“ || ir. *ăntru*; megl. *antru*: ar. *t(r)u* „en, dans“, *tră* și *t(r)i* „pour, afin que“.

Lat. ÎNTRO, devenit prep. (cf. Mulom. Chir. II, 16).

It. prov. cat. vsp. *entro*.

888. **Dintru**, prep. „de“ || megl. *dintru* „pour, à cause de“; ar. *di(r)u*, *dit* „de“, *di(r)ă* „pour, à cause de“ || <DE-ÎNTRO (cf. Densusianu, Hist. I. roum, I, 172) || it. *dentro*; prov. cat. *dintre*; sp. port. *dentro*.

889. † **Printru**, prep. „par“ || ir. *pintru*; ar. *pitru*, *prit*, *pît* || <PER-ÎNTRO.

890. **Pentru**, prep. „pour, à cause

de“ — băn. *prănt(r)u*, *prentu*, *dintru*, *pîntru*, † *prentu*, † *printru* <PER sau PRO ÎNTRO.

891. **Lăuntru**, adv. † „dedans“, † sb. n. „intérieur“; azi întrebuințat în legătură cu prep. *în*, *din* < ÎLLAC ÎNTRO, devenit **lăintru* (*lintru*, Lex. Mard.); alături de această formă a existat *în-untru* (*inontru*), rezultat din vsl. *вън-нѣтрѣ*; sub influența acestuia, *lăintru* a devenit *lăuntru*; de altă parte, din *înuntru* + *lăuntru* a rezultat *înăuntru*, ir. *ănuntru*, megl. *annuntru*, ar. *năuntru* || it. *laentro*; prov. *laintre*.

892. **ÎNTUNECA**, vb. „rendre sombre, assombrir“ — † *untureca* (Ps. Sch. LXVIII, 24); *untunecat* (Coresi, Prax. Ep. Iuda, I, 13) || megl. *antunicari*; ar. *ntunicare*.

Lat. ÎN-TUNICARE „vêtir d'une tunique“ [Byhan, WgJb. III, 25]; înțelesul romînesc se explică din acela de „couvrir (avec une tunique)“ care luat în accepțiune mai largă s'a putut aplica vorbindu-se de întunecarea, înnorarea cerului. Evoluțiunea acestei semantice apare și în sic. *ammantarsi* „sopracaricarsi di vesti, annebiarsi, annuolarsi“, it. *appannare* „mit einem Tuch (panno) bedecken, trübe machen (die Augen), verdunkeln (den Geist)“, precum și în bulg. *облачямъ* „habiller, vêtir, revêtir, couvrir“, *облакъ* „nuage“, sîrb. *oblačiti se* „s'habiller, se couvrir de nuages“, *oblak* „nuage“, *oblaka* „habit“; comp. și nprov. *barbachino*, *taragnino* „toile d'araignée, nuage léger, brouillard“.

Vit. *intonicare*, it. *intonacare*.

Der.: *întunecat*, ar. *ntunicat* „assombri, sombre, foncé“; *întunecător* „qui assombrit, qui obscurcit“ || *întunecos*, ar. *ntunicos* „sombre, obscur“ || *întunecime*, † *în:unecăciune* (Dosoftei, Ps. vers. 225; Cipariu, Princ. 221) „obscurité, ténèbres“.

839. **ÎNTUNEREC**, sb. n. „obscurité, ténèbres“ — † *untunerec* || megl. *antuneric*; ar. *ntunearic* || < TĒNĒBRĪCUS + ÎN- din vb. *întunereca* a cărui influență se vede și în fonetism || comp. prov. *entenere* || † *întunerecime* „obscurité, ténèbres“ (Ivireanul, Didahii 17: Po-

lizu; Zanne, Prov. IX, 157) || † *întunerecos* (Polizu) „sombre, obscur“.

894. **Întunereca** (vr. trans.), vb. „rendre sombre, assombrir“ (Ps. Sch. CIV, 28; Coresi, Ps. LXVIII, 24; Tetrav. Mat. XVI, 3; Reteganul, Pov. ard. II, 15); † *unturereca* (Ps. Sch. LXVIII, 24) || megl. *antuniricari*; ar. *ntuniricare*, *nturicare* || < ÎNTENEBRICARE; normal ar fi trebuit să avem **întinereca*, dar -u- pentru -i- se explică prin influența lui *întuneca*, amîndouă formele avînd același înțeles || sard log. *interiginare*.

895. **ÎNVĂȚA**, vb. „habituier, enseigner, apprendre, s'instruire“ — † „ordonner, commander“ || ir. *ânmețã*; megl. *anvițari*; ar. *nvițare*.

Lat. ÎN-VÎȚIARE „gâter, corrompre“; la început cuvîntul a fost întrebuițat cu înțelesul de „faire qqn prendre de mauvaises habitudes“, mai tirziu nuanța pejorativă a dispărut și semnificațiunea a evoluat spre noțiunea generală de „habituier qqn à > apprendre qqch. à qqn“.

Alb. *mësçnî* „lehre, rate, tadle, lerne“; vit. *înevzare*, nap *ammezzare*, cal. *mbizzare*, sic. (a) *mmizari*; sard log. *imbizzare*; vfr. *envoisier*; prov. cat. sp. vport. *envezar* || it. *avvezzare*; prov. *avezar*; cat. *avesar*; sp. port. *avezar* < AD-VÎȚIARE || vegl. *isur*; Valle *vezã*, Fasana, Pola *vesã*; prov. vsp. port. *vezar* < VÎȚIARE.

Der.: *învățat*, ar. *nvițat* „instruit, savant“, dim. *învățăcel* „élève, disciple“; *învățător*, *învățătoare* „maître, maitresse d'école“; *învățătură*, megl. *anvițătură*, ar. *nvițitură* „action d'enseigner, etc., enseignement; instruction, érudition; leçon, conseil; † ordre, commandement, mission“ (Tiktin) (vfr. *envoiseüre*; prov. *envezadura*; comp. it. *avezzatura*; sp. *avezzadura*; nprov. *vesiaduro*); *învăț*, ar. *nveț* „habitude, leçon“ || *învățămînt* „enseignement; leçon“ (după fr. *enseignement*) || *ne-învățăcel* (Corcea, Bal. 54) „inexpérimenté“ || *desvâța*, ir. *resmeșã* (prin înlocuirea lui *des-* cu *res-*, ca și în alte casuri), ar. *disvițare* „deshabituier, désapprendre“ (vit. *disvezzare*, mant. *dasvesar*; prov. *desvezar*; cat. *desvesar*; vsp. *desvezar*; comp. it. *disavvezzare*; nprov. *desavesã*; vsp. port.

desavezar); *desvâț*, ar. *disveț* „le fait de déshabituier, de désapprendre“ (vit. *disvezzo*; comp. port. *desavezo*).

896. **ÎNVEȘTI** (*înește*), vb. vr. bucov. Maramureș „vêtir“ (Tiktin; Ps. Sch., Coresi, Ps. XXXIV, 13, 26; LXX, 13; XCII, 1; CVIII, 29; CXXXI, 9, 16, 18; Dosoftei, Ps. vers. 208, 216, 320, etc.; V. Sf. 25 Noemvr.; Marian, Sărb. I, 20; Țiplea, P. pop. 111) || ir. *ânmești*; megl. *anveștiri*; ar. *nveăștire*, *nvișteare*.

Lat. ÎNVESTIRE; trecerea dela conj. a IV-a la a III-a e datorită analogiei pers. a 2-a și a 3-a sg. ind. pres. *înești*, *înește*, care prezentau asemănare cu forme ca *crești*, *crește*; după acestea s'a refăcut și pers. I-ii sg. a ind. pr. *învăsc* și perf. part. *învăscui*, *învăscut*.

Friul. *invistî*; sic. *mmestiri* || alb. *veș*; rtr. *vestir*; it. *vestire*; fr. *vêtir*; prov. cat. sp. port. *vestir* < VESTIRE.

Der.: ar. *nvescu* (Dalamatra) „bure“.

897. † **Dezvești** (*dezvește*), vb. „deshabiller“ (Tiktin) || ar. *disveăștire*, *disvișteare* || < DIS-VESTIRE || alb. *zveș*; fr. *dévêtir*; prov. port. *desvestir*.

ÎNVINGE, v. *vince*.

898. **ÎNVITA** (vr.) „pousser à, inciter, engager à“ (Tiktin; Coresi, Caz. 1564, 398; Dosoftei, Ps. vers. 47, 115, 243, 318; V. Sf. 17, 20 Martie, 6 Apr., 26 Oct., 9 Noemvr. etc.; An. Car.; Lex. Bud.) mold. *înjita* (Șez. III, 17).

Lat. ÎNVITARE.

Alb. *floñ*; rtr. *envider* „reizen, (an-)zünden“; it. *invitare*; sard camp. *imbidai*; vfr. *envier*; prov. cat. sp. port. *envidar*.

Der.: † *învitătură* (Lex. Bud.) „action de pousser à, etc“

ÎNVOLT, v. *holba*.

899. **ÎȚE**, sb. f. pl. „fils de la trame, trame“ || megl. ar. *l'ițã*.

Lat. LĪCIA, pl. lui LĪCIUM.

It. *liccia*; fr. *lice*; prov. *lissa* || sprsl. *leč*, friul. *lizz*; it. *liccio*; sard log. *littos*; sp. *lizos* < LĪCIUM.

Der.: Bihor *ițar* (Rev. cr.-lit. IV, 144; Conv. lit. XX, 1012) „lisseron, tringle de bois qui supporte les lisses“; *ițari* „pantalon très étroit de

laine blanche que portent les paysans"; dim. *ițărăși*.

900. I(U)O (vr.), adv. „où“ — trans. *iu(ă)* (WgJb. VI, 77; XII, 107; Daul, Colinde 22) || ir. *iuve*; ar. *iu*.

Lat. ubi, cu trecerea lui -i la i > e în pozițiune atonă în frasă; normal ar fi trebuit să avem *uo* (<*u_yă < u_ye); prepunerea lui *i* este datorită ori legăturii sintactice *de*+**uo*>**dīuo* (comp. ar. *dīu*) și despărțit în *d'īuo*, ori vechii legături sintactice *hic ubi* (comp. sard log. *igue*).

It. *ove*; sard log. *ue*; fr. *où*; prov. vsp. *o* || comp. rtr. *inua*; sard log. *inue* < IN UBĪ.

Der.: ar. *īuva* „quelque part“ || ar. *īufidó, īufiși* „où que ce soit, partout“ || megl. *īovir* „où, de quel côté“.

901 **Arcó** (ar.), adv. „là“ < ALĪCUBĪ [Candrea] || friul. *algó* „qualche luogo“; comp. port. *algures*; tir. *invalgó*.

902. **Încotro**, adv. „où, de quel côté“ — dial. *încătro, încătrău*; † *încătruo* || ir. *ăncotro* || < IN-CONTRA-UBĪ (comp. *incontra* Mulom. Chir. I, 26; II, 24), devenit **încătruă* (cf. *către*), *încătro* și, prin asimilarea lui *ă* cu *o*, *încotro* || ori *încotro* „de quelque côté que“ || *încotrova* „quelque part“ || *din-cotro* „d'où, de quel côté“.

903. **JNEAPÂN**, sb. m. „pin nain, pin alpestre; genévrier“ — Bacău *jărapîn* (WgJb. IX, 168); trans. *șneapăn*, *șneap*; băn. *jîșpăn*, *jăreapișe*, *șireapăn*, *șireapeș*, *jărap* || megl. numai în toponimie *Giuneșini*; ar. *giuneapine*.

Lat. JUNĬPERUS, -UM, devenit **jneapăr* și pe urmă *jneapăn*, prin asimilațiune sau prin influența altor nume de arbori, ca *mesteacăn*, *frasin* (*frasăn*); forma băn. *șireapăn* e rezultată prin disimilarea primului *n* din *jineapăn*.

Rtr. *ginaiver*; it. *ginepro*; sard log. *nibaru*; vfr. *geneivre*, fr. *genièvre*; prov. *genebre*; cat. *ginebre*; sp. *enebro* < JUNĬPERUS, App. Probi 197 (cf. Arch. lat. Lex.) XI, 328; CGL. III, 351.

Impr.: rut. женеппин, женеппр, женьтин, жерен(ник) „Zwerg-, Alpenwachholderholz, Zwergkiefer, mit Krummholzkiefer bewachsene Stelle in den Gebirgen“.

904. **JOC**, sb. n. „jeu, danse“ || ir. *șoc*; megl. *joc*; ar. (a) *șoc*.

Lat. JOCUS, -UM; înțelesul de „danse“ e datorit influenței slave (comp. sîrb. bulg. *igra* „jeu, danse“).

Rtr. *gö*; it. *giuoco*; sard *gogu*; fr. *jeu*; prov. *joc*; cat. *jog*; sp. *juego*; port. *jogo*.

Der.: dim. *joc(u)șor*; *jocuș* (Doine, 198; Vasiliu, Cînt. 24; it. *giocuccio*); *joculeș*.

Impr.: ung. *zsuka* (Szinnyei).

905. **Juca**, vb. „jouer, danser“ || ir. *șucă*; megl. *jucari*; ar. (a) *șucare* || < *JOCARE (= clas. JOCARI „plaisanter, badiner“) || rtr. *giover*; it. *giocare*; sard *gogare*; fr. *jouer*; prov. *jogar*; cat.

sp. *jugar*; port. *jogar* || ar. *șucare* „jeu, jouet“; *jucător*, ar. *șucător* „joueur, danseur“ || *jucărie*, vr. trans. băn. *jucăree* (Prav. Mat. col. Buj. 285; Molnar, Sprachl. 69; Lex. Bud.; Tichindeal, Fab. 64; Reteganul, Pov. pop. 38; Tiktin), *șucăreală* (Dala-metra) „jouet“ (vfr. *joerie*) || *jucărea*, *jucărică* „jouet“ (comp. it. *giocherello* || *jucăuș*, adj. sb. „qui aime la danse, danseur, †joueur“ (Tiktin) || impr.: ung. *zsukál* și *zsukáta* (Szinnyei).

906. **JOI**, sb. f. „jeudi“ || megl. *joî*; ar. *șoi*.

Lat. JOVIS (scil. DIES).

Piem. *ģoves*, sic. *jovi*; sard gal. *ģobi*; prov. *jous*; sp. *jueves* || în alte regiuni romanice apare compus cu dies: it. *giovedì*; fr. *jeudi*; prov. cat. *dijous*.

Der.: *joian*, *joiană*, megl. *joică* „nom de bœuf ou de vache (nés le jeudi)“; *Joia mare*, *Joimari*, *Joimarele* „jeudi saint“; *joimăriță*, *joimărică* (Marian, Sărb. II, 267) „épouvantail, croque-mitaine“, zool. *joimăriță* (Marian, Ornit. I, 208) „strix bubo“.

907. **JOS**, adv. „en bas“ || ir. *șos*; megl. *jos*; ar. *șos*.

Lat. DEOSUM (= clas. DEORSUM).

Rtr. *giò*; it. *giuso*; sard log. *ģosso*; vfr. *jus*; prov. *jos*; vsp. *yuso*; port. *juso* (cele mai multe din aceste forme au fost influențate de sursum).

Der.: *jos* „bas“; † *josișor* (Iorga. Studii, VII, 152) „tout en bas“ || *josnic* „bas, ordinaire“; *josnicie* „bassesse“ || † *jo-sean* (Tiktin; Miron Costin, I, 614; Mag. ist. I, 361; Iorga. Studii, V, 8; Cantemir, Hron.) „habitant de la

Basse Mo'davie, de la plaine“ *înjosi* „abaissier, humilier“; *înjosire* „action d'abaissier, d'humilier, abaissement, humiliation“; *înjositor* „abaissant, humiliant“.

* **JUCA**, v. *joc*.

908. **JUDE**, sb. m. „juge“ — † „membre du conseil municipal; magistrat supérieur, chef“ — † *judec*.

Lat. *JUDEX*, -ĬCEM; *jude* reprezintă nom. lat., pe cînd forma *judec* e refăcută după pl. *judeci*.

Alb. *gük'*; rtr. *güdisch*; it. *giudice*; sard *zuige*; fr. *juge*; cat. *jutje*; sp. *juez*.

Der.: bucov. *judeasă* (Marian, Vräji 125), † *judeceasă* (Iorga, Studii, X, 131; Lex. Bud.) „femme du juge“ || vr. *judecie* (Tiktin; Iorga, Studii, IV, 73) „souveraineté; jugement, tribunal“; trans. „fonction de juge“ (Birseau, Colinde 10).

909. **Județ**, sb. n. „district, département“ — vr. bucov. † „jugement“ (Voronca, Dat. cred. 59); ca sb. m. vr. Neamțu, Suceava „juge, magistrat, membre du conseil municipal“ (WgJb. IX, 230; Șez. III, 22) || megl. *județ* „jugement, tribunal“; ar. *judet* „tribunal“ || < *JUDICIUM* „jugement, fonction de juge, juges siégeants, lieu où l'on rend la justice, tribunal“; înțelesul de „juge“ e datorit poate și încrucișării cu forma vsl. *судья* || comp. vfr. *juis*; port. *juizo* < *JUDICIUM* || Neamțu *județasă* (WgJb. IX, 230) „femme du juge“ || *județean* „départemental“.

910. **Judeca**, vb. „juger“ || ir. *zudecâ*; megl. *judicari*; ar. *judicare* || < *JUDICARE* || alb. *gukoñ*; rtr. *güdger*; it. *giudicare*; fr. *juger*; prov. *jutgar*; cat. *jutjar*; sp. *juzgar*; port. *julgar* || † *judecare* (Coresi, Ps. CVIII, 120; Caz. 1531, 133), ar. *judicare* „jugement“ || † *desjudeca* (Ps. Sch., Coresi, Ps. XLII, 1) „juger, donner un arrêt“ (vfr. *desjugier*) || † *răsjudeca* (Cod. Vor.; Pravila Mat. col. Buj. 342) „examiner, peser“; † *răzgiudecătura* (Dosoftei, V. Sf. 13 Mai) „examen, méditation“ || ar. *prigudicare* (Dalamatra) „juger de nouveau“.

911. **Judecată**, sb. f. „jugement, réflexion“ || ar. *judicată* || < **JUDICATA*

(= clas. *JUDICATUM* „la chose jugée, jugement, opinion“) || alb. *gukatë* „Gericht“; vfr. *jugié* „jugement, sentence“ || ar. *prigudicată* (Dalamatra) „jugement de nouveau“.

912. **Judecător**, sb. m. „juge“ — † **Judecătoare**, sb. f. „tribunal“ (Cod. Vor.) || ar. *judicător* || < *JUDICATORIVS*, -UM, **JUDICATORIA*, -AM (= *JUDICATORIUM* „lieu où l'on rend la justice“) || alb. *gükëtar* || *judecătorie* „tribunal“ || *judecătoresc* „judiciaire“ || *judecătorește* „judiciairement“.

913. **JUG**, sb. n. „joug; pièce du métier à tisser“ || ir. *žug*; megl. *jug*; ar. *ğug* „joug, chaîne de montagnes, plateau, crête“.

Lat. *JUGUM*; înțelesul ar. de „chaîne de montagnes“ e atestat și în latină.

Vegl. *šaug*; rtr. *giuf*; it. *giogo*; sard log. *gu*; fr. *joug*; prov. *jo*; cat. *jou*; sp. *yugo*; port. *jugo*.

Der.: *jugan* „cheval hongre, taureau châtre“, † (*cal* ~) „châtre“ (Iorga, Studii, IV, 27, 53); dim. *jugăior* (Tocilescu, Mat. 390); *jugăni* „châtrer“; *jugănar* „châtreur“ || *jugărit* „droit à payer pour un attelage de boeufs“ || băn. *žugărel*, *žugăriță* „partie du métier à tisser“ || *jugui* (Șez. IX, 148) „soumettre, asservir“.

914. **Înjuga**, vb. „mettre au joug; atteler (en parl. des boeufs“ || megl. *anjugari*; ar. *nğugare* || < *IN-JUGARE* „attacher ensemble, joindre, unir“ || sp. *enyugar*; comp. vit. *giogare*; it. *aggiogare* || *înjugățel* (Șez. III, 60; Tocilescu, Mat. 1417) „boeuf attelé au joug“; *înjugător* (Coresi, Caz. 1531, 300, 475, 476; Biblia 1688, Exod. XXII, 9, 10, 17; Marian, Sărb. III, 313), † *jugătoriu* (Tiktin) „qui peut être attelé au joug; boeuf de labour“.

915. **De(s)juga**, vb. „ôter le joug, dételier (en parl. des boeufs“) < *DI(S)JUGARE* || it. *disgiogare*; gasc. *dejugué* (Darrieux. Dict. gasc. 292) || *de(s)jugătoare* „endroit où l'on détèle“.

916. **Jugar**, adj. „de joug, qui peut être attelé“ (Ionescu, Cal. gosp. 5, 29; Barcianu) < *JUGARIUS*, -A, -UM || sp. *yguero*; port. *juguero*.

917. **Jugastru**, sb. m. „acer campes- tre“ || megl. ar. *jugastru* || < **JUGASTER*.

-ASTRUM; derivarea din *j u g u m* se explică prin împrejurarea că din lemnul acestui arbore se făceau juguri; o formă paralelă este gr. ζυγία „sorted'orme“ care, după mărturia lui Vitruviu, II, 9, se numia astfel pentru că din el se făceau juguri (cf. Hașdeu, 1904).

918. **Junghia**, vb. „égorger“ || megl. *jungl'ari*; ar. *ğungl'ari* (Dalamatra) „avoir des points de côté“.

Lat. JUGULARE; prezența lui *-n-* se explică prin influența, întâmplată deja în lat. vulg., a lui *j u n g o* (comp. *i u n g l a*, CGL. II, 94 = *j u g u l a*; cf. Meyer-Lübke, Wien. St. XXV, 101); urme de această confuziune sînt și vfr. *conjongles* care probabil trebuie admis într'un vers din Pêl. de Charlemagne (cf. Förster, Zs. rom. Ph. XXIX, 16), nprov. *counjouglo*, *counjougla*, precum și formele din Poschiave *ğongla* „striscia di cuoio da legare ai buoi il giogo“, *ğonğá* „agglogare“, Bormio *jongola*, mant. *žongola*.

Der.: *junghietor* „égorgeur; † autel“ (Cod. Vor.), *junghietoare* (Teodorescu, P. pop. 405) „égorgement“ || *junghi*, ar. *ğunglu* „point de côté“ (comp. vegl. *șoglo*; port. *jugo*; nprov. *dzul'a*, cf. Dauzat, Et. sur la Basse Auvergne, 143) || *injunghia* „égorger; avoir des points de côté“.

919. **Junghietură**, sb. f. „articulation du cou; point de côté“ < *JUGULATURA, -AM (comp. *j u g u l u s* „gorge, clavicules“) || *injunghietură* „point de côté“.

JUMĂTATE, v. *miez*.

JUNC, v. urm.

920. **JUNE**, adj. sb. m. „jeune, jeune homme“ || ir. *žure*; megl. *juni* și ar. *ğone* „jeune, courageux, vaillant“.

Lat. *JOVENIS (= clas. JUVENIS), prin trecerea neexplicată a lui *u* la *o*; din forma latină a rezultat **jouene* și mai tîrziu **jouăne* > *joone* > *jone*; această formă s'a păstrat numai în ar., pe cînd aiurea *-o-* a fost înlocuit cu *-u-* sub influența derivatelor în care *-o-* aton a trecut la *-u-*.

Rtr. *giuven*; it. *giovine*; fr. *jeune*; prov. *joven*; cat. *jove*; sp. *joven*; port. *joven*.

Der.: dim. *junel* (Cod. Vor.; Ps. Sch. CXVIII, 141; CLIII, 25; Coresi,

Ps. LXVII, 28; CXLVIII, 12; Caz. 1564, 259; An. Car.; Teodorescu, P. pop. 55; Tocilescu, Mat. 523, 1253, etc.), ar. *ğunel* „vaillant“; *junelaș* (Cătană, Pov. II, 115; Novacovici, Folclor 62; I. Popovici, P. pop. 29); *junișor* (Bobb; Marian, Nașt. 348; Reteganul, Pov. ard. V, 82); *junișan* (Bobb; Iorga, Studii, XII, 202; Marian, Nunta 507; Nașt. 348; Sat. 126; Reteganul, Pov. pop. 199; Gr. n. II, 101) || ar. *ğonar*, *ğoneali* (Dalamatra) „vaillant“ || ar. *ğunescu* (Dalamatra) „d'homme vaillant“ || ar. *ğunoplu* (Dalamatra) „jeune homme (vaillant)“ || *junie*, megl. *juniľă* „jeunesse, jeune âge“ || *junime*, ar. *ğuname* „jeunesse (réunion), jeunes gens“ (ar. și „vaillance, bravoure“) || ar. *ğunatic* „jeunesse, vaillance, bravoure“ || ar. *ğuneatã* „jeunesse, bravoure“ (it. *giovinezza*; fr. *jeunesse*; prov. *joinesa*) || *juni* (Lex. Bud.; Tocilescu, Mat. 1031, 1032) „passer la jeunesse, † rester célibataire“ (Prav. Mat. col. Buj. 198; vfr. prov. *jovenir*).

921. **Junc**, sb. m. „jeune boeuf, bouvillon“ — **Juncă**, sb. f. „génisse“ || ir. *žungu*; megl. *junc*; ar. *ğuncu* || < JUVENCUS, -UM; JUVENCA, -AM || it. *giovenco*, *giovenca* || dim. *juncuț(ă)* (Gorovei, C mil. 354; T. Olt. 1907, n-rul 34; Căndrea, Gr. Oaș.); *junculean*, *juncușor* (T. Olt. 1907, n-rul 34; Vasiliu, Cînt. 69); megl. *juncaci* || *juncan* „boeuf de deux ans“; dim. *juncănaș*.

922. **Junică**, sb. f. „génisse“ — vr dial. *junică* (Zanne, IX, 85; Tocilescu, Mat. 102; WgJb. IX, 165); vr. dial. *junice* (Gaster; Iorga, Studii, VII, 71; XIV, 260; Jipescu, Opinc. 160); *junince* (Molnar, Sprachl. 83; Barcianu); trans. Sălagiu *jurincă* (Frîncu-Căndrea, Munții ap. 87; Tribuna, 1890, 361), maram. *giurincă* (Țiplea, P. pop. 110); vr. *juniță* (Zanne, IX, 210; această influențată de vsl. жунца) || ir. *žurițe* < **jurice* + croat. *junica* || < JUVIX, -ICEM, în unele forme prin propagarea lui *-n-* înaintea consoanei următoare; *giurincă* e disimilat din *giunincă* || val. *ğini* (Zs. rom. Ph. XXIV, 255, 308); comp. rtr. *gianitscha*; Poschiave *ğoniša*, sic. (*j*)*inizza*; prov. *junega* || dim. *juni(n)cuță* (Polizu; Barcianu; Marian, Nunta 146; Reteganul, Pilde 32); † *junincea* (Lex. Bud.)

JUNGHIA, v. *jug*.

JUNINCĂ, v. *june*.

923. JUR, sb. n. „tour“.

Lat. GYRUS, -UM „cercle, tour, rond“; prezența lui -u- se explică printr-o pronunțare particulară în latină a lui -y-, ca -ü-, *iu* (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 80).

It. *giro*; prov. *gir*; sp. port. *giro*.

Der.: megl. *jur* „autour“, în dr. apare ca loc. prep. și adv. în diferite combinațiuni cu prep. *în*, *din*, *pre* și *prin*: *în jurul* „autour de...“ (comp. în *gyro*, Peregr. Silviae, ed. P. Geyer, 401), *din jur* „...des environs“, *din jurul* „autour de...“, megl. (*zur*) *din zur* „tout autour“, megl. *dinzurari* „entourer“; † *prejur* „autour“ (comp. per *gyro*, Peregr. Silviae 402, și formațiunea analogă alb. *p=rkark*), *jur pre jur* (Teodorescu, P. pop. 23, 467) „autour“, *împrejur* „autour“, *împrejurul* „autour de...“, *jur împrejur* „tout autour“; *din prejur* „...des environs“, *din prejurul* „autour de...“; *prin prejur*, † *pre prejur* „autour“ || Mehedinți, trans. (WgJb. VII, 86) *prejuroi* „broderie faite sur le bord des chemises“.

924. Genune, sb. f. „gouffre, abîme, tourbillon d'eau“ — Oșani *gerune* < GYRO, -ONEM, devenit **gerune* prin trecerea lui *ī* < *y* aton la *e* și mai târziu, prin asimilarea lui -r- cu -n-, *genune* [Candrea] || it. *girone*.

925. Cunjura, vb. „entourer“ (Ps. Sch. XXI, 17; XXV, 6; XXXI, 10; XLVII, 13; XLVIII, 6; LVIII, 15; LXXXVII, 18; Coresi, Ps. LXXXVII. 18; Gaster; Teodorescu, P. pop. 620; Iarnik-Bîrseanu, Doine 191; Sevastos, Cînt. 251; Gorovei, Cimil. 250) < CONGYRARE (Quicherat; CGL. V, 334) „tourner ensemble autour de qqn“; păstrarea lui -n- e datorită formelor accentuate pe prima silabă: *cóngyro* (cf. *cumpăra*); prezența lui *u* < *y* e datorită influenței lui *jur* || comp. it. *girare*; sard log. *birare*; vfr. *gírer*;

prov. sp. port. *gírar* < GYRARE || *incunjura* (*inconjura*) „entourer, environner. cerner, assiéger“; *incunjurător* „environnant“ (comp. sard log. *biradorzu*); *incunjurătură* „action d'entourer, détour“; *inconjur* „détour“.

926. Împrejura, vb. „entourer, faire le tour de...“ < ÎN-PERGYRARE (Peregr. Silviae, ed. Geyer, 410; Mulom. Chir. 406) || *împrejurare* „action d'entourer; circonstance“ || *împrejurași* „ceux qui entourent, voisins, assistants“ (Tiktin; Cantemir, Hron.; Iorga, Doc. Callim. ind.; Studii, VI, 46; VII, 130, 131, 332; Marian, Nunta 371, 388, 578; Sbiera, Col. 101, 106 || † *împrejurean* (Biblia 1688, Num. XXII, 4; Iorga, Studii, V, 482, 499; VI, 488; XIV, 157, 203, 295; Ștefulescu, Gorjul 315, 405) „circonvoisin“ || *împrejurime* „environ, alentour“.

927. JURA, vb. „jurer, prêter serment“ || ir. *žurá*; megl. *jurari*; ar. *ğurare*.

Lat. JURARE..

Rtr. *güerer*; it. *giurare*; sard *giurare*; fr. *jurer*; prov. cat. sp. port. *jurar*.

Der.: vr. trans. *jurat* „conseiller municipal“ (înțelesul actual a fost luat din fr. *juré*); megl. *jurat*, ar. *ğurat* „serment“ (it. *giurato*; vfr. *juré*) || ar. *ğuratic* (Dalametra) „serment“ || vr. trans. *jurui* „promettre, faire voeu de...“; † *juruită*, vr. trans. *juruiță* „promesse, voeu“ || megl. *prijurari*; ar. (*s*)*priğurare* „conjurere“ (comp. alb. *p=rg=ron*).

928. Jurător (vr. bucov. trans.), adj. sb. m. „qui prête serment dans une affaire en litige“ (Marian, Sat. 113; Iarnik-Bîrseanu, Doine 440) < JURATORIUS, -UM (atestat numai ca adj. în Cod. Justin.).

929. Jurămint, sb. n. „serment“ || megl. *jurămint* || < JURAMENTUM || rtr. *güramaint*; it. *giuramento*; fr. *jurement*; prov. *juramen*; cat. *jurament*; sp. port. *juramento*.

930. **K'IPINARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. *PĪPINARE, din aceeași rădăcină PĪP- ca și forma de mai jos *k'ipurare* [Densusianu].

Nprov. *pimpină* „pincer“; sard camp. *pibinai* „lusingare, carezzare, compatire“, alături de care trebuie amintite și formele *pibinu* „pigolio, doglianza“, *pibinosu* „pigolone, pigolante“, log. *pibinkare* „infestare, presare con importunită, ingannare“, *pibinkosu* „seccante, nojoso“, care toate arată aceeași trecere semantică dela ideea de „crier“ la aceia de „ennuyer“ ca și it. *pigolare, pigolio, pigolone*; de amintit și formele nprov. *se pipignă, se pebignă* „se plânde, pleurnicher“, *pebignous* „pleurnicheur“. Asupra legăturii între ideea de „crier“ și aceia de „pincer“, cf. forma următoare.

931. **K'IPURARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. PĪPULARE, glosat la Papias cu „convitiari ploratu“; forma a fost derivată din tema onomat. PĪP- ce apare în lat. vulg. *pīpa și în formele verbale pīpare, pīpire „piauler, glousser“, pīpilare, etc. „gazouiller, caqueter“. Dacă urmărim diferitele forme romanice derivate din această temă constatăm că toate cuprind noțiunea de „aigu“ aplicată fie la sunete, fie la anumite lucruri; uneori chiar aceeași formă cuprinde

asociate aceste două accepțiuni ale noțiunii primitive; astfel nprov. *pivo* „dent de peigne ou de râteau, fourchon, pointe“ < *PĪPA; nprov. *pivello* „scion, rejeton, pousse d'un arbre“, *piveu* „pivot; petite branche aigüe, brindille, argot, picot; voix perçante, vagissement“ < *PĪPELLA, *PĪPELLUS (-UM); friul. *pipul*, it. *pippio* „bec“ < PĪPULUS, PĪPULUM (atestat cu înțelesul de „criaillerie, piaulement, vagissement“); de remarcat cu deosebire derivatele acestea două din urmă al căror înțeles de „bec“ explică destul de bine accepțiunea proprie formei ar. Tot aici de sigur, și nu ca derivate din *picc-, trebuie amintite prov. *pitar* „béqueter, picorer“, gen. *pitá* „bec-care“, cors. *pitá* „prender un po' di cibo“ care presupun un *PĪPITARE (la Ducange atestat s. baulare, într'o serie de cuvinte servind a exprima strigătul diferitelor animale“) [Densusianu].

932. **K'IURARE** (ar.) „piauler“.

Lat. *PĪULARE, format din onomat. PĪ- pe care-l găsim redupicat în pīpire „piauler“, pīpiare „pousser des vagissements, vagir“ [Candrea].

Friul. *pijula*; it. *pigolare* (lucch. *piulare*, bol. *piulär*, nap. *piolare*); sard log. *piulare*; fr. *piauler*, vfr. *pioler*; prov. cat. *piular*; vsp. *piolare* (comp. sp. port. *piar* < *pīare).

933. **LA**¹, prep. „à, chez“ || ir. megl. ar. *la*.

Lat. **ILLAC-AD** (Meyer-Lübke, Rom. Gr. III, 428).

Abruzz. *lla* || rtr. it. fr. *là*; prov. *la(i)*; cat. *lla*; port. *lá* < **ILLAC**.

934. **LA**², vb. „laver (spéc. la tête), peigner“ (pf. *lăui*, part. *lăut*) — olt. băn. *lăia* (pf. *lăiai*, part. *lăiat*) || ar. *lare* (pf. *lai*, part. *lat*).

Lat. **LAVARE**, cu amestecul, în parte, al formelor dela **LAVĖRE** pentru pf. și part. **LAVĖ** și **LAVĖRE**, devenit ***LAŪTUM** prin analogie cu participiile în -ŪTUM, după care apoi pf. *lăui*; cit privește forma băn. și olt. *lăia*, trebuie să admitem că a fost refăcută după analogia verbelor de conj. a II-a (în-*ea*), dată fiind asemănarea cu aceste verbe la pf. și part.; după *lăia* s'a refăcut apoi ind. pres. *lăi*.

Alb. *l'an*; rtr. *laver*; it. *lavare*; sard gal. *laá*; fr. *laver*; prov. *lavar*; cat. *llavar*; sp. port. *lavar*.

Der.: †*lăutoriu* (Hasdeu, Cuv. d. bătr. II, 191) „baignoire, cuvette“ (comp. *lavatorium*; rtr. *lavadoir*; it. *lavatoio*; port. *lavadoiro*); mold. trans. bucov. *lăutoare* „baignoire, bain“ (nprov. *lavadoiro*).

935. **Lături**, sb. f. pl. „lavure, eau qui a servi à laver qqch.“ || ar. *lături* || < ***LAVATURA-AM** (comp. *lotura*) || alb. *l'atirë*; rtr. *lavadiiras*; it. *lavatura*; fr. *lavure*; prov. sp. port. *lavadura* || trans. băn. *lăturar* (Lex. Bud.; Reteganul, Pov. ard. IV, 27; Rev. cr.-lit. III, 159; Viciu, Glos. 56) „vase, seau pour la lavure“.

936. **Spăla**, vb. „laver“ || ir. *spelă*,

spălă; megl. *spilari*; ar. (*a*) *spilare* || < **EX-PERLAVARE** [Cipariu, Princ. 165], devenit de timpuriu **expellavare*; forma dela indic. *spăl*, în loc de **spă-lau*, e refăcută după inf. și după alte forme cu accentul pe terminațiune || alb. *špël'an* || *spălățel*, dim. < *spălat* „propret“; *spălător* „laveur, blanchisseur“; *spălătoare* „lavette“, vr. trans. (Biblia, Exod. XXX, 18, 28; Prav. Mat. col. Buj. 196; An. Car.; Iorga, Stud. VIII, 32) „cuve, lavabo, lavoir; blanchisseuse“; *spălătoreasă* „blanchisseuse“; *spălătorie* „lavoir, buanderie“; *spălătură*, ar. *spilitură* (Dălmățetă) „lavage, blanchissage“ || *spălăci* „décolorer“ (influențat de sirb. *splakati*, -*ačem* „rincer, laver“); *spălăcitură* „lavure, rințure; lavasse; chose décolorée, passée de couleur“; bot. *spălăcioasă* „senecio vernalis, s. vulgaris“ || mold. bucov. *spolocanie* (Marian, Sărb. II, 3) nu are nimic de a face cu *spăla*, ci este rus. *сполоканіе* „Ausspülen“.

937. **LAC**, sb. n. „lac, mare“ || ir. *lăc*; ar. *lac*.

Lat. **LACUS-UM**.

Vegl. *lag*; rtr. *lej*; it. *lago*; sard log. *lagu*; vfr. *lai*; cat. *llach*; sp. port. *lago*.

Der.: dim. *lăculeț*; *lăcuț* (Iorga, Studii, XIII, 198).

938. **LACRIMĂ** (*lacrămă*), sb. f. „larmă“ || megl. *lacrimă*; ar. *lacrimă*, *lăcărămă*, *lacrîmă*.

Lat. **LACRIMA-AM**.

Rtr. *larma*; it. sard *lagrima*; fr. *larme*; prov. *lagrema*; cat. *llagrima*; sp. port. *lagrima*.

Der.: dim. *lăcrimioară*, bot. *lăcrămioare*, pl. „convallaria majalis“; lă-

crămiță (Bibicescu, P. pop. 137), bot. „convallaria bifolia“; *lăcrimuță* (Iarnik-Birseanu, Doine 323; Vasiliu, Cînt. 154); *lăcrimea* (Iarnik-Birseanu, Doine 307; Hodoș, P. pop. 210, 211) || *lă-crămicios* „triste“ (Tocilescu, Mat. 67).

939. **Lăcrimos** (*lăcrămos*) „larmoyant, plein de larmes“ || ar. *lăcrămos*, *lăcărmos* || < LACRĪMOSUS, -A, -UM || rtr. *larmus*; it. *lagrimoso*; vfr. *lar-mos*; prov. *lagremos*; cat. *llagrimos*; sp. *lagrimoso*.

940. **Lăcrăma**, vb. „verser des larmes, pleurer“ || ar. *lăcrămare*, *lăcăr-mare* || < LACRĪMARE || rtr. *larmer*; it. *lagrimare*; vfr. *larmer*, *lermer*; prov. *lagrimar*; cat. *llagrimar*; sp. *lagrimar* || *înlăcrăma* „faire pleurer“; *înlăcrămat* „baigné de larmes“.

941. **LĂCUSTĂ**, sb. f. „sauterelle, criquet“ || ar. *lăcustă*.

Lat. *LACUSTA, -AM (= clas. LOCUSTA); pentru diferitele explicațiuni ce s'au dat înlocuirii lui -o- cu -A-, cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 94.

Vit. lomb. *lagosta*, tic. *liġusta*, piem. *lausta*, tarent. *ragoste*, sic. *ala(g)usta*; vfr. *laouste*; prov. *langosta*; cat. *llagosta*; sp. *langosta*; port. *la-gosta*.

942. **LĂLĂTOARE** (ar.) „jour ouvrable, non férié“.

Lat. *LABORATORIA, -AM (scil. DĪES) < LABORARE (comp. *sărbătoare* și alb. *ditë e l'vruame* „Werktag“ < *l'vroi* „arbeite“ < laborare). Forma normală **lăurătoare* a devenit **lără-toare* (cf. *speria*), de unde, prin disimilație (*r-r > l-r*), *lălătoare*.

Comp. sard log. *lauradorzu* „il sito dove și ara“ < *laboratorium.

943. **LAPTE**, sb. m. „lait“ || ir. *lāpte*; megl. *lapti*; ar. *lapte*.

Lat. LACTESAU LAC, LACTEM, m. (= clas. LAC, n.; cf. Densusianu, H. l. roum. I, 132).

Vegl. *l'at*; rtr. *lat*; it. sard *latte*; fr. *lait*; prov. *lach*; cat. *llet*; sp. *leche*; port. *leite*.

Der.: dim. *lăptișor*, bot. „androsace chamaejasme“; *lăptuț* (Teodorescu, P. pop. 511) || col. *lăpturi*, *lăpteturi*, pl. (Jipescu, Opinc. 57, 69; R.

oraș. 212) „laitage“ || *laptagiu* „laitier“: *laptagioaică* „laitière“ || ar. *līptuiri* (Dalamatra) „traire“ || *alăpta* (formă recentă, după fr.) „allaiter“.

944. **Lăptar**, sb. m. „laitier“ < LACTARIUS, -UM || it. *lattaio*; fr. *laitier*; prov. *lachier*; cat. *lleter*; sp. *lechero*; port. *leiteiro* || *lăptăreasă* „laitière“ || *lăptărie* „laiterie“ (fr. *laiterie*; sp. *lechería*) || col. ar. *līptiriū* (Dalamatra) „beaucoup de lait“.

945. **Lăptare** (ar.), sb. f. „gâteau fait avec du lait“ < LACTARIA, -AM, din adj. LACTARIUS, -A, -UM || it. *lattaia* „vaso dove mungono il latte“; port. *leiteira* „Melkkübel“.

946. **Lăptos**, adj. „laiteux, qui a du lait“ || ar. *lăptos* || < LACTOSUS, -A, -UM vit. *lattoso* (comp. fr. *laiteux*); cat. *lletos*; sp. *lechoso*; port. *leitoso* || *a se înlăptoșa* (Lex. Bud.) „se changer en lait, devenir laiteux“.

947. **Lăptucă**, sb. f. „laitue“ || ar. *lăptucă*.

Lat. LACTUCA, -AM.

It. *lattuga*; fr. *laitue*; prov. *lachuga*; cat. *lletuga*; sp. *lechuga*; port. *leituga*.

948. **LAPȚI**, sb. m. pl. „laitance, laite“ < LACTES || vegl. *alaște*; vit. *latti*; comp. fr. *laite*.

949. **LARD** (trans. băn.), sb. n. „lard“ || ir. *lārd*.

Lat. LARDUM.

Alb. *l'arð*; it. *lardo*; sard *lardu*; fr. *lard*; prov. *lart*; cat. *llard*; sp. port. *lardo*.

Der.: *lārdos* (An. Car.) „lardum habens“ (it. *lardoso*; fr. *lardeux*; sp. *lardoso*).

950. **LARG**, adj. „large“ || ir. *lārg*; megl. *larg*; ar. *largu* „large, loin“.

Lat. LARGUS, -A, -UM.

Alb. *l'ark*; vegl. *lurg*; rtr. *larg*; it. *largo*; sard *largu*; fr. *large*; prov. *lare*; cat. *larch*; sp. port. *largo*.

Der.: dim. *lārguț*; *lārguliță* (Iorga, Studii, VIII, 51) || ar. *līrguriū* (Dalamatra) „trop large“ || *lārgămînt* (An. Car.; Ps. Sch., Coresi, Ps. XXX, 9, CXVIII, 45) „espace, ampleur“ (comp. *largimentum*) || *lārgime*, ar. *līrdzimi* (Dalamatra) „largeur, ampleur“ || ar. *līrguiri* (Dalamatra) „élargir“.

951. **Lărgi**, vb. „élargir“ || ir. *lărzi*; ar. *lirdziri* (Dalamatra) || < LARGIRE || alb. *l'argoñ*; it. *largire* || comp. fr. *élargir* || *lărgitură* (An. Car.; Frîncu-Can-drea, Munții apus. 103) „élargissure“.

952. **Alerga**, vb. „courir“ || ir. *alergă*; megl. *legari*; ar. *alăgare* || < *AL-LARGARE < LARGUS; înțelesul de „courir“ se explică din acela de „s'éloigner. prendre le large“ pe care l-a căpătat verbul sub influența înțelesului de „éloigné“ ce se desvoltase în adj. *larg*; comp. de altfel alb. *ștriñ* care presintă exact aceeași desvoltare semantică „breite aus, strecke aus; laufe“, precum și alb. *l'argoñ* „entferne“ și formele romanice de mai jos; schimbarea lui *a* în *e* e datorită influenței verbului *a merge*, ale cărui forme de subj. (*meargă*, *margă*) și de part. pres. (*mergînd*, *mărgînd*), prezentînd asemănare cu *alargă*, *alărgînd*, au dat naștere alături de acestea și formelor *aleargă*, *alergînd*, de unde apoi *alerg*, ca și *merg* || it. *allargare* „éloigner“; vfr. *alargier* „élargir“, refl. „prendre le large. s'éloigner“; prov. *alargar*; cat. *allargar*; sp. port. *alargar* || *alergare*, ar. *alagă* „course“; ar. *cu de-alagă* „en courant, vite“; *alergător*, ar. *aligitor* (Dalamatra) „coureur“ (comp. it. *allargatoio*); (*a*) *alergătoare* „meule courante, ourdissoir“; *alergătură*, ar. *alăgătură* „course“ (it. *allargatura*) || *alergaci* (Costinescu), trans. *alergiu* (Lex. Bud.) „coureur“ || † *alergăriște* (Dosoftei) „course de chevaux“ || ar. *adălăgare* (Cod. Dim.) „courir“

953. **LĂSA**, vb. „laisser; † pardonner, remettre (les péchés)“ || ir. *lasă*; megl. *lăsari*; ar. (*a*) *lăsare* || < LAXARE „étendre, relâcher“, care înlocuise în lat. vulg. pe clas. *relinquere*; înțelesul de „pardonner“ (pe care îl găsim și în latină, la scriitorii eclesiastici, cf. Bayard, Le latin de St. Cyprien, 102) s'a desvoltat în mod normal din acela de „laisser“ prin următoarele faze: „laisser—omettre—laisser impuni—remettre—pardonner“.

Alb. *l'ëșon*; rtr. *lascher*; it. *lasciare*; sard *lassare*; fr. *laisser*; prov. *laisar* (*laisar*); cat. *leixar* (*dei.xar*);

vsp. *le(i)jar* (sp. *dejar*); (port. *dei.xar*).

Der.: *lăsare*, *lăsat*, † *lăsată* „action de laisser; † permission, pardon“ (it. *lasciato*, *lasciata*); *lăsatul* (*lăsata*) *secului*, *lăsatul* (*lăsata*) *de sec* „carême-prenant“ (v. *Sec*); *lăsatul* (*lăsata*) *de brînză* „le dernier jour de la semaine grasse“; *lăsatul* (*lăsata*) *de carne* „le jour qui précède la semaine grasse“; *lăsător* „qui laisse“; *lăsătură* „délaissement, abandon; omission“, ar. *alisitură* (Dalamatra) „personne négligente“ (it. *lasciatura*).

954. † **Lăsăciune**, sb. f. „pardon, remission“ < LAXATIO, -IONEM „relâchement“; cu schimbarea de înțeles pe care am văzut-o și în accepțiunile vechi ale verbului *lăsa*.

955. **LAT**, adj. „large, vaste, spacieux“; sb. „largeur, ampleur, étendue“ || ar. *lat* (Dalamatra).

Lat. LATUS, -A, -UM.

Rtr. *lad*; it. *lato*; sard log. *ladu*; vfr. *lé* „large“, fr. *lé* „largeur (d'une étoffe)“; prov. *lat*.

Der.: dim. *lătuș*; *lățicel*; *lățisor*; *lățit* (Teodorescu, P. pop. 457, 458, 459); bucov. *lătui* (Mar. Insect. 396, 397) || *lătăreș* (comp. *lungăreș* și vfr. *costerez*) „applati, plat“, trans. „petit poisson plat, carassin“ (Lex. Bud.; Viciu, Glos. 55), trans. *lătăreață* (Lex. Bud.) „demi-setier, demi-chopine“ || † *lățet* „un peu large, plat, applati“ (Iorga, Studii. IV, 69), trans. *lățită* (Lex. Bud.; Viciu, Glos. 56), băn. *lățită* „espèce de poisson plat, carassin“ || *lățes* „large“, numai în expr. *coarne lățese* || † *lățiu* „applati“ (Dosoftei, V. Sf. Martie 18) || *lățăuș* „applati, plat“ (Marian, Insect. 5. 396, 397), zool. „nymphé du cousin“ || *lățîng* „vaste, étendu“, numai în expr. *cale lungă și lățîngă* din basmele populare || *lățime* „largeur“ || † *lăție* „étendue, largeur“ (Ps. 1651, LXXXVIII, 10) || *Lățilă* „personnage mythique des contes roumains“ (Creangă, Scrieri, I, 245) || *de-a-latul* (Marian, Nunta 12) „en large“.

956. **Lățî**, vb. „étendre, élargir, aplatis“ < *LATIRE (= clas. LATESCERE) || *lățitor* (Cantemir, Ist. ier. 229) „qui élargit, qui étend“.

graub. = dial. retoroman
din Graubünden

Gr. lat. = Grammatici latinini, publ. de H. Keil

Gr. n. = Graiul nostru,
publ. de Candrea, Densusianu, Sperantia

Hasdeu (Etymologicum
magnum Romaniae)

id. = dem

impr. = împrumutat (din
românește)

Ind. F. = Indogermanische
Forschungen

indic. = indicativul

inf. = infinitivul

interj. = interjecție

interog. = interogativ

ir. = istro-român

istr. = istriean (dial. din
Rovigno, Pirano, etc.)

it. = italian

Jb., vezi WgJb.

lat. = latin

Laurian-Massim (Dictionariul
limbei române. 1871)

Letop. = Letopisețele Moldaviei
și Valahiei, ed. a 2^a, București, 1872-4

Levy (Provenzalisches
Supplement-Wörterbuch)

Lex. Bud. = Lexicon Valahico-
latino-hungarogermanicum,
Budae, 1825

Lex. Mard. = Lexicon slavo-
romînesc. publ. de Gr. Crețu

lim. = limusin

lion. = liones

Lit. Cbl. = Literarisches
Centralblatt

Liuba-Iana (Topografia sa-

tului și hotarului Măidan,
1895)

loc. adv. = locuțiune adverbială

loc. conj. = locuțiune conjunctivă

log. = (sard) logudores

lomb. = lombard

lor. = loren

m. = masculin

Mag. ist. = Magazin istoric
pentru Dacia

mant. = mantovan

maram. = maramureșan

march. = marchigian

Mărg. = Mărgăritare București,
1691

megl. = meglenit

Mém. Soc. ling. = Mémoires
de la Société de linguistique

messin. = messines

Mihăileanu (Dicționar macedo-
romîn, București, 1901)

mil. = milanes

mir. = mirandoles

mirand. = mirandes

mod. = modenesc

mold. = moldovenesc

monf. = monferrines

mor. = morav

munt. = muntean

n. = neutru

nap. = napolitan

ngr(ec). = neo-grecesc

nom. = nominativ

norm. = normand

nprov. = nou provensal
(după Mistral, Lou tresor
d'ou felibrige)

num. = numeral

olt. = oltenesc

pad. = padovan

Panțu (Plantele cunoscute
de poporul român, 1906)

parm. = parmigian

part = participiul

pav. = paves

per. = perugin

pers. = persoana; personal

Petri (Vocabular românesc-
némțesc, Sibiu, 1861);

pf. = perfectul

piac. = piacentin

pic. = picard

piem. = piemontes

pist. = pistoies

pl. = plural

pol. = polones

Polizu (Vocabular românogerman,
Brașov, 1857)

pop. = popular

port. = portughez

prep. = prepoziție

pres. = prezentul

pron. = pronume

propr. = propriu

prov. = provensal

Ps. Sch. = Psaltirea schiană

Rassegna St. etn. = Rassegna
degli studii etnografici,
dialettali e toponomastici
(extr. din „Archeografo
Triestino“, Trieste 1906)

reat. = reatin

regg. = reggian (din Emilia)

regg. (cal.) = reggian (din
Calabria)

rel. = relativ

Rev. cr.-lit. = Revista critică-
literară, Iași

Rev. ist. arh. = Revista
pentru istorie, arheo-
logie și filologie

Rev. l. rom. = Revue des
langues romanes

rom. = romanic

Rom. = Romania

romagn. = romagnol

Rom. F. = Romanisch
Forschungen

rtr. = retoroman

rus. = rusesc

rut. = rutean

s. = sub

Săghinescu (Vocabular
romînesc)

sass. = (sard) sassares

sav. = savoiard

sb. = substantiv

sbslv. = subsilvan (reto-
roman)

sen. = seîes

Șez. = Șezătoarea, publ.
de A. Gorovei

sic. = sicilian

sirb. = sirbesc

slav. = slavic

slov. = slovean

sp. = spaniol

Stamati, Wb. = Deutsch-
rumänisches Wörter-
buch de Th. Stamati,
Iași, 1852

St. rom. = Studj romanzi

subj. = subjonctivul

suf. = sufix

sprs. = suprasilvan (re-
toroman)

Szinnyi (Magyar Tájszó-
tár, Budapest, 1893-
1901)

tarent. = tarentin

teram. = teraman

terg. = tergestin

Thes. = Thesaurus lin-
guae latinae.

Thes. gl. = Thesaurus
glossarum emendata-
rum.

tic. = ticines

Tiktin (Rumänisch-deu-
tsches Wörterbuch)

tir. = tiroles

tosc. = toscan

trans. = transilvănean

trev. = trevisan

trient. = trientin

triest. = triestin

ung. = unguresc

unipers. = unipersonal

urm. = următor

v. = vezi; v (neurmat de
punct) = vechi: vfr.,

vit. = vechi frances,
vechi italian

val. = valon

vald. = valdens

Varlam, Caz. = Varlam,
Carte rominească de
învățătură, 1643

vb. = verb

vegl. = vegliot

ven. = venețian

vic. = vicentin

viit. = viitorul

vr. = vechi romînesc

vsl. = vechi slav

WgJb. = Weigand, Jah-
resbericht des Instituts
für rumänische Spra-
che

Z. öst. Gymn. = Zeit-
schrift für österrei-
chische Gymnasien

Z. rom. Ph. = Zeitschrift
für romanische Philo-
logie

zool. = zoologie

~ pus după ar., ir. sau megl. arată identitatea cu forma daco-romînă pre-
cedentă.

† înseamnă vechi romînesc.

* indică o formă neatestată.

< arată derivarea din forma următoare.

> " " " " precedentă.

|| desparte de daco-romînă formele ir. megl. și ar.

[Candrea] [Densusianu] indică o etimologie a unuia din autori nepubli-
cată încă.

DICTIONARUL ETIMOLOGIC

AL

LIMBII ROMÎNE

ELEMENTELE LATINE

DE

I-A. CANDREA-Heath IV, DENSUSIANU

PUBLICAT DE LIBRĂRIA SOCEC & COMP.

CU OCASIUNEA ÎMPLEINIRII A 50 DE ANI DELA ÎNFIINȚAREA CASEI

128
2011121

BUCUREȘTI 1914

ATELIERELE GRAFICE "UNION" SOCIETATE ANONIMĂ

LAT - PUTEA

A B R E V I A Ț I U N I

NAI DES ÎNTREBUIȚATE.¹⁾

abr(uzz.) = abruzzes
ac. = acusativ
adj. = adjectiv
adv. = adverb
alb. = albanes
alb. g. = albanes gheghic
alb. t. = albanes tosc
An.Car. = Anonymus Caransebesiensis, publ. de Gr. Crețu în „Tinerimea romină“, n. s. I, 320-380
and = andalus
ap. = apud
apul. = apulic
ar. = aromin
arag. = aragones
Arch. gl. = Archivio glottologico italiano
Arch. lat. Lex. = Archiv für lateinische Lexikographie
aret. = aretin
art. = articol
astig. = astigian
astur. = asturic
augm. = augmentativ
băn. = bănățean
Barcianu (Dicționar român-germân, 1900).
bearn. = bearnes
belf. = dialectul din Belfort
berg. = bergamasc
biz. = bizantin
Bobb (Dicționar rumânesc, latinesc și unguresc, 1822).

bol. = bolones
Boll. Svizz. = Bollettino storico della Svizzera italiana
bot. = botanică
bresc. = brescian
BSF. = Buletinul Societății filologice
bucov. = bucovinean
bulg. = bulgăresc
cal. = calabres
camp. = (sard)campidanes
canav. = canaves
cat. = catalan
CGL. = Corpus glossariorum latinorum
CIL. = Corpus inscriptionum latinarum
clas. = clasic
Cod. Dim. = Codex Dimonie (publ. în Weigand, Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache, I, IV, V, VI).
Cod. Vor. = Codicele voronețean
col. = colectiv
Col. Bujor. = Colecțiune de legiuirile României, publ. de I. M. Bujoreanu, București, 1885.
com. = comasc
conj. = conjuncție
Conv. lit. = Convorbiri literare
Coresi, Ev. inv. = Coresi, Evanghelie cu învățătură, 1581

cors. = corsican
Costinescu (Dicționar romano-francesu, 1870)
cr. = croat
crem. = cremasc
cremon. = cremones
Dalamatra (Dicționar macedo-romîn, București, 1906).
dalm. = dalmat
dat. = dativ
dauph. = dialectul din Dauphinois
dem. = demonstrativ
der. = derivate
dial. = dialectal
dim. = diminutiv
dr. = daco-romîn
elv. = elvețian (francesa din Elveția)
emil. = emilian
Encicl. = Enciclopedia romină.
eng. = engadin
etim. = etimologie
fem. = feminin
fărș. = fărșeriot
ferr. = ferrares
fig. = figurat
fr. = frances
friul. = friulan
gal. = (sard) galures
galiț. = galițian
gasc. = gascon
Gaster (Chrestomatie romină, 1891).
Gaz. Tr. = Gazeta Transilvaniei
gen. = genoves

¹⁾ Lista completă se va publica la sfîrșitul lucrării.

957. **LAT**, sb. n. „lacs, nœud coulant, filet, piège“ || megl. *lať*; ar. (a)*lať*.

Lat. ***LACEUS**, -UM (= clas. **LAQUEUS**; Densusianu, Hist. l. roum. I, 113).

Alb. *l'ak*; rtr. *latsch*; it. *laccio*; sard log. Margine *lattu* (Spano II, 267); fr. *lacs*; prov. *latz*; cat. *llas*; sp. *lazo*; port. *laço*.

Der.: dim. *lățișor* || *lățui* „enlacer, garrotter, lier“.

958. **LĂTRA**, vb. „aboyer“—Teleorman *alătra* (Tocilescu, Mat. 140, 569) || ir. *latră*; megl. *lătrari*; ar. *alătrare*.

Lat. **LATRARE**.

Rtr. *ladrar*; (it. *latrare*); prov. *lairar*; cat. *lladrar*; sp. port. *ladrar*.

Der.: *lătrătură*, ar. *alătrătură* „aboie-ment“.

959. **Lătrat**, sb. „aboie-ment“ || ar. *alătrat* || < **LATRATUS**, -UM (it. *latrato*); port. *ladrado* (comp. sp. *ladrada*).

960. **Lătrător**, adj. sb. „qui aboie, aboyeur“—Vlașca *alătrător* (Tocilescu, Mat. 849) || ar. *alătrător* || < **LATRATORIUS**, -A, -UM.

961. **LATURE**, sb. f. „côté; †contrée“;

Lat. **LATUS**; forma rominească e refăcută din pl. *laturi* < ***LATORA** (= clas. **LATERA**).

It. *lato* (vit. pl. *latora*); sard log. *ladus*; vfr. *lés*, sav. *la*; prov. *latz*; vcat. *lat*; sp. port. *lado* < **LATUS**.

Der.: dim. *lătura* (Tocilescu, Mat. 36) || *lăturoaie*, băn. *lăturoaie*, mold. trans. *lătunoaie* (Viciu, Glos. 56, 58), trans. *lutunoaie* (Maior, Agr. IV, 108) „première et dernière planche sciées dans un tronc d'arbre, dosse; planche épaisse, madrier“; *lăturoi*, *lătunoi*, *lutunoi* (Șez. VIII, 187), *lăturoaie*, *lătunoaie* „défaut d'un tissu provenant du manque de plusieurs fils de la chaîne, fils courants, traces courantes“; *lăturoi* (Tocilescu, Mat. 425), *lătunoi* (Tocilescu, Mat. 1395; Șez. IV, 233), *lutunoi* (Marian, Ins. 5) „embryon de grenouille, têtard“; *lătunoaie* (Viciu, Glos. 58) „nymphé du cousin“; *lătunoios* (Negruzzi, Scrieri, I, 267) „qui présente des défauts (en parl. d'un tissu, à cause du manque de plusieurs fils de la chaîne)“ || *lăturaș* „latéral, voisin, d'à côté“; sb. „cheval qui est sous la main, cheval

placé à côté du cheval qui est monté; parent collatéral; paysan d'un village limitrophe, paysan exempt de certaines contributions, paysan corvéable“ (Act. Leg. I, 54; Mag. ist. II, 289; Iorga, Studii XIV, 157); „ouvrier qui travaille dans les mines de sel, manœuvre“ (Damé); bucov. zool. „nymphé du cousin“ (Marian, Ins. XIII, 309) || *lăturan* „latéral, voisin, d'à côté“ || *lăturiș* „latéral, voisin, d'à côté“ (Reteganul, Pov. pop. 3), adv. „par des chemins détournés, en usant de moyens détournés“ (Laurian-Massim) || *lăturalnic* „latéral, voisin, d'à côté; détourné“ (formațiune modernă după fr. *latéral*) || *alături*, *alătura(a)*, † *alătura(a)*, ar. *alătura* (Dalame-tra) „à côté“ (comp. it. *allato*; vfr. *a lés*; sp. *al lado*; port. *ao lado*; pentru înțeles comp. și alb. *mban* „auprès, à côté“ < *mb* „en, dans, sur“ + *an* „côté“); † *alăturaș* (Leg. Car.) „voisin, qui habite un domaine limitrophe, contigu“; *alăturiș* (Lex. Bud.; Alexici, Lit. pop. 23) „de côté“; *alătura*, *lătura* (Teodorescu, P. pop. 603; Marian, Sărb. I, 26; Voronca, Dat. cred. 835) „mettre à côté, approcher, joindre, comparer“ (comp. *laterare* „mettre de côté“, întrebuintat de Priscian, și *allaterati*, CGL. V, 6, 44) || *în lături* „de côté, à l'écart“; *înlătura* „écarter, détourner“ || *de lături* „de côté“; *delătura* „écarter, mettre de côté“.

962. **LĂUDA**, vb. „louer, vanter“ || ar. (a)*lăvdare*.

Lat. **LAUDARE**; menținerea diftongului se explică prin influența analogică a formelor ce erau accentuate pe temă.

Alb. *l'vdon*; rtr. *loder*; it. *lodare*; fr. *louer*; prov. *lauzar*; cat. *lloar*; sp. *loar*; port. *louvar*.

Der.: *lăudătură* „action de louer, louange“, ar. (a)*lăvdătură* (Dalame-tra) „louange, vantardise“ (prov. *lauzadura*).

963. **Lăudător**, adj. sb. „qui loue, qui vante“ || ar. (a)*lăvdător* || < **LAUDATORIUS**, -A, -UM.

964. † **Lăudăciune**, sb. f. „louange“ || ar. (a)*lăvdăciune* || < **LAUDATIO**, -IONEM port. *louvação*.

965. **Laudă**, sb. f. „louange, éloge“ < LAUS, LAUDEM, prin schimbarea declin. || alb. *l'ast*; rtr. *lod*; it. *lode*, vit. *loda*; vfr. *los*; cat. *lloa*; vsp. vport. *loa*.

966. † **Lăudoare**, sb. f. „éloge, approbation“ (Letop. I, 44) < *LAUDOR, -OREM || prov. *lauzor*; cat. *llaor*; sp. *loor*; port. *louvor* || *lăudăros*, vr. băn. *lăuduros* (Coresi, Caz. 1581, 19; Dosoftei, Ps. vers. 167; Odobescu, III, 23) „vantard“; *lăudăroșie* „vantardise“ [Candrea].

967. **LAUR**, sb. m. „datura stramonium“.

Lat. LAURUS, -UM.

Alb. *l'ar*; it. *alloro*; sard log. *laru*; vfr. *lor*; prov. *laur*; cat. *llor*; port. *louro*.

968. **LĂURUȘCĂ**, sb. f. „vigne sauvage“—vr. băn. mold. *lăuruscă* (Dosoftei, Parim. 13; An. Car.; Pamfile, Joc. I, 118, 336, 390); băn. *leorușcă*, *leuruscă*, *lăoruscă*; trans. *leurușcă* (Lex. Bud.); *răurușcă* (Barcianu); *răuruscă* (Tiktin); mold. *rourușcă* (Cihac).

Lat. LABRUSCA, -AM; forma *lăurușcă* a fost refăcută sub influența derivateelor în -ușcă; în *răurușcă*, *rourușcă* s'a produs asimilațiunea *l-r > r-r*.

Alb. *l'arušk*, *l'erušk* (it. *raverusto*, *raveruschio*, *lambrusca*, [l] *abrostino*, *abrostolo*, vit. *lambruzza*; sard log. *agrusta*; fr. *lambruche*; prov. *labrusca*; cat. *llambrusca*; sp. port. *labrusca*, unele din aceste forme sînt semi-savante și au fost modificate în parte prin etimologie populară).

LEAGĂN, v. *legăna*.

969. **LEGA**, vb. „lier, attacher, relier“ || ir. *legă*; megl. *ligari*; ar. *ligare*.

Rtr. *lier*; it. *legare*; sard log. *liare*; fr. *lier*; prov. *liar*; cat. *lligar*; sp. port. *li(g)ar*.

Der.: *legător* „qui lie, qui attache; relieur“ (it. *legatoio*; port. *liadoiro*); *legătoare* „ce qui sert à lier, à attacher; fichu, bande, bandage, lien; † chaînes, fers“; *legătorie* „atelier de reliure“ || băn. *l'egău* „partie du chariot“ || băn. trans. *legăturiță* „pacte, convention, alliance“ (Corcea, Bal. 108; Popovici, Dial. I, 140), „liaison, relation“ (Țichindeal, Fab. 38, 273).

970. **Legătură**, sb. f. „lien, attache, ligament, bandage; assemblage d'objets liés ensemble, faisceau, fagot, liasse, paquet; reliure; liaison, relation; pacte, alliance; † chaînes, fers“ || ir. *legăturē*; ar. *ligătură* || < LIGATURA, -AM || rtr. *liadūra*; it. *legatura*; fr. *liure*; prov. *liadura*; cat. *lligadura*; (comp. sp. port. *ligadura*) || dim. *legăturică*; trans. *legăturiță* (Reteganul, Bibl. pop. 33).

971. † **Legămînt**, sb. n. „pacte, alliance, obligation“ (Dosoftei, Ps. vers. 390; Cantemir, Ist. ier. 108) || ar. *ligămîntu* || < LIGAMENTUM || it. *legamento*; vfr. *liement*; prov. *liamen* (comp. sp. *ligamiento*; port. *ligamento*).

972. **Deslega**, vb. „délîer“ || ir. *deslegă*, *reslegă*; megl. *disligari*; ar. *dizligare* || < DISLIGARE (CGL. VI, 352; Glos. Reich. 589) || friul. *dislaja*; it. *dislegare*; fr. *délîer*; prov. *desliar*; cat. *deslligar*; sp. *desli(g)ar* (comp. port. *deslligar*) || *deslegătură* (An. Car.; Lex. Mard.), ar. *dizligătură* „action de délîer, de défaire, dégagement“ (vfr. *deslieüre*; cat. *deslligadura*; comp. sp. port. *desligadura*; it. *slegatura*).

973. **LEGĂNA**, vb. „bercer“—Sălagiu *lengăna* (Viciu, Glos. 56) || ir. *legără*; megl. *ligănare*; ar. *ligănare*.

Lat. *LĒVĠĠNARE < LĒVIS + AGĠNARE, devenit normal *legena și pe urmă legăna (cf. *Mesteacăn*); ca formațiune, comp. levigina-re „rendre lisse, rendre uni, polir, raboter“ < lēvis; însemnarea primitivă trebue să fi fost aceea de „remuer légèrement, agiter“, din care ușor s'a putut desvolta cea romînească [Densusianu].

Der.: *legănător* „qui balance, qui berce“; *legănătură* „balancement, bercement“ || *leagăn* „berceau, balançoire russe; † berline“; Sălagiu *lean-găn* (Viciu, Glos. 56), ir. *legăr*, megl. *legăn* și ar. *leagin* „berceau“; dim. *legănel* (Teodorescu, P. pop. 22, 35; Voronca, Dat. cred. 543; Rădulescu-Codin, Cînt. 121, etc.); *legănaș* (Voronca, Dat. cred. 544, 1023, 1047); *legănuț* (Iarnîk-Birseanu, Doine 274); *legănuș* (Mangiuca, Cal. 1883, 23 febr.); *legător* (Tocilescu, Mat. 139).

974. **LEGE**, sb. f. „loi; croyance, religion“ || ar. *leadze* (în Albania).

Lat. **LEX**, **LĒGEM** „loi“; înțelesul de „religion“, care este atestat de timpuriu la scriitorii eclesiastici și în inscripțiuni (cf. Densusianu, Hist. l. r. I, 192; comp. și *leges* creștiano-rom, CIL. III, 13124), îl regăsim în parte și în limbile romanice; de altfel și în limbile slavice întâlnim această asociațiune de idei; bulg. rus. законъ, sîrb. pol. *zakon*, înseamnă deopotrivă „loi“ și „religion“.

Alb. *l'ige*; rtr. *ledscha*; it. *legge*; fr. *loi* (în vfr. și cu înțelesul de „religion“); prov. *lei* „loi, religion“; cat. *lley*; sp. *ley* și port. *lei* „loi, religion“.

Der.: † *legiui* „établir une loi“; *legiuire* „loi, législation“; *legiuit* „fixé par les lois, conforme aux lois, légal, légitime“; *legiuitor* „qui établit des lois, législateur, jurisconsulte“; *nelegiuire* „iniquité“; *nelegiuit* „illégal, illégitime, injuste, inique, infâme“; † *inlegiui* (Gaster) „établir une loi“ || † *leginic* (Tiktin) „légal“ (comp. vsl. законѣникъ) || *fără-de-lege* „iniquité“; † *fărălegiui* (Ps. Sch. LXXIV, 5), *fărălegi* (Ps. Sch. CV, 6; CLVIII, 4) „commettre une injustice, un péché“; † *fărălegiuitoriu* (Ps. Sch. XXXVI, 38) „qui commet une injustice,“ etc. (formată după vsl. беззаконіе, беззаконити).

975. **LEGUMĂ** (*legume*), sb. f. „légume; ce qu'on mange avec le pain ou avec la polenta“.

Lat. **LEGUMEN**.

Friul. *liums*; vfr. *leün*, sav. *lion*; prov. *leim*; cat. *llegum*; sp. *legumbre*; port. *legume*.

Der.: *legumareŧ* (Lex. Bud.) „friand“ || *legumi* „manger, boire, absorber, prendre par petites quantités“.

976. **LEMN**, sb. n. „bois, morceau de bois“; *lemne* „bois à brûler“ — vr. dial. „arbre“ || ir. *lemne*; megl. *lemn* „bois“; ar. *lemn* „bois, arbre“.

Lat. **LIGNUM** „bois“; **LIGNA** „du bois à brûler“; cu înțelesul de „arbre“ îl găsim întrebuintat în epoca clasică numai de poeți (Virgiliu, Horațiu), dar mai tirziu înțelesul acesta apare des în limba curentă (Vulgata; Glos. Reich.); de altfel în parte din limbile romanice (v. mai jos), în gr. (ξύλον),

în alb. (*dru*) și în limbile slavice (bulg. дърво, sîrb. дрво, rus. дерево, pol. *drzewo*; comp. și slov. *drevo* „arbre“, *drva* „bois“) găsim aceeași asociațiune de idei.

Vegl. *lan*; rtr. *lain* „bois; arbre“, *laina* „bois (à brûler, etc.)“; it. *legno* „bois“, vit. „arbre“, *legna* „bois (à brûler, etc.)“; sard log. *linna*; vfr. *laigne*, m. și f., val. *leñ*; prov. *lenh*, *lenha*; vcat. *leny*, cat. *llenya*; sp. *leño*, *leña*; port. *lenho*, *lenha*.

Der.: dim. *lemnișor*; *lemnui* (it. *lemnuccio*); *lemnus* „verge de bois qui traverse l'époulin placé dans la navette du tisserand, fuserole“, trans. „allumette“, bot. „artemisia abrotanum“; bot. *lemnuscă* „lythrum salicaria“ || col. ar. *limniū* (Dalamatra) || bucov. *lemnui* (Marian, Crom. 51) „semblable à du bois“; bot. *lemnie* (Marian, Nașt. 84; Sat. 94, 95; Sez. IV, 24) „sorte de plante ligneuse qui ressemble à l'absinthe“ || *inlemni*, *lemni* (Gorjan, Hal. II, 118), ar. *limnusiri* (Dalamatra) „rester stupéfait, être frappé de stupeur“ || *untdelemn* „huile“, v. *unt*.

977. **Lemnar**¹, sb. m. „qui travaille le bois, charpentier; celui qui vend du bois“ || ar. *limnar* || < **LIGNARIUS**, -UM || cat. *lleyer*; sp. *leñero*; port. *lenheiro* (comp. it. *legnaiuolo*).

978. **Lemnar**², sb. m. „endroit où l'on coupe le bois, souche sur laquelle on fend le bois“ < **LIGNARIUM** (CGL. VI, 644) „lieu de dépôt pour le bois, chantier“ || it. *legnaio*; sard log. *linnarzu*; vfr. *laignier*, auvergn. *leñei*; prov. *lenhier*; (comp. friul. *legnarie*; it. *legnaia*; sp. *leñera*) || *lemnărie* „boiserie, charpente; dépôt pour le bois, chantier; commerce de bois“.

979. **L'emnamă** (băn.), sb. f. „tas de bois, grand nombre d'arbres“ < **LIGNAMEN** || rtr. *lainom*; it. *legname*; sard log. *linnamine* (Stat. sass. *linnamen*); vfr. *laignan*; prov. *lenham*; cat. *llenyam* (comp. sp. *leñame*).

980. **L'emnăt** (băn.), sb. „tas de bois, grand nombre d'arbres“ < **LIGNĒTUM** (CGL. II, 530); terminațiunea -ăt, în loc de -et, se explică prin influența lui *pomăt*.

981. **Lemnos**, adj. „ligneux, semblable à du bois“ < LIGNOSUS, -A, -UM || it. *le gnoso*; sard log. *linnosu*; cat. *lleyos*; sp. *leñoso*; port *lenhoso* || *a se înlemnoşa* (Lex. Bud.) „devenir ligneux“.

982. **LEȘIE**, sb. f. „lessive“ || ir. *lešie*. Lat. LIXIVA, -AM (CGL. VI, 652) < LIXIVUS, -A, -UM (= clas. LIXIVIA).

Rtr. *altschiva*; it. *lisci(v)a*; sard log. *lišia*; fr. *lessive*; sp. *lejia* (comp. vfr. *lessif*, berr. *lesif*, poit. saint. *lesi*, fr.-comt. *lesü*; prov. *leisiu*; cat. *leixiu*; sp. *lejio* < LIXIVUM).

Der.: *lešios* (Reteganul, Bibl. pop. 20) „alcalin“ || mold. bucov. trans. *lešier* (Şez, IX, 152; Viciu, Glos, 38, 56; Marian, Crom. 41) „pièce de grosse toile dans laquelle on met la cendre au-dessus du cuvier, quand on fait la lessive, charrier“ (cat. *lleixiver*) || *lešia*, băn. *lešeia*, *lešuia*, „lessiver, laver, nettoyer au moyen d'une lessive“ (fr. *lessiver*).

Impr.: bulg. *лешия*; croat. *lušija*, luat din vre-un dial. it. a fost împrumutat de ir. (*lušie*); tot astfel ar. *al(i)sivā* și alb. *al'sivə* sînt împrumuturi din ngr. ἀλσιβᾶ.

983. **LEȘINA**, vb. „être pris de faiblesse, défaillir, se trouver mal, s'évanouir, se pâmer; † se fatiguer, s'ennuyer (Bibl. 1688, Num. XXI, 4, etc.); bucov. „endommager“ (Marian, Desc. 207); *a se lešina* „défaillir, se trouver mal, s'évanouir“ (Carageale, Teatru 299) || ar. *liš(i)nare*, vb. intr. și refl. „s'évanouir, se pâmer“.

Lat. *LAESIONARE „blesser, faire du mal, endommager“ < LAESIONEM; din înțelesul trans. de „blesser, endommager“, păstrat încă pe alocuri (cf. *plămiile leșinatu-i-o*, Marian, Desc. 207), și mai ales din înțelesul refl. „se blesser, se faire du mal“, s'a putut ușor desvolta sensul de „se trouver mal—être pris de faiblesse“, de unde înțelesul comun de „s'évanouir“; în ce privește fonetismul, trecerea lui -*șiu-* din **lešūna* la -*și-* se explică din formele în care -*șiu-* se afla în poziție atonă (cf. *Tušina*) [Candrea].

Der.: *lešin* „défaillance, évanouissement“; *lešinătură* „défaillance, évanouissement; homme de rien“, ar.

lišinătură (Dalamatra) „défaillance, pâmoison“.

984. **LIMBĂ**, sf. „langue, langage, idiome; lame du couteau, de la broie; aiguille de balance; battant d'une cloche; garrot d'une scie“—vr. dial. „peuple (en parl. surtout des païens); †nouvelle, éclaireur“ || ir. *limbe* „langue; langage; battant d'une cloche“; megl. *limbă* „langue“; ar. *limbă* „langue; langage“.

Lat. LINGUA, -AM; înțelesul de „peuple“ nu e decît o traducere din vsl. ѡзыкъ care însemnează și „langue“ și „peuple“.

Vegl. *langa*; rtr. *laungia*; it. *lingua*; sard log. *limba*; fr. *langue*; prov. *lenga*; cat. *llengua*; sp. *lengua*; port. *lingua*.

Der.: dim. *limbuliță*, *limbuță* (friul. *lenguzze*; sic. *linguzza*, abr. *lenguçe*); *limbușoară* „petite langue“, bot. „iberis umbellata“ || olt. băn. trans. *limburuș* „luette“, trans. „aiguille de balance“ (Frincu-Candrea, Munții ap. 102; comp. sic. *linguedda*; nprov. *lengueto*; bulg. езиче „luette“, din езикъ „langue“; rus. язычекъ „luette“, din языкъ „langue“; pol. *języczek* „luette“, din *język* „langue“) || olt. Hațeg *limbare* (Rev. cr. lit. III, 159), ar. ~, „tumeur sur la langue, boutons sur la langue“; *limbareș*, ar. *limbar* „grand parleur, bavard“; *limbariță* „tumeur sur la langue“, bot. „alisma plantago“; ar. *limbăriță* „luette“ || Vilcea *limbătăți*, *limbotenii* (Şez. III, 97), pl. „nations étrangères, païens“.

985. **Limbut**, adj. „grand parleur, bavard, loquace“ < *LINGUUTUS, -A, -UM, influențat în fonetism de *limbă* || vit. *lingu(u)to*, sic. cal. *lingutu*, nap. *lenguțē*; sard log. *limbudu*; prov. *lengut*; cat. *llengut* (comp. it. *linguacciuto*, rezultat prin contaminațiune din *linguaccia* și *linguuto*; port. *linguarudo*, rezultat prin contaminațiune din *linguareiro* și **lingudo*) || dim. *limbuțel*, *limbuțică* (Jipescu, Opinc. 40) || *limbuție* „loquacitate“ || vr. băn. *limbuți* (Biblia 1688, Ps. LXVIII, 15; An. Car.) „bavarder“.

986. **LIMBRIC**, sb. m. „lombric, ascaride de l'intestin“ || ar. *limbric*.

Lat. LUMBRICUS, -UM, devenit *limbric*, prin trecerea lui -u- dinaintea lui m

în poziție atonă la -i- (v. Candrea BSF. I, 28), de unde, prin asimilarea vocalelor, *limbric*.

It. *lombrico*; vfr. *lombrī*; prov. *lombric*; cat. *llambric* (comp. port. *lombriga*) || berg. *lünbris*, piem. *lonbris*; sp. *lombriz* < LUMBRIX, -ICEM (CGL. II, 434; III, 477) sau refăcute din pl.

Der.: ar. *limbricos* „qui a des lombrics” || bot. *limbricarifă* „santolina chamaecyparissus”.

987. **LIMPEDE**, adj. „clair, limpide” || ar. *limpid*, *limbid*.

Lat. LĪMPĪDUS, -A, -UM; forma *limpede*, în loc de **limped*, se explică din pl. *limpezi*, după analogia lui *verde-verzi*.

Friul. *lampid*; ven. ver. *lampido*, mil. *lamped*, bol. *lempid*; sard log. *limpiu* (comp. sp. *limpio*).

Der.: dim. *limpej(i)or*; *limpeziu* (Alecsandri, P. pop. 14; Odobescu, III. 309) || *limpeziune*, *limpezie* (Gaster; Coresi, Caz. 1581, 49); † *limpegiune* (Cantemir, Ist. Ier. 32) „clarté, sérénité” || *limpeziș* „clarté, éclaircie” || *limpezi*, ar. *limpidzire* „clarifier, éclaircir, épurer” (comp. limpidare); *limpeziciune*, *limpezeală* „limpидité”.

988. **LIN**, adj. „tranquille, calme”.

Lat. LĒNIS, -E, devenit, prin schimbare de declinare foarte timpurie, LĒNUS, -A, -UM (atestat în CGL. V, 307).

It. *leno*; sard log. *lenu* || comp. it. *lene*; auv. *lē*; prov. *len* < LĒNIS.

Der.: dim. *linișor* (Gaster; Teodorescu, P. pop. 305; Alexici, Lit. pop. 83); *linuț* (Țiplea, P. pop. 111); *linișel* (Țiplea, P. pop. 111); † *linicel* (Dosoftei, V. Sf. 16 mai) || † *linie* (Coresi, Caz. 1581, 41, 61; Varlaam și Ioasaf 12, 116); † *lineațe* (Dosoftei, V. Sf. 10 mai) „calme, douceur” || *liniște* „tranquillité, calme, silence”; *liniști* „tranquilliser”; *liniștit* „tranquille, calme”; *liniștitor* „calmant”; *neliniște* „inquiétude”; *neliniști* „inquiéter”; *neliniștit* „inquiet” || † *cătelin*, *cătinel* „petit à petit” (v. *cîte*).

989. **Alina**, vb. „calmer, apaiser, adoucir” < *ALLENARE || it. *allenare* || *alinător* „calmant, consolant”; *alinătură* (An. Car.) „sublevatio” || † *inlina* „alleviare” (An. Car.), format prin schimbarea prefixului.

990. **Alinta**, vb. „caresser, mignar-

der, cajoler, dorloter, gâter (un enfant)” < *ALLEN(I)TARE < LENITARE, atestat în CGL. II, 415 cu înțelesul de „calmer, apaiser” (derivarea din *ALLEN(T)ARE care a dat it. *allentare*; vfr. *alenter*; prov. *alentar* e mai puțin probabilă din cauza înțelesului mai îndepărtat) || *alintător* „caressant”; *alintătură* (Cantemir, Div. lum. 85) „caresse, mignardise”.

991. **LÎNĂ**, sb. f. „laine” || ir. *lăre*; megl. *lona*; ar. *lină*.

Lat. LANA, -AM.

Rtr. *launa*; it. sard *lana*; fr. *laine*; prov. *lana*; cat. *llana*; sp. *lana*; port. *lã(a)*.

Der.: dim. *liniță* „laine à broder” || *lineț*, *linețe*, pl. (Marian, Crom. 13, 52; Sez. III, 70) „lainages” || *deslîna* „efiler, effiloche”.

992. **Lînar**, sb. m. „lainier” || ar. *lînar* || < LANARIUS, -UM || fr. *lainier*; prov. *lanier*; sp. *lanero* (comp. alb. *l'nur*) || *lînărie* „lainerie, lainage” (it. *laneria*; fr. *lainerie*; sp. *laneria*) || bot. *linariță*, *lînăriță*, *lînărică* „eriphorum; filago germanica” (comp. herba lanaria).

993. **Lînos**, adj. „laineux, couvert de laine” || megl. *lânos*; ar. *lînos* || < LANOSUS, -A, -UM || it. *lanoso*; sard *lanosu*; fr. *laineux*; prov. *lanos*; cat. *llanos*; sp. port. *lanoso*.

994. **LÎNCED**, † *linged*, adj. „languissant—†malade” || ar. *lîndzit*, *lîndzid*.

Lat. LANGUĪDUS, -A, -UM; forma *lînced* se explică prin influența altor cuvinte, ca *rinced*, *vilced*, *muced*.

Der.: † *lingegiune* „maladie” || *lincezime* (Lex. Bud.) „langueur” || *lincezi*, ar. *lîndzidzire* „languir, être malade”; *lincezeală* „langueur, faiblesse”.

995. **LINDIC**, sb. n. „clitoris”.

Lat. *LANDĪCA, -AM; de aci ar fi rezultat **lînzică*, forma romînească se explică însă din dim. *lîndicel* < *LANDICELLA, -AM (comp. fr. *landille* < *landicula), refăcut din pl. *lîndicele*, care a determinat schimbarea de gen.

Fr. *landie*.

Impr.: ung. *lindik*.

996. **LINDINĂ**, sb. f. „lente” || ir. *lîndire*; megl. *linden*; ar. *lîndină*.

Lat. LENS, LĒNDĪNEM (=LENDEM; cf. Candrea, Rev. ist. arh. VII, 81; Densușianu, Hist. l. roum. I, 139), devenit *lindine*, din al cărui pl. *lindini* s'a refăcut sg. *lindină* (comp. totuși LENDINA CGL. V, 369, și formele romănice de mai jos).

Muggia *glendina*; it. *lendine*, vic. ver. vberg. mil. gen. *lendena*, piem. *lendna*, piac. *leindna*, parm. *lendna*, urb. *lindin*, Cerignola *linne*, Campobasso *linne*, nap. *lennene*, sic. *linnina*; sard log. *lendine*; sav. *lendena*; prov. *lendena*; cat. *llemen*; sp. *liendre*; port. *lendea*; galiț. *jendena* || rtr. *lent*, val. Hainaut *lē* <LENDEM; fr. *lente*; prov. *lende* <*LENDITEM.

Der.: dim. *lindinea* (Marian, Insect. 467, 471) || *lindinos*, ar. ~ „plein de lentes“ (it. *lendinoso*; sard *lendinosu*; sp. *lendroso*; port. *lendeoso*).

997. LÎNDURĂ (ar.), sb. f. „hirondelle“—*alindură*, *arindură*.

Lat. *HĪRUND(Ī)NULA, -AM <HĪRUNDO, -DĪNEM, devenit *h i r u n d u l a, de unde **rundură*; trecerea lui *un* + cons. la -in- precum și asimilația *r-r* > *l-r* s'a făcut mai întâi în formele diminutive *rîndurea*, *arîndurice* > *alîndurice* și *rîndurică* (v. mai jos), unde vocala *u* precum și consonanta disimilată se aflau în poziție atonă (cf. Candrea, BSF. I, 28).

Friul. *rondul*, Muggia *rondula*, Arbedo *lundra*; piem. *rondola*, Lago Magg. *rondul*, abr. *rennele*; sard gal. *rundula*; prov. *randola*, *arendola*, nprov. *roundolo*, *dindoulo* (comp. alb. *dalëndüşe*) || it. *rondine*; sard log. *rundine*; vfr. *aronde* <HĪRUNDĪNEM (comp. sp. *golondrina*; port. *andorinha*).

Der.: dim. *rîndurea* (Piazza Armerina *rnuledđa*), *rîndurică* (comp. mai jos *rîndunică*); ar. *alîndurice*, *arîndurice*.

998. Rîndunea, sb. f. „hirondelle“ <*HĪRUNDĪNĒLLA, -AM, devenit **rîndenea*, de unde, sub influența lui *rîndurea* (v. mai sus *lîndură*), *rîndunea* || it. *rondinella*; vfr. *arondelle* (fr. *hirondelle*); prov. *lendorela* || dim. *rîndunică*, *rînduniță*, bot. „vincetoxicum officinale“ (amîndouă prin înlocuirea sufixului diminutival -ea cu -ică, -iță; comp. *rîndurică*, sub *lîndură*).

LÎNGĂ, v. *lung*.

999. LINGE, vb. „lécher“—vr. băn. pf. *lînș* || ir. *linze*; megl. *linziri*; ar. (a) *lindzire*, (a) *lindzeare* (pf. *alimșu*; part. *alimtu*).

Lat. LĪNGERE, LĪNXĪ, LĪNCTUM.

Sprs. *lenscher*; vlomb. *lenzer*, sic. *linciri*; sard log. *lingere*.

Der.: *lingător* „lécheur“ || *lingău* „écornifleur, parasite, pique-assiettes“ || *lingareș*, ar. *lingarsu* (Dalamatra) „friand, avide, vorace“ || † *lingări*, „lécher, flagorner“, † *alingări* (Dosoftei, V. Sf. 30 dec.) „écornifler, flatter, flagorner“; *lingăritor* (Lex. Bud.; Barcianu) „flatteur, écornifleur“; *lingăritură* (Dosoftei, V. Sf. 25 nov.; Lex. Bud.; Barcianu) „flatterie“; *lingăricios* (Molnar, Sprachl. 114) „friand, gourmand“ || *linguși* „flatter, flagorner“; *lingușire* „flatterie“; *lingușitor* „flatteur“; † *lingușitură* (Cantemir, Ist. ier. 13, 42; Div. lum. 83) „flatterie, flagornerie“; *lingușeală* (Tiktin; Barcianu) „flatterie, flagornerie“ || † *lingoșa* (Molnar, Sprachl. 275; Lex. Bud.) „flatter, flagorner“ || *linguri* (Barcianu) „flatter, flagorner“ || † *lingui* (An. Car.) „flatter, flagorner“; *linguitor* (An. Car.) „flatteur, flagorneur“; *linguitură* (Iorga, Studii XIII, 111) „flatterie, flagornerie“ || *linge-talere*, ar. *alîndzi-vasili* (Dalamatra) „parasite, pique-assiettes“.

Impr.: ung. *lingár* (Szinyei, 1341).

1000. Prelinge (a se), vb. „(s'é)couler, (s'en)fuir, dégoutter“ || ar. *sprilindzire*, *sprilindzeare* || <PER-LĪNGERE; pentru înțeles, comp. germ. *lecken* „lécher, couler, fuir“.

1001. LÎNGOARE (*lingoare*, *lungoare*), sb. f. „fièvre chaude, typhus; †maladie“ || megl. *langoari* și ar. *lingoare* „maladie“.

Lat. LANGUOR, -OREM; forma *lungoare* s'a desvoltat prin etimologie populară sub influența lui *lung*, poporul explicîndu-și denumirea *lingoarei* ca aceea a unei boale lungi.

Comp. alb. *l'engüer*.

Der.: ar. *linguros* „maladif, débile“.

1002. LINGURĂ, sf. „cuiller; tarière“—trans. „truelle“ (Lex. Bud.), „sorte

de fourche" (Viciu, Glos. 57); trans. *lîungură* (Viciu, Glos. 57), *lungură* (WgJb. VI, 78) || ir. *lingure*, *lungure* și megl. ar. *lingură* „cuiller“.

Lat. LINGULA, -AM.

Der.: dim. *linguriță* „petite cuiller“, trans. „clavicule; creux de l'estomac“, ar. *linguriță* și trans. *linguruță* (Lex. Bud.) „petite cuiller“; *lingurea* „clavicule, creux de l'estomac“, bot. „cochlearia officinalis“; *lingurică*, mold. ar. *lingurice* „clavicule, creux de l'estomac“; trans. *lingurici* (G. Maior, Zootehn. 74) „têtard“ (comp. nprov. *cuireto* „têtard“ < *cuie* „cuiller“), megl. *linguriciu* „clavicule, creux de l'estomac“ || băn. *linguraș* „têtard“ || augm. *linguroi* || *lingurar*, ar. ~ „(Bohémien) qui fabrique des cuillers“, trans. „sorte d'étagère pour les cuillers“ || trans. *linguri* (Molnar, Sprachl. 275; Lex. Bud.) „goûter, manger avec la cuiller“.

1003. **LINTE**, sb. f. „lentille“ || megl. *linti*; ar. *linte*.

Lat. LENS, LENTEM.

Friul. *lint*; it. sard log. *lente*.

1004. **LOC**, sb. n. „lieu, place, endroit“ || ir. *loc*; megl. și ar. *loc* „lieu; terre“.

Lat. LOCUS, -UM.

Vegl. *luk*; rtr. *lō*; it. *luogo*; sard log. *logu*; fr. *lieu*; prov. *loc*; cat. *lloch*; sp. *luego*; port. *logo*.

Der.: dim. *locșor*, *locuș* || *alocuri*, *alocure(a)*, mai adesea precedat de *pre* „par endroits, ailleurs“ || *înlocui* „remplacer“; *înlocuitor* „remplaçant“ || *locțiitor* „remplaçant“, de formațiune recentă, după fr. *lieutenant* || *mijloc* „milieu; moyen“ (v. *miez*).

Impr.: rut. *lok* „Grund, Ackergrund“.

1005. **Culca**, vb. „coucher“ || ir. *cucă*; megl. ar. *culcarî* || < COLLOCO, -ARE „mettre, placer, poser“, devenit de timpuriu, sub influența verbelor în -ICARE, *COLLICARE; cum însă forma fr. precum și parte din formele dialectale it. presupun un prototip cu -ŭ în loc de -o- în prima silabă (cf. G. Paris, Rom. X, 61, care presupune o influență a lui *culcita*), prototip ce se poate admite fără nici o dificultate fonetică și pentru cuvântul romînesc, se poate pleca pentru toate

cuvintele romanice dela o formă lat. vulg. *CŪLLICARE (cf. *culcaverit* în Lex. Salica); în ce privește înțelesul, observăm că dela expresiuni ca collocare aliquem în lectum (Cicero), s'a putut ajunge ușor, în trebuințindu-se collocare în mod absolut, la semnificațiunea romanică de „coucher“; de altfel înțelesul acesta îl găsim deja la Catul || it. *coricare* (abr. *kuleka*, Cerignola *kulkarse*, Campobasso *kulekarē*, sic. *kurkari*); fr. *coucher*; prov. cat. sp. port. *colgar*.

Der.: *culcuș*, ar. ~ (Dalamatra) „couche, gîte, tanière“.

1006. **Întruloca** (*întroloca*), *întntru-luca* (Iorga, Studii VI, 375), trans. *întornoca* (Gaz. Trans. 1887, p. 263) „assembler, réunir“ < INTER-LOCARE sau INTRO-LOCARE; forma *întornoca* pare a fi datorită unei confusiuni cu *întruni*.

1007. **LUA**, vb. „prendre“ || ir. *lă*; megl. *lari*; ar. *lăare*.

Lat. LĒVARE „lever, enlever“; înțelesul romînesc, care ne întîmînă de altfel și în latinitatea tîrzie (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 192), apare și în sardă și se explică ușor din acela de „enlever“; în celelalte limbi romanice s'au desvoltat și alte înțelesuri mai mult sau mai puțin apropiate de cel primitiv, după cum se poate vedea mai jos.

Vegl. *levur*; rtr. *alver* „gähren; aufstehen; aufheben“, friul. *jevâ* „ache-ter“; it. *levare*; sard log. *leare* „prendre“; fr. *lever*; prov. *levar*; cat. *llevar*; sp. *llevar* „porter, produire, apporter, enlever“; port. *levar*.

Der.: *luător* „qui prend, preneur“, *îlutoare* (Anal. Acad. XX, 472) „prise“; *îluătură* (Letop. II, 33; Anal. Acad. XX, 485) „action de prendre, de séparer, prise, rapine“ (rtr. *levadura*; it. *levatura*; fr. *levure*; prov. sp. port. *levadura*).

1008. **Aluat**, sb. n. „levain, ferment, pâte“ — băn. *aluwat* || ir. *aluât*, *awât*; ar. *alūat*.

Lat. *ALLĒVATUM < ALLĒVATUS, -A, -UM „élevé, soulevé“; în ce privește înțelesul, trebuie să amintim că *levare* primise de timpuriu și sensul de

„fermenter“, pe care-l regăsim în mai toate limbile romanice; comp. panis sine fermento, glosat prin id est sine levamento, Glos. Reich. (Densusianu, Hist. l. r. I, 192) și formele romanice de mai jos || rtr. *alvó*: friul. ven. ver. *levá*, cremon. *levat*, crem. berg. *leat*, com. mil. pav. *levá*, piem. *lva*, piac. *alvá*, nap. *levate*; prov. *levat*; cat. *llevat*, toate cu înțelesul de „levain, ferment“ < LEVATUM; comp. și it. *lievito*; sp. *leudo*; port. *levedo* < *LĒVĪTUM (= clas. LEVATUM) și numeroasele derivate romanice din *levare*, pentru a exprima noțiunea de „levain || dim. *aluățel*, băn. *aloțel* (An. Car.), *olățel*, megl. *luțol* „levain, pâte“ (mant. *alvadel*).

Anina, v. partea a II-a.

1009. **LUCI**, vb. „luire, briller“ || ar. *luțire*.

Lat. LUCĪRE (= clas. LUCERE; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 147; Candrea, Rev. ist. arh. VII, 82).

Rtr. *glüschir*; mil. pav. piem. *lusi*, regg. parm. *lusir*; vfr. *luisir*; prov. *luzir*; cat. *lluir*; sp. *lucir*; port. *luzir* || vit. *lucere*, vbellun. *luzer*, abr. *luce*; sard log. *lugere* < LUCERE.

Der.: ar. *luțit* „brillant“; *lucitor* „luisant, brillant, resplendissant“; *luciu* (sb. vb.) „surface unie, polie (de la mer, d'une rivière)“, adj. „brillant, poli, uni“, dim. *lucior*, *lucios* „brillant, poli, lucide“ || *luciș* (Teodorescu, P. pop. 558), †*luciuș* „surface unie, (de la mer, d'une rivière)“ || †*lucime* (Paliia, Exod. XXXVI, 35; An. Car.), „lumière, clarté“; băn. *lușine* „éclaircie“.

1010. † **Lucoare**, sb. f. „clarté, lumière; lueur“ < *LUCOR, -OREM || vit. *lucore*; sard log. *lugore*; fr. *lueur*; cat. *llugor*; prov. *lugor* || †*strălucoare* (Dosoștei) „clarté, lumière, lueur, brillant“, refăcut după *a străluci*.

1011. **Străluci**, vb. „briller“ — băn. „faire des éclairs“ || ir. *rezlutši*, cu prefixul schimbat || < *TRALUCĪRE (= clas. TRALUCERE), influențat de compusele cu *stră-* || rtr. *straglüschir* „faire des éclairs“; (it. *stralucente*), ven. *straluser*, vic. *stralusere*, mant. mir. *stralüşar*, vmil. *stralüşí*, pav. piem. *stralüsi*; nprov. *estralusido* „lu-

eur passagère“ (comp. sard log. *tra-lugere*; vfr. *tresluire*, Anjou *terluire*; cat. *traslluhir*; sp. *traslucir*; port. *trasluzir*) || *strălucire* „brillant, clarté“; *strălucit* „brillant, éclairé“; *strălucitor* „brillant“, zool. *străluc* (Marian, Insect. 98) „cerambyx moschatus“.

1012. **Luceafăr**, sb. m. „étoile du matin, étoile du soir“ || ar. *luțeafir(e)* || < LUCĪFER, -ĒRUM || sp. *lucero* și port. *luzeiro* nu pot fi derivate, din cauza dificultăților fonetice, din prototipul latin, ci par mai curînd formațiuni proprii din *luz* „lumière“ || dim. *luceferel*, *lucefeior* (Tocilescu, Mat. 126).

1013. **LUCRA**, vb. „travailler, faire agir“ || ir. *lucră*; megl. *lucrari*; ar. *lucrare*.

Lat. LUCUBRARE „veiller pour travailler, travailler pendant la nuit“, devenit **lucurare* și pe urmă, prin sincopa lui *u*, *lucrare*; înțelesul romînesc se explică ușor din cel latin: la origine *lucrare* a trebuit să însemneze numai „travailler pendant la nuit“ și se întrebuinta mai ales cînd era vorba de femeile care lucrau, torceau seara (comp. pasagiul dela Titu Liviu I, 57, în care se vorbește de Lucreția, soția lui Tarquinius Collatinus care lucra seara torcînd lîna: *inter lucubrantes ancillas*); cu vremea cuvîntul a primit o accepțiune mai largă, fiind aplicat la orice fel de lucru; forma aceasta ne duce deci spre timpurile primitive ale vieții Romînilor și stă în legătură cu ocupațiunile dela țară ale poporului nostru; de altfel cuvînte înrudite cu cel romînesc și păstrate în aceleași împrejurări apar într'o altă parte a domeniului romanic, în dialecte fr.: Grand' Combe *luvrá*, elv. *luvrá*, *luvré* „veiller“, sav. *levrá* „soigner les bêtes la nuit“, bourg. *lovre*, Bournois *lovra*, Grand' Combe *luvr*, elv. *lovr*, *lövr* „veillée“, Maine *lügrō* „petite lumière“, *lügroné* „travailler sans voir clair“ (cf. Zs. rom. Ph. XVIII, 221; XXII, 487, XXV, 612; Bull. pat. Suisse rom. III. 38; VII, 32) [Densusianu, BSF. II, 17].

Der.: *lucrător*, ar. *lucritor*, adj. „travailleur, actif“, sb. „travailleur, ouvrier“ (comp. *lucubratorius*); *lucrătură* „action de travailler, etc.“ || *lucru*, ir. megl. ar. ~ „travail, ou-

vrage; chose“; dim. *lucrușor*; *lucrișor*; *lucruleț* (Jipescu, Opinc. 107) || † *lucrăreț* (Cantemir, Div. 146; Dosoftei, V. Sf. sept. 14) „travailleur, actif“ || † *lucroi* (Dosoftei, V. Sf. april 44) „travailleur, actif“, (*albină*) *lucroaie* (Marian, Ins. 144) „abeille ouvrière“ || ar. *lugurie* „ouvrage, chose“ || *prelucra* „refaire, remanier“.

1014. **LUME**, sb. f. „monde“ — vr. și dial. „lumièră“ (Ps. Sch. XXXVI, 6; XLVIII, 20; LXXXVIII, 16; Coresi Ps. XXXVI, 6; XLVIII, 20; Letop. I, 161) || ir. *lume*; megl. *lumi* și ar. *lume* „monde“.

Lat. **LUMEN** „lumièră“; înțelesul primitiv s'a păstrat în anumite expresiuni ca: *i se întunecă lumea înaintea ochilor* (Reteganul, Pov. ard. V, 12; Creangă, Scrieri I, 317); *nu-mi văd lumea înaintea ochilor de neceaz* (Creangă, ibid. 190); *începu a orbecăi... doar d'o găsi vre-o potecă care s'o scoată la lume* (Ispirescu, Leg. 396), dar mai ales în construcțiunea *lumea ochilor* sau *lumea ochiului* (destul de deasă la scriitorii vechi, păstrată pe alocuri în graiul poporului), înlocuită astăzi prin *lumina ochiului* sau *ochilor* „prunelle, pupile“ (comp. it. *luce degli occhi*; friul. *lus dal voli*; port. *luz dos olhos*; cf. Rom. Forsch. XIV, 367); înțelesul de „monde“ se datorește influenței vsl. *свѣтъ* „lumièră“ și „monde“.

Rtr. *glüm*; it. *lume*; vfr. prov. *lum*; cat. *llum*; sp. *lumbre*; port. *lume*.

Der.: dim. *lumiță*; *lunuță* || *lumesce* ar. ~ „séculier, temporel, mondain“; *lumește*, ar. ~ „mondainement“ || † *lumean* (Dosoftei; Gaster) „séculier, laïque“ || *lumeț* „mondain, ayant le goût des plaisirs mondains“ || *lumicios* (Șez. VII, 111) „laïque, mondain“.

1015. **Lumînare** sb. f. „bougie, chandelle“ || megl. *luminari*; ar. *luminare* || < **LUMINARIA**, pl. lui **LUMINARE** || friul. *luminere* „abbaino“; vven. *luminare*, *Aquila lumenera*, votrant. *luminera*; fr. *lumièră*; prov. *lum(i)niera*; cat. *llumenera*; sp. *lumnera*; port. *lumieira* || dim. *luminărică* (*luminărică*), bot. „verbascum; gentiana asclepiadea“; *lumînărea* (*luminărea*) || *lumînărar* „marchand, fabricant de chandelles“; *lumînărarie* „fabrique de

chandelles“, col. „quantité de chandelles“.

1016. **Lumină**, sb. f. „lumièră; bougie“ || ir. *lumirē*; ar. *luḡinā* || < ***LUMINĀNA**, -AM, dintr'un adj. ***LUMINĪNUS**, -A, -UM < **LUMEN**, -MĪNIS, devenit **lumnina*, de unde, prin reducerea lui -mn- aton la -m-, *lumină* [Candrea] || dim. *lumi-niță*; *luminuță* (Cantemir, Div. 40); *luminușe* (Marian, Immorm. 383); băn. *luḡinișcă* || *lumiḡiș* „éclaircie, clai-rière“ || *luminos*, ar. *luḡinos* „lumineux, clair“.

1017. **Lumina**, vb. „éclairer, illuminer, éclaircir“ || ar. *luḡinare* || < **LUMĪNARE**, influențat în fonetism de *lumină* || friul. *luminā*; vit. *luminare*; vfr. *lumer*; prov. *lumenar*; port. *lumi-iar* || comp. formele mai frecvente: it. *alluminare*; fr. *allumer*; prov. cat. *alumenar*; sp. *alumbrar*; port. *al(l)umiar* < ***ALLUMINARE** || *luminat* „éclairé, illuminé, illustre“, sb. „éclair-rage“; *luminător* „qui éclaire, éclairant“; † *luminătură* (Paliia, Exod. XXXV, 14; Coresi, Caz. I, 132, 459) „lumièră, flambeau, luminaire“; *lumi-năție* „Seigneurie“ || † *luminăciune* (Cipariu, Princ. 221) „lumièră“ (comp. *luminatio*, -ione m) || † *înlumina* „éclairer“ (An. Car.; Țichindeal, Fab. 195) || † *strălumina* (Dosoftei) „éclairer“.

1018. **LUNĂ**, sb. f. „lune; mois“ || ir. *lurē*; megl. și ar. *luḡā* „lune“.

Lat. **LUNA**, -AM „lune; mois“.

Vegl. *lojna*; rtr. *glūna*; it. sard *luna*; fr. *lune*; prov. *luna*; cat. *lluna*; sp. *luna*; port. *lua*.

Der.: dim. *luniță*; *lunuță* (Voronca, Dat. cred. 593; Marian, Nunta 211); *lunișoară* (Jipescu, Răur. oraș, 282); *lunuliță* (Doine, 160) || *aluniță*, *alunea*, *alunică* „lentille, grain de beauté“ (v. *Alună*).

1019. **Luni**, sb. f. „lundi“ || ir. *lur*; megl. ar. *luḡi* || < **LUNIS** [scil. **DIES**], refăcut din **LUNAE** după analogia lui *martis*, *jovis*, etc. (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 504; Candrea, Rev. ist. arh. VII, 82) || vegl. *lojne*; friul. *luni* (v. alte forme rtr. la Gartner, în Gröber, Grundr. I², 612); vit. ven. sic. *luni*, piem. *lūnes*; sard log. *lunis*; vfr.

prov. (di)luns; cat. dilluns; sp. lunes; comp. it. lunedì; fr. lundi < LUNAE-DIES || Lunel, băn. Luñilă, megl. Lunce „nom donné à un bœuf né le lundi“; Lunica, Lunaia „nom donné à une vache née le lundi“.

1020. **Lunatic**, -ă, adj. „lunatique; né le même mois“ || ar. *lunatic* || < LUNATICUS, -A, -UM || sard log. *lunadigu* „stérile“; vfr. *lunage* || † (a se) *lunătăci* (Prav. Mat.-Bas. col. Buj. 424) „avoir les menstrues“; † *lunătăcie* (ibid.) „menstrues“.

1021. **LUNECA** (*aluneca*), vb. „glisser“ — † *lureca* (Ps. Sch. XXXIV, 6; LV, 13) || megl. *luricari*; ar. *alunicare*, *arunicare*.

Lat. LUBRICARE, devenit *lurecare*; trecerea lui -r- la -n- în forma *luneca* nu e pe deplin lămurită. Să admitem oare influența unei forme **leneca* dispărute astăzi și care ca și prov. *lenegar* „glisser“ ar fi reprezentat un prototip *LENICARE derivat din LENIS, al cărui înțeles „doux au toucher“, a putut ușor evolua spre acela de „uni, poli, lisse, glissant“, pe care îl găsim în prov. *len* „lisse, glissant“, și care s'a putut transmite și derivatului verbal dându-i semnificațiunea de „glisser“? Oricum, forma ar. *arunicare* rămîne de explicat.

Vfr. *lovergier*, Bournois *lerġi*, lor. *lorġi*, montbél. *lurġjé* (cf. Thomas, Nouv. essais, 292).

Der.: (a) *lunecător* „glissant“; † *lunecătură* (Tiktin), ar. *arunicitură* (Dalamatra) „glissade“ || † *lunicăciune* (Dosoței, Ps. vers. 504; Lit. Rug. 30, 31) „glissement; incertitude“ (comp. *lubricatio*, -onem) || (a) *lunecos*, ar. *alunicos*, *arunicos* „glissant“ || (a) *lunecuș* „glissoire; verglas“.

1022. **LUNG**, adj. „long“; sb. „longueur“ || ir. megl. *lung*; ar. *lungu*.

Lat. LONGUS, -A, -UM.

Vegl. *luang*; rtr. *lung*; it. *lungo*; sard log. *longu*; fr. *long*; prov. *lone*; cat. *llong*; sp. *luengo*; port. *longo*.

Der.: dim. *lungușor*, *lungșor* (Cantemir, Ist. ier. 207); *lunguț* (Lex. Bud.; Alexici, Lit. pop. 112); *lungel* (Tocilescu, Mat. 974); *lunguleț* || *lungăreț* (comp. *lătăreț*), *lungureț* (Tiktin), *lunguieț*, băn. *lunguiuș* „oblong, allongé,

un peu long“ || augm. *lungan*, *lungău*, *lungoi*, băn. *lungoñ* (An. Car.), *lungoci* (Stamati, Wb. 595) „longue perche (en parl. d'un homme)“ || *Lungilă* (Creangă, Scrieri I, 245) „personnage mythique des contes roumains“ || *lungime*, ar. *lundzeami* (Dalamatra) „longueur“ || *lungi*, ar. *lundzire* „allonger, prolonger“; † *lungitură* (Letop. II, 159) „prolongement“ || *lungiș*, mai ales în expr. *de-alungiș(ul)*, în *lungiș* „le long, tout au long“ || *de-a-lungul*, ar. *de-a-lungului* „le long, tout du long“ || † *delunga* „écarter, éloigner, traîner en longueur, différer, ajourner“, format din locuțiunea **delung*, păstrată astăzi sub forma *îndelung*, întocmai ca *depărta* din *departe* (comp. it. *dilungare*; vsp. *delongar*); *îndelung* „qui dure longtemps, de longue durée“, adv. „longtemps, longuement, pendant longtemps“; *îndelunga* „différer, faire durer longtemps“; *îndelungat* „qui dure longtemps, de longue durée“; † *îndelungareț* (Let. II, 18) „qui dure longtemps“.

1023. **Lîngă**, prép. „près de, à côté de“ || megl. *angă*; ar. *ningă* || < LONGO, devenit **lungă*, și apoi *lîngă*, prin trecerea lui -un- la -în- în silabă atonă, cuvîntul acesta, ca orice prepoziție, fiind întrebuintat ca aton în frază (cf. Candrea, BSF. I, 28); forma ar. e rezultată prin asimilarea lui *l* cu *n*; aceiaș asimilațiune trebuie să se fi întimplat și în megl. unde *angă* presupune un mai vechi **nangă* < **ningă*; pentru înțeles comp. it. *lungo la casa*, *lungo il fiume*, *lungo me*, vfr. prov. *lone* „à côté de“ (comp. expr. prov. *lone un bosc*, *lone ella*, etc.) || În legătură cu alte prep. a dat naștere la o mulțime de forme dialectale contrase: *de + lîngă* > trans. *dîngă*, *dîngă* (Reteganul, 1 rand. 177; Tocilescu, Mat. 482; Alexici, Lit. pop. 134); *p(r)e + lîngă* > *pîngă*, *pîngă*, băn. *prîngă*, *prîngă* (WgJb. III. 325, IV, 330; Corcea, Bal. 74; Țiplea, P. pop. 114), megl. *prîngă*.

1024. **Alunga**, vb. „chasser, éloigner“ < AL-LONGARE || it. *allungare* „allonger“, vit. *alongare* și vlomb. *alongar* „éloigner“, vven. *allungarsi* „s'éloigner“; vfr. *aloignier* „écarter, repousser“; prov. *alongar* „allonger;

éloigner, exclure“; cat. *allongar* „allonger“; sp. *alongar* „allonger, différer“; port. *alongar* „allonger“, *alongarse* „s'éloigner“.

1025. **Prelung**, adj. „allongé, oblong; prolongé“ || ar. *spirlungu* || < PERLONGUS, -A, -UM || vgen. *perlongo* „maigre“, nap. *sperlonga* „donna alta“, sic. *spirlongu* „très long“; comp. it. *spirlungone* și abr. *sperlungone* „longue perche (en parl. d'un homme)“ || bot. *p(r)elungoasă* „glechoma hederacea“, numită astfel din cauza tulpinei lungi și tiritoare ca a iederei, ar. *spirlungos* „allongé, oblong“ || ar. *spirlundziri* (Dalametra) „rendre allongé, donner une forme oblongue“.

1026. **Prelunga** (vr. dial.), vb. „ajourner (Iorga, Studii X, 151; Tocilescu, Mat. 1335); *prelungat* „long, étendu“; prin schimbare de conj., sub influența lui *a lungi*, a rezultat forma actuală *prelungi* „prolonger“ < PER-LONGARE (comp. clas. PRAELONGARE și forma tirzie PROLONGARE) || vit. *perlongare*, valtel. *sperlongare*, abr. *sperlungă* sic. *spirlungari*; vfr. *parlongier*; prov. *perlongar*.

1027. **LUNTRE**, sb. f. „canot, barque“. Lat. LUNTER, -TREM (= clas. LINTER; cf. Schuchardt, Vok. II, 235).

Alb. *l'undrë* (dalm. *lundro*); sic. *luntru*. Der.: dim. *luntricică*; *luntrișoară*; băn. trans. *luntriță* || *luntraș*, † *luntrar* „nauta“ (An. Car.; comp. lintrarius) || *luntri* „conduire une barque“ (alb. *l'undron*).

1028. **LUP**, sb. m. „loup“ || ir. megl. ar. *lup*.

Lat. LŪPUS, -UM.

Rtr. *luf*; (it. *lupo*) ven. *lovo*, mant. mil. *lof*, cremon. *louf*, pav. piac. parm. regg. mir. *lov*, bol. *low*, nap. *lupe*, sic. *lupu*; fr. *loup*; prov. *lop*; cat. *llop*; sp. port. *lobo*.

Der.: dim. *lupușor* || *lupo* (Alec-sandri, P. pop. 151; Iorga, Studii VII, 303), băn. *lupo* „gros loup; gris

comme le loup, au poil de loup (en parl. des bœufs et des chevaux)“; *lupo* (Molnar, Sprachl. 105; Țichindeal, Fab. 185), ir. *lupo*, ar. *lupo* „louve“, bot. „orobanche ramosa“; *lupo* „louve“ || *lupan* (Voronca, Dat. cred. 651; Marian, Ornit. I, 257; Damé, Term. 27) „gros loup; au poil de loup (en parl. des bœufs)“; cu acest din urmă sens dim. *lupănaș* și *lupănel* (Marian, Ornit. I, 257); *lupăna*, dim. *lupănică* (Marian, ibid.) „au poil de loup (en parl. d'une vache)“ || *lupei* „au poil de loup (en parl. d'un chien)“ || *lupos* (Marian, Sat. 333) „plein de loups“ || *lupesc* „de loup“; *lupește*, † *lupiș* (Țichindeal, Fab. 8) „à la manière des loups“.

1029. **Lupe**, (ir.), sb. m. „louve“ < LUPA, -AM || lomb. piem. *lova*; fr. *louve*; prov. *loba*; cat. *loba*; sp. port. *loba* || dim. *lupițe*.

1030. **LUPTA**, vb. „lutter, combattre“.

Lat. LUCTARE.

Alb. *l'ufton* (> ar. *l'uftare*); rtr. *lutter*; it. *lottare*; fr. *lutter*; prov. *lochar*; cat. *lluytar*; sp. *luchar*; port. *lutar*.

Der.: *luptător* „lutteur“ || *luptaci* (Ivireanul, Did. 123; Cihac) „lutteur“.

1031. **Luptă**, sb. f. „lutte, combat“ < LUCTA, -AM || alb. *l'uftë* (> ar. *l'uftă*); rtr. *luotta*; it. *lotta*; sard. *lutta*; fr. *lutte*; prov. *locha*; cat. *lluyta*; sp. *lucha*; port. *luta*.

1032. **LUT**, sb. n. „terre glaise“ || ir. ar. *lut*.

Lat. LUTUS, -UM.

Rtr. *lut*; it. *loto*; sard. log. *ludu*; cat. *llo*; sp. port. *lodo* (comp. nprov. *lodo* „vase“).

Der.: dim. *lutișor* (Cihac; Tiktin) „ocre“ || *lutărie* „fosse d'où l'on tire la terre glaise“.

1033. **Lutos**, adj. „argileux“ || ar. ~ || < LUTOSUS, -A, -UM || it. *lotoso*; sard. log. *lodosu*; sp. port. *lodoso*.

M

1034. **MĂCELAR**, sb. m. „boucher“.

Lat. MACELLARIUS, -UM || sprs. *mazlé*; it. *macellaio*; vfr. *maiselier*; prov. *mazelier* || † *măcelăresc* (Iorga, Studii, X, 24, 25) „de boucher“ || *măcelări* „égorger, tuer, massacrer“ || *măcelărie* „carnage, massacre, boucherie“ (sprs. *mazleria*).

1035. **MĂCINA**, vb. „moudre“ || ir. *macirâ*; ar. *măfinare*.

Lat. MACHINARE (= clas. MACHINARI) „imaginer, exécuter“; înțelesul romînesc apare în latinitatea de mai târziu (Densusianu, Hist. l. roum. I, 192).

Vegl. *maknur*; friul. *masaná*; it. *macinare*; sard log. *ma(r)ginare*; vsp. *maznar*.

Der.: *măcinătură* „action de moudre, mouture“ (friul. *masanadure*; it. *macinatura*) || *măciniș*, megl. *măfiniș* „mouture, blé moulu“ || *măcinar* (Teodorescu, P. pop. 140) „meunier“.

1036. **MĂCIUCĂ**, sb. f. „massue“ — trans. *mocioacă* (Lex. Bud.); băn. *moșucă*, *moșoacă*, *moșoc* || megl. *măcioc*; ar. *măciucă*, *mățucă*.

Lat. *MATTEUCA, -AM < MATTEA; parte din forme se explică prin schimbare de gen și de sufix (cf. mai jos).

Rtr. *mazzüch*; it. *mazzocco*, ven. *mazoka*, bol. *mazzoka*, Urbino *mazzokka*, teram. *mazzokke*; sard *matzokka*; fr. *massue*; nprov. *massugo*, *massoco*; sp. *mazuca* „iris“.

Der.: dim. *măciuchiță*; *măciucufă* (Sevastos, Pov. 38; Voronca, Dat. cred. 194, 412, 650; Marian, Ins. 186; Vasiliu, Cînt. 61) || augm. *măciucoaie* (Reteganul, Pov. pop. 2) || † *măciucaș* (Cuv. d. bătr. I, 287) „bourreau“ || *mă-*

ciucat, *măciucos* „en forme de massue, grossier“; *mășcat* „à gros grains; à grosses cornes“, megl. *măcicat* „gros“, amîndouă formele rezultate din *măciucat* care a devenit *măcicat* (pentru schimbarea lui *č* în *ș*, comp. *pișca*); dim. *mășcățel* (Marian, Desc. 108) || *măciuca* (Alexici, Lit. pop. 40, 41) „frapper avec la massue“ (teram. *mazukkă*; nprov. *massuca*).

Impr.: rut. *мачуг* „Keule“; ung. *macsuka*, *matyuka*, *macsukás* (Szinnyi, 1378-9).

1037. **MACRU**, adj. „maigre; (viande) sans os“ || ar. (a) *macru*.

Lat. MACER, -CRA, -CRUM.

Vegl. *muogro*: rtr. *meger*; it. *magro*; sard *magru*; (fr. *maigre*); prov. cat. *magre*; sp. port. *magro*.

Der.: Mț. Sucevei *macrină* (Șez. III, 70) „grosse“ || † *măcrime* (Lex. Bud.) „maigreur“.

MĂDULAR, v. *miez*.

MĂDUVĂ, v. *miez*.

1038. **MAI**¹, sb. n. „maillet, battoir“ — vr. trans. „marteau“ (Tiktin) || megl. ar. *mal'ü*.

Lat. MALLEUS, -UM.

Alb. *maj*; rtr. *maigl*; it. *maglio*; sard log. *mažu*; fr. *mail*; prov. *malh*; cat. *mall*: sp. *majo*; port. *malho*.

Der.: dim. *măiuț* (Rev. cr.-lit. IV, 145; friul. *majuzz*); *măiug* „maillet, mailloche, pieu“, *măiuc* (Șez. VIII, 148); † *măiugel* (An. Car.) || *măiag* „maillet, battoir“ (Polizu), „balise“ (Damé, Term.), Mehedinți „pieu“.

1039. **Măior** (trans.), sb. n. „petit mar-teau„ (Viciu, Glos. 58) < MALLEOLUS, -UM || ver. *majol* mil. *majö*, parm. *majöl*, bol. *majol*, toate însemnând „mazzo, mazzuolo“; it. *magliuolo*, vfr. *maillol*, prov. *malhol* și sp. *majuela* „bouture, crossette de vigne“, galiț. *amalhó* „courroie pour attacher les souliers“.

1040. **MAI**², sb. „mai“ || ir. *mái*; megl. ar. *maĩ*.

Lat. MAJUS, -UM.

Alb. *maj*; rtr. *meğ*; it. *maggio*; sard camp. *maju*; fr. prov. *mai*; cat. *maig*; sp. *mayo*; port. *maio*.

1041. **MAI**³, adv. „plus; encore; presque“ — † „davantage“ || ir. megl. *maĩ*; ar. *ma*.

Lat. MAGIS, devenit **mais*, **mas* și mai târziu *mai*; ar. *ma* reprezintă pe *mas* întrebuițat ca aton și cu vremea a înlocuit pretutindeni pe *mai* (Andrea, Elém. lat. 30).

Alb. *mε*; rtr. *ma*; it. *mai*, *ma*; sard *mai*; fr. prov. *mais*; cat. *may*; *més*; sp. *mas*; port. *mais*, *mas*.

Der.: ar. *maš* „seulement“.

Impr.: rut. *ман* „mehr“ *ман... ман* (compar.) „entweder...oder“; *манже* „fast“; bulg. *ман* „presque“.

1042. **Numai**, adv. „seulement“ || ar. *numá* || < NON MAGIS (Densusianu, Hist. I. roum. I, 171) || rtr. *nomma*; ven. *noma*, vic. *nomé*, ver. *noma*, lomb. *nomá* (*domá*), vgen. *noma*; périg. *numa*; comp. vit. *non—ma*; vfr. *ne—mais*; prov. *no—mas*; cat. *no—més*; sp. *no mas*.

1043. **MĂIESTRU**, adj. „habile, adroit; merveilleux; magique“; sb. f. *măias-tră* „fée des contes populaires“

Lat. MAGISTER, -TRUM, cu căderea lui -G- întâmplată deja în latina vul-ară, (cf. BSF. I, 19).

Alb. *mještrε*; friul. *mestri*; it. *maestro*; sard log. *mastru*; fr. *maître*; prov. cat. *maestre*; sp. *maestro*; port. *mestre*.

Der.: *măiestrie* „adresse, talent, maîtrise, art“, *măiestrii*, pl. „artifices; charmes, sortilèges; † outil ingénieux“ (Tiktin); vfr. *maistrie*; prov. *maestria*; cat. sp. *maestria*; port. *mestria* || † *măiestri* (Tiktin) † „ourdir des intrigues“;

† *a se măiestri* (Tiktin) „acquérir de la sagesse“.

1044. **MAMĂ** (*mumă*), sb. f. „mère“ — Mehedinți „reine des abeilles“; † gen.-dat. sg. *mumîniei* și nom. ac. pl. *mumîni*, păstrat numai gen.—dat. sg. în expresiunea *mîni-ta* || ir. *măme*; megl. și ar. *mamă*, *numă* (*mumōñt*, *mămîñt*) „mère; reine des abeilles; goître“, în ar. și „nourriture qu'on donne aux enfants“.

Lat. MAMMA, -AM „mamelle; mère“; în-țelesul de „goître“ s'a desvoltat, prin-tr'o schimbare semantică ușor de înțeles, din acela de „mamelle“, iar cel de „reine des abeilles“ e datorit influenței bulg. *матка*. Forma *mumă* se explică prin influența labialisatoare a celor doi *m*, și alterarea fonetică s'a produs mai întâi în forma *mă-mîni* > *mumîni* < MAMMANEM, atestată în inscripțiuni (cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 139). Cît privește *îmă*, des întrebuițat în textele vechi el se explică din forma redusă *mă(-sa)* căreia s'a prepus *î*.

Alb. *mεmε*; rtr. it. *mamma*; sard *mama*; fr. *maman*; nprov. *mamo*; cat. sp. port. *mama*.

Der.: dim. *mămiță*; *mămuță* (it. *mammuccia*); *mămică*; *mămucă*; *mă-mae*; *mămușoară*; *mămuțică* (Bura-da, Dat. 115); *mămucută*; *mămăiță*; *mămăică*; *mămulică*; *mămulită*; *mă-mul'ioară* (Țiplea, P. pop. 112); *mă-mulucă* (Onișor, P. pop. 74; Țiplea, P. pop. 112) || *mumină* (Marian, Ins. 144) „reine des abeilles“ || ar. *mamcă* (Dala-metra) „goître“ || zool. *mămăruță* „bête à bon Dieu“ < *mamă* + *Măriuță* (cf. Marian, Ins. 107).

MĂNUNCHI, v. *mînă*.

1045. **MĂR**, sb. n. „pomme“; sb. m. „pommier“ — băn. *mară* (An. Car.) „pomme“ || ir. *mer*; megl. *mer* „pom-mier“, *mēră* „pomme“; ar. *mer*, și cu înțelesul de „pommette“.

Lat. MELUM (= clas. MALUM; cf. Den-susianu, Hist. I. roum. I, 71); MELA, pl. lui MELUM, devenit sg. fem.; *măr* cu înțelesul de „pomme“ e refăcut după pl. *mere*.

Alb. *motε*; vegl. *Mail* (păstrat în

nume de localități); rtr. *mail*; it. *melo*; sard *mela*; nprov. *melo*.

Der.: dim. *merișor* „petite pomme, petit pommier; *buxus sempervirens*, vinca herbacea, *vaccinium vitis idaea*“; *măruț* (Țiplea, P. pop. 112; comp. it. *meluzza*); ar. *miruș* și *miric* || *meret* „pommeraie“ (it. *meleto*) || *meriș* „pommeraie“.

1046. **MĂRĂCINE**, sb. m. „ronce“ — vr. dial. *mărăciune* (Cantemir, Ist. ier. 71; Lex. Bud.; Marian, Nașt. 321; Nunta 574; Sez. III, 61; IV, 135; VII, 83; VIII, 29; WgJb. IX, 203, 206, 220; Gr. n. I, 307); †*mărăcin* (Coresi, Tetrav. Marcu XV, 17); băn. *mărășină*, *mărășin* || megl. *mărfin*; ar. *mărăține*.

Lat. MARRUCĪNA, -AM (atestat sub forma transcrisă greșit MARRUGINA „espèce de paliure, sorte de ronce“ CGL. II, 127), derivat din *MARRUCA (păstrat în it. *marruca* „sorte de buisson épineux“) a cărei origine trebuie căutată în MARRA „Hacke zum Ausjäten des Unkrauts“. Forma normală **mărucină* a devenit *mărăcină* prin influența numelui de plantă *mă-tăcină*; în *mărăciune* s'a substituit terminațiunii -*cină* sufixul -*ciune*, ca în *mătăciune*, *mortăciune*, etc.

Alb. *mərkinə*, „rhamnus zizyphus“ || comp. alb. *mərkinə* < *MARRUCĪNEA.

Der.: dim. *mărăcinaș* (Teodorescu, P. pop. 177; Marian, Nunta 480; Sevastos, Nunta 361) || col. *mărăciniș* „ronceraie“ || zool. *mărăcinar* „pratincola rubetra“ (Marian, Ornit. I. 261) || *mărăcinos* „plein de ronces“.

1047. **MARE**¹, sb. f. „mer“ || ir. *măre*; megl. *mari*; ar. *amare*.

Lat. MARE.

Vegl. *mur*; rtr. *mer*; it. sard *mare*; fr. *mer*; prov. cat. sp. port. *mar*.

Der.: dim. ar. *mīrică* (Dalametra).

1048. **MARE**², adj. „grand, gros“ || ir. *măre*; megl. *mari*; ar. *mare*.

Lat. MAS, MAREM „mâle“; înțelesul romînesc se explică prin faptul că ideea de „mărimă“ a fost asociată de aceia de virilitate, aceste două noțiuni fiind apropiate; cuvîntul a fost probabil aplicat în înțelesul romînesc mai întîi în cazul cînd era vorba de animale, și se poate ca și această desvoltare semantică să stea

în legătură cu vieța păstorească a Romînilor. De altfel e posibil ca și alb. *ma* „grand, gros“ să fi influențat asupra evoluțiunii semantice a formei romîne, dată fiind asemănarea între ele.

Der.: dim. *mărișor*, ar. *mīrișor* (Dalametra); *măricel*; *măruț* (Marian, Nașt. 418; Voronca, Dat. cred. 715) || augm. Bihor *măroe* (Conv. lit. XX, 1013); *mărigan* (WgJb. IV, 329) || *măreț* „superbe, grandiose; fier, hautain“; *măreție* „magnificence, pompe“; ar. *mīreață* (Dalametra) „fierté; gloire“ (comp. alb. *mañeni* „Stolz, Hoheit“) || †*măros* „fier, hautain“ (An. Car.); †*măroșie* „fierté, arrogance“ (ibid.); †*a se măroși* „s'enorgueillir, devenir arrogant“ (ibid.) || *mărie*, ar. *māri'le* „gloire, splendeur, majesté“ || *mărimă*, ar. ~ „grandeur, grosseur“ || †*maimare* (Tiktin), ar. *ma-mare* „préposé“ || *mări*, ar. *mārire* „agrandir, accroître, augmenter, hausser“ (comp. alb. *mažon* „vergrößere, lobe“); †*glo-rifier*; †*a se mări*, ar. *si mārire* „s'enorgueillir“; *mārire*, ar. ~ „action d'agrandir, etc.; gloire, louange“; *mărit*, ar. ~ „agrandi, etc.; glorieux, illustre“ || †*înmări* (Paliia, Gen. XLI, 56) „agrandir“ || *preamări* „glorifier“.

1049. **Mascur** (*mascure*), sb. m. „porc châtre“ || megl. *mascuri* „mâle, fort“; ar. *mascur* „mâle“ || < MASCULUS, -A, -UM || alb. *maškə*, *maškuť*; rtr. *maschel*; it. *maschio*, trient. vic. ver. *masčo* „porco, majale“; sard log. *mašu* „bélrier“; fr. *mâle*, dialectal, în est, *mäl* „kastrieres männliches Schwein und dann auch Schwein überhaupt“ (A. Horning, Zs. rom. Phil. XXXII, 19); prov. cat. *mascle*; vsp. *maslo*; port. *macho* (> sp. *macho*) || dim. *măscurenci*; *măscurel* (Polizu); *măscuraș* (Marian, Sărb. I, 257; Reteganul, Pilde, 29) || *măscuroaie* (Iorga, Studii, VI, 97; Lupașcu, Med. bab. 10), *măscuroaică* (Iorga, Studii, VI, 167; Voronca, Dat. cred. 42) „truie“ || ar. *mīscuriri* (Dalametra) „devenir mâle“.

1050. †**Mărit**, sb. m. „gendre“ (Ps. Sch. XVIII, 6) || ar. *mīrit* (Dalametra) „mari“ || < MARĪTUS, -UM || vegl. *marajț*; rtr. *marid*; it. *marito*; sard log. *maridu*; fr. *marî*; prov. cat. *marit*; sp. port. *marido*.

1051. **Mărita**, vb. „donner en mariage, marier (une fille)“ || ir. *maritā*; megl.

măritari; ar. *măritare* || < *MARITARE* || alb. *marton*; vegl. *martur*; rtr. *marider*; it. *maritare*; fr. *marier*; prov. cat. sp. port. *maridar* || ar. *mărtătoare* „(fille) nubile“ || bucov. trans. *mărit* (Tiktin), ar. *mîrit* (Dalamatra) „mariage“ || *măritiș*, ar. ~ „mariage“ || megl. *primăritari* „remarier“.

1052. **MĂRGEA**, sb. f. „rassade, perle“; bot. „clematis integrifolia, thalictrum aquilegifolium“ || megl. *mărdzeuă*; ar. *mărdzeaă*.

Lat. *MARGĒLLA*, -AM (Densusianu, Hist. l. roum. I, 200).

Der.: dim. *mărgică*, bot. „melica uniflora“; *mărgelușe*, bot. „lithospermum arvense, l. officinale“; *mărgeluță* (Reteganul, Pov. ard. V, 14) || *mărgelat* (Doine, 253; Cătană, Bal. 174; Hodoș, P. pop. II, 38, 45) „orné de perles“, ar. *mîrdzilât* (Dalamatra) „perlé“.

1053. **MARGINE**, sb. f. „bord, limite“ — dial. *marne* (Gr. n. I, 196, 208) || megl. *mardzini*; ar. *mardzine*.

Lat. *MARGO*, -INEM.

Dalm. (rag.) *mrġin*; it. *marginē*; vfr. *marne*; fr. prov. cat. *marge*; sp. *margin*; port. *margin*.

Der.: dim. *mărginiță* și *mărginuță* (Lex. Bud.); *mărgioară* (Șez. IV, 225; Tocilescu, Mat. 852; Gr. n. I, 67) || ar. *mîrdziniclă* (Dalamatra) „croûton (du pain)“ || *mărginaș*, *mărginos* (Reteganul, Bibl. pop. 46), † *mărginareț* (Ăn. Car.) „voisin, limitrophe“, *dinte mărginaș* (Damé, Term.) „dent angulaire (du cheval): croc, crochet“ || *mărginean* „habitant des frontières“ || *mărgini* „borner“ || *nemărginit* „infini“.

MĂRITA, v. *mare*².

1054. **MARMURĂ**, sb. f. „marbre“ — vr. dial. *marmure*, f. și m. || ar. *marmură*.

Lat. *MARMOR*, -*OREM.

Friul. *marmul*; it. *marmo*; sard log. *marmaru*; fr. *marbre*; prov. *marme*; cat. *marbre*; sp. *marmol*; port. *mármore*.

Der.: *mărmurat*, *mărmuriu* (Marian, Crom. 51) „marbré“ || *mărmuri* (Gaster; Lex. Bud.; Teodorescu, P. pop. 447; Tocilescu, Mat. 20), *îmmărmuri*, ar. *mărmurisire* „stupéfier, demeurer tout interdit“ (comp. sard log. *marmurare* „intirizzare“).

1055. **MARȚI**, sb. f. „mardi“ || megl. ar. *marți*.

Lat. *MARTIS* (scil. *DIES*).

Alb. *martë*; vegl. *mirte*; friul *martis*; ven. *marti*, vic. ver. *marti*; sard log. *martis*; vfr. prov. *mars*; sp. *martes* (in alte regiuni romanice pastrat numai în compunere cu *dies*: it. *martedì*; fr. *mardi*, vfr. *dimars*; prov. *dimartz*; cat. *dimars*).

Der.: *Marțolea* „être imaginaire qui, suivant les croyances populaires, se montre la nuit du mardi au mercredi“, *Marțolea*, *Marțică*, *Mărțilă*, *Mărtae* (Frîncu-Candrea, Munții ap. 50), *Mărțan* (Rădulescu-Codin, Cuv. Musc. 49), băn. *Mărțonă* „nom donné aux veaux nés le mardi“.

1056. **Marț**, sb. „mars“ (Iorga, Studii. XIII, 43, 86, 137; Jipescu, Opinc. 74; Marian, Sărb. I, 96) — Prahova *marț* (Marian, Sărb. II, 137) „médaille. porte-bonheur que les femmes et les enfants portent au cou ou au bras les premiers jours de mars“ || ar. *marțu* (cu amîndouă înțelesurile din dr.) || < *MARTIUS*, -UM || alb. *mars*; rtr. *marz*; it. *marzo*; sard log. *martu*; fr. *mars*; prov. *martz*; cat. *mars*; sp. *marzo*; port. *março* || dim. *mărțișor* „mars“; *mărțișor*, *mărțișuș* (Marian, Sărb. II, 137) „médaille, porte-bonheur que les femmes et les enfants portent au cou ou au bras les premiers jours de mars“.

1057. **MARTUR**, sb. m. „témoin“.

Lat. *MARTUR*, -UREM (= clas. *MARTYR*) „martyr“, atestat de mai multe ori în inscripțiuni și în CGL. chiar cu înțelesul rominesc (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 88, 201).

Vit. *martore*, lomb. *martol*: sard log. *marturu* „paralitico“.

Der.: *mărturie* „témoignage; médaille frappée en commémoration d'un baptême; † témoin“, ar. *mîrturi* (l)ă (Dalamatra) „témoignage“ || *mărturisi*, † *mărturi* (Iorga, Studii, XII, 48), ar. *mîrtirsiri* (Dalamatra) „témoigner, avouer, confesser“ (comp. sard log. *marturare* „patire, soffrire“); † *mărturisiră* (Coresi, Caz. 1581, 495), † *mărturiseală* (Cantemir, Ist. ier. 113; Lex. Bud.; Iorga, Studii, XII, 56; Jipescu, Opinc. 57), † *mărturisanie* (Iorga, Studii, VI, 500, 503) „confession, aveu“.

1058. **MĂRUNT**, adj. „menu, petit, fin“ — dial. *mărunț* || megl. ar. *minut*.

Lat. *MĪNUTUS*, -A, -UM, devenit **mărunut* > *mărunut* și prin disimilațiune *mărunț*.

Rtr. *mnüd*; it. *minuto*; sard *minudu*; fr. *menu*; prov. cat. *menut*; sp. *menudo*; port. *miudo*.

Der.: dim. *mărunțac* (Gr. n. I, 143) || *mărunțiș*, mold. *mărunțuș* „petite chose, bagatelle, marchandise de peu de valeur, menuie monnaie“; *mărunțișă* „réduire en petits morceaux“; *mărunțișar* „marchand en détail, marchand d'objets de mercerie“ || ar. *minṭime* „lentes, poux“ || *mărunți*, ar. *minuṭiri* (Dalametra) „réduire en petits morceaux“ || *amărunț* „détailé; détail“ (vfr. *amenu*; prov. cat. *a menut*; sp. *amenudo*; port. *amiudo*); cu *amărunțul*, (cu) *deamărunțul*, cu *de-amărunț*, în *de-amărunț*, † *amărunțul*, † *de-amărunț*; † *pre amărunț(ul)* „minutieusement, par le menu“; *amărunți* „réduire en petits morceaux, émietter“; exposer en détail“ (vit. *amminutire*, sic. *amminutiri*; vfr. *amenuir*); *amărunțitor* „qui peut être réduit en petits morceaux“; *amărunțime* „détail“; † *amărunțuș* (M. Costin, I, 500) „détail“.

1059. **Mărunțel**, adj. „menu, très petit, très fin“ — dial. *mărunțel*, *mănințel*, *mînîntel* < **MĪNUTĒLLUS*, -A, -UM || vit. *minutello*, vic. *menuelo*, nap. *menutille*; sard log. *minudeḍḍu*; vfr. *menuel*; sp. *menudillo* || *mărunțică*, prin schimbare de sufix din *mărunțea* (comp. sp. *menudico*) || Maramureș *mînîntoc* (Țiplea, P. pop. 112), de asemenea prin schimbare de sufix || dim. *mînînteluț* (Marian, Insect. 312) || *mănințălucuri*, col. pl. (Reteganul, Pilde, 62) „choses de peu de valeur“ || *de-amărunțelu* „par le menu“ || Sălăgiu *mînîntelă* (Tribuna 1890, 365; Gutinul, n-rul 10) „émietter“.

1060. **Măruntaie**, sb. pl. „entrailles“ — mold. „abattis“; † „choses de peu de valeur, bagatelles“ (Iorga, Studii, V, 547; XIV, 85); dial. *măruntaie* < *MĪNUTALIA* < *MĪNUTAL* „petite chose, hachis“; pentru înțelesul românesc, cf. *Marcellus Empiricus*, De medic. (ed. Helmreich), ind. 399 || it. *minutaglia*; sard log. *minudaḍa* (Spano, II, 289); vfr. *menuaille*, *menuail*; nprov. *menudaio*;

cat. *menudall*; pentru înțelesul de „entrailles“, comp. și it. *minugia* „klein gehacktes Eingeweide“; prov. *menudas* „abattis, fressure“; sp. *menudo*, *menudillos* „Eingeweide eines Geflügels, Magen, Leber“, precum și formele de mai jos, s. *min(u)ṭal'e*.

1061. **Min(u)ṭal'e** (ar.), sb. f. „choses de peu de valeur; éclats de bois; menuie monnaie; entrailles“ < **MĪNUTIALIA* < *MĪNUTIA* || friul. *minusaje* „visceri ed altri ritagli de' polli“; it. *minuzzaglia*; vfr. *menuisaille*, saint. *menūzall'e*; port. *miuḡalhas*.

1062. **Minuṭami** (ar.), sb. f. „choses menues, fines“ (Dalametra) < **MĪNUTIAMEN* < *MĪNUTIA* || friul. *minuzam*; it. *minuzzame*.

1063. **Mănunța** (vr. băn.), vb. „réduire en petits morceaux, émietter“ (Tiktin) || ar. *minutari* (Dalametra) „rendre fin“; si ~ „devenir pauvre“ || < **MĪNUTARE* || it. *minutare*; port. *miudar*; comp. prov. *menutar*, *amenudar*.

1064. † **Mărunța**, vb. „réduire en petits morceaux, émietter“ < **MĪNUTIARE* || vit. *minuzzare*, Castro dei Volsci *menuzză*; fr. *menuiser*; prov. vsp. *menuzar*; comp. vfr. *amenuisier*; it. *sminuzzare*; vfr. *esmenuisier*, Vinzelles *iminūză*; port. *esmiuçar*; sp. *desmenuzar*.

1065. **Smănunța** (băn.), vb. „mettre en morceaux, émietter“ (I. Popovici, P. pop. 109) || ar. *zminutari* (Dalametra) „rendre pauvre“ || < **EXMĪNUTARE* (comp. *exminutare* „rendre pauvre“) || port. *esmiudar*.

1066. **MASĂ**, sb. f. „table“ || megl. *meșă* „table, nappe“; ar. *measă*.

Lat. *MĒNSA*, -AM.

Vegl. *majsa*; rtr. *maisa*; ver. lucch. *meša*, abruzz. *meșe*; sard *meša*; fr. prov. *moise*; cat. sp. port. *mesa*.

Der.: dim. *măsuṭă*; *mescioară*; *meșișoară*; *mesioară* (Tocilescu, Mat. 16) || *mesean*, *măsan* (Lex. Bud.), *măsaș* (Sevastos, Nunta 380) „convive“ || trans. *măsar* „menuisier“ (după germ. *Tischler*); *măsărie* (Molnar, Sprachl. 66) „menuiserie“ || formele băn. trans. *măsa*, vr. *măsar*, Romanați *mesală*, ar. *misale*, băn. trans. *măsăriṭă*, toate

cu înțelesul de „nappe“, nu au de a face nimic cu *masă*, ci trebuie derivate din bulg. мѣсѣлъ, мѣсѣлъ „nappe“ (comp. alb. *məsətə* care nu poate fi nici el derivat din *mən salis* pentru că acesta ar fi dat **məsət:*).

Der.: dim. Oaș *măsucă*.

Împr.: bulg. *маса*.

MASCUR, v. *mare*².

1067. **MĂSEA**, sb. f. „dent molaire“ || megl. *mășeă*; ar. *măseaiă* „dent molaire“, bot. „hyoscyamus niger“ (Dalametra).

Lat. *MAXILLA*, -AM „mâchoire“.

Rtr. *massella*; it. *mascella*; sard *mašidda*; vfr. *maisselle*; prov. *maisela*; sp. *mejilla*; galit. *meiselle*; înțelesul românesc apare în lion. *maissella* (Puits-pelu, Dict. Lyon. 241).

Der.: dim. *măseluță* (Gr. n. I, 460) || bot. *măsălar*, *măsălaruță*, Oaș *măsălaruță* „hyoscyamus niger“ (denumirea se explică prin întrebuintarea acestei plante în popor la durerea de măsele; comp. nprov. *meisselié*).

1068. **MĂSURĂ**, sb. f. „mesure“ || ir. *mesure*; ar. *misură*.

Lat. *MENSURA*, -AM.

Rtr. *imsūra*; it. *misura*; sard *mešura*. fr. *mesure*; prov. cat. sp. port. *mesura*;

1069. **Măsura**, vb. „mensurer, toiser“ || ir. *mesură*; ar. *misurare* „mensurer, toiser, compter“ || < *MENSURARE* || rtr. *imsürer*; it. *misurare*; sard *mešurare*; fr. *mesurer*; prov. cat. sp. port. *mesurar* || *măsurător* „celui qui mesure“, *măsurătoare*, *măsurătură* (rtr. *imsüradūra*; it. *misuratura*) || *măsoriște* (Tiktin; Iorga, Studii, VI, 267; Doc. Callim. I, 558) „mesurage“ || trans. *a-măsurat* „conformément à“.

1070. **MAȚ**, sb. n. „boyau, intestin“; || ir. *măț*; megl. ar. *maț*.

Lat. *MATTIA* (Densusianu, Hist. l. roum. I, 201); forma primitivă a fost *mațe*, corespunzând pl. latin, și mai tirziu s'a refăcut sg. *maț* [Candrea, Rev. ist. arh. VII, 83].

Subiaco *mazze*. Castro dei Volsci, nap. *mazze*; sard log. *matta* (comp. abruzz. *mazzelle*, sic. *mazzuni* „le interiora dell'agnello, etc.“).

Der.: dim. *mățisor* || *desmățat* „débraillé“, ar. *dismățari* „enlever les entrailles, étripper“, *dismățat* „étripé“ || *mățar* (Giuglea, Cerc. lex. 14) „tripier“.

1071. **MĂTREAȚĂ**, sb. f. „pellicule“, bot. „conferva, peplis portula“, ~ *de arbori* „usnea barbata“ || ar. *mătrață*.

Lat. **MATRICIA*, -AM < *MATER*; înțelesul românesc se explică prin întrebuintarea lui *mater* și derivatelor lui pentru a designa anumite materii ce se depun; comp. it. *madre del vino*, *dell'oglio*, bol. *mădar dl' asă* „fondigliolo dell'aceto“, vlomb. *mare* „epidermide, pelle“, Bormio *madre* „feccia dell'aceto“; fr. *mère du vinaigre*; nprov. *maire* „conferve qui se forme sur les eaux croupissantes; matière mucilagineuse qui se forme dans le vin; lie du vin ou de l'huile“; sp. *madre* „Unterstes in einem Weinfasse, Weinhefe“; sard log. *madrige* „fermento“; ven. *maroña* și triest. *morona* „scoria, rosticci del ferro, calcinaccio“, vtrev. *maruogna* „scoria, gente di rifiuto“ (Arch. gl. XVI, 311) < **matronea*; bol. *mareña* „scoria“ > **matrinea*; înțelesuri apropiate presintă și unele forme romanice derivate din *mamma*: brianz. *moma* „fondiglio“, teram. *mammę de l'acęte* „quella sostanza muccosa che si depona nel fondo della botte e serve a far fermentare il vino onde divenga aceto“ (comp. și *matca oțetului* „couche qui se forme sur le vinaigre“; germ. *Mutter* „das dicke welches sich in einigen Säften setzt: *Essigmutter*, *Weinmutter*“).

1072. **MĂTRICE**, sb. f. „coliques“; Maram. Oaș „rhumatisme“; bot. „matricaria parthemium“; *metrice* (Lex. Bud.: Gr. n. I. 22); băn. *mătrișe*, *mătrică* „brebis laitière“ (Liuba-Iana, Măidan, 109; Wg. Jb. III, 321); ț. „matrice“ (Dozoftei. Ps. vers. 14, 66, 188, 230) || ar. *mătrică* „brebis portière“.

Lat. *MATRIX*, -ICEM, în ar. cu schimbare de declinațiune (comp. formele romanice de mai jos).

It. *matrice*; sard log. *madrige* (gal. *matrika*, sass. *madrigga*); vfr. *maris*; prov. *mairitz* (*vaca* ~ „vache nourricière“); sp. *madriz* (comp. sard log. *madrigadu* „pecore matricine. gregge grande“, camp. *mardiedu* „bes-

tie matricine“); pentru înțelesul de „coliques“, comp. vit. *matrice* „mal di madre“; friul. *madron* „ostruzione ai visceri degli ipocondri“, eng. *mel madrun* „Kolik, Bauchgrimmen“; romagn. *madron* „mal di fianco“, sic. *matruni* „indigestione“, vit. lucch. *mal di madrone* „mal di fianco“, nap. *dolore de matrone* „colica“ (ceva analog ne ofere și germ. *Mutter* „Gebärmutter, Krankheit der Gebärmutter; auch ähnliche Beschwerden beim Manne, Kolik, werden übertragend mit *Mutter* bezeichnet“).

Der.: băn. *mătriseș* (Liuba-Iana, Măidan, 109), ar. *mătricar* „pâtre qui garde les brebis portières“.

1073. **Mătricare** (ar.), vb. „nourrir un enfant“ < *MATRICARE.

1074. **MĂTURĂ**, sb. f. „balai“; bot. *mă-turi*, pl. „sorghum vulgare; chenopodium scoparia“ || ir. *meture*; megl. ar. *metură*.

Lat. *MĒTULA < MĒTA „cône, meule“; la început cuvîntul romînesc a trebuit să însemne „touffe, botte de foin“, și cum măturatul se făcea cu asemenea legături de crenguțe, de fin, a putut ușor ajunge la semnificațiunea pe care o are azi [Candrea, Elém. lat. 28].

Canav. *mella* „mucchio di fieno“, bresc. *medol* „ferriera, casa di pietre“, urb. *metul* „stollo“.

Der.: dim. *măturică*, ar. *miturică* (Dalmetra), bot. *măturici*, pl. „xeranthemum“; bot. *măturele*, pl. „centaurea jurineifolia“; *măturice*, ar. *miturice*, *măturită* (Iorga, Studii, X, 17; Marian, Desc. 9), ar. *mituriță*, bot. „verbena officinalis“ || augm. *măturoi* || ar. *miturar* „fabricant de balais“ || *mătura*, megl. (iz) *miturari* „balayer“; *măturător* „balayeur“; *măturătură* „action de balayer, balayure“.

1075. **MĂTUȘE**, sb. f. „tante“—dial. *tușe*.

Lat. AMĪTA, -AM, cu aferesa lui A- și adăugarea sufixului -ușe.

Alb. *emtē*; rtr. *amda*; ven. *amia*, vic. *ameda*, mant. crem. bresc. berg. *meda*, com. *amada*, mil. *ameda*, pav. *amda*, gen. *amea*; vfr. *ante* (fr. *tante*).

Der.: dim. (mă) *tușică* || băn. *mătușon* „oncle (le mari de la sœur du père ou de la mère)“.

Impr.: rut. *matyma* „Tante“.

1076. †**MEASER**, adj. „pauvre, misérable“.

Lat. MISER, -ERA, -ERUM.

Vlomb. *meser*; vfr. *mezre*.

Der.: † *meserătate* „pauvreté“ || † *meseri* „rendre pauvre, devenir pauvre“ (Ps. Sch. XXXIII, 11; LXXXVIII, 8; CLIV, 7; Cantemir, Div. 138; Tiktin).

1077. †**Mesereare**, sb. f. „miséricorde“ < MISERERE || alb. *mēširē* „Erbarmen, Mitleid“ || *meserernic* (An. Car.; Cipariu, Princ. 217) „miséricordieux“.

1078. **Mișel**, adj. „misérable, lâche, vil“—vr. trans. băn. Maram. „pauvre, misérable, malheureux“ (Daul, Col. 39; Rev. cr.-lit. III, 161; Țiplea, P. pop. 113); † „lépreux“ (Coresi, Caz. 1581, 412, 473, 477; Prav. Mat. Bas. col. Buj. 224; Varlaam și Ioasaf 44) < MISĒLLUS, -A, -UM, devenit **meșel* și, prin disimilarea primului -e-, *mișel*; înțelesul de „lépreux“ ce apare și în vit. vfr. dial. fr. prov. cat. trebue admis că a existat deja în lat. vulg. || vit. *misello*; vfr. *mesel*, Anjou *mezjau* „ladre (en parl. des animaux)“, Grand' Combe *mazé* „poitrinaire (en parl. des animaux)“, lion. *mezjó* „rogneux, teigneux“, sav. *mezé* „maladif, phtisique“, Blonay *mezej* „ladre, tuberculeux“ (en parl. des animaux). prov. *mesel*; cat. *masell* „lépreux“; vsp. *mesiello* || *mișelie* „lâcheté, vilenie; †pauvreté, misère; lèpre“ (Glos. ms. 312; prov. *mezelia*) || † col. *mișelame* (Coresi, Caz. 1564, 215, 265, 456; Gaster) || † *mișelătate* Dosoftei, Ps. vers. 106, 224, 268, 298, 299, 378; Cantemir, Div. 205; Ist. ier. 148; Lex. Bud. etc.) „misère, pauvreté, malheur; lèpre“ (Glos. Mih. Log. 1678) || † *mișelăciune* (Dosoftei, Ps. vers. 225) „pauvreté, misère, malheur“ || *mișelese* „misérable, lâche, vil“; *mișelește* „misérablement, lâchement, vilainement: †pauvrement“ (Dosoftei, V. Sf. 27 ian.) || † *mișelos* (Cantemir, Ist. ier. 121, 148, 160. 187) „misérable, digne de compassion“ || *a se mișeli*, *a se mișela*, *mișula* (Marian, Desc. 78, 80, 115; Vräji 191; Leg. 197; Teodorescu, P. pop. 385; Rev. cr.-lit. III, 160; Tocilescu, Mat. 1540; Voronca, Dat. cred. 980; Gr. n. I, 499) „se lamenter“; † *mișălit*

(Coresi, Tetrav. Matei, X, 8; Caz. 1581, 42) „lépreux“.

1079. **MEI**, sb. „millet“ || ir. *mel*; megl. ar, *mel* ũ.

Lat. *MILIMUM*.

Alb. *mel*'; vegl. *mal*'; rtr. *meġl*; it. *miglio*; sard log. *mižu*; fr. *mil*; prov. *melh*; cat. *mill*; sp. *miĵo*; port. *milho*.

Der.: *meișor* „miliun effusum, panicum capillare, p. sanguinale“ || col. *meiște* (Lex. Bud.; Barcianu) „champ semé de millet“ || megl. *mel'ină* „paille de millet“.

1080. **MERGE**, vb. „aller, marcher“ — trans. *mere*, vr. băn. pf. *merș* || ir. *mere*; megl. *męrziri* (pf. *merș*); ar. *nirdzire*, *nirdzeare* (pf. *nerșu*).

Lat. *MĚRGĚRE*, -SĬ, -SUM „plonger, cacher, perdre de vue“; înțelesul romînesc se explică din acela de „faire disparaître, s'éloigner“ și s'a dezvoltat probabil în legătură cu vieața păstoriească a Romînilor, deoarece pentru cei care trăesc în munți „a merge“ înseamnă a „te cufunda“ în desișul pădurii, a dispărea prin cotiturile drumului (cf. Candrea, BSF. II, 12). Forma dialectală *mere* a fost refăcută după *cure*, aceste două verbe influențându-se reciproc (cf. *curge*).

Alb. *męrgoň* „entferne“; vit. *mergere*.

Der.: *mergător*, adj. sb. „qui va, qui marche“; *mergătură*, *mersătură*, „action d'aller, de marcher“; *mers* „aller, marche, démarche“.

1081. **MERINDE**, sb. f. „provisions de bouche“ — dial. *merindă* || ir. *merinde* „collation“; megl. *mirindi* „partie de la journée (entre 4 et 5 heures de l'après-midi)“; ar. *mirindi* „provisions de bouche, collation; repas que l'on prend entre 4 et 5 heures de l'après-midi; moment de la journée où l'on prend ce repas“.

Lat. *MERENDA*, -AM; forma *merinde* este pl. luat ca sg.

Vegl. *marjanda*; rtr. *marenda*; it. *merenda*; vfr. *marende*, berr. *marande*, morv. *marande*, *merande*, bourg. *marande*, lor. *merât*, *marât*, Grand' Combe *merādo*, sav. *meranda*, elv.

marēda; prov. *merenda*; cat. *berena*; sp. *merienda*; port. *merenda*.

Der.: dim. *meringioară* (Alecsandri, P. pop. 314; Doine 102; Țiplea, P. pop. 112) || trans. *merindare* (Lex. Bud.: Frîncu-Candrea, Munții ap. 23; Reteaganul, Pov. ard. I, 21; III, 58), *merindită* (Lex. Bud.), *merindeață* (Lex. Bud.; Marian, Immorm. 64; Sărb. III, 90) și *merindariță* (Tiktin) „serviette pour transporter des provisions“.

Impr.: rut. *мерендѧ* „Proviant, zubereitete Speise“; mor. *merenda*; ung. *merinda*, *merende*, *meringya* > *merëndél*, *merëndés*; *merindárica*, *męringyár* (Szinnyei, 1438, 1439, 1451).

1082. **Merinda**, vb. „manger à midi, déjeuner“ || ir. *merindă* și ar. *mirindare* „goûter vers le soir“ || < *MERENDARE* || rtr. *marender*; it. *merendare*; poit. *merander*, morv. *marander*, *merander*, bourg. *marander*, champ. *marander*, Grand' Combe, sav. *merādă*, elv. *marēdă*; prov. *merendar*; cat. *berenar*; sp. port. *merendar* || Impr.: rut. *мерендати* „wiederkauen“.

1083. **MES** (megl. ar.), sb. m. „mois“.

Lat. *MĚNSIS*, -EM.

Vegl. *majs*; rtr. *mais*; it. *mese*; sard *meșe*; fr. *mois*; prov. cat. sp. *mes*; port. *mez*.

1084. **MEȘTE** (vr. trans.), vb. „verser à boire, préparer un breuvage“ || ar. *meaștire*, *mișteare* „verser à boire, régaler, traîner; donner un pourboire“.

Lat. **MISCĚRE*, -SCUI, -XTUM (= clas. *MISCĚRE*); pentru înțelesul ar. cf. Papahagi, Not. etim. 32.

It. *mescere*; vfr. *meistre* (Rom. XXXVI, 447; XXXIX, 580) și prov. *meiser* „verser à boire“; sp. *mecer*; port. *mexer*.

Der.: † *mescător* „échanson“ (Cuv. d. bătr. I, 292; Lex. Mard.); *mescătoare* (Lex. Mard.) „seau“.

1085. **Mesteca**, vb. „mêler, mélanger“ || megl. *misticari*; ar. *misticare* || **MIXTICARE* || vegl. *meskuar*; vit. *mesticare*, Urbino *mistiké*, Velletri *mestikare*, Subiaco *miștikă*, Castro dei Volsci *miștekă*, abruzz. *miștekă* || *mestecător* „qui mélange; pièce de bois qui sert à brouiller la bouillie de maïs“; *mestecătură*, ar. *misticătură*

„action de mêler, etc., mélange; † désaccord, intrigue“ || † *mestecăciune* (Dosoței, Ps. vers. 73) „intrigue“ || *mestecău* „bâton qui sert à brouiller la bouillie de maïs“.

Impr.: ung. *mésztkál* (Szinnyei, 1447).

1086. **Amesteca**, vb. „mêler, mélanger“—† „ourdir une intrigue contre qqn, dénoncer qqn“ || ar. *amisticare* || < *AMMÎXTICARE || Urbino *armistiké* (cu *ar-* în loc de *am-* sub influența lui *armisté* „rimestare“, *armiské* „rimischiare“), abruzz. *ammișteká* || *amestecător* „qui mêle, qui mélange, † qui ourdit des intrigues contre qqn“; *amestecătură*, ar. *amisticătură* „action de mêler, etc., mélange, confusion; † désaccord, intrigue“ || † *amestecăciune* (Prav. Gov. 15) „action de mêler, etc.“ || † *amestecăfiș* (Biblia 1688, Ezech. XXVII, 16, 25, 33) „mélange“.

1087. **Mistreț**, adj. „mêlé, de couleur mélangée; métis, qui est engendré par deux êtres d'espèce différente (en parl. des animaux); bâtard, sauvage (en parl. des plantes)“; *porc mistreț* sau simplu *mistreț* „sanglier“, *scroafă mistreță* „laie“; *săptămîna mistreță* (Mangiuca, Calend. 1883, 13 febr.; Marian, Sărb. I, 115) „la semaine qui précède la semaine grasse, ainsi nommée parce qu'on mange un jour maigre et un jour gras“; *a năvădi mistreț* „passer d'une manière inégale les fils de la chaîne dans les lisses“ (comp. *pinză mistreță*, Corcea, Bal. 35); *măr mistreț* „pomme sauvage, aigre“—Mehedinți *mistrete* „sanglier“ < *MÎXTICIUS, -A, -UM (= clas. MÎXTICIUS) „né d'une race mélangée“; forma normală ar fi trebuit să fie **mesteț*, dar trecerea lui *me-* la *mi-* s'a întâmplat ca în *mișel*, *vișel*, *cireașe*, etc. prin disimilarea lui *-e-* aton în *-i-* cînd vocala silabei următoare era *-e-* accentuat; intercalarea lui *-r-* după grupul *-st-* nu e izolată în cazul de față, o mai constatăm în forme ca *ageștru*, *șestru*, *țăștru*, etc.; se poate însă ca epentesa lui *-r-* să fie datorită și influenței cuvîntului *peștriț*. înțelesul acestuia de „bariolé, bigarré“ fiind foarte apropiat de acela de „mêlé“; de relevat de altfel că

săptămîna mistreță e numită pe alocuri *împeștrițată* (R.-Codin și D. Mihalache, Sărb. pop. 26) [Candrea, Conv. lit. XXXIX, 1131] || comp. fr. *métis*; prov. *mestiz*; sp. *mestizo*; port. *mestiço* < MÎXTICIUS || Vilcea *mistrițat* „mêlé“ || Impr.: alb. *mistrets* „Zwerg“.

1088. **Mistrișoî** (Mehedinți; băn.), adj. sb. „mêlé; métis, qui est engendré par deux êtres d'espèce différente (en parl. des animaux); bâtard, dégénéré“; Vilcea *mistrițoi* (refăcut după *mistreț*) < *MÎXTICIONEUS, -A, -UM, influențat în fonetism de *mistreț* (Candrea, Conv. lit. XXXIX, 1134) || comp. it. *mes-ticcione* < *MÎXTICIONEM.

1089. **MESTEACĂN**, sb. m. „bouleau“—băn. *mestacăn*.

Lat. MASTICHINUS (= gr. ματτιχίνος) „de mastic“ < MASTICHUM (= gr. ματτιχη) „mastic, résine du lentisque“; din înțelesul de „suc rășinos“ pe care-l avea cuvîntul gr.-lat. s'a desvoltat ușor acela de „mesteacăn“, copacul cunoscut pentru sucul care se extrage din el; noțiunea de „mesteacăn“ o găsim strîns legată de aceia de „suc“ și aiurea, cu deosebire în limbile slavice: rus. *се́пе́за* „mesteacăn“, *се́пе́зобика* „suc de mestecacăn“; sirb. *breza* „mesteacăn“, *brezovača* „suc de mestecacăn“; ceh. *bříza*, *březa*, *břízda* „mesteacăn“, *brezovice* „suc de mestecacăn“, *brizdel* „orice fel de suc“, etc.; cît privește fonetismul, e de observat că MASTICHINUS trebuia să devie **mășteacen*; din pl. acestuia. **mășteaceni* > *mesteceni*. s'a refăcut un sg. *mesteacăn*, printr'o falsă analogie după formele care prezentau un *-ă-* la sg. și un *-e-* la pl. (*geamăn-gemeni*; *carpăn-carpeni*; comp. *frap-săn*); tot în acelaș mod s'a refăcut sg. *cearcăn* din pl. **cearceni*, sg. **cearcen* < cîr cîn us, *floacăn*, din pl. **floaceni*, sg. **floacen* < **floc cîn us*, etc., și în mod invers sg. băn. *striget* din pl. *strigete*, refăcut după *țipete* din sg. *strigăt*, analog lui *țipăt*; o alterare identică a vocalei *e* > *ă*, precum și a consonantei care o precede, o constatăm de asemenea în unele verbe, iarăși printr'o falsă analogie: după norma verbelor care prezentau la pers. 2-a sg. *-ești*, *-eni*, iar la pers. 1-ii

-ăt, -ăn, precum *capăt-capeți, seamăn-semeni*, s'a refăcut pe lingă *†cearcet-cearceți*, o formă analogică *†cearcăt-cearceți*, și tot astfel din **leagen-*leageni*, forma actuală *leagăn-legeni*, etc. [Candrea. Conv. lit. XXXIX, 1128] || *mestecănaș* „betula pubescens“.

1090. **MESTECA**¹, vb. „mâcher“ || megl. *măsticari*; ar. *măsticare*.

Lat. MASTICARE.

Rtr. *mascher*; it. *masticare*; sard log. *mastigare*; fr. *mâcher*; prov. *maschar*; cat. *mastegar*; sp. port. *mascar*.

Der.: *mestecător* „qui mâche“ (comp. fr. *mâchoire*; nprov. *mastegadouiro*); *mestecătură* „action de mâcher, morceau mâché“ (fr. *mâchure*; nprov. *mestegaduro*; cat. *mastegadura*; sp. *mascadura*).

MESTECA², v. *mește*.

1091. **MEU** (*mieu*), adj. pron. pos. m. „mon, le mien“—**Mea**, adj. pron. pos. f. „ma, la mienne“ || ir. *mew*, *mę*; megl. *meŭ*, *mea*; ar. *neŭ*, *mea*.

Lat. MĒUS, MĒA, MĒUM.

Vegl. *majo, maja*; rtr. *mieu, mia*; it. *mio, mia*; sard *meu, mia*; fr. *mien* (*mon*), *ma* (vfr. *moie*); prov. *meu, mia*; cat. *meu, mea*; sp. *mio, mia*; port. *meu, minha*.

1092. **MIC**, adj. „petit“ || ir. *mic*; megl. *mic*, sb. „enfant“; ar. *nic*.

Lat. *MĪCUS, -A, -UM < gr. μῖκος (Densusianu, Hist. l. roum. I, 201).

Velletri, cal. *mikku*; comp. sic. *niku*, abruzz. *nike*.

Der.: dim. *micuț*, ar. *nicuț*; *micuțel* (Gorovei, Cimil, 1: Barcianu; Marian, Immorm. 123; Alexici, Lit. pop. 101, 102); *micșor*, ar. *nicșor*; *micșorel* (Tocilescu, Mat. 383, 1267); Bihor *michiț* (Conv. lit. XX, 1013); ir. *mikić*; ar. *nicut* (format după *minut*; și dr. a trebuit să cunoască o formă **micut*, cum arată *micutel*, v. mai jos); ar. *nicuz*, *nicăză*, *nicuzan(cu)*, *nicuzot*; megl. *micicut* (probabil sub influența lui *măcicat*); băn. *micutsel*, *nichitsel*, *mucutsel*, trans. *micutel* (Lex. Bud.); *mititel*, *†mitutetel* (Cod. Vor.; Cantemir, Div. 165; Varlaam și Ioasaf 98; Molnar, Sprachl. 422; Lex. Bud.), *mitutel* (An. Car.; Pom-

piliu, Bal. 68; Gr. n. I, 24), *micutică* (Țichindeal, Fab. 92), *mititea*, *mititică* (resultat din *micutică* prin forma intermediară **michitică* în care -cu- a trecut la -chi- și pe urmă la -ti- prin asimilare cu -ti- următor; după *mititică* s'a refăcut *mititea* și *mititel*, alături de *micutea*, *micutel*); *mițitel* (Marian, Nașt. 317, 846; Sez. III, 70; Pamfile, Jocuri, I, 127), *mițifică* (Gr. n. II, 26); forma se explică prin influența lui *mărunțel* care a transformat pe *mititel* în **mițitel* și pe urmă acesta a devenit **mițitel*, *mițitel*, prin asimilarea lui -ti- cu -fe- următor; Mehedinți *micutic*; *mititic* (Lex. Bud.; refăcut după *mititică*); Maramureș *mițit'oc(uț)* (Țiplea, P. pop. 112); *mititeluț*; *†mititeluș* (Cantemir, Ist. ier. 192) || *†mituteniŭ*, pl. „enfants“ (Paliia, Exod. X, 9, 10) || *micime* „petitesse“ || *†mici* (Molnar, Sprachl. 277; Lex. Bud.) „rapetisser, amoindrir, diminuer“ || *micșora*, ar. *nicșurare* „rapetisser, amoindrir, diminuer“; *micșorime* „petitesse“; *†micșurie* (Coresi, Caz. 1564, 316) „humiliation“; *†immicșura* (Ps. Sch. VIII, 6; Țichindeal, Fab. 198) „rapetisser, amoindrir, diminuer“ || *†mitutela* (An. Car.) „rapetisser, amoindrir“.

1093. **MICĂ**, sb. f. „menue parcelle de qqch., miette“, păstrat azi în expresiunile *într'o mică de ceas* „dans un instant“, *pe mică, pe ceas* „à chaque moment“; *l-a făcut mici și sfărîme* (Voronca, Dat. cred. 334).

Lat. MĪCA, -AM.

lt. *mica*; sard log. *nika*; fr. *mie*; prov. sp. *miga*.

1094. **Nimic(a)**, adv. „rien“; ca sb. la pl. *nimicuri* „bagatelles“—*†nemică* „nullement“ < NEC MĪCA (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 164) || rtr. *nimia*; vven. *nemiga* || comp. vsp. *nemigaja*; vport. *nemigalha* < NEC *MĪCALIA || *nimici* „détruire, anéantir“; *nimicitor* „qui détruit, qui anéantit“ || *†nimicie* (Iorga, Studii, X, 296) „pauvreté, gêne“ || *nimicenie* „nullité, vanité, futilité“.

1095. **Nicură** (megl.), sb. f. „miette“ < MĪCULA, -AM || rtr. *mievla*; ver. bresc. *migola*, berg. *migla*, valtell. *migol*. Bormio *migola* || trans. *zmicuri*, pl. (Viciu, Glos. 91) „miettes“, ceia ce arată că forma *micură* a existat și în dr.,

dar a fost refăcută după *smicura* (comp. sprslv. *šmiculas*) || dim. megl. *ñicuricică* || ar. *ñicurame* „petitesse“.

1096. **Dumica** (*sdrumica*), vb. „mettre en morceaux, émietter, briser“ — trans. Bihor *dimica* (Molnar, Sprachl. 266; Frincu-Candrea, Munții ap. 105; Rev. cr.-lit. III, 122; Conv. lit. XX, 1009; Alexici, Lit. pop. 236): băn. *diumica* (Corcea, Bal. 85); vr. Sălăgiu *demica* (Dosoftei, V. Sf. 20, 28 mart., 21 apr.; Iorga, Doc. Bistr. I, 66; Tribuna 1890, 349) || ar. *diñicare*, *dingari* || < *DEMĪ- CARE; înlocuirea lui -e- cu -u- se explică prin influența labialisatoare a lui *m*: *sdrumica* a fost influențat de *sdrobi* || vfr. *demier*; nprov. *demica*; vsp. *demigar* || *dumicat* „bouchée, petit morceau“; *dumicătură*, ar. *dingîtură* (Dălametra) „action d'émietter, etc.; miettes de pain trempées dans du lait, etc.“ || *îrăzdrumica* (Dosoftei, Ps. vers. 157; Cantemir, Div. 122) „mettre en morceaux, briser“ || Impr.: ung. *domika*, *domikát*, *demikát* (Szinnyei, 412).

1097. **Mñicurare** (Oaș), vb. „mettre en morceaux, émietter“ || ar. *ñicurare* || < *MĪCULARE.

1098. **Smicura**, vb. „émietter, briser; égrener“ (Cuv. bătr. II, 149; Molnar, Sprachl. 290; Lex. Bud.; Rev. cr.-lit. III, 169; Viciu, Glos. 91; R.-Codin, Cuv. Musc. 67) < *EXMĪCULARE || Bormio *šmilogar*; cat. *esmicolar* || băn. *zmicurătură* „miette, morceau“.

1099. **MIE**, num. „mille“ || ir. *mil'e*; megl. *mil'ă*; ar. *ñil'e*.

Lat. MĪLLIA, pl. lui MĪLLE.

Alb. *mijë*; vegl. *mel*; rtr. *milli*; it. *mille*, vit. *miglia*; sard. *milli*, log. *miža*; fr. prov. cat. sp. port. *mil*.

Der.: *îmiiăș* (Cod. Vor.; Glos. Mihail Log. 1678), *miiar* (Paliia, Exod. XVIII, 21, 25) „capitaine sur mille soldats“ (comp. *milliarius*) || *îmmiüt* „mille fois autant“.

1100. **MIEL**, sb. m. „agneau“ — **MIA**, sb. f. „agnelle“; *mială* „osset, astragal du mouton (avec lequel jouent les enfants)“, Mț. Sucevei, trans. *mială* (Lex. Bud.; Rev. cr.-lit. III, 160; Șez. III, 71), băn. *ñeală* „agnelle“ (refăcut după pl. *miele*) || ir. *ml'e*, *ml'ă*; megl. *nel*; ar. *ñel*, *ñaiă*, *ñală*.

Lat. AGNĒLLUS, -UM, AGNĒLLA, -AM, deveniți *mñel*, *mñia*, prin aferesarea lui *a*; formele acestea, care ar fi trebuit să se păstreze pretutindeni, s'au schimbat mai tirziu în *miel*, *mia* în regiunile cu labialele nealterate: deoarece în aceste regiuni corespunzător lui *mñieu* d. e. din alte părți se zicea *mieu*, s'a introdus *mñ-*, printr'o falsă analogie fonetică, și în acest cuvânt.

Rtr. *agnè*, *agnella*; it. *agnello*, *agnella*; fr. *agneau*, *agnelle*; prov. *anhel*, *anhela*; cat. *anyell*, *anyella*.

Der.: dim. *mieluț*, *mieluță* (Lex. Bud.; Sevastos, Cînt. 324; Marian, Leg. 88; Ins. 424; Șez. I, 208; Voronca, Dat. Cred. 45, etc.; it. *agneluccio*); *mielușel*, bot. „trifolium arvense“, *mielușea*; *mielușor* (Gorovei, Cimil. 132); *îmielușită* (Biblia 1688, Gen. XXI, 28, 29, 30); ar. *ñiluș*; ar. *ñilic* || col. băn. *mîelamă* || *mîelăriță* (Lex. Bud.) „tique des moutons“ || bot. *mîelărea* „vitex agnus castus“.

1101. **Mior** (vr. dial.), sb. m. „petit agneau“ — *îmieor* (Dosoftei, Ps. vers. 208, 211, 395) — **Mioară**, sb. f. „petite agnelle“ — *îmieoară* (Biblia 1688, Levit. V, 6) || megl. *m(i)l'or* „petit agneau; chevreau“; ar. *m(i)l'or*, *ñil'or*, *m(i)l'oară*, *ñil'oară* || < *AGNĒLLIOLUS, -UM, *AGNĒLLIOLA, -AM, influențat în fonetism de *miel* || dim. *miorea* (Iarnik-Birseanu, Doine, 76; Teodorescu, P. pop. 87; Tocilescu, Mat. 116); *miorită*; băn. *mirioare* (WgJb. III, 321) || Sibiu *strămnior*, ar. *străñil'or* „mouton de deux à trois ans“; Mehedinți *strămnioară*, băn. *strămnioară*, ar. *străñil'oară* „brebis de deux à trois ans“ || Impr.: alb. *mil'uar*, *mil'ore*; ngr. *μηλιόρα*, *μηλιόρα* (Murnu, Lehnw. 31); ung. *mióra*, *mijóra*, *milora* (Szinnyei, 1464).

1102. **MIERCURI**, sb. f. „mercredi“ || megl. ar. *ñercuri*.

Lat. MĒRCURIS (= clas. MERCURI) DIES (Densusianu, Hist. l. roum. I, 504).

Ven. vic. *merkore*, cal. *mjerkuri*, sic. *merkuri*; sard. *merkuris*; vfr. prov. *merces*; sp. *miércoles* (mai des în compunere cu *dies*: it. *mercoledì*; fr. *mercredi*, vfr. *dimercre*; prov. *dimercre*; cat. *dimecres*).

Der.: *Miercan*, *Miercană*, *Miercreană* (Frincu-Candrea, Munții pa.

50) „nom donné aux bœufs et aux vaches nés le mercredi“.

1103. **MIERE**, sb. f. „miel“ || ir. *m'āre*; megl. *ñari*; ar. *ñare*.

Lat. MĚL, *MĚLEM.

Vegl. *mīl*; rtr. *meil*; it. *miele*; sard log. *mele*; fr. *miel*; prov. cat. *mel*; sp. *miel*; port. *mel*.

Der.: † *mierărie* (Iorga, Studii, IV, 19) „lieu où l'on vend du miel“ || *mieros* „doux comme le miel, mielleux“ (cat. *melos*; vsp. *meloso*).

1104. **MIERLĂ**, sb. f. „merle“—trans. *mīrlă*, Oaş *ñirlă* || ir. *merle*; megl. *ñerlă*; ar. *ñirlă*.

Lat. MĚRULA, -AM; forma regulată **miarlă* a fost înlocuită cu *mierlă* probabil sub influența formelor diminutive des întrebuintate *mierluță*, *mierliță*, etc., precum și a masculinului *mierloi*, în care diftongul *ia* ne mai fiind accentuat trebuia normal să treacă la *ie*.

Vegl. *mjarla*; it. *merla*; morv. *mjerle* (fem.), Blonay *merla*; sard *merula*; prov. cat. *merla*; sp. *mierla*; rtr. *merl*; fr. *merle*; port. *melro* < MĚRULUS, -UM.

Der.: dim. *mierluță*; *mierliță*; *mierlușoară* și *mierlișoară* (Marian, Ornit. I, 291); *mierlușcă* (Marian, ibid.: Vasiliu, Cînt. 5, 62); *mierloșită* (Marian, Sărb. I, 147) || *mierloi* „merle mâle“ || *mierlească*, Vilcea *mierlesc* (Vîrcol, Gr. Vilc. 96) „sorte de raisin“.

1105. **MIEZ**, sb. n. „milieu“ (în expresiuni ca: *miezul iernii*, *miezul verii*, *miezul nopții*, *la miez de cale*); „mie du pain, pulpe des fruits“ || ir. *m'lez* (*mež*); megl. *ñez*; ar. *ñedz*.

Lat. MĚDIUM; † din ir. *mež* e datorit influenței slave (vsl. *mežda*, etc.).

Vegl. *mis*; rtr. *mez*; it. *mezzo*; fr. (*par*)*mī*, vfr. *mī*; prov. *meg*; cat. *mīg*; port. *meio*.

Der.: *miezos* „qui a de la mie, pulpeux“ || trans. *miezuină* „limite entre deux champs, espace libre entre deux maisons“ (Molnar, Sprachl. 371; Rev. cr.-lit. IV. 145; WgJb. IV, 329; format după vsj. *meždina*, rus. *межина*).

1106. **Miazăzi**, sb. f. „midi (point cardinal)“ || ar. *ñadză dzuă* „midi“ || < MĚ-

DIAM DĚM || alb. *mjezditz*; it. *mezzodi*; fr. *midi*; prov. *megdia*; cat. *mig-dia*; port. *meiodia*.

1107. **Amiazi** (*amiază*), sb. f. „midi (milieu du jour)“ — trans. *amiadz* „repas de midi“ (I. Popovici, Rum. dial. I, 161, 162); vr. mold. băn. bucov. *amiazăzi* || megl. *ñazăți* „midi (milieu du jour et point cardinal)“; *ñazī* „midi (milieu du jour)“, *ñază* „midi (point cardinal)“ || < AD MĚDIAM DĚM || dial. *namiaz*, *nămiezi*, băn. *nămriadzădz* „midi (milieu du jour)“ || trans. *amiezăza* (Reteganul, Pov. pop. 22, 207), *mezeza* (Frîncu-Candrea, Munții apus. 102), *amezi* „déjeuner“ (Tocilescu, Mat. 688; I. Popovici, Rum. dial. I, 161); „reposer à l'ombre pendant les heures chaudes de la journée (en parl. des troupes)“ (Pamfile, Jocuri, II, 130); *amieza* (Barcianu) „déjeuner“.

1108. **Miază-noapte**, sb. f. „nord“; bot. „melampyrum arvense, m. nemorosum“ || ar. *ñadză-noapti* || < MĚDIAM NOCTEM || alb. *mjeznatz*; it. *mezzanotte*; fr. *minuit*; prov. *meia nuech*; cat. *mija-nit*; port. *meianoite*.

1109. **Meriză** (*mereze*, *meretz*), sb. (dial.) „endroit ombragé où reposent les moutons pendant les heures chaudes de la journée“ (Teodorescu, P. pop. 41; Rev. cr.-lit. IV, 87; Tribuna, 1890, 366; WgJb. VI, 78; Viciu, Glos. 59) || megl. *mirindz*; ar. (*a*)*miridz* || < MERIDIES, -EM, cu schimbare de declinațiune; în forma megl. intercalarea lui *n* e datorită influenței lui *mirindi* | friul. *mirie*; it. *meriggio*; Val Anzasca *marič*, monferr. *ambrizz*, march. *imbrigg* „a meriggio“, sic. (Nicosia) *miriu* || *merizuș*, *meriziș* (Frîncu-Candrea, Munții apus. 102), Sălagiu *meriziște* și *meriziștină* (Tribuna, 1890, 366) „même sens que *meriză*“.

1110. **Meridza** (Oaş), vb. „reposer à l'ombre pendant les heures chaudes de la journée (en parl. des moutons)“ || megl. *mirindzari*; ar. (*a*)*miridzare* || < MERIDIARE || alb. *mërdzeñ*; friul. *miriá*; it. *meriggare*; sard log. *meriare* || Oaş *meridzătoare* „même sens que *meriză*“.

1111. **Jumătate**, sb. f. „moitié“ — dial. *jumate* || ar. *ğumitate* || < DIMIDIETAS

-ATEM + alb. *güməs* (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 295) || (*in*)*jumătăți*, †(*in*)*jumătăța* (Coresi, Caz. 1581, 113; Biblia 1688, Num. XXXI, 36, 42, 43, 47; Lex. Bud.; Gaster), ar. *nġumiticari* (Dalametra) „couper en deux“.

1112. **Mijloc**, sb. n. „milieu, moyen“ —dial. *mîljoc* || ir. *mežloc*: megl. *mej-luc*; ar. *ġoldzuc* || < MĒDIUS LOCUS; înlocuirea lui *z* cu *j* se explică fie prin influența slavului *mežda*, fie prin asimilarea lui *z* cu *č* la forma de pl. **mizloace* || fr. *milieu*; prov. *megloc* || dim. *mîjlocel*, ca adj. „de condition moyenne“ (Iarnik-Bîrseanu, Doine, 514) || *mîjlociu* „du milieu, moyen“, megl. *mîjlucan*, ar. *ġijlucan*, *ġolġican* (Dalametra) „le second de trois enfants“ || *mîjlocar* „du milieu, moyen“ (Cătană, Pov. I, 78, 82); „traverse de la scie“ (Damé, Term.) || *mîjlocaș* „paysan de condition moyenne, moins riche; cheval moyen“ (Tiktin) || †*mîjlocie* „intermédiaire, intervention“ (Tiktin) || *mîjloci* „intervenir, s'entremettre“; *mîjlocitor* „intermédiaire, entremetteur“.

1113. **Primez** (băn. trans.), sb. „mur mitoyen, cloison; barre qu'on met dans les écuries pour séparer deux chevaux“ (Viciu, Glos. 71) || < PERMEDIUM || comp. fr. *parmi*; it. *tramezzo* „Scheidewand. Zwischenwand“ || †*impre-miedza* (Ps. Sch. LIV, 24; CI, 25) „diviser en deux, retrancher la moitié“; băn. *imprimēzat* „contigu“ (comp. it. *tramezzare*).

1114. **Măduvă**, sb. f. „moelle“ —Mehe-dinți, Fălciu *mădúhă* (Gr. n. I, 304), băn. *mădú(h)ă*, *mădúgă*, *modú(h)ă*; †*măduhă* (Dosoftei, Ps. vers. 211, 385; Biblia 1688, Num. XXIV, 8; Varlaam și Ioasaf 95; Gaster) || megl. *miduă*; ar. *măduă* „moelle, cerveau; raison“ || < MEDULLA, -AM, devenit *măduă* > *măduă* > *măduvă*; în unele părți între vocalele în hiat s'a desvoltat -h-, -g- în loc de -v-; schimbarea de accent *mădúvă* (cum se mai zice în unele părți) > *mă'duvă* se explică prin influența formei asemănătoare în fonetism *văduvă*; schimbarea aceasta de accent apare și în alte forme romanice (cf. Zauner, Rom. Forsch. XIV, 350), dar acolo e datorită altor cauze; cit privește înțelesul ar. de „cervelle, rai-

son“, el e datorit poate influenței ngr. *μυαλόν* „esprit, jugement“, deși acelaș înțeles apare și în alte forme romanice (v. mai jos) || rtr. *miguogl*; it. *midolla*, tar. *midodđa* „cerveau, ingegno“, sic. *miduđđa* „midolla, cervello“; sard log. *meuđđu*; fr. *moelle*; prov. *mezola*, nprov. *molo* „moelle, cervelle“; cat. *medula*; sp. *meollo* „cerveau“; port. și galiț. *miolo* „moelle, cervelle“ || *măduros* „qui contient de la moelle“ (comp. *medullus*: fr. *moelleux*; prov. *mezolhos*; cat. *medulos*; port. *mioloso*).

1115. **Mădular**, sb. n. „membre“ —dial. „vrille“ (Tiktin); „cheville ouvrière“ (Damé); băn. „clou servant à fixer les jantes“ || ar. *mădular* „membre; occiput“ || < *MEDULLARIUM, sau poate din adj. MEDULLARIS cu schimbarea terminațiunii (cf. *Degetar*).

1116. **MÎINE**, adv. „demain“ || ir. *măre*; megl. *mōini*; ar. *mîne*.

Lat. MANE.

It. *mane* „matin“; vfr. *main*: prov. *man* „matin“.

Der.: megl. *mōinista* „lendemain“ || trans. *mîne alaltă* (WgJb. VI, 78; Șez. III, 53) „après-demain“ || băn. *mînedzi* „demain“.

Poimîne, v. *poi*.

1117. **Dimineată**, sb. f. „matin“ || ir. *de-marețe*; megl. *dimineță*; ar. *dimneăță* || < *MANĪTIA, -AM, la care s'a alipit prepozițiunea *de* mai întâi în locuțiunea adverbială *de *mîneată* (comp. *de seară*) și aceasta s'a contopit mai târziu într'un singur cuvînt, devenind substantiv; *demîneată* s'a schimbat în *demineată* prin trecerea normală a lui -i- aton la -i- cînd în silaba următoare se afla *e*, iar *demineată* a devenit mai târziu *dimineată* prin asimilarea lui *e* din prima silabă cu *i* din silaba următoare || rtr. *damaun*; it. *domani*; fr. *demain*; prov. *daman*; cat. *demá* || dim. *diminecioară* (Marian. Nunta, 323) || *azdimineată*, băn. *astă-mîneată* „ce matin“ (forma băn., dacă cumva nu e o contragere din *astă-dimineată*, cuprinde poate pe mai vechiul **mineată*).

1118. **Mîneca**, vb. „se lever de grand matin“ (deseori și ca reil.) < MANĪCARE

|| alb. *m̃ngor̃* || *pe* (de, la) *m̃necate*, megl. *m̃anicat* „de grand matin” || *m̃necătoare* „veille de la Saint-Georges” (R.-Codin, Cuv. Musc. 50; Sărb. 58); † *de* (din) *m̃necuș* (Dosoftei, Ps. vers. 165, 241) „à la pointe du jour”.

MIJLOC, v. miez.

1119. **MÎNA**, vb. „mener, conduire, (spéc. les chevaux, les bœufs), diriger” || ir. *miră*; ar. *minare* „remuer”.

Lat. MĪNARE.

Vegl. *menuor*; rtr. *mner*; it. *menare*; fr. *mener*; prov. cat. *menar*; înțelesul romînesc de „conduire les animaux” apare și în fr. prov. și dialecte it. (comp. cal. *minare* „stimolare una bestia”).

Der.: *mînător* „qui mène, etc.”; băn. „Alcor, étoile de la Grande Ourse”; *mînătură* „action de mener, etc.” (rtr. *mnadūra*; vfr. *meneüre*) || *mînaci* „conducteur de bestiaux”.

1120. **MÎNĂ**, sb. f. „main, bras; poignée” — † *minu*; o urmă a acestei forme se mai păstrează azi în pluralul dialectal *mîn* (Marian, Desc. 143; Tiktin) și *mînuri* || ir. *măreș*; megl. *mōnă*; ar. *mînă*.

Lat. MANUS, -UM.

Vegl. *mun*; rtr. *maun*; it. *mano*; sard log. *manu*; fr. *main*; prov. *man*; cat. *ma*; sp. *mano*; port. *mão*.

Der.: dim. *minuță* (sic. *manuzza*); *mînișoară* || *mănușe* „anse; gant; partie du métier de tisserand” (Viciu, Glos. 58), *mănușe de cînepă* „poignée de chanvre”, megl. *mănușă*, ar. *mînușă* „anse” (pentru înțelesul de „gant” comp. alb. *dor̃z̃* „Handschuh” < *dor̃* „Hand”); *mînușică*, ar. *mășică*, ar. *mîșotă* (Dalametra) „petite main” || *amînă* „à la main, dans la main” (comp. prov. *a man*) || *mînui* „manier, manipuler” || megl. *m̃îniri* „lancer avec la main” || *imînă* „remettre en mains” || *indemînă* „commode, commodément, à la portée de la main, sous la main; à l’aise”. † sb. „commodité; occasion, moment favorable” (Tiktin: Iorga, Studii, VI, 85; X, 146); † *indemîna* „prêter secours, prêter son appui, faciliter, procurer” (Cantemir. Hron. 342); † *a se indemîna* „se prêter” (Tiktin), „avoir à sa disposition, se procurer” (Cantemir, Hron.

300); *indemînare* „habileté, adresse”; *indemînat* „habile, adroit” (comp. vfr. *endemanier* „expérimenté”); *indemînos* „commode” (Tiktin; Teodorescu, P. pop. 153; Marian, Sărb. I, 44); *neindemînă* „incommode, incommodément”; *neindemînare* „inhabileté, maladresse”; *neindemînat* „inhabile, maladroit” || Mehedinți *a se premina* „passer d’une main dans une autre” || Impr.: rut. *индимина* „nöthige Sache”.

1121. **Mănată** (megl.), sb. f. „poignée, ce que peut contenir la main”; ar. *m(i)nată* < *MAN(U)ATA, -AM || rtr. *mnada*; it. *manata*; vfr. *manée*; prov. *manada*; cat. sp. port. *manada*.

1122. **Mînar** (ar.), sb. m. „agneau apprivoisé à manger de la main et qui suit partout son maître” < MANUARIUS, -UM < MANUARIUS, -A, -UM || vfr. *manier*; prov. *manier* și cat. *maner* „apprivoisé”; sp. *manero*; port. *maneiro* „zähm, aus der Hand fressend” (comp. it. *mannerino* și sard log. *manale* „castrato giovine e grasso”) || Impr.: alb. *manar*; ngr. *μανάρι*.

1123. **Amnar**, sb. n. „briquet; pièce d’arrêt au métier de tisserand; traverse de la ridelle du char; poutre destinée à relier plusieurs solives dans une construction ou dans la charpente d’un moulin” — Gorj, mold. *amînar* || megl. *mănar* „briquet, manche (d’un couteau)”, *amnar*; și ar. *mînar* „briquet”; ar. *mînare* (f.) „manche (d’un couteau)” || < MANUALE (cf. *Degetar*); a- din dr. și megl. se explică prin influența locuțiunii adverbiale *a mînă* || dim. *amnăraș*; *amnăruș* (Șez. V, 25); *amnărel* (Corcea, Bal. 127) || Hațeg *a se amnări* „se griser” (Rev. cr.-lit. III, 86).

1124. **Mînecă**, sb. f. „manche” || ir. *mă-rekeș*; megl. *m̃nică*; ar. *mînică* || < MANICA, -AM || alb. *m̃ng̃*; rtr. *mangia*; it. *manica*; sard *maniga*; fr. *manche*; prov. cat. *manega*; sp. port. *manga* || dim. *m̃necuță* || *m̃necar* „vêtement court avec manches porté par les paysans”.

1125. **Mănunchi**, sb. n. „poignée, manche; faisceau” — † *munuchi* (Biblia

1688, Exod. XII, 22); dial. *mănunche*, *mărunchi*, *mărunchi* || ar. *minu(n)cl'u* „poignée, botte: mèleze“ || < MANUCLUS, -UM „manipule, poignée“ (= clas. MANIP(ULUS); cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 161) || friul. *manoli*, sprs. *manuilg*; vit. *manocchio*, Subiaco *manukk'u*, teram. *manukk'e*; sard log. *mannuju*; vfr. *manoil*: prov. *manolk*; cat. *manoll*; sp. *manojo*; port. *molho*, galiț. *monllo* (comp. sav. *manöl'e*, elv. *manol'e* „poignée, anse“ < *MANUCULA) || abruzz. *manoppię* < *MANUPLUS || dim. *mănunchel* (Dosoftei, Ps. vers. 441; Sevastos, Cînt. 49; 154; Șez. VII. 37; WgJb. IX, 211; Tocilescu, Mat. 1259); *mănunchiaș* (R. Codin, Cînt. 23) || *immănunchia* „réunir en un faisceau“.

1126. **MÎNC** (băn.), adj. „mutilé“; ca sb. „creux de la plante du pied“.

Lat. MANCUS, -A, -UM.

Alb. *mɛnk*; it. *manco*; vfr. prov. cat. *manç*; sp. port. *manco*.

1127. **MÎNCA**, vb. „manger“ || ir. *māncā*; megl. *māncari*; ar. *mīncare*.

Lat. *MANDĪCARE (= clas. MANDUCARE); formele de ind. pres. *mānīnc*, *mānīnci*, etc. (comp. prov. *manenc*) sînt nelămurite.

(Vegl. *mančuor*; rtr. *manger*; it. *mangiare*); sard log. *man(d)igare*; fr. *manger*; prov. *manjar*; (cat. *menjar*; port. *manjar*).

Der.: *mīncare* „action de manger, manger, mets, plat“; dim. *mīncărică*; *mīncărioară* (WgJb. III, 321); *mīncăriță* (Șez. VII, 22); *mīncărușe* (Rete-ganul, Pov. pop. 72, 202; Pilde 26); *mīncător* „mangeur“, ar. *mīcitor* (Dalame-tra) „gourmand, glouton“; ar. *mīcītoari* (Dalametra) „jour gras“ (comp. prov. *manjadoira*); *mīncătură* „action de manger“ (Alecsandri, P. pop. 188), „crampes d'estomac“ (Șez. IV, 22), „démangeaison“ (Zanne, Prov. II, 235); „érosion“; † gain illicite, abus“ (Cuv. d. bătr. I, 350; Letop. II, 235; Iorga, Studii, VI, 215), megl. *māncătură*, mets, plat“, ar. *mīcătură* „démangeaison“ (sic. *mančatura*; vfr. *māngeīre*; nprov. *manjaduro*) || *mīncătorie* „gain illicite, abus“ || *mīncăcios*, *mīncău*, ar. *mīncătoīn* „gourmand, glouton“ || *mīncărime* ar. ~, „démangeaison“ || ar. *primicari* (Dalametra) „manger trop tôt“.

MINCIUNĂ, v. *minți*.

1128. **MÎNEA**, vb. „s'arrêter qq part pour y passer la nuit, passer la nuit“ — † „rester, demeurer“ (Paliia, Gen. I, 19, 24); pf. † *maș*, part. *mas*.

Lat. MANĒRE, MANSĪ, MANSUM (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 193; Rönsch, Semasiol. Beitr. III, 58).

Alb. *mɛnoī*: rtr. *manair*, în spec. „im Freien übernachten (vom Vieh)“; v it. *manere*; vfr. *manoir*; prov. *maner*; (sp. *manir*); vport. *maer*.

1129. **Mas**, sb. „le fait de s'arrêter qq part pour y passer la nuit; couchée“ || ar. *mas* „lieu où reposent les brebis pendant la nuit“ || < MANSUM || it. *maso*; vfr. *mes*, lor. *me*; prov. cat. *mas* || Oaș *măsălu* „passer le temps, rester qq part“.

1130. **Rămînea**, vb. „rester, demeurer; l'emporter sur, évincer qqn“ — part. *rămas*, Mehedinți *rămăns*, băn. *rămînat*, *rămînut*; vr. băn. pf. *rămaș* || ir. *rămăre* (pf. *rămaș*, part. *rămăș*); megl. *rămăniri* (pf. *rămaș*; part. *rămaș*); ar. *armîncari*, *armîniri* (pf. *armașū*; part. *armas*) || < REMANĒRE, MANSĪ, MANSUM || rtr. *rumagnair*; it. *rimanere*; vfr. *remanoir*, *remaindre*; prov. *remaner*; cat. *remanir*, *romandre*; sp. *remanecer* || *rămas*, *rămășag* „pari“; *a se rămăși* „parier“ || *rămășită*, ar. *arnîșitură* (Dalametra) „reste, résidu“ || Impr.: ung. *ramasica* (Szinnyei, 256).

MÎNECA, v. *mîine*.

MÎNECĂ, v. *mînă*.

1131. **MÎNGÎIA**, vb. „caresser, consoler“ — † „tromper, séduire“.

Lat. *MANGANEARE < gr. μάγγανον „philtre“; forma aceasta face parte din cele cîteva cuvinte de origine greacă ce au pătruns de vreme în latina balcanică; ea stă în legătură cu diferite noțiuni privitoare la vrăjitorie și înțelesul primitiv trebuie să fi fost „ensorcelor qqn par un philtre“; din acestas'a desvoltat cel vr. de „séduire“ (comp. abruzz. *manganellę* „fourberie“) care prin atenuarea noțiunii pejorative a primit înțelesul actual.

Der.: *mîngîiere* „action de caresser,

de consoler, consolation“; *mingîietor* „qui caresse, qui console“; *mingîietură*, caresse, consolation“ || *mingîios* „caressant, consolant“ || *nemîngîiat* „non consolé, inconsolable“.

1132. **MINTE**, sb. f. „intelligence, esprit, raison“ || megl. *minti*; ar. *minte* (la pl. *mință* și „tempes“).

Lat. MENS, MĒNTEM.

Alb. *mënt*; it. sard *mente*; vfr. prov. *men*; sp. *miente*; port. *mente* (comp. rtr. *imaint*).

Der.: ar. *mindeză* (Dalamatra) „intelligence remarquable“ || *mintos*, mold. *minteos*, ar. *mintios* și *minduos* (Dalamatra) „sage, raisonnable“ || ar. *mintimen* „sage, raisonnable“; ar. *mindiminil'ă* (Dalamatra) „sagesse“ || ar. *mintuire* „penser“ || *cuminte* „sage, raisonnable“: *cuminție*, *cumințenie* „sagesse, prudence“; *cuminți* „assagir“ || *aminte*, în expr.: *a(-și) aduce aminte*, ar. *ș-aduțire aminte* „(se) rappeler“ || (*a(-și) aminti* „(se) rappeler“, *amintire* „souvenir“, *amintitor* „qui rappelle (au souvenir)“ sînt de formațiune recentă.

1133. **Aimintrea** (*aimintrelea*), vr. dial. adv. „autrement, d'ailleurs“; băn. *ai-mitra*, *aiimitrea*, *aiimitrea* || megl. *l'umintrea*, *l'umintrulea*; ar. *al'um-trea* (lui), *al'umtrelea* || < ALIA MENTE; fonetismul formelor băn. megl. și ar. nu e lămurit.

1134. **Altmintrelea** (*altminteri*), adv. „autrement, d'ailleurs“—dial. *amin-trelea*, *aminteri* (rezultate din fusiunea lui *altmintrelea*, *altminteri* cu *aimintrelea*, *aimintrea*) < ALTERA MENTE || it. *altrimenti*, vvic. *altramentre*; fr. *autrement*; prov. *autramen*.

1135. **MINȚI**, vb. „mentir“ || ir. *minți*; megl. *mințiri*.

Lat. MENTĪRE.

Rtr. *mentir*; it. *mentire*; fr. prov. cat. sp. port. *mentir*.

Der.: *desminți* „démentir“.

1136. **Minciună**, sb. f. „mensonge“ || megl. ar. *minciună* (ar. și *minciune*) || *MENTITIO, -ONEM, devenit MENTIO, formă atestată în CGL. II, 128 || prov. *mentizon* || col. ar. *mingîunami* (Dalamatra) || *mincinos*, vr. mold. *minciunos*,

megl. ar. *minciunos* „menteur, mensonger, faux“ || megl. *minciunari*, ar. *minciunare* „mentir“.

1137. **MIRA**, vb. „étonner, surprendre“ —mold. băn. *a se miera* (Wg Jb. III, 321); prezența lui *-ie-* se explică probabil în felul următor: alături de *mir*, rezultat normal din *miror*, a existat **mera* < *mîrare*, unde *-î-* ne mai fiind accentuat a trebuit să treacă normal la *-e-*; din fusiunea lui *mira* cu **mera* s'a ajuns în graiul din Moldova și Bănat la forma mixtă *miera* || ir. *miră*; megl. *nirari*; ar. *nirare* (refl.).

Lat. MĪRARE „s'étomer; admirer, regarder avec admiration“; numai în românește s'a păstrat înțelesul de „(s')étonner“, pe cînd în toate celelalte limbi romanice s'a desvoltat din înțelesul secundar „regarder avec admiration“ acela de „regarder, observer, viser“.

Rtr. *mirer*; it. sard *mirare*; fr. *mîrer*; prov. cat. sp. port. *mirar*.

Der.: *mirare* „surprise“; *mirătură* „action d'étonner“ (sp. *miradura*) || || †*mirăciune* (Cipariu, Princ. 221) „étonnement“ (comp. *miratio*) || ar. *niră* „étonnement“ || Mehedinți, trans. *mîrăzenie* (Lex. Bud.; Frincu-Candrea, Munții apus. 266, 270; Conv. lit. XX, 1013) „chose étonnante, merveilleuse, curiosité“.

1138. **Minune**, sb. f. „merveille, miracle“—† *menune* (Mărg. 169^a); băn. *menune*, *menuie* < *MĪRIO, -IONEM; pentru formațiune, comp. *botejune* || † *a minune* „à merveille merveuillesement“ || *minuna* „étonner, émerveiller“; *minunat*, †*mierurat* (Cod. Vor.) „étonnant, merveilleux“; *minunăție* „merveille, miracle“ || *minunea*, *minunîță* „oiseau mystérieux dont le chant serait, d'après les croyances populaires, de mauvais augure“ (Marian, Orn. I, 433, 435); „rossignol“ (Gaz. Tr. 1887, 264) || †*immirura* (Ps. Sch. XV, 3; XVI, 7; XXX, 22), †*imminuna* Dosoftei, V. Sf. 26 sept.) „(s')étonner“.

1139. **MÎRCED**, adj. „flétri, fané“ — Mț. Sucevei (Șez. III, 70) *mîlcid*, Bihor *mîlceș* (Rev. cr.-lit. IV, 145), influențat poate de *vilced*.

Lat. MARCĪDUS, -A, -UM; prezența lui

-i- se explică prin influența vb. *mîrcezi* < *mărcezi*.

Der.: Mț. Sucevei *mîlcigai* (după *mucigai, putregai*) „pourriture“ (Șez. III, 70) || *mîrcezi* „flétrir, faner“ (prov. *marcezir*).

MIȘEL, v. *measer*.

1140. **MIȘINĂ**, sb. f. „foule, fourmi-
lière, grouillement, fourmillement;
provisions d'hiver“ (Pann, Pov.vorb.
III, 72) — vr. Mehedinți, Oaș „provi-
sions d'hiver qu'amassent les rats et
les souris“ (Cantemir, Ist. ier. 191); Bi-
hor „terrier où les rats amassent des
provisions“ (Rev. cr.-lit. IV, 338); *mî-
șună* (Delavrancea, Sult. 89; N. D. Po-
pescu, Basmă, I, 7); mold. *mîșișini*
(Șez. V, 106) „provisions d'hiver“.

Lat. *MĒSSIO*, -ONEM „moisson“, deve-
nit **mășune*, de unde, prin asimila-
rea vocalelor **mușune*, din care apoi
mișină, mișună sub influența formelor
verbale **mișina* și *mișun* (v. mai jos).
Cit privește înțelesul, constatăm că
sensul general de „moisson, récolte“
s'a restrins mai întâi la acela de „pro-
visions d'hiver“, mai special „provi-
sions d'hiver amassées par les rats“,
de unde s'au desvoltat treptat înțele-
surile de „amas — tas — foule — four-
mière“ [Candrea].

Vlomb. piem. *messon*, vgen. *messom*
(Arch. glott. XV, 68), sic. *mișuni*; fr.
moisson; prov. *meison*, fr.-prov. *mu-
șune* (Arch. glott. XII, 43).

Der.: *mișun* (Odobescu, Scrieri, III,
185) „hamster, animal réputé pour les
considérables provisions de grains
qu'il amasse dans son terrier“; trecerea
înțelesului de „amas de provisions“
la acela de „animal qui amasse des
provisions“ s'a întimplat ca și la cu-
vîntul *moșoroi* (v. acest cuv.), unde
schimbarea s'a produs în sens invers;
dim. *mișunel* (Cihac) „hamster“.

1141. **MIȘUNA**, vb. „grouiller, fourmil-
ler“ — *mușina* (Poenar, Vocab. I, 712;
Codrescu, Dict. II, 849; Conv. Lit. XX,
399); *mișui* (prin schimbarea con-
jugățiunii dela *mișui*, pers. 1-ii refăcută
din pers. 2-a *mișui*, în loc de *mișuni*);
băn. *mișiini* „se réunir en quantité,
s'entasser“ < **MISSIONARE* „faire la
moisson“ < *MESSIO*; forma normală tre-

buia să fie la ind. pres. **meșun, *mă-
șun*, și prin asimilarea vocalelor **mu-
șun*, iar la inf. **meșina*, prin redu-
cerea lui -iu- aton la -i- (cf. *leșina*,
rușina, etc.); prin asimilarea vocale-
lor a rezultat din acesta din urmă
**mișina*, care, încucișîndu-se cu **me-
șun, *mușun*, a dat naștere lui *mișuna*
și *mușina* || piem. *messoné*, vgen. *me-
sonar* (Arch. glott. XV, 68); fr. *mois-
sonner*; prov. *meisonar*, fr.-prov. *mu-
șună* (Arch. glott. XII, 46).

MISTREȚ, v. *mește*.

1142. **MIȚ** (*miță*), sb. n. (f.) „laine des
agneaux tondus pour la première fois,
laine agneline“ || ar. *niț(ă)*, și ca adj.
în *per niț* „laine d'agneau“.

Lat. **AGNĒCIUS*, -A, -UM „d'agneau“ < *AG-
NUS* [Lex. Bud.]; cuvîntul trebuie să fi
fost la început adj., zicîndu-se *lină
miță* „laine d'agneau“, de unde apoi,
prin omiterea substantivului, *miță*,
din al cărui pl. *mițe* s'a refăcut sg. *miț*
(comp. fr. *agneline* „laine d'agneau“,
din *laine agneline*): în ce privește
fonetismul, v. *miel*.

Prov. *agnis*, nprov. *anisse* „laine
d'agneau“.

Der.: *mițos*, ar. *nițos* (Dalametra)
„avec la laine frisée, comme celle des
agneaux“ || *mițui, miți* (Marian, Ins.
402; Tiktin) „tondre pour la premi-
ère fois la laine des agneaux“; *mi-
țuit, mițuială* (Teodorescu, P. pop.
592, 597) „tonte des agneaux“.

Impr.: rut. *мицка* „Vliesseines Lam-
mes; Lammfellmütze“ > *мицковий* „aus
Lämmerwolle“.

1143. **MOALE**, adj. „mou, tendre“ || ir.
mole; megl. *moali*; ar. *moale*.

Lat. *MOLLIS*, -E.

Rtr. *mol*; it. *molle*; sard log. *moḍḍe*;
fr. *mou*; prov. *mol*; cat. *moll*; sp.
muelle; port. *molle*.

Der.: dim. *molišor* (Polizu), bot. *mo-
lișoare* „liparis Loeselii“; *moluț* (Lex.
Bud.) || *molatec* „mou, mollasse, apa-
thique“ || *moliiu*, băn. *molîn, molătău*
(Șez. V, 171) „mou, mollasse, apathi-
que“ || Mehedinți *moloman* „de tempé-
rament apathique“, mold. „sot, niais“
(Pamfile. Cimil. 47) || *molicios* (Costi-
nescu; Polizu) „mou, mollasse“ || ar.
molav și *mulascu* (Dalametra) „mou,

mollasse“ || megl. *molac* „mou, mollasse“ || *moaleș* (Jipescu, Răur. 127) „mou“; *moleși* „amollir“; *moleșitor* „amollisant“; *moleșitură*, *moleșeală*, *moloșeală* (Tocilescu, Mat. 580, 603, 645) „mollesse, langueur; amollissement“; vr. dial. *moloșa* (Tiktin) „amollir; attendrir“ || *moloșag*, *moleșag* (Voronca, Dat.-cred 437; Pamfile, Joc. II, 155; Șez. IV, 120; VI, 33; Marian, Ins. 531) și *moleșniță* (Pamfile, ibid.) „temps lâche, dégel“; *moloșag* (Marian, Sărb. I, 120) „chaleur lourde“ || *moliciune*, *molătate* (Lex. Bud.; Tiktin) „mollesse, apathie“.

Impr.: ngr. μόλαβους „schwerfällig in der Bewegung“ (G. Murnu, Lehnw. 32).

1144. **Molcel**, adj. „mou, mollet“ (Lex. Bud.) — *mulcel* (Lex. Bud.), *moliciel* (Polizu; Costinescu) < MOLLICĒLLUS, -A, -UM || vit. *mollicello*, vtrev. bellun. *molesel*, sic. *muđdiceđdu*; sard log. *mođdigeđdu* || *moliciică* „un peu molle, mollette“ || † *molceluș* (Cantemir, Ist. ier. 107; Div. lum. 98), *molcăluș* (Costinescu, Voc. II, 111), *molcăluț* (Costinescu; Onișor, P. pop. 10; Pamfile, Joc. I, 127; Ind. 9) || *molcuț* (Lex. Bud.; Polizu; Codrescu, Dicț. II, 819) „un peu mou, mollet“.

1145. **Moleață** (trans.), sb. f. „mollesse“ (Lex. Bud.), „herbe molle“ (Giuglea, Cerc. lex. 16) < MOLLITIA, -AM || it. *mollezza*; fr. *mollesse*; prov. *molesa*; cat. *mollesa*; vsp. port. *molleza*.

1146. **Muia**, vb. „amollir; tremper, mouiller“ || ir. *mul'ă*; ar. *mul'are* || < *MOLLIARE || alb. *mul'oň*; rtr. *möglie*; istr. (Valle) *mujá*; ven. *moğar*; fr. *mouiller*; prov. *molhar*; cat. *mullar*; sp. *mojar*; port. *molhar* || *muietură*, ar. *mul'itură* (Dalamatra) „action d'amollir, etc.“ (prov. *molhadura*; cat. *mulladura*; sp. *mojadura*; port. *molhadura*) || *immuia*, megl. *anmul'ari* „amollir; tremper, mouiller“ (bol. *im-mujăr*; prov. *enmolhar*).

1147. **Mol'ă** (ar.), adj. „mouillé, trempé“ < *MOLLIS, -A, -UM; comp. ca formațiune *levius || rtr. *mögl*; ven. vic. *moğo*, mant. regg. bol. mir. cremon. *moj*, com. mil. piem. piac. parm. *möj*, Bormio, *mol'*, sic. *moğgu*, toate cu înțelesul de „mouillé, trempé“ și ca subst. „hu-

midité, temps humide“; Grand' Combe *muj* „humidité“, sav. *mol'ę* „terrain marécageux“; prov. *molh* „humidité“; sp. *mojo* „Brühe“; port. *molho* „Brühe“, *molha* „Einweichung; Regenguss“ || *amoi*, în expr. *a pune a-moi* „mouiller, tremper les peaux“, ar. *amol'ă* „mouillé, trempé“ (rtr. *metter a mögl* „tremper“, și tot în legătură cu verbul: ven. *a moğe*, mant. regg. bol. mir. *a moj*, com. mil. piem. piac. *a möj*, pad. *a moğa*, Bormio *a mol'*; sard log. *amožu*, sass. *amol'u*, gall. *ammol'u*; nprov. (Nice) *a müej*; comp. și tar. sic. *ammuedđo*, *ammodđu* „nell' acqua“, *mettiri ammodđu* „tenere molle, macerare“; sp. *á remojo* „trempé“) || *moște* „mare, bourbe, flaque“, băn. „tempe“ (Popovici, P. pop. 13; Hodoș, P. pop. II, 52); *moștină* „mare, bourbe, flaque“ || *moină* „temps lâche, mou, dégel, temps pluvieux; terre labourable, c.-a.-d. amollie par la pluie, le dégel“ (comp. sard log. gall. *modđina* „spruzzo, spruzzaglia“; nprov. *mouolino* „terre molle“; sp. *mol-lina* și port. *mollinha* „feiner Staubregen“; pentru înțeles mai comp. it. *molliccio* „Feuchtigkeit, feuchtes Wetter; feuchter Boden“; (a se) *moina* (Cihac) „se dégeler“ (comp. sard log. *mođđinare*; sp. *mollinar* și port. *mollinhar* „fein regnen, sprühen“); *moynos* „humide (en parl. du temps), pluvieux“ (comp. port. *mollinhoso* „feucht, regnerisch“).

1148. **MOARĂ**, sb. f. „moulin“ || ir. *moreğ*; megl. ar. *moară*.

Lat. MOLA, -AM.

It. *mola*, înțelesul romînesc apare în dialectul din Castro dei Volsci (Studj rom. VII, 235); sard *mola*; fr. *meule*; prov. *mola* „meule; moulin“; cat. *mola*; sp. *muela*; port. *mó*.

Der.: dim. *moricică*; *morișoară* (Iorga, Studii, VI, 496); *morișcă* „moulinet, crecelle“; dim. *morișcuță* (Marian, Ins. 23); ir. *moriğ* || *morărit* „droit sur la mouture“.

1149. **Morar**, sb. m. „meunier“; zool. „tenebrio molitor“ (Marian, Ins. 67) — vr. dial. *murar* (Iorga, Studii, XIII, 158; An. Car.; Tocilescu, Mat. 1560) || megl. ar. *murar* || < MOLARIUS, -UM || vfr. *molier*, sav. *mlero*, Blonay *mo-*

lare; cat. *moler* || dim. *morărel*; *morăraș* (Gr. n. I, 509, 551) || *morăreasă*, *morăriță*, ar. *murară* (Papahagi, Lit. pop. 96) „meuniere” || *morăresc* „de meunier”.

1150. **Munună** (trans. băn.), sb. f. „couronne de mariée; sommet d'une colline, d'une montagne” (Lex. Bud.; Marian, Immorm. 490; Viciu, Glos. 61; Gr. n. II, 142; D. Comșa, Album de țes. 27); alături de această formă întâlnim *murună* și *munune* (Viciu, ibid.), cel dintîi și cu înțelesul de „panache” < *MOLO, -ONEM < MOLA; înțelesul „primitiv trebue să fi fost acela de „tas, masse, proéminence, saillie” din care au putut ușor deriva semnificațiunile românești; accepțiunea de „tas, masse” e proprie și diferitelor forme române rezultate din *mola* (se poate ca ea să fie rezultată dintr-o confuziune cu *moles*); de altfel în nprov. găsim chiar pentru forma derivată din *mola* un înțeles apropiat de *munună*: *molo* d dat într'adevăr cu semnificațiunea ae „ancienne coiffure de femme qui svait une grande saillie en avant, foutenue par une charpente de fil de ôer—en Languedoc” (comp. și înțelesul de „rouelle de cerceaux” al aceluiaș cuvînt). Din punct de vedere fonetic derivațiunea aceasta nu întîmpină iarăși nici o dificultate: **molonem* a dat mai întîi **murune* și pe urmă, prin asimilarea lui *r* cu *n* următor (ca în *cunună*, *senin*), *munune*, formă, cum am văzut. păstrată încă, întocmai ca și cea intermediară *murună*; schimbarea de declinațiune s'a produs de sigur sub influența lui *cunună*, dat fiind asemănarea de înțeles întreamîndouă formele || fr. *meulon* (influențat în fonetism de *meule*, pe cînd în dialecte apare forma normală; comp. anj. *molō*); prov. *molon* || dim. *mununiță* (Gorovei, Cimil. 22; Viciu, Glos. 61 [Densusianu]).

1151. **MOARE**, sb. f. „eau de saumure dans laquelle on a fait fermenter la choucroute” || ar. *moare* „choucroute”.

Lat. MŪRIA, -AM, cu schimbarea lui -ŭ- în -ō- neexplicată încă.

Rtr. *mōja*; it. *maja*; vfr. *muire*, bress. Verdun *mōre*, sav. *mwira*. Grand' Combe *mur*, Bournois *mör*, Valais *muare*; nprov. *muïro*; sp. *muera*.

Der.: băn. *morugă*, în expr. *morugă de sărat* „trop salé”.

1152. **Mura**, vb. „faire fermenter dans la saumure” < *MURIARE || Blonay *mveiri* „saler”; comp. sav. *mirjá* „trés salé” || *murături*, pl. trans. *murători* (Lex. Bud.; Viciu, Glos. 61) „chose qu'on a fait fermenter dans la saumure, chose conservée dans du vinaigre”.

MOARTE, v. *muri*.

1153. **MORMÎNT**, sb. n. „tombe, tombeau”—† *mărmănt* (Ps. Sch. V, 11); † *murmînt* (Cuv. d. bătr. II, 48) || megl. *murmint*; ar. *mărmintu*, *mirmintu*, *murmintu*.

Lat. MONUMENTUM, sau MONĪMENTUM, atestat des în inscripțiuni (alături de acestea latina vulgară a cunoscut forma MOLĪMENTUM, influențată de *molior*; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 504); înțelesul de „tombe” apare din epoca latină (cf. Densusianu, ibid. 193); din MONĪMENTUM devenit de timpuriu *mon'mentum* a rezultat **mănmentu*, prin schimbarea lui *on* + cons. în *in* (v. BSF. I, 28), de unde apoi *mărmăntu*, prin trecerea grupului *nm* la *rm*, întocmai ca în dial. *irmă* pentru *in(i)mă*, etc. (v. *Inimă*); sub influența labiale, inițiala *mă*- a trecut la *mo*- în dr. *mormînt*; forma dialectală *murmînt* se explică prin influența verbului *a muri*; în ar. *mirmintu* s'a produs asimilarea *ă-i > i-i* (cf. Candrea, Elem. lat. 59-60).

Rtr. *molimaint*; Rovigno *mulimento*; vven. vvic. *molimento*, berg. *muliment*, vlomb. *molimento*, vgen. *munimento*, *morimento*, sic. *mulimentu*, sard log. *murimentu*; prov. *monimen*, *morimen*; galiț. *moemento*.

Der.: dim. *mormințel* (Sevastos, Cînt. 268; Tocilescu, Mat. 316; Vasiliu, Cînt. 93) || *immormînta* „enterrer”; *immormîntare* „enterrement”.

MORTĂCIUNE, v. *muri*.

1154. **MOȘOROI** (*mușoroi*, *mușuroi*), sb. n. „taupinière; taupe” (Polizu): „fourmilière”—băn. *moșoroi*, *moșuroi*, *mușuroi*; vr. mold. trans. *mușinoi* (Cantemir, Ist. ier. 191; Molnar, Sprachl. 63; Lex. Bud.); mold. trans. *moșinoi*

(Creangă, Scrieri, II, 133; Stamatî, Wb. 510; Tribuna 1890, 369); mold. *moșunoi* (Codrescu, Dict. II, 135; Sez. VII, 10); mold. trans. *mușunoi*; sub influența acestei forme s'a creat la Sălăgiu din *guz* „rat“ un derivat *guzunoi* „taupe“ (Tribuna, 1890, 354) || ar. *mășăronū*, *mășironū*, *mușuroñū*, *șumuroñū* „taupe; taupiniere“.

Lat. *MUS ARANEUS*, -UM „musaraigne“, devenit **musăriñu*, de unde, prin amestecul sufixului -*oñu*, **musăroñu*; de o parte prin asimilarea vocalelor, de altă parte prin influența cuvintelor *mișuna*, *mușina* (v. *mișină*), forma normală s'a alterat în diverse moduri, dînd naștere numeroaselor variante citate mai sus; -*n*- în loc de -*r*- din *mușinoi*, etc. se poate explica sau prin influența aceluiași verbe, sau printr'o asimilațiune cu -*n*- din sufixul -*oñ*- care trebuie să se fi produs pe cînd se rostia încă **mușiron*; cît privește înțelesul, observăm întîi că termenul latin s'a aplicat „cîrțiței“, care e tot un gen de rozătoare ca și „musaraigne“, și care sapă ca și acesta din urmă coridoare subterane în care se adăpostește (comp. nprov. *taupo* „taupe“ și „musaraigne“); numele animalului s'a dat mai tirziu și grămăjuelor pe care le formează pe cîmp prin asvîrlirea afară a pămîntului pe care-l sapă dedesubt; cu timpul *mușuroi* s'a aplicat mai pretutindeni la grămăjuele de pămînt, păstrîndu-se pentru numirea animalului cuvintele „cîrțiță“ și „sobol“ [Candrea].

Rtr. *mîsarogn*, *mîsaruoğl* (cu schimbarea terminațiunii): vit. *mu-saragno*, mil. *museraî*, *musuriî* (cu schimbarea terminațiunii), com. *mus-deraî*: fr. *musaraigne*; nprov. *mu-saragno*; sp. *musaraña*; port. *musaranho* || comp. it. *toporagno* < talpa aranea.

Der.: *moșoroî*, *mușuroî* „butter“; *moșoroit*, *mușuroit* „butage“.

1155. **MUC**, sb. m. „mucosité du nez, morve“; sb. n. „bout de mèche d'une chandelle, d'une bougie qui brûle, moucheron; bout de chandelle; bout de cigarette, mégot“ || megl. *muc* și ar. *muñi* „mucosité du nez“.

Lat. *MŪCCUS*-UM „morve“; pentru în-

țelesul de „moucheron“, comp. pe lingă formele romanice de mai jos și gr. *μύξα* „morve; champignon à la mèche d'une lampe“.

Alb. *mūk* „Schimmel“ (cu *ū* în loc de *u* sub influența pl. *mūk'* < **muk'*) || rtr. *muoch*; sard *mukku*; prov. cat. *moc*; sp. *moco* „Rotz; Schimmel auf Getrânken; Lichtschnuppe, schlam-miger Knopf am Docht eines brennenden Lichtes“; port. *monco*.

Der.: dim. *muculeț* „petit moucheron“ || *mucări*. † *mucare* (Greceanu, Cron. 288, 296, 308, 312), † *mucar* (Paliia, Ex. XXXVII, 23; An. Car.) „mouchettes“ *mucea* „morveux“ || băn. *mușios*, ar. *mușos* (din pl. *muși*, *muți*) „morveux“.

1156. **Mucoare** (Hațeg), sb. f. „moisissure“ (Rev. cr.-lit. III, 161) || ar. *mucoare* „mucosité“ || < *MŪCCOR*, -OREM || abruzz. *mukore*; sard log. *mugore*; astur. *mugor* || Hațeg *mucuri* (Rev. cr.-lit. III, 161) „moisir“.

1157. **Mucos**, adj. „morveux, mu-queux“ || megl. *mucos* || < *MŪCCOSUS*, -A, -UM || tar. *mukkuso*; sard *mukkošu*; vfr. *moucheux*, poit., Bresse, lor. *mușu*; prov. cat. *mocos*; sp. *mocos*; port. *moncoso*.

1158. **Muced**, adj. „moisi“ < *MŪCIDUS*, -A, -UM || friul. *mușar*; it. *mucido* (fr. *moîte*; nprov. *muide*) || bot. *mucezea* și *mucezică* „filago germanica“ || *mucezi* „moisir“ (comp. it. *ammucidire*); *mucezitură* (Lex. Bud.) „moisissure“; *mucezeală* „moisissure“, bot. „filago germanica; mucor mucedo, aspergillus glaucus, penicillium candidum“ || *mucegai* (pentru fonetism, v. *putregai*) „moisissure“, bot. „mucor mucedo, aspergillus glaucus, penicillium candidum“; *mucegăios* „moisi“; *mucegăi*, *mucegăia* „moisir“; *mucegăială* „moisissure“.

1159. **MUCHE**, sb. f. „arête, saillie, bord; dos (du couteau), marteau de la hache; tranche d'un livre; sommet d'une col-line“ || ir. *mucel'ē*.

Lat. **MŪTILA*. -AM < *MŪTILUS*, -A, -UM „mutilé, tronqué, écorné, amoindri“; cantitatea cu -*ŭ*- ce se admite de obicei nu e confirmată prin nimic; forma alb. de mai jos arată că trebuie să admitem *ŭ*.

Alb. *mükl'*, *mük'e* (Christophorides, Lex. alb. 256; Fialuur i rii i Shcypes, 284) „dorso del coltello“.

Der.: *muchier* (Damé; Tiktin) „sorte de rabot“; *grüu* ~ „varieté de blé“ (Damé, Term.).

1160. **MUGI**, vb. „mugir, beugler“.
Lat. *MŪGĪRE*.

Vfr. *muire*; (prov. *mugir*; sp. *mujir*; port. *mugir*).

Der.: *mugitor* „mugissant, beuglant“.

1161. **MUGET**, sb. n. „mugissement, beuglement“ < **MŪGĪRUS*, -UM || comp. sard *muida* din *muidare* < **mugitare*.

1162. **MUIERE**, sb. f. „femme“ || ir. *mu'ère*; megl. *mul'ari*; ar. *mul'are*.

Lat. *MŪLIER*, -ĒREM.

Vegl. *mul'er*; rtr. *muglier*; it. *moglie*, vit. *mogliere*; sard log. *mužere*; vfr. *moilier*; prov. *molher*; cat. *muller*; sp. *mujer*; port. *molher*.

Der.: dim. *muierușe*; † *muieruș* (Paliia, Gen. I, 6) „femelle“; *muierușcă* „petite femme, femelle; pièce du métier à tisser“ (Șez. VIII, 148; Tribuna, 1890, 369; Gutinul, n-rul 30), megl. *mul'ărucică* „petite femme“; *muieruță* (Lex. Bud.; sic. *muġġiruzza*) || augm. *muieroi*, *muieroaie*, ar *mul'iroaie* (Dalamatra) || col. *muieret*, băn. *muieramă* (*muieramă*), *muieretiș* || *muieresc*, ar. *mul'irescu* „de femme, féminin“; megl. *mul'ărăscă* „partie de l'église réservée aux femmes“; *muiereste* „comme une femme, à la manière des femmes“ || *muierareț* „efféminé“ || *muieratec* „de femme, féminin; efféminé“ || *muierce* „homme efféminé; couard, poltron“ || băn. *muierelnic* „efféminé“ || megl. *mul'ărucic*, ar. *mul'irușcu* „efféminé“ || *muierotcă* „homme passionné pour les femmes“ || băn. *muieretcă* „homme efféminé“ || *muieri* „rendre femme“, *a se* ~ „devenir femme“.

1163. **MUIEROS**, adj. „qui aime les femmes“ < *MŪLIEROSUS*, -A, -UM.

1164. **MULGE**, vb. „traire“ — vr. băn. pf. *mulș*, part. *muls* || megl. *mulziri*; ar. *muldzire*, *muldzeare* (pf. *mulș*, part. *mulsu*).

Lat. *MŪLGĒRE*, -LSĪ, -LSUM (=clas. *MUL-*

GĒRE; cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 147).

Rtr. *mundscher*; it. *mungere*; sard log. *mulgere*; vfr. *moldre*, Vinzelles *muze*, sav. *mödre*, elv. *muedre*; prov. *molser*; cat. *munyir*; vsp. *mulger*; port. *mungir*.

Der.: *mulgător* „qui traite“, vr. Vrancea *mulgătoare* „lieu où l'on traite les brebis, etc.“ (Ps. Sch. LXXVII, 70); vr. Vrancea „vache, brebis laitière“ (Cipariu, Princ. 228) || băn. Serbia *mulgaș* (Hasdeu, 2826), bucov. (Suceava) *mulgar* „berger qui traite les brebis“; băn. *mulgașă*, *mulgășiță* „brebis qui laisse écouler son lait“ || băn. *muldzare* (WgJb. III, 321) și ar. *muldzar(c)ă* (Dalamatra) „brebis laitière“ sint imprumuturi din sîrb. croat. *muzara* „Melkvieh“ (derivat din *musti*, *muzem* „melken“, bulg. *млъж*, slov. *molsti*, *molzem*, etc. < vsl. *млѣж*), fonetismul a fost însă influențat de *mulge*; tot din sl. derivă și *minzare* „brebis laitière“, influențat în fonetism de *minz*, *minzat*, etc.

1165. **MULSURĂ**, sb. f. „action de traire“ < *MŪLSURA*, -AM.

1166. **MULSOARE**, sb. f. „action de traire“ < **MŪLSORIA*, -AM || prov. *molsoira* || comp. sard log. *musorzu* < **MŪLSORIUM*.

1167. **SMULGE**, vb. „arracher“ — pf. vr. băn. *smulș*, part. *smuls*, vr. dial. *smult* || ar. *zmuldzire*, *zmuldzeare* (pf. *zmulșu*, part. *zmultu*) || < EX-MŪLGĒRE, -LSĪ, -LCTUM (-LSUM) || it. *smungere* || *smulsură*, *smultură* „action d'arracher, chose arrachée, etc.“

1168. **MULT**, adj. „beaucoup, nombreux“ || ir. *munt*; megl. *mult*; ar. *multu*.

Lat. *MŪLTUS*, -A, -UM.

It. *molto*; sard *mucho*; vfr. prov. cat. *molt*; sp. *mucho*; port. *muito*.

Der.: dim. *multișor*; *multicel* || Mț. Sucevei *multigan* (Șez. III, 82) „en très grande quantité“ || *multime*, vr. ar. *mulție* „foule, multitude“ || *îmmulți*, † *mulți*, megl. *mulțiri* „multiplier“; *îmmulțire* „action de multiplier, multiplication“.

MULTUMI, v. an.

MUNCEL, v. urm.

1169. **MUNTE**, sb. m. „mont, montagne“ || ir. *munte*; megl. *muntî*; ar. *munte*. Lat. MONS, MONTEM.

Rtr. *munt*; it. sard *monte*; fr. prov. *mont*; cat. *munt*; sp. port. *monte*.

Der.: dim. *munticel*; *munțișor* || *muntean* „montagnard; vent qui vient du côté de la montagne“; dim. *muntenaș* (Sevastos, Cînt. 109); *muntenesc* „montagnard“; *munteneste* „comme les montagnards, à la manière des montagnards“; *munteancă* „montagnarde“ || ar. *mundiș* (Dalametra) „de montagne“.

Impr.: pol. *multanka*, *mutyanki* „mehrfältige Rohrpfeife“.

1170. **Muncel**, sb. n. „colline“ < MONTĪ-CELLUS, -UM || vegl. *muncal*; vit. *moncello*; fr. *monceau*; prov. *moncel* (it. *monticello*, sard log. *montigeddū*, sp. *montecillo* sint formațiuni de mai târziu din *monte*, ca și *munticel*, amintit mai sus).

1171. **Muntos**, adj. „montueux, montagneux“ || megl. ar. *muntos* || < MONTUOSUS, -A, -UM.

1172. **MUR**, sb. m. „ronce“, trans. „mûrier“ — **MURĂ**, sb. f. „de ronce“, trans. „mûre“ || ar. (a) *mură* „mûre; framboise“.

Lat. MORUS, -UM; MORA (= clas. MORUM), cu schimbarea neexplicată a lui -o- în -û-, care apare și în alte forme romanice || rtr. (a) *mura*; it. *moro*, *mora*; sard log. *mura*; vfr. *moure*, fr. *mûre*; prov. cat. (a) *mora*; sp. *mora*; port. (a) *mora*.

Der.: dim. ar. *mureauă* (Dalametra) „mûre“ (sic. *amuredă*).

1173. **Murnu** (ar.), adj. „bleu foncé, brun“ < *MORINUS, -A, -UM (cf. Papahagi, WgJb. XII, 103), cu aceeași schimbare a lui -o- în -û- ca în *mur(ă)* || *murnescu* (Dalametra) „bleu foncé, brun“ || *murneață* (Dalametra) „couleur bleue foncée, brune“ || *murnire* „brunir, prendre une couleur bleue foncée“.

1174. **MURI**, vb. „mourir“ || ir. *muri*; megl. *muriri*; ar. *murire*.

Lat. MORĪRE (= clas. MORI: cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 146).

Vegl. *murar*; rtr. *murir*; it. *morire*;

sard log. *morrere*; fr. *mourir*; prov. cat. sp. *morir*.

Der.: *muritor*, megl. ~ „mortel“ || † *muricios* (Dosoței, V. Sf. 21, 24 apr.) „mortel“ || *nemurire* „immortalité“; *nemuritor* „immortel“; † *nemuritorie* (Letop. I, 478) „immortalité“.

1175. **Mort**, adj. „mort“ || ir. megl. *mort*; ar. *mortu* || < MORTUUS, -A, -UM || vegl. *muart*; rtr. *mort*; it. *morto*; sard *mortu*; fr. prov. cat. *mort*; sp. *muerto*; port. *morto* || dim. *mortuț* (Țiplea, P. pop. 113).

1176. **Moarte**, sb. f. „mort“ || ir. *morte*; megl. *moarti*; ar. *moarte* || < MORS, -TEM || alb. *mort*; vegl. *muart*; rtr. *mort*; it. sard *morte*; fr. prov. cat. *mort*; sp. *muerte*; port. *morte* || *morticios* (An. Car.) „mortalis“ || *morțiș* „mordicus“ || a *morțiu* „d'une manière lugubre“.

1177. **Mortăciune**, sb. f. „chair morte, charogne“ — dial. și vr. *mortăcină*; † *mortăciună* (Tiktin) || megl. *murtăciuni*; ar. *murtuțină* || MORTICĪNUS, -A, -UM; forma românească a fost la origine întrebuintată ca adj. cum arată *carne mortăcină* (Prav. Mat. Bas. col. Buj. 293); schimbarea terminațiunii s'a întâmplat sub influența altor forme terminate în -iune || it. *morticino* (*carne morticina*), cal. *mortačina*, tar. *murtačcina* „carne di bestia morta“; cat. *mortehí*; sp. *mortecino* (*carne mortecina*); port. *mortezinho*.

1178. **Amorți**, vb. „engourdir, émousser“ || ar. *amurțire*, *amurțare* || < *AMMORTĪRE || it. *ammortire*; fr. prov. cat. vsp. *amortir* || ar. *amurțatură* „engourdissement“ || *amorțeață* „engourdissement, torpeur“ || megl. *ănmurțori* „engourdir“ || *desmorți*, megl. *dis-murțori*, ar. *dismurțiri* (Dalametra) „dégourdir“ (comp. vfr. *demortir*).

1179. **MURSECA** (*morseca*), vb. „mordre à différentes reprises, mordiller“ — mold. bucov. trans. *morsoca*, *morsoci* (Gaz. Tr. 1887, 263; Rev. cr.-lit. III, 161; IV, 145; Sez. V, 106; Marian, Desc. 113; Viciu, Glos. 61) || ar. *mursicare*.

Lat. MORSĪCARE.

Friul. *morseá*; it. *morsicare*; sard log. *mossigare*; prov. cat. port. *mos-segar*.

1180. **MUSCĂ**, sb. f. „mouche“ || ir. *muske*; megl. ar. *muscă*.

Lat. *MŪSCA*, -AM.

Rtr. *muoscha*; it. *mosca*; sard log. *muska*; fr. *mouche*; prov. cat. sp. port. *mosca*.

Der.: dim. *muscuță* (sic. *muskuzza*); *musculiță*; megl. *muskičcă* || col. *muscărie* (sic. *muscaria*); *muscărim* (Sevastos, Pov. 256); ar. *muscame* (rtr. *muoscham*); megl. *muscarnic* || augm. *muscoi* „grosse mouche; bombus terrestres“ (Marian, Ins. 193), ar. *mușcoñu* (Dalamatra) „grosse mouche“ || *muscar* „telephorus fuscus“ (Marian, Ins. 58; comp. lat. *muscarius*).

1181. **MUȘCHI**¹, sb. m. „muscle, filet“ || ar. *mușcl'u*.

Lat. *MŪSCŪLUS*, -UM.

Sp. *muslo*; alb. *mušk* „Schulter“ e nelămurit; forma normală ar trebui să fie cu *ü*.

Der.: dim. *mușchiuleț*.

1182. **Mușchios**, adj. „musculeux, charnu“ || ar. *mușcl'os* (Dalamatra) || < *MŪSCŪLOSUS*, -A, -UM.

1183. **MUȘCHI**², sb. „mousse, lichen“ || ar. *mușcl'u*.

Lat. **MŪSCŪLUS*, -UM < *MUSCUS*, -UM || alb. *müšk*; rtr. *müskel*; it. *muschio*.

Der.: *mușchios* (Lex. Bud.), ar. *mușcl'os* (Dalamatra) „couvert de mousse“ (rtr. *müsklus*; vit. *muschioso*) || *mușchiat* (Corcea, Bal. 88; Marian, Nașt. 40) „couvert de mousse“.

1184. **MUST**, sb. „jus, suc; moût, vin doux“ || megl. *must*; ar. *mustu* „moût“.

Lat. *MŪSTUM*.

Alb. *mušt*; rtr. *muost*; it. *mosto*; sard *mustu*; fr. *moût*; prov. cat. *most*; sp. port. *mosto*.

Der.: *mustar* „vendeur de moût“ || *mustui*, *musti* „pressurer le raisin, récolter le moût“ (comp. vfr. *mouster*); *mustuitor*, *mustitor* „bâton qui sert à écraser le raisin“ (Damé, Term.; Tiktin); „sorte d'auge dans laquelle on écrase le raisin“ (Damé, Term.); *mustuială*, *musteală* „raisin écrasé dont on n'a pas encore extrait le moût“ || ar. *mustusiri* (Dalamatra) „se barbouiller de moût“.

1185. **Mustos**, adj. „juteux“ || ar. *mus-*

tos || < **MŪSTOSUS*, -A, -UM || friul. *mostos*; it. *mostoso*; sard *mustošu*; prov. *mostos*; sp. *mostoso*.

1186. **Mustăreață**, sb. f. „sève, suc de bouleau“ (Lex. Bud.; Gaz. Trans. 1887, 262; Rev. I. Creangă, IV, 188; Rev. cr.-lit. III, 161; Viciu, Glos. 62); „boisson sucrée“ (Rev. cr.-lit. III, 161); „suinte“ (Marian, Sărb. III, 269) < **MUSTARICIA*, -AM, dintr'un adj. **MUSTARI-CIUS*, -A, -UM.

1187. **MUSTAȚĂ**, sb. f. „moustache“ || megl. ar. *mustață*.

Lat. **MŪSTACEA*, -AM < gr. *μούσταξ*.

It. *mostaccio* „visage“, nap. *mostacče*, cal. *mustazzu*, tar. *mustazzo*, sic. *mustazzu* < **MŪSTACEUM*, toate aceste forme dialectale cu înțelesul de „moustache“ păstrat, ca și în română, din epoca latină, probabil grație contactului continuu cu limba greacă, pe cînd în nordul Italiei sensul s'a alterat cu vremea; din formele it. merid. derivă sardul *mustazzu*, iar fr. *moustache*, sp. *mostacho* vin din vit. *mostacchi* și acesta din gr.-biz. *μούσταξ*, după cum megl. *mustac* și ar. *mustacă* derivă din ngr.

Der.: dim. *mustăcioară* || *mustăcios* „qui a de grosses moustaches“.

1188. **MUSTRA**, vb. „faire des reproches, des remontrances, réprimander“.

Lat. *MO(N)STRARE* „montrer, indiquer“; pentru schimbarea semantică din forma romînească, comp. fr. *remontrer*.

It. *mostrare*; sard *mustrare*; fr. *montrer*; prov. cat. sp. port. *mostrar*.

Der.: *muștrător* „qui fait des reproches“, etc.

1189. **MUT**, adj. „muet“ || it. megl. ar. *mut*.

Lat. *MŪTUS*, -A, -UM.

Eng. *müt*; it. *muto*; sard *muđu*; vfr. *mu*, auv. *mü*; prov. cat. *mut*; sp. port. *mudo*.

1190. **Muți**, vb. „devenir muet; se taire“ || megl. *muțori*; ar. *muțire*, *muțare* || < **MŪTIRE* (= clas. *MUTESCERE*) || vfr. *muir*; prov. *mudir* || *muțeală*, *muțenie*, *muție*, ar. *muțami* (Dalamatra) „mutisme“ || *muțește*, megl. *muțești* „comme les muets“.

1191. **Amuți**, vb. „devenir muet; se taire“ || ar. *amuțire*, *amuțare*.

Lat. **AMMŪTIRE*.

It. *ammutare*; vfr. *amuir*; prov. *a-mudir*.

Der.: *amuțeală*, † *amuțitură* (An. Car.), ar. *amuțal'ă* „mutisme“.

1192. **MUTA**, vb. „changer, déplacer, transporter“ || ir. *mutá*; megl. *mutari*; ar. *mutare* „changer, remuer“.

Lat. *MŪTARE*.

Rtr. *müder*; sbslv. *samida* „sich ändern, sich umziehen“ (Rom. Forsch. XVI, 839); it. *mutare*; sard log. *mudare*; vfr. *muer*; prov. cat. sp. port. *mudar*.

Der.: *mutăcios* „changeant, variable“ || megl. *primutari* „changer de nouveau“.

1193. **Mutător**, adj. „qui change de place“ < *MŪTATORIUS*, -A, -UM || *mutătoare*, trans. „petit chalet de fromager qu'on peut transporter pour l'établir à l'endroit voulu“, bot. „bryonia alba, br. dioica“ (comp. *mutatorium* „maison de plaisir“; nprov. *mudando* „chalet“).

1194. **Mutătură**, sb. f. „action de changer, etc.“ < *MŪTATŪRA*, -AM || bol. *müdadüra*; romagn. vsp. *mudadura*.

1195. **Strămuta**, vb. „transférer, transporter“ < *EXTRA-MŪTARE* (comp. trans-

mutare) || friul. *stramudá*; vlomb. *stramuar*, gen. *stramuá*; port. dial. *stremudar* (Rev. lusitana II, 119); comp. friul. *tramudá*; sard log. *tramudare* || *nestrămutat* „immuable“.

1196. **MUȚA** (trans. Sălagiu), vb. „exciter les chiens, ameuter“ (Lex. Bud.; Tribuna, 1890, 369).

Lat. **MOTIARE* < *MOTUS*; pentru fonetism și evoluțiunea semantică, cf. mai jos *sumuța*.

1197. **Amuța** (Prav. Vas. Lupu, col. Buj. 9; Glos. ms. 312; Molnar, Sprachl. 255; Reteganul, Pov. ard. II, 75; Voronca, Dat. cred. 636; Zanne, Prov. IX, 141), vb. „exciter les chiens, ameuter“ < **AMMOTIARE* || Poitou *amoïsser*; lor. *emohhjá* || † *amuțatură* (Cantemir, Ist. ier. 226) „ameutement“.

1198. **Sumuța**, vb. „exciter les chiens, ameuter“ < **SŪBMOTIARE* < *SŪBMOTUM* < *SŪBMOVĒRE* „éloigner, chasser“, din care a derivat înțelesul de „exciter, irriter“, păstrat în prov. *somover*, cat. *somoure*; în ce privește fonetismul, forma *sumuț* (în loc de *sumoț* < **submotio*) se explică prin analogie cu *sumuța* || *asmuța* (*asmuți*) „exciter les chiens, ameuter“, rezultat din contaminarea lui *amuța* cu *sumuța*; *asmuțător* „ameuteur“.

N

1199. **Nalbă**, sb. f. „guimauve“ || megl. *nalbă*.

Lat. *MALVA*, -AM, devenit **malbă*, de unde, prin disimilarea labiale inițiale, produsă și în alte domenii romanice, *nalbă* (cf. Candrea, Rev. ist. VII, 85).

Rovigno *nalba*; friul. *malve*; it. *malva*, ven. trev. *Arcevia nalba*, vven. Pola, com. mil. *malba*, romagn. *melba*, cors. *malma*; sard camp. *narba* (comp. log. *narvuzza*, sass. *najbuzza*); fr. *mauve*; prov. cat. sp. port. *malva*.

1200. **NĂMAÎE** (băn.), sb. f. „menu bétail, bêtes à laine“; mai rar sg. *nămaî* „pecus“ (An. Car.) || megl. *nămal'û* „bête (à cornes)“; ar. *nămal'e*, *numal'e* (și *nămal'û*, *numal'û*) „menu bétail (spéc. moutons et chèvres), bêtes de boucherie“.

Lat. *ANĬMALIA*, pl. din *ANĬMAL*, devenit fem. sg.: *nămaî*, *nămal'û*. etc., precum și formele romanice masculine au fost refăcute mai târziu din *nămaîe*, etc. care au fost întrebuintate mult timp cu înțeles colectiv.

Rtr. *alimeri* „Tier, Schwein“; vfr. *aumaille* „bétail à cornes“; nprov. *au-maio* „animaux de basse-cour“; cat. *alimanya* „Getier, Untier“; sp. *alimaña* „Raubtier“; port. *almalho* „junger Stier, junger Ochs“, *almalha* „junge Kuh“, galiț. *armallo* „buey flaco“ || friul. *nemal* și ven. *anemal* „bœuf“, mant. pav. parm. mir. *nimal* și regg. *nimel* „porc“ < *ANĬMAL*.

1201. **NAP**, sb. m. „navet“ || ir. *nâp*.
Lat. *NAPUS*, -UM.

It. *napo*; vfr. *naf*; prov. cat. *nap*; sp. port. *nabo*.

1202. **NARE** (*nară*), sb. f. „narine“ —vrom. băn. trans. „nez“ (Cod. Vor.; Tribuna, 1890, 360; WgJb. III, 178; IV, 329; VI, 78) || megl. *nôr* „narine“; ar. *nare* „nez, narine“.

Lat. *NARIS*, -EM „narine; nez“.

Vit. *nare*; sard log. *nare* „nez“; vlion. *nara*, jur. *narre*; prov. *naras*, pl. „narines, nez“, nprov. *narro*; cat. *nars*; sp. *nares*.

1203. **Năros**, adj. „qui a les narines larges“ || ar. *nîros* (Dalametra) „qui a un grand nez“ < *NAROSUS*, -A, -UM (CGL. II, 588).

1204. **Nărtos**, adj. „qui a un grand nez“ < **NARĬTOSUS*, -A, -UM, din **NARĬTUS* (cf. *narinosus*, la Lactanțiu) sau din **NARUTOSUS* < **NARUTUS* (cf. *nasutus*) „qui a le nez large“; forma *nărtiță* (Marian, Desc. 21, 30) „narine“ din care derivă *nărticios* (Șez. III, 82) „qui a un grand nez, des narines larges“, rămîne neexplicată.

1205. **NAS**, sb. n. „nez“ || ir. *nâs*; megl. *nas*; ar. *nas* „bout pointu des sandales“.

Lat. *NASUS*, -UM.

Vegl. *nuos*; rtr. *nes*; it. *naso*; sard *našu*; fr. *nez*; prov. cat. *nas*; sp. *naso*.

Der.: dim. *năsuț* (it. *nasuccio*); *născior*; megl. *nascic* || augm. *năsoi* (Gorjan, Hal. II, 90) || *năsos* „qui a un grand nez“.

1206. **Năsut** (bucov.), adj. „qui a un grand nez“ (Marian, Ornit. I, 81), „qui a le nez blanc (en parl. d'une brebis)“ < *NASŪTUS*, -A, -UM || it. *nasuto*; sard *nașudu*; vfr. nprov. *nasu*; cat. *nassut*.

1207. **NAȘTE**, vb. „naître“ || ir. *năște*.

Lat. **NASCĒRE*, *NATUS* (= clas. *NASCI*).

Rtr. *nascher*; it. *nascere*; sard log. *naskere*; fr. *naître*; prov. *naiser*; cat. *naixer*; sp. *nacer*; port. *nacer*.

Der.: *naștere*, *născare* (cu schimbare de conjugare; comp. *crezare*, *pierzare*, *vinzare*) „naissance“; †*născut* „naissance: organes génitaux de la femme“ (Tiktin); †*născută* „naissance“; *născătoare* „mère“ (termen eclesiastic, în expr. *născătoare de Dumnezeu*) †*născătură* (Biblia, 1688, Gen. XXV, 32) „naissance; génération“ || †*răznaște* (Cantemir, Hron. 100) „renaitre“.

1208. **Nat** (băn. Mehedinți), sb. „personne, individu, enfant“, numai în expresiunea *tot natul* „tout le monde, n'importe qui“ || ar. *nat* „enfant“ || <*NATUS*, -UM „fils“; pentru desvoltarea înțelesului, comp. la Plaut *nemo natus* „personne“ || vit. *nato* „fils“; prov. *nat* „fils; aucun, nul“ (comp. sp. port. *nada* „rien“).

1209. **NASTUR** (*nasture*), sb. m. „bouton“ — vbăn. „nœud“ (An. Car.) || ar. *nastur(e)* „nœud, agrafe, bouton“.

Lat. **NASTULUS*, -UM, atestat sub formele *NASTULA* „ansa, auris, fibula“ *NASTALIS* „ligamina mortuorum“ (Thes. gl. I, 73, 588); originea cuvîntului e necunoscută (derivațiunea din *NASSA* > **NASSULA* > *NASTULA*, cf. *astula* < *assula* < *assa*, e posibilă, dar nu sigură; înțelesul, în special, oferă oarecare dificultăți).

It. *nastro*, pad. pav. *nastol*, mir. *nastar*, com. *nastola*, rom. *naster* (abruzz. *nassele*); vfr. *nasle*, val. *nâle* „ruban, tissu de soie pour orner“; port. *nastro*; cit privește formele: Rovigno *neistule*, Pola *nistule*, berg. bresc. *nestola*, *nistola*, Bormio *neštola*, cremon. *nistula*, care se apropie mai mult de germ. *Nestel*, vgerm. *nestila*, ele s'ar putea explica împreună cu cele germanice dintr'un prototip lat. **NESTULA* < **NESSULA*, din *NEXUS* „lien“.

Der.: dim. *năsturel* „petit bouton“, bot. „bellis perennis“ (cu înțelesul de „nasturtium officinale“ pare a fi rezultatul unei etimologii populare).

1210. **NDITARI** (megl.), vb. „emprunter“ — *anditari*.

Lat. **INDĒBITARE*, format din locuțiunea *IN DEBITO* [Candrea].

Fr. *endetter*; prov. *endeutar*; cat. *endeutarse*; sp. *endeudar*; port. *endividar*.

1211. **NEA** (*neauă*), sb. f. „neige“ || ir. *ne*; megl. *neŭă*; ar. *neao*.

Lat. *NIX*, *NIVEM*.

Vegl. *naj*; rtr. *naiv*; it. *neve*; sard log. *nie*; vfr. *neif*, lion. sav. *ne*, elv. *naj*; prov. cat. *neu*; sp. *nieve*; port. *neve*.

Der.: †*a se neoșă* (Ps. Hurm. LXVII, 15), dintr'un adj. **ne(u)os* (forma *neios*, cu înțelesul de „décembre“, pe care o citează Marian, Sărb. I, 97, e derivată din *nea*) < **nīvosus* (it. *nevoso*; sard log. *nioșu*; cat. *nevos*; sp. port. *nevoso*); †*a se înnea* (Ps. Sch. ibid.) „se couvrir de neige“ (comp. *nivatus*; sard log. *niare*; prov. cat. *nevar*).

NEBUN, v. *bun*.

1212. †**NECA**, vb. „étrangler, suffoquer; noyer“ || megl. *nicari* „étrangler; noyer“; ar. *nicare* „noyer“.

Lat. *NĒCARE* „tuer (surtout sans le secours d'une arme)“; din înțelesul de „étouffer“, care apare încă în lat. clasică (cf. *imbres necant frumenta, aquae flammās necant*), s'a desvoltat treptat acela de „suffoquer, étrangler“, de unde apoi „suffoquer par immersion“, adică „noyer“; înțelesul acesta, deși se găsește atestat relativ târziu (cf. Densusianu, Hist.l.r. I, 193; Rönsch, Sem. Beitr. III, 60; Corp. scr. eccl. XXVII, 483), fiind însă comun tuturor limbilor romanice, trebuie să se fi desvoltat foarte de timpuriu în lat. vulgară, alături de sensul primitiv de „étrangler, étouffer“; de observat de altfel că aceste două înțelesuri pe care le are *neca* în rom. se regăsesc în forme verbale din familia limbilor balcanice, ca alb. *mbit*, ngrec. *πνίγω*, bulg. *давя* și sîrb. *удавити*, și se poate ca în aceste forme dublul înțeles să se fi transmis din cuvîntul romînesc, într'o epocă veche.

Sprs. *nagar*; ven. ver. mant. *negar*, mil. *negá*, piem. *nié*, vgen. *negar*; fr. *noyer*; prov. cat. *negar*, toate cu înțelesul de „noyer“.

Der.: ar. *nec* „noyade“; †*necător*

„suffoquant“; † *necătură* (Cod. Vor.; Coresi, Caz. 1581, 61, 141; Dosoftei, Ps. vers. 376) „étranglement“; megl. *nicătură* „étranglement, noyade“; ar. *nicătură* (Dalamatra) „noyade“ || † *necăcios* (Cuv. d. bătr. I, 380) „suffoquant, étouffant“.

1213. *Înneca*, vb. „étouffer, suffoquer; noyer“ — vr. Hațeg „étrangler“ (Varlam, Caz. I, 266^b; Viciu. Glos. 36) < IN-NECARE || friul. *inejă*; vfr. *ennoier*; nprov. *ennega* (comp. it. *annegare*; cat. sp. port. *anegar*), toate cu înțelesul de „noyer“ || *innecător*, *innecăcios* „étouffant, suffoquant“; *innecătură* „inondation; submersion“ (An. Car.). „étouffement“ (Zanne. Prov. II, 587).

1214. *Înnecăciune*, sb. f. „suffocation: inondation; submersion“ < IN-NECATIO, -ONEM.

NECONTENIT, v. *Ținea*.

1215. **NEG**, sb. m. „verruie, durillon, envie“.

Lat. *NAEVUS*, -UM; forma normală trebuia să fie **neu*; prezența lui -g- se datorește formei dispărute **negur* < *naevulus* (cf. *fagur*), din al cărui pl. **neguri* s'a refăcut un sg. *neg* care a înlocuit cu timpul pe **neu*.

It. *neo*, sen. Arcevia *niego*; sard log. *neu*; franco-prov. *nief* (Arch. glott. XII, 42; comp. abruzz. *nehe*, f.).

Der.: dim. *negel*, trans. *nigel* (Lex. Bud.), băn. *nîzel*, *înižel*, *nînzel*, *zînzel*, rezultate parte prin disimilațiunea vocalelor, parte prin propaginarea lui *n*- inițial și apoi prin asimilarea acestuia cu -*z*- din silaba următoare (mod. regg. *niel*); *negelos*, trans. *nigelos* (Lex. Bud.) „qui a des verrues“ || băn. *negoș*, *nigoș*, *minigoș*, *mighiloș*. *miguloș* „verruie“; din aceste forme, primele două se explică prin schimbarea sufixului, dar cele trei din urmă rămân neexplicate, deși par a fi fost alterate sub influența vre-unei etimologii populare || bot. *negelariță* „chelonium majus“, numită și *iarbă-de-negi*, fr. „herbe aux verrues“, fiind bună, după credința poporului, pentru vindecarea negeilor.

1216. **NEGOT**, sb. n. „commerce; † marchandise“.

Lat. *NEGOTIUM*.

Prov. *neotz*.

Impr.: ung. *nyegoca* > *nyegócás* (Szinnyei, I, 1539).

1217. **Neguța** (vr. trans. bucov. băn.), vb. „négocier, faire du commerce“ < **NEGOTIARE* (= clas. *NEGOTIARI*).

1218. **Neguțător** (*negustor*), sb. m. „négociant, marchand“ — † *neguțtor*, † *neguțitor* < *NEGOTIATORIUS*, -UM, atestat numai ca adj. || *neguțătoareasă* (*negust-*), *neguțătoriță* (*negust-*) (Jipescu, Op. 45, 135; Sevastos, Nunta, 131, 135, 146; Iorga, Studii, V, 254; Dan, Straja, 77) „marchande“ || *neguțătoras* (*negust-*) „petit marchand“ || col. *neguțătorime* (*negust-*) || *neguțătorie* (*negust-*) „négoce, commerce“; dim. *neguțetorioară* (Gorjan, Hal. II, 6) || *neguțătoresc* (*negust-*) „de marchand, relatif au commerce“; *neguțătoarește* (*negust-*) „en commerçant“ || *neguțători* (*negust-*) „faire du commerce, trafiquer; marchander“.

1219. **NEGRU**, adj. „noir“ || ir. megl. ~; ar. ~ (întrebuințat rar în unele expresiuni și în nume de localități, cf. Papahagi, WgJb. XII, 102, termenul obicinuit fiind *laiu*).

Lat. *NIGER*, -GRA, -GRUM.

Rtr. *nair*; it. *nero*; fr. *noir*; prov. cat. *negre*; sp. port. *negro*.

Der.: dim. *negrișor*; *negruș* (Lex. Bud.; Marian, Crom. 51); *negrușor* (Marian, ibid.); *negruț* (Lex. Bud.; Marian, ibid.; Voronca, Dat. cred. 273; Șez. V, 88); *negriu* (Lex. Bud.; Marian, ibid.; Iarnik-Birseanu, Doine, 372; Pamfile, Joc. 91); Sălagiu *negroiu* (Tribuna, 1890, 369); *negrior* (Șez. IX, 168); *negricios*, megl. *nigricios* și *nigricăv* || *negreală* „noirceur“, trans. „encre“, megl. *nigreală* „noirceur“ || *negrime* (Lex. Bud.; Marian, Crom. 52; Cantemir, Ist. ier. 246), megl. *nigrimi* „noirceur“ || *ponegru* (Cantemir, Ist. ier. 41; Marian, Vraji, 213; Immorm. 17) „très noir“.

Impr.: ung. *nyégra* (Szinnyei, I, 1540); ngr. *νιάζροφ* „schwarzes Schaf“ (Murnu, Lehnw. 37)

1220. **Negreață**, sb. f. „noirceur“ || megl. *nigreață* || < *NIGRITIA*, -AM || rtr. *nairezza*; it. *ne(g)rezza*; prov. *negre-*

za || *ponegreață* (Cantemir, Div. lum. 52) „noirceur“.

1221. **Negri**, vb. „noircir“ || megl. *nigriri* < *NĪGRĪRE (= clas. NĪGRESĈĒRE) || vfr. *noirir*; nprov. *negri* || *negritor* „denigrator, tinctur“ (An. Car.); *negritură* (Tocilescu, Mat. 1556) „noircissure“ || *innegri* „noircir“ (rtr. *innairir*; bol. vic. *innegrir*; nprov. *ennegri*; cat. *ennegrir*; comp. it. *annerire*); *innegritură* (Marian, Crom. 52) „noircissure“ || *ponegri* „noircir qqn (fig.)“.

1222. **NEGURĂ**, sb. f. „brouillard; nuée épaisse; obscurité“ || ar. *negură* „brouillard“.

Lat. NĒBULA, -AM; pentru fonetism cf. *fagur*.

Alb. *negut*; it. *nebbia*; sard log. *neula*; vfr. *nieble*; Valais *nola* (Rev. dial. rom. II, 327); prov. *nebla*; cat. *neula*; sp. *niebla*; port. *nevoa*.

Der.: dim. *neguriță*; *negurice* (Gr. n. II, 97) || băn. *neguriine* „obscurité provoquée par une nuée épaisse“ || *negureală* (Jipescu, Op. 14; Tiktin) „nébulosité“ || *negureață* (Burada, Căl. Dobr. 116; Teodorescu, P. pop. 509; Tocilescu, Mat. 18, 19, 32, 675, 1231, 1233, 1248; Gr. n. I, 88; II, 86; Vircol, Gr. Vilc. 96; Răd.-Codin, Îng. Rom. 352) „nuée épaisse“.

1223. **Neguros**, adj. „nébuleux, assombri, obscurci par les nuages“ || ar. *niguros* || < NĒBULOSUS, -A, -UM, influențat în fonetism de *negură* || it. *nebbioso*; nprov. *neblous*.

1224. **Negura**, vb. „(se) couvrir de nuages, (s') obscurcir, (s') assombrir“ (Marian, Sărb. I, 276; Tit Bud, P. pop. 80; WgJb. III, 322) || ar. *nigurare* || < NĒBULARE || vfr. *niebler*; prov. *neblar* (comp. cat. *neulirse*) || *innegura* „(se) couvrir de nuages, (s') obscurcir“ (it. *innebbiare*; vfr. *enniebler*; nprov. *enneblá*; port. *ennevoar*).

1225. **NEPOT**, sb. m. „neveu; petit fils“ — **NEPOATĂ**, sb. f. „nièce; petite fille“ || ir. *nepot*; megl. ar. *nipot* — megl. ar. *nipoată*.

Lat. *NEPOTUS, -UM (= clas. NEPOS, -OTEM; cf. Candrea, Rev. ist. arh. VII, 85; Densusianu, Hist. l. roum. I, 135) — *NEPOTA, -AM.

Friul. *nevod*; ven. *ne(v)odo*, Pola *niodo*; vic. *nevodo*, ver. *neodo*, *neoda*, mant. *nvo*, *nvoda*, com. *nevoda*, Bormio *neoda*, cremon. mil. *nevod*, *nevoda*, piem. *nvod*, *nvoda*, piac. *nvod*, *nvoda*, parm. bol. *anvod*, *anvoda*; prov. (ne)bot, (ne)boda; cat. *nebot*, *neboda* || comp. alb. *nip*; rtr. *neif*; it. vven. *niero*, gen. *nevu*, San-Fratello *nief*; vfr. *nies*; prov. *neps* < NĒPOS; it. *nipote*; sard log. *nebode*; fr. *neveu* < NEPOTEM.

Der.: dim. *nepoțel* (vit. *nipotello*; Sil-lano *nipotella*, Arch. glott. XIII, 332, sic. *niputeddu*; sard log. *nebodeddu*), *nepoțea*, *nepoțică*; Oaș, Reteag *nepoțucă*; megl. *nipotăuc*, *nipotăc*, *nipoaticeă*, *niputiceă* || megl. *prinipot*, ar. *paranipot* (Dălmătra) „arrière-petit-neveu“; megl. *prinipoată* „arrière-petite-nièce“ || † *nepoție* (Prav. Gov. 143; An. Car.) „qualité de neveu (en parl. des degrés de parenté)“.

Impr.: ung. *nepotya* (Szinnyei, I, 1518).

1226. **Strănepot**, sb. m. „arrière-petit-fils“ — **Strănepoată**, sb. f. „arrière-petite-fille“ || ar. *strănipot*, *strănipoață* || < *EXTRA-NEPOTUS, -UM, *EXTRA-NEPOTA, -AM < EXTRA-NEPOS, atestat sub formele *extra nepus* „abnepos“ (CGL IV, 404), *extra ne[p]us* (CGL V, 435), care s'a păstrat în alb. *štērnip* || † *prestră-nepot* (Letop. I, 49; Iorga, Studii, VI, 77) „arrière-arrière-petit-fils“, *prestrănepoată* „arrière-arrière-petite-fille“.

NEȘTINE, v. *ști*.

1227. **NETED**, adj. „lisse, net, uni, poli“.

Lat. NĪTIDUS, -A, -UM.

Rtr. *net*; it. *netto*; sard log. *nidu*; fr. *net*; prov. *nede*, *net*; cat. *net*; (sp. *neto*); port. *nedeo*.

Der.: dim. *neteior* || *neteziș* (Vlahuță, Rom. pit. 8, 146; Delavrancea, Sult. 214) „pays plat“ || *netezi* „lisser, niveler, rendre uni“; *netezițoare* (Damé, Term.) „taloche (des maçons)“.

1228. **NI** (vr. dial.), conj. întrebuintă numai repetată *ni... ni* „tantôt... tantôt“ (Neculce, Let. II, 204; Cantemir, Ist. ier. 117; Marian, Îmmorm. 38) || ir. megl. *ni... ni* și ar. *ne... ne*, *ni... ni* „ni... ni“.

Lat. NEC, devenit *ne*, de unde *ni* sub influența vsl. NI.

Rtr. it. *ne*; sard log. *nen*; retor. *ne, ni*; vfr. *ne, ni*; fr. *ni*; prov. *ne, ni*; cat. sp. *ni*; port. *nem*.

Der.: *nicăieri* (v. *Aiurea*).

1229. **Nici**, conj. „ni“ — † *nece*, † *neci*, † *nice* || megl. ar. *niṭi* || < NĚQUE || † *niceș*, † *niciș* „pas même“ || *nici-odată*, megl. *niṭi ună oară* „jamais“ || *nici-cînd*, megl. *niṭi-con* „jamais“ (comp. alb. *askur* „jamais“ < *as* „ni“, *kur* „quand“, tot astfel vsl. нн-коан, bulg. ннкога, sîrb. ннкад, gr. οὐδέποτε) || *nici-unde*, megl. *niṭi-îundi* „nulle part“ (comp. vsl. нн-къде-же, bulg. ннрдѣ, sîrb. ннрде) || *nici-cît*, megl. *niṭi-cot* „pas du tout, tant soit peu“ (comp. bulg. ннколко, sîrb. ннколико) || *nici-de-cum*, † *nici-cum*, megl. *niṭi-cum* „aucunement, nullement“ (comp. bulg. ннкакъ, sîrb. ннкако, gr. οὐδέποτε) || † *nici-odinioară* „jamais“.

1230. **Nici-un**, adj. pron. ind. „aucun“ || ir. *nitsur*; megl. ar. *niṭiun* || < NĚQUE -UNUS, -A, -UM || vegl. *nencoju* || comp. it. *niuno*, bresc. *negü*, berg. *nigü*, com. *nigün*, *negün*, Bormio *nigun*, pav. *negün*; vfr. *neün*, *niun*, elv. *nijün*; prov. *negun*; cat. *ningu(n)*; sp. *ningun(o)*; port. *nenhum* < NĚC-UNUS.

NICĂIERI, v. *aiurea*.

1231. **NIMENI** (*nimenea*), pron. ind. „personne“ — *nimine(a)*, † *nimene*, mold. bucov. *nimerea*; † *nimenile(a)*, † *nimerilea* (Gaster); vr. băn. Mehed. *nime*, † *nimea*, Mehed. băn. *nima*; † *nimelea* (Iorga, Studii, VI, 483); gen.-dat. *nimănui*, *nimărui*, † *nimunui* (Gorjan, Hal. II, 68), † *nimurui* (Molnar, Sprachl. 139; Iorga, Studii, XIII, 51), † *nemănui*, † *nemărui*, † *nemunui*, † *nimului* (Iorga, Studii, V, 503), † *nimălui* (Biblia, 1688. Marcu, VII, 36); băn. *nimăcui* || megl. (Nănte) *nimin(ea)*, *nimea*.

Lat. NĚMO, NĚMĪNEM; forma normală trebuia să fie **nemene*, cu *ne-* inițial, care apare numai la gen.-dat. † *nemănui*; trecerea lui *ne-* la *ni-* în forma *nime(ne)* e foarte timpurie (anterioară formelor *nimica*, *niște*, *nici*, etc.) și se poate explica numai printr-o disimilațiune a lui *e* din prima silabă sub influența lui *e* din silaba următoare; formele cu *-r-*, *nimărui*, etc. după care s'a refăcut *nimerea*) au

fost înriurite de *cărui*; forma scurtată *nime* a rezultat prin fonetică sintactică din expresiuni ca *nimeni nu știe*, *nimene nefiind acolo*, *de nimene nevoit*, formulă întrebuintată în mai toate zapisele vechi, unde finala *-ne*, venind în contact cu *nu*, *ne-*, a putut ușor să dispară cu timpul; în forma *nimălui* s'a disimilat *n-n > n-l*; asimilația *ă-û > u-û* s'a produs în forma *nemunui*, care apoi s'a disimilat în **nemului*, *nimului*, asupra căreia a influențat probabil și *totului*; în forma băn. *nimăcui* s'a substituit finalului *-nui* sau *-lui* (*nimălui*) pronumele *cui*; cit privește finalul din *nimenilea*, comp. *ce-rașilea*, *aiurilea*, etc.

Pist. *nimo*, lucch. *nimmo*, cors. *nimu*; sard log. *nemus*.

Der.: *nimeric(a)* „personne“ (Gr. n. I, 231, 258).

NIMIC, v. *mică*.

1232. **NINGE**, vb. „neiger“ — pf. *ninse*. Lat. NĪNGĒRE, NĪNXIT.

Vper. *nenguire* (Arch. glott. VIII, 117), march. *nengue*, Urbino *nengua*, abruzz. teram. *nengue*; sav. *nevrę*.

Der.: *ningău* „décembre“ || *ninsoare* (comp. n i n g o r e m) „neige (qui tombe), tourbillon de neige“.

NISCARE, v. *ști*.

NIȘTE, v. *ști*.

1233. **NOAPTE**, sb. f. „nuit“ || ir. *nopte*; megl. *noapti*; ar. *noapte*.

Lat. NOX, NOCTEM.

Rtr. *not*; it. sard *notte*; fr. *nuit*; prov. *noch*; cat. *nit*; sp. *noche*; port. *noite*.

Der.: dim. *nopticică*; *noptiță* (Retezanul, Pov. pop. 85; Pov. ard. III, 29, 51; Tocilescu, Mat. 515), bot. „mirabilis“ || bot. *nopticoasă* „hesperis matronalis“ || *miază-noapte* „nord“ (v. *Miez*).

1234. **ÎNNOPTA** (*nopta*), vb. „commencer à faire nuit; passer la nuit“ || ar. *nuptare* || < *INNOCTARE (comp. a b n o c t a r e, p e r n o c t a r e) || vfr. *noitier*, *ennoitier*; port. *ennoitar* (comp. it. *annotare*; vfr. *anuitier*; prov. *anoitar*).

NOATIN, v. *an*.

1235. **NOD**, sb. n. „nœud“ || megl. ar. *nod*.

Lat. *NODUS*, -UM.

Alb. *nē*; rtr. *nuf*; it. *nodo*; sard camp. *nuu*; fr. *nœud*; prov. *no*; cat. *nu(s)*; sp. *nodo*, *nudo*, gal. *nodo*; port. *no*.

Der.: dim. *noduleț*; *nodurel* (Tocilescu, Mat. 1541); trans. *noduț*; bot. *noduțe*, pl. „leucojum“; băn. *nodziț*, Mehedinți *noduț* „cou du pied“ (format probabil după sirb. *ножица* „Füsschen“) || băn. *nodzeu* „coup du pied“ (poate să fie un sg. refăcut din pl. *nodzei*, sg. **nodzel* din *NODELLUS*, atestat sub forma *nudellus*, CGL. III, 563; it. *nodello*, cu acelaș înțeles ca băn. *nodolan* „fémur“; vfr. *noel*, fr. *noyau*; prov. *nozel*; comp. sp. *nudillo*, galiț. *nodelo*) || *noduros*, *nodoros*. megl. ar. *nuduros* „nouveux“ (vit. *nodoloso*); bot. *noduroasă* „dactylis glomerata“ || *nodurar*, *nodular* (Dan, Straja, 67) „partie du métier à tisser“.

1236. **Noadă**, sb. f. „base de la queue, croupion“ || ar. ~ „membre viril“ (Dalamatra) || < **NODA*, -AM, sg. refăcut din pl. neutrului *NODUM*, atestat cu înțelesul de „artus, membrum“ (CGL. IV, 207, 487).

1237. **Noda**, vb. „nouer“ || megl. *nudari*; ar. *nudare* || < *NODARE* || rtr. *nuder*; bol. *nudar*; fr. *nouer*; prov. *nozar*; cat. *nuar* || ar. *nuditură* (Dalamatra) „nœud“ (vit. *nodatura*; nprov. *nousaduro*) || megl. *zănudari* „nouer“, *zănudătură* „nœud“.

1238. **Înnoda**, vb. „nouer“ < *ÎNNODARE* || vfr. *ennoer*; prov. *enozar*; port. *ennodar* (comp. it. *annodare*; sp. *añudar*) || *desnoda*, megl. *disnudari*, ar. *disnudare* „dénouer“ (it. *disnodare*; fr. *dénouer*; prov. *desnozar*; cat. *desnuar*).

1239. **NOI**, pron. pers. „nous“; dat. *nouă*, † *noao* și *noaă*, aton *ne*, *ni*, † *nă* || ir. *noĩ*; megl. *noĩ*, dat.-ac. *na*, *nă*; ar. *noĩ*, dat. *a n(o)ao*, *nă*, *ne*, ac. aton *nă*, *ne*.

Lat. *nos*, cu trecerea regulată a lui *s* final în monosilabe tonice la *i* (comp. *ai*, *dai*, *stai*, *mai*, *trei*, (*a*)*poi*, etc.; cf. Candrea, Élém. lat. 30); din *noĩs* a rezultat de o parte *nouă* prin trecerea lui *i* aton la *e*, care a devenit *ă* sub in-

fluența labialei precedente; de altă parte, prin reducerea lui *noĩs* aton la **nos* > **no* (cf. *HABES* > **a s*) a rezultat forma † *nă* (cu trecerea lui *o* din cuvintele atone la *ă*; cf. *că*, *după*, etc.); cit despre *ne*, el a fost refăcut după *le*, aceste două forme influențându-se reciproc (v. *El*); forma *ni* e rezultată din legături sintactice ca *ne-a*, *ne-o*, devenite *ni-a*, *ni-o*; ac. aton † *nă* a rezultat din *nos* prin aceleași schimbări fonetice ca la dativ; acus. *ne* a fost refăcut după forma dela dativ.

Vegl. *no(j)*; rtr. *nus*; it. *noi*; sard log. *nos*, *nois*; fr. *nous*; prov. cat. sp. port. *nos*.

1240. **NOR**, sb. m. „nuage“ — vr. băn. Oaș *nuăr*, *nuor*; mold. *nour*; băn. Oaș *noor*; băn. *nuhăr*, *nuwăr*, *nooře* || ir. *nor*, *nūr*; megl. *nor*; ar. *nor*, *năór*, *năúr*, *niór*, *niúr*.

Lat. *NŪBĪLUM*, devenit **nuer* > *nuăr*, > *nuor* > *noor* > *nour* (cf. *bour*); în formele băn. *nuhăr*, *nuwăr* se constată fenomenul obicinuit pentru evitarea hiatului (cf. *măduă* > *măduhă* > *măduvă*); formele aromine, ca și cele romane cu *ni-* în loc de *nu-*, nu se pot explica pe deplin.

Rtr. *nüvel*, friul. *nul*, *niul*; it. *nuvolo*; prov. *nivol*; cat. *nuvol*; sp. *nublo* || comp. rtr. *nüvla*; it. *nuvola*; prov. *nubla*, *nivola*; port. *nuvem*.

Der.: dim. *no(u)rel*; *norișor*; *noruleț*; *nouraș* (Marian, Ins. 311; Sbiera, Pov. 90), † *nuăraș* (Dosoței, V. sf., ap. WgJb. V, 59); bucov. maram. *noruț* (Voronca, Dat. cred. 716; Țiplea, P. pop. 113; vit. *nuvoluzzo*); băn. *no-reală* „nuée; temps sombre, ciel couvert; brouillard“ || bucov. *nouriște* (Marian, Sărb. I, 249) „nuée“ || ialom. *noriu* „gris (en parl. de la laine)“.

1241. **Noros**, adj. „nuageux“ — vr. băn. *nuăros* (Cantemir, Ist. ier. 270); Oaș *nuoros*, *nooros*; mold. *nouros* || megl. *nuros*; ar. *năuros* || < *NŪBĪLOSUS*, -A, -UM, influențat în fonetism de *nor* || rtr. *nüvlus*; it. *nuvoloso*; cat. *nuvolos*; sp. port. *nubloso*.

1242. **Nora**, vb. „(se) couvrir de nuages“ — vr. băn. Oșani *nuăra*, *noora*; mold. *noura* || ar. *năurare*, *niurare* || < *NŪBĪLARE* || friul. *nulassi*; vit. *nugolarsi*, ven. *nuvolarse*; vfr. *nubler*; sp.

nublarse; port. *nublar* || megl. *zănura-ri* „se couvrir de nuages“.

1243. **Înnora**, vb. „(se) couvrir de nuages“ < ÎNNŪBILARE || cat. *ennuolar* (comp. it. *annuolarsse*; sp. *añublar*).

1244. **NORĂ**, sb. f. „bru, belie-fille“ —† *nor(u)*, păstrat încă în legătură cu adj. poses. *noru-mea*, *noru-ta*, etc. || megl. *noră*; ar. *noru*, *nor* (*nor-mea*).

Lat. **NORUS** (= clas. **NURUS**; cf. Denusianu, Hist. l. roum. I, 78); forma *noră* e relativ târzie, cum probează și nediftongarea lui *o*; adăogarea terminațiunii *-ă* s'a făcut după norma celorlalte substantive feminine, cum s'a întâmplat și în forma *soră*; sub influența pl. *surori* s'a format pl. *nurori*, ar. *nurări* (comp. Bari *norore*), formă întrebuintată și la gen.-dat. sing.

Comp. friul. *n(i)ore*; it. *nuora*; vfr. *brianç. nore*; prov. cat. *nora*; sp. *nue-
ra*; port. *nora* < ***NORA** || sard log. *nura* < **NURA**.

Der.: dim. *nurioară* (Marian, Nunta, 177), *norioară* (Doine, 287); *norurea* (Tocilescu, Mat. 1252), *nororea* (Corcea, Bal. 104); *noruliță* (Cătană, Bal. 162); megl. *noriță*.

1245. **NOSTRU**, adj. pron. poses. m. „notre. le nôtre“ — dial. *nost*, pl. *noști* — **Noastră** „notre, la nôtre“ — dial. *noas-tă*. pl. *noaste* || ir. *nostru*, *nostrę*; megl. *nostru*, *noastră*; ar. *nostru*, *nost*, *noas-tră*.

Lat. **NOSTER**, -TRA, -TRUM.

Vegl. *nuestro*, -tra; rtr. *nos*, *nossa*; it. *nostro*, -tra; sard log. *nostru*, -tra; fr. *notre* (*nôtre*); prov. *notre*; cat. *nos-tre*, -tra; sp. *nuestro*, -tra; port. *nosse*.

1246. **NOU**, adj. „neuf, nouveau“ || ir. *now*; megl. ar. *noî*.

Lat. **NOVUS**, -A, -UM.

Vegl. *nuf*; rtr. *növ*; it. *nuovo*; sard *nou*; fr. *neuf*; prov. cat. *nou*; sp. *nuevo*; port. *novo*.

Der.: dim. *nouț*; *noulet* (Gorjan, Hal. II, 55); *noușor* (Gr. n. I. 266); megl. *noîcuc* || † *noime* (Cantemir, Hron. 86) „nouveauté“ || *innoi*, † *noi* „renouveler, innover; étrenner“; *innoitură* „renouvellement“ || *prenoi* „renouveler, régénérer“.

1247. **Noutate**, sb. f. „nouveauté; nou-

velle“ || megl. *nuutati* || < **NOVITAS**, -TATEM, influențat în fonetism de *nou* || vegl. *novituot*; it. *novità*; sp. *novedad*.

1248. **Nuia**, sb. f. „verge, baguette, gaule“ < **NOVĒLLA**, -AM (= clas. pl. **NOVEL-LAE** „jeunes arbres, plants de vignes“) || com. *noiei*, pl. „piantelle giovani, rampolli cresciuti da pedale d'albero“; comp. rtr. it. *novella*; fr. *nouvelle*; prov. *novela*; port. *novella*, toate cu înțelesul de „nouvelle, récit“; sp. *novilla* „Färse, Kalbkuh“; (port. *novilha*) || dim. *nuielușe*; *nuielușcă* (Jipes-cu, Op. 43.79); *nuieluță* (Lex. Bud.; Gorovei, Ghic. 18; Marian, Sărb. I, 157).

1249. **NOUĂ**, num. „neuf“ || ir. *noaîă*; megl. *noî*; ar. *nao*, *noao*, *noaîă*.

Lat. **NOVEM**.

Vegl. *nu*; rtr. *nouv*; it. *nove*; sard log. *noe*; fr. *neuf*; prov. *nou*, *nau*; cat. *nou*; sp. *nueve*; port. *nove*.

Der.: *nouăle(a)*, *noua*; ar. *noaîlu*, *n(o)ăia* „neuvième“ || *nouăsprezece*, megl. *noîspreți*, ar. *noaîsprădzați* „dix-neuf“; *nouăsprezecile(a)*, *nouăsprezecea* „dix-neuvième“ || *nouăzeci*, megl. *noîzot*, ar. *naodzăți* „quatre-vingt-dix“; *nouăzecile(a)*, *nouăzecea* „quatre-vingt-dixième“.

1250. **NTRICARE** (ar.) vb. „nourrir un enfant“.

Lat. **NŪTRĪCARE** (cf. Papahagi, Not. etim. 39).

Piac. *nodrigă* „nettare, ripulire, ordinare; sventrare i polli“, vgen. *norigar*; prov. *noirigar*.

1251. **NU**, adv. „non“ || ir. megl. *nu*; ar. *nu*, *no*.

Lat. **NON**, întrebuintat când ca aton, când ca tonic în frază; forma atonă s'a redus la **nă*, care a devenit de timpuriu *ne* probabil sub influența vsl. *ne*, și s'a păstrat numai în compuneri; forma tonică a devenit **nun*, de unde *nu*, prin căderea lui *n* mai întâi dinaintea cuvintelor care începeau cu o consonantă și apoi și dinaintea unei vocale, generalizându-se astfel cu vremea forma *nu* [Candrea; cf. Élé. lat. 61].

Vegl. *na*; rtr. *nun*, *non*, *na*; it. sard *non*, *no*; fr. *non*, *ne* (vfr. *nen*, *ne*); prov. *non*; cat. *no*; sp. *non*, *no*; port. *não*.

Der.: *numai* „seulement“ (v. *Mai*).

1252. **NUC**, sb. m. „noyer“ — **NUCĂ**. sb. f. „noix“ || ir. *nuc, nuke*; megl. *nucă* „noyer; noix“; ar. *nuc, nucă*.

Lat. *NŪX, NŪCEM*, devenit **nuce*, și mai târziu, prin analogie, *nucă*.

Vegl. *nauk*; rtr. *nusch*; it. *noce*; sard log. *nuge*; fr. *noix*; prov. *notz, noga*; cat. *nou, noga*; sp. *nuez*; port. *noz*.

Der.: dim. *nuculeț*; *nucuț* (Tocilescu, Mat. 1081); *nucuță* (Lex. Bud.); *nucșor* (An. Car.) „petit noyer“; *nuc(u)-soară* „petite noix; noix muscade; faux-pistachier“, zool. „*ruticilla phœnicura*“ (Marian, Ornit. I, 259) zool. *nucar* (Marian, Ornit. II, 69) „*nucifraga caryocatactes*“.

1253. **Nucet**, sb. n. „lieu planté de noyers“ <NŪCĒTUM || it. *noceto* (comp. sp. *noceda*).

NUIA, v. *nou*.

1254. **NUIARCĂ** (ar.), sb. f. „belle-mère, marâtre“ — *ñarcă* (Dalamestra).

Lat. *NOVĒRCA, -AM*.

Alb. *ñerkə*.

Der.: ar. *nuiercu, ñercu* (Dalamestra) „beau-père“ (alb. *ñerk*).

1255. **NUIBARI** (megl.), vb. „rencontrer“.

Lat. *IN-OBVIARE*, devenit **inobbiare*; trecerea lui *i* înaintea lui *b* se explică din formele accentuate pe temă **inobbio* > **noib*, de unde *nuib* sub influența formelor accentuate pe terminațiune.

Comp. it. *ovviare*; sard camp. *obiאי*; vfr. *ovier*; vsp. *huviar, huyar* <OBVIARE comp. valsess. (in) *obbja* „incontro“, piem. (andē an) *obja* „(andare alla) rincontra“ (Arch. glott. XIV, 372; XV, 491); sard log. camp. *obia* „incontro“ <OBVIAM || megl. *prinuibari* „rencontrer de nouveau“.

NUMAI, v. *mai*.

1256. **NUMĂR**, sb. n. „nombre“ || ir. *lumer*; megl. ar. *numir*.

Lat. *NŪMERUS, -UM*; forma ir. a fost influențată de croat. *lumer, lumar* (împrumutat din ven. sau triest.)

Alb. *numər*; rtr. *numer*, friul. *numar, lumar*; it. *numero, novero*, ven.

lumero, triest. ver. *lumaro*, vic. *lombro*; sard *numeru*; fr. prov. cat. *nombre*.

1257. **Număra**, vb. „compter“ — olten. *lumăra* (WgJb. VIII, 316) || ir. *numeră*; megl. *numirari*; ar. *numirare* || <NŪMĒRARE || alb. *numəron*; vegl. *embruar*; rtr. *nombrer*; it. *noverare* (tic. *lombrà*, Beilinzona *lomrà*, cremon. *rumnà*, bresc. berg. com. piac. *romnà*, Bormio *nombrar*, bol. *armnar*); sard *numerare*; fr. *nombrer*; prov. cat. *nombrrar* || *numărător*, ar. *numirător*, adj. sb. m. „qui compte, compteur“; *numărătoare*, ar. *numirătoare* „compte, dénombrement“ || *numărătură* „action de compter, dénombrement“, băn. „sorte de prière qu'on fait à côté d'un malade pour savoir s'il guérira“, megl. ar. *numirătură* „compte, dénombrement“ || *nenumărat* „innombrable“; † *nenumărătură* (Dosoftei, Ps. vers. 504) „immensité, quantité innombrable“.

1258. **NUME**. sb. n. „nom“ — Dolj, Romanai *lume* (Tocilescu, Mat. 159; Sez. VII, 62), pl. † *numene* (Cipariu, Princ. 130), † *numere* || ir. *lume*; megl. *numi*; ar. *numă*.

Lat. *NOMEN*, pl. *NOMINA*; trecerea lui *o* la *u* se explică prin influența lui *număr*; această influență s'a exercitat întâi asupra pl. *numere*, confundat cu *numere* „nombres“, după care s'a refăcut apoi și sg. *nume*. în loc de **noame* (de altfel această schimbare s'a produs și în sardă și vven.; v. mai jos); forma pl. *numere* în loc de **numene* > *nomina* se explică prin influența lui *numere* „nombres“ și a altor neutre cu pluralul în *-re* (comp. forma de pl. din Castro dei Volsci *nommera*); trecerea lui *n* inițial la *l* (care se observă și în dial. it. și în sardă) s'a produs întâi în formele verbale ale lui *număra* accentuate pe terminațiune, de unde apoi fenomenul s'a întins și asupra substantivului.

Vegl. *nam*; rtr. *nom*; it. *nome* (vven. *nume*, vic. *lome*, romagn. *lomina*); vsard *lumene*, sard log. *nomene*; fr. prov. cat. *nom*; sp. *nombre*; port. *nome*.

Der.: *numi*, Vlașca *lumi* (Gr. n. I, 155) „nommer, appeler“ (comp. *nelumit*, Burada, Căl. Dobr. 262) || † *numeni* Prav. Mat.-Bas. col. Buj. 304, 426, 431) „nommer“ ar. *numifiri* (Dalamestra) „nom-

mer, donner un nom; ensorceler“ || *anume* „à savoir; exprès; précisément“; *anumit* „certain“ || ar. *paranumă* „sur-nom“.

1259. **Număra** (vr. Mehedinți), vb. „nommer, donner un nom, appeler“ (Cod. Vor.) || ar. *numirare* „nommer, appeler“ || < *NOMINARE* (cf. *nume*) || rtr. *numnar*; it. *nominare* (vmil. *lumină*, *piac. lomină*); sard log. *lumenare*; fr. *nommer*; prov. *nomnar*; cat. *nomnar*; sp. *nombrar*; port. *nomear*.

1260. **NUNTĂ**, sb. f. „noce“ || ir. *nunțe*; megl. *nuntă*; ar. *numtă*, *lumtă*.

Lat. *NUPTIAE*, devenit **nupțe*, **numpțe*, **numțe*, *nunțe* (păstrat în ir.), din al cărui pl. *nunți* s'a refăcut un sg. *nuntă* (cf. Meyer-Lübke, Rom. G. II, § 50); intercalarea nasalei înaintea lui *t*, care apare și în sardă, se explică probabil prin influența lui *nuntiare* „publier (les bans)“ (cf. Mohl, Chron. lat. vulg. 262; Densusianu, Hist. l. roum. I, 127).

Sard log. *nuntas* || comp. rtr. *nozza*; it. *nozze*; fr. *noce*; prov. *nosas*; cat. *noces* < **NÖPTIAE* sau **NÖVTIAE*. refăcut probabil după *növia* (cf. G. Paris, Rom. X, 397).

Der.: dim. *nunțișoară* (Gr. n. I, 72); *nunțiță* || *nuntaș*, megl. *nuntar* „convie aux noces“, pl. „gens de la nocce“, dim. *nuntășel* (Corcea, Bal. 67; Hodoș, P.

pop. 11, 14) || *nunți* „célébrer les noces, (se) marier“.

Impr.: ung. *nunta* (Szinnyei, I, 1528).

1261. **NUTA** (vr.), vb. „nager, naviguer“ (Cod. Vor.; Ps. Sch. CIII, 26) || ar. *nutare*.

Lat. **NOTARE* < **NAUTARE* din *NAUTA* (cf. Mohl, Chron. lat. vulg. 162; Densusianu, Hist. l. roum. I, 79, unde se citează câteva forme atestate).

Alb. *notoñ*; rtr. *nuder*; it. *nuotare*; vfr. *noer*.

Der.: *not* „nage“, numai în loc. *în not*, „à la nage“ (alb. *not*; comp. it. *a nuoto*; vfr. *no*, *nu* „nage“) || *de-a-in-notul* (Reteganul, Pov. ard. V, 52), *de-a-innoatele* (Cătană, Pov. I, 69) „à la nage“.

1262. **Înnota**, vb. „nager; †naviguer“ (Ioasaf, 275) < *ÎNNOTARE* (= clas. *INNATARE*), atestat în câteva manuscrise ale lui Iulianus Nepotianus (Densusianu, Hist. l. roum. I, 89) || *înnotătură* (Teodorescu, P. pop. 61) „nage, action de nager“ (comp. vfr. *noëire* „nageoire“) || băn. *înnotiș* (An. Car.) „à la nage“.

1263. **Anota** (Oaș), vb. „nager“ || ar. *anuta* || < **ANNOTARE* (cf. glosa ad *notavimus* la Densusianu, Hist. l. roum. I, 89).

1264. **NUTREȚ** sb. n. „fourrage“.

Lat. **NŮTRÍCIUM* (= clas. *NUTRÍCIUM*).

O, v. un.

1265. **OAIE**, sb. f. „brebis“ || ir. *oie*; megl. *oaîă*; ar. *oaie*.

Lat. *OVIS*, -EM, care trebuia să dea **oauă*, dar după pl. *oi* s'a refăcut sg. *oaie* prin analogie cu alte forme, ca *foaie-foi*, etc.

Der.: dim. *oiță*, bot. „anemone“, ar. *uiță*: *oică* (Voronca, Dat. cred. 58); *oișoară* (Iorga, Doc. Bistr. I, 35; Sez. V, 114); *oițică* (Alecsandri, P. pop. 302); megl. *oiēcă* || col. băn. *oiamă*, *oiet* || *oier*, ar. *uiar* „gardeur de moutons, berger“; *oierie* „bergerie“; *oierit* „impôt sur les brebis“; ar. *uirescu* (Dalamatra) „appartenant à un troupeau de brebis“ || *oiesc* „de brebis“ (Reteganul, Trand. 72; Bibicescu, P. pop. 299; Sez. VIII, 112; Tocilescu, Mat. 564, 600, 1150; Novacovici, Folclor, 139).

1266. **Uin** (ar.), adj. „de brebis, spéc. lait de brebis“ (Dalamatra) — **Uină** (ar.), sb. f. „quantité de brebis“ < *OVINUS*, -A, -UM || prov. *ovin* „de brebis“.

1267. **OALĂ**, sb. f. „pot, marmite“ || ir. *ole*; megl. ar. *oală*.

Lat. *OLLA*, -AM; normal ar fi trebuit să avem **oauă*, dar forma de singular a fost refăcută după pl. *oale* (comp. *mială*, refăcut după pl. *miele*).

Friul. *ole*; mil. piem. *ola*, bresc. *ula*; vfr. *ole*, bourg. berr. poit. *ul*, bress. *öl*, lyon. *ula*, sav. *ola*, elv. *olla*; prov. *ola*; cat. sp. *olla*; port. *olha*.

Der.: dim. *olișoară*; *oliță*; *oluță* (Lex. Bud.); ar. *ulică* (Dalamatra); megl. *oallică* vr. mold. trans. *ol* „pot, marmite“ (Dosoștei, V. Sf. ian. 5; Lex. Bud.; Onișor, P. pop. 63, 66; Conv. lit. XX, 1014; Tribuna,

1890, 370; Sez. III, 134; Zanne, Prov. IV, 5); † „conduit en terre cuite“ (Létop. II, 14; Lex. Bud.); dim. *oluț* (Lex. Bud.; Daul, Col. 60); *olurel* (Pompi-liu, Bal. 16); augm. *oloi* (Sez. VIII, 87), băn. *oloñ* (An. Car.): augm. Sălagiu *olovancă* (Tribuna, 1890, 370) *olan(ă)* „tuile; conduit en terre cuite“ || trans. *olar* (WgJb. VIII, 83) „étagère pour la poterie“ (comp. *ollarium*) || col. *olărie* || trans. *a se olări* „devenir large, devenir creux comme un pot“ (Rev. cr.-lit. IV, 145).

1268. **Ulcea**, sb. f. „petit pot, petite marmite“ < **OLLICELLA*, -AM (comp. *ollicula*) || dim. *ulcică*; *ulcicuță*; *ulcelușe*; *ulceluță*; *ulcuță* (Gorovei, Cimil. 188; Doine 281; Voronca, Dat. cred. 341), trans. băn. *olcuță* (Lex. Bud.), influențat de *oală*; *ulciță* (Lex. Bud.); *ulceluș* (Tocilescu, Mat. 77).

1269. **Olar**, sb. m. „potier“ || megl. *uolar*; ar. *ular* || < *OLLARIUS*, -UM (atestat numai ca adj.), influențat în fonetism de *oală* || piem. *olé*; vfr. prov. *olier*; cat. *oller*; sp. *ollero*; port. *oleiro* || *olăreasă* „potière“ || *olărie* „poterie, atelier, art du potier“ (sp. *olleria*; port. *olaria*) || *olăresc* (Lex. Bud.) „de potier“ || *olărit* (Lex. Bud.) „art du potier“.

1270. **OARĂ**, sb. f. „fois“ || megl. *oară* „heure“; ar. *oară* „fois; heure; temps“.

Lat. *HORA*, -AM; pentru înțelesul de „fois“, cf. mai jos și comp. rtr. *peida* „Zeit; Mal“.

Alb. *herë* „Zeit, Mal“; vegl. *jaura*; rtr. *ura*, vfriul. *ore* (Arch. glott. IV, 211) „fois“; it. *ora*, vit. „fois“ (Savj-Lopez și Bartoli, Altit. Chrest. 208); sard *ora*; fr. *heure*; prov. *ora* (comp.

calque ora „quelquefois, jamais“); cat. sp. port. *hora*; port. *ora*.

Der.: † *oare* „ou“; oricât de îndepărtat ar fi înțelesul acesta de al lui *hora*, el se poate totuși explica în felul următor: *oară* a fost întrebuințat întâi în funcțiunea de adverb, însemnând „acum“ (comp. it. *ora*; vfr. *ores*, *or*; sp. *hora*; port. *ora*, toate cu semnificațiunea de „maintenant“) și din construcțiuni ca **oară...oară* „acum...acum“ s'a dezvoltat cu timpul înțelesul de „sau...sau“, cum se poate vedea dintr'un exemplu ca cel următor (cu forma mai veche *oare*); *oare suflet să ia, oare a svînt să slujască, oare videanii să arate, oare altă slujbă dumnezăiască să slujască*, Varlaam, Caz. II, 21^b; pentru această funcțiune a lui **oară*, *oare*, comp. rtr. *ura...ura*; it. *ora...oră*; vfr. *or...or*; port. *ora...ora*, toate exprimînd ideea de „tantôt...tantôt“, în vfr. și „soit...“ (sp. *hora...hora* apare cu înțelesul de „ou...ou“ ce corespunde exact celui romînesc); din punct de vedere fonetic, e de observat că *oară* a devenit *oare* sub influența adv. ca *aiure, pretutindene* (comp. mai jos *aorea*); mai tîrziu, *oare* a evoluat spre *ori*, ar. *orî*, în condițiuni speciale de fonetică sintactică: în construcțiuni ca *oare unul...oare altul, oare acesta...oare acela, oa- pierzînd în frasă accentul s'a redus la o*, iar, de altă parte, *-e* venind în atingere cu *u-*, *a-* s'a schimbat în *-i*; cît despre funcțiunea de interogativ pe care o prezintă *oare* „est-ce que“? ea se explică tot din cea adverbială primitivă, cum arată și it. *ora: ora cosa farai?* = „acum (oare) ce să fac?“ || *doar(ă)* „au moins, peut-être que; est-ce que?“ (resultat din contopirea lui *de* cu *oară* în construcțiuni la origine temporale, ca **de oară cînd am venit*), ar. *di oară* „de bonne heure“ (comp. formele cu același înțeles vfr. *d'heure*; nprov. *d'ouero*; cat. *d'hora*), „depuis longtemps“, ar. *dioara* „tous-jours“ || ar. *t(r)oară* „tantôt, aussitôt“; ar. *tora, torca* „maintenant“ || ar. *di-tora* „dès maintenant“ || ar. *cu oara, di cu oară* „de bonne heure“ || ar. *di oară oară* „de temps en temps“ (comp. it. *d'ora in ora*; alb. *her' her'* „maintes fois, de temps à autre“ || ar. *orî orî* (Dalamatra) „quelquefois“ (comp. it. *or*

ora „soeben, in diesem Augenblicke“) || vr. dial. *adoară* „la deuxième fois“; din acesta s'a derivat în graiul din Serbia *dăorată* „mariée en secondes nocces“ || *bunăoară*, Mehed. *bunoare* „par exemple“ || *adeseori* „souvent“ (comp. vit. *sovente ore*) || *rareori* „rarement“ (comp. vgen. *rairor* „raramente“) || *uneori, auneori* (Lex. Bud.) „quelque-fois“, ar. *unăoară* „une fois, jadis“ (alb. *n̄s her̄s* „une fois, jadis“) || *alteori*, ar. *altă oară* și *altî orî* „autrefois“ (vit. *altr'ore*; comp. alb. *tjet̄r her̄s* „une autre fois“); † *de altă oară* (Cod. Vor.) „autrefois“ || ar. *virnă oară* „jamais“, *di virnă oară* „l'année prochaine“ || *deoarece* „puisque, car“ || cf. *care, cînd, cine, cît, cum, unde*.

Impr.: rut. *oape* „Fragepartikel“.

1271. **Aorea** (vr. trans. băn. Oaș), adv. „quelquefois“; vr. *aoare(a)*; vr. Oaș *aorea* ... *aorea* „tantôt...tantôt“ AD HORAM || alb. *aher̄s*; rtr. *ad ura*; vpiem. *aora*, canav. *aura*, gen. *aoa*; vfr. *aor*; prov. *aora* (ad oras); cat. *ara*; sp. *ahora* (*ahora* ... *ahora* „tantôt...tantôt“); port. *agora*.

1272. † **Dinioară** (*dănăoară*), adv. „une fois; autre fois, jadis“ || megl. *dinăoară* „tout d'un coup“; ar. *diunăoară* „tout d'un coup, aussitôt, tantôt“ || < DE UNA HORA || comp. alb. *nga n̄s her̄s* „quelquefois“; *m̄s n̄s her̄s* „auf einmal, plötzlich“ || † *nice dinioară* „jamais“ || *odinioară* († *odănăoară*) „autrefois, jadis; †une fois“ (format din *dinioară* prin adăugarea lui *o-* sub influența lui *odată*) || *vre-odinioară* „quelquefois, parfois“ || † *niceodinioară* (*niceodănăoară*) „jamais“.

1273. **Adineaori** (*adineaorea*), adv. „depuis peu, il y a quelques instants, tout à l'heure“ — dial. *adinioarea, adinioară, adineaora, adineaorelea, dineaori, dineaorea* || ar. (a) *deaneavra* || < DE IN ILLA HORA, devenit **deneaoară*, pe urmă *deneaoarea*, etc.; la această formă s'a prepus *a-* sub influența altor verbe ce apăreau cînd cu *a-* cînd fără (*acolo-colo, aici-ici*).

OARE, v. *oară*.

1274. **OARFÂN** (ar.), adj. „orphelin; pauvre“.

Lat. ORPHANUS, -A, -UM.

Alb. *varfærz*; rtr. *orfen*; it. *orfano*; sard log. *orfanu*; vfr. *orfene*, sav. *orfno*; cat. *orfe*; sp. *huérfano*; port. *orfão*.

Der.: *urfinami* (Dalamatra), *urfañă*, *urfănătate*, *urfinil'e* (Dalamatra), „pauvrete” || *urfănescu* „orphelin, pauvre” || *urfinipsiri* (Dalamatra) „devenir orphelin, devenir pauvre”.

1275. **OASPE** (*oaspete*), sb. m. „hôte, convive, invité” — dial. *oaspēt* (Tiktin; Tichindeal, Fab. 143, 144) || megl. *oaspiț* și ar. *oaspe* „hôte, ami”.

Lat. HOSPES, -ITEM; formele *oaspete*, *oaspēt*, ca și megl. *oaspiț*, sînt refăcute după pl. *oaspeți* (*oaspiți*).

It. *ospite*; fr. *hôte* (vfr. *oste*); prov. *oste*; cat. *hoste*; sp. *huesped*; port. *hospede*.

Der.: dim. *ospecior* (Reteganul, Pov. ard. III, 42) ar. *oaspiță* „hôtesse” (prov. *osta*; port. *hospeda*) || Sălagiu *uspătoi*, *uspătoaie* (Tribuna. 1890, 385), ar. *uspiloană* (Dalamatra), trans. *ospecioi* (Lex. Bud.) „hôte, hôtesse” || col. *ospețime* (Sevastos, Nunta. 134) *ospeție* (Alecsandri, P. pop. 241) „hospitalité”, megl. *uspițolă* și *uspițloc* „hospitalité, amitié”. ar. *uspițâl'e* „amitié” || *ospătar* „hôtelier” (vit. *ostiero*; sp. *hospedero*; port. *hospedeiro*); *ospătăreasă* „hôtelière”; *ospătărie* „hôtellerie, auberge” (it. *osteria*; sp. *hospederia*; port. *hospedaria*) || ar. *nioaspe* „ennemi”; ar. *niospițil'e* „inimitié”.

1276. **Ospăț**, sb. n. „repas, festin” — vr. dial. *uspăț* || ar. *uspeț* || < HOSPĪTIUM „hospitalité qu'on donne ou qu'on reçoit, action de recevoir, de loger, d' héberger”.

1277. **Ospăta**, vb. „offrir l'hospitalité, donner à manger”; *a se ~* „manger, banqueter, se régaler” — vr. dial. *uspăta* < *HOSPĪTARE (= clas. HOSPĪTARI) „être logé, loger, recevoir l'hospitalité” || sard camp. *ospedai*; sp. port. *hospedar* || *ospătătoriu* (Tiktin) „hospitalier”, *uspătătoriu* (Cipariu, Princ. 227) „hôte” || *ospătarnic* (Reteganul, Pov. ard. I, 65) „hospitalier”.

1278. **OASTE**, sb. f. „armée” — *†* „guerre” || ir. *oste*; megl. *oasti*; ar. *oaste*.

Lat. HOSTIS, -EM „ennemi”; semnificațiunea rominească, ce apare și în

vfr. prov. port., se explică prin întrebuintarea lui *hostis* cu înțelesul de „armée ennemie”; mai tirziu înțelesul s'a generalizat, evoluind spre acela de „armée”; în CIL. III, 11700 *hostis* apare de genul feminin (*hoste gutica*) și cu înțelesul de „campagne, expédition militaire”.

Rtr. *ost*; vit. *oste*; vfr. prov. *ost*; cat. *host*; vsp. *hueste*; port. *hoste* (comp. alb. *uștəri* „Heerhaufe”).

Der.: col. *oștime* „soldats, armée” || *ostaș* „guerrier, soldat”; *† ostășoaiē* (Tiktin) „femme de soldat”; *ostășie* „métier de soldat: troupe de soldats, garde” (Teodorescu, P. pop. 119); col. *ostășime* „soldats, armée”; *ostășesc* „de soldat, guerrier”; *ostășește* „guerriement, militairement” || *oștean* „guerrier, soldat”; *oștenesc* (Cantemir, Hron.: Letop. I, 480) „de soldat”; *† oștenie* (M. Costin, I, 402, 566; Letop. I, 66), *† oștenire* (Cantemir, Hron.) „opération, expédition militaire, campagne”; *† oștenitoriu* (ibid.) „chef d'une expédition militaire” || *† oștesc* (Letop. I, 53; Lex. Bud.) „de soldat” || *† oști* „entrer en campagne, faire la guerre, lutter, combattre”; *oștire* „armée, † guerre”; *oștitor* (Paliia, Gen. XLIX. 5; Gaster; An. Car.; Lex. Bud.) „combattant”; *† oștitoră* (Gaster) „armée”; *† oștenie* (M. Costin, I, 541, 600) „expédition militaire, campagne”.

1279. **OCHI**, sb. n. „œil” — băn. *ochiū* *ă/ orb. ochiū orbi* „tempe(s)” || ir. *oclu*; megl. *uoclu*; (ũ) *orbi' uocli* „tempe(s)”; ar. *oclu*.

Lat. OCULUS, -UM; pentru înțelesul special din băn. megl. comp. sîrb. слен око, bulg. око, însemnînd „tempe”.

Vegl. *vaklo*; rtr. *ögl*; it. *occhio*; sard log. *oju*; fr. *œil*; prov. *olh*; cat. *ull*; sp. *ojo*; port. *olho*.

Der.: dim. *ochișor* *†* „lacet” (Paliia, Exod. XXVI, 4, 5), bot. „anagallis arvensis”; *ochiuleț*; *ochiuț* (Lex. Bud.; I. Popovici, P. pop. 84; it. *occhiuzzo*); megl. *ucl'iē*; *ochete*, trans. băn. „vitre” (Viciu, Glos. 63); Mehedinți „maille, nœud coulant”. *ocheti*, pl. Mehedinți „lunettes” || *ochiar* (Marian. Ins. 304) „drosophila funebris” || *Ochilă* „personnage des contes populaires qui n'a qu' un œil et qui a la vue perçante”

| *oacheș*, ar. *oael'iș* „brun“ (cuvîntul a fost aplicat mai întîi la oile care aveau ochii încunjuțați de un cerc negru; comp. alb. *sükë*, *süzî* „schwarzäugig“ < *sü* „Auge“); dim. *ocheșel*, *ocheșea*, *ocheșică* (după acesta refăcut și un *ocheșic*, Iarnik-Birseanu, Doine), bot. *ocheșele*, pl. „tagetes patula, t. erecta“ || *ochenat* „avec les yeux entouré d'un cercle noir (en parl. des brebis)“ || *ochios* (Creangă, Scr. I, 75) „aux grands yeux“ || *ochi* „regarder, viser“; *ochitură* „action de regarder, de viser, coup d'œil“ || *ochia* „voir, s'apercevoir“ (An.-Car.; Țichindeal, Fab. 124, 363, 373; R.-Codin, Cuv. Musc. 54; Tocilescu, Mat. 1073); *ochiat* (Lex. Bud.) „qui a des trous, alvéolé“ (friul. *voglâ*; it. *occhiare*; sard log. *ojare*; prov. *olhar*; cat. *ullar*; sp. *ojar*; port. *olhar*) || *deochi*; ir. *oduc'l'u*; megl. *dioc'l'u* „mauvais œil, maléfice, fascination“ (comp. sp. *aojo* „Bezauberung durch die Augen“); *deochia*, megl. *diuc'l'ari*, ar. *diuc'l'are*, ir. (*ăn*) *doc'l'ă* „jeter le mauvais œil, fasciner“ (comp. abruzz. *aduk'la* „far malefizio cogli occhi“; sard log. *aojare* „ammaliare, affascinare“; sp. *aojar* „durch die Augen bezaubern“); *deochietură*, action de jeter le mauvais œil, fascination“ (comp. abruzz. *ukl'ature* „malia“); *deochietor* „qui fascine“ || ar. *disuc'l'are* „faire guérir par des enchantements“; comp. vit. *disocchiato* „der Augen beraubt“; nprov. *desuiă* „arracher les yeux“; sp. *desojarse* „sich die Augen nach etwas aussehen“; sp. *desaojar* „den Zauber des bösen Blickes lösen“ || ar. *strioc'l'u* (Dalamatra) „louche“, probabil un derivat dintr'un verb **strioc'l'a* (comp. nprov. *estrasuia* „gonfler les yeux“) sau o veche locuțiune adverbială devenită adjectiv; cît privește formele friul. *straloč*, tir. ven. ver. *straločo*. mant, *straloč*, gen. *straloču*, rom. *starlok*, toate cu același înțeles de „louche“, ele nu par să aibă vre-o legătură directă cu forma ar. și sint probabil înrudite cu *bercilocchio*, vit. *barlocchio* a căror origine nu este încă bine lămurită.

1280. **OM**, sb. m. „homme“ || ir. *om*; megl. *ŏom*; ar. *om* (și cu înțelesul de „luette“).

Lat. *HOMO*, -INEM.

Vegl. *jomno*; rtr. *hom*; it. *uomo*;

sard log. *omine*, gal. *omu*; fr. *on*, *homme*; prov. *om*, *ome*; cat. *home*; sp. *hombre*; port. *homem*.

Der.: dim. *omuț* (Lex. Bud.; Reteganul, Pov. pop. 120; Țiplea, P. pop. 114; Gorovei, Cîmil. 1); *omuleț*; *omușor* și cu înțelesul de „luette“ (la Molnar, Sprachl. 363, *unșor*); pentru această semnificațiune comp. alb. *njeriș*, bulg. *мъжецъ* „luette“ < *njer*, *мъжъ* „homme“; *omenaș*, *omănaș* (Cantemir, Hron.; Iorga, Doc. Bistr. I, 77; Sevastos, Nunta, 10; Zane, Prov. II, 381) || băn. *omănoc* „nigaud; hommase“ || băn. *omănoî* „hommase“ || augm. *ometeu* (Lex. Bud.; Reteganul, Pov. ard. I, 2), băn. *ometșeu*, *omotșeu*; *omoi* (Lex. Bud.) || ar. *oamă* „vieuille femme“ || augm. *omoae* (Tocilescu, Mat. 1211; Gaster) „femme“ || col. † *oamet* (Palia, Gen. XXI, 13; XXV, 23; XXVIII, 3; XXXII, 10; XLVI, 3), † *omăt* (An. Car.); băn. *omehet*, *omănamă*, *omănamă*, *omehamă* || *omenesc*, megl. *uminesc* „humain“; *omeneste*, ar. *umineaști* (Dalamatra) „humainement, comme les hommes; poliment“ || *omenie*, ar. *uminil'e* „affabilité, politesse, urbanité“ (sard log. *ominia*; cat. *homenia*); *omenos* „humain; affable“ || *omenire*, *omenime* „humanité. genre humain“ || *omeni* „accueillir avec politesse, traiter qqn avec égards“; † *omenit* (Cantemir, Hron.) „honorable“ || † *a se înomeni* (Varl. și Ioasaf 80; Gaster) „s'incarner“, † *înomenirea* (Prav. Mat. Bas. col. Buj. 159) „incarnation“ || *neom* „être qui ne ressemble plus à l'homme“; *neomenesc* „inhumain“; *neomeneste* „d'une manière non humaine“; *neomenie* „chose inhumaine, manque d'urbanité, de gratitude“; *neomenos*, *neomenit* „inhumain, sans cœur, ingrat“.

1281. **Uminătate** (ar.), sb. f. „bonté, obligeance, politesse, urbanité“; megl. *uminitate* < *HUMANITAS*, -TATEM.

1282. † **OP**. numai în expresiunea *opu iaste* „il faut“; alături de *op* apare și *opt* (Coresi, Caz. 1564, 273); o urmă a acestei forme vechi este trans. *obsă* (Lex. Bud.), *opță* (Gaz. Trans. 1887, 262; Viciu, Glos. 64) „peut-être“.

Lat. *OPUS* EST.

It. *uopo*; sard log. *obus*; vfr. *ues*; prov. *ops*; cat. *obs*; sp. *huebos*.

1283. **OPT**, num. „huit“ || ir. *opt*; megl. *ũopt*; ar. *optu*.

Lat. octo.

Vegl. *guapto*; rtr. *och*; it. sard *otto*; fr. *huit*; prov. *och*; cat. *vuyt*; sp. *ocho*; port. *oito*.

Der.: al *optulea* „le huitième“ || *op-time* „huitième“ || *optsprezece*, ar. *optuspridzaŭi* „dix-huit“ || *optzeci*, ar. *ubdzăŭi* „quatre vingt“.

1284. **ORB**, adj. „aveugle“ || ir. *orb*; megl. *ũorb*; ar. *orbu*.

Lat. *orbis*, -A, -UM „qui a perdu ses enfants; privé de“; cu înțelesul românesc apare în latinitatea de mai târziu (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 193).

Alb. *verbərɛ*; vegl. *vuarb*; rtr. *orv*; it. *orbo*; vfr. *orb*, fr. *orbe* (în expr. *coup orbe*, *mur orbe*); cat. *orb*; prov. *orp*.

Der.: *orbeŭ* „aveugle; mendiant; taupe“ (Tiktin) || *orbie* (Varl. și Ioasaf 223; An. Car.; Sbiera, Pov. 153; Tocilescu, Mat. 577), băn. *urbie*, *orbime* (Cantemir, Ist. ier. 299; Lex. Bud.) „cécité, aveuglement“ || ar. *urbeaŭă* „cécité, aveuglement“, megl. *urbeaŭă* „ignorance“ (it. *orbezza*; prov. *orbeza*) || *orbeŭte*, megl. *urbeŭti*, *orbiŭ* „aveuglement“ || *orbi*, megl. *urbiri*, ar. *urghire*, *urbare* și *urghiare* „devenir aveugle, aveugler“ (alb. *vərboŭi*; vven. *orbir*, *orbar*, com. *urbi*, bol. *urbir*, regg. *orbir*; vfr. *orbir*; prov. *orbar*; vcat. *orbar*; † *urbitură* (Paliia, Exod. XXI, 26), † *orbitoră* (Coresi, Molitv. 28), ar. *urbari* (Dalamatra) „cécité, aveuglement“; † *orbiciune* (Mărg. 226; Cat. calv. 78; Varl. și Ioasaf, 258; Cipariu, Princ. 222) || ar. *de-a urghiŭaŭi* „aveuglement“.

1285. **Orbeca**, vb. „marcher comme un aveugle, aller à tâtons“ < *ORBĬCARE || mir. *urbigar* || † *orbecătoriu* (Cantemir, Ist. ier. 115) „qui marche comme un aveugle“ || *orbecăi* (*orbăcăi*, *orbocăi*) „même sens que *orbeca*“.

ORI, v. *oară*.

1286. **ORZ**, sb. n. „orge“ || ir. *orz*; megl. *ũordz*; ar. *ordzu*.

Lat. *hordeum*.

Vegl. *vuarz*; rtr. *jerdî*; it. *orzo*; sard *orzu*; fr. *orge*; prov. cat. *ordi*; vport. *orge*.

Der.: dim. *orziŭor*, *orzuleŭ* || *orzoaică* „hordeum hexastychon“ || *orzar* „blatier“ (prov. *orgier*; cat. *ordier*).

1287. **Urzăreaŭă** (megl.), sb. f. „chaume, paille de l'orge“ < *HORDEARĬCIA, -AM.

1288. **Urzărină** (megl.), sb. f. „chaume, paille de l'orge“ < *HORDEARĬNA, -AM || Arcevia *orzarina* „campo di orzo“.

1289. **Ulcior** (*urcior*), sb. n. „orgelet“ —băn. *uŭor* || ar. *ulcior* (*urcior*) || < HORDEOLUM, devenit **urjor* (și, prin disimilarea în l a primului r sub influența celui de al doilea, **uljor*), care nu s'a păstrat, fiind schimbat de vreme în *urcior* sub influența numeroaselor substantive, în special diminutive, care se terminau în -*cior* || ven. *ruŭiol*, Pola *norŭolo*, ver. *orŭol*, mil. *orŭō*, piem. *urŭōl*, piac. *orŭō*, Bormio, parm. *orŭōl*, regg. *orŭol*, mir. *urŭol*, gen. *urŭō* (asupra reat. (a) *riolu*, teram. *rijoŭe*, cal. *rijuoŭe*, sic. *riolu*, cf. Salvioni, Studi rom. VI, 45); val. *lorsó*; sp. *orzuelo*.

1290. **OS**, sb. n. „os; noyau“ || ir. *os*; megl. *ũos*; ar. *os*.

Lat. *ossum* (= clas. *os*).

Vegl. *vuass*; rtr. *öss*; it. *osso*; sard *ossu*; fr. prov. cat. *os*; sp. *hueso*; port. *osso*.

Der.: dim. *oscior*; *osuleŭ*; *osiŭor*; *osuŭor*; *osuŭ* (Gorovei, Cimil. 131); megl. *óscic*, *uscic* || col. băn. *osamă* (cat. *os-sam*; sp. *osambre*; port. *ossama*).

1291. **Osos**, adj. „osseux, ossu“ || megl. *usos* || < OSSUOSUS, -A, -UM || it. *ossoso*; sard *ossosu*; fr. *osseux*; prov. *osos*; cat. *ossos*; sp. *ososo*.

1292. **OSÎNZĂ**, sb. f. „graisse de porc“ —† *osundză* (An. Car.) || ar. *usîndză*.

Lat. *axŭngia*, -AM; alterările fonetice pe care le prezintă forma românească nu sint explicate; prezența lui *u-* în ar. ne arată totuși că trebuie să admitem mai curînd un **oxŭngia*, ca și pentru formele alb. și sien. citate mai jos (comp. gr. ὀξὺγγιον la Diosc. și în CGL. II, 384), dar chiar în cazul acesta *o-* din dr. rămîne nelămurit.

Alb. *uŭuŭe* (*aŭung* < ngr. ὀξούγγι); rtr. *sondscha*; Rovigno *sonŭa*; it. *sugna*, sien. *osona*, piac. *sonza*, reat.

assoña, Castro dei Volsci *assuoña*, Subiaco *soña*, Alatri, Campobasso *nzoña*, Arpino *suña*, Lecce *nzuña*, abruzz. *assone*, nap. *nzoña*; sard. log. *assunža*.

OSPĂȚ, v. *oaspe*.

1293. **OU**, sb. n. „œuf“ || ir. *ov*; megl. *œu*; ar. *ou*

Lat. *œvum*.

Alb. *ve*, *vo*; vegl. *juv*; rtr. *öv*; it. *uovo*; sard *ou*; fr. *œuf*; prov. *ov*; cat. *ou*; sp. *huevo*; port. *ovo*.

Der.: dim. *oulet*; *oușor*, bot. „strep-topus amplexifolius“, ir. *oșor*; *ouț*

(Marian, Sărb. 112; Voronca, Dat. cred. 901); megl. *óucic*.

1294. **Oua**, vb. „pondre“ || megl. *uari*; ar. *uare* || < *OVARE || rtr. *over*; sard *oare*; Bournois *ová*; prov. *ovar*; sp. *huevar*; port. *ovar* || *ouătoare* „qui pond“.

1295. **Oară** (Olt. băn.), sb. f. „volaille“ (Tiktin; Tocilescu, Mat. 99) < *OVARIA (atestat numai OVARIUS, -UM), devenit *oare*, căruia i s'a refăcut un sg. *oară* [Candrea] || sprsl. *uera* „Laich“; it. *ovaia* (comp. port. *oveiro*) || *orătenii* „volaille“.

1296. **PĂCAT**, sb. n. „péché“ || ir. *pe-cât*; megl. *picati*; ar. *picat*.

Alb. *m=kat*; rtr. *pcho*; it. *peccato*; sard *pekkadu*; fr. *péché*; prov. cat. *pe-cat*; sp. *pecado*; port. *peccado*.

Der.: *păcătos*, megl. *picătos* „pécheur, misérable“ (rtr. *pchadus*; prov. *pecados*); *păcătoșie, păcătoșenie* „pecabilité, misère“ || *păcătui*, megl. *pică-tuiri* „pécher“; † *păcătuială* și *păcă-tuitură* „suspicio“ (An. Car.).

1297. **PACE**, sb. f. „paix“.

Lat. *PAX, PACEM*.

Alb. *pak(e)*; rtr. *pesch*; it. *pace*; sard log. *page*; fr. *paix*; prov. *patz*; cat. *pau*; sp. port. *paz*.

Der.: *pacinic* „pacifique, paisible“ || vr. trans. *păciui* (Iorga, Doc. Bistr. I, 91; Gaster; Tiktin; Lex. Bud.) „laisser en paix; apaiser, raccommoder“, † *pă-ciuire* (Iorga, Studii, XII, 73. 92) „accord“; trans. *păciuitor* (Lex. Bud.) „pacificateur“; † *păciuială* (Iorga, Studii, VII, 306) „accord, conciliation“ || † *pă-celuit* (Cantemir, Div. 41) „pacifique, vivant en paix“ || *împăciui* „pacifier, rétablir la paix, concilier, raccorder“; *împăciuitor* „conciliateur, qui rétablit la paix“ || † *împăceluit* (Cantemir, Div. 120) „concilié, satisfait“ || † *nepace* (Dosoftei, Ps. vers. 387; Letop. III, 110; Iorga, Doc. Bistr. II, 54) „guerre, discorde“, *nepăciuire* (Lex. Bud.) „discorde“; † *nepăciuit* (Iorga, Studii, V, 97) „troublé“.

1298. **Împăca**, vb. „concilier, réconcilier, raccorder, calmer, contenter“ < ÎM-PACARE || bellun. *impagar* „paga-re; soddisfare“ || comp. alb. *pak'oñ* „versöhne“; vegl. *pakur* și it. sard *pa-*

gare „payer“; fr. *payer*, vfr. *paier* „a-paiser, réconcilier, satisfaire“; prov. cat.sp. port. *pagar* „payer; satisfaire“ < PACARE || *împăcător* „conciliant“ (comp. *pacatorius*); † *împăcătură* „pacificatio“ (An. Car.) || *împăcăcios* „conciliant“ || *împăcăciune* „conciliation, accord“ (comp. *pacatio, -onem*) || † *împăcălui* (Iorga, Doc. Call. II, 59) „concilier“; || † *împăcăluire* (Cantemir, Hron. 23) „conciliation“.

1299. **PĂCUINĂ** (Suceava, trans. bucov. Oaș), sb. f., mai adesea pl. *păcuini* (Sez. III, 84; Damé, Term.; Gaz. Trans. 1887, 261; Reteganul, Trand. 183; Rev. cr.-lit. II, 96; Tiktin) „brebis; brebis laitière“.

Lat. *PECUÎNA, -AM* < *PECUÎNUS, -A, -UM* „de bétail“.

1300. **PĂCURĂ**, sb. f. „goudron, bitume; pétrole brut; † enfer“.

Lat. *PICULA, -AM*; înțelesul de „enfer“ sub influența vsl. *пекла*.

Vegl. *pikla*; rtr. *pievla*; it. *pegola*; prov. *pegola*.

Der.: *păcurar* „ouvrier qui extrait du pétrole; † marchand de bitume ou de pétrole brut“ (Tiktin) || *păcorniță* „boîte à cambouis“; † *păcornice(a)r* (Doc. Acad. 96) „fabricant de boîtes à cambouis“.

Impr.: bulg. *пакърпа* „Bergtheer“.

1301. **PĂCURAR**, sb. m. „berger, pătre“ || ir. *pecurâr*; megl. *picurar*; ar. *picurar* „berger“; zool. „alouette“.

Lat. *PECORARIUS, -UM*.

Friul. *piorar*; it. *pecoraio*; galiț. *pe-gueiro*, port. *pegureiro*.

Der.: dim. *păcurărel* (Marian, Im-

morm. 109; WgJb. III, 324; Bota, Pov. 46; Hodoș, P. pop. II, 62), *păcurăraș* (Iarnik-Bârseanul, Doine 410; Tiktin); ar. *picurăruș* || trans.bucov. *păcurăriță* (Molnar, Sprachl. 105; Lex. Bud.; Marian, Immorm. 504), ar. *picurăroaie*, *picuroaia* (Dalametra) „bergère” || bucov. *păcurărie* (Marian, Ins. 41), megl. *picurărloc* și *picurloc*, ar. *picurlichia* (Dalametra) „état de berger” || *păcurăresc* (An. Car.; Lex. Bud.; Doine, 62; Reteganul, Pov. I, 17; III, 58; Trand. 145), megl. *picurăresc*, ar. *picurărescu*, *picurescu* (Dalametra) „de berger, pastoral”; trans. *păcurărește* (Lex. Bud.), megl. *picurărești* „à la manière des bergers” || *păcurări* (Lex. Bud.) „exercer l'état de berger”.

Impr.: ung. *pakulár* (Szinnyei, II, 61).

PĂDUCEL, v. *păduche*.

1302. **PĂDUCHE**, sb. m. „pou” || ir. *peducl'u*; megl. *piducl'u*; ar. *piducl'u*, *biducl'u*.

Lat. *PEDŪCŪLUS*, -UM; *b* în loc de *p* din forma ar. *biducl'u* s'a transmis din derivatul verbal *mbiducl'are*, unde grupul *mp* a trecut la *mb* ca și în alte cazuri.

Vegl. *pedoklo*; rtr. *pluogl*; it. *pidocchio*; sard log. *piogu*; fr. *pou*; prov. *pezolh*; cat. *poll*; sp. *piojo*; port. *piolho*.

Der.: dim. *păduchel* (Marian, Ins. 466; Tiktin; sp. *piojillo*); *păduchiaș* (Lex. Bud.; Marian, Ins. 466; Tiktin); ar. *piducl'uș* || col.băn. *păduchiama*, ar. *biducl'ami* (Dalametra; cat. *pollam*); *păducherie* (Marian, Ins. 468; it. *pidocchieria*; fr. *pouillerie*; cat. *polleria*; sp. *piojeria*; port. *piolharia*) || *păducheriță* (Marian, Ins. 468), *păduchelniță* (Lex. Bud.) „(femme) pouilleuse”, bot. „*lepidium ruderales*; *tribulus terrestris*”.

1303. **Păduchios**, adj. „pouilleux” || megl. *piducl'os*; ar. *piducl'os*, *biducl'os* || < *PEDŪCŪLOSUS*, -A, -UM || rtr. *pluglius*; it. *pidocchioso*; sard log. *piogosu*; fr. *pouilleux*; prov. *pezolhos*; sp. *piojoso*; port. *piolhoso* || *păduchioșie* (Marian, Ins. 468; Cihac) „maladie pédiculaire”.

1304. **Păduchia**, vb. „chercher et ôter les poux” || ar. *biducl'ari* (Dalametra) || < **PEDŪCŪLARE* (= *PEDICULARE*) || ven. *peokjar*; fr. *pouiller* (comp. it. *spidocchiare*; fr. *épouiller*; sp. *despiojar*;

port. *espiolhar*) || *mbiducl'ari* (Dalametra) „chercher les poux”.

1305. **Păducel**, sb. m. „aubépine; sorte de maladie de la plante des pieds qui se manifeste par des démangeaisons” || megl. *piduțel* „maladie des orteils ou de la plante des pieds” || < **PEDŪCĒLLUS*, -UM; pentru înțelesul de „aubépine”, comp. bellun. *peduğer*, Campobasso *spina pulce*, teram. Avelino, Cosenza, Bari *spina pulice*, Lecce *spina puče*, toate cu înțelesul de „aubépine”; fr. dial. H-te Marne *pouyou*, H-te Saône *pouyó*, Dijon *pouyi*, Besse *paë*, derivate din *peduculus*, și care înseamnă „aubépine” (cf. Rolland, Flore pop. V, 156); nprov. *pesouiet*, *pesouietie*, *pesouio* „aubépine, nerprun”, din *pezou*, etc. „pou” (cf. Rolland, ibid.); numele acesta i s'a dat probabil din pricina credinței pe care o are poporul că cine mănincă din fructele păducelului se umple de păduchi („à Rougemont, à Gray et dans beaucoup de localités de Franche-Comté, on appelle ainsi les chenilles des *pouillots*, parce qu'elles donnent des poux à ceux qui les mangent”, Beauquier, Faune et Flore pop. II, 33; „les enfants à la campagne mangent souvent de ce mauvais fruit; ils savent cependant que cela leur fait venir des poux”, Rolland, Flore pop. V, 159) || Piac. parm. *piošell* „piaga fagedenica, cioè corrosiva, che viene ai cavalli, guidalesco”, bresc. *piošei* „pedignone” (comp, it. *pedicello* „insetto piccolo; malattia del cavallo alla corona del piede”; sard log. *peigeddu* „pedicello, insetto della rognà”) || *păducea* (Lex. Bud.) „baie d'aubépine”.

1306. **PĂDURE**, sb. f. „bois, forêt” || ar. *pădure*.

Lat. *PADŪLEM*, atestat la Schuchardt, Vok. I, 29; III, 8 (= clas. *PALUS*, -ŪDEM „marais, étang”); înțelesul de „bois”, care se găsește și în alb., pare a se fi desvoltat din cauza vegetațiunii bălților, în spec. a papurei și trestiiilor celor dese care făceau din depărtare impresiunea unor păduri (comp. aceiași desvoltare de înțeles în dial. sirbesc *bloto* „Kot; Sumpfwald” < vsl. *blato* „See, Sumpf”); celelalte limbi romanice au conservat înțelesul pri-

mitiv (comp. și sensul de „jardin“ al formelor nap. și rtr.).

Alb. *püt* „Wald“; tosc. *padule*, abruzz. *padunę*, nap. *padula* „orto“, Cerignola *padule*; sard. log. *paule*; vsp. vport. *paul* || comp. rtr. *palü(d)* „Sumpf; Baum-u. Obstgarten“; vfr. *palu*; prov. *palut* < PALUDEM.

Der.: dim. *pădurice*, ar. ~; *păduriță* (Cantemir, Ist. ier. 70; Gorovei, Cim. 339; Lex. Bud.); *pădurea* (Țiplea, P. pop. 114); ar. *pîdurică* (Dalamatra) || col. ar. *pîdurami* și *pîdurlichia* (Dalamatra) || *pădurar* „forestier, garde-forêts“; *pădurărie* „économie forestière, état de forestier“ (Jipescu, Op. 105); † *pădurărit* „impôt sur les forêts payé par celui qui les exploitait“ || *pădurean* „qui habite les forêts; habitant d'une forêt“; *pădureancă* „habitante d'une forêt; nom donné à une vache“ (Frincu-Candrea, Mț. apus. 50); „fée méchante des bois“ (Marian, Nașt. 129) || *păduroi* (Tocilescu, Mat. 549, 1575, 1576), *păduroaică* (Tocilescu, Mat. 563, 1575) „esprit des forêts, fée des bois“; băn. bot. *păduroñ* „melampyrum arvense“ || *pădureș*, ar. *pîduriș* (Dalamatra) „sylvestre, sauvage (en parl. des végétaux)“ || *pădurat* (Sbiera, Pov. 322; Gorovei, Cim. 350; port. *paulado*), *pădurit* „boisé“.

1307. **Păduros**, adj. „boisé, couvert de forêts“ < *PADŪLOSUS, -A, -UM (=PALUDOSUS) || tosc. *paduloso*.

1308. **PĂGÎN**, adj. sb. m. „païen, mécréant“ || megl. *păngon* „païen, souillé“; ar. *pingin* „païen, mécréant, cruel; méchant“.

Lat. PAGANUS, -A, -UM „de la campagne: paysan, villageois“, care apare la Tertulian și la scriitorii de mai târziu și cu înțelesul de „païen, gentil“, singurul păstrat în limbile romanice.

Rtr. *pajaun*; it. *pagano*; fr. *païen*; prov. *pagan*; sp. *pagano*; port. *pagão* (comp. alb. *pəgəɾə* „unrein“, care din cauza conservării lui -g- intervocalic nu poate veni de-a-dreptul din lat., ci trebuie mai curînd să fie împrumutat din rom.).

Der.: col. *păginime* || † *păginie* (Ivireanul, Did. 53; Lex. Bud.; Tiktin). ar. *pingineatā* „paganisme; mécréance, impiété“ || *păginesc*, ar. *pinginesc*

„païen“; *păginește* (Biblia, 1688, Lev. XX, 12; Letop. I, 105; Gaster; Lex. Bud.; Tiktin) „à la manière des païens, en païen“ || † *a se păgîni* „devenir païen“; *păginescu-mă* „damnor“ (An. Car.); Olt. *pingăni* (de unde substantivul verbal, cu amestecul sufixului peiorativ -anie, *pinganie* „homme souillé, être immonde“), *pingări* „profaner, souiller“, de unde sb. verbal *pingară* (Tiktin; Șez. I, 204) „opprobre: souillure, être immonde“, megl. *păngăniri*, ar. *pinginire* „souiller, se souiller; devenir cruel, méchant“ (de unde probabil împr. alb. *pərgon* „beschmutze“, metatesat din **pəg[ə]ron*; pentru înțeles, comp. bulg. поганъ „impur, souillé, immonde“, поганецъ „païen“, поганъ „souiller, profaner“, сѣрб. поган „unrein“, поганин „Heide“, поганинъ „verunreinigen“); † *pingăriciune* „profanation, souillure“ || ar. *pinginipsiri* (Dalamatra) „se souiller; devenir cruel“.

1309. **Păgînatate** (vr.), sb. f. „paganisme; mécréance, impiété“ || ar. *pinginătate* „mécréance; saleté“ || < PAGANITAS, -TATEM || vfr. *paieneté* || † *păgănățime* (Dosoftei, Ps. vers 305), † *păgănăție* (Dosoftei, Ps. vers. 69, 106; V. Sf. 166, ap. Wg Jb. V, 84) „paganisme; mécréance“ (de altfel amîndouă parsă fie formațiuni ale lui Dosoftei).

1310. **PAIE**, sb. f. pl. „paille“, de unde sg. **PAIU** „chaume, fêtu de paille“ || ir. *pál'e*; megl. *pal'ă*, *pal'*; ar. *pal'e*, *pal'ü*.

Lat. PALEA, -AM.

Vegl. *puol'a*; rtr. it. *paglia*; sard. log. *paža*; fr. *paille*; prov. *palha*; cat. *pal-la*; sp. *paja*; port. *palha*.

Der.: dim. *păișor*, megl. *pal'ičic*, *pal'ičcă*; *păiut* „petit fêtu de paille“, trans. „allumette“ (Viciu, Glos. 64; Pola *pağuzzo*, piem. *pajūs*; sp. *pajuz*; comp. it. *pagliuzza*); *păiuș* „petit fêtu de paille“, bot. „aira caespitosa; agrostis alba; stipa capillata; festuca ovina“; bot. *păiușcă* „festuca pseudovina“; bot. *păișită* „nardus stricta“ || *păiș* „paille, chaume“, bot. *păiș-dulce* „andropogon ischaemum“ || *păiște* (Costinescu; Petri) „pailler“ || *păios* „pailleux. monté en paille“ (it. *paglioso*; fr. *pailleux*; nprov. *paious*; sp. *pajoso*) || *păi* (Ionescu, Cal. 186) „glaner, ôter la paille battue (après le battage du blé)“.

1311. **PĂIOARĂ**, sb. f. „voile, crêpe; voile dont on recouvre la figure d'un mort“.

Lat. **PALLIOLA**, plur. din **PALLIOLUM** „petit manteau, capuchon“, devenit sg. f.; pentru înțeles comp. **pallium** „voile; drap mortuaire“.

Nprov. *paiolo* „sorte de filet à mailles étroites“.

1312. **PALMĂ**, sb. f. „paume de la main; empan; soufflet, gifle“ || ir. *păme*; megl. *palmă* „paume, empan“; ar. *palmă* „paume“.

Lat. **PALMA**, -AM; pentru înțelesul de „empan“, comp. forma alb. precum și it. sp. port. *palamo*, prov. cat. *palm* „empan“.

Alb. *pəlamə* (< ***PLAMA**; pentru metațesă, comp. mai jos forma sardă) „paume, empan, soufflet“; rtr. it. *palma*; sard *palma*, log. camp. *pramma*; fr. *paume*; prov. cat. sp. port. *palma*.

Der.: dim. *pălmuşoară*, megl. *pălmuşă* „paume“ || augm. *pălmoi* (Doine, 51) „soufflet“ || *pălmaş* „paysan pauvre qui, n'ayant pas de bœufs, travaille comme manœuvre“ || *pălmui* „souffleter, gifler“; *pălmuială* „souffletade, échange de gifles“ || *palmac* „huitième partie de l'empan“ e turc. *parmak* refăcut după *palmă* || megl. *ămpălmari* „saisir“.

1313. **PALTIN**, sb. m. „sycomore“ || megl. (la Nănte) *platân*; ar. *paltin*.

Lat. **PLATANUS**, -UM; metatesa se explică din formele derivate **plătinaş*, etc. > *păltinaş* (sub influența fonetismului slav), de unde apoi *paltin*; terminațiunea -in, în loc de -ăn, se datorește analogiei cu numele altor arbori, ca *frasin* și *carpin*.

Piem. *pjain*, Cuneo *pjon*, *pjajo*, nap. *kjatene*; fr. *plane* (comp. alb. *palie* „specie de platano“, Fialuer, 317).

Der.: dim. *păltinaş*; *păltinuș* (Marian, Nașt. 434); *păltior* „petit sycomore; ribes petraeum“; *păltinel* (Gorovei, Cim. 167; Sevastos, Cînt. 89, 170; Sez. II, 8); bucov. *păltinele*, pl. „ribes rubrum“ || col. *păltiniș*.

1314. **PĂMÎNT**, sb. n. „terre“ — vr. băn. mold. *pomînt* (Prav. Gov. 24^v; WgJb. III, 180; Gr. n. I, 524, 525); † la voc. *pemente* (Varlaam, Caz. I, 117), *peminte*

(Dosoŭtei, V. Sf. noemvrie 4, etc.), maram. pl. *peminte* (Țiplea, P. pop. 114); comp. și formele derivate de mai jos || ir. *pemint*; megl. *pimint*; ar. *pimintu*.

Lat. **PAVĪMENTUM** „aire en cailloutage et en terre ou mortier battus, plancher, pavé“; o din forma *pomînt* a rezultat din *ă* sub influența labialelor; formele începînd cu *pem-*, *pim-* sînt neexplicate.

It. *palmento* „Ort wo gekeltet oder gemahlen wird“; sard log. *pamentu* „pavimento“ (comp. log. *pamentile* „primo sternito dell'aja“).

Der.: dim. *pămîncior* (Lex. Bud.) || *pămîntos*, megl. *pimintos* „terreux“ || *pămîntesc*, † *pemintesc* (Dosoŭtei, Ps. vers. 355), † *pementesc* (Varlaam, Caz. I, 56^a, 127^v; Tiktin) „terrestre“; *pămînteste*, † *pementiaște* (Varlaam, Caz. I, 113^a) „à la manière terrestre“ || *pămîntean*, † *pemintean* (Dosoŭtei, V. Sf. noemvrie 25; Liturgh. Iași, 1715. 31), † *pementean* (Varlaam, Caz. I, 178^a; Iorga, Studii, VI, 261, 422) „terrestre, qui vit sur la terre; indigène, homme du pays“.

1315. **PANĂ**¹, sb. f. „plume; panache; feuille qui enveloppe l'épi du maïs; coin pour fendre le bois; cale (qu'on place sous un meuble, etc. pour le maintenir d'aplomb); chasse, chassoir, marteau de tonnelier; tranche de suture du côté de la queue; lardon, filet de lard pour piquer les viandes“ — băn. trans. *peană* || ir. *pene* „plume“; megl. *penă* „plume; aile; sorte de broderie“; ar. *peană* „plume; aile; cil“.

Lat. **PINNA**, -AM „plume; aile; créneau“; pentru înțelesul de „feuille qui enveloppe l'épi du maïs“, comp. sirb. nepo „Feder“ > *перушина* „Stengelblätter am Kukuruz“, bulg. rus. nepo „plume; feuille de l'oignon ou de l'ail“, grec. *πτερόν* „plume; feuilles ou branches d'arbres“; pentru semnificațiunea de „coin pour fendre le bois“, comp. mai jos *pănură* și germ. *Feder* „plume; coin à fendre“; pentru celelalte sensuri, comp. formele romanice de mai jos.

Alb. *pəndə* (comp. *pindae dictae sunt a pendendo, sed usus obtinuit, ut pinnae dicantur*, CGL. VII, 90); rtr.

it. *penna*, Lecce *pinna* „cil“; sard log. *pinna*; vfr. *penne*, fr. *panne* „graisse sous la peau du cochon; pièce de bois horizontale qui supporte les chevrons“; prov. *pena* „panne de porc“; cat. *penna*; sp. *peña*; port. *penna*.

Der.: dim. *peniță* „petite plume, plume pour écrire“, bot. „myriophyllum spicatum; stipa pennata“; *penișoară*; megl. *peniēcă* „petite plume“; trans. *penuță* (Lex. Bud.); †*penuș* „calamus scriptorius“ (An. Car.); băn. *pănuș* „péritoine“; *pănușă*, mai adesea pl. *pănuși* (Ionescu, Cal. 163), *penușe* (Viciu, Glos. 44,51) „feuilles qui enveloppent l'épi du maïs“.

1316. **Împănă**, vb. „garnir de plumes, emplumer, empanacher; larder, piquer“ — †*impena* (Lex. Mard.) < **IMPINNARE* (cf. *pinnatus*) || it. *impenare*; sard log. *impinnare*; fr. *empennar*; prov. *empenar*; port. *empennar*.

1317. **Pănură**, sb. f. „serge, drap grossier, ordinaire“ || ar. *penură*, *pendură* „clou, coin pour fendre le bois“ || < *PİNNÜLA*, -AM „petite plume, petite aile“; pentru înțelesul ar. comun și dialectelor it., comp. *pinnula auris*, *quod sit acuta: pinni antiqui acutum* (CGL. V, 576), *pinnatus* „qui a des pointes“, și înțelesurile „flèche; créneau“ pe care le mai avea *pinna* la scriitorii de mai tirziu, și pe care le regăsim în it. *penna* „Gipfel, äußerste Spitze eines Vorgebirges“, vfr. *penne* „éminence, hauteur, arrête, pointe, bout“, prov. *pena* „rocher; pignon“, sp. *peña* și port. *penha* „Felsen; Klippe“; în ce privește sensul de „drap ordinar“, comp. sp. *peña* „Schaffell mit der Wolle“, de unde derivatul *peñasco* „starkes, grobes Zeug“, vfr. *penne* „étoffe de laine, de coton ou de soie à longs poils imitant la peluche“ și prov. *pena* „fourrure“, toate derivate din *pinna*, din al cărui înțeles de „plume, duvet“ (comp. it. *penna* „duvet“) se va fi desvoltat de timpuriu acela de „flocon (de laine), bourre de laine“, de unde apoi „drap fabriqué avec de la bourre de laine, drap ordinar“ (comp. germ. *Flaus* „Woll- oder Haarflocke; daraus gefertigtes Zeug“; pentru înțelesul de „fourrure“, comp. mgerm. *vëder* „Flaumfeder; flaumiges Pelzwerk“); pentru forma

ar. *pendură* (v. și formele romanice de mai jos) trebuie admis un prototip **pindula*, care a existat probabil alături de *pinda* (v. *pană*) [Candrea].

Alb. *pennuț*, *penduț* „Feder“; friul. *penule*, ven. triest. Pola, com. *penola* și vic. ver. *pendola* „bietta, conio“; vsp. *peñola* „plume“ || dim. ar. *penurică* (Dalamatra) „petit clou“ || *pănurar* „fabricant ou marchand de serge“.

1318. **PANĂ**² (ar.), sb. f. „écouvillon; voile sur les yeux“ (Dalamatra).

Lat. **PANNA*, -AM < *PANNUS* „morceau d'étoffe“ (cf. Papahagi, Wg Jb. XII.103).

Friul. *panę* „crema; lentiggine“; it. *panna* „crème“, ven. ver. bresc. *pane*, pl. „lentiggine“; vfr. *pane* „morceau, pièce“; nprov. *pano* „tache de rousseur“ (comp. sav. *pană* „écouvillon“).

Impr.: bulg. *пана* „écouvillon“.

1319. **PĂNĂTA** (vr.), vb. „peiner“ (Coresi, Ps. XXXVII, 7; LXVIII, 22; Prax. zač. 56) — *părăta* (Ps. Sch. XXXVII, 7; CLXII, 31; LXVIII, 21, unde e copiat greșit *пърнитаре*) — Hațeg *a să pănăta* (*bănăta*, Rev. cr.-lit. III, 163), Pădureni *a să bănăta* (I. Popovici, Rum. Dial. I, 125) „souffrir, se tourmenter, se lamenter“.

Lat. *POENITĒRE* „se repentir, regretter“, cu schimbare de conjugatiune (cf. Candrea, Noua rev. rom. IV, 23); forma cu *b* este influențată de *bănat*.

Der.: *panăt* (Rev. cr.-lit. III, 163) „souffrance, tourment“.

It. *pentirsi*; Vinzelles *penedre*, prov. *penedir* (comp. alb. *pëndohem* „be-reue“).

1320. **PĂNUCL'E** (ar.), sb. f. „peste“.

Lat. *PANŪC(U)LA*, -AM, atestat în CCL. II, 524; III, 296, 312; V, 645, unde e tradus prin *πανούκλα* care în ngr. însemnează „peste“, și prin *ἀπόστημα πρησῶ*, adică „abcès à la cuisse“, care înțeles se regăsește în tot nordul Italiei (= clas. *PANICULA* „panicule des végétaux; sorte de tumeur“).

Friul. *panole* „torsolo; cartoccio; bubbone, infiammazione delle glandule dell' anguinaia“; it. *pannocchia* „Maiskolben: Büschel (der Hirsepflanze, des Buchweizens)“, triest. mant. cremon. bresc. mil. piac. parm. *panoča*

„bubbone“; sard camp. *pannuga* „pan-nocchia“; fr. dial. bress. Verdun, Autun *panouille*, poit. *penouille*, Montreux *penouille* „épi de maïs“; nprov. *panouio* „spathe de maïs“ (comp. *panoui* „épi de maïs, fane“); cat. *panolla* „Maiskolben“; vsp. *panoja*, vast. *panoya*, vgalit. *panocha* „Maisbüschel“.

PĂNURĂ, v. *pană*.

1321. **PAPĂ**, sb. f. „manger (expr. enf.), bouillie pour les enfants“ — mold. „œufs brouillés“ (Șez. VII, 117) || megl. *papu* „manger (pour les enfants)“; ar. *papă* „bouillie“.

Lat. *PAPPA*, -AM (cf. Heraeus, Arch. lat. Lex. XIII, 163).

Rtr. it. sard *pappa*; Grand' Combe *pepe*, val. *pape*; lion. *pape*; nprov. *papo*; cat. sp. port. *papa*.

1322. **Păpa**, vb. „manger (expr. enf.)“ || megl. *păpari* || < *PAPPARE* || it. sard *pappare*; vfr. *paper* „mâcher, avaler“; prov. cat. sp. port. *papar* || trans. *păpău* (Viciu, Glos. 44, 65) „glouton“ || *păpă-lapte* „nigaud“; *păpă-tot* „glouton“.

1323. **PAPURĂ**, sb. f. „massette, masse d'eau, canne de jonc“ — † *paporă* (Biblia, 1688, Isaia XIX, 6; XXXV, 7) || megl. *papără*.

Lat. **PAPŪRA*, pl. devenit sg. f. din **PAPYRUM*. pronunțat de timpuriu **PAPURUM* (= clas. *PAPYRUS* „papyrus, roseau d'Égypte“); pentru înțeles, comp. „*papyrus, genus herbae, scirpus, id est juncus*“ (CGL. V, 509).

Comp. sard log. *pabiru* < *PAPYRUS* || abruzz. *pabbēle*; prov. cat. *pabil*; sp. *pábilo*; port. *pavio*, toate cu înțelesul de „mèche“ < **PAPYLUS* sau **PAPILUS* || abruzz. *papile* < **PAPĪLUM* || nprov. *pabel*, *pavéu* < **PAPĪLLUS* || norm. *pavej*, berr. *pavé* < **PAPERUS*.

Der.: dim. bot. *păpurică* „butomus umbellatus“ || col. *păpuriste*; *păpurime* (Costinescu) || *papornită* „panier de jonc; bouteille clissée“ || *păpurî* (Tiktin) „clisser“

Impr.: bulg. паныръ.

1324. **PAR**, sb. n. „pieu“ || megl. ar. *par*.

Lat. *PALUS*, -UM.

Rtr. *pel*; it. *palo*; sard *palu*; fr. *pieu*;

prov. cat. *pal*; sp. *palo*; port. *pao* (comp. alb. *paſe*).

Der.: dim. *păruț* (Lex. Bud.); *păru-leț*, *părușor* și *părcior* (Tiktin); *păruș-teț* (Lex. Bud.); *păruștean* și *părucean* (Tiktin); *părugean* (Teodorescu, P. pop. 305; Tocilescu, Mat. 253); megl. *părcuc*, *părcoc*.

1325. **Împăra**, vb. „garnir de pieux, palissader; empaler“ || megl. *ămpărari*; ar. *ampărare* „frapper d'un coup de corne“ || < *ÎM-PALARE* [Densusianu, Rom. XXXIII, 70] || rtr. *impaler*; it. sard *impalare*; fr. *empaler*; nprov. *empalá*; cat. sp. *empalar*; port. *empar*.

1326. **PĂR**¹, sb. m. „poirier“ — **PARĂ**, sb. f. „poire“ || ir. *per*, *pere*; megl. *per*, *pără*; ar. *per* „poire, poirier“, pl. *peare* „poires“.

Lat. *PĪRUS*, -UM; *PĪRA*, pl. lui *PĪRUM* devenit sg. f. (atestat sub forma aceasta în CGL. VII, 91).

Vegl. *pajra*; rtr. *pair* „poire“, *paira* „poires“; it. *pero*, *pera*; sard log. *pira* „poire, poirier“; fr. *poire*; prov. cat. sp. port. *pera*.

Der.: dim. *perișoară* „petite poire; boulette de viande“; *perișor* „pirola secundă“; trans. *perușcă* (Viciu, Glos. 66) „pomme de terre“; megl. *peričcă* „petite poire“.

1327. **PĂR**², sb. n. „cheveu, poil“ || ir. megl. ar. *per*.

Lat. *PĪLUS*, -UM.

Vegl. *pajl*; rtr. *pail*; it. *pelo*; sard log. *pilu*; fr. *poil*; prov. cat. *pel*; sp. *pelo*.

Der.: dim. *perișor*, pl. bot. „elymus crinitus“; *părușor* (Marian, Nunta, 301); maram. *păruț* (Tiplea, P. pop. 114; it. *peluzzo*); ar. *piruș*; megl. *pércuc* și *pércic* || *păruî* „tirer par les cheveux, houspiller“; *păruială* „volée de coups, peignée“ || *răspăr* „contre-poil“.

1328. **Păros**, adj. „poilu, velu, chevelu“ || megl. ar. *piroș* || < *PĪLOSUS*, -A, -UM || rtr. *plus*; it. *peloso*; sard log. *pilosu*; vfr. *pelens*; cat. prov. *pelos*; sp. *peloso*, (port. *nelloso*) || *împăroșa* (Tiktin) „couvrir de cheveux, laisser pousser ses cheveux“.

1329. **Depăra** (*dăpăra*), vb. „(s') arracher les cheveux; plumer“ (An. Car.;

Gaster; Molnar, Sprachl. 262; Marian, Leg. Maic. 122, 165, 182, 192, 195) || megl. *dipirari*; ar. *dipirare* „(s') arracher les cheveux, se lamenter, se désespérer“ || <DĒPILARE || vit. *dipelare* || megl. *dipirat* „désespéré“ || † *dăpărătură* „depilatio“ (An. Car.) || megl. *prudi-pirari* „s'arracher les cheveux, s'effrayer“.

1330. **PĂRAȚ** (vr. băn.), sb. † „palais la de bouche“ (An. Car.; Ps. Sch. CXXXVI, 6, unde copistul a transcris greșit *pănaț*)—băn. „luette“.

Lat. PALATIUM „palais“, care a luat în lat. vulg. înțelesul lui PALATUM „palais de la bouche“.

Alb. *pəlas*; vegl. *paluoz*; it. *palazzo* și sard log. *palattu* „palais“; fr. *palais* (cu amîndouă înțelesurile); prov. *palatz* și port. *paço*, „palais“ || comp. ven. *palā*; sard camp. cat. *palau*; nprov. *palai*; prov. *paladar*, *paladel*; cat. sp. *paladar*; port. *padar*, toate cu înțelesul de „palais de la bouche“ || Dintr'un sg. **părat* refăcut din pl. *părați* s'a format un dim. *părătuș* „luette“ (Candrea, Oaș. 51), devenit prin etimologie populară *împărătuș*, *apărătuș* (Marian, Leg. Maic. 330) și *pălătuș* (Cihac; Codrescu, Dicț. I, 535).

1331. **PĂREA**, vb. „paraître, sembler“: *a-i părea bine* „se réjouir“; *a-i părea rău* „regretter“ || ar. *păreare*.

Lat. PARĒRE.

(Vegl. *puor*); rtr. *parair*; it. *parere*; sard log. *pàrrere*; vfr. *paroir*; prov. *parer*; cat. *pàrer* || comp. fr. *paraître*; sp. port. *parecer* < PARESCĒRE.

Der.: *păreere* „avis, opinion; apparence; illusion“ (prov. cat. *parer* „opinion“) *părelnic* (Cihac; Tiktin) „apparent“ || *pare că*, contras în *parcă* „il paraît que. comme si“ || bucov. *împărărea* (Marian, Ins. 48), ar. *ampăreare* „paraître, sembler“.

1332. **PĂRECHE** (*pereche*), sb. f. „paire, couple“ || megl. *părçelă*; ar. *p(ă)recl'e*.

Lat. *PARICŪLA-AM < PAR.

Sard. camp. *pariga*; prov. *parelha*; cat. *parella*; sp. *pareja*; port. *parelha* || comp. dalm. (rag.) *paroclo* „paire“; rtr. *paraġl*; it. *parecchio*; fr. *pareil*; prov. *parelh* „paire, couple“; cat. *parell*; sp. *parejo*; port. *parelho* < *PARICŪLUS-A-UM (it. *pariglia* „coppia di

cavalli simili“ nu vine din PARICULA, ci din PARILIA, pl. lui PARILIS, de unde derivă și sard log. *pariža*).

Der.: dim. trans. *părechiușe* (Rete-ganul, Bibl. pop. 50; Cihac) || *împărechia* (*imperechia*) „appareiller, accoupler; † diviser, semer la discorde“; ar. *mpăricl'are* „accoupler“ (cat. *emparellar*; sp. *emparejar*; port. *emparellhar*; comp. it. *parecchiare*; vfr. *pareiller*; prov. *parelhar*); † *împărechetură* (Varlaam, Caz. I, 191^b; II, 228^b) „discorde“ (sp. *emparejadura*; comp. prov. *parelhadura*) || *despărechia* (*desperechia*) „dépaeiller“ (friul. *disperekka*; it. *disparecchiare*; fr. *dépaeiller*; prov. *desparelhar*; sp. *desparejar*; comp. it. *sparecchiare*).

1333. **PĂRESIMI** (*păresemi*), sb. f. pl. „carême“ || ar. *p(ă)reasini*.

Lat. QUADRAGĒSIMA-AM, redus de timpuriu la **quaraesima*.

Alb. *krešmə*; rtr. *quaraisma*; it. *quaresima*; fr. *carême*; prov. *caresma*; cat. *coresma*; sp. *cuaresma*; port. *quaresma*.

Der.: *miază-păresimi*, † *miază-păresime* (Letop. I, 233), *miezul-păresimilor* (Mangiuică, Cal. 1882, mart 3) „la mi-carême“, alterat în *miază-păresi* (Let. I, 233), *miază-părese* (Let. I, 469), *miezul-păresii* (Marian, Sărb. II, 211), *miezi-păresi* (Creangă, Scr. II, 27; Iorga, Doc. Call. 23), *miezul-păreții* (Marian, Sărb. II, 211; Voronca, Dat. cred. 348), *miezii-păreți* și *miezul-păreților* (Marian, Sărb. II, 211).

1334. **PĂRETE** (*perete*), sb. m. „paroi, mur, muraille“ || ir. *parete* (împrumutat poate din it.).

Lat. PARIĒS, -IETEM, contras de timpuriu în PARĒTEM (atestat în CIL. VI, 3714; cf. Schuchardt. Vok. I, 106).

Rtr. *paraid*; it. *parete*; fr. *paroi*; prov. cat. *paret*; sp. *pared*; port. *paredel* || *păretar* † „tapis pour le mur“ (Let. I, 436; Iorga, Studii, VII, 191), „planche destinée à protéger le mur“ (Frincu-Candrea, Mț. apus. 104: comp. *parietarius* „de mur, de muraille“; it. *paretaio*; nprov. *paredaire*; port. *paredeiro*).

1335. **PĂRINC**, sb. „millet“—*parinc* (Lex. Bud.; Polizu); *păninc* (An. Car.);

păring (Cantemir, Hron.; Let. II, 248; Tiktin; WgJb. IX, 228); *păring* (Tiktin; WgJb. ibid.); *păringă* (Tiktin); *păringă* (WgJb. ibid.).

Lat. PANĪCUM, de unde **pānic* > *pāninc* > *pārine* (comp. *cărunt*, *mărunt*); înlocuirea lui -*nc* cu -*ng* e neexplăcată; de asemenea e anormală prezența lui -*i* în unele forme.

Friul. *pani*; it. *panico* || comp. ven. Pola *panizzo*, triest. *paniz*, mant. parm. piem. *panis*; prov. *panitz*; cat. *panis*; sp. *panizo*; port. *painço* < PANĪCIUM.

1336. **Păinichiu** (vr.), sb. „millet“ (Cuv. d. bătr. I, 296, dintr'un glosar slavoromîn, unde traduce greșit slav. мыро, adică „blé“) < PANĪCULUS, -UM, atestat cu înțelesul de „touffe de roseau“ (comp. *panicula* „panicule des végétaux“); forma *păinichiu* în loc de **pānichiu*, dacă cumva nu e o greșeală de transcriere, se explică prin influența lui *pține* || piem. vfr. *panil*.

1337. **PĂRÎNGĂ**, sb. f. „perche servant à porter un fardeau“ (Biblia 1688, Exod. XXX, 4, 5; 1 Chr. XV, 55; Paralipom. II, 5; Ionescu, Cal. 122; Conv. lit. XX, 1014; Viciu, Glos. 65; Candrea, Oaș 51; Lupașcu, Med. bab. 23).

Lat. *PHALANGA < gr. φαλαγγ.

Alb. *plangε*.

1338. **PĂRINTE**, sb. m. „père (employé aussi en parlant d'un prêtre)“; pl. *părinți* „parents (le père et la mère)“ || ar. *p(ă)rinte*, pl. *părinți*.

Lat. PARENS, -ENTEM.

Alb. *print*, pl. *p(ε)rindε-tε* „parents“; rtr. *paraint*; it. sard *parente*; fr. *parent*; prov. *paren*; cat. *parent*; sp. *parente*; port. *parente*.

Der.: dim. *părintel*; pl. *părinciori* (Marian, Immorm. 580; Burada, Căl. Dobr. 93; Teodorescu, P. pop. 82; Tiktin) || *părintesc*, *părințesc*, ar. *pîrindescu* (Dalamatra) „paternel, patrimonial“; *părintește*, *părințește* (Tiktin), ar. *părinteaste* „paternellement“ || ar. pl. *stripîrințilî* (Dalamatra) „les ancêtres“.

1339. **PARTE**, sb. f. „partie, part, portion; côté, direction; endroit; parage; partie; sort, chance; sexe“—băn. *par-*

tse „dot“ || ir. *pârăt*, megl. *parti* și ar. *parte* „partie, part; côté“.

Lat. PARS, PARTEM; în expresiunea *parte... parte* „en partie... en partie“ (it. sp. *parte... parte*) nu credem că s'a păstrat adv. PARTIM... PARTIM (cf. Meyer-Lübke, Rom. Gramm. III, § 221), ci mai curînd construcțiunea PARTE... PARTE, pe care o întîlnim deseori la scriitori (comp. *poma solent, quae candida parte, parte rubent*, Ovid; *melichloros est geminus, parte flavus, parte melleus*, Pliniu).

Rtr. *part*; it. sard *parte*; fr. prov. cat. *part*; sp. port. *parte*.

Der.: dim. *părțicea* (it. *particella*; sp. *partecilla*); *părțică* (sp. *partecica*); megl. *partiță*; ar. *părțică* || *părtaș* „celui qui prend part, participant, associé“; † *părțășie* (Prav. Mat. Bas. col. Buj. 98, 191; Ivireanul, Did. 36; Tiktin) „participation“; *împărțăși* „participer; communiquer, faire part; communier“; *împărțășenie* „communion; derniers sacrements“ || † *partnic* (Dosoftei, Ps. vers. 414, 505; An. Car.; Gaster; Tiktin) „participant“; † *părtnicesc* (Cantemir, Hron.) „particulier, privé“ || *părțini* „être partial“ || *neparte* (Ispirescu, Leg. 197) „malchance“.

Impr.: rut. партъ „Teil, Geschick, Los, Glück, Seite > партика „Wohlhaben, Glück“; ung. *pártás* (Szinnyei, II, 87).

1340. **Părcea** (vr. dial.), sb. f. „parcelle, petit morceau“ (Burada, Căl. Dobr. 63; Tiktin) < *PARTĪCELLA, -AM < PARTICULA, redus de timpuriu la **particella* > **parcella* (comp. *muncel*); forma *părțicea* e un derivat rom. din *parte* (tot formațiuni tîrzii sînt it. *particella*, sp. *partecilla*) || prov. *parcela*; fr. *parcelle*; port. *parcella*.

1341. **Departe**, adv. „loin“ || megl. *dîparti*; ar. *diparti* || < DE PARTE; înțelesul primitiv a trebuit să fie „à part, de côté, à l'écart“, păstrat în port., de unde apoi ușor s'a desvoltat înțelesul de „loin“ || rtr. *davart* „de, sur, au sujet de“; port. *de parte* „à part, de côté, à l'écart“ (comp. it. *daparte*, vfr. *d'appart* „à part“) || dim. *depărțior*; *depărțior* (Tocilescu, Mat. 790, 844); *depărțior* și *depărțuț* (Lex. Bud.) || megl. *dipărțos*, ar. *dipirtos* (Dalamatra) „éloigné, loin“ || *depărta* „éloigner“, megl. *dipărțizari*, ar. *dipărțare*

„s'eloigner“ (format ca și *înainta* < *înainte*; comp. it. *dipartirsi* „s'eloigner“; vfr. *departir* „mettre à part; faire partir“); *depărtare*, ar. *dipărtare*. „éloignement, distance“; *depărtat* „éloigné, lointain“ || *îndepărta*, megl. *ândipărtizari* „éloigner“.

1342. **Năparte** (ar.), adv. „au-delà, de l'autre côté“ || megl. *năparti* || < ÎN HAC PARTE; pentru formațiune, comp. alb. *mb' at' an* „jenseits“ < *mb* „en, dans“ + *at* „celle-là“ + *an* „côté“ || ar. *anăparte* (Weigand, Olymp. 83), *nănparti* (Dalamatia) „de côté, d'un autre côté“ au fost poate influențate de alb. *an* „côté“, *ndan* „à côté“.

1343. **Împărți**, vb. „partager, répartir, distribuer“ || megl. *ampărțori*; ar. *mpărțire* || < ÎMPARTIRE || vfr. *em-partir* || *împărțire* „partage“ || *împărțitură* (Psaltire 1651, predosl.; Cătană, Pov. II, 57), megl. *âmpărțitură*, ar. *mpărțitură* „division, partage, distribution“ || *împărțeală*, trans. *împărțealiște* (Lex. Bud.), trans. Mehed. *împărțanie* (Lex. Bud.) „partage, distribution“.

1344. **Despărți**, vb. „diviser, séparer; divorcer; écarter“ — † *spărți* (Ps. Sch. XXI, 20) „écarter“ || ir. *respărți*, cu schimbare de prefix; megl. *dispărțori*; ar. *dispărțire* || < DISPARTIRE (CGL. II, 272 = clas. DISPERTIRE) || it. *dispartire*, *spartire*; fr. *départir*; prov. cat. sp. *despartir*; port. *despartir*, *espartir* || *despărțitură*, megl. *dispărțitură*, ar. *dispărțitură* (Dalamatia) „division; séparation“ (vit. *spartitura*) || † *despărțeală*, *despărțenie*, † *despărțanie* (Gaster; Barac, Hal. VII, 190; Lex. Bud.) „divorce“.

1345. **PAS**, sb. m. „pas“ — trans. *paș*.

Lat. PASSUS, -UM; *paș* e refăcut din pl. *pași*.

Alb. *paš* „Klafter“; rtr. *pass*; it. *passo*; sard. *passu*; fr. prov. cat. *pas*; sp. *paso*; port. *passo*.

Der.: *păși* „marcher, faire des pas“; † *pășitură* (Letop. II, 97; Molnar, Sprachl. 97; An. Car.; Tocilescu, Mat. 301; Cihac) „pas, marche“; trans. *despăși* (Marian, Nașt. 337; Viciu, Glos. 40) „repasser par-dessus quelqu'un (afin de lui éviter un malheur, suivant une superstition populaire)“.

1346. **Păsa**¹, vb. † „aller“, din care s'a păstrat astăzi numai forma de imperativ *pasă*, *pas'* în locuțiunile *pas(ă) de . . .*, *pas(ă)să . . .* „essaie un peu de . . .“; va donc (faire) si tu peux . . . „*pasă-mi-te* „c'est que“ — trans. Oaș *păș* (Wg. Jb. VI, 36, 79; Candrea, Oaș. 51) „va“, refăcut din *pasă* sub influența lui *a păși* || ir. *păs!* „va!“ || < PASSARE || rtr. *passer*; it. sard. *passare*; fr. *passer*; prov. *pasar*; cat. *passar*; sp. *pasar*; port. *passar*.

1347. **PĂSA**², vb. „† peser, être pesant“ (Ps. Sch. și Coresi. Ps. XXI, 4; XXXVII, 5; Iorga, Studii, XII, 112), astăzi numai ca vb. impers. *îmi pasă* „il m'importe, je me soucie de . . .“.

Lat. PENSARE „peser“, înțelesul actual al verbului impersonal îl regăsim în mare parte și în celelalte limbi romanice.

Alb. tosk. *pəšoni* „wäge“, gheg. *məšoj* „falle beschwerlich; senke mich (von der Wage)“; (vegl. *peșuare*); rtr. *psar*; it. *pesare*, ven. *pesar* „rincrescere, dispiacere“; fr. *peser*, vfr. „être désagréable, causer du chagrin, de l'inquiétude“; prov. *pezar* „peser; déplaire, chagriner“; cat. sp. *pesar* „wägen; bekümmern, leid tun“; port. *pesar* „wägen; Sorge machen“.

Der.: *nepăsare* „insouciance, indifférence, impassibilité“; *nepăsător* „indifférent, impassible“.

1348. **Păs**, sb. n. „souci, peine, douleur“ < PENSUM „poids“; în rominește s'a păstrat numai înțelesul figurat „ce qui oppresse, gêne, fatigue, le malaise comparé à une sorte de poids“ || rtr. *pais*; it. *peso*; sard. *pesu* (comp. *esser de pesu* „esser di pena“); fr. *poids*; prov. cat. *pes*; sp. port. *peso* (comp. alb. *peș* „peso, sasso“; vfr. *poise*).

1349. **Apăsa**, vb. „appuyer, peser, presser, opprimer“ < *APPENSARE || vfr. *apeser* „rendre pesant, faire peser, peser, être lourd, écraser“, lion. *apezô* „appuyer fortement“, sav. *apesá* „sou-peser, soulever“; prov. *apesar* „réfléchir“ || *apăsător* „qui appuie; oppresseur“ (comp. nap. *pesature*); *apăsătură* „pression, oppression“ (comp. rtr. *psadiura*; it. *pesatura*; vfr. *pois-sure*; prov. *pezadura*).

1350. **PASĂRE**, sb. f. „oiseau; membre génital du mouton, du bœuf, du cheval”—trans. băn. Oaș „moineau”; băn. „emberiza citrinella” (Marian, Orn. I, 380); pl. *pasări* „volaille” || ir. *păsăre*.

Lat. *PASSAR*, -EM (App. Probi, 163, alături de care a circulat probabil în latina vulgară și clas. *PASSER*) „moineau, passereau”; pentru înțelesul de „membre génital”, comp. it. *uccello*, sic. *ačeddu* „oiseau; membre viril”, slov. *tiček* „petit oiseau, membre génital”, germ. dial. (Viena) *Vogel* „membre génital”.

Friul. *passare*; it. *passero*, Subiaco *passaru*, ven. mant. bol. *passara*, bresc. *pasera*, sic. *passaru*; sard vcamp. *passaris*; vfr. norm. berr. *passee*, Anjou *paisse*; prov. *paser(a)*; cat. *passara*; sp. *pajaro* și port. *passaro* „oiseau” (comp. sp. *pajaros* „volaille”).

Der.: dim. *păsărea* (sp. *pajarilla*; comp. fr. *passereau*; cat. *passarell*); *păsărică* (sp. *pajarica*); *păsăruie* (Cuv. d. bătr. I, 390), *păserue* (Lex. Mard.); *păsăruică*; *păsărioară* (Marian, Orn. I, 409); † *păsăriță* (Cantemir, Ist. ier. 114); † *păsăruță* (ibid. 146) || augm. *păsăroi* „grand oiseau”, trans. băn. „passereau” || col. *păsăret*; *păsărime* (Delavrancea, Sult. 17), *păserime* (Lex. Mard.); băn. *păsăramă* || *păsărar* (Marian, Orn. I, 126; sp. *pajarero*; port. *passareiro*) || *păsăresc* „d’oiseau”; *păsărește* „comme les oiseaux”.

PĂSAT, v. *pisa*.

PĂȘI, v. *pas*.

1351. **PĂSTAIE**, sb. f. „gousse, cosse (de haricot, de fêve, de pois, etc.)”—trans. *postaie* (Lex. Bud.); mold. *păstare* (Dosoftei, V. Sf. 18 fevr.; Stamati, Wb. 341, 429; Ionescu, Cal. bun. gosp. 212, 213; Pamfile, Agr. 184) || ar. *pistal'e* || < **PĪSTALIA* < *PĪSTARE* „piler, broyer” (păstrat în mai toate limbele romănice); înțelesul de „cosse” se explică din faptul că păstăile de fasole, mazăre, etc., după ce au fost lăsate să se usuce, se golesc de boabele lor și se îmblătesc sau se bat cu furca (cf. descrierea amănunțită la *Columella*, II, 10); de fapt numele de *păstaie* trebuie să fi

fost la început colectiv, aplicându-se tuturor plantelor păstăioase, de unde apoi se va fi zis o *păstaie* în loc de „o legumă păstăioasă”, și în cele din urmă s’a ajuns la înțelesul actual de „învelișul legumei păstăioase”; tot în legătură cu baterea legumelor păstăioase pentru a scoate din ele boabele, comp. bulg. *лупажъ* „schlagen, klopfen” > *лупешка* „Schale”, slov. *lupati* „schlagen” > *lup, lupina* „Schale”, rut. *лупити* „derb schlagen, stossen” > *лупа* „Schale, Hülse”; în ce privește forma, constatăm trecerea normală a lui -î- aton la *e*, devenit în daco-rom. *ă* sub influența labialei, iar în ar. trecut la *i* ca aton; forma *păstare* poate reprezenta un sg. **PĪSTALEM*, sau a rezultat printr’o schimbare de sufix (comp. *vînătare* și *vînătaie*); pentru trecerea lui *pă-* la *po-* în forma *postaie*, cf. *porumb* || alb. scut. *pištajë*, *bištajë* „baccello di legumi” || dim. *păstăioară* (Tocilescu, Mat. 252); *păstăiuță* (Pamfile, Agric. 184); băn. *postaică* (An. Car.); *păstăios*, mold. *păstăros* (Stamati, Wb. 426, 624) „qui a des gosses, légumineux”.

Impr.: rut. *лунария* „lunaria rediviva”.

1352. **PAȘTE**¹ (*Paști*), sb. f. pl. „Pâques” || ir. *Păște*; megl. *Paști*, *Paștu*; ar. *Paști*, *Paște*.

Lat. *PASCHAE*, pl. din *PASCHA*.

Alb. *paškë*; rtr. it. *pasqua*; sard log. *paska*; fr. *pâque(s)*; prov. *pasca(s)*; cat. *pasca* (*pasques* „Noël”); sp. *pascua*; port. *pascoa* < *PASCHA*, aceste două din urmă influențate de *pascuum*.

1353. **PAȘTE**², vb. „paître, faire paître” || ir. *păște*; megl. *paștiri*; ar. *pășteare*.

Lat. *PASCERE*.

Vegl. *puoskro*; friul. *pasi*; it. *pas-cere*; sard log. *paskere*; fr. *paître*; prov. *paizer*; cat. *peixer*; sp. *pacer*; port. *pascer*.

Der.: *păscut*, † *păscută* (Ps. Sch. LXXVIII, 13; XCIX, 3; Coresi, Ps. LXXVIII 13) „action de faire paître, pacage” || † *păscător* (Biblia 1688. Iov, I, 3; XLII, 12) „qui paît”; vr. bucov. *păscătoare* (Biblia 1688, Imp. XXVIII, 24; Voronca, Dat. cred. 210, 668; Gr. n. II, 30; Marian, Sărb. I, 41) „pacage, păturage”.

1354. **Pășune**, sb. f. „păturage“ || ir. *paštšure*; ar. *pășune* || < PASTIO, -ONEM || rtr. *paschun*; it. *pasciona*; fr. *paisson*; prov. *païson* || *pășuna* „faire paître“ (friul. *pasoná*; vfr. *païssonner*); *pășuneală* (Alecsandri, P. pop. 265) „pacage, păturage“.

1355. **Păstor**, sb. m. „pâtre, berger“ || ir. *păstor* || PASTORIUS, -UM, atestat numai ca adj. || comp. rtr. *pastur*; it. sard log. *pastore*; fr. *pasteur*, *pâtre*; prov. *pastor*, *pastre*; port. *pastor* || dim. *păstorel* „petit berger“, zool. „motacilla flava“ (Marian, Ornit. I, 328; fr. *pastoureau*; prov. *păstorel*) || *păștoriță* „bergère“, zool. „motacilla flava“ (Marian, ibid.) || *păștorie* „état de berger; fonction pastorale“ || *păștoresc* „de pătre, pastoral“; *păștorește* „à la manière des bergers“ || † *păștoricesc* (Iorga, Studii, XII, 290; Doc. Callim. I, 428) „pastoral“ || *păștori* „faire paître, exercer l'état de berger; exercer une fonction pastorale“; *păștorit* „état de berger, métier de celui qui fait paître les troupeaux“ || Impr.: ung. *pásztorit*, *pásztorol* (Szinnyei, II, 94).

PAȘUNE, v. paște².

1356. **PAT**, sb. n. „lit; crosse (de fusil)“ || ir. *pât* „lit; litière“; megl. *pat* „lit en bois“; ar. *pat* „lit; banc, banquette; étage; pièce de la maison où l'on travaille“.

Lat. *PATTUS, -UM < gr. πάτος „pas; chemin battu“, cu aceeași trecere a lui -T- la -TT- după vocala accentuată ca în *buttis < βούτις, *puttina < ποτίνη, *plattus < πλατός, *plattia < πλατεια, *cottulus < κότυλος, etc.; din înțelesul primitiv de „chemin battu“ s'a desvoltat apoi acela de „terre battue, aire, plancher—fondement, fond“ (comp. mai jos înțelesul cuvîntului nap. și ngr. πάτος „fondement, fond“ > sîrb. патос „plancher“; numirea de *pat*, cu înțelesul acesta din urmă, adică podeala, pămîntul bătătorit care servia de culcuș popoarelor cu cultură primitivă, s'a dat apoi, treptat cu ridicarea nivelului cultural, oricărei ridicături orizontale dela pămînt (la Aromîni laviței; în ven. și friul. pragului, trepte de jos a scării, estradei dinaintea altarului, etc.), apoi,

tot mai sus, podului casei (înțeles păstrat la Ruteni, cari au împrumutat cuvîntul патъ dela Romîni), catului de sus (păstrat în arom., în ngrec. πατος și alb. *pat*; comp. încă, pentru întreaga evoluțiune a înțelesului, sp. *piso* „Erdboden worauf man tritt; Fussboden; Stockwerk in einem Hause; erhöhter Platz in einem Zimmer“). Înțelesul actual de „lit“ (pe care-l are și bulg. патъ împrumutat dela Romîni) datează abia de atunci de cînd această înălțătură, construită din scinduri, a devenit o adevărată mobilă destinată anume pentru culcare; din momentul acesta, cuvîntul *pat*, venind în concurență cu *strat*, îl înlocuiește pe acesta din urmă încetul cu încetul, restrîngîndu-i înțelesul la „așternutul, culcușul animalelor“ (comp. *stratul porcilor*), de unde apoi „așternut de pămînt sau de orice altă materie, pătură“ [Candrea].

Alb. *pat*, *patë* „étage“; friul. *patt* „pianerottolo, ripiano; predella, scaglione“; vit. *patto* „lettime“ (cf. înțelesul ir.), ven. triest. Pola *pato* „soglia della porta; pianerottolo; predella“, bresc. *pat* „pianerottolo“, nap. *patë* „suolo, strato, solajo“.

Der.: dim. *pătișor*; *pătuș*; *pătucel* (Viciu, Glos. 65; Tiktin), *pătcel* (Tocilescu, Mat. 974, 988; WgJb. IV, 330; Tiktin), *păcel* (Molnar, Sprachl. 106; Viciu, ibid.); *pătușel* (Lex. Bud.); *pătucean*, † *păticean* (Biblia 1683, Luca V, 19), † *pătcean* (Tiktin).

Impr.: bulg. патъ „lit“; rut. патъ „Dachboden“.

1357. **PATĂ**, sb. f. „tache“ || megl. *peřt*, pl.

Lat. *PITTA < gr. πίττα „smoală“; din înțelesul acesta primitiv trebuie să se fi desvoltat încă în gr. sensul de „strat de smoală“, de unde apoi „strat dintr'o materie oare-care (de unsoare, etc.)—pată“; din înțelesul de „strat“ s'a desvoltat de altă parte acela de „pătură de aluat—turtă“. păstrat în ngr. πίττα „pâté, galette“; toate aceste înțelesuri trebuie să le fi avut și lat. vulg. *pitta, și dim. acestuia *pittula (v. *pătură*), după cum probează formele romanice corespunzătoare [Candrea Conv. lit. XXXVIII, 874].

Alb. *pete* „Metallplatte, Goldblättchen: Blatt eines Blätterkuchens; platter Hochzeitskuchen“; rtr. *petta* „dünner, flacher Brotkuchen“; friul. *pete* „treccia avvoltolata e stretta, in rotella all' occipite“; ven. mant. *peta* „treccia“, Valtelini *peta* „zacchera“; sic. *pitta* „maglia nell' occhio“; Bormio *peta* „strato“; lor. *pette* „chiffon“; port. *peta* „tache à l'œil du cheval“.

Der.: dim. *petiță* || *păta* „tacher“ (alb. *peton* „dare la forma di sfoglia“).

1358. **Pătură**, sb. f., „couche; couverture (de laine)“; băn. „pâte feuilletée“ (Viciu. Glos. 66) || ar. *petur* „pâte feuilletée“ || < *PITTŪLA, -AM < *PITTA || alb. *petuļ* „frittella“; friul. *petul(e)* „cenicio“; mil. *petola* „tovaglia; lembo di camicia“, Castro dei Volsci *pettela* „lembo di camicia“, abruzz. *petteļe* „sfoglia, falda sottilissima di pasta; falda di lana; lembo di camicia“, Campobasso *pettula* „lembo di camicia“, nap. *petteļe* „pasta distesa dal materello, sfoglia“, molfett. *peteļe* „pasta frita, frittella, gherone, falda“ || augm. ar. *pituroaṇe* „gâteau feuilleté“ || *păturos* (Lex. Bud.) „disposé en couches; feuilleté“ || *pături* „plier; empiler“ || *impături* „plier“, *impătura* „plier; faire ses bagages“, ar. *mpiturare* „étendre la pâte“ (friul. *impetolā* „avviluppare“; vic. *impetolar* „impaniare“; comp alb. *petuļon* „dare ad una cosa la forma di frittella“) || *despătura* (Lex. Bud.) „déplier“, ar. *dispiturare* „s'effeuiller (en parl. d'un gâteau, etc.)“.

Impr.: ngr. πέτορον „Blatt eines Kuchens“ (Murnu, Lehnw. 38); bulg. перца „lame, feuille, feuille de levain“ > dim. перчка.

1359. **PĂȚI**, vb. „pâtir, endurer, avoir des mécomptes“ || megl. *pățori*; ar. *pățire*.

Lat. PATIRE (= clas. PATI, Densusianu, Hist. l. roum. I, 147).

Alb. *p:son*; it. *patire*; vsp. *padir*; comp. sp. port. *padecer*.

Der.: *pățit* „(homme) qui a éprouvé des revers, qui a l'expérience de la vie“; *pățita* „expérience“; † *pățitură* (An. Car.) „passio“, ar. *pățitură* „mésaventure“ || *pățanie*, *pățenie*, *pățitanie*,

pataranie, *pățeală* „mésaventure, déconvenue, mécompte“.

Impr.: rut. пацати „unangenehmes erleben, erdulden: arge Streiche spielen“.

1360. **PĂTLAGINĂ**, sb. f. „plantain“ —băn. *potlažină*, *plotažină*, *poclažină* *poclajniță*; băn. olt. trans. *plătagină* (Lex. Bud.; WgJb. III, 324; Sez. IV, 25; Viciu, Glos. 68). Oaș *plătanger*, *plătangen*, *plătangină*, trans. *părlangină* (Frincu-Candrea, Mț. apus. 128); Prahova *părlagină*.

Lat. PLANTAGO, -GĬNEM, devenit de timpuriu, prin pierderea nasalei în pozițiune atonă (comp. *cufund*, *cuprind*, etc.), **plătagine*, de unde *plătagină*, refăcut din pl. *plătagini*; metatesa produsă în formele *pătlagină*, *potlažină*, etc. trebuie să-și aibă originea în vre-o etimologie populară; în forma *poclažină*, rezultată din *potlažină*, s'a produs cunoscuta trecere a grupului -tl- la -cl-; în formele din Oaș, *plătangină*, etc. s'a propaginat în silaba tonică -n- din silaba următoare întocmai ca în *funingine*, *pecingine*, etc.; *părlagină* și *părlangină* (cu n propaginat) au rezultat din *pătlagină* poate printr'o etimologie populară; în *poclajniță* constatăm sufixul slav ic -niță care s'a substituit finalei -zină din *poclažină* (cf. Candrea, Conv. lit. XXXIX, 1135).

Friul. *plantan*; it. *piantaggine*; fr. *plantain*; prov. *plantage*; sp. *llanten*; port. *chantagem*.

1361. **PATRU**, num. „quatre“ || ir. *pătru*; megl. ar. *patru*.

Lat. QUATTUOR, devenit de timpuriu **quattro*.

Alb. *katre*; vegl. *kuatro*: rtr. *quatter*; it. *quattro*; sard log. *batturu*: fr. prov. cat. *quatre*; sp. *cuatro*; port. *quatro*.

Der.: (al) *patrule(a)*, † *patrul*, (a) *patra*, ir. *patrele*, megl. *patruli*, ar. *paturlu* „quatrième“ || *pătrime* „quart“ || *patrusprezece*, *paisprezece*, ar. *patrusprădzațe*, *pasprădzațe*, *pasprațe* „quatorze“; (al) *patrusprezecile(a)*, (a) *patrusprezecea* (a) *patrusprezececi*, megl. *patruzeci*, ar. *patrudzăfi* „quarante“ (comp. ir. *patruvotzeři*); (al) *patruzecile(a)*, (a) *patruzecea*, ar. *patrudzăflu* „quaranti-

ème“ *pătrar* (Cuv. d. bătr. I, 215; Iorga, Studii, VII, 235), adj. „ăgă de quatre ans“, sb. m. „cheval de quatre ans“, dim. *pătrărel* (Alecsandri, P. pop. 79) *impătri* „quadrupler“; *impătrit* „quadrupe“ || ar. *ampătur(l)are* „courir à bride abattue (en parl. des chevaux), aller le grand galop“ *pătrat* „carré“, de formațiune recentă, după *quadratus*.

1362. **PĂTRUNDE**, vb. „pénétrer“ — vr. băn. pf. *pătrunș* || ar. *pitrundiri* (pf. *pitrumșu*, part. *pitruntu*).

Lat. PERTUNDERE, *-TU(N)SI, *TUN(DI)TUM (= clas. -TUDI, -TUSUM).

Sard log. *pertungere* (part. *pertuntu*), camp. *pertunșiri*.

Der.: *pătrunzător* „pénétrant“; † *pătrunsătură* (An. Car.) „pénétration“.

PĂTURĂ, v. *pată*.

1363. **PE** (*pre*, *pă*), prep. „sur; par; à; en; pour“ || ir. *pre*; megl. *pri*; ar. *pri*, *pir*, *pî*.

Lat. PER, devenit *pre*, de unde *pe*, prin disimilarea lui *r* mai întâi în casuri ca *pre rîpă* > *pe rîpă*, *pre rînd*, *pre cărare*, etc., de unde apoi forma *pe* s'a generalizat în toate casurile (cf. Căndrea, Lés élém. lat. 48).

Alb. *p=r*; rtr. it. sard log. *per*; fr. *par*; prov. cat. vsp. port. *per*.

Der.: *împreună* (v. *Un*); *pentru* (v. *Întru*); † *pēspre* (v. *Spre*); *precum* (v. *Cum*); *pretutindeni* (v. *Înde*); *prin* (v. *În*); *printre* (v. *Între*).

1364. **PECINGINE**, sb. f. „dartere, herpès“ — † *pecingire* (Lex. Mard.).

Lat. PETĪGO, -GĪNEM; forma normală **peŕigine* a devenit **pecigine*, prin asimilarea lui *t-ĝ* > *ĉ-ĝ*; prin propaginarea lui *-n-* din silaba finală a rezultat forma *pecingine* (comp. *funingine*).

Rovigno *pidein*; vit. *putigine*, Pirano *lipidim*, Gombitelli *petiggena*, lucch. *pitiĝgine*, abruzz. *putine*, nap. *pețineja*, molfett. *pețișene*, cal. *pitiĝina* || it. *impetigĝine*; sp. *empeine*; prt. *empigem* < IMPETĪGĪNEM.

Der.: † *pecingina* (Dosoftei, VSf. ian. 19, noemvr. 10) „devenir dartereux, se couvrir d'herpès“.

1365. **Pecinginos**, adj. „dartereux“ < *PE-

TĪGĪNOSUS, -A, -UM (= IMPETĪGĪNOSUS), influențat în fonetism de *pecingine* || lucch. *pitiĝginoso* it. *impetigĝinoso*; sp. *empeinoso* < IMPETĪGĪNOSUS.

PENTRU, v. *întru*.

1366. **PEPENE**, sb. m. „melon, pastèque“, trans. „courage“ (Viciu, Glos. 66), Oaș *pepene riios* „concombre“ || ar. *peapine* „melon; concombre“.

Lat. PĒPO, *-PĪNEM (= clas. PĒPONEM; comp. PEPENUS CGL. III, 592); forma *pepene* în loc de **piepene* nu e explicată.

Alb. *pjep=r* || comp. tosc. *popone* < PĒPONEM; în sp. *pepino* „concombre“ s'a substituit terminațiunii *-one* sufixul dim. *-ino*.

Der.: dim. **pepenaș*; *pepenei*, pl. „trifolium arvense“, Vilcea (Vîrcol, Gr. Vîlc. 97) „sorte de pruniers“ || *pepenos* „dodu; charnu (en parl. des prunes)“ || *pepenărie*, *pepeniște*, Sălagiu *pepeniș-tină* (Tribuna, 1890, 373) „melonnière“ || Vilcea *pepenoasă* (Vîrcol. Gr. Vîlc. 97) „sorte de prunes“.

PERI, v. *îi*.

PESTE, v. *stră*.

1367. **PEȘTE**, sb. m. „poisson; muscle du bras, biceps“ || ir. *pešt*, megl. *pești* și ar. *pescu*, *peaște* „poisson“; înțelesul de „muscle“ îl regăsim în it. și sard.

Lat. PĪSCIS, -EM; ar. *pescu* e refăcut din pl.

Alb. *pešk*; vegl. *pask*; rtr. *pesch*; it. *pesce*; sard log. *piske*; prov. *peis*; cat. *peix*; sp. *pez*; port. *peixe*.

Der.: dim. *peștișor*; *peștic* (Jipescu, Opinc. 67); trans. băn. *pescuț* (An. Car.; Reteganul, Pov. ard. IV, 23; Cătană, Pov. II, 66); *pesculeț* și *peștior* (Damé, Term.) || *peștioacă* (Tiktin) „poisson femelle“ || augm. *pășcoi* (Tiktin) „poisson mâle“ || col. băn. *peștsamă* || megl. *piștar* „pêcheur“; megl. *piștarcă* „ardea cinerea“ || *pescui* „pêcher“; *pescuit* „pêche“.

1368. **Pescar**, sb. m. „pêcheur“; zool. „alcedo ispida; cinclus; larus; ardea garzette, a. alba“ — vr. mold. băn. trans. *păscariu* || ar. *piscar* „pê-

cheur“, zool. „ardea cinerea“ || **PISCARIUS**, -UM || comp. port. *peixeiro* || dim. zool. *pescăraș* (*păsc-*) „alcedo ispida“; *pescărel* (*păsc-*) „petit pêcheur“ (Gr. n. II, 45), zool. „alcedo ispida, cinclus, colymbus glacialis“; *pescăruș* (*păsc-*) „alcedo ispida“ || *pescăreasă*, mold. trans. *pescăriță*, ar. *piscăroaie* „mar- chande de poisson, poissonnière“ || col. *pescărime* „pêcheurs“ || *pescărie* „pêcherie“ (it. *pescheria*; fr. *pêcherie*; prov. sp. port. *pescaria* „pêcherie“ || † *păscărese* „piscatorius“ (An. Car.) || *pescărit* „métier de pêcheur“.

1369. **Pescos** „poissonneux“ — vr mold. băn. *păscos* < *piscosus*, -A, -UM || it. *descoso*; sard log. *piskosu*; vfr. *pescheux*; sp. *pescoso*.

1370. **PEȚI**, vb. „demander en mariage“.

Lat. **PETĪRE* (clas. *PETĒRE*; cf. Den- susianu, Hist.l. roum. I, 149—150); în- telesul de „demander en mariage“ îl regăsim încă în sp. și port.

Alb. *pües*; Castro dei Volsci *peți*; sard log. *pedire*; sp. port. *pedir*.

Der.: *pețit* (vsp. port. *pedido*), *peți- tură* (Marian, Nunta, 97) „demande en mariage“ (sp. *pedidura*); *pețitor* „celui qui demande une jeune fille en maria- ge, prétendant; marieur“ (comp. *pe- titorius*); *pețitoare* „marieuse“; *pe- țitorie* (Marian, Nunta, 97) „métier de marieur ou de marieuse“ || Din locu- țiunea *a merge în pețit* a rezultat for- ma *împețit*, în construcțiuni ca *a se duce la împețit*, *a se apuca de împe- țit*, etc.

PETRECE, v. *trece*.

1371. **PIATRĂ**, sb. f. „pierre; grêle“ || ar. *k'atră*.

Lat. *PĒTRA*, -AM.

Vegl. *pitra*; rtr. *peidra*; it. *pietra*; sard log. *pedra*; fr. *pierre*; prov. *peira* „pierre, grêle“; cat. *pedra*; sp. *pedra*; port. *pedra*.

Der.: dim. *pietricea*; ar. *k'itrițeaună* (sard camp. *perdižedđa*; sp. *pedre- cilla*); *pietricică* (sp. *pedrecica*); *pie- trufă* (Cantemir, Ist. ier. 110; Lex. Bud.; it. *pietruzza*) || augm. *pietrot* || col. băn. *pe'tramă* (it. *petrame* || sard. log. *pe dramine*) || *pietriș*, ar. *k'itriș* (Dalame-

tra) „gravier“ || *pietrar* „†tailleur de pierres, carrier; paveur“; mold. „ma- çon“, zool. „cannabina linota“, ar. *k'i- trar* „tailleur de pierres“ (vit. *petraio*; fr. *perrier*; prov. *peirier*; cat. *pedrer*; sp. *pedrero*; port. *pedreiro*) || *pietrărie* „tas de pierres, grande masse de pier- res; carrière; métier de pierrier, de paveur, etc.“ (fr. *pierrerie*; sp. prov. *peiraria*; *pedreria*) || *pietru* „paver“ || *împietri* „pétrifier, changer en pierre; †délimiter, marquer la limite entre deux terres (en mettant des pierres)“ (comp. fr. *empierrer*; nprov. *empeiră*; cat. sp. port. *empedrar*).

1372. **Pietros**, adj. „pierreux“ || ar. *k'i- tros* || *PĒTROSUS*, -A, -UM || it. *pietroso*; sard log. *pedrosu*; fr. *pierreux*; prov. *pei- ros*; cat. *pedros*; sp. port. *pedroso* || dim. *pietroșel*, *pietroșică*; *pietroșel*, zool. „cannabina linota; gasterosteus; umbra Kramerii“.

1373. **PICIOR**, sb. n „pied“ — trans. *ci- cior* (Weigand, Jb. VI, 18) || ir. *pitšor*; megl. *picior*; ar. *cicior*, *cior*.

Lat. **PĒDĪCIOLUS*, -UM, contras de tim- puriu în **peciolus* (cf. *pacciolus*, CGL. II, 144), a cărui identitate cu *petiolus* (cf. G. Paris, Rom. XXII, 147) nu e pe deplin stabilită; forma *cicior* e rezultată prln asimilațiunea *k-ě > ĉ-ě* din *k'icior*; ar. *cior* e o con- tracțiune din *ĉ(i)cior*.

It. *picciuolo* „queue des fruits“, lucch. *picciuolo* „échelon“, cremon. *pezzol* „petit pied“; vfr. *pequel*; prov. *pesol*; sp. *pezuelo* || comp. vit. *pedicciuolo* „petit pied“, nap. *pedezzulle* „Sten- gel“.

Der.: dim. *picioruș*, megl. *picîuruș* ar. *cicîuruș*; *picîoruț*; *picioraș* și *pi- cioarel* (Gorovei, Cim. 126) || megl. *pi- cioară* „pas“ || *piciorong*, *picioroangă*, *piciora(n)g* (Rev. crit. III, 165; Tiktin), *picioranță* (Petri), *picioroabă* (Lex. Bud.) „échasse“ || *împicioroga* „remet- tre sur pied“, refl. „se rétablir, re- prendre des forces“.

1374. **PICUL'Ū** (ar.), sb. „argent serré, mis en réserve, magot“.

Lat. *PĒCŪLIUM*.

Impr.: alb. *pekul'* „cura, riguardo“, *pekul'ii* „regalo o mancia che si da per prendere colle buone“ (Fialuer, 325—6).

1375. **PIDURIȚĂ** (megl.), sb. f. „mar-
chepied d'un métier“ < PEDŪLIS, -E „qui
est fait pour les pieds“, devenit **pi-
dure*, de unde dim. *piduriță*.

It. *pedule*.

1376. **PIEDICĂ** (*pedecă*), sb. f. „en-
trave, obstacle; croc-en-jambe; sabot
d'une roue“ || megl. *pedică* și ar.
k'adică „entrave, obstacle“.

Lat. *PĒDICA*, -AM.

Alb. *pjek* „pastoja“; friul. *pjedia*
„gombina“; vit. *pedica*; sard log.
peiga; fr. *piège*; port. *pega*

Der.: dim. bot. *pedicuță* „lycopo-
dium clavatum“.

1377. **Impiedica** (*impiedeca*), vb. „em-
pêcher, entraver“ || megl. *âmpidicari*;
ar. *nk'idicare*, *k'idicare* || < ÎMPĒDICARE
|| alb. *pjekoi* „impastoiare“; vit. *im-
pedicare*, vnap. *pedicare*; fr. *empê-
cher*; port. dial. *empelgar* || *împedecă-
tură* (Cantemir, Hron.) „obstacle, en-
trave“, megl. *âmpidicătură*, ar. *nk'i-
dicătură* „entraves“ || *despedica* (*des-
pedeca*) „enlever les entraves; enle-
ver le sabot qui retient la roue“, megl.
dispidicari și ar. *disk'idicare* „enle-
ver les entraves“.

1378. **PIEDIN**, sb. m. „chacun des
fils qui reste attaché aux ensouples
des tisserands, après qu'ils ont levé
la toile, penne“ || megl. *k'adin(i)* și ar.
k'adin „fil“.

Lat. **PĒDINUS*, -UM, dintr'un adj. **PĒ-
DINUS*, -A, -UM, derivat din *PES* „picio-
r“ (Candrea, Conv. lit. XXXVIII, 881-
885); comp. pentru înțeles gr. *πῆζα*
„pied; bord d'un vêtement, frange“
și sp. *pezuelo* „erste Vorrichtung der
Fäden eines Zettels“, vsp. *pizuelo*
„Tuchende, Sahlleiste“ < **pe* (di) ci-
olus.

It. *penero*, piac. *pedan*, lucch. *peda-
no*, abruzz. *pedeņe*, *peteņe*, sic. *pedini*,
Sanfratello *pieru* „ciascuno dei fasci
dell'ordito“; sard camp. *pindu*; nprov.
pesen || alb. scut. *pein* „fimbria“ (Fia-
luer, 325); friul. *pinie*; bol. romagn.
pedna, lucch. *pedana*, Arcevia *pede-
na*; fr. *penne* < **PĒDINA*, -AM.

1379. **PIELE**, sb. f. „peau; cuir“ || ar.
k'ale.

Lat. *PĒLLIS*, -EM.

Vegl. *pjal*; rtr. *pel*; it. *pelle*; sard
log. *pedde*; fr. *peau*; prov. *pel*; cat.
pell; sp. *piel*; port. *pelle*.

Der.: dim. *pieliță*, *petiță* „pellicule;
† chair; † corps; † teint“ (pentru în-
telesurile din urmă, comp. vsl. *пѣтъ*
„caro, corpus, color“), ar. *k'iliță* și *k'i-
luță*; ar. *k'iliț* (Dalamatra) „petite ou-
tre“; *pelicioară* (Cantemir, Ist. ier. 287;
Voronca, Dat. cred. 413); *peșișoară* (Lex.
Bud.); ar. *k'ilică* (Dalamatra; sp. port.
pellica); băn. *pielușină* (An. Car.) || *†pe-
litesc* (Cod. Vor.) „chânel“; *†a se împe-
lița* „s'incarner“; *împelițat* „incarné; un
des noms populaires du diable“.

1380. **Pielcea** (*pelcea*), sb. f. „petite
peau“ < **PĒLLICĒLLA*, -AM din *PĒLLICŪLA*
|| sic. *piddicēdda*; vfr. *peaucele*; sp.
pielecilla || dim. *pielcelușe* (Lex. Mard.:
Teodorescu, P. pop. 604), † „pré-
puce“ (Paliia, Exod. IV, 25); *pielcică*,
pelcică, băn. trans. *pielcuță* (An. Car.;
Lex. Bud.; Tiktin); mold. *pielcăluță*
(Tiktin).

1381. **Pielar**, sb. m. „celui qui tra-
vaille ou vend des peaux, peaussier“
|| ar. *k'ilar* || < *PĒLLARIUS*, -UM || it. *pe-
laio*; prov. *pelier*; cat. *peller*; port.
pelleiro || *pielărie* „peausserie“ (prov.
pelaria; cat. *pelleria*; port. *pellaria*).

1382. **PIEPT**, sb. n. „poitrine; poitrail
(du cheval)“; sb. m. „devant (d'une
chemise), plastron“ || ir. *k'lept*; megl.
ar. *k'lept* „poitrine“.

Lat. *PĒCTUS*; forma ir. a fost influ-
ențată de fonetismul slav.

Rtr. *pech*; it. *petto*; sard log. *pettus*;
vfr. *piz*, fr. *pis* „mamelle (d'une va-
che, d'une chèvre, etc.)“; prov. *peich*;
cat. *pit*; sp. *pecho*; port. *peito*.

Der.: dim. *pieptișor*; *pieptușor* (To-
cilescu, Mat. 262); băn. trans. *piep-
tuș* (An. Car.; Lex. Bud.) || *pieptar*
„pourpoint fourré sans manches que
portent les paysans; devant de che-
mise, plastron“, ar. *k'intar* „pourpoint
fourré sans manches“ (sp. *pechero*;
comp. vit. *pettiera*; sp. *pechera*): dim.
pieptăraș „petit pourpoint fourré; ba-
vette“; trans. *pieptăruș* (Marian, Nun-
ta, 241; Reteganul, Pov. ard. V, 46)
„petit pourpoint fourré“ || megl. *k'ip-
tacî* „devant de chemise, plastron“ ||
pieptos, megl. *k'iptos* „qui a une large
poitrine“ || *pieptiș* „courageusement“.

Impr. rut. кнѣпъ „kurzes ärmelloses Pelz“, dim. кнѣпѣрик.

1383. **PIEPTENE** (*pieptine*), sb. m. „peigne; peigne du tisserand“ || ir. *tšăptir*; megl. *kăptini*; ar. *kăptine*.

Lat. PECTEN, *-INEM (comp. *ecten non pectinis*, App. Probi și glosele din CGL. VII, 59).

Vegl. *pjakno*; rtr. *petten*; it. *pettine*; sard log. *pettene*; fr. *peigne*; prov. *penche*; cat. *pinta*; sp. *peine*; port. *pente*.

Der.: dim. *pieptenaș*, *pieptănaș*; *pieptănuș* (Rev. cr.-lit. III, 164; Tiktin); ar. *kăptiniči* (Dala-metra), megl. *kăptinel*; *pieptinel* (Tiktin), megl. *kăptinel* „maladie de la bouche chez les petits enfants, muguet“ || *peptenar*, megl. *kăptinar*, ar. *kăptinar* (Dala-metra) „peignier“ (it. *pettinaio*; fr. *peignier*; prov. *penchenier*; cat. *pin-tayre*; sp. *peinero*; port. *pentieiro*; comp. *pectinarius*).

1384. **Pieptena** (*pieptăna*), vb. „peigner; carder“ || megl. *kăptinari*; ar. *kăptinare* || < PECTINARE || rtr. *pettner*; it. *pettinare*; sard log. *pettenare*; fr. *peigner*; prov. *penchenar*; cat. *petinar*; sp. *peinar*; port. *pentear* || *pieptenă-tură*, megl. *kăptinătară*, ar. *kăptină-tură* „coiffure“ (rtr. *pettnadura*; it. *pettinatura*; fr. *peignure*; nprov. *penchinaduro*; sp. *peinadura*; port. *penteadura*).

1385. **PIERDE**, vb. „perdre“ || ir. *płer-de*; megl. *piardiri*; ar. *kărdire*.

Lat. PĒRDĒRE.

Vegl. *pjardr*; rtr. *perder*; it. sard log. *perdere*; fr. prov. cat. *perdre*; sp. port. *perder*.

Der.: *pierdere*, *pierzare* „perte, perdition“; *pierzător* „qui perd“ || *pierzanie* „perte, perdition“ || *perde-vară* „flâneur“ || † *răspierde* (Dosoftei, Ps. vers. 243; Tiktin) „faire périr, exterminer“.

1386. † **Pierzăciune**, sb. f. „perte, perdition“ (Prav. Gov. 31) — † *pierzeciune* (Lex. Mard.) || megl. *perdăciuni*, *piărdăciuni*; ar. *kărdăciune* || < PĒRDĪTIO, -ONEM; forma cu -z- a fost refăcută după *pierzare*, *pierzanie*, etc.

1387. **PIERSICĂ** (*piersecă*), sb. f. „pê-

che — **PIERSIC** (*piersec*), sb. m. „pêcher“ || megl. ar. *kărsică*, *kărsic*.

Lat. PĒRSICA, -AM; PĒRSICUS, -UM.

Alb. *pješke*; rtr. *persic*; it. *pesca*, *pesco* (ven. *persego*, triest. *persigo*, ver. *persego*, mant. *persak*, cremon. *perseg*, bresc. *persek*, vberg. *perseg*, Bormio *persik*, mil. pav. *perseg*, piem. *persi*, piac. *persag*, parm. *perseg*, *perga*, regg. *perseg*, mir. *persag*, bol. romagn. *peršg*, *peršga*, Urbino *persik*, *persika*, lucch. *persiko*, *persika*, abruzz. *perzeke*, *prezzeke*, nap. *pjerzeke*, *perzeke*, cal. *pjersiku*, sic. *persiku*, *persika*, cors. *persika*); sard log. *pessige*; fr. *pêche*; prov. *persega*, *presega*; cat. *pressec*; sp. *pějego*, *prisco*; port. *pecego*; fonetismul formelor romanice nu e pretutindeni normal.

Der.: dim. *piersicei*, pl. „impatiens balsamina“ || *piersiciu* (Iorga, Studii, V, 318; XIII, 63; Hasdeu. 764) „de la couleur des pêches“ || *piersica*, pop. „rosser d'importance“.

Impr.: rut. персик „Părsiche“.

1388. **PÎINE** (*pîne*), sb. f. „pain“; vr. mold. „céréales, blé, récolte“ || ir. *păre*; megl. *pōni*, *pōini*; ar. *pîne*.

Lat. PANIS, -EM.

Vegl. *pun*; rtr. *paun*; it. sard log. *pane*; fr. *pain*; prov. *pan*; cat. *pa*; sp. *pan*; port. *pão*.

Der.: dim. *pînișoară* „petit pain“, bot. pl. *pînișoare* „russula; cortinari-
us cinnamomeus“; *piniță* (Tiktin); megl. *pō(î)ničcă* || *pînar*, ar. *pînar* „boulanger“.

1389. **PIN**, sb. m. „pin“ || megl. *pin*; ar. *k'in*.

Lat. PĪNUS, -UM.

Rtr. *pin*; it. *pino*; sard log. *pinu*; fr. *pin*; prov. *pin*; cat. *pi*; sp. *pino*; port. *pinho*.

Der.: col. *pinet*, ar. *k'inet* (vit. *pineto*; comp. it. *pineta*; nprov. *pineto*; cat. *pineta*).

1390. † **PINGE**, vb. „pousser“ (Coresi, Caz. 1581. 279) || ar. *pindzere* (*pindzeare*); perf. *pimșu*; part. *pimtu*.

Lat. *PĪNGĒRE, *PĪNXĪ, *PĪNXUM (= clas. PANGĒRE), refăcut din PĪN-
GĒRE; afară numai dacă forma aceasta nu e cumva rezultată prin o aferesă din *împinge*.

1391. **Împinge**, vb. „pousser“ || comp. ar. *pindzire*, *pindzeare* || **IMPINGERE** || friul. *impenzi*; it. *impingere*; vfr. *empeindre*; prov. *empenher*; cat. *empenyer* || *împingător* „qui pousse“; *împinsătură* „poussée“; † *împingătură* „trusio“ (An. Car.).

1392. **PÎNTECE**, sb. m. „ventre“ — băn. *pîntsec* || megl. *pontiți*, păstrat numai ca nume toponimic; ar. *pîntic*, *pîntică*.

Lat. **PANTEX**, -TICEM; formele în -ec, -ic sînt refăcute din pl.

It. *pancia*; fr. *panse*; prov. *pansa*; cat. *panxa*; sp. *panza*; port. *pança*.

Der.: dim. *pîntecel*; *pîntecuț* (Marian, Leg. Maic. 200); ar. *pînticuș* și *pînticușă* || *pîntecare* (Marian, Nașt. 398), mold. *pîntecărie* (Șez. III, 12) și *pînticărie* (Filipescu, Agr. 131) „diarrhée“.

1393. **Pîntecos** (*pînticos*), adj. „ventru“ || ar. *pînticos* || < **PANTICOSUS**, -A, -UM.

1394. **Spinteca**, vb. „fendre: éventrer“ — băn. *spîntseca*, *spîndzece* || ar. *spinticare* || < ***EXPANTICARE**, devenit *spintecare* și pe urmă *spintecare*, cu trecerea lui -în- la -in- în silabă atonă sub influența lui -e- următor (comp. *dimineată* < *demîneată*); pentru formațiune și înțeles, comp. it. *sventrare*, fr. *éventrer*, nprov. *esventrá* < ***EXVENTRARE**, vfr. *esboueler* „éventrer“, fr. *ébouler* (nprov. *esbouldé* „étriper“, it. *sbudellare* „sventrare“) < **EX** + vfr. *bouel* „boyau“, precum și formele abruzz. *sbendreká*, sic. *sbintrikari*, nprov. (Bagnères-de-Luchon) *ezbentregá*, rezultate din contaminățiunea lui ***EXVENTRARE** cu ***EXPANTICARE**; cit privește forma bănațeană *spîndzece* < **spindeca*, ea trebuie să fi rezultat din contaminarea unei forme **spindeca*, **spindeca* < ***EXPANDICARE** (al cărei înțeles primitiv trebuie să fi fost „a răspîndi, a împrăști, a vărsa“) cu forma *spînteca* „a deschide pîntecele, a vărsa mațele“, contaminățiune care trebuie să se fi produs și în formele romanice de mai jos care însemnează și ele „a împrăști, a vărsa“ Arbedo *spandigá* „spargere. sciorinare“; ven. *spantegar*, bresc. *spantegá*, com. mil. *spantegar*, pav. *spandgá*, piem. *spantié*, gen. *spantegá*, toate cu înțelesul de „spargere, difondere, sparpagliare“, abruzz. *span-*

deká „penare, tormentare“, campob. *spandeká* „smaniare“. nap. *spantekare* „patire, spasimare, venir meno“, calabr. *spantikare* „spaventarsi“; fr. *épancher*; nprov. *espantegá* „répandre“ (comp. it. *spanciare* „far pancia“, lucch. *spanciare* „sventrare“, vfr. *espancier* „fendre la panse. éventrer“, care sînt formațiuni tîrzii) || *spintecătură* „fente“, băn. *spîntsecătură* „exenteratio“ (An. Car.) || *despinteca*, ar. *dispinticare* „fendre“; *despintecătură* „fente“.

1395. **PISA**, vb. „piler, égruger, broyer“ || ar. *kisare*.

Lat. **PISARE**.

Rtr. *piser*; berg. *pisá*, campob. nap. *pešá*, cal. *pisare*, sic. *pisari*; fr. *piser*; prov. *pizar*; sp. port. *pisar*.

Der.: *pisător* „broyeur“, ar. *kisător* „pilon“ (comp. vabruzz. *pisature* și nap. *pešature* „pestello“); *pisătură*, ar. *kisătură* „broyage; toute substance pilée“ (sic. *pisatura*; sp. port. *pisadura*) || băn. Pădureni *pison* (I. Popovici, Rum. Dial. I, 166), *pisălog*, trans. *pisălug* „pilon“ (format din *pi-sa* + *pilug*), *pisălugi* (R.-Codin, Cuv. Muscel, 38) „piler; rosser“ || *pisăgi* „rouer de coups“; *pisăgeală* „rossade“.

1396. **Păsat**, sb. „millet (pilé) dont on a enlevé la balle; bouillie de millet; farine grossière de maïs“; Sălagiu „grésil“ (Tribuna, 1890, 373) — băn. Hațeg, Sălagiu *pisat* (Viciu, Glos. 67; Tribuna, 1890, 373) || ir. *psât* || < **PISATUM**, cu trecerea lui -î- aton la -e- > -ă-; pentru înțeles, comp. „smeul se ia și samănă mălaiul (meiul) . . . îl curățește bine, îl pisează, face *păsat* . . .“ (Sbiera, Pov. 55), „*pasatul* se bate bine în chiuă de se dejghioacă coaja de pe el“ (Șez. VII, 75) și „meiul curățit de coji se numește *păsat*“ (G. Maior, Fitotechnia, 122), de unde se vede că trebuie să se fi spus odată *milium pisatum* > *mei păsat*, adică „meiul pisat în piuă pentru a se curăți de coaje“, de unde apoi, prin omiterea substantivului pe care-l califica adjectivul, *păsat*; pentru înțelesul de „grésil“, comp. Blonay *pézé* „petit grain; grésil“, sav. *pezeta* „vesce cultivée“, pl. *pezte* „grésil“ || fr. *pisé* (comp. sic. *pisata*; nprov. *pisado*; sp. port. *pisada*).

1397. **PIUĂ** (*pivă*) „mortier (à piler); moulin à foulon; † mortier (pièce d'artillerie)“ — † *pîo* (Biblia 1688, Num. XI, 8; Cuv. d. bătr. I, 210; Let. I, 343; Lex. Bud.); † *piă* (Cantemir, Ist. ier. 378).

Lat. *PĪLLA, -AM < *PĪLŪLA, dim. din PĪLA; forma normală *piă*, a devenit *piuă* sub influența formelor *ziuă, steauă*; *pivă* presintă trecerea lui *u* la *v* ca în *măduvă* < *măduvă*; pl. normal **pîle* nu s'a păstrat, fiind înlocuit cu formele analogice **piue, piuă, pîo*, dar a lăsat o urmă în derivatul *pîlug*.

Rtr. (Gombitelli) *pilla*; tosc. *pilla*, Noto *pidđa* (comp. it. *pillo* „bastone assai grosso ad uso di pigiare o calcare checchessia“, sic. *pidđu* „tritume di panno, di paglia. ecc.“ < *PĪLLUM = clas. PĪLUM); vegl. *pajla*; friul. *pîle*; it. prov. sp. *pila*; port. *pia* < PĪLA.

Der.: dim. *piuliță* „mortier (à piler); écrou“ || *piuar, pîvar, † pioar* „foulonnier“ || mold. trans. *pîlug* „pilon“.

1398. **PLĂCEA**, vb. „plaire“.

Lat. PLACĒRE.

Alb. *pël'keñ*; vegl. *plakar*; rtr. *plaschair*; sard log. *piágere*; vfr. *plaisir*; fr. *plaire*; prov. *plazer*; cat. *plaire*.

Der.: *plăcere* „plaisir“ (rtr. *plaschair*; it. *piacere*; sard log. *piágere*; fr. *plaisir*; prov. *plazer*; cat. *plaher*); *plac* „gré, plaisir“; *plăcut* „agréable“; *neplăcut* „désagréable“.

1399. **PLĂCINTĂ**, sb. f. „pâté, galette feuilletée“ || megl. *plăřintă*.

Lat. PLACENTA, -AM.

Der.: dim. *plăcintuță* (Șez. II, 218); *plăcînțea* (Sirbu, Alcăt. 91); *plăcincioară* (Voronca, Dat. cred. 585; Stamat, Wb. 475) || *plăcintar*, megl. *plăřintar* „celui qui fait ou vend des galettes feuilletées“; *plăcintărie* „pâtisserie (où l'on fait des galettes feuilletées)“.

Impr.: ung. *palacsinta*.

1400. **PLAI**, sb. n. „flanc d'une montagne: défilé, chemin étroit entre deux montagnes; région montagneuse“ || ar. *plaiu* „versant d'une montagne“.

Lat. *PLAGIUS, -UM < PLAGA „bande de terre, étendue, contrée“ [Candrea].

Vit. *plaiu* (Arch. gl. XV, 352).

Comp. it. *piaggia* „côte, coteau,

penchant de colline“; vfr. *plaie* „contrée, région“; prov. *plaiu* „plage“ < *PLAGIA.

Der.: dim. *plăieț* (Molnar, Sprachl. 57, 356; Lex. Bud.); *plăiut* (Lex. Bud.); *plăișor* (Teodorescu, P. pop. 591) || † *plăiet* (Iorga, Studii, V, 473) „domaine, pays“ || *plăiaș, plăieș* „montagnard; garde-frontière“.

Impr.: rut. *плаи* (dim. *плаишок*) „Fusssteg, Fusspfad, Reitweg im Gebirge: Reihe, Schicht“, *плаином* „reihenweise, nebeneinander“; ung. *plajás, palajás* (Szinyei, II, 172).

1401. **PLĂPÎND**, adj. „frêle, débile“.

Lat. *PALPABUNDUS, -A, -UM < PALPARE [Candrea, Rom. XXXI, 309]; forma normală **plăpăund* a devenit *plăpînd* poate sub influența lui *blind, flămînd*.

1402. **PLECA**, vb. „baisser, plier, pencher; s'en aller, partir“ || megl. *plîcari* „décamper“; ar. *plîcare* „partir“.

Lat. *PLĪCARE, înțelesul de „s'en aller“, pe care-l găsim în latina de mai târziu (cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 193) și care se regăsește aproape identic în nprov. *plegá* „détaler“. pare a se fi desvoltat mai întîi în limbajul milităresc, prin fazele intermediare „céder le terrain, reculer, se retirer, s'en aller“ (comp. *les ennemis plièrent à la première charge*).

Rtr. *plajer*; it. *piegare*; fr. *plier, ployer*; prov. cat. *plegar*; sp. *llegar*; port. *chegar*.

Der.: *plecare* „départ“; *plecat* „humble, soumis“, ca sb. † „inclinaison, désir“ (Cuv. d. bătr. II, 121) || *plecăciune* „inclination; † soumission, humilité“, megl. *plîcăciuni* „humilité“.

1403. **Apleca**, vb. „allaiter“ || megl. *plîcari*; ar. *aplicare* || < APPLICARE „appliquer, mettre contre, approcher“, de unde ușor s'a desvoltat înțelesul „approcher du sein — allaiter“ || vfr. *aploier* „faire ployer, faire approcher, amener“, bress. *aplié*, lion. *aplayé* și Blonay *apleyi* „atteler“; prov. *aplegar*, nprov. *s'aplegá* „se retirer, partir“; cat. *aplegar* „cueillir; arriver“; sp. *allegar* „cueillir; approcher, ajouter“; port. *achegar* „approcher; arriver“ || *aplecătoare, plecătoare*, megl. *plîcătoari*, ar. *aplicătoare*, adj. sb. i.

„qui allaite; brebis qui allaite un autre agneau que le sien“.

Impr.: rut. *плекати* „säugen“; *плекотора* „Mutterschaf, Ziege das (die) ein fremdes Lamm (Zicklein) säugt“; ung. *pleketor* „brebis, vache stérile“ (Szinnyei, II, 174).

1404. **Aplecătura**, sb. f. „allaitement“ (An. Car.) < *APPLICATURA*, -AM || cat. *aplegadura*.

PLIMBA, v. *umbla*.

1405. **PLIN**, adj. „plein“ || ir. *plir*; megl. *plin*; ar. *plin*, *mplin*.

Lat. *PLĒNUS*, -A, -UM.

Vegl. *plajn*: rtr. *plain*; it. *pieno*; sard log. *pjenu*; fr. *plein*; prov. *plen*; cat. *ple*; sp. *lleno*; port. *cheio*.

Der.: dim. *plinicel*; *plinuț* || † *plinăciune* (Paliia, Exod. XXII, 29; An. Car.) „plénitude“ || *deplin* „entier, complet“ († *de plin*, adv. „en entier, au complet“, comp. *destul* < *de + sătul*) || *indeplini*, trans. *deplini* „accomplir“.

1406. **Plinătate**, sb. f. „plénitude, intégrité“ < *PLĒNITĂS*, -TATEM || vfr. *plenté*; prov. *plendat*.

1407. **Plini** (vr. trans.), vb. „remplir, accomplir“ < **PLĒNIRE* (= *PLENESCERE*; cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 150) || vfr. prov. *plenir* || *implini*, ar. *mplinire* „accomplir, compléter“ (friul. *impleni*; ven. triest. ver. *impinir*, vic. *impinire*, mant. *inpinir*, cremon. *impiener*, bresc. *empieni*, Bormio *im-pienir*, mil. *impieni*, pav. *impini*, piem. *npini*, monferr. *ampini*, parm. *im-pienir*, mir. *impinir*, ferr. romagn. *impini*) || † *plineală* „plénitude, intégrité“ (Cantemir, Ist. ier. 69), „recouvrement (des créances, des contributions“; Letop. II, 78; Iorga, Studii, VII, 124).

1408. **PLÎNGE**, vb. „pleurer, plaindre“ — vr. băn. pf. *plinș* || ir. *plânze*; megl. *plonžiri* (pf. *plonș*); ar. *plin-dzire*, *plîndzeare* (pf. *plîmșu*; part. *plîmtu*).

Lat. *PLANGĒRE*, -NXĪ, -NCTUM.

Vegl. *plungre*; rtr. *plaundscher*; it. sard log. *piangere*; fr. *plaindre*; prov. *planher*; cat. *planyer*; vgalîț. *changer*.

Der.: *plingere*, ar. *plîngu* „plainte, lamentation“; *plîns*, ir. *plăns* „pleurs“; *plingător*, megl. *plăngător* „plaintif, pleureur“; *plînsătură* (Tocilescu, Mat. 1539) „lamentation“ || *plinset*, † *plinget* (Varlaam, Caz. II, 77^b) „pleurs, larmes“ || *plînsoare*, † *plînsură* (Dosoftei, Ps. vers. 271, 441; Psaltire, 1631, predosl.) „plainte doléance“ || *plîngăcios* „pleurnicheur“ || trans. *a se plîngui* (Marian, Leg. Maic. 171, 172) „se lamenter“, refăcut după *tingui*.

1409. **Plînguros** (ar.), adj. „plaintif, pleureur“ < **PLANGOROSUS*, -A, -UM din *PLANGOR*, -OREM.

1410. **PLÎNTARE** (ar.), vb. „planter enfoncer“.

Lat. *PLANTARE*.

Rtr. *planter*; it. sard log. *piantare*; fr. *planter*; prov. cat. *plantar*; vport. *chantar*, port. *tanchar*.

Der.: ar. *plîntătură* „plantation“ (vport. *chantadura*).

1411. **Împlînta**, vb. „enfoncer; † planter“ < *IMPLANTARE* || rtr. *implanter*; it. *impiantare*.

PLOAIE, v. *ploua*.

1412. **PLOP**, sb. m. „peuplier“ — olt. *pleop* || megl. (Nănta) *plöp*; ar. *plop*, *plup* (Vlaho-Clisura „saule“).

Lat. **PLOPPUS*, -UM, resultat prin metatesă din *POP(V)LUS*; forma ar. *plup* nu e explicată.

Alb. *pl'ep*; it. *pioppo*; fr. dial. *plope*, *prope*, *porpe* (Rolland, Flore pop. X, 202); sp. *chopo*, port. *choupo* || sprsl. *po-bla*, friul. *poul*; cremon. *pöbja*, com. pav. piem. *pobja*; fr. *peuple*; cat. *poll*; sp. *poblo* < *POP(V)LUS*.

Der.: dim. *plop(u)șor*; *plopuț* (Șez. IV, 223; Marian, Leg. Maic. 68) || col. *plopiște* (Costinescu); vr. băn. *plo-piș* (Iorga, Studii, VI, 469; Petri; Costinescu) || zool. *plopar* (Marian, Ins. 100) „saperda carcharias“.

Impr.: ung. *plop* (Szinnyei, II, 174).

1413. **PLOUA** (*ploa*), vb. „pleuvoir“ — băn. Hațeg, Mehedinți *ploia* || ir. *ploi*; ar. *mpluari*.

Lat. *PLOVĒRE* (= clas. *PLUERE*; cf. Densusianu, Hist. I. roum. I, 78);

schimbarea de conjugare s'a produs sub influența formei *plouă* < *plou* vî: *ploia* e refăcut după *ploaie* (comp. it. *pioggiare*).

Rtr. *plover*; it. *piovare*; sard log. *pjoere*; fr. *pleuvoir*; prov. cat. *ploure*; sp. *llover*; port. *chover*.

1414. **Plointe** (olt. Muscel), sb. „temps pluvieux” (R.-Codin, Cuv. Musc. 59: WgJb. VIII, 317; Vircol, Gr. Vilc. 97) < *PLOVENS*, -ËNTEM (= *PLUENS*), cu păstrarea lui -o- aton sub influența lui *ploaie*.

1415. **Ploaie**, sb. f. „pluie” || ir. *plōie*; megl. *plōaia*; ar. *plōaie* || < **PLŌJA*, -AM (= clas. *PLUVIA*) || vegl. *pluaja*; rtr. *plōvgia*; it. *pioggia*; sard log. *pjoža*; fr. *pluie*; prov. *ploia*; cat. *pluja* || vven. *plobu*, canav. *pjobja*, piem. *pjoba* < *PLŌVIA* || sp. *lluvia*; port. *chuva* || dim. *plōiță*; *plōicică*.

1416. **Ploios**, adj. „pluvieux” || megl. *pluiros*; ar. *pluiros*, *pluiros* || < **PLOJOSUS*, -A, -UM (= *PLUVIOSUS*); megl. și ar. *pluiros* pare a fi rezultat din contaminarea unei forme dispărute **pluiar* < **PLOJALIS* (= *PLUVIALIS*) cu *pluiros* || rtr. *plōvgius*; vit. *pioggioso*; prov. *plojos*; cat. *plujos* (comp. sp. *lluvioso*; port. *chuvoso*).

1417. **Pluină** (ar.), sb. f. „temps pluvieux” < **PLUVĪNA*, -AM, dintr'un adj. **PLUVĪNUS*, -A, -UM || prov. *plovina* „pluie fréquente”; port. *chuvinha* „bruine”.

1418. **PLUMB**, sb. n. (m.) „plomb” || ar. *plumbu*.

Lat. *PLŪMBUM*

Alb. *plump*; vegl. *plonb*; rtr. *plom*; it. *piombo*; sard log. *pjumu*; fr. *plomb*; prov. cat. *plom*; port. *chumbo*.

Der.: dim. trans. *plumbiță* (Lex. Bud.) „bouteille de plomb” || *plumburiu*, *plumbiu* (Marian, Crom. 51) „gris de plomb” || *plumbui* „plomber”.

1419. **POAMĂ**, sb. f. „fruit”; mold. „raisin”—**POM**, sb. m. „arbre fruitier” || megl. *pom*; *poami*, pl. „fruits”; ar. *pom* „arbre fruitier; fruit”, *poame*, pl. „fruits”.

Lat. *POMUS*, -UM; *POMA*, pl. din *POMUM*, luat ca sg. f.

Alb. *pem* „fruit; arbre fruitier”; rtr. *pom* „pomme”, *poma* „fruits”;

it. *pomo* „fruit”; fr. *pomme*; prov. *pom*, *poma* „pomme”; cat. *pom* „branche chargée de fruits, bouquet”, *poma* „pomme”; sp. *pomo* „pommeau d'épée”, vsp. *poma* „fruit”; port. *pomo* „pommeau d'épée”.

Der.: dim. *pomișor*; *pomușor*; † *pomișor* (An. Car.; Cantemir, Ist. ier. 129); *pomuleț*; trans. *pomuț* (Lex. Bud.); megl. *pomcuc*, *pomcic*, *pomuș* || trans. *pomiță* „mûre; fraise”; trans. Sălagiu *pomițar* (Viciu, Glos. 46; Gutinul, n-rul 29) „mûrier; fraisier”; mold. *pomușoară* „groseille” || băn. *po-mărie* „verger” (Mangiucă, Cal. 9 mart) || *pometuri*, pl., băn. Hațeg *po-moroaze*, pl. „toutes sortes de fruits” || băn. *pomărelnic* „qui aime les fruits”.

1420. **Pomet** (*vomăt*), sb. n. și m. „verger” — Oaș *pômât* || ar. *pumet* || < *POMĒTUM*, influențat în fonetism de *pom* || it. *pometo*.

1421. **POARTĂ**, sb. f. „porte cochère” || ir. *portę*; megl. și ar. *poartă*.

Lat. *PORTA*, -AM.

Vegl. *puarta*; rtr. it. sard *porta*; fr. *porte*; prov. cat. *porta*; sp. *puerta*; port *porta*.

Der.: dim. *portiță*, ar. *purțiță*; *porticică* (sp. *puertecica*) || *portar* „portier; † huissier”, ar. *purtar* „portier” (rtr. fr. prov. *portier*; cat. *porter*; sp. *portero*; port. *porteiro*); *portărel* „huissier”; *portăreasă*, trans. *portăriță* „portière, concierge”.

1422. **POI**, adv. „après”, păstrat numai în **POIMÎNE** „après demain” || megl. *puimō(î)ni*; ar. *păimîne*.

Lat. *POST*, devenit de timpuriu *POS* + *MANE*.

Rtr. *puschmaun* (comp. it. *posdomani*, abruzz. *pojedumane*; prov. *posdeman* < *POST-DE-MANE*).

1423. **Apoi**, adv. „ensuite, après” — *apăi* (Jipescu, Op. 25, 51), *păi*, mold. *poi*, întrebuintat singur său în anumite locuțiuni atone, precedat sau urmat de *de*, cu înțelesul de „alors, mais alors, mais” || ar. *apoi*, *apoia*, *apoia* || < *AD-POST*, devenit **APPOS* || Arbedo *apus*; vit. *appo*, crem. *apus*, bresc. brianz. *apös*, mil. *apos*, sic. *appoi*; vsard *appus*; vsp. port. *apos* || † *apoiul* (*apoi*, *apoia*, *apoile*), † *poiul* (Cod. Vor.)

„le dernier“ || *de-apoi* „de la fin, dernier“, ar. *de-apoia, dapoia* „ensuite, à la fin“.

1424. **Înapoi**, adv. „en arrière, derrière“ — băn. *năpoi* || megl. *năpoi* „ensuite, en arrière, de nouveau“; ar. *năpoi* „en arrière, de nouveau“ || < ÎN-AD-POST || *înapoia* „rendre“, *a se ~* „retourner, revenir“, ar. *nîpuiți* (Dala-metra) „retirez-vous, en arrière!“ || băn. *napoișile* „à reculons“ || *dinapoi* „en arrière, de derrière“, megl. ar. *dinăpoi* „en arrière“.

1425. **După**, prep. „après“ || ir. *dupe*; megl. *dupu*; ar. *după, dupu, dipu* || DE-POST, redus în poziție atonă la *de-po, de unde, prin trecerea lui *o* la *ă* (cf. *că, cătră*, etc.), a rezultat **depă*, devenit apoi **dăpă*, și, prin influența labialei următoare asupra lui *ă*, *după* || rtr. *davos*; it. *dopo*; vsard *depus*; port. *depos*.

POM, v. *poamă*.

1426. **PORC**, sb. m. „porc“ — **POARCĂ**, sb. f. „truie“, păstrat numai în numele jocului copilăresc *de-a-poarca* || ir. *porc*; *porkę*; megl. *porc, pŭore* (Nănta); *poarcă*; ar. *porcu*; *pearcă*.

Lat. PORCUS, -UM; PORCA, -AM.

Vegl. *puark*; rtr. *pŭerk'*; it. *porco*. *porca*; sard *porku*; fr. *porc*; prov. cat. *porc, porca*; sp. *puerco, puerca*; port. *porco, porca*.

Der.: dim. *porcuț* (Marian, Ins. 57); *porculeț* (Tiktin); *porcușor* (Marian, Ins. 57; Antipa, Fauna, 134; Marian, Ornit. II, 297) „charadrius morinellus“; *porcușor* (Marian, Immorm. 581), *porcușor, porșor*, dim. *porșoraș* (Bibl. Trib. n-rul 4; Rev. cr.-lit. IV. 145) „petit tas de foin“ (numele de animale sînt întrebuițate și ajurea pentru a designa o grămadă de fin, de paie, etc.; comp. val. *kosset* „petit cochon, petit tas de foin“, elv. *katson* „cochon, tas de foin“ (cf. Horning, Zs. rom. Phil. XXVII, 149; Bull. pat. Suisse rom. VIII, 41, 44); *porculeț* (Pamfile. Agric. 158), *porculete* (Rev. cr.-lit. III, 165), *purculete* (Viciu, Glos. 44) „petit tas de foin“; ir. *porkië, porkië* || trans. *porcaș* (Lex. Bud.) „gobio fluviatilis“ || augm. *porcoi (purcoi)* „petit tas de foin, meulon; tas, monceau;

gobio fluviatilis“, din care dim. *porcoieș* „petit tas de foin“ (Pamfile. Agric. 158), *porcoiaș* „gobio fluviatilis“; *porcan* „gros impertinent“ (Creangă, Scrieri, II, 49); „petit tas de foin; gobio fluviatilis“ || col. băn. *porcamă* || *porcie* „rusticitas“ (An. Car.), „cochonnerie“ (Cantemir, Ist. ier. 299; Lex. Bud.; Costinescu) || *porcesc* „de cochon, sale, obscène“ (sic. *purčisku*); *porcește* „comme un cochon, salement“ || *porcos* „de cochon, sale“ || *a se porci* „agir comme un cochon, devenir impertinent“ || *porcăi* „couvrir d'injures“.

1427. **Purcel**, sb. m. „pourceau“ — **Purcea**, sb. f. „petite truie“ || ir. *portșe*; *portșę*; megl. ar. *purțel, purțeauă* || < PORCELLUS, -UM; PORCELLA, -AM || rtr. *pursché, purschella*; it. *porcello, porcella*; sard log. *porkeddu*; fr. *pourceau*; prov. *porcel, porcela*; cat. *porcell* || dim. *purcică*, prin schimbare de suffix; *purcicuță* (Sbiera, Pov. 16); *purceluș*, megl. ar. *purțiluș*; *purcelușe* „petite truie; sylvia hortensis“ (Marian, Ornit. I, 321); trans. *purcelaș* și *purcelucă* (Reteganul, Pilde. 29).

1428. **Porcar** (*purcar*), sb. m. „porcher, gardien de cochons“ || megl. ar. *purcar* || < PORCARIUS, -UM || rtr. *pork'er*; it. *porcaio*; sard log. *porcarzu*; fr. *porcher*; prov. *porquier*; cat. *porquer*; sp. *porquero*; port. *porqueiro* || dim. *porcăriș* „petit percher“, zool. „charadrius pluvialis“ (Marian, Ornit. II, 295) || *porcăreasă* (Tiktin) „porchère“ || *porcărie*, megl. *purcăriă*, ar. *purcăriile* „cochonnerie“ (rtr. *porcaria*; it. *porcheria*; fr. *porcherie*; prov. *porcaria*; cat. sp. *porqueria*; port. *porcaria*) || megl. *purcarniță* și ar. *purcar'io* (Dala-metra) „étable à cochons“.

1429. **Purcăreață** (băn.), sb. f. „étable à cochons“ < *PORCARICIA, -AM, din PORCARICIUS, -A, -UM (Lex. Alam.) || it. *porcareccia*; vfr. *porcherece*; prov. *porcareza* (Thomas, Rom. XXXII, 194); sp. *porqueriza* || comp. it. *porchereccio*; vfr. *porcherez*; sp. *porquerizo*; port. *porcariço* < PORCARICIUS.

1430. **Porcină** (vr. Suceava), sb. f. „viande de porc, charcuterie“ (Cantemir, Div. 167; Șez. V, 117) || ar. *purțină* || < PORCINA, -AM || Gröden *purčina*, friul. *purzine*; it. *porcina* || comp. it.

porcino; prov. *porcin*; sp. port. *porcino* < PORCINUS (comp. cat. *porquí*).

1431. **PORUMB**, sb. m. „pigeon; maïs“ — **PORUMBĂ**, sb. f. „colombe“ — vr. Olt. *părumb* (WgJb. VII, 86; Iorga, Studii, XIV, 149); vr. băn. trans. Muscel *porimb* (Cuv. d. bătr. I, 297; WgJb. VIII, 317) || ar. *părumbu*, *purumbu* „pigeon“; *părumbă*, *purumbă* „colombe“.

Lat. PALUMBUS, -UM; PALUMBA, -AM; inițialul *po-*, în loc de *pă-*, a rezultat prin trecerea lui *ă* aton la *o* sub influența labialei precedente (comp. *boteza* < **băteza*); în forma ar. *purumbu* a avut loc asimilarea lui *ă* cu *u* tonic din silaba următoare; *i* din *porimb* se datorește influenței sinonimului *golimb* < vsl. ГОЛАБЪ; pentru înțelesul de „maïs“, desvoltat sau după asemănarea pe care va fi găsit-o poporul între păpușa sau știuletele de porumb cu porumbielul, sau din cauza colorării (cf. mai jos); comp. bulg. ГЪЛЪБЪ „maïs“ < ГЪЛЪБЪ „pigeon“, nprov. *couloumbo* „colombe; panic vert“.

Alb. *pɛltum*, *pɛltumbɛ*; vit. *palombo*, -a, nap. *palumme*, *palomma*. sic. *palummu*, -a; prov. *palomba*; cat. *paloma*; sp. *palomo*, -a; port. *pombo*, -a.

Der.: *porumb* „gris-bleuâtre, couleur gorge-de-pigeon“ (comp. *palumbacius* „gris comme un pigeon ramier“; friul. *palomb* „couleur grigio che assume l'uva quando s'avvicina alla maturazione; anche il colore biondo che assumono frutta e biade quando cominciano a maturare“; sic. *palummu* „dicesi di mantello del cavallo; bianco, leardo“; port. *cavallo pombo* „Schimmel“; comp. *columbinus* „de couleur de pigeon“, it. *colombino*, sic. *palumminu* „taubenfarbig“; gasc. *couloun* „pigeon; couleur gorge-de-pigeon, gris“; sp. *caballo palomilla* „schneeweisser Schimmel“; port. *pombinho* „taubenhalsfarbig, hellblau“; rus. *голубой* „bleu“ < *голубъ* „pigeon“, etc.); *porumbac*, *porumbăcel* (Șez. VI, 121; Sevastos, Cînt. 57, 174), *porumbiel* (Marian, Ornit. I, 257; Bibicescu, P. pop. 59), *porumbean* (Marian, Ornit. I, 258; Desc. 138), *porumbat* (Burada, Căl. 161), bucov. *porumbicel* (Voronca, Dat. cred. 544),

toate cu înțelesul de „gris-bleuâtre, couleur gorge-de-pigeon“ || dim. *porumbiel* (sic. *palummeddu*) „pigeon; petit pigeon“; *porumbaș*; trans. *porumbuș* (Lex. Bud.; Alexici, Lit. pop. 163); *porumbior* (Cătană, Bal. 65); *porumbea* (it. *palombella*; nprov. *paloumbello*; sp. *palomilla*), *porumbiță* (ar. *purumbiță*), *porumbică* (sp. *palomica*) și *porumbioară* (Gaster) „colombe; petite colombe“ || augm. *porumboi* (Lex. Bud.; Marian, Ornit. II, 181) „pigeon (mâle)“, † *porumboaie* (Cuv. d. bătr. I, 297) „colombe“ || *porumbar* „élèveur de pigeons, celui qui a soin du colombier“ (comp. *columbarius*; port. *pombeiro*) || *porumbiște* „champ de maïs“ || *porumbiu* „couleur de pigeon“.

1432. **Porumbă**, sb. f. „prunelle“ — băn. *porimbă*; Gorj, Hațeg *poroabă* (Viciu, Glos. 69), Mehed. *poroambă* || megl. *pălăumbră* || < *PALUMBULA, -AM (comp. PALUMBULUS „tourtereau“), devenit **părumbă*, **porumbă*, de unde, prin disimilație, *porumbă*; forma meglinită, rezultată prin metatesă din **părumbă* > *pălăumbră*, a fost alterată în mod neexplicabil în *pălăumbră*; băn. *porimbă* a fost refăcut după *golimb* „pigeon“; tot astfel forma *poroabă*, refăcută după masc. *porob*, a suferit influența sirb. *голуб* (comp. și slov. *golob*) „pigeon“; *poroambă* a rezultat din contaminațiunea lui *poroabă* cu *porumbă*; cît privește înțelesul de „prunelle“, în loc de „petite colombe“, pe care trebuie să-l fi avut cuvîntul latin, el trebuie să se fi desvoltat din cauza colorării albastrii a fructului, asemănătoare cu a porumbielului (comp. *corombă* și formele romanice de mai jos); derivate din numele acestei pasări se găsesc de altminteri deseori aplicate la fructe de colorare albastrie (comp. it. *palombina* „Traubenart“; nprov. *couloubasso* „variété de raisin“ și *couloubau* „variété de raisin“; rut. *голубий* „vaccinium oliginosum“ < *голубъ* „pigeon“; comp. și alb. *dudî* „Lachtaube“ < *dud* „Maulbeere“) || friul. *brombulë* „prunelle“, refăcut după *brunulë*, tir. *paromora* „baie de ronce“; vit. *palombola* „variété de fico“, ver. trev. *brombola* „prunelle“, refă-

cut după *bronola*, bellun. *parombola* „prunelle“; sav. *palofra* „prunelle“ || *porumb* (Polizu), băn. *porimb*, Gorj *porob* (Tocilescu, Mat. 1248) „prunellier“ (vit. *palombolo* „fico fiore“, vsor-rent. *palumbulu* „varietă de castagno“ Arch. gl. XV, 349) || dim. *porumbrea* (resultat prin asimilațiune din **porumb-blea*), *porumbea*, *porumbrică* (Stamati, Wb. 641) și *porumbică* „prunelle“ || *porumbrel*, trans. *porumbăl* (Lex. Bud.), †*porumbreriu* (Cantemir, Ist. ier. 194) „prunellier“, acesta din urmă, prin asimilațiunea *r-l* > *r-r*, probabil și sub influența lui *porumbar* || *porumbar* (Poenar, Vocab. II, 457; Marian, Sărb. II, 138) „prunellier“ (ver. *brom-bolar*, trev. *brombol*, bellun. *paromboler*; sav. *palofreir*) || *porumbriu* (Marian, Crom. 51) „de couleur de prunelle“.

1433. **Porumbar**, sb. n. „pigeonnier, colombier“ < **PALUMBARIUM* (comp. *columbarium*), influențat în fonetism de *porumb* || sic. cat. *palummaru* (comp. nap. *palummaru*; prov. *palombiera*; cat. sp. *palomera*) || *porumbărie* „colombier“ (sp. *palomeria*).

1434. **POTÎRNICHE**, sb. f. „perdrix, perdreau“ — †*pățurniche* (Cuv. d. bătr. I, 77; Lex. Bud.); vr. mold. *pățărniche* (Letop. II, 228; Codrescu, Dict. II, 784) și *pățărniche* (Beldiman, Eter. 57; Stamati, Wb. 682, 724); †*potrăniche* (Coresi, Ps². CIV, 40; Dosoftei, Ps. vers. 365); trans. Reteag. Oaș *pățurnică*; trans. *pățurnică* (Viciu, Glos. 65), *potîrnică* și *potîrnic*; *potrunic* (Polizu); bucov. *pățîrnel* (Marian, Ornit. II, 218) || ar. *piturnic'le*, *pitrunic'le*, *pituric'le* (Dalamatra).

Lat. **COTURNICULA*, -AM < *COTURNIX*, devenit **PERTURNICULA* prin contaminațiune cu **pernicula* < **pernix*, -icem (comp. vegl. *pernačka*; rtr. *pernisch*; it. *pernice*; menton. *pernis*, bas-valais *pernisse*), refăcut din *perdic* sub influența lui *coturnix*, -icem; forma normală *pățurniche* a devenit *potărniche* prin trecerea frecventă a lui *ă* aton la *o* după *o* labială (cf. *porumb*); în formele în -ică s'a produs o schimbare de sufix, din acestea s'a creat apoi un masculin în -ic pentru designarea bărbă-

tușului; acesta din urmă a fost modificat apoi în *pățîrnel*, prin înlocuirea sufixului -ic cu -el; forma ar. *pituric'le*, citată de Dalamatra, rezultată din *piturnic'le*, provine dintr'o regiune (Albania, etc.) unde *rn* se asimilează în *r*.

Comp. prov. *codornitz*; sp. port. *codorniz* < *COTURNICEM* (comp. și Gröden *kator*; ven. triest. *kotorro*; galiț. *kotorra*).

1435. **PRĂDA**, vb. „piller“.

Lat. *PRAEDARE*.

Alb. *proj*; it. *predare*; vfr. *preer*; port. *prear*.

1436. **Pradă**, sb. f. „proie, butin“ || < *PRAEDA*, -AM || alb. *pre*; eng. *praja* „Köder: Aas“; it. *preda*; sard log. *prea* „pegno“; fr. *proie*; prov. *preza*; vsp. port. *prea* || *prădalnic* „pillard, rapace“, *părdalnic* „maudit, satané“ || †*pradnic* (Dosoftei, Ps. vers. 222) „pillard, rapace“ || Impr.: rut. *преда* „Beute“ > *предавати* „Beute machen“; ung. *préda*, *prédál* (Szinyei, II, 213).

1437. **Prădător**, sb. m. „pillard“ || < *PRAEDATORIUS*, -UM, din *PRAEDATORIUS*, -A, -UM || comp. it. *predatore*; prov. *prezador*.

1438. **Prădăciune**, sb. f. „pillage“ || < *PRAEDATIO*, -ONEM.

1439. **PREA**, adv. „trop“ || ar. *pri*.

Lat. *PRAE*, influențat de vsl. *прѣ* (Densusianu, Hist. I. roum. I, 176, 248).

PRECUM, v. *cum*.

PREDA, v. *da*.

PREFACE, v. *face*.

1440. **PREGETA**, vb. „tarder, différer, négliger, discontinuer“.

Lat. **PİGRİTARE* (= clas. *PİGRITARI*) „être paresseux“, cu trecerea lui -r- în prima silabă, metatesă întâmplată într'o epocă veche, pentru că numai astfel din **pregetare* putea rezulta *pregetare*, cu alterarea lui *g* în *ğ*; de altfel metatesa lui -r- se observă și în formele romanice derivate din

PİGER și PİGRITIA: vit. *prego*, march. *prigu* (Z. rom. Ph. XXVIII, 313); sard log. *priu*, gal. *preu*; sard log. *preittia* (derivarea nap. cal. *prejare*, sic. *pri-jari* din PİGRARE și a nap. *priezze* din PİGRITIA, admisă de Salvioni, Rom. XXVIII, 104, e îndoioasă) [Densu-sianu, BSF. I, 42].

Alb. tosc *përtoŋ* „bin faul“, gheg. *pritoj* „verzögere“; it. *peritarsi* (Arch. gl. IV, 391), vlucch. *mì piritò* „pigrilor“ (Arch. gl. XII, 109); nprov. *perejá*.

Der.: *preget* „retard, indolence, in-ertie“, *fără preget* „sans cesse, sans relâche, assidument“ || *nepreget* (Ispirescu, Leg. 52) „assiduité“; *nepregetat* „continuel, incessant, assidu“, ca adv. „incessamment, assidument“.

1441. **PREOT** (*preut*), sb. m. „prêtre“ || ir. *prevt*; ar. *preftu*.

Lat. PRĒBĪTER, -TERUM, refăcut din PRĒSBYTER printr'o etimologie populară de la praeberē (Densusianu, Hist. l. r. I, 126-127); forma normală, derivată dela acuzativ, trebuia să fie **preetru*, de unde, prin disimilație, **preel(u)*; cuvîntul acesta a intrat însă relativ tîrziu în limbă, după ce -b- intervocalic căzuse de mult în cuvintele din fondul primitiv, așa că el a urmat o evoluțiune deosebită, devenind **preiētru* > **preiāt(r)u* > **preiōt* > *preot*; formele ir. și ar. au rezultat din **preiēt* > **preūt*; parte din formele romanice de mai jos derivă dela nominativ.

Alb. *prift*; vegl. *prat*, *pratro*; friul. *predi*; it. *prete*; sard log. *preide*; prov. *preire*; cat. *prevere*, *prebre* || sard log. *preideru*; vfr. *prevoire*; prov. *preveire*; cat. *prebere* < PRĒBĪTERUM || comp. fr. *prêtre*; prov. *prestre*, *pestre*; cat. sp. port. *preste* < PRĒSBYTER.

Der.: dim. *preoțel* || *preoteasă*, ar. *prifteasă* „femme du prêtre“ (vastig. *previessa* AGI. XV, 423, lucch. *pre-tessa*; nprov. *preiresso*; comp. fr. *prêtresse*; alb. *priftrešē*), dim. *preo-teșică* || col. *preoțime*, ar. *priftami* (Dalamatra) || *preoție*; ar. *priftil'e* „dignité de prêtre, prêtrise“ || *preoțesc*, ar. *priftescu* „de prêtre“; *preoțește*, ar. *prifteaște* „comme un prêtre“ || *preoți* „ordonner prêtre; être prêtre“.

PREPUNE, v. *pune*.

PRESĂRA, v. *sare*.

1442. **PREȚ**, sb. n. „prix“ || ir. *preț*. Lat. PRĒTIUM.

It. *prezzo*; prov. *pretz*; cat. *preu*. Der.: *prețui*, mold. *prețului* „estimer“; *prețuală* „estimation“.

PRETUTINDENI, v. *înde*.

1443. **PRICEPE**, vb. „comprendre; † reconnaître“ — † *precepe*.

Lat. PERCĪPĒRE, devenit *precepe*, de unde, prin disimilarea lui *e*, *pricepe* (cf. *mîstreț*, *vișel*).

Veng. *partscheiver*; vit. *percever*; fr. *percevoir*; prov. cat. *percebre*; sp. *percebir*; port. *perceber*.

Der.: *pricepere* „compréhension; entente“; *priceput* „qui s'y entend, intelligent, capable, habile“; † *precepător* (An. Car.; Cuv. d. bătr. I. 364) „intelligent“ || † *precepătură* (An. Car.) „compréhension; intelligence“ || *ne-pricepere* „incapacité“; *nepriceput* „incapable; incompris“.

1444. **PRIER**, sb. m. „Avril“ — † *Prier* (Cuv. d. bătr. II, 48); olt. *Preer* (WgJb. VII, 86; Vîrcol. Gr. Vilcea 98); Căvurlui *priil* (Hasdeu, 1358) || ar. *aprir*, *april*.

Lat. APRĪLIS, -EM, devenit **aprire* > **pir(e)*; fonetismul nu e deplin lămurit; în forma ar. *april* s'a produs disimilarea *r-r* > *r-l*. Megl. *pril'* vine din ngr. Ἀπρίλιος.

Alb. *prît*; eng. *avrigl*; it. *aprile*; sard log. *abrile*; fr. *avril*; prov. cat. sp. port. *abril*.

1445. **PRIMA** (megl.), num. „premier“. **PRIMĂ** „première“; *prima ver* „cousin germain“, *primă veră* „cousine germaine“.

Lat. PRĪMUS, -A, -UM; înțelesul de „cousin, cousine“ apare și în sp. port.

Vegl. *prajmo*; rtr. *prüm*; it. *primo*; sard log. *primu*; vfr. *prin*; prov. cat. *prim*; sp. port. *primo*.

Der.: Bihor *primă* (Conv. lit. XX, 1015) „tôt“ || vr. *den primă, de-a primă* (Paliia, Gen. XXXVI, 15; XXXVIII, 7; Exod. XXII, 29, etc.) „premier“, trans. *din primă* (WgJb. IV, 330) „d'abord“ (comp. prov. *en prim, de primas* „d'abord, au commencement“; *mai de prima* (Cat.

calv. 58) „tout d'abord“ || *primăvară*, v. *Vară*.

1446. **Primar** (*premar*), adj. „germain“, păstrat numai în legătură cu *văr, vară*: *văr primar* (*premar*) „cousin germain“, *vară primară* (*premară, premare*) „cousine germaine“; înțelesul de „premier“ s'a păstrat în expresiunea *cale primară* (*primare, premare*) „première visite que fait la nouvelle mariée huit jours après la noce à ses parents“; *primar*, în înțelesul de „maire“, e refăcut după cuvîntul frances || < PRĪMARIUS, -A, -UM, cu trecerea lui -i- la e în silabă atonă; prezența lui -i- în forma *primar* se datorește influenței lui *prim* (cf. *prima*) || rtr. *primer*; vit. *primaio*; fr. *premier*; prov. *primier, premier*; cat. *primer*; sp. *primero*; port. *primeiro*.

PRIN, v. în.

1447. **PRINDE**, vb. „attraper, saisir, prendre; agrafer, attacher avec des épingles; suspendre; accrocher; se mettre à, commencer“ — vr. băn. pf. *prinș* || ir. *prinde*; ar. *prindiri* (pf. *primșu*).

Lat. PRĒNDĒRE (contras de timpuriu din PREHENDĒRE), *-ENSĪ (= clas.-ENDĪ), -ENSUM; *n* dinaintea lui *s* la pf. și part. a fost reintrodus de la celelalte forme.

Vegl. *prendar*; rtr. *prender*; it. sard. *prendere*; fr. *prendre*; prov. *prendre, pen(d)re*; cat. *pendre*; sp. port. *prender*.

Der.: *prindere* „action de prendre, etc.“; †fortune, biens“ (Iorga, Studii, XII, 102); *prinșător* (Prav. Mat.-Bas. col. Buj. 69; Pamfile, Joc. 132) „qui prend, qui attrape; preneur“; *prinșătoare* „piège, attrape“ || *prinsoare*, „pari“; vr. Pădureni „prison“ (I. Popovici, Rum. Dial. I, 159; cors. *prisoă* „fune con cui si prendono le bestie“, Arch. gl. XIV, 135) || † *prinsură* (An. Car.) „captivité“, trans. (Lex. Bud.) „champ pris sur le territoire de la commune“ || trans. *prinșas* (Lex. Bud.) „laborieux“ || *desprinde* „décrocher, détacher, dégrafer“ (port. *desprender*).

1448. **Aprinde**, vb. „allumer“ — vr. băn. pf. *aprinș* || ir. *aprinde*; megl. *prindiri* (pf. *prinș*); ar. *aprinđire, aprindeare* (pf. *apreș, aprimșu*; part. *apres, aprimtu*) || < APPRĒNDĒRE (= AP-

PREHENDĒRE), - *ENSĪ (= clas.-ENDĪ), -ENSUM „saisir; apprendre“; formele cu *n* dinaintea lui *s* au fost refăcute după cele dela present, infinitiv, etc.; cit. privește înțelesul special rom., el trebuie să fi existat și în lat. vulg. căci îl întâlnim și la Grégoire de Tours (cf. Densusianu, Hist. l. roum. I, 136), și într-o parte a domeniului romanic din apus (comp. formele de mai jos).

It. *apprendere* „apprendre“, vit. *aprendersi* „s'allumer“, vven. *aprendere*, berg. *aprender* „allumer“ (Lorck, Altberg. St. 123, 162); fr. *apprendre* (comp. vfr. *esprendre* „allumer“); prov. *aprendre* „apprendre“ (comp. *esprendre* „allumer“); cat. *apendre* „apprendre“; sp. port. *aprender* „apprendre“ || *aprinđere* „action d'allumer; ardeur; excitation“; *aprinș* „allumé“, sb. n. „allumage, éclairage“; *aprinșător* „qui allume; inflammable“, sb. m. „allumeur“; trans. *aprinșătoare* „allumette“ || trans. *aprinșură* „inflammation“; † *aprinșătură* „accensio“ (An. Car.); megl. *prinsătură* „roussi“.

1449. **Cuprinde** (*coprinde*), vb. „renfermer, comprendre, contenir; s'emparer, occuper“ < COMPRĒNDĒRE (= COMPREHENDĒRE), - *ENSĪ (= clas.-ENDĪ), -ENSUM || sb. slv. *cumprendar*; it. *comprendere*; fr. *comprendre*; prov. cat. *compendre*; sp. port. *comprender* || *cuprinș* „pris, saisi; renfermé; aisé, riche“, sb. n. „contenu; région; fortune“; *cuprinșător* „qui renferme; vaste, étendu“ || † *cuprinșătură* „conceptio, comprehensio“ (An. Car.).

1450. **Deprinde**, vb. „accoutumer, habituer“, vr. bucov. „apprendre“ < DĒPRĒNDĒRE (= DEPREHENDĒRE), - *ENSĪ (= clas.-ENDĪ), -ENSUM „surprendre, saisir“; din înțelesul din urmă s'a dezvoltat încă în lat. clas. acela de „saisir par les sens, remarquer, comprendre“, de unde ușor s'a ajuns la înțelesul rom. || *deprindere* „habitude“.

PRINTRE, v. între.

1451. **PRÎNZ**, sb. n. „déjeuner, dîner, midi“; *după prînz* „après-midi“; *prînzul* (*cel*) *mare* „les premières heures de l'après-midi; le repas que les paysans font à ce moment“ || ar. *prindzu*.

Lat. PRANDIUM.

Vegl. *prinzi*; it. *pranzo*; sard log. *pranzu*.

Der.: dim. *prinzișor*; *prinzcior* (Jipescu, Opinc. 113); *prinzuț*; trans. *prinzuț* (Marian, Sărb. I, 107; Frincu-Candrea, Munții ap. 120, 145; Alexici, Lit. pop. 156; it. *pranzuccio*) || ar. *nadză-prîndzu* „midi“.

1452. **PRÎNZI**, vb. „déjeuner, diner“ || ar. *prîndzîre* || <*PRANDÎRE (= clas. PRANDĒRE; cf. Densusianu. Hist. l. roum. I, 147) || comp. vegl. *prandar*; sard log. *prandere* < PRANDĒRE || *prînzare* (prin schimbare de conj. ca și *crezare*, *vînzare*, *născare*, etc.) „déjeuner, diner“.

1453. **PRUN**, sb. m. „prunier“ — **PRUNĂ**, sb. f. „prune“ || megl. *prun*, *prună*; ar. *prun*, *prunu*, *prună*.

Lat. PRŪNUS-UM; PRŪNA (pl. devenit sg. din PRUNUM).

Rtr. *prünna*; it. *pruno*, *pruna*; sard log. *pruna*; fr. *prune*; prov. cat. *pruna*; sp. *pruno*, *pruna*.

Der.: dim. trans. *prunuț*; megl. *prún-čuc* *prunčóc*; ar. *prunič*; *prunișoară* || col. *prunet* (vfr. *prunoî*); ar. *prunamî* || zool. *prunar* „rhynchites cupreus“ (Marian, Ins. 86).

Impr.: rut. *пруні, пруньки* „Krichenpflaumen“; ngr. *πούρο* „wilde Zwetschge“, > *πορρία* „solider Zwetschgenbaum“ > (Murnu, Lehnw. 38).

PRIVEGHIA, v. *veghia*.

1454. **PUI**, sb. m. „petit d'un animal; poulet, poussin; pousse, rejeton“ — trans. băn. „tiroir“ (Lex. Bud.) || ir. și megl. *pul'* „poulet, oiseau“; ar. *pul'ü* „oiseau“.

Lat. *PŪLLEUS-UM < PULLUS.

Cremon. *poj*, mil. mir. *puj*, vgen. *pogi*, Arcevia *pujo*; val. lor. *poj*; bearn. *poulh* „dindon“; cat. *poy* || comp. it. *pollo*; sard log. *puđdu*; prov. *pól*; cat. *poll*; sp. port. *pollo* < PULLUS.

Der.: ir. *pul'e* „poulette“, ar. *pul'e* „la Pléiade“ (val. *poye*, lor. *poye*, *puye*) || dim. *pușor*, ar. *pul'ișor*; *pușoară* (Reteganul, Pov. III, 14) „terme de tendresse à une jeune fille“; trans. *puiuț*, *puiuc* (Reteganul, Pov. pop. 38; Marian, Ornit. I, 19); *puieț* „plant“; trans. *puiete* (Lex. Bud.) „cuvée“; băn. *puiac* „plant d'oignon“; *puiandru* (R.-Codin, Cuv. Musc. 63; Vircol, Gr. Vilcea 98) „pou-

let; jeune arbre, rejeton“, *puiandă* „petite poule; terme de tendresse à une jeune fille“ (Delavrancea, Sult. 166; Tocilescu, Mat. 591, 595; Tiktin); ir. *pul'iț* „petit poulet“, ir. *pul'ițe* „petite poulette“; *puică*, ir. *pul'ke* și megl. *pul'că* „petite poule“, dim. *puiculiță*, *puicu-ță*, băn. trans. *puichiță* (An. Car.; Wg. Jb. VII, 61) și *puicleană* (Voronca, Dat. cred. 537; Sevastos, Cînt. 105) „terme de tendresse à une jeune fille“; megl. *pul'kičcă* „petite poule“ || col. băn. *pu-iamă* || *puia* „mettre bas“ || *împuia* „déposer les couvains dans les cellules; se multiplier, pulluler; abasourdir“ (comp. cat. sp. *empollar* > port. *empollar*) || *pușor* „vieuille monnaie d'argent valant 15 para“, bucov. trans. „pièce de monnaie valant 10 kreutzer“, derivă din sîrb. *pulja* „monnaie de 60 para“ (> alb. *pul's*), care a fost împrumutat din turc. *pul* „kleine Münze“ (> rus. *пулъ, пуло* „ehemalige russische Kupfermünze“, bulg. *пулъ* „5 Para Stück“).

Impr.: ung. *puj*, *pujkuca* (Szinnyei, II, 224); ngr. *ἡ πούλια* „la Pléiade“; sîrb. *pujka* (> alb. *pul'k's*), bulg. *пуйка*, rut. *пулька*, ung. *pujka*, *pulyka*, toate cu înțelesul de „dinde“.

1455. **Pulă**, sb. f. „penis“ || ar. *pulă*.

Lat. PŪLLA-AM „poulette“ < PULLUS [Crețu, Rev. ist. arch. VI, 83; cf. Bartoli, Dalm. I, 293]; forma normală **puă* a fost refăcută în *pulă* după pl. *pule* (cf. *oală*); în ce privește înțelesul, pe care-l are și vegl. *pula* și der. rtr. *pulinna*, comp. slov. *kurec*, pol. *kurek* „penis“ < *kur* „coq“, germ. *Hahn*, *Hähnchen* care apar dialectal și cu semnificațiunea de „penis“ (Arch. slav. Phil., XXVII, 50); cf. *pasăre* || alb. *pul's* „Hühne“; vegl. *pula* „penis“; rtr. *pulla* „Lockruf für die Hühner“ (comp. *pulinna* „pudendum viri“, Carisch); ven. *pola* „pollend; tacchina“, bresc. *polla* „tacchina“, mil. *polla* „chioccia, gallina“, pav. *piac. pola* „tacchina“, piem. *polā* „pollastra“, romagn. *pola* „talla, piantone“; sard log. *puđđa*; fr. *poule*; prov. *pola*; cat. sp. *polla*.

1456. **PULBERE**, sb. f. „poussière, poudre“ — Mehedinți. băn. trans. *pulbăr* (Alexici, Lit. pop. 263); bucov. *pulbure* || ar. *pulbire*.

Lat. PŪLVIS, -VĒREM.

Vegl. *polber*; alb. *pl'uhur*; it. *polvere*; sard log. *pjuere* || comp. rtr. *puolora*; vfr. *pous*, nfr. *poudre*; prov. *pols*, *poldra*; cat. *pols*; sp. *polvo*, *polvora*; port. *polvora* < *PŪLVUS, -ŌRIS și pl. *PŪLVŌRA.

Der.: col. ar. *pulbirami* (Dalamatra).

1457. **Spulbera**, vb. „réduire en poussière; anéantir“ — băn. *spulbăra*; † *spurbăra* (Dosoftei, Ps. vers. 490) „saupoudrer, éparpiller“ || ar. *spulbire* || < EX-PŪLVĒRARE || friul. *spolvará*; it. *spolverare*; comp. vfr. *espouldrer*; nprov. *espoudrá*; vsp. *espolvorar* || *spulberatic* „volage, inconstant“.

1458. **PULPĂ**, sb. f. „mollet; gras de la cuisse, de la jambe“ — mold. bucov. băn. Mehedinți „pis“ (Șez. III, 87; IV, 128; Marian, Desc. 137) || ir. *pupé* și ar. *pulpă* „mollet“.

Lat. PŪLPA, -AM „chair des animaux, partie charnue“; cit privește înțelesul de „pis“, e posibil să fi fost împrumutat dela **pupă* „mamelle, pis“ < PUPPA (cf. *pupa*), care s'a confundat cu *pulpă* și a dispărut apoi din grai.

Alb. *pulpë*; rtr. *puolpa*; it. *polpa*; sard log. *pulpa*; vfr. *poupe*; prov. cat. port. *polpa*.

Der.: dim. *pulpișoară* || augm. și col. ar. *pulpîriu* (Dalamatra) || *pulpăna* „pan, basque de l'habit“ || trans. *pulpat* (Lex. Bud.) „charnu, qui a de gros mollets“ || trans. *a se împulpa* (Reteganul, Pov. pop. 124, 155) „employer toutes ses forces“.

1459. **Pulpos**, adj. „qui a de gros mollets, charnu“; mold. bucov. băn. Mehedinți „qui a un pis volumineux“ < PŪLPOSUS, -A, -UM || it. *polposo*; sard log. *pruposu*; nprov. *poupous*.

1460. **PUMN**, sb. m. „poing; poignée (ce que peut contenir la main)“ — *pulmă* „poignée“ (WgJb. VIII, 317); trans. *pugn* (Viciu, Glos. 72; Tocilescu, Mat. 413; comp. mai jos *pumnișor*) || ir. *pumăn*, *pumnu*; megl. *pulm* și ar. *pulmu* „jointée, le contenu des deux mains rapprochées“.

Lat. PŪGNUS, -UM; formele *pulmă* și *pulm(u)* au fost influențate de *palmă*; *pugn* e neexplicat.

Rtr. *puogn*; it. *pugno* (> sard log.

punžu); fr. *poing*; prov. *ponh*; cat. *puny*; sp. *puño*; port. *punho*.

Der.: dim. *pumnișor*, trans. *pugnișor* (Lex. Bud.; Frincu-Candrea, Munții ap. 12) „broderie au bord de la manchette d'une chemise“; *pumnicele* (Tiktin); trans. *pumnuț* (Lex. Bud.); trans. băn. *pumnaș* (Molnar, Sprachl. 368; Lex. Bud.; Frincu-Candrea, Munții ap. 12; Rev. cr.-lit. III, 166; Viciu, Glos. 72), *pumnășel* (Tribuna, 1890, 374; Viciu, Glos. 72, unde e redat greșit *pumnușel*), trans. *pumnecel* (WgJb. VI, 43, 80) „broderie au bord de la manchette d'une chemise“ || trans. *pumnaș* (Lex. Bud.; S. Moldovan, Zarand. 209) „broderie au bord de la manchette d'une chemise“ || a (se) *pumni* (Lex. Bud.; Reteganul, Pov. pop. 59), a (se) *pumnui* (Ispirescu, Pov. unch. 54; Tiktin) „(se) battre à coups de poing, donner des coups de poing“; *pumneală* și *pumnuială* (Tiktin) „coups de poing“.

1461. **PUNE**, vb. „mettre, poser“ — vr. băn. pf. *puș* || ir. *pure* (pf. *puș*); megl. *puniri* (pf. *puș*).

Lat. PONĒRE, POSĪ (atestat în inscripțiuni = clas. POSUI), POS[Ī]TUM; forma regulată de pf. **poși* a devenit *puș(i)* sub influența formelor în care *pu-* era normal.

Rtr. *poner*; it. *porre*; sard log. *ponnere*; fr. *pondre*; prov. *ponre*; cat. *pondre*; sp. *poner*; port. *pôr*.

Der.: † *puitor* (Varl. și Ioasaf, 197) „qui met“; † *pusoare* „position, situation“ (Let. I, 71; Cipariu, Princ. 228; Dosoftei, V. Sf. ap. WgJb. V, 129; Gaster); † *pusătură*, sb. f. (An. Car.; Cantemir, Hron. 69) „position, situation“ || băn. *propune* „remettre, mettre de nouveau“ || megl. *pripuniri* „remettre, ajouter“.

1462. **Apune**, vb. „se coucher (en parl. du soleil, de la lune, etc.)“ || ar. *apunire*, *apuneare* „déposer, remettre; fermer; abaisser“, refl. „se coucher“ || < APPONĒRE „mettre sur, poser, ajouter“; înțelesul de „se coucher“ apare încă în cat. *pondres*, sp. *ponerse* și port. *pôr-se* (cf. și mai jos s. *apus*) || it. *apporre*; vfr. *apondre*, lion. sav. jur. verd.-chal. dauph. bresse-louh. Blonay *apôdre*, morv. belf. *epôdre*; prov. *aponre*; vsp. *aponer*;

port. *appór* || *apus* „occident, couchant“ (comp. sp. *á sol puesto* „nach Sonnenuntergang“; port. *sol posto* „Untergang der Sonne“; it. *ponente*, prov. *ponen*; cat. *ponent*; sp. *ponente* și port. *poente* „occident, couchant“) ar. *apus* „bas“; *apusean* „occidental“ || *soare-apune* „occident, couchant“.

1463. **Depune** (*dăpune*), vb. „concevoir, porter dans ses flancs (en parl. d'une brebis ou d'une vache)“ (Jipescu, Opinc. 50, 147; Sbiera, Pov. 112; Răd.-Cordin, Cuv. Musc. 26); † „devenir enceinte“ (Dosoftei, V.Sf. dec. 25) || ar. *dipunire*, *dipunari* (Dălămetra), refl. „descendre“ || < DĒPONĚRE || friul. *deponi*; it. *deporre*; sard log. *deponnere*; prov. *deponre*; sp. *deponer*; port. *depór* || ar. *dipus* și *dipunat* (Dălămetra) „descendu; furieux“.

1464. **Prepune** (vr. trans.), vb. „mettre ou placer devant“ (Cantemir, Ist. ier. 174; Biblia, 1688, Deut. VI, 7; Marian, Nunta, 606); „supposer, suspecter, soupçonner“; † „traduire“ (Prav. Mat. Bas. col. Buj. 140, 433); † „copier“ (Letop. I, 108)—vr. pf. *prepuș* || ar. *pripuneari* (pf. *pripuș*) „supposer, s'imaginer“ (Dălămetra) || < PRAEPONĚRE || † *prepuitor* (Letop. II, 4) „soupçonneux“.

1465. † **Despune**. vb. „dominer, régner, gouverner“ || < DISPONĚRE || † *despus* „pouvoir, domination; région, province“; † *despuetoriu* „souverain, dominateur, despote“.

1466. **Răpune**, vb. „vaincre; faire perdre la vie, faire périr, tuer; † perdre“ < RĚPONĚRE; din înțelesul acestuia de „replacer, mettre bas“ s'au desvolat treptat sensurile de „jeter bas—faire tomber—vaincre—tuer“ || it. *riporre*; vfr. *repondre* „cacher“, lion. *rebondre* „enfouir, enterrer“, Ouest și S.-Ouest *rebondre*; prov. *rebondre* „enfouir, enterrer“; sp. *reponer*; port. *repór*.

1467. **Spune**, vb. „dire“—vr. băn. pf. *spuș* || ir. *spure*; megl. *spuniri* (pf. *spuș*); ar. (*a*)*spunire*, (*a*)*spuneare* (pf. (*a*)*spuș*) „montrer, exposer“ || < EXPONĚRE, *-POSĬ (= clas. -POSUI) || it. *esporre*; sard log. *isponnere*; vfr. *espondre*; prov. *esponre*; cat. *espondre*; sp. *es-*

poner (comp. port. *expór*) || *spusă* „dire“ || *nespus* „indicible, ineffable“ || megl. *prispuniri* „redire“.

Impr.: alb. *špun* „zeige, führe“.

1468. **Supune**, vb. „soumettre“ — † „mettre sous“ (Dosoftei, Molitv. 95^b; Biblia 1688, Gen. XLIX, 15); † „cacher“ (Letop. I, 148, 220, 227; M. Costin, II, 315, 326, 332); băn. „retrousser“ < SUPONĚRE || vit. *sopporre* || *supunere* „soumission, obéissance“; *supus* „soumis, obéissant; sujet“ || *nesupunere* „insoumission“; *nesupus* „insoumis“ || *presupune* „supposer“, neologism format din *prepune*+*supune*.

1469. **PUNGE** (trans.), vb. „piquer“—Lat. PŪNGĚRE.

Rtr. *puondscher*; it. *pugnere*; sard log. *pungere*; fr. *poindre*; prov. *ponher*; cat. *punyer* (comp. sp. port. *pungir*).

1470. **Împunge**, vb. „piquer; frapper d'un coup de corne, cosser“ — vr. băn. pf. *împunș* < ÎMPŪNGĚRE (atestat în CGL. II, 283; comp. și ÎMPUNCTIO la Ps.-Soranus), -PŪNXĬ (comp. PUNXI, în Not. Tiron., pentru clas. PUPUGI) || vfr. *empoindre* || † *împunsătură*, *împunsură* (Lex. Bud.; Molnar, Sprachl. 96; Tiktin), *împunsoare* (Lex. Bud.) „piqûre; élanement, point de côté“ || *împungaci* (Lex. Bud.; Damé, Term.) „qui frappe de la corne, qui cosse“ || *împungăli* (Jipescu, Opinc. 29) „piquer“.

1471. † **Puntură**, sb. f. „piqûre“ (Biblia, 1688, Jes. XXIX, 5) < PŪNCTŪRA, -AM || it. sard log. *puntura*; fr. *poindre*; prov. *ponchura*; sp. port. *puntura*.

1472. † **Împuntură**, sb. f. „piqûre“ (Dosoftei, V. Sf. noemvre, 22) < * ÎMPŪNCTŪRA, -AM.

1473. **Străpunge**, vb. „percer, transpercer“ < *EXTRA-PŪNGĚRE (= TRANS-PUNGERE) || friul. *straponzi*, trient. rover. *straponzer*, Muggia *strapuonzer*; ven. *straponžer* (comp. vit. *trapungere*).

1474. **PUNTE**, sb. f. „pont“ || megl. *punti*; ar. *punte*.

Lat. PONS, PONTEM.

Vegl. *puant*; rtr. *punt*; it. sard log.

ponte; fr. *pont*; prov. *pon*; cat. *pont*; sp. *puente*; port. *ponte*.

Der.: dim. *puntică*; *puntiță* (Alec-sandri, P. pop. 363).

1475. **PUPA**, vb. „baiser“.

Lat. **PŪPPARE* < **PŪPPA* „tétain“ (de unde it. *poppa*; vfr. *poupe*; prov. cat. *popa*).

It. *poppare*; vfr. *pouper*; prov. cat. *popar*, toate cu înțelesul de „téter, sucer“.

Der.: *pupătură* „baiser“ || *pupăcios* „qui aime à embrasser“.

1476. **PUPĂ** (ar.), sb. f. „huppe“.

Lat. *UPŪPA*, -AM, cu aferesa lui *U* - înțimplată și în ale domeniului romanice; strigătul *pupupu!* al acestei pasări trebuie să fi determinat schimbarea formei *UPŪPA* în **PUPA*; de altfel multe forme romanice sînt probabil derivate onomatopeice.

Alb. *pupë*; romagn. *popa*; Gironde *pupe*, elv. *pupa*; port. *poupa*, *pôpa* (comp. it. *bubbola*, mant. mil. *piac. buba*, pav. regg. *pupla*, parm. *bubla*, mod. *bobla*, bol. romagn. *popla*. Lecce *panuša*, cal. *pupite*. Arcevia, nap. *luppeka*; sard. log. *pabuza*; fr. *huppe*, Aveyron *lupego*. Gard *lepego*; cat. *puput*; sp. *abubilla*).

Der.: *pupăză* „huppe; sorte de gâteau rond“ (comp. bulg. *пупка* „sorte de gâteau rond“, alături de *пупавецъ*, *пупунецъ* „huppe“), ar. *pupîză*, *pupuză* și megl. *pupêză* „huppe“ (formate cu suf. de origine alb. -*ză*; alb. *pupëzë*, *puptsë*); megl. *pupcă* „huppe“ || dim. *pupezea*; *pupezică*; *pupăjoară*: *pupăgioară*, *pupegioare*, pl. *pupezele*, pl. bot. „orobus vernus“; *pupăzoi* (Marian, Orn. II. 57; Voronca, Dat. cred. 460) „huppe (mâle)“, bot. „orobus vernus“; *pupăzoaie* (Epure, P. pop. 84) „huppe (femelle)“ || *a se pupăza* „se voiler (en parlant des yeux)“ || *impupăza* (Jipescu, Opinc. 55; Răurile. 283) „barioler, bigarrer“.

1477. **PURCEDE**, vb. „se mettre en route, partir“ — †ind. pr. *purcegi*, part. pr. *purcegînd* (refăcute după *aleg. alegînd, dreg, dregînd*, terminațiunea *s* a part. tr. *purces* fiind indentică cu aceea

din *ales, dres*; e probabil chiar că forma veche *dereg* „je dirige“, *mă dereg* „je me dirige“, al cărei înțeles se apropia mult de *purced*, să fi influențat în deosebi acest verb.

Lat. *PROCĒDERE*.

Der.: †*purcezătoriu* (Varlam, Caz. predosl.; Gaster), †*purcegătoriu* (Le-top. II, 7; Iorga, Doc. Cantacuzino, 129) „qui se met en route, qui part“.

1478. **PURCES**, sb. „départ; †origine“ (Dosoftei, V. Sf. noemvre 7) < *PROCĒSUS*, -UM.

PURCEL, v. *porc*.

1479. **PURICE** (*purece*), sb. m. „puce“ — băn. *puřec, puřic*; trans. *purce* (Viciu, Glos. 72) || ir. *purets, purec*; megl. *purif(i)*; ar. *puric*.

Lat. *PŪLEX*-*LĪCEM*; formele în -*ec* (-*ic*) sînt refăcute din pl.

Vegl. *pulko*; rtr. *pülesch*; it. *pulce*; sard log. *pulige*; fr. *puce*; prov. *piuze*, *piutz*; cat. *pussa*; sp. port. *pulga*.

Der.: dim. *puricel*; *purecaș* (Marian, Ins. 419) || augm. *purican* (Marian, Ins. 419) || col. băn. *puřicamă*, ar. *puricami* (Dalametra) || bot. *puricariță*, *puriceasă* (Polizu) „pulicaria“.

Impr.: ung. *purecsa* (Szinnyei, II, 230).

1480. **PURECOS**, adj. „plein de puces“ (An. Car.; Lex. Bud.) < *PŪLICOSUS*, -A, -UM || sard log. *puligosu*; sp. port. *pulgoso* (comp. it. *pulcioso*; cat. *pussos*).

1481. **PURECA** (*purica*), vb. „épucer, ôter les puces; chercher minutieusement; rosier“ || megl. *puricari*; ar. (m) *puricare* || < *PŪLĪCARE* || sard log. *puligare*; astur. *pulgar* (comp. sp. *espulgar*) || *purecătură* (Bota, Pov. 62) „rossade“.

1482. **PUROI**, sb. n. „pus“ — băn. *puroñ* (An. Car.): mold. *punoî* || ar. *proñu*.

Lat. **PŪRONIUM* < *PUS*, *PURIS*; forma mold. a rezultat sau prin asimilațiunea *r-n* > *n-n* în epoca în care se pronunța încă *puroñ*, sau sub influența lui *gunoi* (comp. megl. *gnoi* „pus“ < bulg. *гнои* „pus, sanie, matière purulente“).

Comp. abruzz. *puře* „pustola, foruncolo“ < *PUS*, *PURIS* || abruzz. *pruñole* poate reprezenta sau un diminutiv din *pruñe* < **PŪRONIUM*, sau să

fie o contaminațiune din *pure* și *FURUNCULUS*.

Der.: *puroios* (Varl. și Ioasaf, 93; Lex. Bud.; Costinescu), ar. *pruños* „purulent“ || ar. *pruñar* (Dalamatra) „purulent“ || *puroia*, mold. *punoia* (Marian, Nașt. 387), ar. *pruñari* (Dalamatra), *puroi* (Lex. Bud.; Costinescu) „suppurer“ || *a se împuroia*, mold. *împunoia* (Dosoftei, V. Sf. oct. 20), ar. *mpruñari* „suppurer“.

1483. **PURTA**, vb. „porter“; *a se purta* „se conduire“ || ir. *purtă*; megl. *purtari*; ar. *purtare*.

Lat. *PORTARE*.

Rtr. *porter*; it. sard log. *portare*; fr. *porter*; prov. cat. sp. port. *portar*.

Der.: *port* „port, attitude; costume“, ar. *portu* „conduite; costume“ (it. *porto*; sard *portu*; fr. prov. cat. *port*); dim. trans. maram. *portuț* (Doine, 294; Țiplea, P. pop. 114); † *purtătură* „gestus, portatio“ (An. Car.), megl. ~ „maintien, costume“ (rtr. *portadūra*; it. *portatura*; vfr. *porteüre*; prov. *portadura*) || *purtăreș* „portatif“ (Jipescu, Opinc. 146; Rev. cr.-lit. IV, 145; Tocilescu, Mat. 1497), † „mobile“ (Dosoftei, V. Sf. dec. 3; vfr. *porterez*) || bân. *a se pre-purta* (WgJb. III, 325; Marian, Ins. 338) „aller çà et là“.

Impr.: rut. *нопр* „hanfenes Gespinst als Kette mit Wollengarn zusammen-gewoben; solches grobes Tuch; ge-mustertes Umhängetuch der Weiber“.

1484. **Purtător**, adj. sb. m. „qui porte, porteur“ < *PORTATORIUS*, -A, -UM.

1485. **PUSCĂ** (megl. ar.), sb. f. „vi-naigre“ (Dalamatra).

Lat. *PŪSCA*, -AM (atestat în CGL. II. 590; III, 604 = clas. *POSCA*) „boisson acide composée d'eau et de vinaigre“ [Papahagi, WgJb. XII, 104].

It. sp. port. *posca* (comp. nprov. *pousque* „aigre“).

1486. **PUȘCL'E** (ar.), sb. f. „peste“.

Lat. *PŪSTŪLA*, -AM.

Reat. *pușk'ja* „gorgée“

Der.: dim. mold. *pușchea* „pustule sur le bout de la langue“ || mold. *puș-chineafă* (Alecsandri, Teatru, 1043) „bouton sur le bout de la langue“.

1487. **Pușcl'os** (ar.), adj. „pestiféré“

< *PŪSTŪLOSUS*, -A, -UM „couvert de pus-tules, pustuleux“.

1488. **Pușcl'are** (ar.), vb. „avoir la peste“ < *PŪSTŪLARE* || ar. *pușcl'at* „pes-tiféré“.

1489. **Puscea** (trans.), sb. f. „pustule, furoncle“ (Molnar, Sprachl. 60; Lex. Bud.) — *pușcea* (Lex. Bud.) < **pŭstī-cĕlla*, -AM, prin schimbare de sufix din *PŪSTŪLA* || trans. *puscelos* (Lex. Bud.) „couvert de pustules, de bou-tons“.

1490. **PUȚ**, sb. n. „puits“ || ir. ar. *puț*.

Lat. *PŪTEUS*, -UM.

Alb. *pus*; rtr. *puoz*; it. *pozzo*; fr. *puits*; prov. *potz*; cat. *pou*; sp. *pozo*; port. *poço*.

Der.: dim. *puțuleț* || *puțar* „puisatier“ (comp. *putearius*; vfr. *puisier*; cat. *pohayre*; sp. *pocero*; port. *poceiro*).

1491. **PUTEA**, vb. „pouvoir“ || ir. *puțe*, megl. *puțeri*; ar. *puteare*. *pteari* (Dala-metra) „pouvoir; être fort, bien por-tant; être capable; vaincre“; *nu pot* „je suis malade“.

Lat. **POTĒRE* (= clas. *POSSE*), -TUĪ, *-TŪTUM, pentru înțelesul de „être malade“ pe care-l are în ar. verbul însoțit de negațiune, comp. ngr. *ἐὼν μπόρῶ* „je suis malade“ < *μπορῶ* „je peux“, alb. *z munt* „ich bin unwohl“ < *munt* „ich kann“, bulg. *не морѣ* „je suis malade“ < *морѣ* „je peux“; înțelesul de „vaincre“ îl are și alb. *munt*.

Rtr. *podair*; it. *potere*; sard log. *podere*; fr. *pouvoir*; prov. cat. *poder*; sp. *poder*; port. *poder*.

Der.: *putere* „force, puissance, pou-voir“; † „miracle“ (Biblia, 1688, Mat. VII, 22); † „foule“ (Tiktin); megl. *puțeri* „puissance, force“, ar. *puteare* „force; santé“ (rtr. *podair*; it. *potere*; sard log. *podere*; fr. *pouvoir*; cat. prov. *poder*; sp. *poder*; port. *poder*); ar. *putut* „fort; bien portant“; *poate* (*că*), † *poate fi* (*că*), ar. *poate* (*că*), megl. *poati s'ia* (*că*) „peut-être“ (sp. *puede que*; fr. *peut-être que*; port. *pode ser que*; (comp. ngr. *μπορεῖ*; bulg. *може, може би*) || *puternic*, megl. *pu-ternic* „fort, puissant“; *puternicie* „puis-sance“; † *puternici* (Biblia, 1688, Jes. XXV, 8; Esth. VIII, 12) „être puissant, avoir la puissance“ || *imputeri* (Tiktin)

gen.-dat. = genitiv-dativ
 genit. = genitiv
 gr(ec). = grecesc
 graub. = dial. retoroman
 din Graubünden
 Gr. lat. = Grammatici la-
 tini, publ. de H. Keil
 Gr. n. = Graiul nostru,
 publ. de Candrea, Den-
 susianu, Sperantia
 Hasdeu (Etymologicum m
 magnum Romaniae)
 id. = idem
 impr. = împrumutat (din
 românește)
 Ind. F. = Indogermanische
 Forschungen
 indic. = indicativul
 inf. = infinitivul
 interj. = interjecție
 interog. = interogativ
 ir. = istro-romin
 istr. = istriian (dial. din
 Rovigno, Pirano, etc.)
 it. = italian
 Jb., vezi WgJb.
 jur. = dialectul din Jura
 lat. = latin
 Laurian-Massim (Dictio-
 nariul limbii române.
 1871)
 Let(op) = Letopisețele
 Moldaviei și Valahiei,
 ed. a 2a, București, 1872-4
 Levy (Provenzalisches
 Supplement - Wörter-
 buch)
 Lex. Bud. = Lexicon Va-
 lahico-latino-hungaro-
 germanicum, Budae,
 1825
 Lex. Mard. = Lexicon
 slavo-rominesc. publ.
 de Gr. Crețu
 lim. = limusin

lion. = lionesc
 Lit. Cbl. = Literarisches
 Centralblatt
 Liuba-Iana (Topografia sa-
 tului și hotarului Măi-
 dan, 1895)
 loc. adv. = locuțiune ad-
 verbială
 loc. conj. = locuțiune con-
 junctivă
 log. = (sard) logudores
 lomb. = lombard
 lor. = loren
 m. = masculin
 Mag. ist. = Magasin isto-
 ric pentru Dacia
 mant. = mantovan
 maram. = maramureșan
 march. = marchigian
 Mărg. = Mărgăritare Bu-
 curești, 1691
 megl. = meglenit
 Mém. Soc. ling. = Mémoi-
 res de la Société de
 linguistique
 messin. = messines
 Mihăileanu (Dicționar ma-
 cedo-român, București,
 1901)
 mil. = milanes
 mir. = mirandoles
 mirand. = mirandes
 mod. = modenesc
 mold. = moldovenesc
 monf. = monferrines
 mor. = morav
 morv. = dialectul din
 Morvan
 munt. = muntean
 n. = neutru
 nap. = napolitan
 ngr(ec). = neo-grecesc
 nom. = nominativ
 norm. = normand
 nprov. = nou provensal

(după Mistral, Lou tre-
 sor d'ou felibrigé)
 num. = numeral
 olt. = oltenesc
 pad. = padovan
 Panțu (Plantele cunos-
 cute de poporul ro-
 mîn, 1906)
 parm. = parmigian
 part. = participiul
 pav. = paves
 per. = perugin
 pers. = persoana; per-
 sonal
 Petri (Vocabular romi-
 nesc - nemțesc, Sibiu.
 1861).
 pf. = perfectul
 piac. = piacentin
 pic. = picard
 piem. = piemontes
 pist. = pistoies
 pl. = plural
 pol. = polones
 Polizu (Vocabular romi-
 no - german, Brașov
 1857)
 pop. = popular
 port. = portughez
 prep. = prepoziție
 pres. = prezentul
 pron. = pronume
 propr. = propriu
 prov. = provensal
 Ps. Sch. = Psaltirea sche-
 iană
 Rassegna St. etn. = Ras-
 segna degli studii et-
 nografici, dialettali eto-
 ponomastici (extr. din
 „Archeografo Tries-
 tino“, Triest, 1906)
 reat. = reatin
 regg. = reggian (din F.
 milia)

cregg.al.) = reggian (din Calabria)
 rel. = relativ
 Rev. cr.-lit. = Revista critică-literară, Iași
 Rev. ist. arh. = Revista pentru istorie, arheologie și filologie
 Rev. l. rom. = Revue des langues romanes
 rom. = romanic
 Rom. = Romania
 romagn. = romagnol
 Rom. F. = Romanische Forschungen
 rtr. = retoroman
 rus. = rusc
 rut. = rutean
 s. = sub
 Săghinescu (Vocabular romînesc)
 sass. = (sard) sassares
 sav. = savoiard
 sb. = substantiv
 sbslv. = subsilvan (retoroman)
 sen. = senes
 Sez = Șezătoarea, publ. de A. Gorovei
 sic. = sicilian
 sirb. = sîrbesc

slav. = slavic
 slov. = sloven
 sp. = spaniol
 Stamati, Wb. = Deutsch-rumänisches Wörterbuch de Th. Stamati, Iași, 1852
 St. rom. = Studj romanzi
 subj. = subjonctivul
 suf. = sufix
 sprs. = suprasilvan (retoroman)
 Szinnyi (Magyar Tájszótár, Budapest, 1893-1901)
 tarent. = tarentin
 teram. = teraman
 terg. = tergestin
 Thes. = Thesaurus linguae latinæ.
 Thes. gl. = Thesaurus glossarum emendatarum.
 tic. = ticines
 Tiktin (Rumänisch-deutsches Wörterbuch)
 tir. = tiroles
 tosc. = toscan
 trans. = transilvănean
 trev. = trevisan
 trient. = trientin

triest. = triestin
 ung. = unguresc
 unipers. = unipersonal
 urm. = următor
 v. = vezi; v (neurmat de punct) = vechi: vfr., vit. = vechi frances, vechi italian
 val. = valon
 vald. = valdens
 Varlam, Caz. = Varlam, Carte romînească de învățătură, 1643
 vb. = verb
 vegl. = vegliot
 ven. = venețian
 vic. = vicentin
 viit. = viitorul
 vr. = vechi romînesc
 vsl. = vechi slav
 WgJb. = Weigand, Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache
 Z. öst. Gymn. = Zeitschrift für österreichische Gymnasien
 Z. rom. Ph. = Zeitschrift für romanische Philologie
 zool. = zoologie

~ pus după ar., ir. sau megl. arată identitatea cu forma daco-romînă precedentă.

† însemnează vechi romînesc.

* indică o formă neatestată.

< arată derivarea din forma următoare.

> " " " " precedentă.

|| desparte de daco-romînă formele ir. megl. și ar.

[Candrea] [Densusianu] indică o etimologie a unuia din autori nepublicată încă.

